MÜKEMMEL SERİSİ II

Bayan MÜKEMMEL

PAROLA YAYINLARI

PAROLA YAYINLARI: 380
Roman: 78

Eser: Bayan Mükemmel
Yazar: Aşkın Nur Karataş

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Celal Coşkun
Editör: M.Murat Sezer
Kapak Tasarım: Merve Kayalı Kürşat
İç Tasarım: Eylül Bahar

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti.
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8 Davutpaşa Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 482 11 04

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-605-9398-51-0

1. Basım: Mayıs 2017
2. Basım: Temmuz 2018

© Aşkın Nur Karataş
© Parola Yayınları 2017

Bu kitabın her türlü basım hakları *Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd.Şti.*'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

Parola Yayınları:
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8-D Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97
web: www.parolayayinlari.com
e-posta: parolayayin@gmail.com

MÜKEMMEL SERİSİ II

Bayan MÜKEMMEL

Aşkın Nur Karataş

Parola yayınları

Başından beri hikâyeyi takip eden hatta ilk takipçilerimden biri olan, bana bu yolda her zaman destek veren arkadaşım ve dostum Nuray Ergen'e teşekkür ediyorum.

Tabi yine hikâyemi okuyan, hatalarımı düzelten, eksiklerimi bulan ve beni uyaran kişisel editörüm Yasemin Şahin'e de teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitap bu iki dosta ithaf edilmiştir...

Alp...

Yerde öylece oturup kaldığım sürece düşündüm. Aslında daha çok kendimle kavga ettim; ne yapacağım konusunda karar vermeliydim ama beynim ve kalbim arasında bir savaş vardı. Kalbim peşinden koşup onu sürükleye sürükleye buraya getirmeyi, bir kafese kapatmayı ya da kendime kelepçeleyip anahtarları kaybetmemi söylüyordu. Beynimse özgür bırakmamı, en iyisinin bu olacağını, acı çekenin o değil de ben olmam gerektiğini bağırıyordu. Bedel ödüyordum, masumiyete saygısızlığın bedelini. Keşke en başa dönebilseydim de onu bu aptal oyunla tanımasaydım. Omzuma dokunan bir el hissiyle kafamı kaldırdım. Engin başımda dikiliyordu. Benim vefakâr yardımcım. Her sırrımın ortağı...

"Alp Bey, iyi misiniz? Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ah, kesinlikle bir şeye ihtiyacım var. Ama o şey az önce beni terk edip gitti. Ondan başka bir şeye ihtiyacım olabileceğini sanmıyordum. Ya da var, bunları unutmak, beynimi uyuşturup kalbimi durdurmak için uyuşturucuya ihtiyacım var. Belki de eski bağlantılarımı arayarak Nazenin'i aklımdan silene kadar kullanır, sonra bırakırdım. Evet, bunu yapabilirdim. Daha önce de yapmıştım. Hayır, hayır. Temizlenmişken yapamazdım. Sorunlarımla bir erkek gibi baş etmeliyim, onları hissedip yaşayarak. Kafamı iki yana sallayıp yavaşça yerden kalktım.

"Hayır, Engin. Sen artık gidebilirsin" diyerek asansöre doğru ilerledim. Sanırım şu anda biraz alkole ihtiyacım vardı. Engin'in arkamda tereddüt ettiğini hissettim ama yine de çı-

kış kapısına yönelmişti. Beni iyi tanıyordu ve yalnız kalmam gerektiğinin farkındaydı. Bardan kendime bir şişe votka ve meyve suyu alıp koltuğa oturdum. Işıkları bile açma gereği duymadan üçlü koltuğa yayıldım. Şu an istediğim tek şey uyuşmaktı... O günü düşünerek ilk bardağımı içmeye başladım.

İkinci votka şişesini yarılamıştım ama durmaya niyetim yoktu. Daha fazla uyuşmalıydım, bu his iyi geliyordu. Yokluğunu unutmam için acaba kaç şişe içmem gerekliydi? İçeri giren zayıf ışınların nedeni güneş miydi? Güneş mi doğuyordu? O giderken güneşi de alıp götürmemiş miydi? Aklım, zihnim, kalbim böylesine karanlıkken evrenin aydınlanması adil değildi...

İçmeye devam ederken sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Benden nefret ediyordu ve beni bir daha görmek istemiyordu? Ne yapmalıydım? Peşinden gidersem ona daha çok acı çektirmekten başka bir boka yaramayacaktım. Gitmesem kendimi mahvedene dek durmayacaktım. Alt kattan sesler duydum, sanırım Leman abla gelmişti. Bir süre sonra benim olduğum kata gelerek elinde duran kahvaltı tepsisini önüme koydu.

"İstemiyorum" dedim. Umursamadan tepsiyi önüme itti.

"İçeceksen en azından bir şeyler ye. Ortalıktan kusmuk temizlemek istemiyorum." O bana dominantlık taslayabilen tek kadındı. Eğer böyle berbat durumda olmasaydım beni güldürebilirdi bile. Etrafı toparlarken bana bakmadan,

"Neyin var?" dedi. Biliyordu ki ilgili davranırsa asla söylemezdim. Beni gerçekten tanımıştı.

"Gitti..." Bu kelimeyi söylemek bile canımı yakıyordu. Çaresiz olmaktan nefret ediyordum. Şimdi beni yalnız bırakması gerektiğinin farkındaydı, asansöre binerek aşağıya indi. Kahvaltımdan bir iki lokma yerken başım artık dik tutamayacak kadar ağır gelince koltuğa uzandım. Sızmışım.

Telefonumun lanet zırıltısı yüzünden kalktım, başım çatlayacak gibiydi. Ekrana bakınca dönen yazılar arasında Timur'u görüp açtım.

"Ne var?" Oldukça sert bir tonda konuşmam karşısında tepkisiz kalarak,

"Alp hangi cehennemdesin, kaç saattir seni arıyorum." Şu an hiç ona dert anlatacak durumda değildim.

"Uygun değilim, Timur. Sonra ara." Telefonu suratına kapattım. Evet, pek uygun bir davranış değildi ama gerçekten boktan bir haldeydim. Kendimi ayağa kalkmaya zorlayıp eşyalara tutunarak yürüdüm ve odama ulaşmam her zamankinden zor oldu. Kapıyı açınca yatağımın üzerinde ve dolabımın önünde tanıdık şeyler dikkatimi çekmişti. İçimi yakan kavuran şeyler. Yatağımın üzerine baloda bıraktığı ve benim öylece oraya attığım çantası duruyordu. Yerde ise spor çantası ve şahsi eşyaları... Yüzümü acıyla buruşturdum. Bu saçmalıktı, kahrolası eşyaları bile buradaydı ama o gitmişti. Onun varlığını hissetmek istiyorum. Sesini duymak, kokusuyla sarhoş olmak... Özlemek kesinlikle berbat bir duyguydu, onu hak ettiğimi falan düşünmüyordum. Sadece seviyordum ve özlüyordum, hepsi bu.

Bütün kişisel eşyalarını, her şeyini ardında bırakarak kaçarcasına gitmişti. Elbette bunun için onu suçlamıyordum, zaten benden kaçması şimdiye kadar yaptığı saçma şeyleri telafi edecek tek şeydi. Cebimden telefonumu çıkararak Engin'i çağırdım. Onun gelmesini beklerken de koltuğa yığılıp kollarımı iki yana açarak bakışlarımı onun mor spor çantasına sabitledim. Kısa bir süre sonra kapı tıklatıldı.

"Gir!" Engin içeri girerek endişeli bakışlarını bana çevirdi. Beni en iyi tanıyan insanlardan biriydi ve onun da gözlerinde benimkine benzer bir hüzün vardı.

"Buyurun, Alp Bey."

Ona karşımda duran çantayı işaret ettim. Konuşamıyordum çünkü boğazıma oturan kocaman bir yumru vardı. Zaten konuşmama da gerek kalmamıştı, Engin çantayı aldı. Yatağın üzerindeki altın rengi parıltılı çantayı işaret ettim. Onu da alıp kafasını anladım manasında salladı ve çıktı.

Acaba onları ben götürüp onunla konuşsa mıydım? Belki her şeyi açık açık anlatsam beni dinlerdi, affederdi. Siktir, kimi kandırıyordum. Ben piç kurusunun tekiydim, benden uzak durması en iyisiydi. Artık kendimi değil, onu düşünmeliydim. Daha çok gençti ve önünde gerçekten mutlu olacağı bir hayat vardı. Benim içinse o umutlar kül olmuştu. Üzerimdeki kıyafetlerle kendimi yatağa attım, gözlerimi yumdum. Yataktan bile kokusunu duyuyordum, içim acıyordu. Daha önce hiç böylesine yoğun bir acı çektiğimi hatırlamıyorum. Sanırım dindirmenin bir yolunu biliyordum. O yola tekrar girersem yine zayıf olurdum... Peki umurumda olur muydu? Kesinlikle hayır... Zaten şu an kendimi hiç olmadığım kadar zayıf hissediyordum.

Uyandığımda hava kararmak üzereydi ve telefonumun iğrenç melodisi yine kulaklarımda çınlıyordu. Bu da zaten ağrıyan başıma kesinlikle iyi gelmiyordu. İçkiye ihtiyacım vardı. Telefonumu umursamadan tekrar salona çıktım ve bara yöneldim. Bir şişe şarabı tirbuşonla açıp bir kadeh aldım, kendimi tekrar üçlü koltuğa gömdüm. Evin önüne yaklaşan bir aracın farları salonun karanlığını istila etti. Kim olduğunu düşünemeyecek kadar sarhoştum ve içmeye devam ettim. Bir süre sonra asansör bir çınlamayla benim olduğum katta durdu. İçinden en son görmek isteyeceğim adam indi.

"Neden telefonlarıma bakmıyorsun?" Timur sesini birkaç perde yükselterek bana doğru yürüdü, cılız ışıkta ifademi inceledi. Gözü içki şişelerine kaydı.

"Kahrolası, ne yapıyorsun burada, hepsini sen mi içtin?"

Şimdi tam önümde durmuş koyu kahverengi gözlerini bu zayıf adamın gözlerine dikmişti. Ben de ona ters ters bakıyordum.

"Siktir olup gitmeye ne dersin?" Timur her zamanki gibi beni siklemedi ve ceketini çıkartarak tekli koltuğa atıp yanıma oturdu.

"Ne oldu?" Ne olduğunu az çok tahmin ediyor olmalıydı. Beni bu hale getirebilecek tek kişi vardı.

"Nazenin'le mi ilgili?"

Ona ters ters bakarken elimde tuttuğum kadehi sıktım. Kadehi öyle büyük bir kuvvetle sıkıyordum ki kendime olan kızgınlığımın tüm yükünü aptal cam parçasına yüklemiştim. Kadeh birden avcumun içinde parçalara ayrıldı. Elime batan camları ve damlayan kanımı umursamadan dişlerimin arasından tıslar gibi konuştum.

"Onun adını söylemeni sana yasaklıyorum, bu ismi senin ağzından duymak istemiyorum..." Elime uzandı ama geri çektim.

"Alp! Kes şunu, piç kurusu." Cebinden telefonunu çıkarıp Engin'i aradı.

"Engin, üst kattayım, buraya bir ilkyardım çantası getirebilir misin? Teşekkürler" diyerek telefonu kapattı.

"Senin yardımına ihtiyacım yok, evimden defol!" İçimde yükselen öfke gözümü karartıyordu.

"Kes sesini! Derdin ne senin?" Derdim ne miydi? Hayatımı batırmış ve ben batarken Nazenin'i de yanımda sürüklemiştim...

"Gitti. Anlıyor musun? Gitti... Aynı dediğin gibi oldu, öğrenir öğrenmez gitti." Gözlerimden akan ıslaklık sanırım gözyaşıydı. Ne zamandır ağlamıyordum? Galiba en son çocukken ağlamıştım; kahretsin, beni ağlatmış mıydı?

"Bunları ona sen mi anlattın?" Elini dostça sırtıma koydu. Başımı önüme eğerek kafamı iki yana salladım. Ben anlatmamıştım, her şeyi o fahişeden duymuştu. Bunu hak etmiyordu, hiç öğrenmemeliydi...

Timur konuştuğunda halının bir köşesine diktiğim gözlerimi ona çevirdim.

"Alp, *'bunları ona sen mi anlattın?'* diye sordum."

Birden ayağa fırladım ve bağırmaya başladım.

"Hayır, lanet olası. Ben anlatmadım. Öğrendi ve öğrenince arkasına bakmadan gitti. Bunun olacağını sana söylemiştim. Ben hastalıklı piçin tekiyim, onun kadar masum ve

mükemmel bir kızın bile zaten sallantıda olan hayatını yerle bir ettim. Enkazını da ayaklarımın altında çiğnedim." Ayakta durmaya dayanamayarak kendimi yere bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm, utanmadan ağlamaya başladım. Asansörün sesini duydum ama umurumda değildi. Timur yerinden kalktı, Engin'in elinden ilkyardım çantasını alarak yanıma çöktü. Elimi kendine çekti.

"İçinde cam kalmış gibi gözükmüyor ama bir doktora göstermeliyiz" dedi. Elimi ondan çekmeye çalıştım ama oldukça sıkı tutuyordu.

"Doğru dur. Şu iğrenç halinden nefret ediyorum."

Ben de bu halimden nefret ediyordum. İlkyardım çantasından çıkardığı alkolle elimi yıkadı. Yanma etkisiyle irkilsem de umursamadım. Bu acıdan çok daha fazlasını hak ediyordum. Elimi gazlı bezle sildi.

"Gerçekten çok şanslı bir piçsin, içeride cam yok" dedikten sonra gazlı bez ve bant yardımıyla sardı. Beni kolumdan tutarak yerden kaldırıp koltuğa oturttu.

"Beni korkutuyorsun, Alp. Uzun zamandır seni böylesine dağılmış görmemiştim" dedi. Ama ben bile kendimden korkuyordum. Tekrar yanıma oturdu.

"Nasıl öğrendi?"

Handan ona neden söylemişti, hâlâ anlayamıyordum. Acaba ne anlatmıştı. "Handan" deyince kafasını salladı.

"Tahmin etmiştim, Alp. O fahişe seni istiyor. Bu iğrenç şeylerin hepsi onun fikri. Bunu biliyorum, sen bu değilsin. Toparlanmalı ve gidip Nazenin'e anlatmalısın. Her şeyi senden dinlerse affedecektir, bunu biliyorum" dedi bir solukta. Acı acı güldüm. Beni asla ve asla affetmeyeceğini söylemişti. Hem ona böyle bir kötülük yapamazdım.

"Onu bırakmalıyım, en doğrusu bu. Onun hayatının içine sıçtım, Timur. Gitmesi en doğru karar." Omuzlarımdan tuttu ve beni kendine çevirdi.

"Kes şunu! O kızı seviyorsun, biliyorum. Bunu artık kendine itiraf et." Kafamı salladım.

"Evet, seviyorum. Zaten sevdiğim için gitmesine izin veriyorum."

"Şu saçma Türk filmi klişelerini bırak. Öyle bir şey yok, seviyorsan köpek gibi peşinde koşarsın. Ayrıca berbat görünüyorsun ve toparlanamayacağından korkuyorum. Yine şey... Biliyorsun işte, tekrar uyuşturucu kullanmanı istemiyorum." Aklımdan onu kullanarak kısa zamanda rahatlama düşüncesi bir türlü gitmiyordu. Ama sonuna kadar savaşacaktım ve Nazenin'in hayatından da uzak duracaktım. Timur'un telefonu çalmaya başladı.

"Efendim, Engin." Engin benim telefonu açamayacak kadar berbat durumda olduğumu biliyor olmalıydı.

"Tamam, geliyorum. Onu içeri sokma." Ona sorgularcasına baktım. Kim gelmişti?

"Handan gelmiş, aşağıda. Onu gönderip geliyorum" dediği anda o daha yerinden kalkarken ben paldır küldür merdivenlerden inmeye başladım. Timur da bana seslenip arkamdan koşuyordu ama umurumda değildi. Bunu neden yaptığının hesabını verecekti. Girişe geldiğim anda yalpalayarak ona doğru yöneldim. Kapı girişinde onu içeri almayan Engin'le tartışıyordu. Beni görünce şöyle bir göz gezdirdi ama onu umursamadan kolunu sıkıca kavradım ve giriş kattaki salona yönlendirdim. Timur da peşimizdeydi. Handan'ı tekli koltuğa fırlattım...

"Neden söyledin, lanet olası? Sana *mesele kapandı, oyun bitti* demiştim." Bağırışım yerleri titretecek cinstendi Handan başta gerilese de hemen kendini toparladı ve kollarını göğsünde birleştirdi.

"Çok uzamıştı." Ellerimi belime koydum ve gözü sargılı elime takıldı.

"Çok mu uzamıştı? Kahrolası kadın, çok uzamıştı ne de-

mek? Sana *oyun bitti* demiştim" diye bağırdım. Sarı saçlarının arasından parmaklarını geçirdi ve düzeltti.

"Oyun olarak başlamıştı ve oyun olarak kalması en doğrusuydu. İkiniz için de en iyisi buydu." Benim sinirden köpürdüğümü fark eden Timur araya girdi:

"Bence sen ikisinden çok kendi iyiliğini düşünüyordun. Onu kaybettiğini biliyordun, bilerek yaptın, değil mi? Baştan beri tek istediğin Alp'ti. Ona sahip olamayınca böyle saçma oyunlarla kendini tatmin ettin" dediğinde Handan güldü.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, acemi efendi." Tekrar bağırdığımda Handan yerinden sıçradı.

"Sen de seni ilgilendirmeyen konulara burnunu sokuyorsun. Ona ne anlattın, hemen söyle!" Kıyafetinin dekoltesini düzeltti.

"Gerçekleri... Bir oyun olduğunu söyledim ve biraz da videodan bahsettim. Yani söylediğim sadece gerçeklerdi. Beni kötü biriymişim gibi böyle sorguya çekemezsiniz. Kötü olan kim, Alp, biliyor musun? Kötü olan sensin, bunu sen yaptın. Ben ona sadece doğruları söyledim. Keşke sen de doğruyu söyleyecek kadar cesur olsaydın. Hem sorun ne, daha önceki itaatkârlarından bazılarına bunu söylemiştim ve hiç tepki vermemiştin. Onun özelliği ne? Gerçekleri duymayı hak etmeyecek kadar değersiz mi?" Şimdi ayağa kalkmıştı ve sinirden dişlerimi gıcırdatmamı umursamadan konuşuyordu. Evet, Handan'a bu gücü veren bendim. Onu suçlamam saçmalıktı, bütün her şey benim suçumdu. Ama yanılıyordu, diğer kadınların ne düşündüğü ve ne hissettiği umurumda olmamıştı. Oysa Nazenin hep umurumdaydı. O bunları duymayı hak etmeyecek kadar iyi kalpli ve mükemmeldi. Handan'ın koluna yapışarak suratını suratıma yaklaştırdım.

"Onu seviyorum, lanet olası. Anladın mı? Ona âşık oldum..." Handan bir an afallasa da yine ani bir manevrayla kendini topladı. Kolunu sertçe çekti ama kurtaramadı.

"Sen onu sevemezsin, Alp. Anlıyor musun? Kimseyi se-

vemezsin. Senin öyle bir lüksün olamaz. Bu kadar kirliyken, sevemezsin. Benim ahımı bu kadar almışken, sevemezsin" diyerek kolunu daha sertçe çekti ve bu sefer kurtarmayı başardı. Topukları yine zeminde o iğrenç sesi çıkarıyordu. Arkasına bile bakmadan hızlı adımlarla çıktı. Haklı olması kalbime binlerce bıçak saplamıştı. Ruhum bu kadar kirliyken onu sevmeye hakkım yoktu... Timur yanıma yaklaştı.

"Onu dinleme, sana karşı en başından beri delice hisleri var. Mutlu olmaman için bir neden yok, Alp. Sadece önce kendini affetmeli, sonra da Nazenin'in seni affetmesini sağlamalısın. O da sen de mutlu olmayı hak ediyorsunuz. O kız seni seviyor..."

Hayır, seviyordu... Benim mutlu olmak için artık şansım kalmamıştı. Ama onun vardı ve bu şansı onun elinden alamazdım. Bensiz mutlu bir hayat yaşayacaktı. Ben işleri onun için daha boktan hale getirmekten başka bir sike yaramazdım. Gitmesi onun için en doğrusuydu ve böyle kalacaktı...

Timur'u umursamadan koridora doğru çıktım. Handan gitmişti ama bunun bedelini fena halde ödemesini sağlayacaktım. Benden öyle kolay kurtulamayacaktı. Yerde parlayan bir şey dikkatimi çekti. Eğilerek Nazenin'in bana olan aidiyetinin sembolü olan kolyeyi aldım. İçim acıyordu. Timur'a kolyeyi gösterdim.

"Gördün mü? Onu boynundan kopardı ve gitti. Giderken ne söyledi, biliyor musun? Benden nefret ettiğini ve asla beni görmek istemediğini..." Timur beni omuzlarımdan tuttu.

"Ama o kadının söyledikleri yüzünden gitti. Ben o kadar az şey söylediğinden şüpheliyim, kim bilir olayları nasıl büyüterek anlattı. Ona gerçekleri anlatmalısın, Alp. Nazenin gerçekleri senden duymayı hak ediyor ve bunu ondan mahrum etmek hem ona, hem kendine kötülük yapman demek." Acaba beni dinler miydi? Ona anlatsam bana inanır mıydı? İnanmazdı. Hem inansa bile ona yeniden kötülük yapmaktan başka bir şey yapmamış olurdum.

"Timur beni yalnız bırakır mısın?" Kafasını salladı ve

kapıdan çıkarak gitti. Kolyeyi avcumun içine alarak merdivenlerden çıktım, doğruca zevk odasına yöneldim. İçeride Nazenin'in bir sürü anısı vardı. Bileğime baktım, Amerika'da yaptırdığım bilekliğin üzerindeki anahtar sembolü gözüküyordu. Daha kalıcı bir şeye ihtiyacım vardı, yıllar geçse de onu içimde taşıyacaktım ama bedenimde de taşımalıydım.

Dolaptan dövme makinemi çıkardım. Uzun zamandır dövme yapmıyordum. Sırtımdaki dövmeyi uyuşturucuyu bırakınca ondan kurtulduğumu simgelemesi için yaptırmıştım. Ama şimdi Nazenin için bir dövme yapmak istiyordum. Onu sonsuza kadar bedenimde taşımalıydım. Kalbimde ve ruhumda taşıyacağım gibi, bedenimde de ondan bir ize ihtiyacım vardı. Koltuğa oturdum ve dövme makinesini kurdum. Bileğimdeki anahtar sembolünü önce kolumun iç kısmına, bilek bölümüme bir kalemle çizmeye başladım. Kalemi elimden bırakarak dövme makinesiyle çizdiğim anahtar resminin üzerinde çalışmaya başladım. Vücudumdaki alkolün fazlalığından pek acı hissetmiyordum. Derime batan iğne kalbime saplanan bıçaklarla kıyas edilemezdi. Dövmem bitince üzerini steril edip yerimden kalktım ve odadan çıktım. Nazenin gibi kokuyordu, dayanılır gibi değildi. Biraz daha içki alarak odama yöneldim. Timur'un söyledikleri kafamı sürekli meşgul ediyordu. Ona gerçekleri anlatsam beni anlayıp affeder miydi? Yine benim olur, yine bana güvenir miydi? Onu geri istiyordum ama ona bunu yapamayacak kadar da çok seviyordum. Şimdi böyle ağzımdan ne kadar kolay çıkıyordu. Sevdiğimi anlamam için gitmesi mi lazımdı? Oysa o bana sevdiğini söylerken korkmamıştı. Ben ona inanmamıştım, benim gibi bir sapığı sevebileceğine ihtimal vermemiştim. Kendimi yatağa atarak uyumaya çalıştım.

Cılız güneş ışıkları odaya girerek beni uyandırdı. Yataktan doğruldum, başım çatlıyordu ve ayılmıştım. Bu hiç iyi değildi, ayılmak istemiyordum. Banyoya girerek kısa bir duş aldım. Leman abla odama kahvaltı ve ağrı kesici bırakmıştı. Neye ihtiyacım olduğunu her zaman bilirdi. Nazenin'i merak

ediyordum. Acaba nasıldı, muhtemelen berbat haldeydi. Üzgündü, mutsuzdu ve ona yakışmayan tüm hallerdeydi. Ama onu merak etmeye de görmeye de hakkım yoktu. Her şey benim yüzümdendi. Yatağın ucuna oturarak onunla tanıştığım o ilk günü düşündüm. Onunla tanışmak başıma gelen hem en güzel, hem en kötü şeydi...

***

Geçmiş...

Yoğun iş temposu içinde aldığım en güzel haber Nazenin'in restoran müdürünü aramasıydı. İki gün sonra iş görüşmesi için gelecekti, pazartesi günü de iş başı yapacaktı. Onunla karşılaşmak için içimde garip bir sabırsızlık vardı, bana ne oluyordu böyle? Sanırım uzun süredir bir itaatkârım olmadığı için bu şekilde hissediyordum. Başka bir açıklaması olamazdı. Şimdi önemli olan bu haftayı nasıl geçireceğimdi. Telefonumu cebimden çıkararak hâlâ tatilden dönmemiş olan Handan'ı aradım. Tek çalışta cevap verdi.

"Efendim, canım" Gülerek koltuğumda geriye yaslandım.

"Kız restoranı aramış. Pazartesi iş başı yapacak." Handan'ın güçlü kahkahası telefonum diğer ucunda çınladı.

"Harika... O halde pazartesi dönüyorum." Yerimden kalkarak önümde uzanan bina yığınlarının oluşturduğu manzaraya baktım.

"Gerek yok, acele etme. Önce ben karşılaşmak istiyorum." Handan bir süre duraksayınca devam ettim: "Sadece onu yakından görmem lazım, yani güzel olduğundan emin olmak için. Biliyorsun, her zaman güzel olmalılar." Handan tekrar güldü.

"Tamam bakalım, öyle olsun." Telefonu kapatarak kendimi koltuğa attım.

Bugün restorandaki ilk iş günüydü. Defalarca gitme ve gitmeme arasında bocalamıştım ama sonunda gitmeye karar vererek yola çıkmıştım. Trafiğe bakılırsa kapanışa yetişebilirdim. Onu sadece bir an için görsem yeterdi, daha sonra planı uygulamaya koyarak onu

zaten ağıma düşürecektim. Kahretsin! Daha önce tecrübesiz kızlarla hiç işim olmamıştı, böyle bir kıza nasıl kölelik teklif edebilirdim? Açık açık söylesem deli olduğumu falan düşünürdü muhtemelen. En iyisi başlangıçta onu biraz etkileyip sonra bunun bir seks oyunu olacağına onu inandırmaktı. Cazibeme dayanan bir kadın daha önce hiç görmemiştim. Ondan istediğim şeyin sadece seks olduğunu söyleyip amacımı sonradan ona belli edersem belki kız kaçmazdı.

Restoranın bahçesine girerek aracımı bahçede karanlık bir köşeye çektim. Servisleri yan taraftaydı, acaba servise binmiş miydi? Belki de içeri girip bakmalıydım. Birkaç dakika arabada oturdum, daha sonra kendimi arabadan inip restorana doğru yürürken buldum. Kızı görmeliydim...

Danışmadaki görevlileri umursamadan restoran kısmına giden koridora saptım ve yarı karanlık koridor boyunca ilerledim. Restoran kısmı da aynı şekilde karartılmış, çoğu ışık söndürülmüştü. Etrafta kimse görünmüyordu, arkamı dönerek çevreyi iyice inceledim ve birden bana çarpan bir şey hissettim. Biri gerçekten bana mı çarpmıştı? Bana çarpan kişi her kimse haddini bildirmek için arkamı döndüm. Gördüğüm şey karşısında büyülendim desem, herhalde abartmış olmam. Doğrudan bana bakan koca mavi gözler... Bir gökyüzü gibi görünen gözlerden kendimi alarak kızın kırmızı dolgun dudaklarına, küçük sevimli burnuna ve aynı şekilde küçük çenesine baktım. Bu kadar yakından ona bakmak gerçekten garipti. Bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim, insanı büyülüyordu. Uzun saçları tepeden at kuyruğu yapılmıştı ve bu halde bile neredeyse beline uzanıyordu. Sanırım bir şey söylemeye çalışıyordu, birkaç defa ağzını açıp kapattı. Daha sonra kendini topladığında melodik sesi birkaç kekeleme eşliğinde duyuldu.

"Üzgünüm... Gerçekten özür dilerim, sizi görmedim. Kusura bakmayın, ilk iş günüm ve koşturuyorum." Gerçekten kekelemiş ve saçmalamıştı. Güzel, onu etkilemiştim. Kolay bir kadın mıydı? Aslında bu kadar kolay etkilenecek kadar basit görünmüyordu. Gözlerim yakasında görünen beyaz kar tepeciklerine kaydı. Kızın kesinlikle güzel beyaz memeleri vardı. Oraya bakarak,

"Önemli değil." Birden ismini kullanma arzusu duydum ve

göğüslerine bakarken yaka kartından görünen adı dikkatimi çekti. "Nazenin" dedim.

Nazenin bir an afalladı. Şu anda iç hesaplaşmalarıyla uğraşıyordu. Yüzü fazlasıyla düşünceli, sinirli, kızgın, utangaç görünüyordu. Duygusal değişim dalgalar halinde yüzünden geçiyordu. Birden kıza dokunmak ihtiyacı hissettim.

"Nazenin, iyi misin? Biraz sarsılmış görünüyorsun" dedim. Elimi uzatarak omuzuna koydum, sanki bir uzaylıymışım gibi garip garip baktı bana ve geri çekilince elim boşta kaldı. Terlemiş miydi?.. Artık benden etkilendiğinden kesinlikle emindim.

"Evet, evet. İyiyim. Tekrar özür dilerim" derken yine kekeleyerek konuşunca bu sefer kendime hâkim olamayarak gülümsedim. Kızın heyecanlı ve şapşal yanı beni güldürüyordu. Bu konuşmayı uzatmalıydım, onunla sadece bir iki dakika daha konuşmak istedim.

"Demek işe yeni başladın?" Aptalca bir hamleydi, kabul ediyorum. Kendimi lise zamanında kızlarla muhabbet açmaya çalışan ergenler gibi hissederek irkildim. Kıza bakmaktan kendimi alamıyordum, göğüsleri gömleğini zorluyordu. Enfes dekoltesinden ince beline, oradan da fazlasıyla beyaz ve düzgün bacaklarına baktım.

"E-evet, yeni başladım." Nazenin onu izlediğimi fark ederek kızardı. Hemen sonra gözleri çok kısa bir anlığına pantolonumdaki hafif hafif hareketlenen çıkıntıya kaydı. Acaba yanlış mı gördüm diye düşünürken tekrar orama baktı. Kocaoğlan ilginin onda olmasından gayet memnundu. Onu yakaladığım anda gülümsedim ve Nazenin yanaklarından göğüslerine kadar kızardı.

"Yoğun bir gün müydü?" Hız kesmeden konuşturmaya çalışıyordum, lanet olası birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Onu duvara dayayıp dolgun dudaklarının tadına bakma dürtüme karşı koymaya çabaladım.

"Biraz... Biliyorsunuzdur, bu tarz yerler yoğun olur." Aslında tahmin edebiliyordum ama yine de Nazenin cevabının aptalca olduğunu düşünmüş olmalı ki sinirle soludu.

"Gitmeliyim. Tekrar özür dilerim" diyerek arkasını dönüp koşar adımlarla yanımdan uzaklaştı. Ama benden artık kaçması imkânsızdı. Avımı bir kere gözüme kestirmiştim ve benim olacaktı...

Ertesi gün tam anlamıyla bir ergen gibi davranarak yine restoranın çıkışında beklemeye başladım. Bu sefer içeri girmeyecektim. Kızın çıkmasını bekleyecek, sonra onu eve götürmeyi teklif edecektim. Kabul edip etmeyeceğinden emin değildim. Aklı varsa kabul etmezdi ama denemeye değerdi. Uzunca bir süre arabanın içinde oturup gözlerimi karşımda duran kapıya diktim. Sonunda Nazenin oldukça aceleci bir şekilde spor ayakkabılarını zeminde sürterek çıktı. Biraz restoranın kapısından uzaklaşmasını bekledim, tam kapıdan çıkmak üzereydim ki başka bir arabaya doğru yöneldiğini gördüm. Bu az önce o şef garson çocuğun bindiği araba değil miydi? Evet, oydu ve Nazenin şu anda o çocuğun arabasına biniyordu.

"Hassiktir!" Direksiyona sertçe vurarak farlarımı yaktım ve arabayı çıkışa doğru sürdüm. Bu çocuk Nazenin'i benim işe aldırdığımı biliyordu ve lanet olası kızımın peşindeydi. Benim kızımın, Nazenin'imin... Nereye gideceklerini merak ederek aracımı peşlerinden sürdüm. Ne yapıyordum ben? Lanet olası kızı takip ediyordum, ne yapacaktım? Kendimden nefret ediyordum. Böyle bir şeyi neden yapıyordum? En ufak bir fikrim yoktu fakat yine de o garson çocuğun ne yapacağını görmek istiyordum. Aklı varsa benim kızımı doğruca evine bırakırdı, yoksa onun o boynunu kırabilirdim. Çocuk bir apartmanın önünde durunca ben de durdum. Nazenin arabadan tek başına inerek apartmana doğru ilerledi. Güzel, çocuk akıllıca bir hamle yaparak kızı evine bırakmıştı. Bir süre çantasında anahtarını aradı, bu hali beni gülümsetti. Anahtarına bile sahip çıkamayan son derece basit bir kızdı, neden bu kadar ilgileniyordum? Pes ederek zile basmaya yeltendiği sırada aracı fark etti, farlarını açtığım için parlak ışığa doğru baktı. Kapı açıldığı anda hızla içeri girerken kapı arkasından kapandı. Arabanın içinde otururken bile onu korkutmuştum...

Kızdan uzak durmalıydım... O kızdan uzak durmalıydım...

Handan tam karşımdaki kanepede oturuyordu. Uzun bacaklarını birbiri üzerine atmış, saçının uçlarıyla oynarken bir yandan da benim ifademi inceliyordu.

"Ne yani, pes mi ettin? Bu kadar çabuk mu?" dedi. Elimdeki şarap kadehini sıktım.

"Senin yüzünden her şey bok oldu. Kızı orada işe aldırmamalıydın..." Handan gülümsedi.

"Merak etme, kimse kıza onu senin işe aldırdığını söylemez. Sen büyük patronsun, buna cesaret edemezler." Kafamı iki yana salladım.

"Kızın görüştüğü var, Handan." Handan bu sefer sesli bir kahkaha attı.

"Hadi ama ne olacak. Alt tarafı çocuğun arabasına binmiş, büyütme. Hem ona sahip olunca bunun cezasını verebilirsin." Bir şey söylemeden içkimden bir yudum aldım.

"Tamam, şöyle yapıyoruz. Ben Amerika'ya gidiyorum ve on gün sonra döneceğim. Seninle restoranda bir yemek ayarlar kıza bakarız. Sen de bu arada kafanı topla ve düşün."

Beş gündür kızı görmeye gitmemek için kendimle savaşmıştım. Kahrolası gözleri ve inci kadar beyaz teni aklımdan çıkmıyordu. Kafamı onu tasdik edercesine salladım.

Aradan geçen on gün içinde restorana gitmekten her seferinde zorlukla vazgeçmiş ve Handan'ı beklemeye çalışmıştım. Bu akşam sonunda onu görecektim. Akşamüstü Mehmet Bey'i arayarak restoranın her zamanki VIP salonunda yer ayırmasını söyledim. Özel bir de ricada bulunarak bize Nazenin'in servis yapmasını istedim. Tabi bunu gizli tutması için onu uyarmayı da ihmal etmedim. Garip bir duygu içindeydim, yerimde duramıyordum. Bütün bunlar uzun süre seks yapmamanın sonuçlarıydı. Kıza ne demeliydim, Handan'ın söyleyeceklerini beklesem iyi olurdu. O tecrübesiz itaatkârlar konusunda benden daha deneyimliydi. Ben direkt konuya girersem kız benim yüzüme sağlam bir tokat indirebilirdi. Gerçi o küçük elleriyle sağlam bir tokat atması imkânsızdı. Onu düşününce yine gülümsediğimi fark ettim, saçma sapan şeyler yapıyorsun Ataman diyerek kendime kızdım.

Akşam Handan hazırlanma sürecini tamamlarken ben de bardan bir şeyler içiyordum. Rahatlamam ve gevşemem lazımdı. Neden böyle çocukça davrandığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu

heyecanımı Handan'a hissettirmemek için ekstra çaba sarf ediyordum. Handan misafir yatak odasından çıktı, üzerinde oldukça kısa ve dekolteli yeşil bir elbise vardı. Yine fazlasıyla seksiydi. Ellerini beline koyarak görüntüsünü bana sundu ve sonra yanıma gelerek koluma girdi.

"Hadi yeni avımızı görmeye gidelim" dediğinde cevap vermeden onunla beraber evden çıkarak araca bindim.

Restoran yolu boyunca Nazenin dışında her şeyden konuşarak canavar kadını oyaladım. Sonunda restorana vardığımızda da aynı sakinliğimle Handan'la beraber girişe doğru yürüdüm. Kapıda bizi Mehmet Bey karşıladı ve VIP salona kadar peşimizden geldi. Bu yalakalıklarından her ne kadar hoşlanmasam da artık alışmıştım. Bizi yerleştirince şef garson çocuk geldi, Nazenin'i arabasına alan çocuk. Ona öfke dolu gözlerle baktım ve sonra Mehmet Bey'in kulağına eğildim.

"Nazenin'in servis yapacağını sanıyordum." Anladığını belirtircesine kafasını salladı.

"Merak etmeyin, hemen ayarlayacağım" dedi ve odadan çıkarken şef garson çocuğu da peşinden götürdü. Çok kısa bir süre sonra vip salonun kapısı aralandı. Kararsız adımlar çirkin topuk sesi eşliğinde odaya girdi. İçerisi fazla loştu, özel olarak bu şekilde ayarlanmasını istemiştim. Tüm akşam onu izlemeyi planlıyordum.

Kız beni fark edince zaten büyük olan gözleri iyice açıldı. Bu ifadesi beni gülümsetti. Loş ışıkta görebildiği kadarıyla beni dikkatle inceledi ve bu süre içinde kıpkırmızı kesildi. Daha sonra bakışları karşımda durmadan bir şeyler anlatan Handan'a kaydı. Yüzü asıldı... Handan'ı kıskanmıştı... Benden kesinlikle etkileniyordu, belki de ona yaklaşmaktan korkmamalıydım. Yanımıza gelerek melodik sesiyle konuştuğunda Handan da bakışlarını ona çevirdi.

"Merhaba, Alp Bey... Merhaba hanımefendi." Fazla gergindi. Heyecanlı küçük bir ceylan. Daha sonraki kelimeler sıralanmış bir dizi sözcükten ibaretti.

"Ben Naz, bu gece size ben hizmet edeceğim. Dilerseniz siz mönüleri incelerken ben de içecek bir şeyler getireyim. Ne arzu edersiniz?" Bu kızı bu kadar etkiliyor olmam garipti. Bu hoşuma gidiyordu, bir şekilde egomu yükseltiyordu.

"Merhaba..." Bir an afallasa da hemen toparlandı.

"Bize beyaz şarap getirin lütfen, yemek siparişini şarap gelince veririz." Kafasını sallayarak çıkışa doğru yürüdü ve beni o şekilli kalçasına bakarken arkasında bıraktı. Handan kaşlarını kaldırmış beni izliyordu.

"Ne?" Handan elini çenesine götürdü ve hınzır bir şekilde gülümsedi.

"Kızı beğendiğini bu kadar belli etmesen... Yiyecekmiş gibi bakıyorsun, avımızı ürküteceksin."

"Ondan av diye söz etmeyi keser misin?" Handan tırnağıyla oynarken bana cevap verdi.

"Umurunda mı?"

"Evet, umurumda. O kız diğerleri gibi değil, bu işi aklıma sen soktun ve benim kurallarımla ilerleyecek. Kıza ben açılacağım, bir şekilde onu ben etkileyeceğim. Olayın dışında kal." Handan cevap vermeden kız içeri girdi, dikkatle yürüyordu. Her adımında sanki kendine telkinde bulunuyormuş gibiydi. Yanımıza gelerek dikkatli bir şekilde şaraplarımızı doldurdu.

"Teşekkürler" dediğim an kızın yanakları kızarmıştı. Sonra yemek siparişimizi verdik. Handan'la iş dışında bir şey konuşmamaya özen gösteriyordum. Nedense kıza yiyecekmiş gibi bakması ve sürekli onu aşağılayarak konuşması canımı sıkmıştı. Ben kızı izlediğim sırada Handan gıcık bir şekilde kızın adını hatırlayamadığını söyledi. Kız ismini söylerken sesi titredi. Handan'ın şeytanî gülümsemesinden bihaberdi. Daha sonra kızın ismini imalı bir şekilde ağzında çevirip su istedi. Gözlerimden çıkan ateşlerle kıza elimi kaldırdım ve bakışlarımı Handan'a çevirdim.

"Gerek yok, su burada. Ben doldururum" dedim. Handan gülümsedi, sinirlenmemi umursamış görünmüyordu. Yemeğimiz bittikten sonra Handan lavaboya gitmek üzere masadan kalktı. Ben de bunu fırsat bilerek kızı çağırdım.

"Nazenin..." İsmini söylemek hoşuma gidiyordu.

"Yemeğimiz bitti, servisleri alabilirsin." Kız bir an duraksadı, sonra titreyen sesiyle,

"Peki, Alp Bey" dedi. Yakından çok daha güzeldi. Büyüleyici kokusunu içime çektim, çilek kokuyordu. En sevdiğim meyve... Onu bir çilek gibi yemek istiyordum.

"Başka bir isteğiniz var mı?"

Cılız sesini duyunca masayı toplamayı bitirdiğini fark ettim. "Sen" dedim.

Acaba fazla mı iddialı olmuştu ya da fazla korkutucu? Kız şu an gerçekten korkmuş gibi bakıyordu. Güzel gözleri koskoca açılmıştı. Aynı şekilde dolgun dudaklarının arasındaki pembe ağzı da...

"A-anlamadım?" Anlamıştı, sadece doğru anlayıp anlamadığını teyit etmeye çalışıyordu.

"Kolay bir soruya verilmiş kolay bir cevaptı, Nazenin. Sen akıllı bir kızsın ve anladığını biliyorum. Şimdi cevap verme, bunu düşün. Çünkü cevabımı almak için tekrar karşına çıkacağım" dediğimde şaşkınlıkla biraz daha açılan gözleri gözlerime dikildi. Daha sonra gözlerimle olan temasını keserek geriledi. Harika! Artık bir sapık olduğumdan emindi. Handan lavabodan döndüğünde hızla odayı terk etti.

***

Akşam restorandan çıktıktan sonra kızın ifadesini unutmamıştım. Kızı korkutmuş ve kaçırmıştım. Bir daha onu göreceğimi sanmıyordum. Handan'a, biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyleyerek onu ülkesine gönderdim. Ama Handan'a yenildiğimi söylememiştim, sadece zaman istemiştim. Çünkü bu oyunu bitirmek istemiyordum. Kızdan bir hafta boyunca zorlukla uzak durdum, daha fazla dayanamayacaktım. Bu akşam bir yönetim kurulu toplantısı yapacaktım. Bunu yemekli bir toplantıya çevirsem fena olmazdı. Ayarlamaları yaparak toplantıya başladığımda durmadan saate bakıyordum. Birkaç saat içinde Nazenin'i görecektim. Müdürden yine rica etmiş, mutlaka Nazenin'i göndermesini söylemiştim. Toplantıyı bitirdiğim sırada kapı çalındı. Ben tam zamanında diye düşünürken kapı açıldı. İçeri giren diğer insanlar umurumda bile değildi. Bakış-

larım tek kişiye odaklandı. Her zamanki ürkek görüntüsüyle gözleri beni aradı. Bulduğunda uzunca bir süre benim bakışlarımı izledi. Daha sonra o koca gözlerini bedenimden ayırarak yere odakladı. Bu kadar ürkek olması ona sahip olma güdümü kamçılıyordu.

Yemek servisine başladılar, Nazenin'e içki servisi işi kalmıştı. O şef garson çocuk da buradaydı. Bu beni inanılmaz rahatsız ediyordu, gözleri sürekli Nazenin'in üzerindeydi. Nazenin yanıma gelerek yine o melodik sesiyle konuştuğunda kendimi sadece ona verdim.

"Ne içersiniz?" Yanımdan hemen ayrılmasını istemediğim için bir süre cevap vermeden güzel beyaz tenini ve dolgun pembe dudaklarını izledim. O dudakları öpmek, o beyaz tende izler bırakmak ne güzel olurdu.

"Beyaz şarap, beyazı çok severim." Aslında her türlü beyazı severdim. Şarap, kokain, beyaz tenli kadın... Çok yönlü bir anlam vererek söylediğimi fark etmiş ve kızarmıştı. Şarabı bardağıma doldururken elleri titriyordu. Oldukça eğlenceli bir manzaraydı, onu heyecanlandırdığımı görmek güzeldi. Yemek servisi boyunca bütün hareketlerini izledim. Gözlerimi onun vücudundan, yüzünden alamıyordum. Daha önce hiçbir kadına böyle baktığımı hatırlamıyordum. Bu küçük kadın beni fazla mı etkiliyordu, yoksa fazla mı azmıştım? Sanırım bunu onu kırbaçlayıp beceremedikçe öğrenemeyecektim. Yemek bittiğinde odadaki herkes birer birer çıktı, beklediğim an gelmişti. Odada diğer garson ve Nazenin haricinde kimse kalmamıştı. Nazenin yavaşça yanıma doğru yürüdü ama yine de aramızda mesafe bırakmaya özen gösterdi.

"Alp Bey, başka bir isteğiniz yoksa biz gidiyoruz." Cılız, ürkek ve kekeleyen ses beni yine derinden sarstı. Bu kadar zavallı görünen kızları ne zamandan beri cinsel bir obje olarak görüyordum. Şimdiden aletim şahlanmıştı. Yerimden kalktım, ona biraz yaklaştım. Derin bir nefes aldı ve ifadesi yumuşadı. Kokumu sevmişti, onu yine etkilemiştim.

"Bu soruna daha önce net bir cevap vermiştim, Nazenin." Sorusuna verdiğim cevap üzerine Nazenin kıpkırmızı oldu. Cevap vermeyeceğini fark edince onu bileğinden yakaladım. İnce, narin bileği güçlü ellerimin arasında bir tüy gibi hafifti.

"Sence cevabımı istemeli miyim?" Gözlerimi diktim ve güzel yüzünü inceledim.

"Benden ne istediğinizi anlayamıyorum, Alp Bey" dedi. Ah, anlıyorsun güzellik! Sadece anlamazlıktan geliyorsun. Senden ne istediğimi söyleyeyim mi? Seni deli gibi kırbaçlamak, üzerinde bütün aletlerimi denemek, tenine kırmızı mumumla damlalar akıtmak ve seni aklını kaybedene kadar becermek istiyorum. Ah bir de bu zevk dolu anları kameraya almak, bıkana kadar izlemek istiyorum. Tabi onu daha fazla korkutmamak için ağzımdan çıkan şeyler başka türlüydü.

"Anlıyorsun, Nazenin. Bunu anladığını gözlerinde görebiliyorum. Anlıyorsun ve istiyorsun... Ama asıl sorun bunu istediğini itiraf edecek kadar cesur musun?" İçten içe kendini sorguluyordu. Tek dileğim o içindeki cesur kızı dizginlememesiydi. Bunu zorlamaya karar verdim.

"Biraz daha açık olmamı mı istiyorsun?" Başını salladığında istediği gibi açık oldum.

"Senden seni istiyorum. Bedenini istiyorum... Vücudunun her ayrıntısına dokunmak ve keşfetmek istiyorum, sana hükmetmek istiyorum." Açık kalmış ağzına ve kızaran yüzüne baktım. Ne cevap vereceğinden emin değildi. Sanki evet demek istiyormuş ama hayır demesi gerekliymiş gibiydi. Bir yanım hayır demesini ve benden kurtulmasını istiyordu. Ama diğer yanım muhtemelen peşini bırakmayacaktı.

"Hayır" dedi. Bir süre hayır dediğinden emin olamadım. Öyle kısık bir sesle ve öyle kararsız söylemişti ki... Ama sonuçta hayır demişti. Israr etmenin yararı yoktu. Tabi bu denemeye devam etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Onun peşini bırakabileceğimi sanmıyordum. Nazenin'in bileğini yavaşça bıraktım. Arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Alp...

Nazenin beni terk edeli on beş gün oldu. Bu süre içinde ne mi yaptım? Boktan zamanımı daha boktan kılmak için durmadan içtim. Kendimi bir türlü toparlayamıyordum. Daha dayanıklı, daha güçlü olduğumu düşünürdüm hep. Fakat o beni yıkıp geçmişti. Neden onu böylesine sevdiğimi terk edene kadar fark etmemiştim. Ben it herifin tekiydim. Tekrar uyuşturucu almamak için kendimi zor tutuyordum. Aslında zor tutmuyor, bunu yapmak istiyordum. Timur sürekli beni rahatsız ettiği ve kontrol altında tuttuğu için bunu yapamıyordum. Artık gerçekten bir şeyler yapmalıydım, onsuz olamayacağım ortadaydı ve Timur aklımı karıştırıp onu aramamı söyleyip duruyordu. Beni terk ettikten sonra restorandan istifa ettiğini öğrendim. Hayatımdan kaçmaya çalışıyordu, bu açıktı. Benden uzaklaşmak, beni tamamen silip atmak istiyordu. Ona izin vererek her şeyin daha iyi olacağını düşündüm. Ama hiçbir şey daha iyi olmuyordu, ben bir bataklığa çekiliyordum. Ayrıca onu da merak ediyordum, ne durumda olduğunu öğrenmem lazımdı. Telefonumu bularak Engin'i aradım.

"Efendim, Alp Bey." Telefonu daha ilk çalışta açmıştı, benim için endişelendiği aşikârdı.

"Engin, arabayı hazırlar mısın?" Bir süre duraksadı, sonra cevap verdi:

"Peki, Alp Bey" diyerek telefonu kapattı. Sesinde yeniden hayata döndüğüme dair bir umut belirmişti. Eğer hayatımı

geri kazanabilirsem, hayata dönecektim. Onunla her şeyi konuşmalıydım, benden daha fazla nefret etmesi zaten mümkün değildi. Hem kendime hem ona tüm gerçekleri borçluydum, her şeyi en başından anlatacaktım. Yine de gitmek isterse... İşte o durumda ne yapacağım hakkında hiçbir kahrolası fikrim yoktu. Handan ya gerçekten ona her şeyi farklı anlattıysa, ya benden duyduğunda beni affetme gibi bir seçenek varsa... Tek düşündüğüm buydu. Handan'ı mahvedecektim, benim hayatıma burnunu sokmanın bedelini ağır ödeyecekti. O nasıl benim hayatımı bu denli mahvettiyse, ben de onun hayatını tepetaklak edecektim. Hızlıca üzerime bir kot pantolon ve gömlek geçirdim. Gözüm kolumdaki dövmeye kaydı. Anahtar, Nazenin'in bana ait olmasının sembolüydü, bizim sembolümüz. Onun gitmesine izin vermek hata mıydı? Kolundan tutsam, buraya getirsem ve beni dinlemeye zorlasam ve üzerinde dominantlığımı kullansam onu ikna edebilir miyim? Ben ne zavallı bir adam olmuştum, aklımı kaçırmak üzereydim. Hızla aşağıya inerek Engin'in hazırladığı araca bindim. Engin *nereye gidiyoruz* der gibi bana baktığında,

"Nazenin'e gidiyorum" dedim. Memnuniyetle gülümsediğinde doğru yolda olduğumu anladım. Kadınımı alacaktım. Yol gözümde büyürken aklım, hayalim, tüm benliğim Nazenin'deydi. Onun sesini duymak, yüzünü görmek, çilek kokusunu solumak için ölüyordum. Engin aracı durdurduğu anda park etmesini dahi beklemeden arabadan indim. Zaten yeterince gecikmiştim, daha fazla beklemeye tahammülüm yoktu. Zile basarken kalbim hızlanmıştı, onu görecektim. Benden nefret ediyordu ama onu öyle güçlü bir şekilde öpecektim ki nefretini bile içime çekecektim. Kapı açılmayınca zile tekrar ve tekrar bastım. Cevap gelmedi. Evde değiller miydi? Cep telefonumu cebimden çıkarıp Eylül'ü aradım. Onunda telefonu kapalıydı, daha sonra diğer kızı Burcu'yu aradım. Defalarca çalan telefona cevap veren olmadı... Çıldırmış gibi ne yapacağımı düşünürken duvara sağlam bir yumruk attım, onu kaybetmiştim! Engin yanıma gelerek omzuma dokundu.

"Gitmiş..."

"Merak etmeyin, buraya bir adam koyar evi gözetleriz. Belki geri döner, ben de bu arada biraz sorup soruşturururum. Alp Bey izin verin sizi eve bırakayım." Kapının eşiğine oturup beklemek istesem de bunun yararı olmayacağını biliyordum. Geç kalmıştım... Çok geç kalmıştım. Engin benliğimden uzaklaşmış bedenimi eve götürürken nefes almak istemediğimi fark ettim. Boş boş elimdeki telefona bakıyordum. Lanet olsun!

***

Sessizlik can yakıcıydı. Şu an tek istediğim ve tek ihtiyacım Nazenin'di... Beni böylesine yaralayabilen ve yine de beni hiç olmadığım kadar mutlu edebilen tek insan oydu ve ona ihtiyacım vardı. Onu bu kadar severken gitmesine izin vermek salaklık olurdu, onun için savaşmalıydım. Gün boyu Nazenin'le ilgili bir haber bekledim ama nereye gittiğini bulamamıştım. Kafayı yemek üzereydim. Bir yandan da Handan'dan intikamımı almak için plan yapıyordum. Olay gayet basitti, elimdeki senetler sayesinde istediğimi rahatça yapabilirdim. Babasının kumar borçlarını ben ödüyordum ve salak adam karşılığında bana milyon dolarlar borçluydu. Bu senetlerle şirketi alırdım. Hatta sadece şirketle kalmaz, ellerinde ne var ne yoksa alabilirdim. Telefonumu tekrar elime aldım ve avukatımı aradım. Avukatımın her şeyle ilgileneceğini biliyordum ama en büyük darbeyi ben vuracaktım. Bu işi sessizce yapmasını, bütün evrakları toplayarak adamın şirket hisselerini ve elinde ne var ne yoksa almasını söyledim. Son ana kadar kimsenin hiçbir şeyden haberi olmayacaktı ve Handan'a iyi haberi ben verecektim. Madem doğruları duymak istiyordu, duyacaktı. Şimdi tekrar Nazenin'i düşünerek içiyordum. Bunun bir sonu yok gibiydi, karanlık beni hızlı bir biçimde

içine çekiyordu. Sonradan pişman olacağım şeyler yapmak istemiyordum. Onu bir an önce bulmalıydım. O benimdi...

***

Nazenin'den saatlerdir haber alamadığım için çıldırmış vaziyette belki de bugün ellinci defa Engin'i aradım. Her aradığımda büyük bir sakinlikle telefonu açıyordu.

"Efendim, Alp Bey." Nereye gitmişti bu kız?

"Engin arkadaşı Eylül'ün telefonunu takip ettirdik mi? Büyük ihtimal beraberlerdir." Engin bir an duraksadıktan sonra konuşmaya başladı:

"Evet, Alp Bey. Maalesef Eylül Hanım telefonunu evde bırakmış." Evde mi bırakmış? Ne saçma bir şey bu böyle. O kız telefonunu kesinlikle evde unutacak bir tip değil. Büyük ihtimal benim takip etme olasılığımı düşünerek bıraktılar.

"Diğer arkadaşı... Burcu?" Olumsuz yanıt vereceğini bile bile bir umut sordum.

"Ankara'da efendim. Ankara'da Burcu Hanım'ın olduğu adrese birini gönderdim. Orada olup olmadığını kontrol ettireceğim, sizi haberdar ederim." İçimden bir ses orada olmadığını söylüyordu. Evin içinde telaşla bir yandan volta atıyor, bir yandan içiyordum. İçki şu an için uyuşturucuya olan gereksinimimi biraz olsun azaltıyordu. Kendi kendimle büyük bir savaş içindeydim ve bu savaşın kaybeden tarafı olmak istemiyordum.

Kendimi kanepelerden birine atarak sızana kadar içtim. Hava çoktan kararmıştı ve gün boyu Nazenin'den bir iz bulamamıştık. Akşam da eve dönmemişti. Durmadan çalınan kapıya küfürler ederek aşağıya indim. Timur aralıksız olarak zile basıyordu. Ona küfürler savururken kapıyı açtım. Fazla telaşlı ve bir o kadar da sinirli bir şekilde.

"Neredesin sen, dostum?.. Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Ona en sinirli ifademle baktım, "Bana ulaşmanı istemediğim için ulaşamıyorsun, Timur. Neden kendi hayatına bakmıyorsun?" Beni umursamadan içeri girdi ve acıyarak çökmüş bedenime baktı. Bu bakışlardan nefret ediyordum. Uyuşturucu kullandığım o sikik zamanlarda da insanlar bana böyle bir ifadeyle bakarlardı. Dayanılmazdı.

"Alp, gerçekten buna bir son vermelisin. Bu şekilde içip kendine acıyarak ne kadar zaman geçireceksin. İki haftadır işe uğramıyorsun, hatta evden bile çıkmıyorsun." Onu umursamadan salona doğru ilerleyerek beyaz tekli koltuklardan birine yığıldım. Tabi beni takip etmekte gecikmedi.

"Sefil bir ayyaşa benziyorsun" dedi. Ona acılı bir şekilde güldüm.

"Ah, bu gerçekten acıttı." Timur ceketini çıkarak koltuğun kenarına koydu ve yanımdaki diğer tekli koltuğa oturdu.

"Buna bir son vermelisin. Senin için Nazenin'le konuşmamı ister misin?" Başımı umutsuzca iki yana salladım.

"Onu bulamıyorum, lanet olası." Timur kaşlarını havaya kaldırdı.

"Onu bulamıyorum da ne demek?" diye sorduğunda elimdeki içki bardağından büyük bir yudum aldım. "Yok, işte gitmiş" dedim duraksayarak. Gözümü bir noktaya sabitledim.

"Nazenin'in telefonu burada, bir arkadaşı telefonunu evde bırakmış, diğeri Ankara'da ve Nazenin'in orada olmadığına eminim. Belki dönerler diye kapılarına adam diktim ama gece eve dönmediler. Ne kadar süredir evde olmadıklarını bile bilmiyorum." Bir yudum daha içtim ve içkinin boğazımı yakan tadını hissettim.

"Onu o siktiğimin akşamı hiç bırakmamalıydım. Peşinden gitmeliydim." Timur bana güven dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Onu senin için bulabilirim." Ben bulamamıştım, Timur mu bulacaktı? Bu beni güldürdü.

"Ben bulamıyorum, sen nasıl bulmayı düşünüyorsun?" Timur'un ciddi ifadesi hâlâ yüzündeydi.

"Bu iş de benim uzmanlık alanım." Duraksayınca ona baktım. "Ama bir şartım var, bu süre içinde kendini mümkün olduğu kadar toplamalısın. Nazenin'i bulacağım, seninle konuşmaya ikna etmeye çalışacağım ve sen de ona her şeyi en baştan anlatacaksın." Zaten tek istediğim ona olanları tüm açıklığıyla anlatmaktı. Hatta en başta peşinden giderek anlatmam gerekirdi. Nazenin benim nefesimdi ve iki haftadır nefesimin kesilmesiyle başa çıkmak zorunda kalmıştım. Şu berbat halimden nefret ediyordum, bu dönüştüğüm insan müsveddesinden nefret ediyordum.

"Yerini biliyor musun yoksa?" dedim. Timur başını iki yana salladı.

"Emin ol bilmiyorum ama sana söz veriyorum bulacağım." Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. O benim tek dostumdu, ona güvenmekten başka çarem yoktu.

***

Ertesi sabah içmeye başlamadan önce avukatı aradım. Her şey tam da istediğim gibi gidiyordu. Senetleri işleme koymuşlardı ve şirket hisselerini ellerinden almama çok az kalmıştı. Bakalım tüm mal varlığı elinden gidince o dominant tavırlarını ne kadar sürdürebilecekti. Ya da o burnunu bir daha bir başkasının işine sokabilecek miydi?

Handan'ın amcasına çok şey borçluydum ama o artık çizmeyi aşmıştı. Üniversite yıllarımda evi terk etmiştim ve tek yaptığım şey Amerika'da deli gibi uyuşturucu kullanmaktı. Babam okul taksitlerimi ödüyor, biraz da para yollayıp beni Türkiye'den uzak tutuyordu. Oğlunun pisliğinin insanların

karşısındaki mükemmel imajını zedeleyeceği için beni görmek bile istemiyordu. O yıllarda Uca şirketinde staj yapmaya başlamıştım ve kendimi kaybetmiştim. O kadar zayıf, sefil, acınası bir haldeydim ki o yılları düşünmek bile kendime acımama yetiyordu. Handan'ın amcası otuzlu yaşlarının sonunda, oldukça yakışıklı, zengin ve karizmatik bir adamdı. O adamın kusursuzluğu karşısında ben dâhil herkes büyüleniyordu. İnsanları etkilemek konusunda çok başarılıydı, tabi bu iş hayatına da yansıyordu. Çok geçmeden durumumu fark etti. Bana yardım etmek istediğini söylemişti ama beni bir kliniğe falan yatırmak istediğini düşünerek ben onu reddetmiştim. Polat benim peşimi bırakmamıştı ve beni bir BDSM kulübüne götürmüştü. İhtiyacım olan şeyin güven, kontrol ve kurallar olduğunu söylüyordu. Ben bu kadar basit olacağından şüpheliydim. Benim biraz daha fazla zehirden başka bir şeye ihtiyacım yoktu. Birkaç hafta her akşam kulübe gittik, ben sadece odalarda olanları izledim. Kadınlara neler yaptıklarını, nasıl bir gücü ellerinde tuttuklarını, gördükleri saygıyı ve güveni...

Bunlar beni etkilemişti, bunu inkâr edemezdim. Yabancı bir insana bile böylesine güven duyulabiliyorsa, babam neden kendi ailesine güvenemiyordu? Bir seferinde Polat'ı o odalardan birinde izledim, gücü müthişti. Kadınlardan birini sallanan bir mekanizmaya kolları iki yana açık şekilde bağlamıştı. Kadının sadece parmak uçları yere temas ediyordu. Küt kesimli saçları yüzünü kapatıyordu. Tamamen çıplaktı. Polat'ın her darbesini cesurca kabul ediyor ve ondan gelecek her şeyi büyük bir heyecanla bekliyordu. Hiç cinsel ilişki yaşamamış biri olan benim için oldukça etkileyici bir manzaraydı. Utanç verici bir şekilde pantolonuma boşalmıştım. Polat bana BDSM ile ilgili her şeyi öğrettiğinde ise içimde yeni bir güç hissettim. İlk defa o odalardan birine girip sözleşme imzalandığında büyümüştüm. Sanki birden kendime güvenim gelmişti. Hele o ilk oyunda, ilk kırbaç darbelerimde. Karşımdaki kadın her darbemi büyük bir cesaretle kabul ettiğinde...

Bu bana cinsel ilişkiye girmekten bile daha büyük bir haz vermişti. İyileşmiştim...

BDSM ile tanıştıktan sonra tedavi olarak uyuşturucudan kurtulmuştum. Handan da hayatıma tedavi sürecimde girmişti. Onunla o zaman tanışmıştım. Bana çok destek olmuştu, bunu inkâr edemezdim. Bir dominant olması onu benim için çekici kılmıyordu. Ben üzerinde hâkimiyet kurabildiğim kadınları seviyordum, baskın kadınları değil. Handan bir gün bana âşık olduğunu söylemişti ve bu söylediği yüzünden onunla iki yıl konuşmamıştım. Böyle bir şey olmayacağını söylememe rağmen peşimi bırakmamış, daha sonra araya mesafe koyduğumda vazgeçmişti. Daha doğrusu ben vazgeçtiğini sanarak yanılmıştım. Bunu yıllarca içinde tutarak benim âşık olduğum kadının üzerine tüm kinini kusmaktan geri kalmamıştı. Şimdi ben de onun üzerine tüm kinimi kusacak, ona acımayacaktım. Nazenin'i kimsenin üzmeye hakkı yoktu, benim bile. O yüzden ona her şeyi anlatmalı, kendimi ne pahasına olursa olsun affettirmeliydim. Tabi önce onu bulmam gerekliydi ve bu konuda da Timur'a güveniyordum.

Timur bana sürekli rapor vereceğine söz vermişti. Bu yüzden ondan haber beklemekten başka şansım yoktu. İçki içme güdümü durduramıyordum. Hâlâ tam olarak kendime gelebilmiş değildim. Yine oturmuş bir şeyler içtiğim sırada çalan telefonumdaki Timur yazısını görünce hızla cevap verdim.

"Ne oldu, bulabildin mi?" Fazla heyecanlı bir açılış yaptığımın farkındaydım ama umurumda değildi. Benim için çok değerli olan bir şeyi kaybetmiştim. Bulmak için de tüm dünyayı ters döndürüp silkeleyebilirdim.

"Sakin ol, dostum. Daha yerini tam olarak bulamadım ama iki hafta kadar önce Muğla'ya uçak bileti almışlar." Ah benim neden uçak ve otobüs firmalarını araştırmak aklıma gelmemişti? Tabi ya, bir yere gitmeleri için bir araç kullanmaları gerekliydi. Gerçi ben İstanbul dışına çıktıklarını düşünememiştim. Kafama sıçayım, nasıl düşünmezdim?

"Peki, başka bir şey bulabildin mi, bir adres falan?.." Gidip onu koca bir şehirde aramam gerekiyorsa arardım.

"Bak, gerçekten sakinleşmelisin. Daha adres bulamadım ama araştırıyorum. Çok kısa zamanda bulacağım. Bu işi daha bok hale sokmadan bana bırak. Onu sana getireceğim, söz veriyorum. Dost sözü" dedi. Çocukken beni bisikletten düşürdüğünde de bu sözü vermişti ama o an umursamadım ve ona bunu hatırlatmadım. Timur'a güvenmekten başka şansım yoktu. En azından hayatım boyunca bana kazık atmadan katlanan tek insandı.

"Tamam, senden haber bekliyorum" dedim telefonu kapatmak üzereyken. "Timur benim bir iş için bir iki günlüğüne Amerika'ya gitmem gerekecek, ayarlamaları yapar mısın? Şirket de her zamanki gibi sana emanet" diye ekledim. Timur rahatlamış bir şekilde nefes verdi.

"İşte bu! Alp geri döndü. Çılgın patron iş başında..." dedi.

"Cıvıtma Timur! Dediklerimi yap ve beni her adımından haberdar et. Yarın sabah yola çıkmak istiyorum" diyerek telefonu kapattım. Avukat en kısa zamanda Amerika'da olmamı söylemişti. Devir işlemleri ve atılacak birkaç imza vardı. Şirket tamamen benim olacaktı ve sonra tüm mal varlıkları benim elime geçecekti. Gerçi Handan'ı en çok yıkacak şey şirketi kaybedecek olmasıydı. O şirkete ve patron havasına çok güveniyordu. Ben o güveni yerle bir edecektim. O benim en çok sevdiğim şeyi elimden almıştı, ben de aynısını ona yaşatacaktım.

Sabah Timur ve Engin benim için her şeyi ayarlamışlardı. Ben de gece boyunca içmeden uyumaya çabalamama rağmen uyuyamadığım için gözaltlarım mosmordu. Sanki daha yaşlı gibi duruyordum, hazırlanarak arabaya binmek üzere evden çıktım. Engin beni doğruca havaalanına bıraktı. Ona da benimle gelmesini söylemiştim; yanımda beni kollayacak birine ihtiyaç duyuyordum. Özellikle tüm o pislikleri Amerika'da yaptığım düşünülürse, hâlâ temin edeceğim yerleri ve adamları unutmamıştım. Kendine bile güvenemeyen bir pislik olduğumdan yanımda güvenilir birinin olması iyi olabilirdi.

Engin'le beraber özel uçağımda iki avukat ve yardımcılarımdan biri daha vardı. Küçük bir heyetle gidecektim ve Uca grubunun başına da oradaki tek güvenilir adamımı koyacaktım. Kafamda planımı düşündükçe zevk alıyordum. Uca şirketi aile mirasları tamamen benim olacaktı. Uçuş boyunca Timur'un Nazenin'den haber alıp almadığını merak ederek beynimin tüm hücrelerini tüketene kadar düşündüm.

Acaba Timur onu bulup benimle konuşması için ikna edebilir miydi? Evet, ikna gücü kuvvetliydi. Ama sonuçta o da Nazenin'di. İkna etmesi kolay bir insan olmayabiliyordu. Bu kadar kısa zamanda başkasını bulmuş olamazdı, değil mi? Doğukan denen o çocuk da istifa etmişti. Benim kadınımın peşine düşmüş olabilir miydi? Onunla birlikte olduğunu düşünmek bile tüm vücudumu acıtıyordu. Hayır, benim Nazenin'im yapmazdı... Kötü düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak sadece Amerika'da yapacağım işe yoğunlaşmaya çalıştım.

Uzun uçuşun ardından dinlenme gereği duymadan doğrudan şirkete gitmek istedim. Uca Holding binasının önünde durduğumda kimseye haber bile vermeden binaya girip odama geçtim. Telefonumla buradaki Avukatım Mike'ı arayarak yanıma çağırdım. Genç Avukat kısa bir süre sonra odamın kapısını çaldı. Gerekli evrakların hepsi çantasındaydı. Benim odamda toplantı masasının etrafında üç Avukat ve yardımcılarımla bir süre oturarak yapacaklarımızın üstünden geçtik. Detayları konuşurken kapı çalındı. Gelen Handan'ın babası Rıza Uca'ydı. Hepimizi bir arada gören yaşlı adam kıpkırmızı kesildi, daha sonra renginin kırmızısı yerini yoğun bir morluğa bıraktı.

Kekeleyerek, "Alp, oğlum, hoş geldin. Geleceğinden haberimiz yoktu. Bir sıkıntı mı var?" dedi. Yerimden kalkmadan sadece sandalyemi hafifçe ona doğru çevirdim.

"Hayır, Rıza Bey. Gelmek istedim ve geldim" dedim. Adam bir an rahatladı ama daha sonra tekrar söze girdim: "Ah, bir de halletmemiz gereken bir durum var." Az önceki gevşemesinin yerini tekrar bir tedirginlik aldı ve kekelemeye başladı.

"Ne durumu, oğlum?" Bildiği bir konuyu sorması gerçekten fazla acınasıydı. Gerçi benim bu adamla pek bir derdim yoktu. Sevdiğim söylenemezdi, kardeşinin hatırına katlanmıştım. Polat abi beş sene önce trafik kazasında öldüğüne göre artık bu insanlara tahammül etmek zorunda değildim. Ben yapmam gerekeni fazlasıyla yapmış, batan bir şirkete ortak olmuş ve bu aileyi yıllarca idare etmiştim. Ama bana atılan kazığı affetmeye de niyetim yoktu. Handan bedelini ödeyecekti.

"Avukatım Mike size biraz bahsetmiş, biliyorsunuz. Elimde senetleriniz var." Duraksayarak elimi çeneme götürdüm. "Senetler karşılığında şirketi istiyorum." Rıza şimdi tamamen bembeyaz oldu. Bir süre ne diyeceğini bilemeden ağzını açıp kapattı.

"Bunu oturup konuşsak?" Kafamı kararlılıkla iki yana salladım.

"Konuşacak bir şey yok. İmza prosedürlerini halledelim. Siz senetlerinizi alın, ben de şirketi." Şirketin imza prosedürlerini halletmiştik, artık Uca Holdingin resmen sahibiydim. Daha Handan'la yüzleşmemiştim. Bunun oldukça özel olmasını istiyordum, ona yapacağım her şeyi hak ediyordu o kaltak. Şirketteki odamda oturmuş önümdeki raporları inceliyordum. Aslında şirket pek parlak durumda değildi, biraz desteklemek gerekecekti. Ama eminim bu şirketi de ayağa kaldırmayı başarabilirdim. Kapının dışında sekreterin ve tanıdık bir sesin yüksek volümlü sesi duyuldu. Sekreter kız kapıdaki kadını içeri sokmamaya çalışıyordu ama başarılı olamayacağı belliydi. Tahmin ettiğim gibi, olamadı da... Saniyeler sonra kapım savrularak açıldı ve Handan içeri girdi. Hemen arkasında da sekreter kız bana özür dileyen ifadesiyle bakıyordu. Ona *sorun değil* işareti yaptım. Kız odadan çıkarken arkasından kapıyı kapattı. Handan çıldırmış gibi görünüyordu. Gözleri kısılmış, suratı sinirden kızarmıştı. Bana doğru topuklarını yere sertçe vurarak yürüdü. Yerimden kalkmamıştım ama bakışlarım üzerinde geziniyordu.

"Alp Ataman! Sen ne yaptığını sanıyorsun? Şirketi almak da ne demek?" diye bağırırken elini masama koyarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

"Öncelikle sakin olmalısın, Handan. Benim şirketimde bana bu şekilde bağıramazsın." Gözlerinden ateşler çıkıyordu, sinirlenmesi beni keyiflendirdi. "Babanın bana borcu vardı, ben de karşılığında şirketi aldım. Aslına bakarsan size iyilik yaptım sayılır, raporlara bakılırsa birkaç yıl daha zor dayanırdınız" dedim. Handan zenginliğe ve maddi statüye çok önem verirdi. Ona vurduğum bu darbeyle derinden sarsılmıştı.

"Kes şunu, Alp! Bu yaptığınla amcamın anısına yaptığın saygısızlığın farkında değil misin? Şu an onun odasında oturuyorsun." Yerimden kalkarak kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Ben amcana olan borcunu sizi yıllarca idare ederek ödedim. Yaptığın şeyin bir bedeli olması gerekiyordu, benim hayatımı boka sokup öylece devam edemezdin ve etmeyeceksin, anladın mı?" Handan gülemeyecek kadar sinirliydi ama yine de gülmeye çalıştı.

"İntikam için mi yapıyorsun yani?" Elimi masaya koyarak umarsızca omuz silktim.

"Nasıl anlarsan." Bana kaşlarını çatarak baktı ve sonra işaret parmağını havada sallayarak konuşmaya başladı.

"Lanet olası tek suçum seni sevmek ve istemekti. Beni isteseydin bunların hiçbiri olmazdı. Ben dururken o çelimsiz kızı tercih ettin" dedi.

Dişlerimi sıkarak konuştum, "Sen hastasın, Handan. Hem de saçma oyunlarla kendini tatmin edecek kadar hastasın" dediğimde Handan güldü.

"O oyunları seviyormuş gibi görünüyordun, şimdi ne değişti? Asıl hasta olan kim biliyor musun?.. Sensin ve senin o basit fahişen. Babası annesini işkence ederek öldürmüş, biliyor musun? Kanı bile hasta o kızın." Bunu nereden biliyordu? Kolunu kavrayarak sertçe sıktım.

"Bunu nereden biliyorsun? Ne zamandan beri biliyorsun?" Cevap vermeyince tüm bedenini güçlü bir şekilde sarstım. Nazenin hakkında böyle bir şeyi nasıl öğrenebilmişti?

"Sen onu becermeden önce araştırma yaptım. Bacak arana o kadar yoğunlaşmamış olmasaydın sen de aynısını yapardın." Başından beri biliyordu. Lanet olası kaltak başından beri biliyordu. "Ama kabul edelim, sana bu kadar dayanabileceğini düşünmedim. Daha ilk seferde kaçmasını umuyordum. Gerçek bir mazoşistmiş doğrusu." Biraz daha konuşmaya devam ederse yapmak istemeyeceğim şeyler yapacaktım. Hatta şu an bile kendimi zor tutuyordum.

"Handan, defol! Seni bir daha görmek istemiyorum. Ayrıca Nazenin'den uzak duracaksın. Yoksa bu yaptığımdan çok daha kötülerini yaparım" derken sesim yükselmişti.

Handan bana öfke dolu gözlerle baktı. Kapıya doğru yürürken, "Bu iş burada bitmedi, Alp. Bilmiş ol" diyerek kapıyı arkasından çarpıp gitti. Masanın üzerinde duran tüm evrakları tek hamleyle yere saçtım. Nasıl bu kadar salakça ve kontrolsüzce davranabilmiştim? Nazenin'i araştırmamıştım, o bana anlatana kadar olanları bilmiyordum. Anlattığında da her şey için çok geçti. Onun zaten tüm psikolojisini mahvetmiştim. Onu gerçekten çok fazla yaralamıştım. Her yönden hâlâ karşısına çıkmak istemem, onu görmek istemem benim nasıl bir psikopat olduğumu gözler önüne seriyordu.

Ertesi gün şirketteki tüm yetkiyi yardımcıma devrederek Amerika'dan ayrılmak üzere uçağıma bindim. Bir an önce dönmek istiyordum. Timur iz üstündeydi, eminim kısa zamanda onu bulacaktı. Onunla konuşup konuşmama konusunda hâlâ kararsızlık yaşıyordum. Beni dinlemek istemeyecekti ama ona kendimi dinletmeliydim. Kahrolası psikopat ruhum onun peşini bırakmamakta kararlıydı. Onu nasıl yaraladığımı görsem de bırakamıyordum. Çünkü benim yaralarımı sarabilen tek kişi oydu. Kendini düşünen bencil piçin tekiydim. Uçuş boyunca Nazenin'e yaptığım o pisliği düşündüm. Beynimi kemiren şey aklımdan çıkmıyordu... O odaya o kame-

raları kuruşum, Nazenin'i becerişim ve onun bakire olması... Parçalı görüntüler zihnimi sömürüp bana işkence ediyordu.

***

Geçmiş...

Sabah erkenden uyanarak hızlıca bir şeyler atıştırdım. Çok işim vardı. Zevk odasını hazırlamam, duş almam, hazırlanmam ve küçük itaatkârımı almaya gitmem gerekiyordu. Zevk odasına yönelerek kilitli kapıyı açtım, uzun zamandır bu odaya uğramıyordum. Nazenin'le kullanacağım için aslında heyecanlıydım. Dolaptan kameraları çıkardım, oynayacağım oyun kafamda şekillenmişti. Mükemmel açıları ayarlamak için odaya bir göz attım. Kameralardan birini yatak başından aşağıya bakacak şekilde yerleştirdim, oldukça küçük olduğundan dikkat çekmiyordu. Yatağın demirleri ve duvardaki zincirler arasında kaybolmuştu. Telefonumu çıkararak kameraya bağlandım yataktan görüntü oldukça iyiydi. Diğer kamerayı odanın ortasında Nazenin'i bağlamayı düşündüğüm alana bakacak şekilde yerleştirmeliydim. Alanı yandan görecek şekilde sağ taraftaki duvara yerleştirdim. Bir başka kamerayı da odanın bizim olacağımız bölümünü kaydetmesi için kapının sağına koyarak ayarladım. Üç kameradan da görüntü harikaydı, her şey netçe gözükecekti. Ses seviyelerini biraz yükselttim. Çığlıklarını daha sonra da aynı kalitede duymak istiyordum. Kameralarla işim bitince cebimden prezervatif paketini çıkararak komodinin çekmecesine koydum. Son olarak aletlerin sağlamlığını kontrol ettim ve kendimi hazırlamak için odadan çıktım. Harika olacaktı...

Tam zamanında orada olacağımı hesaplayarak evden ayrıldım. Aslında benimle gelip gelmeyeceğinden hâlâ şüpheliydim. Fazla tedirgindi, umarım onu yeterince etkilemeyi başarabilmişimdir. Arabadayken cep telefonum çalmaya başladı, Handan arıyordu.

"Efendim, Handan."

Neşeli sesi arabamın içinde yankılandı: "Nasılsın bakalım?

Yeni oyuncağınla oynayacağın için heyecanlı mısın?" Dün akşam onu arayarak Nazenin'i ikna ettiğimi söylemiştim. O da en az benim kadar heyecanlanmıştı. Sanırım kaybetmemi görmek istiyordu.

"Ben asla heyecanlanmam..." Doğruydu aslında, heyecanlanmazdım ama şu an heyecanlı değilim desem yalan olurdu.

Handan güldü, "Senden güzel bir film bekliyorum. Üstün bir performans sergilemen dileğiyle" dediğinde temennisi beni gülümsetti, "Her zaman..." diyerek telefonu kapattım.

***

Onunla gerekli olan tüm konuşmaları yapmıştım ve o beni kabul etmişti. Bunu sorgulama gereği duymuyordum, ikimizin arasındaki bedensel çekim hat safhadaydı ve Nazenin kesinlikle bedenine söz geçiremiyordu, tıpkı benim gibi...

Şimdi kitaplarda okuduğu, filmlerde izlediği o malum odanın aslını görecekti. Benim zevk odamın... Kapının önündeki panele şifreyi girdim, kilit serbest kalınca kapıyı açtım. Nazenin içeri girmiş şaşkın bakışlarla etrafı inceliyordu. Ama yüzünde korkudan eser yoktu. Sadece şaşkındı. Belki biraz da meraklı. Kapıyı kapatarak onun değişen ifadesini ve her aletin yanına giderek ne işe yaradığını anlamaya çalışmasını izledim. Açıkçası çok daha büyük tepkiler bekliyordum ve Nazenin beni bir kez daha yanıltmıştı.

"Korkuyor musun?" diye sordum.

Tek seferde, hiç beklemeden, "Sanırım hayır..." dediğinde beni kışkırtmıştı.

"Bunu söylediğine pişman olabilirsin" diyerek biraz ona yaklaştım. "Sana sert davranacağım, hem de çok sert." Hiç korkmuş gibi değildi. Sanki ona normal bir şey söylemişim gibi omuz silkti.

"Buna dayanabilirim."

Ciddi miydi? Bu odada bile beni güldürüyordu, ki bu bir ilkti. Sanırım kameralardan bu görüntüleri silmem gerekecekti. Beni

efendi rolünü üstlenip ona bir köle gibi davranmam gereken odada güldürüyordu.

"'Ne kadarına dayanabileceğini göreceğiz. Bunun için önce bana güvenmen lazım, bunu yapacaksın, öyle değil mi? Bana güveneceksin ve ne dersem sorgusuz yerine getireceksin." Bu söylediklerim onu uzun uzun düşündürdü. Güven konusu onu neden bu kadar düşündürmüştü?

"Güveneceğim. Ne dersen yapacağım." Yine de bu isteğimi geri çevirmedi. Ona biraz daha yaklaştım. Aramızdaki mesafe kapandıkça daha da heyecanlanıyordum. Çılgına dönen nabzım nefesimdeki ritmik ayarı bozuyordu.

"Sana acı vermek istiyorum." Nefesimi suratına üfledim, sesim bir fısıltıya döndü. "Seni çok sert becereceğim." Yüzüne dokundum. "O kadar sert olacak ki her yürüdüğünde ya da oturduğunda beni hatırlayacaksın. O kadar sert olacağım ki bedeninde yaratacağım kızarıklıklar, morluklar uzun süre geçmeyecek. Bedenine her baktığında benim varlığımı hissedeceksin." Her cümlemde ona biraz daha yaklaşıyor, onu biraz daha heyecanlandırıyordum. Fakat bunu yaparken aynı heyecanı ben de yaşıyordum. Söylediklerimi yapmak için kuduruyordum. Uzun zamandır ilişkiye girmediğim için bu kadar azgın olduğumu düşünsem de yeni şeylerin keşfi de heyecanıma ortaktı. "Nazenin seni öyle sert becereceğim ki kim olduğunu unutacaksın..." Daha fazla dayanamayarak dolgun dudaklarını ağzımın içine çektim. Etli alt dudağını dişlerken dilimi ağzının içine kaydırdım. Nazenin heyecandan soluk soluğa kalmıştı.

"Arkanı dön." İtaat ettiğinde elbisesinin fermuarını yavaşça açarak bedeninden sıyırdım. Ellerimin altında tir tir titriyordu. Lanet olsun! Ona daha dokunmamıştım bile. "Gevşe..." Biraz gevşemesi gerekirdi. Bu heyecanı beni de körüklüyordu. Nazenin'i elbisesinin içinden çıkardım. Beyaz teni çok etkileyiciydi. Restoranda görüp vurulduğum ten şimdi tüm ihtiyaçlarımı karşılamam için bana sunuluyordu. Bu, Nazenin'in lütfuydu. "Tenin çok beyaz, buna bayıldım." Önünde diz çökünce ani bir ses çıkarıp nefesini tuttu. "Sakin ol, Nazenin." Külotlu çorabını yavaşça bacaklarından sıyırdım. Teninin her noktasına dokunup yumuşaklığını hissettim.

Ayakkabılarını ayaklarından çıkarıp külotlu çoraptan kurtuldum. Aşağıdan yukarı yeni armağanımı süzdüm. Kahrolası mor iç çamaşırları... Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir görsel şölendi. "Normalde iç çamaşırlarından nefret ederim. Onlar hedefimle arama giren engeldir." Yerimden doğruldum, işaret parmağımı sutyeninin askınsına geçirdim. "Fakat... Daha önce böylesine bir manzara görmemiştim. Görsel bir şölensin." Başını önüne eğdiğinde çenesini kavrayarak bana bakmasını sağladım. "Utanıyor musun?" Utandığının farkındaydım. Hâlâ titriyordu ve kızarmaya devam ediyordu. Dürüstlük kuralıma uyarak "Evet..." demesi tekrar gülümsememe neden oldu.

"Biri sana doğruları söylediğinde utanma." Bu küçük kadın daha önce birlikte olduğum tüm kadınlardan daha seksiydi. Onun seksiliği gizemindeydi. Değişik bir havası vardı, beni delicesine heyecanlandıran şey masum görüntüsü, tatlı tavırları, ürkek ifadeleriydi. Arkasına dolaşarak sutyeninin kopçasını açtım. Eserimi incelemek için tekrar ön tarafa dolaştım. Meme uçları şişmiş ve kabarmıştı. Pembe kabartıları lezzetli bir çileğe benziyordu. Bu çilek elbette beyaz bir kremanın tepesindeydi. İştahımı kabartan memelerini daha önce defalarca hayal etmiştim. Vücut ölçülerine göre gerçekten büyük ve güzel memeleri vardı. Pembe meme uçlarını başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırıp sıktım. Attığı çığlık acıdan değil, tamamen saf zevktendi.

"Güven, itaat, dürüstlük, acı ve zevk, Nazenin. Sana vereceklerime ve senden alacaklarıma hazır mısın?" Birkaç saniye duraksamanın hemen ardından beni etkileyecek bir kararlılıkla,

"Hazırım." dedi.

Belki de şu an tek istediğim, tek düşündüğüm bu olduğu için bana kararlı görünüyordu. Tek dileğim pişman olmaması, yapacaklarımdan sonra benden nefret etmeden yine hayran hayran bakmasıydı.

"O halde bir güvenli kelime seç."

"Anlamadım?" Bu anlattıklarımdan sonra tek anlamadığı konunun güvenli kelime olması onun gerçekten normal olmadığını gösteriyordu.

Aşkın Nur Karataş

"Yaptıklarım sana fazla geldiğinde ve dayanmayacağını hissettiğinde kullanmak için bir sözcük seç. Anlamlı bir şey olması gerekmiyor. Dur, yapma, yavaşla gibi şeylerin dışında. Çünkü bunları sık sık kullanacaksın. Ama durmamı istemeyeceksin." Belki de gülümsemem etkimin kaybolmasına neden oluyordu ama kendimi tutamıyordum. O kadar şaşkındı ki sanki ben uzaylıyım desem bana inanacaktı.

"Çilek..." dediğinde biraz daha güldüm. Güvenli kelimesi baş döndürücü kokusuydu.

"Neden gülüyorsun? Komik mi? Başka mı seçmeliyim?" Nazenin gülüyor olmam karşısında bozulmuştu, anlaşılan gülüşümü bastırdım.

"Hayır, sadece güvenli kelime için kokunu seçmen... Hoşuma gitti." Bunu söyledikten sonra kendini koklaması içimde onu yere yatırıp içine girme isteği uyandırdı. Ne zamandan beri sevimli hatunları seksi buluyordum? Onu koklama güdüme söz geçiremedim. Kafamı boynuna gömerek derin bir soluk çektim.

"İnsanın tadına bakası geliyor." Onun kararlı ama bir o kadar da heyecanlı ifadesine son kez bakarak,

"O halde yaptıklarım fazla geldiğinde Çilek diyebilirsin. Sakın aklından çıkarma." dedim. Malzemelerin durduğu bölüme geçerken aslında ondan daha fazla heyecanlıydım. Kırbaçların asılı olduğu raftan siyah yumuşak saçaklı bir kırbaç seçtim. Bu ilk sefer için uygundu, acıyı bölgede dağıttığı için fazla zarar vermiyordu ve acısına dayanılması daha kolaydı. Elbette acılı olmayacak demiyordum. Canı yanacaktı, canı yanacak ama zevk de alacaktı. Yanına doğru yürürken gözlerini bir saniye bile üzerimden ayırmadı. Kırbaca bakmasını bekledim, genelde kadınlar önce üzerinde kullanılacak alete bakardı. Fakat hayır, Nazenin her zamanki farkını konuşturmak konusunda ısrarcıydı. Kırbacı göğüslerinde, karnında, ufak beyaz yarığında gezdirdim. Derin derin soluyordu ve beni fazlaca tahrik ediyordu. Arkasına dolaştım ve beklemeye başladım. Beklemediği bir anda onu uyaracak ve hazzı daha da yüceltecektim. Bir süre bekledikten sonra biçimli yuvarlak kalçasının tam alt kısmına kırbacımı

vurdum. Sadece öne doğru bir adım attı. Bir şey söylemesini ya da kaçmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Yine aynı noktaya daha sert bir darbe vurdum. Teni tahmin ettiğim gibi yoğun bir şekilde kızarmıştı. İkinci darbede ufak bir inleme ve nefes vardı, yine pek bir şey yoktu. Üçüncü darbeyi gerçekten sadece çok tecrübeli itaatkârlara uyguladığım bir sertlikle vurdum ve onlardan duyduğumdan daha az bir çığlık duydum. Bu kızın nesi vardı, neden bağırmıyordu. Onu kendime çevirdim, kafasını kaldırdım. Güzel gözlerinde kristaller oluşmuştu. Ağlıyordu. Canını yaktıysam neden bağırmamıştı? Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu?

"Nazenin! Bağırmanı istiyorum, canın yandığında bağır. Bu şekilde tepkisiz kalırsan her seferinde daha sert vururum." Başını önüne eğerek "Tamam" dedi. Titreyen sesi ona acımamı sağlıyordu. Acıyor ve merhamet etmek istiyordum. Ben bu odada kesinlikle kimseye acımazdım. Kırbacı yere bırakıp elimi beyaz yarığına götürdüm, içine girmek için ölüyordum. Kadınlığı sırılsıklam olmuştu. Hatta ıslaklık bacak içlerine kadar bulaşmıştı. Lanet olası çok seksiydi.

"Ah, Kahretsin. Islanmışsın... Sana vurmam hoşuna mı gidiyor?" diyerek onu okşamaya devam ettim. Ama cevap vermedi. Utanmış ve kızmış görünüyordu, onu çözemiyordum.

Kıçına sağlam bir şaplak atıp, "Sorduğum sorulara cevap vereceksin" dedim. Beni sinirlendirdikçe içimdeki diğer adam açığa çıkıyordu.

"Evet..." diye aceleyle verdiği cevap aşağılık ruhumu tatmin etmemişti.

"Ne evet, Nazenin?" Soruma bir an kararsız kalsa da beklediğim cevabı verdi.

"Bana vurman hoşuma gitti." Bunu söylediği anda kötü adam yok oldu. Onu kendime çekerek dudaklarını öptüm.

"Yatağa geç ve yüzüstü yat!" Daha fazla dayanamayacaktım ama yine de bu oyunu uzatmayacağım anlamına gelmiyordu. Açıkçası Nazenin'in benimle bir daha olmak isteyeceğinden şüpheliydim. Bu ilk ve son seferi dibine kadar yaşama taraftarıydım. İtiraz etmeden yatağa doğru ilerledi ve büyük yatağa yüz üstü uzandı.

Bana ya da etrafa bakmamaya özen gösteriyordu. Üzerimdeki kıyafetleri çıkararak yere attım. Yanına giderek ellerimi zarif boynundan beyaz sırtına indirdim, inleyerek kıvrandı. Bacaklarına dokunarak iki yana açtım, onu kelepçelemek istiyordum. Ayak bileklerini yatağın kenarındaki kelepçelere geçirdim ve sıkılığını ayarlayarak kelepçeleri kapattım, hareket edemiyordu. Ellerini de yatağın başındaki zincirlere geçirerek hareket edemeyeceği şekilde ayarladım. Daha sonra ayak bileklerini biraz gevşettim ve kalçalarını yukarı kaldırdım, şimdi dizlerinin üzerinde duruyordu. Tekrar kelepçeleri sıktım, bu pozisyon daha iyiydi. Odanın ortasında duran kırbacı alarak tekrar Nazenin'in yanına geldim. Kırbacı sırtından aşağıya doğru kaydırıp kalçalarında gezdirdim ve küçük beyaz yarığına dokundurdum. Daha fazlasının isteğiyle kendini gererek kelepçeleri çekiştirdi. Bunu yaptığı anda bacaklarının arasına bir darbe vurdum, bu sefer net bir çığlık attı. Beyaz baldırlarına art arda güçlü darbeler indirmeye başladım. Başta tepki vermese de acı hissi yayıldıkça çığlıkları kuvvetlendi. Teninde yarattığım kırmızılıklar o kadar güzeldi ki onun bedenine hükmetmeye bayılmıştım. Kırbacın deri şeritleri enfes beyaz ve hassas tenini damgalıyor, hafif kanlı kırmızı berelere neden oluyordu.

Hâlâ gözlerinin kapalı olduğunu fark ederek, "Gözlerini aç, izlemeni istiyorum" dedim. Rahatça izlemesi için beyaz yastıklardan birini başının altına yerleştirdim. Tekrar arkasına geçtiğimde gözlerini araladı ve aynadan bana baktı. Uzunca bir süre tüm bedenimi izledi, yüzünde gördüğüm beğeni dalgası hoşuma gitti. Kıpırdanarak onun için yükselen erkekliğimi görmeye çalıştı ama bu yaptığı kelepçeleri gererek kendine zarar vermesine neden oldu.

Güçlü bir darbeyle kalçasına vurdum, "Hareketsiz durmalısın. Seni bu yüzden kelepçeledim" dediğimde bakışları bu sefer aynadan gözlerimi buldu.

"Seni görmek istiyorum" dediğinde bu basit isteği bile beni azgın bir boğaya çevirmişti.

"Göreceksin... Ama ben istediğim zaman... Şimdi senin teninde kırbacımla biraz daha kızarıklık bırakmak istiyorum. Ten rengin ve hassaslığın harika, her darbemde kızarıyor. Yarın bu izlere baka-

rak benim sana yaptıklarımı hatırlayacaksın" dedim. Hatta günlerce kalacak izler bırakmak istiyordum. Bedeninin her yanında benim hatıralarım olmasını, onlara her baktığında onu nasıl kırbaçladığımı ve becerdiğimi, onun nasıl efendisi olduğumu bilmesini istiyordum. Güçlü darbelerle sırtına, beline, kalçalarına, bacaklarına devalarca vurdum. Çığlıkları güçlüydü, ağlıyordu ama hâlâ güvenli kelimeyi kullanmamıştı. Gerçekten tahminimden çok daha dayanıklıydı ve bundan zevk aldığı açıktı. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı görebiliyordum. Durmamı söylüyordu ama durmamı istemediğini biliyordum. Kameralar hâlâ kayıttaydı, bu enfes anların hepsini kayda alıyorlardı. Bu anları defalarca izleyip tatmin olabilirdim, daha önce bunu bu kadar zevk alarak yaptığımı hatırlamıyordum. Artık yeterli olduğuna kanaat getirerek kırbacı yere bıraktım. Kelepçeleri çözdüm, öylece bir süre yatmasına izin verdim. Yoksa canını çok mu yakmıştım? Onu fazla mı zorlamıştım? Komodinin üzerinde duran sürahiden bardağa su doldurdum ve Nazenin'in yanına giderek doğrulmasına yardım ettim. Elimde tuttuğum suyu ona uzattım, titreyen elleriyle suyu içemeyeceğini fark edince ona suyunu ben içirdim. Bunu yapmak çok güzeldi. Elimi saçlarına götürerek nazikçe okşadım.

"İyi misin?"

Önce vücudumu inceledi, daha sonra normal bir ses tonuyla cevap verdi, "Evet, iyiyim."

Şaşılacak bir şeydi, gerçekten iyi görünüyordu? Bardağı komodine bırakarak yine önünde durdum. Küçük beyaz ellerini uzatarak karnıma dokundu. İlk defa birinin dokunuşu beni titretmişti. Elini ürkek bir şekilde yukarı doğru kaydırdı. Bana tutunarak yavaşça ayağa kalktı, elleri hâlâ üzerimdeydi. Dokunuşları içimde bir sıcaklık yaratıyordu; sanırım onu becermeliydim, garip hissediyordum. Küçük beyaz eller bu sefer yüzüme dokundu, buz gibiydi. Çenemi, dudaklarımı okşadı. Ah bu çok iyi hissettiriyor, fıstık... Ellerini tutarak onları çektim ve sertçe dudaklarına yapıştım. Biçimli dolgun göğüslerini avuçlarımın içine alarak okşamaya başladım, bu sırada dudaklarımı beyaz narin boynuna kaydırdım. O kadar hızlı nefes alıyordu ki nefesini duymak bile beni tetiklemeye yetiyordu. Onu

kucaklayarak yatağa yatırdım, ben de yatağa çıkarak dudaklarımı tekrar boynuna götürdüm. Her noktasını öperek aşağıya, güzel memelerine doğru kaydırdım. Küçük pembe uçlarından birini ağzımın içine aldım. Nazenin yumuşak bir şekilde inliyordu ve memelerinin tadı enfesti. Dilimi yavaşça memelerinden göbeğine kaydırdım. Nazenin harika tepkiler veriyordu ve tepkileriyle kendimden geçecek kıvama geliyordum. Çok istekliydi, bu kadar istekli olması beni çılgına çeviriyordu. Yanından kalkarak artık boxırımı delmek üzere olan kocaoğlanı serbest bırakmak adına boxırımı sıyırdım. Aletim o kadar sertleşmişti ki canımı yakıyordu. Beni izleyen Nazenin'e baktım, gözleri korkudan büyümüştü. Evet, benim kocaoğlan tam anlamıyla bir canavardı. Daha önce benimkinden büyüğünü görmediğini varsayıyordum.

Şok ifadesine gülerek konuştum, "Merak etme, canını yakmamaya çalışacağım."

Bir şey söylemedi ama gözleri hâlâ üzerimdeydi. Doğum lekemin olduğu yere bakıyordu, kadınlar onu seviyordu. Komodine doğru ilerledim, sabah oraya koyduğum prezervatiflerden birini çıkardım. Paketi yırtarak koruma kalkanını aletime geçirdim. Nazenin'in bedenine yaklaştım, ince beyaz ayak bileklerini öptüm. Teni buz gibiydi, yukarı doğru bacaklarının iç kısımlarını öperek ilerledim. Titriyordu, daha önce bir kadının bu kadar heyecanlandığına şahit olmamıştım. Nefes sesleri öylesine yüksek, titreşimleri öylesine yoğundu ki bana da çok yoğun hissettiriyordu. Bacaklarının arasına kendimi yerleştirdim. Aletimi Nazenin'in girişine dayadım, vajinasından yayılan sıcaklık kasıklarımı yakıyordu. Sırılsıklamdı, kadınlığı beklentiyle yanıyordu. Kendimden geçmiş vaziyetteyken Nazenin kalçasını bana doğru ittirdi, içine girmemi istiyordu. Ben de daha fazla dayanamayacaktım, onu sertçe becermeliydim. Aklını kaybedecek kadar sert... İçine tek hamlede hızlıca yüklendim ama hepsini alamamıştı. Farklıydı, girişinde ani bir zorlanma hissettim ve o zorlanmayı aşmak için daha da sert yüklendim. Nazenin acı çekercesine güçlü bir çığlık attı, bu kesinlikle bir acı çığlığıydı. Zevkten değildi. Gözlerine baktım, yaşlar güzel gözlerinden yastığa damlıyordu. Neler oluyordu? Kendimi biraz geri çektim ve tekrar

yüklendim. Neden bu kadar dardı? Tahmin ettiğim şey olamazdı, değil mi? Bu mümkün değildi. Nazenin'in fazla acı çektiği yüzünün her hattından belliydi. Hızlıca içinden çıktım, bacaklarının arasına baktım. Aletimde kan mı vardı? Evet, lanet olası aletimde kan vardı ve birkaç damla çarşafa bulaşmıştı. Nazenin'in bacaklarının arasından gelen kan... Bakire... Yüzüne baktım. Gözlerini açmış, yaşları ardından bana bakıyordu. Siktir. Az önce bir bakireyi becermiştim. Hayır, becermemiştim. Kırbaçlamış, acı çektirmiş, hayvan gibi içine girmiş ve onu deli gibi becermek istemiştim. Daha önce hiç bir bakireyle birlikte olmamıştım. Hatta bakire bir kadın tanımıyordum bile. Bu değişikti, çok değişik. Belki Nazenin bu kadar istekli ve ateşli olmasa bunu onun içine girmeden önce fark edebilirdim Aptal, aptal... Tekrar ona baktım ve sonunda konuşacak gücü toparlamıştım.

"Siktir..."

"Siktir... Siktir..." Ağzımdan başka sözcük dökülmüyordu, bakire olduğundan emindim ama yine de sormak istedim.

"Kahretsin... Nazenin sen bakire misin?" Keşke bunun cevabından bu kadar emin olmasaydım. Beklenmeyecek bir sakinlikle konuştu.

"Şey... Evet." Evet, evet... Kulaklarımda çınlıyordu. Bu sakinliği beni daha da çok sinirlendirmişti, kendime hâkim olmakta zorlanıyordum.

"Nasıl, evet... Lanet olsun, Nazenin..."

Ondan uzaklaşarak yatağın ucuna oturdum ve kafamı ellerimin arasına alarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmeye başladım. Kız bakireydi... Nazenin bakireydi... Ben onun ilk erkeğiydim. Hayır, saçmalama Alp, kızı bir hayvan gibi kırbaçladın ve hayatının en kötü tecrübesini en başta yaşattın. Ayrıca odada lanet olası kamera düzeneği var, nasıl bir hayvan olduğun da o kameralarda şu anda kayıtta. Her şey açık ve net... Kendimden iğreniyordum. Daha önce hiç böylesine çaresiz hissettiğimi hatırlamıyordum. Ne yapmam gerektiğini bile bilmiyordum. Onu göndermem ve bu olayı unutmam lazımdı ama artık bunu nasıl yapabilirdim. İçimde değişik bir dürtü oluşmuştu, yeni bir duygu. Onun ilk erkeği olmak bende saçma bir

sahip olma isteği yaratmıştı. Onu istiyordum ve ona dokunan ilk erkek olmak fazlasıyla heyecan vericiydi. Hemen kendimi topladım. Saçmalama, piç kurusu. Kızın ilk seferini mahvettin, her şeyi bok ettin. Bu işin devamı olmayacak, her şey burada bitecek. Yatakta bir hareketlilik oldu. Nazenin yanıma doğru yürüdü, önümde diz çöktü. Güzel gözleriyle yüzümü inceliyordu. Ellerimi tutarak küçük soğuk ellerinin arasına aldı.

"Özür dilerim... Bundan rahatsız olacağını düşünemedim. Söylemem gerekirdi." Bu kız ne diyordu böyle? Hayır, söylemesi gerekmezdi, benden koşarak kaçması gerekirdi. Ayrıca neden özür diliyordu?

Onun yüzüne baktım, güzelliği hâlâ beni etkiliyordu. "Benden özür mü diliyorsun? Bundan rahatsız olduğumu mu düşünüyorsun? Sen kaçık falan mısın?" Bunu kast ediyor olamazdı, değil mi? Ben bir canavardım, ona yaptıklarımı düşündükçe benim midem bulanıyordu. Ama o karşıma geçmiş özür diliyordu. Bana dokunan ellerinden kurtuldum, onu daha fazla kirletemezdim.

"Az önce seni kırbaçladım, Nazenin. Seni bir hayvan gibi becermek istedim." Her zaman kontrollüydüm, neden bu kızı araştırmadan bu işlerin içine sokmuştum? Yerimden kalkarak odanın içinde çaresizce yürümeye başladım, yaptığımdan nefret ediyordum. Ona yapmış olduğum şey iğrençti. En kötüsü de bu yaptığımın bana iğrenç bir duygu yaşatıyor olmasıydı. Öyle bir duygu yaşıyordum ki bunu tarif etmem imkânsızdı. Onun sadece bana ait olduğunu bilmek bedeninin tek hükümdarının ben olduğunu bilmek tarifsiz bir şeydi. Ama içimdeki canavarı susturarak asıl söylemem gerekenleri söyledim.

"Senin hazır olup olmaman umurumda değildi. Kim bilir canını ne kadar yaktım. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve sen gelmiş benden özür diliyorsun." Nazenin bir süre düşünerek durum analizi yaptı, hâlâ burada durması çok saçmaydı. Neden gitmemişti, gitse ona engel olur muydum?

Yerinden kalkarak tekrar yanıma geldi ve önümde durdu. "Bunların hepsini ben istedim. Ne kadar zevk aldığımı sana ifade

edemem; çünkü bunu nasıl ifade etmem gerektiğini bilmiyorum. Evet, canım yandı ama bu acı aldığım zevki hiç azaltmadı." Her söylediğiyle beni nasıl böylesine şoke edebilirdi? Bekâretini bozdurmak için seçebileceği en kötü adamı seçmişti ve bunun hâlâ farkında değildi.

"Eğer beklentilerini karşılayamıyorsam, yani beni yeterince tecrübeli bulmuyorsan gidebilirim. Ben asla senden romantik bir ilişki beklemiyorum. Buraya ne olacağını bilerek geldim." Bu kadar kararlı konuşması beni etkilemişti, ayrıca beklentilerimi karşılayamamak da ne demekti? Bu onun ilk seferiydi ve defalarca beni pantolonuma boşalmanın eşiğinden döndürmüştü. Bu kız muhteşemdi, her anlamda. Ve en güzeli de buraya sadece zevk için gelmiş olmasıydı. Tıpkı benim beklediğim gibi o da zevki ve tatmini bekliyordu.

Gitmesini istemiyordum, gitmek istese bile sanırım ona izin veremezdim. Bir porselen kadar zarif bileğini kavradım, "Gitme" dedim.

***

Nazenin bedenini tatmin ettikten sonra yaptığı en doğru şeyi yaparak benden kaçmıştı. Onu eve bırakıp döndüğümde beynim yaptıklarımı yeni yeni idrak ediyordu. Ben bunu nasıl yapabilmiştim, nasıl bu kadar kontrolsüz davranabilmiştim. Ondan uzak durmalıydım ama uçkuruna düşkün yeni yetmeler gibi sikimin dikine gitmeyi tercih ederek her şeyi batırmıştım. Artık onun hayatı da benim hayatım da eskisi gibi olmayacaktı. Onu bu saçma oyuna nasıl dâhil edebilmiştim. Gözlerim yatağın üzerindeki kurumuş kan lekesine takıldı, sonra da kameralara... Üç kamerayı da sökerek fırlattım ve paramparça oluşlarını izledim. Çekimler telefonumdaydı, hemen cebimden telefonumu çıkarıp hepsini sildim. Onları silmem bunları yaptığım gerçeğini değiştirmeyecekti, biliyordum. Ama en azından bir daha bu kayıtları görmeyecek

olmak unutmamı kolaylaştırırdı. Yatağın üzerine oturarak başımı ellerimin arasına aldım, gitmesine izin vermiştim ve onu aramayacaktım...

Düşüncelerim arasında boğulduğum sırada telefonum çalmaya başladı. Kimin aradığına bakmak için telefonu cebimden çıkardım. Handan'dı... Telefonu açarak kulağıma dayadım.

"Alp! Ne oldu, saatlerdir senden haber bekliyorum. Filmim hazır mı?" Neşeli sesi ondan iğrenmeme neden oldu, tabi kendimden de... Bu oyunları beraber oynuyorduk ve seneler sonra ilk kez bu oyunların iğrençliğinin farkına varmıştım.

"Hayır, Handan. Film falan yok. Oyun bitti." Ses tonum acınasıydı, Handan telaşlandı.

"Ne oldu? Kız korkup kaçtı, değil mi? Tek sefer bile dayanamadı ha! Ne kadarına dayandığını görmek istiyorum."

Dişlerimi sıktım: "Handan! İğrenç bir şey yaptım, kız bakireydi." Handan bir süre duraksadı, sanırım o da benim gibi bir çeşit şok geçiriyordu.

"Bakire miydi? Emin misin? Seni kandırmış olmasın, bilirsin bunun yolları var ve..." Devam edemeden araya girdim, sesim istemsiz olarak yükselmişti.

"Sence o kadar tecrübesiz miyim?!. Bunu anlayabilecek kadar çok kadın becerdim ve rol yapıyor olsa bunu anlardım. Film yok, oyun bitti ve konu kapandı. Kızı bir daha görmeyeceğim." Bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Sinirden çıldırıyordum ve kendimden inanılmaz derecede nefret ediyordum. Bu nefretim hiçbir şeyi değiştirmiyordu tabi. Hâlâ Nazenin'i deli gibi istiyordum ama yapamazdım, gitmiş ve oyun sona ermişti.

Alp...

Uzun ve sıkıcı bir uçuşun ardından İstanbul'a iniş yaptık. İner inmez ayık kalmaya devam etmek için dinlenmek yerine şirkete çalışmaya gittim. Uzun zamandır uğramıyordum ve eminim beni ayık tutmaya yetecek kadar iş bulabilir, kafamı deve kuşu gibi o işlerin arasına gömerek kısa bir süre de olsa gerçek dünyadan uzaklaşabilirdim. Nazenin'siz bir dünya ona müptela olmuş ben için berbattı. Şirkette raporların içine gömüldüğüm sırada telefonumun rahatsız edici melodisi duyuldu. Arayanın Timur olduğunu fark edince heyecanlandım. Geldiğimde şirkette değildi ve muhtemelen birilerini becerdiğini düşünerek ona sinirlenmiştim.

"Efendim, Timur?" Timur oldukça rahat bir tavırla,

"Döndün mü? Neredesin?" diye sordu.

"Evet, döndüm. Şu an şirketteyim. Yani senin de olman gereken yerde, lanet olası." dediğimde kinayemin farkına vararak güldü.

"Senin özel işlerinle uğraşıyorum, sefil Alp Ataman." Nazenin'in peşinde miydi? Onu bulmuş olabilir miydi? Heyecanla koltuktan kalkarak odada turlamaya başladım.

"Onu buldun mu? Lütfen, Timur, bana onu bulduğunu söyle..." Timur hattın diğer ucunda derin bir nefes aldı.

"Evet, onu buldum." Ah, kahretsin! Onu bulmuştu. Sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. Sanırım kendi adıma sevinmeli Nazenin adına üzülmeliydim. Bu hastalıklı piç yakasından düşmemeye kararlıydı.

"Nerede?" Sesim tahminimden yüksek ve heyecanlı çıkmıştı.

"Bak sakin ol, tamam mı? Onu buldum ama sen her şeyi bok etmeden önce onunla konuşmama izin ver." Hayır, bu olamazdı. Onunla konuşmasını istemiyordum. Ben konuşmalı, onun o güzel yüzünü ben görmeliydim. Tam itiraz etmek üzereyken Timur bunu fark etti. "Alp, ne kadar acı çektiğini biliyorum ama karşısına çıksan bile seni görmek istemeyecektir. Kaldığı yeri tahmin ediyorum, daha tam emin değilim. Bulduğum bazı verileri değerlendirdim. Şimdi yoldayım, oraya doğru gidiyorum. Onu bulup seninle konuşması için ikna edeceğim." Timur'a güvenmek istiyordum. Şu an da bana Nazenin'i getirebilecek tek kişi oydu ve yardımını göz ardı edemezdim. Evet, belki Timur'un yaptığı araştırmayı ben de yapabilirdim ama kafam allak bullaktı. Hem gerçekten Nazenin'i görünce ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Belki de beni görmek bile istemezdi, benden yaşadığı şehri terk edecek kadar çok nefret ediyordu.

"Tamam, dostum. Sana güveniyorum. Lütfen ne olursa olsun onu ikna et!" diyerek telefonu kapattım.

Saatlerce çıldırmış gibi işe konsantre olmaya çalıştım ama olmuyordu. Hava kararmış ve etrafı büyük bir sessizlik kaplamıştı. Eve gitmeye karar verdim. Kimsenin olmadığı koridorda ilerlerken arabayı hazırlaması için Engin'i aradım. Holding binasının önünde beni bekleyen arabaya bindim ve boğazımı sıkan kravatı çıkarıp yan koltuğa attım. Gömleğimin yakasından iki düğme açtım. Nazenin'den yoksun olmak beni boğuyordu. Onun kokusunu duymak, tadına varmak, vücudunun içine gömülmek istiyordum. Sadece seksüel ihtiyaçtan değil, ona ancak o zaman yeterince yakın olabiliyordum. Ancak o zaman tek bedende can bulduğumuzu hissediyordum. Onun bedeni benim, benim bedenim onun oluyordu.

Eve gider gitmez yine aynı sefalete geri döndüm ve bardan aldığım içki şişesiyle koltuğa yığıldım. Beynimi biraz uyuşturmam gerekliydi. Keşke kalbimi de uyuşturmanın bir

yolu olsaydı. Şişeyi yarılamıştım ama aklımdan hâlâ çıkmış değildi. Acaba oraya Timur'u tek başına göndererek hata yapmış olabilir miydim? Ona güvenmem lazımdı ama bunu yapamıyordum. İçimde bir ses sürekli kimseye güvenmemem gerektiğini fısıldayıp duruyordu. Hem burada böyle içerek beklemek sinir bozucuydu. Siktiğimin içkisi artık bana yardım etmiyordu. Timur'un peşinden gitmeliydim, daha fazla dayanamayacaktım.

Cep telefonumu çıkardım ve Engin'i aradım. İlk çalışta cevap verdi.

"Engin, Timur'un cep telefonunun izini sürdürebilir misin? Nereye gittiğini öğrenmeliyim." Engin biraz şaşırmış olmalı ki bir süre bana cevap veremedi. Böyle bir şeyi daha önce istememiştim ve şaşırmakta haklıydı.

"Peki, Alp Bey" dedi ve telefonu kapattı. Biraz sonra Nazenin'imin nerede saklandığını öğrenecektim. Biliyordum, yaptığım çok zavallıcaydı ama başka çarem yoktu. Deli gibi onu görmek istiyordum. Kısa bir süre sonra cep telefonum çaldı, Engin'in numarasını görerek hemen cevapladım. "Buldun mu?" Engin boğazını temizledikten sonra cevap verdi:

"Evet, Alp Bey. Timur Bey şu anda Muğla Dalaman'da... Açık adresi telefonunuza mesaj olarak atmamı ister misiniz?" Bir de soruyor muydu?

"Evet, adresi gönder ve uçağı hazırlat." Telefonu kapatmak üzereyken Engin kararsız sesiyle konuştu.

"Onun için havaalanını aradım ama fırtına çıkmış, uçak seferleri yarına kadar iptal, efendim. Bize de kalkış için izin vereceklerini sanmıyorum." Hassiktir! Fırtınanın zamanı mıydı şimdi? Hayır, hayır, yarına kadar bekleyemezdim.

"Engin jeep'i hazırla, onunla gideceğim." Evet, uzun bir yoldu ama beklemekten daha iyiydi. Ona gidecektim.

Nazenin'den...

Uçak biletlerimizi aldıktan sonra hızlıca toparlanmıştık. Eylül okul açılana kadar kalacağımız konusunda ısrarcıydı ama ben daha uzun kalma planları yapıyordum. Bir ay bence yeterli bir süre değildi. Gerçi Alp'i aklımdan atmak için kaç ay ya da kaç yıl gerekliydi, emin değildim. Burcu birkaç gün bizimle vakit geçirip beni teselli etmek için uğraştıktan sonra Ankara'ya ailesinin yanına dönecekti. Onu birkaç gün için bile tatilinden mahrum ediyor olmak kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Çağırdığımız taksi apartmanın önünde bizi bekliyordu. Eylül aklına bir şey gelmiş gibi kapının önünde duraksadı, ona anlamsız bir ifadeyle baktım. Çantasından cep telefonunu çıkararak evin girişinde duran aynanın önüne bıraktı.

"Eylül, ne yapıyorsun?" diye sorduğumda kaşlarını havaya kaldırdı ve bilmiş bilmiş konuştu.

"Sen hiç film izlemiyor musun? Tamam, pek film izlemiyorsun ama kitap okuyorsun, değil mi? Bu cihazları takip edebiliyorlar canım ve senin Bay Mükemmelin bunu yapacak kadar psikopat" dediğinde ona şaşkın şaşkın baktım. Evet, Alp muhtemelen kolayca telefon takibi yaptırabilecek bir tipti ama bitmişti. Yani beni takip ettirmek için bir nedeni yoktu artık. Buradan gitmek isteme sebebim Alp'in beni arayacağını düşünmem değildi, kendimle mücadele içindeydim ve bu mücadeleyi kaybetmek istemiyordum. Onu bana hatırlatan her şeyden kaçmak istiyordum. Eylül dik dik Burcu'ya baktı.

"Sen de telefonunu kapat, en azından Ankara'ya gidene kadar." Burcu başını sallayarak onu onaylad,ı telefonundan bataryasını çıkarıp ikisini de çantasına attı.

"Eylül, artık benimle iletişim kurmaya çalışacağını sanmıyorum." Kızların ikisi de garip garip bana baktı. Bu sefer cevap veren Burcu oldu.

"Onun seninle iletişim kurmasını engellemek için şehri terk ettiğimizi sanıyordum, Naz." Kafamı önüme eğdim. Oyun bitmişti ve artık özgürdüm. Benim efendim değildi, beni araması için bir neden yoktu.

"Hayır, toz tanesi kadar kalmış olan gururumu muhafaza etmek için gitmek istiyorum, gerçekten onu unutmak ve bu acının son bulmasını istiyorum." İkisi de anlayışla başlarını salladılar. Asansöre bindik ve aşağıya indik. Taksi apartmanın önündeydi, elimizdeki ufak çantaları bagaja koydu. Kimse havaalanına kadar tek kelime etmedi. İç hatlar terminalinde taksiden indik. Uçuşumuza az zaman kalmıştı, umarım buradan gitmek Alp'i kafamdan atmama yardımcı olurdu. Berbat bir durumdaydım, bana böyle rezil bir şey yaptıktan sonra hâlâ nasıl onu görmeyi isteyebilirdim, aklım almıyordu. İçimdeki kızgınlık ve aşk ateşi bütün bedenimi kavuruyordu. Uçak havalanırken beni ortalarına almış kızlara baktım.

"İkinize de çok teşekkür ederim. Benim için yaptığınız şeyler..."

Burcu lafımı kesti, "Biz kardeşiz, Naz, unuttun mu? Sen de aynısını benim için yapardın. Yüzündeki o hüznün dağılması için Fizan'a gelirim" dediğinde zorla da olsa gülümsedim.

Eylül omzuma ufak bir darbeyle vurdu, "Ayrıca minnettarım triplerine falan girme. Kardeşler her zaman birbirlerinin yanında olurlar. İyi günde, kötü günde..." İkisinin ellerine uzandım ve tuttum. Gücü hissediyordum. Arkadaşlığın, dostluğun, kardeşliğin gücünü...

Burcu'ya baktım, "Serdar senin Muğla'ya gelmene nasıl

izin verdi?" Aşırı kıskanç erkek arkadaşından nasıl izin kopardığını merak ediyordum ki yarım saatte bir ona rapor verdiği düşünülürse sanırım telefonunu kapatmış olması aralarında büyük bir kavgaya neden olabilirdi.

"Senin yanında olmam gerektiğini söyledim. Bilirsin, seni sever. Yine de çok uzun kalamayacağım için üzgünüm." Başımı salladım. Serdar ve Burcu arasındaki çoğu krizin çözüm noktası genelde ben oluyordum. Bazen ikisine laf anlatmak delicesine zor olsa da en azından birbirlerinin isteklerini görmelerini sağlıyordum. Şu iki kıza verdiğim akıllardan sonra birinin de bana akıl vermesine ihtiyacım vardı. Benim aklım benden uçup gitmişti.

Bir saat sonra Muğla-Dalaman havaalanına iniş yaptık. Bir taksiye binerek Eylül'ün anneannesinin evine doğru yola koyulduk. Havaalanına oldukça yakın oturduğundan varmamız çok uzun sürmedi. Habersiz gelmiş olmamızı sorun etmeyeceğini umuyordum. Eylül'ün anneannesinin evi kocaman bir bahçenin tam ortasında, oldukça sevimli iki katlı tam emekli yazlığı tadında bir yerdi. Büyük beyaz bahçe kapısını açarak içeri geçtik ve eve kadar kiremit rengi parke taşlarla döşeli yolda yürüdük. Evin binasına yaklaşırken kapı açıldı ve Eylül'ün anneannesi çıktı. Bizi görünce suratında önce bir şaşkınlık ifadesi belirdi, daha sonra kocaman bir gülümsemeyle hepimizi tek tek kucakladı. Eylül aynı anneannesine benziyordu, hatta kopyası demek daha uygun olurdu.

Bizi içeri davet ederken ince ve neşeli ses tonuyla konuştu, "Kızlar, sizi uzun zamandır görmüyordum. Hayırdır? Bir sorun yok, değil mi? Sadece beni ziyarete geldiğinizi varsayıyorum" dedi. Eylül ve Burcu gülümsedi, ben bir şey söylemeden evin girişinde dikiliyordum.

"Biraz kafamızın dağılmasına ihtiyacımız vardı. Bilirsin, anneanne. Kızsal mevzular" diyen Eylül anneannesine anlamlı bir şekilde göz kırptı. Kadın gülümseyerek anladığını belirtircesine başını salladı.

"Tamam, siz üst kattaki odaya yerleşin, ben de kahvaltı hazırlayayım. Kahvaltıda konuşuruz" dedi. O mutfağa yönelirken biz de ahşap merdivenlerden yukarı çıktık. Daha önce geldiğimizde de kaldığımız misafir odasına geçtik. Bu odada çift kişilik bir yatak, ufak bir dolap ve üçlü bir kanepe vardı. Eylül kendini yatağa atarken ben de Burcu'yla birlikte eşyaları dolaba yerleştirmeye koyulduk. Eylül bizim evin tembeliydi, aslında benim de pek ev işi yaptığım söylenemezdi. Sadece düzen ve temizlik takıntılarım vardı, genelde evin tüm işleriyle evin annesi gibi Burcu ilgilenirdi.

"Eylül burada kalmamız anneannen için sıkıntı olmaz, değil mi?" diye sorduğumda bana *saçmalama Naz* bakışı atarken konuştu:

"Anneannem böyle şeyleri dert etmez. Sana söylediğim gibi, seninle birlikte okullar açılana kadar burada kalacağım. Sonra İstanbul'a döneceğiz. Hem bu arada proje ödevimizi yapmak için gerekli boş vakti de bulmuş oluruz." Geri dönmek isteyip istemeyeceğimi şu an kestirmek güçtü. Ruh durumuma bakılırsa bir daha İstanbul'a dönmek isteyeceğimi sanmıyordum. Ama bir yandan da yıllarca hayalini kurduğum okulu bırakacak olmak kendime kötülük yapmak demekti. Hem de bütün hayatımı mahveden bir adam için... Eylül'e kafamı salladım ama cevap verdim.

Gözleri Burcu'ya odaklandı, "Sen de kalsana kız uzun ilişki? Proje ödevini falan yaparız."

Burcu üzgünmüş gibi başını eğdi. "Gitmem lazım, tatil için aileme söz verdim" dedikten sonra bana döndü. "Gidersem alınmazsın, değil mi?" Aslında Eylül'ü bile alıkoyuyorum diye suçluluk duyuyordum.

"Tabii ki de, asıl gitmezsen alınırım. Ben iyi olacağım, sadece kafamı toplamak için zamana ihtiyacım var."

Dolaba giysileri yerleştirmem bitmişti ki Eylül'ün anneannesi *kahvaltı hazır* diye seslendi. Kızlarla beraber aşağıya inerek kapalı bahçe havası verilmiş balkona doğru yöneldik.

Çünkü enfes kokular bizi otomatik olarak oraya çekmişti. Yaptığımız güzel kahvaltı sırasında Eylül'ün anneannesine neden orada olduğumuz hakkında üstü kapalı bir şeyler anlattık. Eylül ona beni sevgilimin terk ettiğini söyledi Burcu ve kendisinin de teselli amaçlı yanımda olduğundan bahsetti. Eylül'ün anneannesi zaten fazla meraklı bir kadın olmadığı için erkeklerin hepsinin kocaman birer bok olduğunu söyleyerek üçümüzü de güldürdü. İstediğimiz kadar kalabileceğimizi söylemeyi de ihmal etmedi.

Geleli yirmi günden fazla olmuştu. Burcu iki gün bizimle kalıp Ankara'ya ailesinin yanına dönmüştü. Ben de yemek yiyor, konuşuyor, ödevlerimi yapıyor, zorla da olsa gezmeye sürükleniyordum. Ama duygusal anlamda pek bir değişiklik yaşamamıştım. Sürekli onu düşünüyordum, bana yaptıklarını ve yaşadıklarımızı bir türlü aklımdan atamıyordum. Bana böylesine büyük bir zarar vermiş olmasına rağmen yine de onu içimden, zihnimden ve kalbimden atamıyordum. Bir insan kendine böyle bir şeyi nasıl reva görebilirdi? İnsan en çok kendine ihanet ediyordu, demek ki canımı o kadar yakmış olmasına rağmen hâlâ umut taşıyor olmam da bu ihanetin ispatıydı. Anladım ki sadece zaman geçiyordu ama içimdeki her şey ilk günkü gibi taze kalmaya devam ediyordu. Acım da, nefretim de, aşkım da hepsi eşit miktarlarda... He az, ne fazla...

Eylül ve anneannesi market alışverişine çıkmışlardı. Ben de pencerenin kenarındaki masaya kurulmuş projemi çizmeye çalışıyordum. Pek başarılı olabildiğim söylenemezdi, bu sene sonuna kadar teslim etmem gereken bir ödevin daha yarısına bile gelememiştim. Bahçe kapısının önüne park eden siyah lüks araba içimde anlamlandıramadığım bir heyecan dalgasına neden oldu. Yerimden kalkarak camdan dışarı baktım, o olabilir miydi? Beni bulmuş, peşimden gelmiş olabilir miydi? Kafamı iki yana salladım. Hayır, hayır, Nazenin. Gelmedi ve gelmemesi en doğrusu. Arabanın içinden inen kişi düşüncemdeki kişinin inmesi kadar büyük şaşkınlık yaratmıştı. Ti-

mur spor kıyafetlerle aracından indi, yorgun ama umutlu yüz ifadesiyle etrafı inceledi. Kaşlarımı çatarak camdan ona bakarken kafasını kaldırmış eve bakıyordu. Beni nasıl bulmuştu? Kapıya koştum ve açarak bahçeye çıktım. Timur da bu sırada demir kapıdan içeri girmişti. Beni görünce bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Elini başına götürerek izci çocuk selamı verdi. Ona sadece bakıyordum, tepki veremeyecek kadar hissizleşmiştim. Ama onu görmek beni mutlu etmişti. Kapıda durarak bana baktı.

"Naz seni bulduğuma ne kadar sevindim anlatamam" dedi. Gülümsemesi tüm yüzüne geniş bir şekilde yayılmıştı, elleri lacivert spor montunun ceplerindeydi.

"Neden buradasın ve beni nasıl buldun?" diyerek aklımdaki soruları sıraladım. Pek kibar bir karşılama yapmadığımın farkındaydım.

"Hey, kibar Nazenin'e ne yaptın? Seninle konuşmaya geldim, beni içeri davet edecek misin?" dediğinde bir süre duraksadım. Benimle ne konuşacak olabilirdi? O videoyu görmüş olabilir miydi? Alp onun da bundan haberi olduğunu söylemişti ve bu çok utanç vericiydi. Kapının ağzından çekilerek girmesi için işaret ettim. Hemen arkasından da ben girerek kapıyı kapattım. Ayakkabılarını ve montunu çıkarıp askıya astı. Fazlasıyla rahat bir tipti ama insan ona kızamıyordu. Davet etmemi beklemeden salona yöneldi, camın önündeki tekli koltuklardan birine oturup bacak bacak üstüne attı.

Peşinden giderek ona kaşlarımı kaldırıp baktım, "Bir şey içer misin?" diye sordum.

Gözlerini kısıp düşünür gibi yaptı, sonra gülümsedi ve "Hayır, teşekkürler, otursana" dedi.

Bu dominantların hepsinden nefret ediyordum. Yanındaki diğer koltuğa oturup gergince yerleştim. "Seni dinliyorum, Timur" dediğimde bana sevimli bir köpek yavrusu gibi bakmasının acaba bir nedeni var mıydı?

"Alp için geldim, zaten tahmin ediyorsundur." Hayır,

tahmin edemiyordum. Neden Timur'u yolluyordu, onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyordum. Sadece hayatımdan hiç olmamış gibi çıkmasını, beni rahat bırakmasını istiyordum. Ama yine de içimdeki bir şeylere engel olamıyordum. O şey o kadar güçlüydü ki içimi yakıyordu. Alp'i düşünmekten kendimi alamıyordum. Özlem bazen nefretten güçlü olabiliyordu.

Bir süre tepki veremeden öylece durdum. Timur da konuşmadan bana bakıyordu.

"Onun hakkında dinlemek isteyeceğim bir şey kalmadı" dediğimde Timur bana tanıdık bir ifadeyle bakıyordu. Alp'te görmeye alışık olduğum türden bir ifade. Ben ne dersem yapacaksın ya da beni dinleyeceksin gibi onların türüne ait olduğunu düşündüğüm sinir bozucu ifadeyle...

"Hatırlıyor musun? Seninle Marina'da konuşmuştuk." Hatırlıyordum, psikologdan çıktığım gün karşılaşmıştık. Berbat durumdaydım. Alp Amerika'daydı ve o konuşma bana inanılmaz bir şekilde iyi gelmişti. Hatırladığımı belirtircesine kafamı salladım.

"O gün sana söylediklerimin bir nedeni vardı, Nazenin" dediğinde elimi kaldırıp onu susturdum.

"Evet, o nedeni biliyorum. Bu iğrenç durumu başından beri biliyordun ve bunu sen de benden sakladın, bu oyuna sen de ortaksın" dedim.

Timur suçluluk ifadesiyle başını önüne eğdi. "Bak, biliyordum ama olaylar senin sandığın gibi değil ve başından beri sana söyleme taraftarıydım. Sadece Alp seni kaybetmekten deli gibi korkuyordu, bunu öğrenince gideceğini düşünüyordu. Öyle de oldu" dedi.

Sinirle yerimden kalktım. Gittiğim için beni mi suçluyordu? "Ne yani, gittiğim için beni mi suçluyorsun? Alp benimle oynadı ve bu durumda yapılacak olan en doğru şeyi yaptım. En kötüsü de neydi biliyor musun? Bunları Alp'in değil de o kadının ağzından duymaktı." Tamam, kabul ediyorum, bu

durum, her durum için iğrençti ama Alp'in ağzından duysam belki... Ne saçmalıyordum ben, ne olursa olsun bu yaptığının affedilir bir yanı yoktu. Hele de benden güven beklerken böyle bir şey yapması en kötüsüydü.

"Nazenin, o kadın sana ne anlattı bilmiyorum ama olaylar göründüğü kadar kötü değil. Handan abartmayı sever ve Alp'e olan saçma tutkusu yüzünden ne kadar abartmış olduğunu tahmin edebiliyorum. Sana daha önce *sevginin arkasında dur, Alp seni kaybederse yolunu kaybeder* demiştim ve şu an tam da olan bu. Alp yolunu kaybetti, bulması için sana ihtiyacı var." Bir de arkamdan üzülmüyordu herhalde? Bunların hepsini belki en başında bana anlatsa onu dinleyebilir, hatta kabul bile edebilirdim. Ama o beni kandırmıştı.

"Sevgimin arkasında yeterince durdum. Alp benden nasıl itaat ve güven beklediyse ben de dürüstlük bekledim. Ama o bizim en özel anlarımızı kameraya alıp o kadına izletti." Bunu söylemek bile gözlerime yaşların hücum etmesine neden olmuştu.

Timur ayağa kalkarak yanıma yaklaştı, ellerini kollarıma koydu gözleri teselli veren bir ifadeyle bana bakıyordu, "Biliyorum, yaptığı şeyler affedilmesi zor şeyler. Ama ne olursa olsun onu dinleyeceğini söylemiştin. O kadını dinliyorsun fakat Alp'i dinlemiyorsun. Bu adil değil, Naz" dedikten sonra beni kendine çekerek kollarını etrafıma doladı. Başka zaman olsa bu beni rahatsız ederdi ama şu anda teselliye ihtiyacım vardı. Kafamı göğsüne yasladım ve ağlamamı daha fazla bastıramadım.

Elleri saçlarımda geziniyordu, "Onu dinlemelisin. Olaylar senin sandığın gibi değil. O görüntüleri kimse izlemedi" dedi sıra kafamı kaldırmış ona baktığımda hâlâ bana sarılıyordu. Aslında buna şaşırmamıştım çünkü Alp'in onları kimseye izletmeyeceğini içten içe tahmin ediyordum ama izletmeme nedenini bilmiyordum. Nedeni bakire olmam mıydı? O yüzden mi onları izletmemişti, peki ya bakire olmasaydım o zaman Handan'a izletir miydi? Ayrıca izletmiş veya izletmemiş ol-

ması da önemli değildi. Onları çekmiş olması ve benden saklaması ona olan güvenimi kaybetmem için yeterliydi.

"Nazenin, seni görmeye ve seninle konuşmaya ihtiyacı var" diye devam etti. Bana ihtiyacı mı vardı? İyi ama neden? O kadar güçlü bir adamın benim gibi birine neden ihtiyacı olurdu?

"Onun bana ihtiyacı yok, Timur. Şu an sadece öğrendiğim için kendini suçlu hissediyordur. Vicdanını rahatlatmak için başka yollar bulsun. Videoyu izletmiş ya da izletmemiş olması önemli değil, hatta çekmesini bile bir yerde kabullenebilirim ama benden saklamasını kabullenemem" dedim.

Beni kendinden biraz uzaklaştırdı ama elleri hâlâ kollarımdaydı, "Nazenin seni çok iyi anlıyorum, inan. Ama o benim dostum, onun bu şekilde mahvolduğunu görmek berbat bir duygu. Ona sorarsan sana her şeyin nedenini anlatacağına emimim. Onun hislerini burada benim sana açıklamam doğru olmaz" dediğinde onun hissi olduğuna inanmıyordum ve bana da ihtiyacı olamazdı. Onu bir daha görmek istemiyordum, ne olursa olsun ondan uzak olmak istiyordum. Canımın daha fazla yanmasına dayanamazdım. Zaten paramparça olmuştum, parçalarımı toplamam için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Ben kendi kendime düşünürken Timur tekrar konuştu: "Onu seviyorsun, Nazenin." Evet, onu seviyordum bunu zaten inkâr edemezdim ama sevmemeliydim, artık sevmemem gerekiyordu. Ondan uzaklaştım.

"Bunu inkâr edemem. Ama artık sadece kalbimde... Onu bir daha asla hayatıma sokamam."

Duraksadı kaşlarını çatarak bana bakmayı sürdürdü, "Onu seviyorsun ama hayatında istemiyorsun. Bu çok mantıksız, Naz... Ona bir şans verebilirsin, en azından onu dinleyebilirsin. Sevgin bunu hak etmeyecek kadar değersiz mi?" Yaşadıklarımı anlayamıyor muydu gerçekten? Hayatımda ilk defa birini sevmiş ve güvenmiştim. Ama o adam beni yıkıp geçmişti. Beni bir daha parçalaması için ona izin vermeyecektim.

"Hayır, Timur. Sevgim Alp için fazla değerli. O yüzden

bunu yapamam, onu görmek istemiyorum" dediğimde Timur üzgünce başını önüne eğdi "Tamam, nasıl istersen" dedi.

Kafasını kaldırarak camın önündeki masaya doğru baktı, "Proje mi çiziyorsun?" Konunun değişmesi beni rahatlattı, onu başımla onayladım. Masaya doğru ilerleyerek projemi inceledi.

Yanına giderek bir süre dikildim, daha sonra büyük bir umutsuzlukla konuştum: "Şimdiye maketi yapmaya başlamam gerekiyordu ama daha çizimini bitiremedim." Gerçekten de öyleydi, okulu bu sene fazlasıyla aksatmıştım ve mezun olmam için bir projeye ihtiyacım vardı. Timur gülerek kollarını gerdi.

"Sana yardım edebilirim." Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Ödevimi sana yaptıramam, Timur." Timur tekrar güldü ve yanaklarındaki gamzeler belirginleşti.

"Bak bu gerçekten oldukça başarılı bir proje ama deneyimli birinin dokunuşlarına ihtiyacı var. Benim gibi mükemmel bir mimarın yardımını reddedemezsin. Hem ödevini ben yapayım demiyorum, sadece yardım edeceğim." Bakınca onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı, sınıfta kalmak istemiyordum. Hele son senemde bunu hiç istemiyordum. Kabul etmek üzere olduğumu anlayınca gülümseyerek sandalyeye oturdu ve bana yanındaki sandalyeyi işaret etti. Sandalyeyi çekerek yanına oturdum, gitmeye niyetinin olmadığı çok açıktı. Kalemi eline alarak düzeltmeler yaptı ve bana fikirlerini söyledi. Bu iyiydi çünkü gerçekten bu işte tecrübeliydi. Bir süre çizimime düzeltmeler ve eklemeler yapmayı sürdürdü.

"İstanbul'a dönünce maketine yardım ederim." Ah, onunla İstanbul'da görüşmek istemiyordum. Alp'le ilgili her şeyden uzak durmaya kararlıydım.

"Naz, yapma. En azından benimle arkadaş olabilirsin. Bunda bir sakınca yok." Bir dominantla arkadaş olmak istemiyordum, hele de eski dominantımın arkadaşı olan bir dominantla...

"Üzgünüm ama seninle arkadaş olmak istemiyorum" dediğimde kafasını anlıyormuş gibi salladı.

"Ama yine de sana yardım edeceğim" dedi. Vazgeçmiyordu, sanırım onu etrafımdan uzak tutmakta zorlanacaktım. Bu dominantlar hayatımın içine etmeye devam edeceklerdi.

Biraz daha oturup sadece çizim yaptık, tek kelime etmiyorduk; ama Timur sık sık bana bakıyordu. Hislerimi anlamaya çalıştığı belliydi.

"Timur, teşekkür ederim ama artık gitsen iyi olur." Yerinden kalktı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Tamam, şimdilik gideceğim ama sonra yine görüşeceğiz. İstanbul'a ne zaman dönüyorsun?" Dönmek zorundaydım, bunu biliyordum ama bir yanım da dönmek istemiyordu; çünkü orası bana Alp'i hatırlatacaktı, keşke her şeyi unutmak için bir yol olsaydı.

"On gün sonra okullar açılıyor. Yani haftaya dönmeliyim." Kapıya doğru ilerledik, Timur askıdan montunu alarak giydi ve ayakkabılarını da ayaklarına geçirdi. Onu yolcu etmek için bahçe kapısına çıktım. Bahçe kapısının önünde duraksadı.

"Bunu sana söylememem gerekiyor, yani Alp eğer bunu öğrenirse beynimi ezer. Ama bilmelisin çünkü onun için endişeleniyorum." Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona bakarken kaşlarımı yukarı kaldırdım. Yine ne söyleyecekti, ikna olmayacağım açık değil miydi?

"Timur, bana söyleyeceğin hiçbir şey Alp'i affetmemi sağlamayacak." Ellerini ceplerine soktu, kararsızlık yaşadığı belliydi.

"Bunu bilmelisin. Alp lise ve üniversite yıllarında çok kötü zamanlar geçirdi, bunlarla başa çıkamıyordu. Her ne kadar güçlüyüm dese de o son derece güvensiz, kontrolsüz, zayıf biri. Yani senin düşündüğün ya da insanlara gösterdiği adamın tam tersi... Bu yıllarda Alp uyuşturucuya bulaştı, bunu atlatması çok zor oldu. BDSM'ye bulaştı, yani buna ne

kadar atlatmak denir bilmiyorum ama bir bağımlılıktan çıktı, başka bir bağımlılığa sürüklendi... Demek istediğim, şimdi ki Alp'i tanıyamıyorum. Aynı o yıllarda olduğu gibi davranıyor ve korkuyorum. Naz yeniden o yaptığı şeyi yapmasından, uyuşturucuya bulaşmasından korkuyorum." Timur'un söyledikleri beynimde yankılanıyordu Alp uyuşturucu mu kullanmıştı ve şu anda tekrar kullanma gibi bir ihtimali mi vardı? Bu nasıl olabilirdi?

Söyledikleri kafamın içinde dönüyordu ama bir türlü bir yer edemiyordu. Bu imkânsızdı. Alp uyuşturucu kullanmazdı, kullanmamıştı.

Timur dikkatle beni inceliyordu. "Bu olamaz. Alp uyuşturucu kullanıyor olamaz." Kafamı umutsuzca iki yana salladım.

"Zor dönemler geçirdi ve kendini bu şekilde hissizleştirdi. Uzun zamandır kullanmıyor, bunu bastırıyordu. Ama tamamen içinden atamadığını biliyordum, şimdi..." Hayır, bu kadar ileri gitmezdi. O güçlü bir adamdı, bunu yapmazdı.

"Timur, eğer bunu geri dönmem için uyduruyorsan..." Aslında bu geri dönmem için uydurulabilecek en son şeydi. Benim babam uyuşturucu yüzünden annemi öldürmüş, benim hayatımı da cehenneme çevirmişti. Aynı şeyin benim de başıma gelmesi fazlasıyla trajikti.

"Bunları uydurmuyorum. Evet, kabul ediyorum. Seni ikna edebileceğimi düşünerek geldim ama sen kararını çoktan vermişsin. Benim bundan sonra tek yapacağım, dostuma destek olmak ve onu uyuşturucudan uzak tutmak olur. Bunun bir parçası olmak zorunda değilsin. Hoşça kal, Nazenin, görüşmek üzere." Arabaya binmek üzereyken telefonu çalmaya başladı. Ben hâlâ olduğum yerde dikiliyordum. Timur telefonu cevapladı.

"Efendim, Engin." Engin abi mi arıyordu? Demek ki buraya onu Alp göndermişti. Timur'un yüzü bir anda değişti, o neşeli hali kayboldu ve yerini büyük bir şoka bıraktı.

"Tamam, tamam. Evet, hemen yola çıkıyorum, uçakla geleceğim." Neler oluyordu, hiçbir şey anlayamıyordum. Bir

şeyler döndüğü açıktı, hem arabası buradaydı. Neden uçakla gidiyordu? Son olarak Timur derin bir nefes alarak dudaklarını ısırdı.

"Durumu nasıl?" Kimin durumu? Alp... Gözlerim anında Timur'un gözleriyle buluştu, neler oluyordu? Timur telefonu kapattı. Bir yanıt beklercesine yüzüne bakıyordum.

"Ne oldu?" Timur'un konuşmayacağını anlayarak araya girdim, "Alp..." Biliyordum ona bir şey olduğunu, biliyordum bu o uyuşturucuyla mı ilgiliydi? Benim yüzümden ona bir şey mi olmuştu? Gözyaşlarım daha ne olduğunu bile soramadan akmaya başladı. Kalbim çılgın gibi çarpıyordu, nefes alamıyordum. Arabaya tutunarak destek aldım, Timur hemen yanıma gelerek beni yakaladı.

"Ne olmuş?" Titreyen sesimle daha fazla konuşamadım.

"Buraya gelmeye çalışıyormuş ama içkiliymiş ve tek başına gelme konusunda ısrar ederek arabayı almış." Devamını getiremeden ağlama krizine girmiştim, beni bulmak için gelirken kaza geçirmişti. Nefesim daralıyordu, sanki etraftaki oksijen yetmiyordu.

"Bir şey olmuş mu?" Timur kafasını iki yana salladı, "Yaşıyormuş ama durumu pekiyi değilmiş. Arabası bariyerlere çarparak takla atmış. Engin peşinden onu takip ediyormuş, yani hemen hastaneye kaldırmışlar." Ben kendimden geçerek ağlarken Timur bana sarılmıştı, bu sırada Eylül ve anneannesi ileriden geliyorlardı. Eylül beni görünce elindeki poşetleri bırakarak koştu.

"Naz ne oluyor?" Timur'a ve bana bakarken kaşlarını çatmıştı.

"Alp, o... Trafik kazası geçirmiş." Eylül'ün gözleri kocaman oldu, beni kollarının arasına aldı, Timur hâlâ kollarını benden çekmemişti.

"Nazenin ben gidiyorum. Gelecek misin?" Ne yapmalıydım? Gitmeli miydim? Tabii ki de gitmeliydim, o Alp'ti. Ne kadar ondan nefret etmeye çabalasam da yapamazdım. Ba-

şımı salladım. "Arabaya geç, havaalanına gidiyoruz. Uçakla daha çabuk gideriz." Eylül'e döndü. Araba kullanmayı biliyor musun? Ehliyetin falan var mı?

"Evet, biliyorum. Ehliyetim de var."

"Sen de bizimle gel, arabayı sana bırakırım. İstanbul'a arabayla dönersin." Eylül kafasını salladı. Onu bile tek seferde ikna etmişti. Gerçi söylediği çok mantıklıydı, eşyalarımızı toplayıp Timur'un arabasıyla beraber dönerdi. Kafamı sallayarak evden çantamı ve montumu aldım. Üçümüz arabaya bindik ve havaalanına doğru yola çıktık. Timur fazlasıyla hızlı gidiyordu ne kadar üzgün olduğunu çatılmış kaşlarından ve sıktığı çenesinden anlıyordum. Benimse kalbimde bir bıçak saplıydı ve her nefeste sanki daha derine batıyordu. Ona bir şey olursa ne yapardım?

Havaalanına giriş yaparak hemen İstanbul uçuşlarını kontrol ettik. Şükürler olsun ki yarım saat sonra bir uçuşta yer bulabildik. Timur Eylül'e arabasının anahtarlarını verdi ve Eylül bana sıkıca sarılarak veda etti.

"Bu akşam toplanıp yarın sabah erkenden yola çıkacağım. İstanbul'da görüşürüz. Onu görünce bana haber ver, anneannemin telefonundan arayabilirsin" dedi. Konuşacak kadar güçlü olmadığım için kafamı sallayarak onayladım. Timur'la beraber uçağa bindik, yanımda fazlasıyla gergindi ama bunu belli etmemek için büyük çaba harcıyordu, çok açıktı. Bense kendimi tamamen bırakmıştım, canım yanıyordu.

Uçak İstanbul'a iniş yaptığında artık hissizleşmiştim. İçimdeki acı öyle boyutlara ulaşmıştı ki tüm hissiyatımı yitirmiştim. Yürüyüşlerimi bile Timur yönlendiriyordu, havaalanının önünde Engin abiyi görünce rahatlamam gerekirken bir ağlama krizine daha girdim. Engin abi başını eğmişti, üzgün görünüyordu.

"O nasıl?" Titreyen sesim yüzünden sorumun anlaşılmadığını düşünmüştüm ama Engin abi elini omzuma koyarak cevap verdi.

"O çok güçlü biri, Nazenin." Güçlü olduğunu biliyor-

dum, benim için hayatta kalmalıydı. Arabaya binerek trafiğe karıştık, kafamı soğuk cama yasladım. Timur, Engin abiyle birlikte ön koltukta oturuyordu, bense arkadaydım.

"Nasıl olmuş, Engin?" Timur Engin abiye soru yöneltince kafamı kaldırarak ona baktım. Engin abi bir süre duraksadı, o da aynı bizim gibi berbat görünüyordu.

"Sizin arkanızdan gelmek istedi. Hava kötüydü, jeti kullanamadı, sonra araçla gitmeye karar verdi. İçki içtiğini fark ettim ama bu kadar fazla içtiğini düşünemedim. Onun gitmesine izin verdim." Engin abı duraksadı. "Sonra peşinden gitmeye karar verdim, içim rahat değildi. İstanbul çıkışında bariyerlerden yuvarlandı." Gözlerimi birbirine bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan çeneme süzüldü. Bana gelmek istemişti... Benim yüzümdendi, her şey benim yüzümden. Derin bir nefes aldım, midem inanılmaz bulanıyordu. Bütün bunlar sanırım bana çok ağır gelmişti. Camı açarak biraz temiz hava almak için kafamı dışarı sarkıttım, Timur bana baktı.

"Nazenin, çok soğuk, hasta olacaksın." Kafamı iki yana salladım. Başka bir şey söylemedi. Çok geçmeden özel bir hastanenin önündeydik. Arabayı otoparka bırakıp hastaneye koştuk. Alp'in yoğun bakım servisinde olduğunu öğrenince başım döndü, hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordum. Tam bayılmak üzereyken beni Timur tuttu.

"İyi misin?" Gözlerimi kapatarak birkaç derin nefes aldım. Kafamı aşağı yukarı salladım. Birlikte yoğun bakım servisine doğru ilerledik. Çift kanatlı bir kapıdan geçerek bize söyledikleri numarayı bulduk. Bir pencerenin arkasından Alp'i gördüm. Hasta yatağında yatıyordu, çıplak göğsünde sargılar ve kabloları makinelere bağlı yuvarlak şeyler vardı. Kollarındaki serum iğnelerinden biri bir kan torbasına, diğeri yavaş yavaş damlayan bir seruma bağlıydı. Burnunda bir hortum takılıydı. Sol bacağı kalçasına kadar alçıdaydı ve askıya asılmıştı. Boynunda yüzünü tam olarak görmemi engelleyen bir boyunluk vardı. Yanındaki makinelere bağlıydı, makinelerden birinde kalp ritminin çizelgesi görünüyordu ve

nabız atış hızı yazıyordu. Gözyaşlarımı silerken ellerimi ve başımı cama yasladım. Onu böyle görmek o kadar kötüydü ki tarif edemeyeceğim bir acı tüm bedenimi parçalıyordu. Bağıra bağıra ağlamak istiyordum ama ağzımdan kurtulan birkaç cılız hıçkırık dışında başka ses çıkaramıyordum. Alp'i kontrol eden yeşil kıyafetler içindeki doktor kapıdan çıkarak bize baktı. Timur doktorla el sıkışırken ben tepki vermeden dikiliyordum. Timur'un ne söylediğini, doktorla ne konuştuğunu bile anlayamayacak durumdaydım Doktor yanımızdan ayrılınca Timur omuzlarımdan tutarak beni sarsıp kendime gelmemi sağladı. Puslu bakışlarımın ardından onu gördüm.

"Nasılmış?"

Gülümseye çalıştı ama pek başarılı olamadı, "Gerçekçi olmak istiyorum, Nazenin. Ama bu halin beni korkutuyor. Sanki söyleyeceğim en ufak şeyde bayılacak gibi duruyorsun."

Kafamı iki yana salladım, "Durumu nasıl, Timur?" Doktoru duyamadığım için pişman olmuştum, gerçekleri duymalıydım.

"İç kanama geçirmiş ama kontrol altına almışlar, çok kan kaybetmiş, bacağı kırılmış. İyi olacak, şu an gayet iyi olduğunu söylediler. Hatta yakında yoğun bakımdan çıkarıp servise alacaklarmış." Son söyledikleri ilk söyledikleri yüzünden anlamını yitirmişti. Durumu kötüydü, bunu görebiliyordum. Beni sakinleştirmek için iyimser olmasına neden yoktu.

"Yanına girebilirmişsin ama çok kalmaman gerekli." Kafamı salladım, birkaç derin nefes alarak gözlerimdeki yaşları parmaklarımla sildim. Yoğun bakım kapısını güçlükle iterek içeri girdim. Makinenin çirkin bip sesi kulaklarıma doldu. Bu çirkin sesin arasından Alp'in kalp sesleri duyuluyordu ve insanda ilahi bir rahatlamaya sebep oluyordu. Hıçkırığımı bastırarak yanına yürüdüm. Bir süre dikilerek onu izledim, gözleri kapalıydı ama yüzü hâlâ çok güzeldi. Burnundaki hortum beni rahatsız etmişti, acaba canı çok yanıyor muydu? Yanındaki sandalyeye oturdum, ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Ona dokunmak istiyordum ama korkuyordum.

Biraz tereddüt ettikten sonra serum iğnelerinin takılı olduğu elinin parmak uçlarına dokundum. Onun güven veren dokunuşlarını özlemiştim. O dokunduğunda her şeyin iyi olacağına inanıyor, tüm kötü düşüncelerden arınıyordum. Alp benim öbür yarımdı. Hayatımın anlamlı yarısı... Onca sene büyük bir boşluk ve kimsesizlik yaşamıştım ve o benim kimsem olmuştu. Onun yanında ne yalnızlık, ne kimsesizlik hissediyordum. Sanki benim evimdi, ailemdi... Parmak uçlarında parmaklarımı gezdirdim, bir tepki arıyordum ama aradığım tepkiyi bulamıyordum. Dokunuşumu çekerek eline baktım, parmakları belli belirsiz kıpırdadı. Sanki benim dokunuşumu arıyormuş gibi hareket ediyorlardı. Benim burada olduğumu hissediyordu. Yerimden kalktığım anda yer ayağımın altından çekilircesine kaydı, sonrası büyük bir boşluktu...

Gözlerimi açtığımda bir hastane odasında ve hasta yatağında yatıyordum. Kolumda ilaca bağlı bir serum iğnesi takılıydı. Odada kimse yok gibi görünüyordu, Alp'e ne olmuştu? Tam kalkmak için doğrulurken oldukça yorgun görünen Timur içeri girdi. Şu duruma rağmen yüzüne bir tebessüm oturtmayı başardı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Yat o yatağa, Nazenin." Baskın sözleri karşısında gözlerimi devirdim.

"Alp nasıl, onu görmeliyim." Merak içindeyim. Onun yanındayken başımın döndüğünü hatırlıyordum. Sonra tekrar Timur'a baktım. Sırtını duvara yaslamıştı, gözleri benim üzerimdeydi.

"Hem bana ne oldu?" Timur ellerinden birini dağınık saçlarının arasından geçirdi.

"Sanırım onu öyle görmek seni biraz üzdü. Umurunda olmadığını sanıyordum" dedi.

Ona ters ters baktım, "Umurumda olmadığını söylemedim. O her zaman umurumda, onu öyle görmek... Bilemiyorum..." Tekrar kalkmaya çalışınca Timur bu sefer yanıma gelerek beni durdurdu.

"Nazenin sana o yatağa yatmanı söyledim." Elleriyle omuzlarımdan tutup beni yatağa doğru bastırdı. Tüm hıncımı ona yönelttim ve olabilecek en yüksek sesle konuştum.

"Bana emir vermeyi kes, tamam mı? Bu hoşuma gitmiyor." Timur ellerini üzerimden çekerken geriledi ve teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Bak, tansiyonun düştü ve beni korkuttun. Sen öyle birdenbire yere düşünce..." Benim için endişelenmişti, bu açıktı ama ben de Alp için endişeliydim ve bu endişe kendim için olandan daha ağır basıyordu. Başımı önüme eğdim, ona o şekilde bağırdığım için suçluluk duygusuna kapıldım.

"Alp nasıl?" Timur derin bir nefes aldı, rahat bir şekilde yanımdaki koltuğa oturdu. Rahat tavırları insanı hayrete düşürüyordu ama bu hal ona yakışıyordu.

"Daha iyi. Hâlâ uyanmadı ama az önce yoğun bakımdan çıkarıp servise aldılar. İyi olacak, söz veriyorum. Ama sen de kendine dikkat etmelisin." Başımı salladım, gözyaşlarımdan bir damla avcumun içine düştü. Burnumu çekerek ağlamamı engellemeye çalıştım.

"Eylül'ü aramalıyım." Çantamı işaret ettim.

"Sen baygınken bana verdiğiniz numaradan onu aradım. Yola çıkmış, akşam olmadan burada olacak." Kafamı salladım. Odanın kapısı çalındı, içeri beyaz kıyafetler içinde ufak tefek esmer bir hemşire girdi. Siyah gözleri ilgi ve beğeniyle Timur'u süzdükten sonra bana dönerek gülümsedi. Timur hemen ayağa fırladı.

"Durumu nasıl, kalkmak istiyor ama bu doğru olur mu bilemiyorum." Telaşlı haline hemşire beyaz dişlerini göstererek gülümsedi, Timur'a göz süzdü.

"Sevgiliniz için endişelenmenizi anlıyorum ama kendisi gayet iyi. Sadece tansiyonu düşmüş, ciddi bir şeyi yok." Bizi sevgili sanmasına sinirlendim. Timur bir şey dememişti ve gayet rahat davranıyordu. Hemen araya girdim, Timur'u işaret ederek:

"O benim sevgilim değil! Ne zaman kalkabilirim?" Kadın memnuniyetle kafasını salladı, sanırım edinmek istediği bilgiyi almıştı. Şu dominantlar ve kahrolası cazibeleri. Hemşire yanıma yaklaşarak serumumu kontrol etti, daha sonra yanımdaki sandalyeye oturarak tansiyon aletini koluma bağladı. Tansiyon ölçümümü Timur'a bol bol bakarak nihayet bitirebilmişti, ayağa kalktı.

"Gayet iyi görünüyorsunuz. Serumunuz bittikten sonra kalkabilirsiniz." Kafamı sallamakla yetindim, kız gülümseyerek odadan çıktı. Timur'a gözlerimi devirdim.

"Cazibem her yerde konuşur, güzelim. Çekici hemşirenin dediğini duydun, serum bitene kadar kalkamazsın. Sonra söz veriyorum Alp'in yanına gideceğiz." Onu onayladım, bu durumdan nefret ediyordum. Bu kadar zayıf olmak zorunda mıydım? Alp'in makinelere bağlı hali gözümün önünden gitmiyordu. Bir an önce onu görmek istiyordum. Kafamı yastığa koydum ve gözümü seruma diktim, kolumdaki iğneyi söküp atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Hiç uyanmadı mı?" Bunu seruma bakarak söyledim. Ona bakmıyordum çünkü sürekli gözyaşlarım akıyordu. Uyandığında ne olacağı da kafamı fazlasıyla meşgul ediyordu, belki de beni görmek istemezdi.

"Hayır... Ama uyandığında seni yanında görmeli." Timur çekincemi anlamış olmalı ki bunu fazlasıyla inanarak söylemişti. Serum bittiğinde hemşire gelerek serumumu çıkardı. Timur koluma girerek kalkmama yardımcı oldu. Bu kadar ilgiye gerek var mıydı gerçekten? Odadan çıkarak Timur ile birlikte Alp'in odasına doğru ilerledik. Asansörle en üst kata çıktık ve iki uzun koridordan geçtik. Timur ikinci koridorun sonundaki kapının önünde duraksadı.

"Sen geç, onunla yalnız kalsan daha iyi." Başımı onu onaylayarak salladım ve kapıyı titreyen ellerimle açarak içeri girdim.

Burası yoğun bakım bölümünden daha az korkutucu gö-

rünüyordu ama bu yine de Alp'in ilerideki hasta yatağında çaresiz ve bilinçsizce yattığı gerçeğini değiştirmiyordu. Yavaşça yatağa doğru ilerledim. Boyunluk boynundaydı ama göğsünde takılı olan şeyler çıkmış, bir hastane elbisesi giydirilmişti. Alçıda olan bacağı askıdaydı, serum şişesi de koluna takılı bir şekilde duruyordu. Ona olan bu şeyden nefret etmiştim, içim yanıyordu. Derin bir nefes aldım. Hastane kokusu midemi bulandırmaya devam ediyordu. Oldum olası hastanelerden nefret ederdim. Yanına iyice yaklaştım, dağılmış saçlarına dokundum. Ellerimi saçlarının arasında dolaştırdım. Dudaklarımı tüm gücümle ısırıyordum. Ağlamak istemiyordum, o iyi olacaktı. Biraz nefes almak için yere kadar uzanan camların önüne yürüdüm, yüksek binalara ve önümde uzanan deniz manzarasına bakarken kendimi derin derin nefes almaya zorladım. Göğsüme batan şu şey buna pek müsaade etmiyordu. Gözyaşlarımı kazağımın koluna sildim, Alp'in yanına yürüdüm ve yanındaki koltuğa oturdum. Buz gibi olmuş ellerimle önce yumuşakça yüzüne dokundum, sonra elini avuçlarımın içine aldım. Bileğinde bir şey dikkatimi çekti, gözlerimi oraya kilitledim. Bir dövme... Alp'in bileğinde anahtar sembolü olan bileklikteki anahtarın aynısı, onun dövmesini mi yapmıştı? Bunun nedeni neydi? Ağzımdan çıkan hıçkırıkla birlikte tekrar ağlarken kafamı yatağa koydum. Eli hâlâ avuçlarımın arasındaydı, onu affetmeye hazır değildim ama bu onu sevmeme engel olmuyordu.

***

Aşkın Nur Karataş

Alp'ten...

Akşamdan kalmalığımın ağrısını tüm vücudumda hissediyordum. Hay sikeyim, kaç şişe içmiştim, kıpırdayamıyor ve gözlerimi açamıyordum. Kendimi gözlerimi açmaya zorladım. Bu iğrenç ilaç kokusu da ne böyle? Gözlerimi hafifçe araladım, burası neresi? Bir hastane odası mı? İyi de benim hastanede ne işim var? Gece yola çıktığımı hatırladım. İçkiliydim ve hız yapıyordum, sonra direksiyon hâkimiyetini kaybetmiştim. Evet, hatırlıyordum. Kaza yapmıştım. Bacağımın alçıda olduğunu fark edince sinirlendim, bacağımı mı kırmıştım? Elimde bir ağırlık vardı, uyuşmuş gibi hissediyordum. Kolumu da kırdığımı düşünürken hafifçe kafamı oynattım. Tabi bu pek mümkün değildi, boynumda sikik bir şey takılıydı. Hastanelerden nefret ediyordum. Zorlukla da olsa kolumdaki ağırlığın ve uyuşmanın sebebini görmek için kafamı yana çevirdim ve donup kaldım. Ben ölmüş müydüm? Kesinlikle ölmüş olmalıydım. Yanımda kafasını elime dayamış halde uyuyan Nazenin olamazdı. O beni oldukça haklı bir sebepten terk etmişti ve ben ona kendimi affettirmeye giderken kaza yapmıştım. Yani bu durumda şu an elimi tutuyor, hatta üzerine salyasını akıtarak uyuyor olamazdı...

Varlığından emin olmak için gözlerimi kapattım. Üçe kadar saydım ve tekrar açtım, hâlâ buradaydı. Kıpırdayınca gözlerimi tekrar kapattım ama nefesi belli bir ritimdeydi. Hâlâ uyanmamıştı, gözlerimi tekrar açtım. Saçları tüm yatağa dağılmıştı, bir şelaleyi andırıyordu. Beyaz yüzü şimdi her zamankinden daha beyazdı, sanki hasta gibiydi. Ne kadar za-

mandır buradaydım ve o ne kadar zamandır buradaydı, yorgun görünüyordu. Kirpikleri şimdi göremediğim ama orada olduğunu bildiğim dünyanın en güzel gözlerini kaplıyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı, uykusunda bile bir endişe ve gerginlik hâkimdi. Ona dokunmak istiyordum, serum yüzünden elimi istediğim gibi hareket ettiremiyordum. Biraz zorlayınca boynumu acıttım ve acıyla inledim. Nazenin sersemleyerek kafasını kaldırdı, gözlerini ovuşturdu ve bakışları benim gözlerime kilitlendi. İstemsizce gülümsedim, tek istediğim onu görmekti. Ne şekilde olursa olsun onu görmüştüm. Yanımdan telaşla kalkınca bileğini yakaladım, bana döndü.

"Gitme!" dedim. Sesim çok acınasıydı çünkü titrek ve kısık çıkmıştı. Gözlerimin içine baktı, bu gözleri görmeyi özlemiştim. Onun içini okumayı özlemiştim ama şu an pek bir şey okuyabildiğim söylenemezdi.

"Sadece doktorunu çağıracağım." Doktoru çağırıp geri gelecek miydi? Yine de onu bırakmayı reddettim, gelmemesi ihtimalini göze alamazdım. Elim hâlâ bileğindeydi. Sanki biraz zayıflamıştı, daha kırılgan görünüyordu.

"Alp uyandığını haber vermem gerekiyor. Hemen geleceğim" dediğinde daha fazla ısrarcı olmamaya karar vererek bileğini bıraktım. Kapıdan çıkmadan önce dönüp bana baktı, sonra gitti. Daha şimdiden gitmesine izin verdiğim için pişman olmuştum. Askıdaki bacağıma baktım, aman ne mükemmel. Çocuk gibi bacağımı kırmıştım. Boynumdaki zımbırtıyı da söküp atmamak için kendimi zor tutuyordum. Uzun bir bekleyişin ardından kapı açıldı. İçeri saçları kırlaşmış, gözlük çerçevelerinin ardından etrafa neşeyle bakan beyaz önlüklü bir doktor girdi.

"Alp Bey, kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" Boğazımdaki yanma hissi yüzünden güçlükle cevap verdim.

"Üzerimden tır geçmiş gibi. Neyim var?" diye sordum.

Doktor gülümsedi. "Doğru bir tespit sayılabilir. Aracınız takla atarak bariyerlerden yuvarlanmış. İç kanama geçirdiniz, bacağınız kırık. Buraya geldiğinizde hemen ameliyata

alamadık çünkü kanınızda yüksek miktarda alkol vardı" derken bana kaşlarını kaldırarak azarlayan bir bakış attı. Ama bu umurumda değildi, gözüm sürekli kapıdaydı. Neredeydi? Yanıma yaklaşarak cebinden çıkardığı bir fenerin ışığını gözlerime tuttu, rahatsız ediciydi ama bir şey söylemedim. Daha sonra bağlı olduğum makineleri kontrol etti.

"İyi görünüyorsunuz. Hatta beklediğimizden çok daha iyisiniz, güçlü bir bünyeniz varmış." Bunu yıllarca spor yapmama borçlu olabilirdim ama doktorla oturup bunun muhabbetini yapacak değildim.

"Bakın gerçekten iyiyim. Sanırım bir mumya gibi göründüğümü düşünüyorum, her yerimi sarıp sarmalamışsınız ama buna rağmen iyiyim. Şimdi bana Nazenin'i çağırır mısınız?" Doktor yine gülümsedi ve top sakalıyla oynadı.

"Şu kapıdaki telaşlı kız mı? Seni yoğun bakımda gördüğünde düşüp bayılmıştı." Bayılmış mıydı? İşte, solgun olduğunu hemen fark etmiştim. Kahretsin! Kalkmak istiyordum. Doktor bunu fark ederek kapıya yöneldi.

"Tamam, onları sizi görmesi için içeri gönderirim." Onlar? Nazenin'den başka kim vardı? Ben sorumu soramadan kapıdan içeri Timur girdi. Yorgun görünüyordu, ki bu görünüş pek onda görülecek bir şey değildi. Yüzünde insanın yumruğu yapıştırmak isteyeceği sahte bir gülümseme vardı. Hemen arkasından da ürkek adımlarla Nazenin girdi. Bakışlarım hemen Timur'dan ayrıldı ve ona yöneldi. Timur gevezelik edip konuşana kadar ona bakmayı sürdürdüm. Sürekli kazağının kolunu çekiştirip duruyordu ve yine bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Dostum, ödümüzü kopardın, nasıl hissediyorsun?" Cama yaslanmış bir şekilde bana bakan Timur'a bakışlarımı çevirdim, boğazımdaki boktan acıya rağmen konuştum:

"Hâlâ hayatta."

Kafasını sallarken beyaz dişlerini göstererek güldü, "Buna şaşıracaksın ama hayatta olmana sevindim."

Onu umursamadan tekrar Nazenin'e döndüm, sanki buraya ait olmak istemiyormuş gibi kapıda dikilmeyi sürdürüyordu. Timur Nazenin'le konuşunca kaşlarımı çattım, "Nazenin otursan iyi olur, yine bayılacak gibi görünüyorsun." Timur nasıl olur da benim kızıma ne yapacağını söylerdi? Bayıldığında o onun yanındaydı ama ben çaresizce burada yatıyordum öyle mi? Kızgınlığım bütün vücudumda geziniyordu. Nazenin onu dinleyerek tam karşımdaki koltuğa geçti ama tam anlamıyla yerleşmedi, sadece koltuğun ucunda ilişti. Bakışlarıysa benim üzerimdeydi. Nasıl görünüyordum acaba? Bana acıyarak bakmasından nefret etmiştim.

Nazenin titreyen sesiyle konuştu: "Nasıl hissediyorsun? Canın çok yanıyor mu?" Ah, bakma Nazenin, bana öyle acıyarak bakma. Bundan nefret ediyorum, ben bir dominantım ve her zaman güçlü olmalıyım, bana bu şekilde bakman kendimi kötü hissettiriyor.

"Hayır, iyiyim." Kısa cevabım üzerine onaylarcasına kafasını salladı. Burnunu çekerek kafasını önüne eğdi. Timur'a döndüm, hâlâ camın önündeydi. Nazenin'i mi izliyordu?

Güçlü bir şekilde boğazımı temizleyince bana döndü, "Buradan ne zaman çıkacağımı söylediler mi?"

Timur yanıma doğru yürüdü ve yatağın yanında durdu, "Sanırım bir süre buradasın, çıkmak istersen evde bakım ayarlamalıyız, malum bacağın." Alçıma tekrar baktım, bu çok ama çok boktandı. Nazenin'den gözlerimi ayıramıyordum, onu görmek bana çok iyi gelmişti. Ne şekilde olursa olsun burada olduğu için mutluydum. Hâlâ umut vardı, bunu biliyordum ve bu umut kırıntılarını sonuna kadar zorlamaya kararlıydım.

***

Aşkın Nur Karataş

Nazenin'den...

Orada öylece ona bakmak fazlasıyla garipti, konuşmak istiyordum ama ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Gitsem daha mı iyi olurdu? Yoksa kalıp ne olursa olsun ona değer veren bir insan olarak onunla ilgilenmeli miydim? Bakışlarını benden kaçırmadan sürekli bana bakıyordu, gözlerinde görmeye alışık olmadığım bir şey vardı. Benim Alp'imdi ama başkaydı işte... Ona bakmaya daha fazla dayanamayacaktım, kendime gelmeliydim. Yoksa büyük hatalar yapacaktım, kendime daha fazla kötülük etmemeliydim. Yerimden kalkarak ona baktım.

"Ben biraz... Ben biraz dışarıdayım." Onların bir şey söylemesine izin vermeden kendimi dışarı attım. Derin bir nefes alarak bekleme salonuna yürüdüm ve koltuklardan birine oturdum. Camdan dışarıya gökyüzüne ve yıldızlara odaklandım, aslında şu an bir şey düşünmüyordum. Sadece Alp'ten ve kendimden kaçıyordum. Ne kadar süre öylece durduğumu fark etmemiştim, omzuma dokunan bir el irkilmeme neden oldu, arkamı döndüm. Timur tam karşımda duruyordu.

"İkimiz de acıktık, kantinden bir şeyler alıp geliyorum." Tam itiraz etmek üzereydim ki buna fırsat vermeden asansöre doğru ilerlemeye başladı. Ellerimle yüzümü kapattım, başım çatlayacak gibi ağrıyordu. Bugünün tek iyi yanı Alp'in uyanmış ve kendine gelmiş olmasıydı. Bu durumda artık bana da ihtiyaç yoktu, yani hayatından çıkıp gitmeliydim yine... Yine kendime dalma izni verdim, bu sefer yerdeki beyaz fayans-

lara dalmıştım. Belki de şimdi gitsem herkes için en doğrusu olurdu, onu affedemeyeceğimi biliyordum. Yanında kalmak tam anlamıyla saçmalık ve kendime acı çektirmek olurdu. Montumu üzerime giyerek çantamı koluma taktım ve asansöre yöneldim. Asansörün kapıları açıldığında elinde bir tepsi tutan Timur'la göz göze geldim.

"Herhalde kantine benim yanıma inmiyordun?" Kafamı iki yana salladım ve yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk psikolojisiyle bakışlarımı yere indirdim.

"Böyle kaçar gibi gideceksin, yani Alp'i o şekilde bırakıp?" Bakışlarımı kaldırarak Timur'a odaklandım, iyileşmişti işte. Uyanmıştı ve bir şeyi yoktu, iyi olacaktı.

"Gitmem lazım." Timur kolumu yakaladı, yanıma bir adım yaklaştı.

"Hayır, gitmen gerekmiyor. Sadece kaçmak istiyorsun, ikisi farklı şeyler. Alp'in sana ihtiyacı var, yaptığı iğrenç hatanın bedelini ödemesi gerekli. Evet, sana katılıyorum. Fakat hatasının bedelini ödetmek için onu hasta yatağında bırakıp gidemezsin. Sen böyle bir kız değilsin, olmadığını biliyorum. Olmadığın biri gibi davranmaya çalışma." Timur'un akıl veren direktifleri artık sinir bozmaya başlamıştı. En sinir bozan şeyse onun her dediğini yapmamdı. Başımı tekrar yere eğdim, sağlıklı karar veremiyordum. Gerçekten Alp'ten önceki güçlü karakterime ihtiyacım vardı. Timur beni kolumdan tutarak tekrar bekleme salonuna götürdü. Tostlardan birini elime tutuşturdu, çay tepsisini de ikimizin ortasına bıraktı. Kendi tostunu da eline alarak bacak bacak üstüne attı ve yemeye başladı. Benim yemediğimi fark edince işaretle yemem gerektiğini söyledi, bu adam gerçekten gıcıklaşmaya başlamıştı.

"Bunu neden yapıyorsun, Timur. Beni neden zorluyorsun. Acı çektiğimi görmüyor musun?" Gözü bir süre üzerimde gezindi.

"Bunu görüyorum. İkinizin de ne kadar acı çektiğinizi görüyorum. Acılarınız birbirinizden ayrı kalmakla dinmeye-

cek, bunu da biliyorum. Yüzleşmek zorundasınız." Onunla yüzleşmek benim için iyi olmazdı. Yüzüme baka baka bana yaptıklarını anlatmasına katlanamazdım. Tostumu yerken tüm öfkeli bakışlarımı ona yöneltmiştim. Yeme işimiz bittikten sonra Timur ayağa kalktı.

"Sen Alp'in yanına git. Gerçekten psikolojik olarak çökmüş durumda, şu alçı meselesine kafası bozuk. Ben de doktoruyla konuşup ne kadar erken çıkarabiliriz onu öğreneceğim. Emin ol en geç yarın kendi çıkmaya çalışacaktır." Haklıydı, Alp'i burada fazla tutamayacaktık. Bunun ben de farkındaydım, başımı salladım. Timur asansöre binerken ben de Alp'in odasına yöneldim. Ona ne demem ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum, hatta Timur'u neden dinlediğimi de bilmiyordum. Bu çok acınası bir durumdu. Titreyen ellerimle kapı kulpuna uzandım. Kulpu çevirmek için bile gücüm yoktu, bunu zorlukla yapıp kapıyı araladım ve içeri ürkek bir adım attım. Alp uyuyordu, nefesi düzenliydi ama benim daha ikinci adımımda gözlerini açtı. Duraksadım. Ne yapmalıydım, ondan izin almalı mıydım? Neden Timur'u dinlemek zorundaydım ki?

"Seni merak ettik. Timur doktorunla konuşmaya gitti." Ellerimle kafamı kaşıdım, fazla tedirgindim. "Oturabilir miyim?" Alp cevap olarak sadece başını salladı. Ondan en uzak koltuğa oturdum. Bana içimi eriten, benliğimi parçalayan bir ifadeyle baktı, acı dolu bir şekilde güldü.

"Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?" Kısık sesiyle konuşması kalbimi acıttı.

"Senden nefret etmiyorum." İçimdeki şey nefretten farklıydı. Evet, bir yerlerde bir nefret vardı ama nefretim ona değil, verdiği kararların arkasında durmayı beceremeyen kendimeydi.

"Ama ettiğini söylemiştin." Şimdi burada o konulara girmek mi istiyordu yani? Yerimden kalktım, kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Şu an senden nefret etmiyorum o zaman. Sanırım dışa-

rıda beklesem daha iyi olacak." Alp bir küfür savurdu ve tam kapıdan çıkmak üzereyken bana seslendi.

"Nazenin, gitme. Özür dilerim. Her şey için..." Ona baktım, elim kapı kulpunda kaldı.

"Sen özür diledin diye benim acılarım yok olmuyor, Alp." Şu an ona kötü davranmak ya da canını acıtmak istemiyordum ama kendimi tutamıyordum. Gözümün önüne sürekli o kadın geliyordu. Bana yalan söylemiş ve güvenimi kırmıştı, hem de bunu ona tamamen güvendikten sonra yapmıştı. Alp hafifçe doğruldu, bunu yaparken acı dolu bir şekilde inledi. Kapı kolunu bırakarak yanına gittim.

"Kıpırdama. Hemen yat." Beni dinlemeyeceği açıktı, omuzlarını tutarak fazla güç harcamadan onu yatağa bastırdım. Elimi yakaladı, çatılmış kaşlarının altında alev alev yanan gözleriyle bana bakıyordu.

"Biliyorum, Nazenin, özür dilemek bu saatten sonra bir işe yaramayacak. Bunu nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum ama sana kendimi affettirmek istiyorum." Durdu, zorlukla konuşuyordu ve hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Hem de onu affetmeyeceğim konusunda bu kadar kararlıyken... Konuşmak için ağzımı açtım ama beni susturdu.

"Sadece dinle. Sen bana böyle baktıkça kahroluyorum." Kafamı iki yana salladım.

"Şimdi değil, Alp, lütfen." Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum, dudaklarımı güçlü bir şekilde ısırdım.

"O zaman beni dinleyeceğine söz ver." Bir şey söylemeyince bileğimi biraz daha sıktı. "Söz ver, Nazenin. Beni dinleyeceğine söz ver." Kafamı salladım.

"Tamam, buradan çıkınca seni dinleyeceğim. Şimdi kendini daha fazla yorma, sadece dinlen." Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve bileğimi sıkı bir şekilde tutan eli yavaşça gevşedi. Dokunuşu tamamen tenimden yok oldu ama verdiği his hâlâ bileğimdeydi. Bu odadan onun alanından ve varlığından kaçmalıydım. O kadar yoğundu ki kokusu hastane kokusunu

bastıracak kadar kuvvetlice yayılmıştı. Aldığım her nefeste o ciğerime doluyordu. Kalbimde yeterince yeri vardı, ciğerlerimi ve tüm diğer organlarımı ele geçirmesini istemiyordum. Kapıya doğru ilerlediğim sırada konuştu.

"Burada kal..." Uyuması için ışıkları kapattım ve rotamı kapıdan camın kenarındaki koltuğa çevirerek oturdum.

Alp'ten...

Uyumak istemiyordum ama yapabileceğim başka bir şey yok gibi görünüyordu. Verdikleri ilaç ve vücudumdaki dayanılmaz acı uyumam gerektiğinin işaretleri gibiydi. Gözlerimi tekrar açtığımda güneş rahatsız edici bir şekilde odaya giriyordu. Kaç saattir uyuyordum? Nazenin'in burada olması için dua ederek oturduğu koltuğa baktım ama yoktu, odada kimse yoktu. Beni burada bırakıp gider miydi? Tabii ki de giderdi, ben göt herifin tekiydim. Onu kandırmış, yalan söylemiş, güvenini kırmıştım. Benimle kalması için hiçbir sebebi yoktu. İçimde özellikle göğüs kafesimin olduğu kısımda yoğun bir baskı hissediyordum. Kapı yavaşça açılınca kafamı kapıya doğru çevirdim, belki de gitmemişti... Gelenin Nazenin olmasını ummuştum ama değildi. Sadece bir hemşireydi, bana gülümsedi ve yanıma doğru yaklaşarak serumumu, makinelerimi, alçımı kontrol etti.

"Bugün nasıl hissediyorsunuz?" Ona doğru gözlerimi devirerek kaşlarımı çattım. Bok gibi hissediyordum çünkü sanırım âşık olduğum kadın tarafından hastane yatağında terk edilmiştim.

"Dışarıda kimse var mı? Beni bekleyen arkadaşım falan?" Kadın bana bakarken kahverengi gözleri neşeli bir haldeydi.

"Aslında yakışıklı esmer arkadaşınız onları sorarsanız gittiklerini söylememi istedi. Ama fazlasıyla moralsiz görünüyorsunuz ve sanırım bu sizi üzer, yani onun dediğini yapmayacağım." Kaşlarımı tekrar çattım. Timur buradaydı ama ya Nazenin?

"Arkadaşlarınızın dördü de kahvaltı yapıyorlar." Dört mü? İki olması gerekmiyor muydu, ya da bir? Hemşire kapıdan çıkmadan önce tekrar konuştu

"Sağlığınız yerinde ve o yakışıklı esmer arkadaşınızın sizi buradan çıkarmak için verdiği çaba düşünülünce yakında çıkarsınız." Ona başımı salladım ve giderken arkasından bakakaldım. Bir süre daha camdan dışarıya bakmayı sürdürdüm, kapım tekrar açıldığında içeri tüm yakışıklılıklarıyla Timur ve Burak kardeşler giriş yaptılar. Timur üzerini değiştirmiş bir kot pantolon ve gömlek giymişti. Burak eşofmanlar içindeydi, tabi profesyonel bir sporcu olduğunu düşününce bu oldukça normaldi.

"Dostum, gerçekten de kötü görünüyorsun!" Burak en az abisi kadar zevzekti, yanımdaki tekli koltuğa rahatça kuruldu ve bacak bacak üstüne attı. Timur ise camın kenarındaki koltuğa yerleşti.

"Sende bok gibi görünüyorsun" dedim. Burak güçlü bir kahkaha attı.

"Evet, senin kırık bacaklı halini görmek için İngiltere'den İstanbul'a bulduğum ilk uçağa atladım." Timur lafa girdiğinde yanımda ulaşabileceğim ağır bir şeyin olmaması çok kötüydü.

"Daha önce de bacağını kırmıştı, hatırlıyor musun Burak?" Burak güldü.

"Evet, hatırlıyorum. Attan düşmüştü, değil mi?" Onları susturmak için sesimi yükselttim ve bu bana biraz acı verdi.

"Atı ürkütmüştünüz gerzekler. Sizin yüzünüzden düştüm." İkisi de kahkahalarla gülerken ben de yüzüme bir gülümseme takıp onlara katıldım. Mükemmel üçlü yine bir aradaydı.

"Sanırım araba kazasında başını çarpman işe yaramış. Eğlenceli Alp aramıza geri döndü, o sinir bozucu tavırların beni delirtiyordu." Burak da ona katılırcasına başını salladı.

"Buradan ne zaman çıkıyorum, Timur?" Timur düşünür gibi kafasını kaşıdı.

"Aslında bunun için bana teşekkür etmelisin. Doktorunu evde bakım için kafaladım ama Leman abla İngiltere'de oğlunun yanında, telaşlanmaması için ona haber vermedim" dedi. Doğru ya, ona oğlunu görmesi için izin vermiştim. Bana bakacak ve kendimi baktıracağım tek kadın yanımda değildi ama Timur'un şeytanî ifadesine bakılırsa sinsi bir planı vardı.

"Buradan ne gibi bir sonuç çıkarmalıyım, Timur?" Timur suratında kocaman bir gülümsemeyle yatağıma yaklaştı ve üzerime doğru eğildi.

"Bil bakalım sana hemşirelik yapması için kimi ikna edeceğim?" Hayır, yapamazdı. Nazenin böyle bir şeyi asla kabul etmezdi, şu an burada bile değildi. Belki de çoktan benden kaçıp gitmişti.

"Nazenin bunu asla kabul etmez." Timur'un yüzündeki *sen öyle san* bakışı açıkça okunuyordu.

"Bana güven. Onu ikna edeceğim." Bunu hiç sanmıyordum ama bir şey söylemedim. Eğer bunu başarırsa onu daha fazla özlememe gerek kalmazdı. Yanımda kalıp sadece ona bakmak için bile her şeyi yapar, her şeyi kabul ederdim. İçimdeki delilik boyutları sınır tanımıyordu. Bir an önce bu hastaneden çıkmak istiyordum.

"Nazenin. O burada mı?" Bu sefer konuşan Burak oldu.

"Evet, sarışın fıstık arkadaşıyla birlikte bekleme salonunda." Sanırım Eylül'den bahsediyordu, o da mı buradaydı? Burak yerinden kalkarak kapıya yöneldi.

"Ben Nazenin'i buraya gönderirim, böylece sarışın arkadaşıyla yalnız kalırım." Çapkın bir şekilde gülümsedi ve dışarı çıktı, Timur'a baktım.

"Neden bunu yapıyorsun?" Anlamamış gibi baktı.

"Neyi neden yapıyorum?" Anladığını bal gibi biliyordum. Yerimde biraz doğruldum, böylece ifadesini daha net görebilecektim.

"Onu ikna etmeye çalışıyorsun. Benimle barışması için, aramızı düzeltmek için uğraşıyorsun." Tamam, bu yaptığı için ona minnettardım, kendi başıma olsam işleri daha bok etmekten başka bir işe yaramazdım ama yine de Timur böyle konulara dâhil olacak son insandı ve böyle şeyleri önemsemezdi.

"Çünkü Nazenin seni tahmininden çok daha fazla seviyor ve sen de onu çok seviyorsun. Nasıl sevdiğini görebiliyorum, Alp. Bu her halinden belli... Aşkından az daha ölüyordun." Bu doğruydu, onun için ölecek kadar çok seviyordum onu. Sadece anlamam için terk edilmem gerekmişti ama bir şey daha vardı ve bunu yüksek sesle dile getirmeliydim.

"Sen de seviyorsun." Bu bir soru değildi. Timur'un Nazenin'den hoşlandığı apaçık ortadaydı, başını beni onaylayarak salladı.

"Buna sevmek falan denmez, Alp. Evet, kabul ediyorum, ona karşı boş değilim. Bunu inkâr etmeyeceğim ama o seni seviyor ve sen de onu çok seviyorsun. Basit bir beğeni için sevenlerin arasına girecek değilim. Ayrıca kabul etmesen de bu sen değilsin ve iyileşmen için de tek şansın o kız. O kız bize bambaşka bir Alp verebilir. Bu soğuk, katı, güvensiz adamı değil, ben gerçek, eğlenceli, insanları seven adamı istiyorum" deyip bir süre duraksadı.

"Sen benim dostumsun. Her zaman öylesin ve öyleydin." Kapıdan çıkarken ona başka bir şey söylemedim. İnsanlara verdiğim değeri belli etmeye korkan zavallı bir adam bu sözler üzerine ne söyleyebilirdi ki? Timur ve Burak benim çocukluğumdan beri arkadaşlarımdı, hatta her zaman aramızda arkadaştan bile öte bir bağ vardı ama ben hep geri durmakta ısrarcı olmuştum. Kendimi tam anlamıyla bırakıp beni çevreleyen zincirlerden kurtulamıyordum. Nazenin'in yanıma gelmesini beklerken gözüm tekrar daldı ve onu tamamen ele geçirmeye karar verdiğim o günü düşündüm.

Geçmiş

Amerika'ya iner inmez doğrudan holdinge gitmek için yola çıktım. Şirketten bana araç ve şoför göndermişlerdi Handan her zaman her şeyi düşünürdü. Beni havaalanına karşılamaya gelmediğine göre kesin şirkette bekliyordu. Holding binasından içeri girerken herkesin gözü üzerimdeydi. Üst kata çıkan asansöre bindim ve odamın olduğu kata çıktım. Asistanım Nick beni asansör kapısında karşılayarak heyecanla elimden çantamı kapıp bana olanları anlatmaya başladı. Onu dinlemeyi sürdürürken odama ilerledik, sekreterim Emily'e selam verip yönetim kurulunu bir saat içinde toplamasını söyleyerek içeri girdim. Bilgisayarımı açtım ve tüm bütçe dosyalarını incelerken neler yapabileceğime bakmaya başladım. Telefonum çalmaya başladığında aklımda ilginç fikirler oluşmuştu. Sekreterim Emily dâhili hattan beni aradığında her şey kafamda netleşmişti, bu iş kesinlikle bizimdi.

"Efendim, Handan Hanım burada." Hayret, gelmekte geç bile kalmıştı.

"Gelsin." Telefonu kapattıktan iki saniye sonra Handan kapıyı açarak içeri girdi. Deri bir mini etek, beyaz gömlek ve kırmızı rugan ayakkabılar giymişti. Sarı saçları sıkıca topluydu, yüzündeki makyaj her zamanki gibi abartılıydı. Ayağa kalkarak onu selamladım, topuklarını zemine vurup yanıma yürüdü, yanağıma ufak bir öpücük kondurarak omzuma koyduğu elinin temasını kesmeden konuştu.

"Bu kadar erken geleceğini tahmin edemedim, Alp Ataman. Kusura bakma, fazla hazırlık yapamadık." Her şeye vakit bulmuş gibi görünüyordu, aslında o da kontrolü seven bir kadındı.

"Her şey harika, şu an tek eksiğimiz şu ihale. Aklımda bazı fikirler var, toplantıda konuşuruz." Kafasını salladı. İş konusunda çok iddialı değildi. Yönetim kurulu, toplantı, ihale gibi işlerle pek ilgilenmiyordu. Günde birkaç saat uğrayıp etrafta dolaşıyor, sonra hayatını yaşamaya devam ediyordu. Babası ve onun için endişeliydim, böyle giderse şirketin ömrü uzun olmayacaktı.

"Tamam, yönetim senin elinde ve mükemmel iş zekânla bizi yine kurtaracaksın. Buna şüphem yok." Gülümseyerek karşıdaki deri koltuğa yayılıp oturdu, ben de masama yerleştim.

"Nasıl gidiyor bakalım. Şu oyun meselesi falan, kızı tekrar gördün mü?" Şu konuyu açmasa olmazdı, içimdeki suçluluk duygusu zaten bastırılabilir düzeylerde değildi.

"Nazenin'le görüşmeye devam ediyorum. Sadece onunla o oyunlardan birini oynayamam, Handan. O beklediğim ya da sandığım gibi biri değil, bunu ona yapamam." Handan güçlü bir kahkaha attı.

"Hadi ama bu kadar duygusal olma. Bakire olduğu için mi böyle düşünüyorsun? Ne olmuş yani, bacaklarını açacak senden daha iyi birini mi bulacak? İlk erkek olmak için o kadar da kötü bir tercih değilsin. Zenginsin, yakışıklısın." Dişlerimi birbirine bastırırken ona bakmaktan kaçındım.

"Onun tercih edebileceği en kötü adamım ben, Handan. Bunu anlamanın imkânı yok, onu tanımıyorsun. Bu konuyu artık açmayalım, ben Nazenin'le devam ediyorum ve bir daha da bu oyundan bahsetmek istemiyorum." Bana bakarken elleriyle gömleğinin yakasını düzeltti.

"Ne yani, ona söylemeyecek misin?" Yumruğumu sıkarak sakinliğimi korudum. Öğrenmesi gitmesi demek olurdu, böyle bir şeyi asla kabullenmezdi ve ben şu anda onun gitmesini istemiyordum.

"Hayır! Bunu asla bilmeyecek."

Ertesi sabah Handan beni dolaştırmak için şirketten resmen zorla çıkardı. Gezindiğimiz yerler hep bildiğim üniversite zamanlarımın geçtiği yerlerdi. Ünlü bir kuyumcunun önünden geçtiğimiz sırada Handan yine nefsine yenik düştü, beni de peşi sıra sürükleyerek kuyumcuya soktu. O takıları denerken etrafta gezinmeye başladım, gerçekten sıkıcı bir gün geçiriyordum. Arka taraftaki cam stantların ardından bir kolye dikkatimi çekti. Platin zincirin ucunda pırlantalarla çevrili kilit sembolü yine platin bir anahtarı vardı. Görevli kolyeyle ilgilendiğimi fark ederek yanıma geldi. Kolyenin klipsinin olmadığını ve yanındaki platin anahtarla kilitlendiğini öğrendim. Güzel bir semboldü ve aklıma sadece Nazenin'i getiriyordu,

bunu bana ait olmasının sembolü olarak ona almalıydım. Handan yanıma gelerek uzun uzun kolyeye baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"O kıza mı alacaksın?" Soruya soruyla cevap vermek de ona uygun bir hareketti. Hem ayrıca tabi ki de Nazenin'e alacaktım, başka kime alabilirdim?

"Evet, Nazenin'e alacağım, bana ait olduğunun bir sembolü olarak." Handan gülümseyerek

"Güzel ama sen daha önce itaatkârlarına böyle şeyler almazdın." Aslında itaatkârlarıma her zaman hediyeler alır, isteklerini ihtiyaçlarını karşılardım ama Nazenin için daha anlamlı şeylerin arayışındaydım.

"Nazenin için almak istiyorum." Bir şey söylemeyince rahat bir nefes alarak kolyenin ödemesini yaptım. Bunu Nazenin'e vermek ve tepkisini görmek için sabırsızlanıyordum.

Döndüğümde ona kolyeyi verip tamamen benim olmasını sağlamış ve onu hem becerip hem de sevişmiştim. Bu durum açıkçası beni korkutmuyor değildi. Onunla her şeye ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Kollarımda uyuyan Nazenin'in saçlarını okşadım ve onu göğsüme yasladım. Gece hıçkırıklarıyla uyandığımda ter içinde kalmış kadınım kollarımda titriyordu. Ağlamaların arasından birkaç mırıltı duyuldu, bir cümleyi tamamen anlamıştım.

Nazenin'in bedeni kollarımın arasında sarsılıyordu. Uzanarak gece lambasını yaktım. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, anlamsız bir şeyler mırıldanıyordu. Onu uyandırmak için seslendim ama cevap vermedi, kâbusunun içindeydi. Belli belirsiz söyledikleri arasından seçtiğim kelimeler güçlü bir şok yaşamama neden oldu.

"Ben Alp'e âşık oldum. Onu çok seviyorum. Onu bırakamam..." Ağlaması kuvvetlenmiş omuzlarını sarsıyordu. Ama ben de en az onun kadar sarsılmıştım. Doğru olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Bana âşık olmuş olabilir miydi? İçten içe bunu deli gibi istesem de beynim kabullenmiyordu. Ben sevecek, sevilecek bir adam değildim. Hele ona yaptıklarım düşünülürse. Nazenin bir anda gözlerini açarak bana baktı, masumiyeti aklımı başımdan alıyordu. Onu kollarımın arasına alarak bedenime yasladım.

Nazenin'den...

Burak Alp'in yanına gitmem gerektiğini söylediğinde ben de gitmekle gitmemek arasında ikilemde kendimle mücadele ediyordum. Koridorda ilerleyip Alp'in odasının kapısına geldiğimde Timur dışarı çıkıyordu, beni görünce duraksadı ve içeri girmeme izin vermeden kapıyı kapatarak beni kolumdan tutup kenara çekti.

"Bir şey mi oldu, Timur?" Timur ne söyleyeceğini bilemez gibiydi, ki bu pek rastlanır bir durum değildi. Ona konuşmasını belli edercesine kaşlarımı çatarak baktım. Kollarımı da göğsümde bağlamayı ihmal etmedim.

"Alp çıkmak istiyor." Çıkabilecek kadar iyi değildi, doktoruna danışmadan böyle bir karar vermek doğru olmazdı. Sorgulayan ifademle ona baktım, yüz ifademi inceliyordu.

"Çıkabilecek gibi görünmüyor, Timur. Daha yeni ameliyat oldu ve bacağı kırık." Şu alçı olayı yürümesini güçleştirecekti, hatta yürüyebileceğinden bile emin değildim. Doktoru çok hızlı iyileştiğini ve durumunun her an iyiye gittiğini söylemişti. Yine de benim gözüme o kadar da iyi görünmüyordu. O Alp Ataman'dı, bana göre olağanüstü bir adamdı ve onu o şekilde yatarken görmek içimi yakıyordu.

"Doktoruyla konuştum. Kalça alçısını çıkarıp dizine kadar bir alçı yapacaklar. Ama yine de evde bakıma ihtiyacı var." Güzel, Leman abla bu konuyla ilgilenebilir, ona çok iyi bakardı. Hem böylece ben de onu merak etmeden derslerime

yoğunlaşıp Alp'ten sıyrılmış hayatıma devam edebilirdim. Fakat Timur'un söyleyecekleri daha bitmemiş gibiydi.

"Leman abla ona iyi bakar" diyerek fikrimi paylaştım.

"Evet, mutlaka bakardı, eğer burada olsaydı." Sahi, Leman abla neredeydi? Onu hastanede görmemiştim, hiç gelmemiş olması imkânsızdı. Benim soru sormama fırsat vermeden Timur cevap verdi.

"Alp, Leman ablayı oğlunun yanına İngiltere'ye yollamış. Ben de telaşlanıp dönmeye kalkmasın diye haber vermedim, fazla evhamlıdır ve mutlaka dönmek isteyecektir." Ah, bu çok kötü olmuştu. Şimdi Alp'e kim bakacaktı. Sanırım bir hemşire ayarlanması gerekecekti. Tabi bunu Alp'e kabul ettirmek de çok güç olacaktı, buna emindim. İnatçı dominantın tekiydi. Timur neden yine bana yavru köpek bakışlarıyla bakıyordu?

"Oğlunu da uzun zamandır görmüyordu." Aynı bakışlar yine suratındaydı. Kaşları hafifçe düşmüş, gözleriyse açılmış doğrudan gözlerime kilitlenmişti. Bir şey isteyecekti...

"Ben de düşündüm ki ona belki sen bakabilirsin." İfademi tartan bakışları yüzümdeydi ve ben hâlâ ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. Kesinlikle ciddi olamazdı. Ciddi değildi, değil mi? Alp'le ben aynı evin içinde asla olmazdı, onu hayatımdan tamamen çıkarmaya çalışıyordum. Timur benden ne istediğinin farkında mıydı? Bunu pekâlâ bir hemşire yapabilirdi, gerekirse o dominantın ağzını bantlayıp buna itiraz etmesini engelleyebilirdik.

"Timur, biliyorsun bunu ben asla yapamam. Bir hemşire tut lütfen!" İstedikleri hemşireyi hatta doktoru getirtebilirlerdi. Timur ellerini omuzlarıma koydu, beni duvara biraz bastırdı. Yüzü bana fazlasıyla yakındı, avuç içlerinin sıcaklığı terlememe neden oldu.

"Nazenin o Alp, onu tanıyorsun. Sence yabancı birinin kendine bakmasına izin verir mi? Burada kalmayacağını da biliyorsun. Tamam, onu affetmeyeceksin, ondan nefret ediyorsun, yaptığı iğrençti ama yine de onu o şekilde kendi haline bırakmayacağını biliyorum." Onu o şekilde görmekten

nefret ediyordum, haklıydı ama yine de bunu yapacak cesaretim yoktu.

"Onunla aynı ortamda bulunamam, Timur... Hem belki o da benim ona bakmamı istemez. Başka bir çözüm bul." Kafamı iki yana sallarken bakışlarımı yere indirdim, göz kontağı altında ikna konusunda başarılıydı. Ama buna izin vermedi, tek eliyle çenemi kavrayıp yüzüne sabitledi.

"Saçmalama. Alp senden başka kimseyi istemiyor. Ne şekilde olursa olsun yanında olmandan mutlu olacağına eminim. Sadece düşün, olur mu? Onu seviyorsun ve böyle bırakamazsın, yardıma ihtiyacı var. Ayrıca söz veriyorum ben de hep yanında olacağım, sana yardım edeceğim." Bunun düşünülecek bir yanı yoktu, böyle bir şey bizi birbirimize yakınlaştıracaktı. Aynı havayı soluduğumuz sürece onun etkisi altındaydım. Ona çekildiğimi hissediyordum, uzak durmam gerekirdi. *Nazenin... Şimdi vicdanın, merhametin sırası değil.* Artık kendimi düşünmeliydim. Ama Timur'a verdiğim cevap düşündüğümden çok daha farklıydı.

"Düşüneceğim." Düşünecek miydim? Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdim. Timur başka bir şey söylememe fırsat vermeden ellerini üzerimden çekerek bekleme salonuna ilerledi. Bense Alp'in kapısının yanında duvara dayalı şekilde kalakaldım. Bir süre dikildim, darmadağın olmuş düşüncelerimi elimden geldiğince toparladım ve kapıya doğru ilerleyerek içeri girdim. Alp öylece yatmış dışarıyı izliyordu. Yatakta biraz doğrulmuştu ve canı fazlasıyla sıkkın görünüyordu. Bu şekilde olmaktan hoşlanmadığını biliyordum. Muhtemelen eve gitmek, yattığı yerden de olsa işine dönmek istiyordu. Orada olduğumu fark ederek bakışları beni buldu. Sanki benim içeri girdiğimi hep hissediyordu. Aynı benim onun varlığını hissetmem gibi o da benimkini hissediyordu. Kapıda dikilerek onu izledim. Böyle görünmesinden, burada olmasından nefret ediyordum.

"İçeri girebilir miyim?" Başını salladı.

"Lütfen." Yanındaki koltuğa oturdum, neden bu kadar

yakınına oturduğumu bilmiyordum. Sadece ayaklarım beynimden bağımsız hareket ediyordu. Ben başımı önüme eğmiş kalp atışımın ve salak düşüncelerimin düzene girip mantıklı davranması için beklerken Alp'in bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Konuşacağımızı söylemiştin." Konuşması üzerine kafamı yerden kaldırarak ona baktım. Kekelemeden konuşmak için derin bir nefes aldım.

"Buradan çıkınca demiştim." Ne kadar erteleyebilirsem o kadar iyiydi, içimdeki karışıklığı bir an önce çözmeliydim. Doğru kararlar alamıyordum ve bu durum can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Peki, zaten beni yarın buradan çıkarmazlarsa kendim çıkacağım. O zaman konuşabiliriz." Dehşet ifademle yüzüne baktım, bu durumun canına tak ettiği belliydi.

Timur haklıydı, onu daha fazla burada tutamayacaktık ve kesinlikle yardıma ihtiyacı vardı. Ayrıca diğer konu da sürekli düşüncelerimi meşgul ediyordu. Alp kontrolünü kaybedecek kadar içmiş ve bir trafik kazası yapmıştı ki bu durum hiç ona göre bir şey değildi. O son derece kontrol sahibiydi. Kahretsin, o bir dominanttı ve bu dönüştüğü karakter beni endişelendiriyordu. Tabi bir de Timur'un bahsettiği diğer mesele vardı. Uyuşturucu... Alp böyle çaresiz bir durumda yalnız başına ve desteksiz kalırsa ona tekrar başvurur muydu? Bunu yapmayacak kadar güçlü olduğuna inanmak istesem de bir yanım bunu yapacağını biliyordu. Ben onun için kendimden ne kadar daha fedakârlık yapabilirdim. Yaptığım şeyin sonuçlarının çok ağır olacağını biliyordum. Muhtemelen bu tüm hayatımın içine etmek demek olacaktı ama onu yüz üstü bırakacak karakterde bir insan değildim. Eğer Alp'e benden başka bakacak birini bulamıyorlarsa Leman abla dönene kadar bunu ben yapabilirdim. Konuyu dağıtmak, hem kendi dikkatimi hem de onunkini başka bir yöne çekmek amacıyla konuştum.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Acıyla güldü ve kafasını geriye yasladı.

"Aciz, zavallı, kapana kısılmış." Sanırım yanlış bir yerden giriş yapmıştım, ne söyleyeceğimi bilemeyerek dudağımı ısırdım.

"Ruhsal meselelerin dışında nasılsın, Alp? Ağrın, acın var mı?" Gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyordum ama bu durum beni yoruyordu. Kafamı nereye çevirsem onun uçsuz bucaksız bakışlarıyla karşı karşıya kalıyordum.

"Evet, canım acıyor." Bakışlarımı yerden yüzüne odakladım. Salak, salak... Tabi canı acıyacaktı, adam trafik kazası geçirmişti ve şu an o yüzden hastanede yatıyordu.

"Doktor çağırayım mı?.. Ağrı kesici yapsınlar." Yerimden doğrulduğum sırada eliyle oturmamı işaret etti.

"Bu halde olduğun için üzgünüm." Söyleyecek başka bir şey gelmiyordu aklıma, Alp bana baktı.

"Ben de bu halde olduğumuz için üzgünüm" dedi. Bahsettiği acının bedensel bir acı olmadığını o anda anladım. Ona belli etmeden içimi derin bir nefesle doldurdum. Benim canım çok daha fazla yanıyordu...

Alp'ten...

Nazenin'in güzel yüzüne baktım, söylediğimin etkisi hâlâ suratındaydı. Pembe dolgun dudakları hafifçe aralanmış, gözlerinde yoğun bir şaşkınlık belirmişti. Onu sevdiğimi söylesem yüzünün şekli acaba nasıl olurdu? Hayır, şimdi değil, bunu uygun bir zamanda yapmak istiyordum. Ona her şeyi açıklamalıydım. Ondan önce de buradan çıkmam gerekiyordu. Nazenin fazlasıyla huzursuzdu. Yerinde sürekli kıpırdıyor, sanki gitmek istiyor ama gidemiyordu. Başka bir şey konuşarak şu an onu izleme fırsatını kaçırmak istemiyordum. Susarak sadece ona baktım, sürekli dalıp gidiyordu. Hâlâ aynı şaşkınlığa ve masumiyete sahipti. Gergin yüzü yere doğru eğikti. Saçları karmakarışıktı, onları atkuyruğu yapmıştı ama tokasından kurtulan birkaç tutam alnından yana doğru kaymıştı. Günlerdir aynı kıyafetleydi, demek ki eve hiç gitmemişti. Hâlâ beni önemsiyordu... Bu kendime olan nefretimi daha fazla körüklüyordu. Bu kadın beni böylesine önemserken benim ona yaptığım şey için affetmesini bekliyordum. Yine de onu kaybedecek kadar aptal değildim.

Doktorum beni kontrol için içeri girdiğinde Nazenin odadan sıvıştı, bundan çok rahatsız olmuştum. Kaçar gibi her gittiğinde onu bir daha göremeyeceğimi düşünüyordum. Timur'dan bana bir kelepçe getirmesini istesem ve Nazenin'i kendime kelepçelesem fazla mı ileri gitmiş olurdum? Nihayet doktor kontrolü bitirdiğinde bana beklediğim şeyi söyledi, yarın buradan çıkabilecektim. Tabi evde bana bakacak biri ve sık doktor kontrolü altında. Bunun için doktor yar-

dımcı olacak, her gün beni kontrole gelecekti. Bana bakması için bir hemşire önerdi ama Timur Nazenin'i ikna edeceğini söylemişti. O yüzden şimdilik buna gerek yoktu. Gerçi Nazenin'in bunu kabul edeceğini hiç ama hiç sanmıyordum. Yine de içimde küçük bir umut vardı. Timur doktorumla görüştü, alçım değiştirildi ve daha kabul edilebilir dize kadar bir alçı takıldı. Ayrıca çabuk iyileştiğimi öğrenmek de beni rahatlattı. İşler konusunda endişeliydim. Akşama kadar Timur ve Burak'la birlikte oturdum. Timur'un benim için getirdiği şirket raporlarını inceledim, eskilerden konuştuk, şakalaştık. Nazenin yanıma hiç uğramamıştı. Burada olduğundan bile emin değildim ve gittiğini duymaktan deli gibi korktuğum için soramıyordum.

"Hadi dostum, sen dinlen. Sanırım ben de artık biraz uyusam fena olmaz. Sabah erkenden seni almaya geleceğiz." Timur'un morarmış gözaltları ve çökmüş omuzları yorgunluğunu fazlasıyla ele veriyordu. Her ne kadar Nazenin'den etkilendiğini söylediği için onu camdan atmak istesem de beni düşünen ender insanlardan biriydi. Benim güvenimi hiç kırmamıştı, ona güveniyordum. Tabi Nazenin konusunda güvenmiyordum ama yine de bunu sineye çekebilirdim. Onun benim olduğunu biliyordu. Başımı sallayarak onu tasdikledim. Burak'la birlikte odadan çıkıp kapıyı kapattığında yalnızlık bir anda tüm hücrelerime işledi.

Sabaha kadar sık sık uyanarak yarım yamalak bir uyku çektim. Timur tam da söylediği gibi erken geldi, dinlenmiş görünüyordu. Yanında Burak'ı göremeyince sordum.

"Burak nerede? İngiltere'ye mi döndü?" Timur başını iki yana salladı.

"Hayır, sanırım şu Nazenin'in sarışın arkadaşından hoşlanıyor. Sabah onlara kahvaltıya gidecekti, sonra da Nazenin'i alıp gelecek." Nazenin'i alıp nereye gelecekti?

"Anlamadım." Yüzünde şeytanî bir sırıtış belirdi.

"Dün akşam Nazenin'le konuşmaya gittim. Sana hemşirelik yapmayı kabul etti." İnanamamış gibi yüzüne baktım.

Onu ikna etmiş olamazdı. Nasıl yapmış olabilirdi ki? Daha dün yanımdan gitmek için kıvranıyordu, şimdi ne değişmişti. Timur onun üzerinde nasıl bir etki sağlamıştı ki onu böylesine çabuk ikna etmişti?

"Onu nasıl ikna ettin?" diye sordum.

Yanıma oturup yüzüme baktı. "Bak onu domine falan etmiyorum, sadece durumunu anlattım ve kabul etti. Çünkü seni seviyor ve ayrıca şu içindeki şüpheyi at ve dürüst olduğum için pişman olmama sebep verme. *Ona âşığım* demedim, sadece ondan hoşlanıyorum. Nazenin korunmaya muhtaç, kırılgan, nahif görünüyor ve bu da içimde bir şeyleri tetikliyor." Onu çok iyi anlıyordum, dominantlık yüzünden oluyordu. Onu ilk gördüğümden beri aynı şeyi içimde hissediyordum. Nazenin'in yaydığı duygu seli tüm dominantların aklını başından alacak denli yoğundu. Bunun için Timur'u suçlayamazdım, sonuçta onu BDSM ile ben tanıştırmış, dominantlık özelliğini içinden ben çıkarmıştım. Şimdi de bundan rahatsız olma gibi bir lüksüm yoktu. Hem Timur benim otuz seneden fazla zamandır arkadaşımdı, bana böyle bir kazık atmayacağından emindim.

"Nazenin'in sana bakacak olmasından memnun olmadın mı?" Duraksadım ve Timur'a baktım. "Şaka mı yapıyorsun. Ben dünyanın en şanslı hastayım. Teşekkür ederim, dostum." Timur elimi sıktı ve bana güven veren bakışlarla bakmayı ihmal etmedi.

"İstediğin bir şey var mı?" Başımı salladım ne olduğunu öğrenmek için meraklandı.

"Hemen eve gitmek istiyorum." Timur gülerek kapıya yöneldi.

"Doktoru çağırayım ve seni bu sikik yerden çıkaralım."

Bir saat kadar sonra tüm çıkış işlemlerim yapılmıştı. Engin beni almaya gelirken transporter araç getirmişti ve hastane tekerlekli sandalye konusunda ısrarcı davranmıştı. Bu, yatakta olmaktan çok daha kötüydü. Timur tekerlekli san-

dalyemi kimsenin itmesine izin vermedi. Bu zevki kendisi tatmak istediğini söyleyerek beni aşağıya kadar indirdi. Onu öldürmek istiyordum ve ayağa kalkar kalkmaz bunu yapacaktım. Engin'le birlikte beni araca yerleştirdiler, hemşirelerden birisi bana ekstradan koltuk değneği de vermişti. Artık yola çıkmaya, eve gitmeye hazırdım. Yol her zamankinden daha uzun sürüyor gibiydi. Nihayet bahçe kapısından mülke girdiğimizde derin bir oh çektim. Nazenin'in burada olacağı için mi, yoksa tekrar evime döndüğüm için mi bilemiyorum... İçten içe bir mutlulukla doluydum? Sanırım bunun nedeni Nazenin'di. Evimi her zaman bir barınma alanı gibi görürdüm, o varken ise orası bir yuvaydı. Bunu ne zamandır hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım evim onunla tanıştığı ilk günden beri bu böyleydi. Araç evin önüne yanaştı. Timur ve Engin tekerlekli sandalyemi kolaylıkla arabadan indirdiler. Engin kendi anahtarıyla kapıyı açınca evde kimse olmadığını anladım. Nazenin gelmemişti ama Timur onu ikna ettiğini ve burada olacağını söylemişti. Bir şey demedim. Ne kadar acınası bir halde olduğumu daha fazla bilmelerine gerek yoktu. Timur beni asansörle üst kata, yatak odama çıkardı. Yatağım hazırlanmış, nevresimlerim değiştirilmiş ve ortalık toplanmıştı. Etrafa şaşırarak bakarken Timur yatağımı açarak beni yatırdı.

"Etrafı kim topladı." Timur ilgisizce odaya bakındı.

"Nazenin toplamıştır." Burada mıydı gerçekten?

Onun burada olduğunu düşünmek bile kalp atışımda bir ritim artması yarattı. Tam *nerede* diye soracaktım ki tereddütlü bir şekilde kapı çalındı. Timur *gel* diye seslendi ve kapı yavaşça aralandı. Nazenin kapıda dikiliyordu. Oldukça rahat ev kıyafetleri içindeydi. Siyah bir eşofman, gri renk bir sweatshirt giymişti. Saçları basit bir topuz yapılmış ama birkaç teli isyankârca topuzdan kurtulmuştu. Dudaklarını gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi fazla ısırmış ve yalamış olmalıydı, hem pembeleşmiş hem de parlıyorlardı. Uzunca bir süre gözleri bana odaklandı.

Timur sessizliği bozarak ayağa kalktı. "Ben artık gideyim. Alp sana emanet, Nazenin." Nazenin uyumlu bir şekilde başını salladı. Timur'un kapıdan geçmesi için ona yol verdi. Yanıma doğru yaklaşmasıyla kokusunun yoğunluğunu duymaya başladım. Çilekli şeker kokusu... Kokuyu içime çektim, ben bu kıza fena âşıktım...

Nazenin'den...

Timur odadan çıkınca Alp'in nefes kesen varlığıyla baş başa kaldım. Hâlâ şu bakıcılık işini kabul ettiğim için kendime küfürler ediyordum ama başka çarem yoktu. Onu o şekilde bırakamazdım, bana ihtiyacı vardı ve ben kesinlikle kötü bir insan değildim. Tabi hâlâ onu delicesine seviyordum, buna ne demek gerekirdi pek bilmiyordum. Sanırım sadece bedensel acıdan hoşlanmıyordum. Ruhumu, kalbimi paramparça etmiş olsa da verdiği acıyı sineye çekip yanında durmaya devam edecek kadar mazoşisttim.

Alp'in yatağına iyice yaklaştım, "Yiyecek bir şeyler hazırladım, açsan getireyim" dedim.

Kafasını iki yana salladı, "*Konuşacağız* demiştin." Evet, demiştim ve ben bu konuşmadan deli gibi korkuyordum. Beni ikna etme olasılığı çok yüksekti, artık ikna olmak istemiyordum. Kafamı salladım.

"Biliyorum. Şimdi mi konuşmak istiyorsun. Bir şeyler yemelisin, ayrıca ilaç saatin ve..."

Konuşmamı böldü. "Siktiğimin ilaçları umurumda değil." Derin bir nefes aldı. "Konuşmalıyım, Nazenin, sana söy-

leyemediğim şeyler beni boğuyor." Büyük ihtimalle Timur'un anlattıklarını söyleyecekti. Videoyu izletmiş veya izletmemiş olmasının benim için hiç önemi yoktu. Bu onu affetmemi sağlamazdı, yine de yatağın ucuna oturdum. Gergin omuzları rahatladı.

"Yaptığım şeyin ne kadar adice olduğunun farkındayım." Bunu fark etmiş olması güzeldi. Tepki vermeden ellerime bakıyordum.

"Yüzüme bak, Nazenin." Adam ne olursa olsun dominantlığından vazgeçmiyordu. Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözleri beni öldürüyordu. Gözlerinde boğuluyordum ama bu huzurlu bir ölümdü; çünkü uçsuz bucaksız maviliği beni öldürürken bile sakinleştiriyordu.

"Seni ilk kez çalıştığın otelde gördüm. Kafanın dağınıklığı, birinin varlığına ihtiyacın, masumiyetin... Beni sana karşı tetikleyen bir sürü şey vardı." Bakışlarımı kaçırmadan ona bakmayı sürdürdüm. Zavallı halimden etkilenmiş olmasına şaşırmadım. Onun tam tersiydim, şu zıt kutuplar mevzuundan dolayı bir çekim hissetmiş olabilirdi. Ya da beni kolay lokma olarak görmüştü. O iğrenç oyununda başrol oynayacak ve bunu karşılık beklemeden gönüllü olarak yapacak bir zavallı...

"Bak, hayatım boyunca çok iğrenç şeyler yaptım. Kadınları bir oyuncak gibi kullanıp kendimi tatmin ettim. Çoğunun rızası vardı, çoğunun da yoktu. Onları videoya alıp Handan'a izletince kendimi güçlü hissediyordum. O kadınların bana o şekilde güvenmesi benim içimdeki eksik bir şeyi tatmin ediyordu" deyip duraksayınca araya girdim. Söyledikleri beni sinirlendiriyordu.

"Yani kendi gücünü görmek için insanların sana güvenmelerini sağlayıp sonra bu güveni yerle bir ediyorsun." Söylediğim canını yakmış gibiydi, yüzünü buruşturdu. Uzun parmaklı elini uzamış sakallarında gezdirdi, saçlarında tek beyaz yokken çene kısmında hafif hafif beyazlıklar oluşmaya başlamıştı ve bu da olağanüstü görünmesine neden oluyordu. Olgun havasını seviyordum.

"Haklısın, yaptığımın doğru olmadığını gördüm. Hatta en acı şekilde yaşadım. Bunu seni kaybederek öğrendim." Yüzündeki hüzün dalgası alışık olmadığım bir şeydi, ona acımamama neden oluyordu. Yanına gidip yüzüne dokunmamak için kendi içimde mücadele veriyordum.

"Handan senden etkilendiğimi anlayınca oyunu önerdi. Sana olan isteğim bunu cazip kılıyordu. O an tek düşünebildiğim şey seni istediğimdi. Sonra sana restorandaki işi ayarladık ve sonra seninle tanıştım. Bir yanım senden vazgeçmemi söylüyordu, sen masumdun. Ama diğer yanım hayvanî bir dürtüyle bana ait olmanı istiyordu." Pişmanlık ifadesi tüm yüzüne yerleşmişti, bense tepkisizliğimi sürdürüyordum.

"İlk seferimizde o kameraları kurdum, buna ne kadar pişman olduğumu bilemezsin. Sonra... Sonra sen çok farklıydın, yani bunu anlatmamın imkânı yok. O gün benden kaçtığında eve dönüp tüm kameraları parçaladım, kayıtları sildim." Bunun bir önemi yoktu. Duraksadığında yine içimden taşan öfkeyle araya girdim, sesim daha önce hiç olmadığı kadar yüksek ve kendinden emin çıkıyordu.

"Seni vazgeçiren bakire olmam mıydı? Bakire olmasam o videoları izletecek miydin ya da bakire olmasam yine aynı tepkiyi mi verecektin?" Yüzüme bir şok ifadesiyle baktı.

"Bunun bakire olmanla bir ilgisi yok, Nazenin. Bakire olman sadece benim erkeklik dürtümü tatmin etti, sana olan hislerimle alakası yoktu. Bakire olmasaydın da aynı şeyleri hissederdim. Beni tanıyorsun..." Artık onu tanıdığımı sanmıyordum, tanıdığım Alp böyle şeyler yapacak bir adam değildi.

"Seni tanıdığımı sanmıyorum, Alp. Güvenimi kırdın ve şu an her şeyden şüphe ediyorum." Çenesi kasıldı, bakışlarını ilk defa benden kaçırdı.

"Bunun farkındayım... Bunun farkında olmak ne kadar acı verse de farkındayım." Onun söylediklerini umursamadan tekrar konuşmaya başladım.

"Bana bunu açıklaman güzel. Kafamdaki taşlar yerine

oturdu. Ama önemli olan videoya alman ya da almaman, izletmen ya da izletmemen değil. Ben zaten o videoları Handan'a izletmeyeceğini tahmin ediyordum. Sadece bunu bana senin söylemeni isterdim. Bunları gelip bana aynı bu şekilde anlatsaydın, ben seni o zaman affedebilirdim. O kadın bana bunu öyle kötü bir şekilde söyledi ki hâlâ aklımdan çıkmıyor. Ben sana çok güvenmiştim, Alp. Hayatımda kimseye güvenmediğim ve güvenemeyeceğim kadar çok güvenmiştim. Ama sen beni ezdin geçtin." Ağlamaya başlamıştım, gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve nefesimi düzenledim. Tam konuşmak üzereyken Alp konuşmaya başladı.

"Biliyorum, biliyorum. Haklısın, sana söylemeliydim ama yapamadım. Ben o kadar korkak bir adamım ki! Gitmenden, beni bırakmandan öylesine korktum ki söyleyemedim." Ne fark etmişti, yine gitmiştim. Elime uzanmaya çalıştı ama ona elimi uzatmadım. Yüzüme baktı.

"Ben zaten terk edilmiş bir adamım, Nazenin. Sen sde gitme..." Gözyaşlarımın ıslattığı kirpiklerimin arasından ona baktım. Gözleri dolmuştu, bana öyle yoğun bir duyguyla bakıyordu ki kalbime sancı girdi.

"Ben sana bir daha güvenemem, Alp. Ve sen de sana güvenmeyen biriyle yapamazsın." Gözlerini kısa bir anlığına kapattı ve tekrar açtı.

"Seni yeniden kazanmak için uğraşacağım." Söz verir gibi bir tonda konuşmuştu. Sanki ağzından dökülenler hem kendine hem de bana verdiği bir söz gibiydi.

"Neden? Neden bunu istiyorsun, Alp? İstediğin kadına sahip olabilirsin." Hıçkırıklarımı bastırdım. "Ben çok yaralandım, o kadar yaralandım ki içim acıyor. Beni hiç yakmamışsın, hiç acıtmamışsın gibi bir daha seni sevmemi nasıl beklersin? Unutmama izin ver..." Kafasını iki yana salladı.

"Unutmak istemiyorum, unutmanı istemiyorum. Seni yeniden kazanmak istiyorum." Salak, salak, Nazenin... Bu odadan hemen çıkmam lazımdı. Alp'in yanından hemen uzak-

laşmalıydım. Aptal kalbim hâlâ umut ediyordu. Umut etmek istemiyordum. Alp yerinden yavaşça doğruldu ve acıyla inledi. Belli ki canı yanmıştı. Gözlerimi yerden kaldırıp ona baktım, oturur pozisyonda bana doğru eğildi. Yatak örtüsünü kavramış halde elime uzandı. Elimi iki avucunun arasına aldı, kalp atışım bir anda hızlanarak dokunuşuna tepki verdi. Elimi çekmek istiyordum ama beynime hükmedemiyordum.

"Seni bırakmaya niyetim yok ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım" dedi ve yutkunup devam etti. "Beni böyle kabul et dedikten sonra senin için değiştim ben, Nazenin. Ve daha fazlasını da yapabilirim, senin için yapabileceğim şeylerin bir sınırı yok." Sözleri aklımda bir yer edinmeye çalışıyordu ama mantığım bu söylediklerini almıyordu ya da almak istemiyordu. Ben beynime hükmetmeye çalışırken Alp'in ağzından konuşmanın devamı döküldü.

"Sen benim ilacımsın, ihtiyacımsın. Şu an bunu söylemenin bir yararının dokunmayacağının farkındayım. Geç kaldığımın da farkındayım, güvenini kırdığımın da farkındayım. Ama ben seni seviyorum, Nazenin. En başından beri seviyordum. Bu yabancı duygunun ne olduğunu bilmiyordum. Ama seviyordum, hep sevdim. Hep seveceğim..." Elimi dudaklarına götürdü. Parmak boğumlarımda sakalının verdiği hissi ve sonra dudaklarının yakıcılığını hissettim. Kendimde değil gibiydim, sanki bir rüyada gibiydim. Etraf pusluydu. Bakışlarım Alp'in gözlerinden başka bir şey görmüyordu. Beni seviyordu... Bunun artık bir önemi olup olmadığını bilmiyordum, kalbim anında yumuşamaya hazır olsa da beynim buna müsaade etmiyordu. Bunca zamandır ondan duymak istediğim şeyi duyuyor oluşum artık pek bir şeyi değiştirmeyecekti. Bir daha kendimi ona koşulsuz sunmam imkânsızdı. Alp benim kırıklarımla yetinecek bir adam değildi. Kırıklarım ikimizin de açık olan yaralarına batacak, ikimizi de şu an olduğundan daha fazla acıtacaktı. Benim artık acıya dayanacak gücüm kalmamıştı.

***

Alp'ten...

Elini dudaklarımda hissettim. Onun yumuşak, ipeksi teninin hissini özlemiştim. Nazenin'in elini istemeyerek de olsa bıraktım, o güzel yüzüne baktım. Bana kilitlenmiş gözleri şaşkın ifadesine uygun şekilde bakıyordu. Yerinden kalktı ve bana tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gitti. Onu durdurmak istedim ama yapamadım. Gözümden akan birkaç damla yaş yanaklarımı ıslattı, parmaklarımla usulca onları sildim. Onu kazanacaktım, kazanmalıydım. Başka şansım yoktu, o benimdi... Gözlerimi kapatarak başımı geriye doğru yasladım. Şu göğsümdeki lanet olası acı ne zaman geçecekti? Kendime acıyarak uzunca bir süre sessizliğin içinde oturdum, kapım tekrar çalındığında toparlanarak girmesini söyledim. Nazenin başı yerde, elinde bir tepsiyle odaya girdi. Bana bakmaktan kaçınıyordu, tepsiyi kucağıma yerleştirdi. İçinde bir kâse mercimek çorbası, iki dilim ekmek, su ve ilaçlarım vardı. Hemşirelik görevine devam ettiği belliydi. Az önceki itirafımı duymazdan gelmeyi tercih etmişti.

"Çorbanı içtikten sonra ilaçlarını alman gerekiyor" deyip çıkmak için arkasını döndü. Yine artık olmayan gururumu ayaklar altına aldım.

"Benimle oturur musun?" Duraksadı, yüz ifadesinden düşündüğü anlaşılıyordu.

"Lütfen!" dedim. Bana baktı, gözleri kızarmıştı. Siktir! Onu yine ağlatmıştım, onu ağlatmaktan nefret ediyordum. Onu üzmemek için bu kadar çaba harcarken nasıl ağlamasına neden olabiliyordum?

"Benim bitirmem gereken bir ödevim var ve epeyce aksattım" dedi.

Bahanesi gerçekten bu muydu? "Ödevini burada da yapabilirsin, sanırım odam iki kişi için yeterince büyük."

Kafasını salladı. "Tamam, ödevimi alıp geliyorum" dedikten sonra kapıya yöneldi.

Pes etmişti, zafer benimdi. İçten içe gülümsedim. O odadan çıkarken ben de çorbamdan bir kaşık alarak ağzıma götürdüm. Sıcak çorba içimi yakmıştı ama çok lezzetliydi. Aynı Nazenin gibi diye düşündüm. O da benim içimi yakıyordu ama çok lezzetliydi. Onu çok özlemiştim. Elinde bir maket ve çizim çantasıyla odaya girerek diğer uçtaki sehpaya yerleşti. Tüm dikkatimi ona odaklamıştım. Maketi başarılı görünüyordu, ona yardım etmek istedim ama buna izin vermeyeceğini tahmin ediyordum.

"Maketin güzel görünüyor" dedim.

Çizim çantasından malzemeleri çıkarırken bana baktı, "Aslında çok geç kaldım, okullar açıldıktan bir hafta sonra teslim etmem gerekli. Timur bana yardım edeceğini söylemişti fakat maalesef ortada yok." Timur ödevine yardım etmeyi mi teklif etmişti? Ne zamandan beri üniversite öğrencilerinin ödevleriyle ilgileniyordu. Önce kendi işlerini yapması gerekirdi. Benim kızımdan uzak durmalıydı, onu uyaracaktım. Ama tekrar Nazenin'e bakınca bu konuya moralinin bozuk olduğunu fark ettim. Sanırım Nazenin'in mutluluğu için Timur'a göz yumabilirdim. Onun için her şeyi yapardım.

"Timur'u arayıp akşam gelmesini söylerim, böylece ödevine yardım eder" dediğimde kafasını salladı. "Normalde olsa böyle bir şeye karşı çıkarım ama şu an sanırım ona mecburum." dediğinde güldüm. Evet, kesinlikle gözlerini kısıp kaşlarını çatarak karşı çıkardı: *"Hayır, Alp, bu benim sorumluluğum. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok"* derdi. Çaresizliği buradan belliydi. Çorbam bitince ilaçlarımı içtim ve tepsiyi komodine koymak için uzandım. Nazenin göz ucuyla bana

baktı ve hemen yerinden kalkarak tepsiyi benden aldı.

"Tepsiyi komodine koyamayacak kadar kötü değilim, Nazenin. Bunu yapabilirim" derken arkasını dönmüş, kapıya doğru ilerlerken konuşmuştu: "Trafik kazası geçirdin, Alp. Hâlâ hastanede olman gerekirdi ama evdesin, yani tepsini komodine koyamayacak kadar kötüsün. Seni eve göndermiş olmaları durumunun ciddiyetini etkilemiyor" dedi. Kapıdan çıkarken arkasından hırıltılı bir ses çıkardım, ellerim acıyana kadar kıçını şaplaklamak istiyordum. Gitmesini fırsat bilerek komodinde duran telefonuma uzandım ve Timur'u aradım. İlk çalışta açtı.

"Beni mi özledin?" Telefonun diğer ucundaki fazlasıyla rahat sesi sinirlerimi bozdu.

"Siktir git, Timur!" dedim.

Gülerken konuştu, "Kafanı çarptığını sanıyordum ama özüne zarar vermemiş gibi görünüyor."

Bir küfür daha savurarak hemen konuya girdim. Daha fazla zevzeklik etmesine katlanamayacaktım. "Kes sesini de beni dinle. Nazenin'in ödevine yardım etme sözü vermişsin. Başka zaman olsa buna müsaade etmem ama sana ihtiyacı var. Benim de dizüstü bilgisayarıma, son ayın raporlarına ve Uca Holdingin dosyalarına" dedim.

Timur bir *hımm* sesi çıkararak bir süre cevap vermedi. Daha sonra, "Tamamdır, madem bana bu kadar ihtiyaç var, akşam gelirim" dedi ve duraksadı.

"Benden istediğin bir şey var mı, canım?" dediğinde telefonu kapatmadan önce ona bir küfür daha ettim. Telefonu komodine koyup yataktan kalktım. Yatağımın hemen yanında duran koltuk değneklerini alarak tuvalete girdim. Bu siktiğimin değnekleri sinirlenmeme neden oluyordu. Tuvalette işimi hallettim, yüzümü yıkarken aynada kendime baktım. Çok kötü görünüyordum. Sol yanağımda, elmacık kemiğimin üzerine belirgin bir morluk vardı. Çevresi yeşil olsa da orta kısmı tamamen mordu. Sanırım bir yere çarpmıştım. Uzayan

sakallarımın arasında ufak kesikler göze çarpıyordu. Banyo yapmaya ihtiyacım vardı ama bu bacağımdaki alçıyla yardım almadan banyo yapmam imkânsızdı. Acaba, Nazenin... Hayatta yardım etmezdi ve ondan böyle bir şey istemem mümkün değildi. Belki de akşam Timur geldiği zaman ondan yardım isteyebilirdim. Bu Nazenin'den daha kabullenilebilir olurdu. Tabi Timur'un ömür boyu ağzına düşebilirdim ama temiz olmak istiyorsam buna mecburdum. Neyse ki aletimin boyu pek dalgaya müsait değildi. Erkekliğime sonuna kadar güveniyordum. Ben banyodan çıktığımda Nazenin'in kapıdan içeri girdiğini gördüm. Beni fark edince şaşırdı ve hemen toparlanarak yanıma geldi.

"Alp yerinden kalkmaman gerekiyor, bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söylemen için buradayım." Şu iyilik meleği halleri beni kötü şeyler yapmaya teşvik ediyordu. Dudaklarının hissi ve tadı için resmen kıvranıyordum. Biraz tereddüt ettikten sonra koluma girerek beni yatağa yönlendirdi, ona yakın olmak harika bir histi. Çilek kokusunu alabiliyordum ve bedeninden yükselen sıcaklığı da hissediyordum.

"Tuvalete gitmem gerekliydi, Nazenin. Buna yardım etmek isteyeceğini pek sanmam." Yanaklarından başlayıp yayılan kızarıklığını zevkle izledim. Beni yatağa yatırdı, koltuk değneklerimi kenara çekerek üzerimi örttü.

"Banyo da yapmam gerekiyor" dediğimde şok içinde bana bakarak bir ton daha koyu renkte kızarmasını izledim. Kocaman açtığı gözleriyle dünyanın en sevimli şeyiydi. Bu fazlasıyla komikti, kendimi gülmemek için zor tutuyordum.

"Bana yardım eder misin?" diye devam ettim. Cevap vermek için ağzını açtı ve sonra tekrar kapattı. Derin bir nefes aldı, muhtemelen sesinin tonunu ayarlamaya ve kekelemesini önlemeye çalışıyordu.

"İstersen iç çamaşırımı çıkarmam" dediğimde kafasını salladı.

"Sanırım sana yardım etmeliyim. Şimdi mi yapmak is-

tiyorsun?" Kararsızlık, yüzünden netçe okunuyordu. Onun bana banyo yaptırması harika olabilirdi. Timur'un yaptırmasından daha ilgi çekici olacağı kesindi. En azından en yakın arkadaşımın beni yıkamasına katlanmak zorunda kalmayacaktım. Nazenin'in bedenimde dolaşacak olan ellerini düşününce nabzım yükseldi. Bu düşünceyle tekrar gülümsedim, onu kesinlikle geri kazanacaktım. Başka şansım yoktu. Kafamı salladım.

"Şimdi yapsam fena olmaz. Akşam Timur gelecek, ödevinle ilgilenmen gerekli" diyerek oturduğum yerde üzerimdeki pijama üstünü çıkardım. Çıplak göğsüme bakarken yutkunduğunu fark ettim. Pijama altımı çıkarmam için yardıma ihtiyacım vardı. Nazenin önümde dizlerinin üzerine çökerek benim de yardımımla pijama altımı çıkarırken onu izledim. Önümde diz çökmesini özlemiştim. Bu görüntü aletime yoğun bir elektrik akımı gönderdi. Şu anda, şu halde ve şu durumda bile onu deli gibi istiyordum. Pijama altımı dikkatlice çıkardıktan sonra ayağa kalktı, gözü üzerimden ayrılmıyordu ve yanaklarındaki kırmızılık boynuna doğru yayılmıştı. Nefesindeki o sık ritimden bahsetmek dahi istemiyordum.

Nazenin'den...

Alp karşımda iç çamaşırıyla kalmıştı ve bu tahmin ettiğimden daha zor bir durumdu. Siyah çamaşırı kalçalarından düşecek gibi dururken aletinin görüntüsünü de gözler önüne seriyordu. Hele çıplak göğsünden bahsetmek dahi

istemiyordum. Göğsünden karnına hafif seyreklikte uzanan kıllar çamaşırının başlangıç çizgisinden itibaren yoğunlaşıyordu. Kendine gel, Nazenin! O hasta bir adam... Ondan bu şekilde etkilenemezsin... Kızardığımı görmemesi için başımı mümkün olduğunca yere eğik tutuyordum. Alp koltuk değneklerine uzandı, benim de yardımımla banyoya ilerledik. O lavabonun kenarında dikilirken küvetin suyunu ayarlamak için ondan uzaklaştım. Nabzım deli gibi atıyordu ve bedenim onun için hâlâ uyarılar veriyordu. Bu durum kendimden daha çok nefret etmeme neden oluyordu. Suyu ayarladıktan sonra Alp'in küvete yerleşmesine yardımcı oldum. Küvetin kenarındaki oturma yerine dikkatlice oturtup alçılı ayağı dışarıda kalacak şekilde ayarladım. Onu yıkamam gerekmeyecekti, değil mi? Ona dokunmayı bünyem kaldırmazdı. Ellerim daha şimdiden titriyordu. Kahretsin! Timur'a asla evet dememeliydim. Bunu kabul ederken aklımdan ne geçiyordu? Alp sürekli benim ifademi izliyordu, gözleri üzerimdeyken kendimi daha kötü hissediyordum.

"Beni yıkamanı istesem fazla zorlamış olurum, değil mi?" Yüzündeki o ifade fazlasıyla sevimliydi. Ama bunu yapamazdım. Kendime hâkim olmam gerekiyordu. Bu adam benim güvenimi kırmış, bana yalan söylemişti.

"Fazlasıyla" dediğimde başını anlıyormuş gibi salladı.

"Tamam, yıkanmam bitince seslenirim" dedi. Onu onaylayarak banyodan çıkmak için kapıya yöneldim. Kapıdan çıkarak arkamdan kapattım ve derin bir nefes aldım. Kalbim dışarıdan görülebilecek hızda çarpıyordu. Kendime küfrederek yatağın üzerinden Alp'in kirli kıyafetlerini alıp çamaşır odasına götürdüm. Odaya dönüp Alp'in banyodan çıkınca giymesi için temiz çamaşırlar çıkardım. Ona ne kadar süre karşı koyacağımı bilmiyordum. Alp'in beni çağırmasıyla düşünce denizimden çıktım. Banyoya girdim. İç çamaşırını çıkarmıştı. Ona bakmamaya çalışıyorum ama başarılı olamıyordum, bakışlarımı tamamen yere odakladım.

"Havluyu uzatır mısın?" dedi. Başımı sallayarak dolaptan

havluyu alıp Alp'e uzattım. Havluyu aceleyle beline sarınca yanına gidip kalkmasına yardım ettim. Koltuk değneklerini uzattım. Şimdi daha iyiydi, en azından erkekliği havlunun altındaydı. Odaya kadar yürümesine yardım ettim. Yatağa oturdu, onun için hazırladığım kıyafetlere baktı ve sonra bakışları bana döndü. Hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim" dedi. Bakışlarımı onun insanı esir alan derin mavi gözlerinden kaçırdım.

"Önemli değil" dedim. Bileğindeki dövmeyi tekrar görerek dikkatlice baktım. Alp baktığımı fark ederek kolunu kaldırıp gösterdi.

"Ben hâlâ sana aitim" dediğinde şaşkınlıkla ağzım açıldı. Ne diyeceğimi bilemeyerek öylece kaldım. Ardından sözlerine devam etti.

"Ve her zaman sana ait kalacağım. Bunu daha kalıcı hale getirmek için dövme yaptım." Kulaklarım bana ihanet etmiyorsa her zaman bana ait kalacağını söylemişti, bence tutamayacağı sözler veriyordu. Ben cevap vermeyince iç çamaşırına uzandı.

"İstersen arkanı dönebilirsin." Başımı salladım ve arkamı dönüp banyoya girdim. Arkamı dönüp orada çamaşırını giyerken dikilemezdim, zaten ortada yeterince garip bir durum vardı. Elimi yüzümü yıkadım, saçlarımı açıp bir daha topladım. Biraz zaman geçirmek için uğraşılmayacak ne kadar şey varsa uğraştım. Söyledikleri beni şoka uğratmıştı. Alp'e ne olmuştu böyle? Sanırım beni kaçırıp bir yere kilitlese ve zincire vursa daha az şaşırtıcı olurdu. Bana söylediği şeyler içtendi, bunu biliyordum ama bir şekilde kendimi kandırmalıydım. Bir karar almıştım, onunla tekrar ilişki yaşayamazdım. Zaten parça parça olmuş kalbimi tuz buz etmek olurdu bu. Tekrar içeri girdiğimde iç çamaşırını ve tişörtünü giymiş, eşofman altını giymeye uğraşıyordu.

"Yardım edeyim" diyerek yanına ilerledim.

"Şort giysem daha iyi olabilir, eşofman alçıdan geçmiyor"

derken paçasına bacağını sokmak için biraz daha mücadele ederse canını yakacaktı. Başını önüne eğdiği için ıslak saçları alnından aşağıya düşmüştü, gerçekten bana biraz merhamet edemez miydi? Eşofman altını elinden aldım, dizlerimin üzerine çöküp dikkatlice giydirdim. Alp doğrularak kalçasından yukarı çekmeme yardımcı oldu. Şimdi fazla yakınlaşmıştık, yeni banyo kokusunun teniyle karşımı büyüleyici bir esanstı. Ayrıca bedeninin sıcaklığının beni sarmaladığını hissediyordum. Nefesim kesiliyordu, ona yakın olmaktan korkuyordum. Yakınlık beraberinde hatayı getirebilirdi ve bir hata yapacak lüksüm kalmamıştı. Kendimi çekmeye çalıştım ama yapamadım. Alp'in bir eli başımın arkasını kavradı, diğeriyse yanağımda gezindi. Dokunuşu hem bedenimde bir ateşi harlıyor, hem de sanki keskin ayazın yüzüme savurduğu bir parça kar gibi üşütüyordu. Gözlerimi kapattım ama bunun bir faydası yoktu. Yanağımdaki dokunuşu hissedilmeyecek gibi değildi, ne yaparsam yapayım onu daima hissederdim.

"Bana bak, Nazenin." Ona itaat eden gözlerim anında açıldı. Sanki kontrolü bende değildi. Dudaklarıma doğru uzandı, onu durdurmak istiyordum ama resmen çaresiz kalmıştım. Dudaklarını yumuşakça dudaklarıma dokundurdu. Kırmaktan korkarmışçasına ürkek, şefkat doluydu. Verdiği his beni kavuruyordu, tüm uyluklarımın alev alev yandığını hissediyordum. Onu durdurmak istiyordum ama yapamıyordum. Alp bunu fark ederek dudaklarını biraz daha bastırıp beni tutkulu bir şekilde öptü. İşte o anda kendimi tüm gücümü kullanma pahasına geri çektim. Yaşadığım şok yüzümden açık açık okunuyor olmalıydı. Ben ne yapıyordum? Buraya ona bakmaya gelmiştim ama daha ilk günden onunla öpüşüyordum. Onu affedemezdim. Bunu yaparsam tamamen kendime saygısızlık etmiş olurdum. Artık kararları kalbimle değil beynimle almalıydım.

Alp elime uzanıp, "İzin ver öpüp iyileştireyim seni" dedi. Başımı tüm gücümle iki yana sallarken gözümden bir damla yaş aktı.

"Gözlerinin konuştuğu dili çözebilecek kadar çok baktım onlara... Ne hissettiğini biliyorum, Nazenin, nasıl hissettiğini biliyorum" dedi. Bunun farkındaydım, daima içimi okuma konusunda başarılıydı ama yenilmek istemiyordum. Yenilgi, beraberinde acı getiriyordu.

"Seni sevmeme izin ver, Nazenin. Her şeyi düzelteceğim, söz veriyorum" dediğinde ona baktım. Yine o kelimeyi kullanmıştı, sevmek... Beni sevemezdi, buna inanmıyordum.

"Olanları unutmuş gibi yapamam, Alp. Hiç canım yanmamış, hiç kırılmamış gibi davranamam. Ben seni sevmemem gerektiğini en acı şekilde öğrendim" dediğimde elimi bırakmamıştı.

"Biliyorum ama her şeyi bok ettiğim gibi düzeltebilirim. Sadece bana bir şans ver. Seni seviyorum. Seni gerçekten çok seviyorum. Keşke bunu sana daha önce itiraf edecek kadar cesur olsaydım. Keşke senin kadar cesur olsaydım, Nazenin; ama korktum, çok korktum. Kaybedecek çok şeyim vardı. Seni kaybetmek hayatımda başıma gelen en kötü şeydi." Yine beni sevdiğini söylemişti, kalbime küfürler ediyordum. Kelebekler canlanmış, uçmaya başlamıştı bile. Nasıl bu kadar kolay kanabiliyordum? Tek ayağının üzerinde ayağa kalktı. Yine fazlasıyla yakın duruyorduk. Alp'in kokusu burnuma doluyordu, ona sarılıp kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Çenemi kavrayarak başımı yukarı kaldırdı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Gözlerimiz bizden önce kucaklaşmıştı.

"Beni hemen affedemeyeceğini, olanları unutmayacağını ve bana kolayca güvenemeyeceğini biliyorum. Ama sonuna kadar deneyeceğim, seni kazanmak için her şeyi yapacağım. Daha önce defalarca söylediğim gibi, sen benimsin ben de senin. Ve bu hep böyle kalacak. Senden vazgeçmeye niyetim yok. Şu an ne kadar aciz göründüğümün farkındayım ama ben hâlâ bir dominantım, Nazenin." Dudaklarını tekrar bana yaklaştırdı, titriyordum. Bedenim kontrolünü yitirmişti. Titrediğimi fark ettiğine emindim. Rotasını dudaklarımdan kulağıma çevirdi, fısıltıyla konuştu.

"Gitmene izin vermeyeceğim, Nazenin. Bir daha olmaz" dediğinde nefesi kulağıma çarpıyordu.

"Sen benim kanımda, kemiklerimde, aklımda ve kalbimdesin. Gitmene izin vermek için hepsini söküp atmam gerek. Böyle bir acıyı nasıl kaldırırım?" Kafasını kulağımdan çekerek dudaklarımı bir daha öptü, fazlasıyla yumuşak ve özlem doluydu. Geri çekildiğinde gözlerim dolmuştu, onu durdurmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Alp'ten...

Söylediğim söz üzerine Nazenin'in değişen yüz ifadesini izledim. Yine gözleri dolmuş, ağlayacak gibi bir hal almıştı. Ama bu bakışlarda mutluluk da vardı, bundan emindim. Söylediğim onu mutlu etmişti. Bir daha onu öperek riske girmek istemiyordum, onu kaçırabilirdim. Mümkün olduğu kadar yavaş ilerleyecek ve onu kazanmak için her yolu deneyecektim. Nazenin'in üzerinden ellerimi çektiğim anda geriledi ama hâlâ gitmemişti, buradaydı. Tabi bu çok uzun sürmedi, beni odada bırakarak arkasını dönüp kapıdan çıktı. Yine yalnızlık ve onsuzluk içinde kalmıştım. Yatağa yatarak kendimi uyumaya zorladım.

Gözlerimi açtığımda havanın karardığını fark ettim. Ne kadar uyumuştum ben, hassiktir! Başım çatlıyordu. Kafamı kaldırıp odaya göz attım, Nazenin yoktu. Maketi ve çizim çantası da gitmişti. Gitmiş olabilir miydi? Beni böyle bırakıp gideceğini sanmıyordum ama yine de içimde bir korku filizlendi. Koltuk değneklerime uzandım, kapıya doğru yürüdüm.

Salonumdan Türkçe slow müzik sesi geliyordu, sözlerini anlayamıyordum ama Nazenin'in sevdiği şarkılara benziyordu. Nazenin yemek masama yayılmıştı. Banyo yapmış olmalıydı, saçları açık ve temiz görünüyordu. Yanında bir bardak meyve suyu duruyordu, o kadar sevimli görünüyordu ki sözlerle tarif edemezdim. Onu hayatım boyunca böyle görmek için her şeyi yapardım. Beni fark etmemişti, ben de onun bu güzelliğini doyasıya izledim. Çizim yaparken bile çok zarifti, bıkkınlıkla yanaklarını şişirip verdiği nefes sevimli görünmesini sağlıyordu ve beni kesinlikle gülümsetiyordu. İçeriden duyulan telefonumun melodisi bir anda bu atmosferi bozdu. Nazenin kafasını kaldırarak bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı, ben telefonumu almak için odaya yönelince ayağa kalktı.

"Sen otur, ben getiririm" dedi. Muhtemelen ben odaya gidene kadar telefon susacağı için onun gitmesine izin verdim. Sandalyelerden birine oturup koltuk değneklerimi yanıma koydum. Nazenin kısa bir süre sonra elinde çalan telefonumla yanıma geldi, Timur arıyordu.

"Efendim, Timur" dediğimde arkadan duyulan korna seslerinin ardından Timur konuştu.

"Rahatsız etmiyorum, değil mi?" İmalı sorusunu görmezden geldim.

"Hayır, ne oldu, geliyorsun değil mi?" dediğimde Timur güldü.

"Evet, geliyoruz, sadece önceden haber verelim dedik." Geliyorlar mı? Timur'dan başka kim geliyordu?

"Geliyoruz mu?" Timur'un arkasından gülme sesleri duyuldu.

"Evet, Burak, Eylül ve Burcu yanımda. Şu Nazenin'in diğer arkadaşı bugün Ankara'dan dönmüş. Kızların ikisinin de ödevlerinde yardıma ihtiyaçları varmış. Bu arada yemeğimizi aldık, Nazenin'e söyle bir şey hazırlamasın. Pizza partisi yapacağız, öğrenci işi." Burak Nazenin'in arkadaşı Eylül'ün peşine düşmüştü, bu açıktı. Diğerinin sevgilisi olmasına sevi-

niyordum. Gerçi bu Timur'u durdurur muydu? Pek emin değildim. Kızımın etrafındaki herkesten uzak dursa iyi ederdi.

"Tamam, bekliyoruz." Telefonu kapatarak bana soran gözlerle bakan Nazenin'e baktım.

"Timur yanında Burak, Eylül ve Burcu'yla geliyormuş." Nazenin'in yüzü aydınlandı, sevinmiş olmalıydı. Canı tüm gün çok sıkılmıştı, neredeyse günün yarısında uyumuştum.

"Yiyecek bir şeyler hazırlamalıyım" diyerek asansöre yönelince onu bileğinden yakaladım.

"Gerek yok, pizza almışlar" dediğimde kafasını salladı. Tekrar yerine oturdu. Çizimine konsantre olmuş gibi yapıyordu ama olamadığı belliydi, sürekli yanlış çizgiler çiziyordu.

"Şarkı açabilirsin, benim için sakıncası yok" dediğimde bir şey söylemeden telefonundan şarkı açtı. Bu seferkinin sözleri daha anlaşılır ve güzeldi, müziği de rahatlatıcıydı. Sözleri bana bizi çağrıştırıyordu, ilk defa bir şarkıda kendime ait bir şey buldum.

Beni Buradan Kurtar Gidelim
Yolumu Kaybettim Güzelim
Sen Olmayınca, Sen Olmayınca
Kara Gölgeler Düşmüş Yüzüme
Kötü Bir Adam Girmiş içime
Sen Olmayınca, Sen Olmayınca
Yaramı Sarsan iyi Gelir
Belki Zamanla iyileşir
Ama Sabretmeyi Öğrenmem Gerek
Korkularım Yine Döndü Geri
Çok da Geç Olmadan Beni Bulman Gerek
Anlatırım Derdimi Geceye
Uyku Diker Yırtık Kalbimi

Sen Olmayınca, Sen Olmayınca
Bana Kızınca Neler Söyledin
Başka Şeyler Söyledi Gözlerin
Beni Kandırma Geçiyor Zaman
Hâlâ Beni Seviyorsan
Beni Buradan Kurtar Gidelim
Yolumu Kaybettim Güzelim
Sen Olmayınca, Sen Olmayınca

Onu izlemeye devam ederken Nazenin'in gözleri şarkının bir yerinde bana kilitlendi. Uzunca bir süre birbirimize baktık.

"Şarkı sevmediğini sanıyordum" dedi. Bunu hatırlaması beni istemsizce gülümsetti.

"Sadece dinlemiyorum, dediğim gibi hayali olan insanlar şarkı dinlerler." Duraksadım, Nazenin bir şey söylemeyince devam ettim.

"Ama artık bir hayalim olduğuna göre dinleyebilirim. Hem şarkı bizi özetliyor gibi..." Nazenin tekrar bana baktı, sanki bir açıklama yapmamı bekler gibiydi. Elindeki kalemi dudağına dayamıştı, dikkatimi dağıtıyordu.

"Benim hayalim sensin, Nazenin. Seni geri kazanmak ve hep seninle olmak..." Dudaklarını birbirine bastırdı, ne söyleyeceğini bilemez gibiydi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Anlamayarak yüzüne baktım.

"Neyi?" Kalemini elinden bıraktı.

"Bu söylediklerin bana eziyet ediyor. İnanmak istememe neden oluyorsun, bir daha canımın yanmasını istemiyorum. Ama sen söylediklerinle bana umut veriyorsun." İstediğimde inanmasıydı, yeniden onunla olacağıma yeniden benim olacağına inanması. Eskisi gibi olmasak bile bir gün düzeleceğimizi bilmek istiyordum. En azından onu sevmeme izin

vermesini diliyordum.

"İstediğim bu zaten, Nazenin. Bir gün affedeceğini umut ediyorum. Hâlâ beni seviyorsun, bunu hissediyorum ve ben de seni seviyorum." Nazenin'e her *seni seviyorum* dediğimde ifadesi değişiyordu, bana inanmıyor muydu?

"Seni sevdiğime inanmıyor musun?" Kafasını yere eğdi.

"İnanmak istemiyorum" diyerek yutkundu, beyaz gerdanında yutkunuşunu gördüm. "İnanırsam affederim." Kendini bu yüzden geri çekiyordu. *Seni seviyorum* dediğimde verdiği değişik tepkiler bu yüzdendi, bana inanmaktan korkuyordu. Onu yeniden üzeceğimi, kıracağımı düşünüyordu. Ama yapmayacaktım, ona her türlü sözü verebilirdim. Benimle daha fazla konuşmak istemediği açıktı, yerinden kalktı.

"Ben çay koyayım, birazdan gelirler. Senin istediğin bir şey var mı?" Çay mı? Aramızda kimsenin çay içeceğini sanmıyordum, kocaman bir bahaneydi bu. Bana sorduğu soru aklımda bir sahneyi canlandırdı, içten içe gülümsedim. Önümden geçerken bileğini kavradım, bana doğru döndü. Kalp atışının ritmini boynunda atan damardan anlıyordum. Yavaşça yerimden kalkarken hâlâ bileğini tutuyordum.

"Benim istediğim bir şey var..." Ne olduğunu söylememi bekleyerek yüzüme bakıyordu, aynı restorandaki karşılaşma anımız gibiydi.

"Seni istiyorum." Gözleri kocaman açıldı ama devam ettim. "Seni kazanmak istiyorum. Dokunuşumun acıttığı her noktayı defalarca öpüp iyileştirmek istiyorum, Nazenin. Açtığım yaraları sarmama izin ver." Dudakları aralanmıştı, başka bir tepki veremiyordu. Aynı ona ilk söylediğimde olduğu gibi... Elini göğsüme yasladı.

"Dokunuşun hiçbir zaman acıtmadı, Alp. Yaptıkların acıttı. Dürüstlük beklerken dürüst olmaman ve güvenmemi beklerken güvendiğim anda onu kırman acıttı. Öpünce iyileşmez." Sözleri canımı yaktı. O kadar haklıydı ki haklılığı kalbime saplı hançeri biraz daha çevirdi. Acımın dinmesi için onun yakınlığına ihtiyaç duyuyordum ve yine bencilce dav-

ranmak üzereydim. Daha fazla dayanamayarak dudaklarımı dudaklarının üzerine kapattım. Alt dudağını yumuşakça içime çektim, bana karşılık vermiyordu ama henüz tokat da yememiştim. Cesaretlenerek belini kavrayıp onu bedenime yasladım. Varlığının hissini özlemiştim, narin bedeninin varlığı beni kendimden geçirecek kadar kuvvetliydi. Nazenin'in yüzüne baktım, gözleri kapalıydı. Birkaç kristal gözlerinden yanaklarına süzülmüştü, neden ağlıyordu? Tam geri çekilmeyi düşünürken öpüşüme karşılık vermeye başladı. İçim yoğun bir mutlulukla dolarken ellerimi belinden çekerek yüzüne götürdüm, yüzünü ellerimin arasına aldım. Onun gitmemesi için tüm gücümle kendime bastırıyordum. Dudakları ağzımın içinde bir şeker gibi eriyordu. Nefesi daha önce hiç duymadığım bir hızdaydı. Sessizliğimizi sarmalayan tek şey onun nefes sesi ve öpüşmemizin çıkardığı ayartıcı seslerdi. Ondan ayrılmak istemiyordum, sonsuza kadar onu öpmeye devam edebilirdim.

Nazenin'den...

Özlem ne kadar yoğun, ne kadar yakıcı olabilirdi? Bir sınırı var mıydı? Ya da bir sınırı olması mümkün müydü? Tüm sınırları aşarcasına özlemiştim onu. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak üzereydi, beni büyük bir açlık ve benimkiyle aynı özlemle öperken ben istemsizce karşılık veriyordum. İçin için kendime kızıyor, nefret ediyorum ama duramıyordum, duramazdım. Yakıcı yoğunluk gözlerimden boşalarak yanaklarıma aktı. Gözyaşlarım tüm yüzümü ıslatıyordu. Alp'in elleri yüzümde dolaştı, ona bakmaktan korkuyordum. O yüzden

gözlerimi sıkıca yumdum. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında sanki görünmez bir çiviyle yere çakılmış gibi hiçbir yere kıpırdayamadan gözümü açtım. Alp büyük bir açlıkla bana bakıyordu.

"Çok özledim" dedi. İçim *ben de, ben de* diye çığlıklar atıyordu. Onları duymazlıktan gelmek için çok çabalıyordum. Elleri yine yüzümde gezindi, gözyaşlarımı sildi. Gözlerini bir an bile yüzümden ayırmıyordu.

"Yaptığım tüm yanlış seçimler, hatalar, pişmanlıklar seni bana getirdi. Hepsini düzeltmek yine benim elimde ve bunun için çabalayacağım." Alp sözünü bitirdiğinde çalan kapı beni kendime getirdi. Ona bir şey söylemeden kapıyı açmak için aşağıya indim. Cam kapıdan Timur, Burak, Eylül ve Burcu'yu gördüm, elleri doluydu. Dağılmış görüntümü düzeltecek vaktim yoktu, kapıyı açmaya mecburdum.

Dördünün de bakışları aynı anda bana kilitlenmişti. Burcu'nun yüzünde *neler oluyor* bakışı vardı. Eylül'ün yüzünde ise *ben neler olduğunu anlayabiliyorum* bakışını görebiliyordum. Timur muhtemelen öpüştüğümüzü anlamıştı çünkü doğrudan dudaklarıma bakıyordu. Eylül'ün erkek versiyonu olması benim şanssızlığım olabilirdi. Burak'ın yüzünde ise hınzır bir sırıtış vardı. Onlara gülümsemeye çabaladım.

"Hoş geldiniz" deyip içeri girdikleri anda Burcu beni kolumdan yakaladı.

"Biz yiyecekleri hazırlayalım bence" dedi. Aynı anda Eylül'e de içeriyi işaret etti. Ona başımı salladım. Timur'a dönerek "Alp üst katta" dedim. Timur Burak'la birlikte asansöre ilerledi, ben de peşimde Eylül ve Burcu'yla mutfağa girdim. Eylül hayretle etrafa bakıyordu.

"Vay be, güzel evmiş." Mutfağa girince her ayrıntıyı incelemeye başladı, dekorasyona onun da hayran olduğu belliydi. Ağzı kocaman açılmıştı. Ben pizzaları tabaklara koyarken Eylül bar taburesine yerleşip dirseklerini tezgâha dayadı, Burcu da bana yardımcı olmak adına çatal bıçak çıkarıyordu, ikisinin de meraklı bakışları üzerimdeydi.

"Bu surat ifadenin sebebini artık anlatacak mısın? Yoksa teorilerimi söyleyeyim mi?" Burcu'yu duymazdan geldim ve pizzaları tabaklara koymak çok ciddi bir işmiş gibi tüm dikkatimi yaptığım işe verdim. Eylül araya girdi.

"Ben ne olduğunu söyleyeyim. Bay zavallı iç çamaşırı ıslatanla yakınlaşmış. Yüzündeki o suçluluk ifadesine baksana. Burcu yüzümde o ifadeyi bulmak istercesine yüzüme bakıyordu.

"Bir şey olmadı." Ağlamamı geri göndermek adına burnumu çektiğimde ikisi de bana odaklandı. Burcu anaç bir edayla:

"Naz... Dinliyorum" dedi. Pizzaları yerleştirme işini bitirerek kutuları poşete koydum ve kenara geçtim.

"Buraya gelmeyi hiç kabul etmemeliydim. Kendime, hislerime, duygularıma engel olamıyorum." Gözyaşlarım yine hücuma geçmişti. Eylül oturduğu yerden kalkarak yanıma geldi, bana tüm sıcaklığı ve şefkatiyle sarıldı. Burcu da ikimizin üzerine kapandığında sevgi yumağı olmuştuk. Sevgi yumağı böyle durumlarda en etkili sakinleştiriciydi.

Birbirimize sarılmış bir haldeyken Eylül, "Çünkü hâlâ onu seviyorsun, Naz. Unutacağım diyerek unutamıyorsun, onu sevdiğin için kabul ettin ve onu sevdiğin için buradasın" dedikten sonra devam etti: "Seni ne mutlu edecekse onu yap, Naz. Ben bir kız kardeş olarak sadece vereceğin kararlarda sana destek olurum." Sözleri beni daha çok ağlattı.

Eylül geri çekildiğinde Burcu gözümden damlayan birkaç damla gözyaşını sildi. "Ben de her zaman arkandayım. Çünkü sen en zor zamanlarımda benim yanımda durdun. Biz üçümüz kardeşiz, Nazenin..." dediğinde başımı sallayarak hepsini onayladım.

"Siz gelmeden önce öpüştük. Karmakarışık hissediyorum" dedim.

Eylül geri çekilerek yüzüme baktı, gülümsüyordu. "Pişman mısın?.. Öpüştüğün için?" sorusunu kafamı iki yana

sallayarak cevapladım. Gerçekten pişman hissetmiyordum, sadece ona bu kadar çabuk teslim olduğum için zayıf olduğumu düşünüyordum.

Burcu lafa girerek bilmiş bir tavırla iki elini de leğen kemiklerine dayayarak bedenini dikleştirdi. "Bak, cevabı kendin veriyorsun. Pişman değilsen, doğru yoldasındır" dedi.

Ama içimde sürekli bana yalan söylediği, beni kandırdığı, güvenimi yerle bir ettiği o anlar olacaktı. Bunu atlatabileceğimi sanmıyordum. Biz dertleşirken içeri Burak girdi, bizi öyle görünce duraksadı.

"Bir dert anlatma seansını mı böldüm?" Üçümüz de gülmeye başladık. Eylül gülümseyerek,

"Hayır, bitirmiştik" dedi. Burak yanımıza geldi, gözleri Eylül'ün üzerindeydi. Ondan hoşlandığı açıktı ve Eylül resmen Burak'a büyük bir hayranlıkla bakıyordu. Esmer ve uzun boylu olması Eylül'ün en önemli iki kriterini karşılıyordu. Onun dışında Burak sıcakkanlı, neşeli, iyi kalpli biriydi. Umarım Eylül mutlu olurdu. Burak'ın da yardımıyla tabakları yemek odasına taşıdık. Masayı hazırlamayı bitirince Eylül bana döndü.

"Bence tek eksiğimiz biraz müzik" dedi. O da benim gibiydi, müzik dinlemeden hiçbir şey yapamazdı.

"Alp müzik dinlemiyor" dediğimde gözlerini kocaman açarak suratıma baktı. O kadar şey arasından buna mı şaşırmıştı?

"Hadi ama... Ciddi misin?" diye sordu. Kafasını iki yana sallayarak televizyonu açtı. Müzik kanalı aramaya başladı. Burcu masaya son kez baktıktan sonra her şeyin tam olduğuna karar verdi. Burak hazır olan masaya baktıktan sonra, "Ben gidip serserileri getireyim" diyerek odadan çıktı. Eylül sonunda bir müzik kanalı bularak kumandayı kenara bıraktı. Bir şey sormak istiyor ama çekiniyor gibiydi, "Sor Eylül... Ne sormak istiyorsan sor."

Dudak içlerini ısırdı ve önüne düşen bir saç tutamını di-

ğerlerinin arasına yerleştirdi. Daha sonra bana baktı ve kısık sesle konuştu: "Gerçekten aletlerle dolu bir odası var mı?" Bunu soruş tarzı o kadar komikti ki güçlü bir kahkaha atmama neden oldu.

Burcu Eylül'den utanırcasına başını önüne eğdiğinde Eylül kaşlarını çatmayı ihmal etmedi, "Gülme ama... Var mı?"

Gülmemi bastırmak için dudaklarımı büzdüm. Burcu araya girdi, "Eylül! Sence bunu merak etmenin zamanı mı?" Eylül umarsızca omuz silktiğinde ben hâlâ gülüyordum. Derin bir nefes alarak kendimi toparladıktan sonra büyük bir kararlılıkla cevap verdim:

"Evet, var." Eylül'ün gözleri kocaman oldu. Bana fazlaca normal gelen şey şimdi ona kim bilir nasıl geliyordu? O odayı ilk gördüğüm anı düşündüm. Benim yerimde başka biri olsa bu evden ardına bakmadan kaçardı herhalde. Ama bende bambaşka düşünceler ve derin bir merak uyandırmıştı.

"Kitaplardaki gibi mi? Naz orayı görebilir miyim?" Merak ettiği şeye inanamıyordum. Eylül böyle şeylerden hoşlanmazdı, hatta anneannesinde kaldığımız süre boyunca ona anlattığım şeyleri nefret ederek dinlemişti. Burcu bunu öğrendiğinde yerinde duramamış, daha anlatmaya başladığım anda ayağa fırlayıp Alp'e bol bol küfür etmişti. Tabi onlara bunu benim istediğimi anlatmam çok daha zor olmuştu. Burcu günlerce bana kafayı yemiş insan muamelesi yapsa da, kardeşine ne kadar kızarsa kızsın kıyamayan abla gibi teselli etmeyi de ihmal etmemişti.

Kafamı iki yana salladım, "Aynı kitaplardaki gibi ve görmek istemezsin. Alp'in de buna müsaade edeceğini sanmıyorum" dediğimde bakışlarını yere indirdi.

"Timur? O da Alp gibi, değil mi?" Başımı sallayarak onu onayladım. Soracağı şeyden korkuyormuş gibiydi.

"Peki ya Burak?" Endişelendiği şey bu muydu? Gülümseyerek omzuna dokundum.

"Korkma, Burak dominant değil. Bir keresinde bana ro-

mantik olduğunu söylemişti, yani tam senin kalemin" dediğimde sevinci tüm yüzüne yayıldı ve mutlulukla gülümsedi. Sanırım Burak'ın bir dominant olduğunu düşünerek korkmuştu. Ben ve Alp'in yaşadığı tarzda bir ilişkiyi Eylül gibi sevgi arsızı bir kız asla kaldıramazdı. Burak'tan hoşlandığı açıktı, eğer hoşlanmasa böyle şeyleri asla sormazdı.

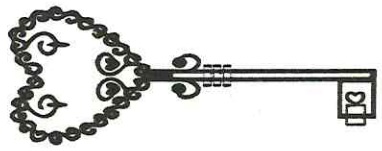
Burcu çapkın bir şekilde Eylül'e baktı, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu. Hafifçe yanakları kızardı ve tüm yüzüne yayılacak şekilde gülümseyip, "Evet... Ama kendimi hep geri çekiyordum, onun bir dominant olduğunu sandım" dedi.

Tahmin ettiğim gibi yoksa çoktan Eylül onu elde ederdi. Normal kızlar Alp ya da Timur gibi adamlarla olmak istemezdi, istememeliydi. Bu doğru değildi. Acı çekmek, hele bunu isteyerek kabullenmek doğru değildi. Bu yanlıştı. Bense hâlâ şu durumda bile bana yaptıklarına rağmen her şeyi tek kalemde silerek ona koşmaya hazırdım. Ondan gelecek tüm acılara açıktım.

"Alp'le ilgili ne yapmayı düşünüyorsun? Onu hâlâ aynı şekilde seviyor musun, yoksa ayrı kalmak unutturdu mu?" sorusu karşısında bakışlarımı Burcu'dan kaçırdım. Çünkü ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim ya da düşüncem yoktu. Ayrı kalmak onu daha çok özlemekten başka bir şeye yaramamıştı.

"Onu hâlâ çok seviyorum ama ne yapmam gerektiğini bilmiyorum." Sözlerimi tamamladıktan sonra kapıda dikilen üç yakışıklı adam beni şoka uğrattı. Burak gülümsüyordu, Timur Alp'in koluna girmiş tepkisizce duruyordu, Alp'se yüzünde sevimli bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Duymuştu...

***

Alp'ten

Kulaklarım duyduklarından gayet hoşnuttu. Nazenin beni hâlâ seviyordu, benim de duymak ve emin olmak istediğim şey buydu. Bundan sonrası tamamen benim elimdeydi. Onun bilmesine yardım edecek ve elde etmek için her şeyi yapacaktım. Nazenin'in pembeleşen tenini zevkle izledim. Diğer arkadaşı Burcu Nazenin'den sonra bana en kızgın olandı sanırım. Ama arkadaşını korumak için böyle davrandığını, çatık kaşlarının sebebinin bu olduğunu biliyordum. Eylül gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ve yere bakıyordu. İlk konuşanda o oldu.

"Hadi beyler, ne bekliyorsunuz?" diyerek masayı işaret ediyordu. Gerçekten de tam öğrenci işiydi. Pizzalar, biralar ve kolalar... Bira kimin fikriydi acaba? Kesinlikle Timur'undu. Masanın bir başına ben, bir başına da Timur oturdu. Yanıma Burak oturunca onun yanında da Eylül yerleşti. Sanki bilerek ayarlarcasına Timur'un yan tarafına yerleşen Burcu'ya teşekkür etmemek için kendimi zor tuttum. Nazenin için boş kalan tek yer benim hemen yanı başımdı. Buna sevindim ama Nazenin pek öyle görünmüyordu. Sandalyenin başında dikiliyordu. Ona yanımdaki sandalyeyi işaret ettim.

"Otursana." Başını sallayarak yanıma yerleşti. Timur ayağa kalkıp herkese bira şişelerini dağıttı ve Nazenin'in bardağına kola doldurdu. Timur'a sert bir ifadeyle baktım, tam konuşmak üzereyken Nazenin önümdeki bira şişesini alarak uzağa doğru itti. Kolayı Timur'un elinden alarak bardağıma doldurdu.

"İlaç içiyor, Timur. Ve çok yakın bir zamanda trafik kazası geçirdi, yani bira içemez." Ona gözlerimi kısarak ve hafifçe gülümseyerek baktım. Dominantçılık mı oynamak istiyordu?

"Benim dominantım olmaya mı karar verdin, Nazenin? Bacağımın alçıda olması beni engellemez" dediğimde Timur kahkaha atarak yerine oturdu. Nazenin'se gözlerini kocaman açmış, kaşlarını havaya kaldırmış bana bakıyordu. Sinirlenmesi hoşuma gidiyordu, en azından bana karşı hissiz değildi. Kızıyor, üzülüyor, heyecanlanıyordu. Bu hâlâ umut olduğunu gösterirdi. Eğer hissiz olsaydı, işte kötü olan bu olurdu.

"Dominantın olmaya falan çalışmıyorum. Hemşirelik yapmamı istediniz yapıyorum ve görevlerimi her zaman en iyi şekilde yerine getiririm." Nazenin'in hırçın tavırları itaatkâr tavırlarından çok daha çekiciydi. Onu kollarımın arasına alıp sertçe öpmemek için büyük çaba harcıyordum.

"Beni bir görev olarak görmen canımı acıttı" dedim. Aslında umurumda değildi, yanımda olduktan sonra hiçbir şeyi umursamıyordum. Çocuklar pizzalarını yerken bir yandan da yüzlerinde bir sırıtmayla bizi izliyorlardı. Nazenin pizzasından küçük bir ısırık alıp bana gözlerini kısarak baktı, bu bakışına bayılıyordum. Yemek boyunca Nazenin hariç herkes bol bol gevezelik yaptı. Eylül, Burcu ve Nazenin ortalığı toplarken Timur, Burak ve ben üst kata çıktık. Timur karşımdaki koltukta rahatça bacak bacak üstüne atarak sigarasını yaktı.

"O zıkkımı evimde içme diye kaç defa söylemem gerekiyor?" dediğimde Timur derin bir nefes çekti ve umursamaz bir tavır takındı.

"Bunu bana senin söylemen biraz garip. Kötü alışkanlıklar konusunu hiç açmayalım istersen" dediğinde onu öldürmek istemem aşırı bir düşünce miydi?

"Bence o çeneni tamamen kapat, yoksa ağzını bir daha kullanamayacaksın" dediğimde tehditkâr sözlerimi umursamadı.

"Bu yazık olur, ağzımı ve onunla yaptıklarımı seven ka-

dın sayısı düşünülürse..." dedi. Bazen gerçekten pislik olabiliyordu, hatta çoğunlukla tam bir pislik oluyordu. Ona ters ters baktım, Burak'sa televizyonda bir futbol maçı açarak tamamen ekrana kilitlendi. Tam bir erkekler gecesi geçiriyorduk. Kızlar aşağıyı topladıktan sonra yanımıza geldiler. Eylül Burak'ın yanındaki boş yeri hemen doldurdu. Burcu gruptan mümkün olduğunca uzak bir köşeye yerleşti ve telefonuyla uğraşmaya başladı. Nazenin'se nereye oturacağına karar vermeye çalıştı ve kararını benden en uzak köşede duran tekli koltuktan yana verdi. Herkes kendi arasında gevezelik ederken ben Nazenin'i izliyordum. Bakışlarım onda hâlâ aynı etkiyi uyandırıyordu. Kızaran yanakları ve kulakları onu hâlâ heyecanlandırdığımı haykırıyordu.

Nazenin bakışlarımdan rahatsız olmuştu ve Timur'a doğru döndü, "Şu ödevi yapmaya başlasak mı artık?" dediğinde Burcu da onu onayladı.

"Evet, artık başlayalım. Eve geç kalmamam gerekiyor." Demek ki çok oturmayacaklardı. Bu sevindirici bir durumdu çünkü Nazenin'le baş başa kalmak istiyordum. Masaya doğru ilerleyince Timur yerinden kalktı.

"Bana uyar." Nazenin'in tam yanındaki sandalyeye oturması beni sinirlendirdi ama bu sinirimi sadece dişlerimi sıkarak geçiştirmeye çalıştım. O benim arkadaşımdı ve kötü bir niyeti yoktu. Eylül istemeyerek de olsa Burak'ın yanından kalkarak Timur, Burcu ve Nazenin'e katıldı. Kısa zaman sonra onlar çizim ve maket işine konsantre olmuştu. Üçü de Timur'un söylediklerini dikkatle dinliyor ve ona hayranlıkla bakıyorlardı. Bense tamamen Nazenin'e konsantre olmuş gözümü ondan bir saniye olsun ayırmıyordum. Burak yanımdaki koltuğa oturdu, bakışlarımı ona yönelttim.

"Nasıl gidiyor?.. Sen ve Nazenin.." diye sordu. Başımı önüme eğdim ve derin bir nefes aldım, "Emin değilim. Bir an tam *evet, bu iş bende artık, buzlar eriyor* diyorum bir an bakıyorum ki tekrar buz kesmiş. Nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ama kendimi bir şekilde affettireceğim, tek istediğim

bu" dediğimde Burak anlıyormuş gibi bana bakarken sakalıyla oynuyordu.

"Kabul edelim, yaptığın şey doğru değil. Ama asıl sorun o yaptığın şey değil, bunu zamanında ona söylememiş olman." Biliyordum, yaptığım iğrençlik hep aklımdaydı. Ama ona söyleyemezdim. Bunu ona yapamazdım, onun gitmesini göze alarak her şeyi anlatamazdım.

Burak benim değişen ifademi fark etti. Elini sırtıma koyarak konuştu: "Merak etme, o seni çok seviyor ve affedecek" dediğinde başımı salladım. Öpüşmemizden ve bu akşam beni sevdiğini duyduktan sonra benim de umutlarım elle tutulur bir hal almıştı.

"Umarım affeder, affetmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bakışlarım tekrar Nazenin'e kaydı. Timur'un anlattığı şeyi dinliyormuş gibi yapıyordu ama gözleri Burak ve benim üzerimdeydi. Benim ona baktığımı fark ederek bakışlarını Timur'a odakladı.

"Sen ve Eylül?" diye sorduğumda Burak gülümsedi.

Ellerini dağınık saçlarının arasından geçirerek Eylül'e baktı, "O neşeli, eğlenceli ve çok çekici. Aslında üniversiteli kızlar pek ilgi alanımda değil, biliyorsun olgun kadınlardan hoşlanıyorum. O gerçekten farklı..." dedi. Gülümsedim, onu iyi anlıyordum. Ben de her zaman olgun kadınları tercih ederdim, Burak da benim gibiydi. Olgun kadınlar ilişki ve seks konusunda daha açık görüşlü olurdu. Ama Nazenin benim tüm tercihlerimi değiştirmişti. O yüzden Burak'ı çok iyi anlıyordum. Timur, Burcu, Eylül ve Nazenin gülüşmeler eşliğinde derslerine devam ederken Burak ve ben de ufak çaplı bir satranç maçı yapıyorduk ama ben oyuna konsantre olamıyordum. Aklım ve gözüm hep Nazenin'in üzerindeydi. Burak beni üç defa yendi ve bu ilk oluyordu. Nihayet dersleri bitti, Burak beni yenmiş olmanın keyfiyle gerindi. Nazenin onları geçirmek için aşağıya inerken ben oturduğum yerden boş boş televizyona bakmayı sürdürdüm. Nazenin'in tekrar

yukarı gelmesi biraz uzun sürdü. Bana bir şey söylemeden masayı topladı. Bardakları ve şişeleri aşağıya indirdi. Bu süre boyunca sürekli onu izledim, önünde sonunda işi bitecek ve benimle konuşmak zorunda kalacaktı.

Nihayet işi bitince yanıma geldi. "İstediğin bir şey var mı?" dediğinde çapkınca gülümsedim. O an hâlâ gözümün önündeydi. O akşam ona istediğim şeyi söylediğimde suratında beliren ifade o kadar sevimli ve becerilesiydi ki belki de peşine düşmemin en büyük sebebi o ifadeydi.

Nazenin kızardı ve başını önüne eğdi, "Sormadım say" dedi.

Derin bir nefes alarak saçının önüne gelen bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben yatıyorum o zaman" dediğinde gözlerimi ona diktim.

"Nerede uyuyacaksın?" Yine gözlerini benden kaçırdı. Kızarması çok cezbediciydi, bu haline bayılıyordum. Bana daha ileri gitme cesareti veriyordu.

"Misafir odasında" diyerek beni yanıtladı. Şansımı sonuna kadar kullanmaya karar verdim. Eğer sonuna kadar gitmeyeceksen hiç başlama felsefesinin hakkını verecektim.

"Misafir odası benim odama çok uzak. Gece bir şeye ihtiyacım olursa?" Nazenin kollarını göğsünün altında birleştirdi, ayağını ritmik bir şekilde yere vuruyordu.

"Belki de bebek telsizi almalıydık" dediğinde söylediğine güldüm. Benim ukala küçük itaatkâr kadınım. Sadece bana özel hırçınlık...

"Belki de benimle uyumalısın?" Gözleri kocaman açıldı. Ağzı da hafifçe aralandı, yerimden kalkıp onu kucaklayarak benimle olmasına zorlamak istiyordum ama yapmayacaktım. Kendi isteğiyle teslim olmalı ve beni kendi isteğiyle affetmeliydi. Zaten ben de çevik hareketler yapamayacak durumdaydım.

***

Nazenin'den...

Alp'in karşımda son derece normal bir şekilde *benimle uyumalısın* demesi sinirden köpürmeme neden oluyordu. Yüzünde o *bana hayır diyemezsin* gülümsemesiyle bakarken gerçekten hayır demekte zorlanacağımı hissediyordum.

"Seninle uyumayacağım, Alp. Şimdi seni odana götürmemi ister misin, yoksa bunu yalnız mı yaparsın?" dediğimde pes etmeye niyeti yok gibiydi.

"Seni çok özledim." Bu adama ne oluyordu böyle? Aşk itirafları yapıyor, beni öpüyor ve şimdi de özlediğini söylüyordu. Dayanıklılığımı mı ölçmeye çalışıyordu? Eğer yaptığı buysa daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. İçimde bir şeyler çoktan kırılmaya başlamıştı ve her kırılma beni zayıflatıyordu. Merdivenlere yöneldim.

"İyi geceler." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden alt kata indim ve kendim için seçtiğim odaya geçtim. Bu odada balo için hazırlanmıştım, yaşadıklarım gözümün önündeydi. Alp'in bana bu odada hayranlıkla baktığı anı unutamıyordum. Eşyalarımı dolaba yerleştirmiştim, dolaptan pijamalarımı çıkardım ve üzerimi değiştirdim. Yatağın örtüsünü açarak yattım. Yatak kocamandı, içimdeki boşluk kadar büyüktü. Bense kenarda yatıyordum, sanki hiçbir yere ait olmadığım gibi bu yatağa da ait değildim. Bugün yaşadığım yoğun duygular içimden bir patlamayla döküldü. Gözyaşlarım yastığımı ıslatırken nefes almakta zorlanıyordum. Hıçkırığım derin nefesimle birlikte odanın karanlık sessizli-

ğinde yankılandı. Hâlâ onu sevdiğim için kendime ve aptal kalbime küfürler ediyordum. Biliyordum ki ona daha fazla dayanamayacaktım.

Okullar açılmıştı, sabah Engin abi beni okula bırakıyor, çıkış saatimde alıp tekrar Alp'in yanına getiriyordu. Neyse ki iki gün sonra Leman abla dönüyordu. Timur onu telefonla arayarak durumu anlatmış, endişelenmemesini söylemişti. Ama o yine de erken dönmek istemiş ve söylemediği için Timur'a bolca söylenmişti. Timur sık sık uğruyor Alp'i ve beni kontrol ediyordu. Burak hâlâ Türkiye'deydi, bunun sebebi artık Alp değil Eylül'dü. Çünkü ne zaman arasam beraberlerdi. Epeyce hızlı ilerledikleri açıktı ama ilk defa onun için endişelenmiyordum. Burak gerçekten son derece iyi bir çocuktu. Eylül okullar kapanınca onun yanına gitmekten bahsedip duruyordu. Alp'le bense hâlâ aynıydık, ben ona kırgındım ama o pes etmiyordu. Her fırsatta kendini affettirmek için çabalıyordu. Beni bir daha öpmeye kalkmaması için onunla arama mümkün olduğunca çok mesafe koymaya çalışıyordum. İki gün daha dayanırsam bunu atlatacaktım ve sonra bir daha onu görmeyecektim. Onu içimden atmak için uğraşacaktım. Yine her gece olduğu gibi Alp'in yemeğini yedirip ilaçlarını içmesini sağlamıştım. Bu her geçen gün daha zor bir hal alıyordu; çünkü Alp iyi olduğunu iddia ederek ilaçlarını içmeyi reddediyordu. Her gün onu kontrole gelen doktorunu da bezdirmişti. Adama sürekli alçıyı çıkarması gerektiğini söyleyip duruyordu. Yakın zamanda çıkacağını garanti etmesi de işe yaramıyordu. Alp sürekli evden çalışıyordu ve bu onu daha sinirli bir insan yapıyordu. Ona kızamıyordum elbette. Çünkü böyle bir şeye alışkın değildi. O *Bay Mükemmel*'di. Her daim kusursuz olmak zorundaydı. İşlerim bitince yatmak için odama geçtim. pijamalarımı giyip yatağa uzandım. Günün yorgunluğundan çok geçmeden uykuya dalmışım. Ter ve gözyaşı karışımım içinde uyandığımda, daha doğrusu uyandırıldığımda Alp yanımdaydı. Beni göğsüne yaslamış saçlarımı okşuyordu.

"Geçti, bebeğim. Sadece kâbus gördün. Şşşt, ben yanındayım" fısıltıları rahatlatıcıydı ama yanımda ne işi vardı? Sesimi yukarıdan duyması imkânsızdı.

"Burada ne işin var?" diye sordum. Gözyaşlarımı silmeye uğraşırken Alp yatağa iyice yerleşti.

"Kâbus görüyordun." Kâbus gördüğümün farkındaydım. Ben ona cevap vermeden tekrar konuştu. "İlaçlarını almıyor musun?" Kafamı iki yana salladım. Onları almayı bırakmıştım.

"Nasıl bu kadar sorumsuz davranırsın? Hemen yarın doktordan randevu alacağım... Yarın doktoruna gideceksin" dedi.

Yatakta doğrulup oturdum, "Hayır, buna gerek yok. Benim için bir şey yapmanı istemiyorum" dediğimde bileğimi kavrayarak beni kendine çekti.

"Senin için her şeyi yaparım ve yapacağım" dediğinde kaşlarını belirgin bir şekilde çatmıştı.

"İtiraz istemiyorum, senin için randevu alacağım ve o doktora gideceksin." Oflayarak kendimi ondan kurtarmaya çalıştım, tabi başarı şansım sıfırdı.

"Ne görüyordun? Yine eskiler mi?" sorusuna kafamı iki yana sallayarak cevap verdim.

"Bu ara eski konulardan çok şu anki durumumu düşünüyorum" dediğimde çenesi kasıldı, gözlerinden geçen hüzün içimi yaktı.

"İstersen doktorla bunları konuşabilirsin. Yani ona her şeyi anlatabilirsin. Her şeyi..." Her şeyi derken neyi kast ettiğini biliyordum ama ben kendimi bunları anlatacak kadar rahat hissetmiyordum.

"O bir doktor, her şeyi anlatmalısın. Gerekirse ben de seninle gelirim. Bu konu seninle olduğu kadar benimle de ilgili. Zaten sen aramızdaki durumu anlatınca muhtemelen beni görmek isteyecektir. Bu... Yani ikimizin arasında olan

şey sağlıklı değil, Nazenin" dedi. Duraksadı, bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Bu normal değil..." Alp benim iyiliğim için sırlarını bir doktora anlatmayı kabul mü etmişti? Benim için... Onu onayladığımı belirterek kafamı salladım, pes etmiştim; çünkü ısrarından vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Teşekkür ederim. Benim için böyle bir şey yapmana gerek yok. Ona aramızdaki o sadist ilişkiden bahsetmeden de durumu anlatabilirim." Kafasını yastıktan kaldırdı, bana iyice yaklaştı. Nefesini yüzümde hissettim.

"Hayır, Nazenin. Ona her şeyi anlatmanı istiyorum. Doktordan bir şeyleri saklayarak tedavi olamazsın. Hatta yarın onu arayıp ikimiz için de bir randevu alacağım. Konuşup bunu çözeceğiz." Omuzlarımı düşürdüm, çekiminden kaçamıyordum. Sanki ona biraz daha yaklaşmıştım.

"Anlamıyorsun, Alp. Benim senin bana yaptıklarınla ilgili sorunum yok. Ben o odadaki her anımızdan büyük keyif alıyordum. Benim canımı yakan şey senin..." Devamını getirmeme izin vermeden dudaklarıma yapıştı. Tüm gücüyle güçlü bir şekilde emiyordu. Ellerinden biri başımın arkasından tutmuş beni kendine bastırıyordu. Ben birkaç saniye ne olduğunu anlayamadım, daha sonra da ellerimi boynuna doladım, varlığını hissettim. Nabzım hiç atmadığı kadar hızlı atıyordu. Dudaklarını benden ayırıp yüzüme baktı ama hâlâ etkisi altındaydım.

"Özür dilerim... Yaptığım her şey için özür dilerim. Güvenini kırdığım için, sana yalan söylediğim için, canını yaktığım için çok özür dilerim. Nazenin n'olur beni sevmekten vazgeçme" sözleri, çaresiz yakarışları kalbime ulaşıyor, oradaki kanat çırpışları kuvvetlendiriyordu.

Ağlak sesimle konuştum: "Her şeyi unuttum ama bana hissettirdiklerini asla unutmadım. Ben seni sevmekten vazgeçemiyorum, Alp" dedim. Söylediğim söz üzerine dudaklarımı tekrar esir aldı, bu esaret öyle bir esaretti ki insanın tüm benliğini sorgulamasına neden oluyordu. Onun kolları

arasında ben yeni bir ben oluyordum. Varlığı hayatımın anlamını belirtircesine beni kucaklıyordu. Ben onundum... O da benim...

Beni yavaşça yatağa yatırdı, dudaklarını bir anlığına bile benden ayırmadan öpmeye devam ediyordu. Kendime defalarca hata yaptığımı, buna son vermemi söylememe rağmen yapamıyordum. Bedenimi bedeniyle örterken kollarını etrafıma sardı. Nefesi hızlanmış, nabzı benim göğsümde benim nabzıma karışıyordu sanki. İki vücutta atan tek kalpti bizimkisi. Pijamamın üstü kaşla göz arasında üzerimden sıyrıldı, daha sonra pijamamın altı da ona katıldı. Alp o alçıyla nasıl bu kadar hızlı hareket ediyordu anlayamıyordum. Elleri çıplak bedenimin her noktasına kışkırtıcı bir şekilde sürtünürken ağzımdan istemsiz bir inleme döküldü. Alp de hırıltıyla benim inlememe karşılık verdi.

"Seni sevmeme izin verecek misin, Nazenin?" İzin verecek miydim? Aslına bakılırsa izin vermemem gerekirdi ama kalbim buna kesinlikle izin vermek istiyordu ve ben çaresizce salak kalbimi dinliyordum. Başımı sallayarak onayladım.

"Sev beni Alp..."

Alp'ten...

Duyduklarıma inanamıyordum. Kulaklarım bana ihanet etmiyorsa onu sevmemi istemişti. Beni kabul etmişti. Vazgeçmesinden korkarak onu tekrar öptüm, bedeni altımda arzuyla kıvranıyor, teni bir kor gibi yanıyordu. Ona daha önce hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım vardı. Bedeninin üzerinden doğruldum, şortumu çıkarmalıydım ve acele etmeliydim.

Ama ayağımdaki siktiğimin alçısı her şeyi engelliyordu. Onu söküp atmamak için kendimi zor tutuyordum. Nazenin bunu fark ederek doğruldu. Yüzüne korkuyla baktım. Vazgeçmemişti, değil mi? Hâlâ beni istiyordu. Beni istediğini gösterircesine şortumu çıkarmama yardım etti. İçime iç çamaşırı giymediğim için yükselmiş erkekliğimle burun burunaydı. Şu an ihtiyaç doluydum ve yapacağı en ufak bir harekette patlamaya hazırdım. Ayağımda alçı varken onu nasıl memnun edebilirdim ki?.. Kısıtlı hareketlerle yapılan bir seks olacaktı. Birden aklıma gelen fikirle onu kolundan kavradım. Yatağa sırt üstü uzandım ve Nazenin'i üzerime çektim. Ne istediğimi anlamıştı, bir şey söylemeden kucağıma yerleşti. Ellerimle güzel yüzüne dokundum ve oradan ince boynuna indim. Ellerimin bir sonraki durağı Nazenin'in güzel memeleriydi. Bütün bedenine dokunuyordum ve Nazenin'in titremesini içimde hissediyordum. Bütün bedeninin her kıvrımına dokunduktan sonra belini kavrayarak onu erkekliğime yönlendirdim. Nazenin hiç itiraz etmeden yönlendirmemi kabul etti. Kendini erkekliğimin üzerine çekti ve başını girişine yasladı. Çıldırmak üzereydim, yine o erotik rüyalardan birinin içinde gibiydim. Bundan utansam da bir süredir Nazenin'le ilgili erotik rüyalar görüp duruyordum. Bu anın bitmesini hiç ama hiç istemiyordum. Yavaşça içine girerken ağzından güçlü bir inleme çıktı. Kadınlığının tüm duvarları sımsıkıydı, daha tam içine giremeden boşalmaktan korkuyordum. Ellerini göğsüme koydu ve çıplak tenime tırnaklarını bastırdı. Güçlü bir şekilde kükreyerek tüm gücümle onu kendime bastırdım. Şimdi dibine kadar içine gömülüydüm, her zerresinde ben vardım ve o benimdi... Ben de onun...

İçinde kopan fırtınaları, tüm kasılmalarını, titremelerini hissetmek müthişti. Kendimi zor tutuyordum ama Nazenin'i memnun edecek bir ritim tutturmayı başarmıştım. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmış, gözleriyse tutkuyla sulanmış halde bana bakıyordu. Ben şanslı piçin tekiydim. O benimdi.

"Çok güzelsin" dediğimde beni inleyerek cevapladı. Ba-

cağımdaki alçıya lanetler okuyordum, şu an onu altıma alıp tutkuyla sevişmek istiyordum. Ellerimi yuvarlak kıçını kavrayacak şekilde konumlandırdım. Ritmini ben ayarlıyordum. Nazenin'in zirveye ulaşmasına çok az kalmıştı, bunu kasılmalarından anlıyordum. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşünürken Nazenin inleyerek üstüme yığıldı, ben de onunla aynı anda kendimi tutamayarak içine boşaldım. Nefesi düzene girene kadar saçlarını okşadım, hâlâ içindeydim ve bu düşünce beni tekrar sertleştiriyordu. Nefesini düzenlemiş olmasına rağmen kıpırdamıyor, kafasını göğsümden kaldırmıyordu. Birden pişman olduğunu düşündüm ve bu fikir içimi acıttı.

"Lütfen pişman olma, Nazenin" diye kulağına fısıldadım. Uzun süre cevap vermeyince neredeyse pişman olduğuna emin olmuştum. Kafasını kaldırarak yüzüme baktı, gözleri dolmuştu. Ağlamasına dayanamazdım. Ellerimle yüzünü kavradım, bakışlarını gözlerime sabitledim.

"Seni seviyorum" dedim. Bu iki kelime ağzımdan nasıl böylesine kolay dökülüyordu, aklım almıyordu. İçimden gelen tek şey bunu ona defalarca ve defalarca söylemekti.

"Bir şey söyle, Nazenin" dediğimde bir damla gözyaşı yanağından aşağıya aktı.

"Ne söylememi istiyorsun?" dediğinde kollarımı çıplak bedenine sardım.

"Pişman olmadığını, bir şans vereceğini, en azından umut edebileceğimi söyle" dedim. Çaresiz bir yakarışla, "Benden nefret etme, Nazenin..." diye devam ettim. Bunu kaldıramıyordum. Benden nefret ettiğini söylediği o an kulaklarımdan silinmiyordu. O kelime içimi acıtmıştı, düşüncesi bile içimi yakıyordu.

"Seninle ilgili hiçbir şeyden pişman değilim ama diğerleriyle ilgili bir şey söyleyemem. Yanıtlarını ben de bilmiyorum" dedi.

Ardından gözlerimin içine bakarak kararlı bir şekilde konuşmasına devam etti: "Senden nefret edemiyorum, Alp.

Sadece sana tekrar güvenmekten, seni tekrar o kadar çok sevmekten korkuyorum" dediğinde gözlerimi kapattım. Pişman olmaması beni rahatlatsa da hâlâ net bir şey olmaması canımı yakıyordu.

"Güvenini tekrar kazanacağım ve beni yine çok seveceksin. Çünkü bu sefer farklı olacak. Karşında o sevgiyi bilmeyen adam yok artık. Ben senin sevginin tadını bir kez aldım. Artık onsuz olmam çok zor, artık sensiz olmam çok zor" dedim. İçinden çıkarak onu yanıma yatırdım ve bedenini iyice kendime yasladım.

"Bunu özlemedin mi? Sana sarılmamı, birlikte uyumayı..." dediğimde derin bir nefes aldı, "Özledim..."dediğinde duymak istediğim sözü duyarak gülümsedim. Kafasının tepesini öperken onu biraz daha sarmaladım. Sanki ona ne kadar sıkı sarılırsam o kadar iyiydi.

"Bundan sonra tek istediğim seni mutlu etmek" dediğimde bir şey söylemeyince devam ettim, "Hayat bazen insanları birbirleri için ne kadar çok şey ifade ettiklerini anlasınlar diye ayırır. Senin benim üzerimde ifade ettiğin şey o kadar büyükmüş ki... Sen yokken ben de yoktum. Benim varlığım sensin" dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı.

"Bu konuşan gerçekten sen misin?" diye sorduğunda güldüm, yüzündeki şaşkın ifade beni güldürüyordu.

"Tüm hücrelerimle..." dedikten sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Bundan sonra böyle olmayı planlıyorum, sana uygun mu?" Soruma hafifçe gülümsedi. Onu gülümsettiğim için zafer naraları atmak istiyordum, bu gülümsemeye hayrandım.

"Bilmem, sen değil gibisin" dediğinde kaşlarımı çatıp,

"Âşık halim hoşuna gitmiyor mu?" dedim. Tekrar gülümsedi. Kalp atışları benim göğsümde yankılanıyordu.

"Benim için fark etmez. Ben senin her halini sevdim." Sevdim... Neden *seviyorum* değil de *sevdim* diyordu?

"Sevdin? Seviyorum değil mi? Bir kere söyle, Nazenin... Bir kere beni sevdiğini duymama izin ver." Yutkundu.

"Bunu yaparsam kalbim bir daha kırılır." İçim yanıyordu, o böyle konuştukça için için yanıyordum.

"Bir daha asla... Asla kalbini kırmayacağım, söz veriyorum..." dediğimde başını salladı.

"Söyle..." Konuşmayınca dudaklarını tekrar esaretim altına aldım. Tadı, kokusu, her şeyi beni benden alıyordu. Nazenin dudaklarını geri çekti ve yüzüme baktı. Elimi yakalayarak kalbinin üzerine dayadı. Kalbi bir kuş gibi elimin altında çırpınıyordu.

"Yaralarımı sen açtın ama belki sarabilirsin. Belki sarsan iyi gelir" dedi. İzin veriyordu. Onu tekrar kazanmam için bana izin veriyordu. Elimi kalbinden çekerek kafamı eğdim ve nabzının attığı yere öpücük kondurdum.

"Dünya mutlu anlar kadar yara izleriyle de doludur. Fakat sevgi tüm yaraların ilacıdır. Seni öyle çok seviyorum ve seveceğim ki tek bir yaran dahi kalmayacak."

"Seni seviyorum. Hep sevdim."

Cümleyi duyduğum anda nabzım yükseldi. Kalbim artık resmen göğsümden çıkmış dışarıda atıyordu, sesi kulaklarımda uğulduyordu. Onunla birlikte uyudum, daha doğrusu uzunca bir süre onun uyumasını izledim. Onu uyurken izlemeyi çok seviyordum. Hatta bunu sık sık yaptığım bile söylenebilirdi. Burada kaldığı her akşam birkaç saat de olsa onu izliyordum. Sabah gözümü açtığımda Nazenin banyodan çıkıyordu, aklımdan *tam zamanında* diye geçirirken kendi kendime sırıttım. Beyaz havluyu bedenine sarmıştı, ıslak saçları beline dökülüyordu. Onu tekrar yatağa almalıydım ama buna izin vermeyeceğini tahmin ediyordum. Yatakta doğrularak hafifçe öksürdüm ve bana baktı.

"Günaydın" dedim.

Kıyafetlerini hazırlarken, "Günaydın" dedi. Gece pişman olmadıysa bile sanırım şimdi olmuştu.

"Okula mı gideceksin?" Saç kurutma makinesini fişe takıp bana kafasını salladı. Makinenin çirkin gürültüsü odayı doldururken yerimden kalktım. Çırılçıplaktım ama umurumda değildi. Bunu gizleme gereği görmeden yatağın yanına bıraktığım koltuk değneğiyle yanına gittim. Bakışları önce erkekliğime, sonra yüzüme kilitlendi. Ona sırıtarak elinden saç kurutma makinesini aldım. Makyaj masasının önündeki pufa oturarak koltuk değneğini makyaj masasına dayadım. Nazenin karşımda dikiliyordu. Ona yerdeki yumuşak halıyı işaret ettim.

"Otur!" Birkaç saniye duraksama yaşasa da krem rengi halıya oturdu. Sırtı aletime değiyordu, şimdiden taş kesilmiştim. Bunu hissediyordu ama bir şey söylemedi. İtiraz etmemesine sevinerek saçlarını kurutmaya başladım. Onunla ilgilenmeyi çok seviyordum, onun için her şey olmak, her şeyi yapmak istiyordum. Saçlarını ellerimle havalandırarak kuruturken bir yandan da karşımızda duran boy aynasından güzel yüzünü inceliyordum. Nazenin bana bakmaktan kaçınıyordu ama yine de gözlerimiz arada aynadan temas ettiğinde kızarıp gözlerini kaçırıyordu. Saçlarını tamamen kuruttuktan sonra makineyi kapattım ve dolabın üzerine bıraktım. Nazenin yerinden kalkarak koltuğun üzerine bıraktığı kıyafetleri alıp giyinmeye başladı. Altında iç çamaşırı olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğratmış olsa da sesimi çıkarmadım, onun iç çamaşırlarını seviyordum. O giyinirken kapının dibinde duran valizi fark ettim.

"O valiz ne?" diye sorduğumda Nazenin bana bakmadan cevap verdi: "Leman abla bu akşam dönüyor. Ben de gidiyorum." Hayır, hayır, gidemezdi. Düşün, Alp... Düşün, gitmesine izin veremezsin.

"Benimle yaşa." Nazenin tamamen bana döndü ve şok olmuş bakışlarının etkisi uzunca bir süre üzerimde dondu. Ama ben söylediğim şeyden pişman değildim, istediğim buydu...

Nazenin'den...

Söylediği şeyde ciddi değildi, değil mi? Olamazdı. Bunu kast etmesinin imkânı yoktu. Kulaklarımın bana büyük bir ihanet ediyor olmasını diliyordum. Çünkü Alp her istediğini daima alırdı. Dün yaptığı, yaptığımız itirafların ilişkimizi bu yönde etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Açıkçası Alp'in bir çeşit duygu patlaması falan yaşadığını düşündüm.

"Ne?" dedim. Şaşkınca ona bakıyordum.

Alp son derece rahat bir şekilde söylediğini tekrarladı: "Benimle yaşa." Duraksadı, derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Biliyorum, çok ani oldu böyle birden teklif etmem. Ama istediğim bu. Sürekli seninle olmak istiyorum. Benimle yaşa, Nazenin. Benim dünyamın bir parçası ol" dediğinde benim için her şeyi çok daha zor bir hale sokuyordu. Gece onunla yatmıştım ve bu büyük bir hataydı. Pişman değildim, ona yalan söylememiştim ama bu yaptığımın doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Henüz onu affedememiştim. İçimdeki yaralar kabuk falan bağlamamıştı, hâlâ usul usul kanıyordu. Kanın kokusunu alırken iyiymiş, her şey harikaymış gibi davranamazdım.

"Alp dün gece için pişman değilim. Bunu istediğim için oldu ama yanlış düşünmeni istemem. Bu seni tam anlamıyla affettiğimi göstermez." Ona bakmadan devam ettim. "Ve seninle yaşamam doğru olmaz" dediğimde omuzları düştü. Onu bu şekilde görmekten hoşlanmıyordum. Bana iyice yaklaşarak omuzlarımı tuttu ve kendine bakmaya zorladı. Sanı-

rım üzerimde dominantlığını kullanmayı deneyecekti, bu ona karşı koymamı zorlaştıran bir durum olurdu.

"Benden kaçarsan kendimi nasıl affettirebilirim?" Gözlerine kilitlendim. "Benden kaçma, Nazenin. Hâlâ aynı şeyleri hissediyorsun, bundan eminim. Hâlâ çok güçlü duygular besliyorsun. Dün gece tüm o duyguları yaşadım ve ben, benim duygularım artık içime sığmıyor." Yerinden kalkarak koltuk değneğine uzandı, tüm heybetiyle bana doğru yürürken nabzım yine delirmişti. Elimi tutarak kalbine götürdü, nabzının atışını avuç içimde hissettim.

"Kalbimin yerini bulduktan sonra beni öylece bırakıp gidecek misin? Sana ulaşmama izin ver" dedi.

Başımı salladım. "Tamam, bana ulaşmana izin vereceğim, senden kaçmayacağım ama seninle yaşayamam." İkimizin de bir şansa ihtiyacı vardı, bunu biliyordum. Dün gece bu şansı hak ettiğimizi fark etmiştik. O kadar duygulu ve yoğunduk ki bunu hak ediyorduk. Ondan kaçmayacaktım.

Elimi kalbinden çektim. "Gitmeliyim, Alp. Derse geç kalacağım" dediğimde eğilerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Bana şans tanıdığın için teşekkür ederim. İyi dersler."

Başımı salladım, kapının yanında duran küçük valizimi alarak odadan çıktım.

Dersler her zamankinden daha sıkıcı gelmeye başlamıştı ya da aklım çok karışık olduğu için bana öyle geliyordu. Acaba Alp'e karşı böyle yumuşamak davranmakla hata mı yapıyordum? Duygularımın beni götürdüğü yere gitmek doğru muydu? Geçen sefer gittiğimde kalbim binlerce parçaya ayrılmıştı. Şimdi kalbimi parçalayan adamın onu sarmalamasını istemek...

Yanımda oturan Eylül beni dürttü, "Dünyadan Naz'a... Dalıp gittin, ne oldu?" dediğinde ona bakarak omuz silktim.

"Sadece düşünüyorum, dersten sonra konuşuruz." Başını salladı. Diğer tarafımda oturan Burcu atağa geçti.

"Alp'le mi ilgili?" diye sorduğunda başımla onu onayladım. Sırıttı.

"Barıştınız mı?" Bu sefer soru sırası Eylül'e gelmişti. Kaşlarımı çatarak ona sus işareti yaptım. Çünkü tam o anda hocaya yakalandık.

"Hanımlar, önemli konunuzu dışarıda tartışmak ister misiniz?" Adam kürsünün ardında durmuş bize bakıyordu, tabi tüm sınıfın da kafaları kuş gibi kıvrılıp bize döndü. Eylül ve Burcu'ya sizi öldüreceğim bakışı attım ama Eylül rahat bir tavırla kalemiyle oynarken konuştu: "Önemli bir konuydu ama dersten sonra konuşabiliriz" dedi.

Şu umarsız tavırları herkesi sinir ediyordu. Hocaların çoğu ona gıcık oluyordu ama benim en iyi arkadaşımdı. Aşırı rahatlığı ve Everest'e ulaşan özgüvenine katlanıyordum. Burcu kıkırdayarak başını deftere gömdü. Bütün dersler bittikten sonra ben de bitmiştim. Daha önce okuldan bu kadar sıkıldığımı hiç hatırlamıyordum, genelde dersleri rahatlatıcı bulurdum.

Metro'ya doğru yürürken Eylül omzuyla beni dürttü. "Barıştınız değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, seviştik." Ağzı ve gözleri aynı oranda açılmıştı. Ağzımdan bu kadar rahat çıkmış olması, gerçekten pişman olmadığımın göstergesiydi.

"Ne?" Burcu'nun şaşkınlık çığlığı karşısında ona baktım.

"Dün gece, odamdaydı ve bir anda sevişmeye başladık." Eylül'ün şok ifadesi hâlâ yüzündeydi, bir şey söylemeden önce birkaç nefes alması gerekti.

"Adamın bacağı kırık" dedi. Bunun gerçekten ona engel olabileceğini mi düşünüyordu?

"Bu ona engel olmaz ve olmadı da." Eylül merakını engelleyemedi. Burcu'nun soru sırasına el koyarak devam etti.

"Yani aksiyonlu oyunlar oynamadınız?" Şu anda bile beni güldürmesi büyük bir başarıydı.

"Hayır, sadece seviştik. Hem bu durumdayken bana o şekilde dokunmasına müsaade edemem." Anlıyormuş gibi kafasını salladı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun, Naz?" Burcu'nun sorusu kafamı biraz daha karıştırdı.

"Bana beni sevdiğini söyleyip duruyor. Fakat ben ne yapacağımı bilmiyorum." Eylül gözlerini devirdi, "Bu en başından beri açıktı zaten. Ona inanmıyor musun?" Derin bir of çektim.

"Sorun da bu zaten, ona inanıyorum ve bu her şeyi daha da zorlaştırıyor. Olanları nasıl unutup bir şey olmamış gibi devam edebilirim ki?.. Bana yaptıklarını düşününce aklım bunu kabul etmiyor." Ama kalbim kesinlikle aklımla aynı fikirde değildi. Bunu kabul etmem için aklıma baskı yapıyordu. Ağır basan tarafın hangisi olacağıysa açıktı, neyin doğru olacağını artık kestirmekte zorlanıyordum.

Burcu, "Onun yaptıklarının hiçbirini onaylamıyorum. Sana fiziksel acı çektirmesini, o kadınla çevirdiği dolaplar, sana karşı dürüst olmayışı... Bunlar büyük sorunlar. Ama Alp'in seni sevdiğini de göz ardı edemem, hele şu anda resmen aşktan gözü dönmüş. Belki de bir şansı hak ediyordur, tabi ben kararlarına her zaman saygı gösteririm ve sana baskı yapmak istemem. Sadece bir arkadaş tavsiyesi olarak değerlendir" dedi.

Benim Alp'in sadist yanıyla hiçbir sıkıntım yoktu. O konu tamamen kabulümdü ama ona tekrar nasıl güveneceğim ya da güvenip güvenemeyeceğim aklımı kurcalıyordu. Hislerimden de emindim, onu hâlâ aynı şekilde seviyordum. Sanırım zamana bırakmak en doğrusu olacaktı.

Apartmanın önüne geldiğimizde kapıda dikilen Burak'ı fark ettim, elinde çantası vardı. Biz Burcu'yla öylece dikilirken Eylül'ün Burak'a sarılmasını izledik. İkimizin de yüzünde aynı aptal sırıtış vardı.

Burak bizi kibarca selamlarken gülümsedi, "Gidiyor musun?" diyerek gözlerimi çantasına çevirdim.

"Daha değil, yarın gece yola çıkacağım. Ama bu gece Timur'da kalıyorum." Eylül'e baktım, gideceği için üzgün gibiydi. Tabi haklıydı da İngiltere çok uzaktı.

"Bu gece de kalsana, zaten yarın gece gidiyormuşsun. Eylül'le vakit geçirirsin" dedim. Burak gülerken Eylül'ü belinden tutarak kendine çekti.

"Abimle de vakit geçirmeliyim, hem burada kalırsam Alp saldırganlaşabilir" dedi. Öyle hemen hayatıma burnunu sokmasına izin veremezdim.

"Hiçbir şey yapamaz. O bana karışamaz ve sen burada kalmak istiyorsan kalabilirsin, onu dert etmene gerek yok. Bu evde Alp yaşamıyor. Burcu, Eylül ve ben yaşıyoruz. Yani üçümüzden yana bir sıkıntı yok" dedim.

Burak sakalıyla oynarken, "*Alp'i tanımıyorsun* diyeceğim ama fazlasıyla tanıyorsun" dedi. Ona gözlerimi devirdim.

Eylül'ü işaret etti. "Sakıncası yoksa kız arkadaşımı kaçırabilir miyim? Akşam eve dönecek, söz veriyorum" dediğinde Burcu başını salladı.

"Al tabi, senindir" dediğimde Eylül dudaklarını büktü. "Aşk olsun, benden bu kadar mı bıktınız?" dedi.

Kıkırdayarak düşünür gibi yaptım. "Sanırım, hayır. Ama gitmezsen bütün gece keşke Burak'ı bir saat daha görseydim hayıflanmalarını dinlemek istemiyorum" dediğimde Burcu ile bir kahkaha patlattık. Eylül bize kaşlarını çatarak baktı, bu *siz öldünüz* bakışı gibiydi.

Burak bana döndü. "Naz onunla konuşmayı kesme, olur mu?" dediğinde tekrar başımı salladım ve bunu yaparken dudağımı ısırdım. Açıkçası kararımı zaten vermiştim, onunla konuşacaktım. Burak bana güldü ve Eylül'ün elini tutarak sokakta yürüyerek ilerlediler. Arkalarından bir süre baktıktan sonra kafamı kaldırıp apartmana baktım. Alp'in yanında geçirdiğim bir haftanın ardından evime dönmüştüm ama aklımda hâlâ Alp'teydi.

"İstersen sen de gidebilirsin" diyen Burcu'nun teklifi çok cazip gelse de yapamazdım.

Kafamı iki yana salladım. "Biraz yalnız kalmalıyız... İkimiz de" dediğimde kolunu boynuma dolayarak bana sarılan Burcu ağlamak için sağlam bir omuzdu fakat yapmayacaktım.

"Kendini kısıtlama, seni ne mutlu ediyorsa onu yap. Sen böyle derdin, unuttun mu?" Unutmamıştım... Biraz düşünmeye ihtiyacım vardı, gülümsedim.

"Onu arayacağım." Eve girdiğimizde aklıma telefonumun olmadığı geldi. Hattımla birlikte telefonumu Alp'e bırakmıştım. Asansöre bindikten sonra,

"Burcu senin telefonunu kullanabilir miyim?" dediğim an Burcu çantasında telefonunu aramaya başladı.

"Tabi, bir de soruyor musun?" deyince onu durdurdum.

"Sanırım akşam arasam daha iyi olacak" dedim. Sesini duyarsam koşa koşa ona gitmekten korktuğumdan falan değildi.

Belki işi vardı ve zamanı yoktu. Hem zaten benim de internetten iş aramam gerekiyordu. Seneyi tamamlamak için çalışmam gerekiyordu, zaten bursum da yeterli gelmiyordu. Kapıyı açarak eve girdik. Ceketimi portmantoya asıp küçük valizimi odama götürdüm. Üzerime rahat bir şeyler giydim ve valizimi boşalttım. Bu süre içinde Burcu telefonda sevgilisiyle konuştu. O konuşmaya devam ederken bize salep yaparak onunkini odasına götürdüm. Bana gülümseyerek teşekkür etti. Onu sevgilisiyle baş başa bırakarak bilgisayarın başına geçtim. İş arama konusunda acele etmem gerekiyordu. Birkaç ilana başvuru yaptıktan sonra kapının zil sesi evin içini doldurdu. Kapıyı açtığımda Engin abinin kapıda dikildiğini görerek şaşırdım.

"Engin abi? Bir şey mi oldu?" dedim. Aklıma birden Alp geldi ve telaşlandım.

"Hayır, bir sorun yok. Bazı dosyaları almak için şirkete uğradım ve Alp bey dönüşte seni de getirmemi söyleyince buraya geldim."

Beni getirmesini mi söylemişti? Hayır, sanırım artık bana emir verecek ya da o etkileyici dominantlığını üzerimde kullanacak bir konumda değildi.

"Üzgünüm, bugün evde yapmam gereken işler var. Ona da üzgün olduğumu ve en kısa zamanda onu görmeye gideceğimi söylersin" dediğimde başını salladı, cebinden benim Alp'e bıraktığım cep telefonunu çıkararak uzattı.

"Eğer gelmek istemezseniz cep telefonunu vermemi istedi" dediğinde kısa bir an tereddüt yaşasam da uzanıp elinde duran telefonu aldım.

"Görüşürüz" diyerek kapıyı kapattım. Elimdeki telefona öylece bakakaldım.

Alp'ten

Nazenin'in bugün buraya gelmeyeceğini biliyordum. Ama yine de bir umut, alması için Engin'i yolladım. Beni şaşırtmasını ve varlığıyla evimi şenlendirmesini istiyordum. Engin yalnız başına salona girdiğinde yanılmadığımı anladım, benden kaçıyordu. Bunun için onu suçlamıyor ya da ona kızmıyordum. Zaten hak ettiğimden fazlasını veriyordu bana. Umut... Artık tutunacağım bir umudum vardı. Dün gece bunu çok net anlamıştım, o bensiz ben de onsuz yapamazdım.

"Efendim. Nazenin hanım evde işleri olduğunu söyledi" diyerek dosyaları masanın üzerine bıraktı. Dizüstü bilgisayarımdan kafamı kaldırdım ve başımı salladım.

"Telefonu aldı mı?"

"Evet, efendim. Cep telefonunu aldı" dediğinde gülümsedim.

"Güzel... Tamam" dediğimde Engin asansöre doğru yöneldi.

"Leman ablanın uçağı gece on ikide iniş yapacak, onu havaalanından alıp eve götür. Buraya gelmek isteyecektir ama sabah gelsin, zaten yorgun olacak" dedim.

Engin asansöre bindi, kapılar kapanmadan önce, "Peki, Alp bey" dedi. O gittikten sonra cep telefonumu elime aldım, belki de onu aramalıydım. Tam aramak üzereyken mesaj geldiğini fark ettim. Nazenin bana mesaj atmıştı heyecanla ne yazdığına bakmak için açtım.

Nazenin:

İlaç saatin geldi.

Unutmadan iç.

Telefon için de teşekkür ederim.

Ah! Hadi ama bu kadar mıydı yani? Lanet ilaçların umurumda olduğunu mu sanıyordu? Cevabını yazarken yüzümde saçma bir gülümseme vardı.

Alp:

İlaç bahanesiyle beni mi

kolaçan ediyorsun sen?

Telefonu yeniden kullanmana sevindim.

Cevabı ekrana kilitlenmiş heyecanla bekliyordum. Açıkçası telefonu almasını beklemiyordum ama almasına memnun olmuştum.

Nazenin:

İlaçlar, Alp,

onları mutlaka iç.

Bu yeni hırçın ve despot Nazenin fazla mı seksiydi? Yoksa bana mı öyle geliyordu? Belki de Nazenin'in aslı buydu ama ben onun efendisi rolünü oynadığım için bu Nazenin'i keşfedememiştim.

Alp:
Belki de buraya gelip ilaçları
içtiğimden emin olmalısın.

Onu görmeyi deli gibi istiyordum. İnce belini kavramak, pembe yumuşak dudaklarını öpmek... Ben Nazenin'le ilgili hayallere daldığım sırada mesajıma cevap geldi.

Nazenin:
Yapamam. Eylül ve Burcu
ile kızlar gecesi yapacağız
ve işlerim var.
Başka zaman görüşürüz.

Eylül demişken aklıma Burak geldi. Her ne kadar Eylül'le birlikte olsa da onun Nazenin'le aynı evde kalmasını istemiyordum. Hem ayrıca ne işi vardı?

Alp:
Burak kalmıyor yani?
Bu arada ne tür işler?

Yarın için ona doktor randevusu ayarlamıştım, belki oradan sonra buraya gelmesini sağlayabilirdim. Evet, Engin onu doktora götürdükten sonra bana getirmeliydi. Daha fazla onu görmemeye katlanmak istemiyordum.

Nazenin:
Dominantlık yapmaya bu
kadar erken başlamamalısın.

İnternetten iş ilanlarına
bakıyorum, sonra görüşürüz.

İş ilanı mı? Doğru ya, restorandan istifa etmişti. Ama onun benim bilmediğim bir yerde çalışması düşüncesi bile beni rahatsız etmeye yetiyordu. Hayır, bu olamazdı. Ben ona iş bulacaktım.

Alp:
İş mi arıyorsun?
Restorandaki işine geri
dönebilirsin...

Bu Nazenin'in kabul etmeyeceği şeyler listesinde ilk beş maddeye girerdi. Başka alternatifler düşünürken aklıma gelen şey yüzümü güldürdü.

Nazenin:
Hayır! Bunu istemiyorum
kendi imkânlarımla iş bulabilirim.

Aklımdaki fikri onunla yüz yüzeyken konuşmalıydım ve hayır diyemeyeceği bir ortam yaratmalıydım. Son mesajımı yazdım:

Alp:
Yarın saat iki de doktordan
randevu aldım. Engin okul
çıkışı seni oraya götürecek
sonra da bana getirecek. Bunun
karşılığında ben de şimdi
ilaçlarımı içiyorum.

Gerçekten de ilaçlarımı içmek için kalktım ve mutfağa gittim. Bir bardağa su koydum, haplarımı avcumun içine alarak çirkin tatlarını önemsemeden hepsini ağzıma atıp suyu içtim. Yukarı çıktığımda telefonumun ışığı yanıp sönüyordu. Sadece kızgın bir yüz ifadesi vardı. *Hayır* dememişti, bu iyiydi. İlaçlar uykumu getirene kadar çalıştım. Hava yavaşça kararmış, gün geceye dönmüştü. Yatmak için odama gittim, daha kafamı yastığa koyar koymaz uyuyakalmışım.

Telefonumun iğrenç melodisiyle uyandığımda başım çatlayacak gibi ağrıyordu. El yordamıyla komodinin üzerinde duran telefonuma uzanıp kimin aradığına bakmadan kulağıma dayadım. Tanıdık bir kadın sesi zaten bir lokma olan huzurumun içine sıçmaya yetmişti: "Alp kaza geçirmişsin, canım." Telefonun diğer tarafındaki ses Handan'a aitti. Birden tüm tüylerim diken diken oldu. Gayet rahat bir şekilde yatakta doğruldum.

"Geçmiş olsun demek için aradıysan, geçti. Merak etme" dediğimde çirkin bir kahkaha attı.

"Evet, duydum. Ucuz atlatmışsın. Yoksa küçük kölene kendini affettirmek için bilerek mi kaza yaptın?" Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi?

"O artık benim kölem değil. Onu seviyorum ve kendimi affettirmek için böyle şeyler yapmama gerek yok. Bazı beklenmeyen engellere takıldık, çözemeyeceğimiz sorunlar değil. İkimiz de birbirimizi seviyoruz" dediğimde Handan tekrar umarsızca güldü. Bu kadın ne yapmaya çalışıyordu? Her şeyini elinden almıştım ama hâlâ gülebiliyordu.

"Sevgi... Sence o seni yaptığın tüm şeylere rağmen seviyor mudur? Hiç sanmıyorum. Hatta senin daha önce yaptıklarını görse sana o aşk dolu maviş gözleriyle bakabilir mi?" diye sordu.

Yaptıklarımı görse mi, "Handan sen ne saçmalıyorsun! Lafı dolandırma, açık konuş. Seninle kaybedecek vaktim yok" dediğimde Handan yırtıcı ses tonunu takınarak konuştu.

"Sen neden bahsettiğimi iyi bilirsin, Alp. O çektiğimiz videoları hatırlıyorsundur mutlaka, hani senin başrolde oynadıkların." Videolar mı? Onları saklamaması gerekiyordu, anlaşmamız böyleydi. İzledikten sonra yok edecekti. Hayır, hayır, saklamış olamazdı.

"Videoları yok etmen gerekiyordu."

"Ama etmedim. Şartları konuşmak için daha sonra ararım. Şimdilik seni yalnız bırakayım" dedikten sonra telefonu suratıma *'evet, suratıma'* kapattı. Kulağımda telefonun boş hat sesiyle öylece kalakaldım. O videolar her şeyi mahvederdi. Acaba hangilerini saklıyordu, eğer hepsini saklıyorsa sıçmıştım. Basını, kariyerimi, itibarımı geçmiştim. Onlar zaten çöp olurdu ama Nazenin onları görürse... Düşünmek bile istemiyordum. Çok aşırı oyunlar oynamıştım. Nazenin'le oynadığım ufak acı oyunlarından çok daha aşırı oyunlar oynamıştım. Özellikle ilk zamanlar Handan'a resmen şov yapmıştım. Ben ne kadar hastalıklı bir pisliktim? Telefonumdan avukatlarımı aradım, bu tarz şeylerin basına sızması durumunda yapacaklarımız, önlemler, aklamalar hakkında uzun uzun konuşmalar yaptık. Videoları doğrudan Nazenin'e göndermesi durumunu engellemek için Nazenin'in kullandığı e-posta adresine ve telefonlarına takip koydurdum. Yapabileceğim başka bir şey yoktu, Nazenin'in onları görmesine izin vermeyecektim. Gün içinde Leman abla gelmiş, ona kazadan bahsetmediğim için biraz azarlamış ama fazla üstüme gelmemişti. Sinirli olduğumu fark ederek sadece yemek, ilaç gibi ihtiyaçlar için yanıma gelmişti. Tüm konuşmaları yaptıktan sonra Timur'u aradım, telefon ilk çalışta açıldı.

"Efendim, dostum."

"Müsaitsen konuşmamız lazım, tamamen boka batmak üzereyim" dediğimde Timur bir *hımm* sesi çıkardı.

"Bu aralar çok sık batıyorsun. Evdeyim, birazdan sende olurum" dedi. Bu durumlar için bana yakın oturması iyiydi. Bir dostun desteğine ihtiyacım vardı. Yarım saat sonra Timur ön kapımı çalıyordu, elimdeki kahve fincanını girişteki dola-

ba bıraktım ve cam kapıyı açtım. Timur içeri girdi, ona salonu işaret ettim.

"Kahve?" Elimdeki fincanı gösterdim. Salondan mutfağa yöneldi.

"Ben alırım" dedi.

Üçlü koltuğa oturup koltuk değneğimi yanıma koydum, artık tek değnek kullanıyordum ama bu alçıdan nefret etmeme engel değildi.

Timur elinde bir fincan kahveyle yanıma oturdu, "Seni dinliyorum, yine neler karıştırdın?" dediğinde suçlu bir çocuk gibi hissediyordum kendimi.

"Handan aradı..."

Timur'un kaşları çatıldı. "Ne istiyormuş yine?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum ama videolarım elinde sanırım" dediğimde Timur az daha kahvesini püskürtüyordu.

Fincanı sehpaya bıraktı ve iyice yerine yerleşti, "Düşündüğüm videolar mı?" diye sordu.

Onu onayladım, "Evet, ne kadarı elinde ya da blöf mü yapıyor bilmiyorum. İstediklerini söylemek için daha sonra arayacağını söyledi. Avukatlarla konuştum, itibarımı iki paralık edebilir. Ama Nazenin onları görürse..." dediğimde Timur anladığını belirterek başını salladı.

"Telefonuna ve e-postalarına tedbir koydur" dediğinde bunu zaten yapmıştım ama yine de korkuyordum.

"Hepsini yaptım zaten."

"Basına verirse durum vahim olabilir. Ne istiyorsa bir an önce öğrensek iyi olacak" dedi.

Muhtemelen para isterdi, ne kadar isterse verecektim. Başka çarem yoktu. "Para isteyecek, ya da Uca'yı..."

Timur ellerini dağınık saçlarında gezdirip kafasını kaşıdı, "Bu kadar kolay olacağını sanmam." Handan karmaşık bir kadındı ama şu an tek ihtiyacı olan paraydı. Yakında hesa-

bındakiler suyunu çekerdi, babasının hâlâ kumar batağında olduğu düşünülürse çok da uzun sürmezdi. İsteyeceği başka bir şey yoktu.

"Umarım istediği sadece paradır ve verip kurtulurum. Yoksa her şey mahvolacak." Timur gittikten sonra yukarı çıkarak çatı katında yıldızların altında oturmaya başladım. Nazenin'in isteği üzerine içki içemiyordum, elimdeki bitki çayına bakarak gülümsedim. Beni şekillendirmişti... Onun bana hislerini itiraf ettiği ilk günü düşündüm, hayatımın akışının ve hislerimin tamamen değiştiği o günü...

***

Geçmiş...

Bir toplantıdan diğerine koşarken aklım işlerle meşgul olması gerekirken yine Nazenin beliriyordu. Onu aramak için bir fırsat kollasam da bir türlü vakit bulamıyordum. Nihayet akşam olduğunda onu restoranda görmenin iyi bir fikir olacağına kanaat getirdim. VIP için rezervasyon yaptırdım, belki bu akşam o masada onu becerebilirdim. Düşüncesi bile güçlü bir elektrik akımına kapılmama neden oldu. Şirketten çıkarak arabama atladım, hızlıca restorana sürdüm. İşim uzun sürecekti, bu nedenle aracımın anahtarını arabama hayran gözlerle bakan valeye uzattım. Onunla mutlaka bir tur atacak, öyle otoparka alacaktı. Bundan emindim ama umursamadım. Restoranın içine girdim, doğruca VIP salona gittim. Nazenin'in gelmesini beklerken kapıdan içeri şef garson çocuk girdi. Ona ters ters baktım. "Servis için Nazenin'i istemiştim" dedim.

Çocuk başını salladı, "Biliyorum, efendim, Naz bugün kendini iyi hissetmiyor ve izinli" dedi bir solukta.

Kendini iyi hissetmiyor da ne demek oluyor? Hassiktir! Onu bugün aramalıydım, mutlaka bunun için zaman yaratmalıydım. Hasta mıydı yoksa?

"Hasta mı?" Çocuk kafasını iki yana salladı. O yüzündeki kızgın ifadenin nedeni neydi?

"Hayır, değil. Sadece bazı gerçekleri öğrendi." İşte şimdi kızıyordum. Çocuğa doğru hızlı adımlarla yaklaştım ve tam önünde durdum. Benden birkaç santim kısaydı ama ben ondan çok daha heybetli görünüyordum.

"Ona ne anlattın?" Onu burada işe aldırdığımı anlattıysa sıçmıştım. Nasıl bir açıklama yapabilirdim bilmiyordum, bunu kesinlikle öğrenmesini istemiyordum.

"Onu işe aldırdığımı gizli tutman gerekiyordu, bu seni işinden edebilir." Çocuk korkmuş görünmüyordu.

"Zaten ona bundan bahsetmedim ama sizin hakkınızda çıkan magazin haberlerini göstermiş olabilirim. Emin olun iş umurumda değil, beni kovdurabilirsiniz. Sadece Naz'ı üzmenizi istemiyorum, o sizin kolaylıkla ezip geçeceğiniz bir kız. Ama onu ezip geçtiğinizde geriye bir şey kalmaz. Bunu yapmayın." Hakkımda çıkan magazin haberleri mi? Bugün işlerden fırsat bulup hiçbir şeye bakamamıştım, kim bilir yine ne haberi yapılmıştı? Ayrıca garson çocuk tüm nefretimi üzerine çekiyordu ve bu onun için iyi bir durum değildi. O kim oluyordu da Nazenin'i bana karşı korumak gibi saçma bir tutumun içine girebiliyordu?

"Bunlar seni ilgilendiren konular değil. Burnunu başkalarının işlerine sokmamalısın. Nazenin benim, bunu aklına sok." Yanından geçerken omzuna çarptım. Tamam, bunu bilerek yaptım ve çok çocukça bir davranıştı. Hızlıca restorandan çıktım, valeye arabayı getirmesini ve bunu çabuk yapmasını söyledim. Onunla bir an önce konuşmalıydım. Arabam gelirken telefonumdan internete girdim, o malum haberleri gördüm. Yine Handan'la benden bahsediyordu. Bu magazinciler bizde ne buluyordu? Sürekli bizi yakıştırmaları artık can sıkıcıydı. Handan Türkiye'ye benimle gelmişti ama yanımızda yeni itaatkârı Eric vardı, benimle bile değildi. Valenin getirdiği aracıma bindim ve hızla restorandan çıkarken Nazenin'i aradım. Telefonu uzun uzun çalıyor ama cevap vermiyordu. Arka arkaya aramaya devam ettim ama yanıt yoktu. Bilerek mi açmıyordu? Ar-

kadaşlarından birini aramak aklımdan geçti ama vazgeçtim. Zaten evine gidiyordum, az sonra onu görebilecektim. Apartmanın önünde arabamı durdurup indim. Zili aşağıdan çaldım, megafondan arkadaşının sesi geldi.

"Kim o?" Gözlerimi devirdim ve aceleci bir sesle,

"Alp Ataman" dedim. Kapı otomatiği anında açıldı ve asansöre binerek yukarı çıktım. Eylül kapıyı açmış, bedenini kapının kenarına yaslamış ve kollarını göğsünde bağlamıştı.

"Nazenin'i görmeliyim." Eylül önümden çekilmedi. Burcu ise kollarını bağlamış şekilde koridorda duruyordu. Son derece tehditkâr bir ifadesi vardı.

"Onun seni görmek isteyip istemeyeceğini sormalıyım. Geldiğinden beri odasında, bir şey mi yaptın?" Kaşlarını çatmıştı. Kırk kiloluk haliyle bana engel olabileceğini mi sanıyordu?

"Bir yanlış anlaşılma olmuş, onunla konuşmalıyım." Kaba davranmak istemiyordum ama sesim ister istemez sert çıkmıştı. Kız bundan pek etkilenmiş gibi gözükmüyordu, önümden çekildi.

"Onu üzecek bir şey yaparsan seni dışarı atarım, bilmiş ol." İçeri girip ayakkabılarımı çıkardım. Montumu da astım. Bana koridoru işaret etti.

"Sonda, sağ taraftaki kapı." Bir şey söylemeden hızla koridorda ilerledim ve sağ taraftaki kapıyı çaldım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Bana bu akşam biraz izin verin lütfen!" Nazenin'in fazlasıyla cılız sesi duyuldu. Sesi ağlamış gibi mi geliyordu? Ağlıyor muydu? Kapıyı açarak içeri girdim, Nazenin'in bedeni küçük yatağın üzerine kıvrılmıştı. Odaya girdiğimi fark ederek doğruldu, beni görünce gözleri kocaman açıldı. Yanına doğru ilerledim.

"Sakın, sakın bana yaklaşma." Yatağın tam yanında duraksadım.

"Açıklamama izin ver." Bu hali beni kahrediyordu. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Yüzü bembeyazdı, dağılmıştı. Onu neden bu kadar etkilemişti, anlayamıyordum.

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin, hem neden açık-

lama yapmak zorunda olasın ki?" Neler diyordu böyle? Tabii ki de ona açıklama yapmak zorunda değildim. Ama yapmak istiyordum. Yanlış anlaşılmak berbat bir şeydi. Hele bu yanlış anlaşılma Nazenin'i böylesine üzüyorsa daha da berbattı.

"Nazenin tabi ki sana bir açıklama borçluyum. O haberleri gördüğünü biliyorum. Seni görmek için restorana gittim ve Doğukan bana her şeyi anlattı. İnan bana o haber..." Ben devam edemeden Nazenin sözümü kesti.

"Evet, bravo, oyununu oldukça başarılı oynadın. Sonuçlarını görmek için de hiç geç kalmadın, tam zamanında buradasın." Oyun mu? Oyunu öğrenmiş olamazdı... Hayır, hayır öğrenemezdi. Kimse bilmiyordu, o çocuk bir şeyler söylemiş olsa bile o iğrençliği tahmin etmesine imkân yoktu.

"Seni gerçekten tebrik ediyorum. Beni kandırmada gayet başarılıydın. Beni elde ettin, bedensel acılarla kendini tatmin ettin, şimdi de bana duygusal acı vermeyi başardın. Evet, Alp... Gördüğün gibi bütün gün odama kapanıp ağladım. Sen de umarım yaşadığım acıdan zevk almışsındır. Tabi ki almışsındır, sen nasıl olsa bir sadistsin..." Sadist? Bana karşı ilk defa bu kelimeyi kullanıyordu. Doğru olmasına rağmen canımı yakmıştı. Ama hâlâ ne oyunundan bahsettiğini anlayamıyordum. Onu üzmek, isteyeceğim son şeydi. Bunu anlayamıyor muydu?

"Ama beni yeteri kadar sinirlendirmeyi başaramadın. Ben senden çok kendime kızıyorum. Salak gibi sana inanıp güvendim, benimle olmak hoşuna gidiyor sandım. Bana değerli bir kolye aldın diye kendimi bir halt sandım. Hayatında bir yerim olduğunu düşündüm. Kölen olmamın bir anlamı varmış gibi mutlu oldum. Alp Ataman sözünü daima tutarmış... Sen sözlerini tutabilecek bir adam değilsin." Derin bir soluk aldı. "En çok da kendime neden kızıyorum, biliyor musun? Sana âşık olduğum için kızıyorum." Söyledikleri kafamın içinde dönüp durdu, başta ne demek istediği anlayamıyordum. Hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Hatta değerini yok sayarak kendinden bahsetmesi beni kızdırmıştı. Ama son cümle, asıl beni vuran oydu. Bunu daha önce de uykusunda söylemişti fakat sadece sayıkladığını düşünmüştüm. Şimdi karşıma geçmiş bana âşık

olduğunu söylüyordu. Bu doğru olabilir miydi? Benim gibi birini sevebilir miydi? Sevmemesini dilerdim ama bunun için sanırım çok geçti. Tüm hücrelerim bu itiraf karşısında ısındı. Bu beni hem ona çekiyor hem de tüm gücüyle itiyordu. İki enerji arasında kalmıştım.

"Sen az önce ne dedin?" Hâlâ doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Ne söylediğimin ne önemi var. Duyman gerekenleri duydun. Git artık." Umarsızca beni başından atmaya çalışıyordu. Hayır, hiçbir yere gitmiyordum. Yanına yaklaşıp yüzünü avuçlarımın içine aldım.

"Sen az önce bana âşık olduğunu mu söyledin?" Nazenin tamamen etkim altındaydı, solukları sıklaşmış ve nabzı yükselmişti. Bir süre duraksadı, derin bir nefes aldı. Doğrudan dudaklarıma odaklanmıştı. Cevap vermiyordu.

"Soruma cevap ver."

Yine sinirli Nazenin geri döndü, gözlerinde ateşler yandı. "Alp ben olmayacağını bile bile hayal kurdum. Ne kadar aptal ve zayıf bir kızım, değil mi? Sanırım sadece seks yapıp bunu unutan kızlardan olamadım. Bu oyununa ekstra bir renk katmış oldu."

Hâlâ ısrarla şu oyun kelimesini kullanması beni sinirlendiriyordu. Oyun kelimesini her kullandığımda yaptığım iğrençlikler aklıma geliyordu... Az daha ona yapacağım iğrençlikler. "Sen ne oyunundan, ne zevkinden bahsediyorsun, Nazenin?"

Sesimi yükselttiğimde Nazenin bakışlarını benden kaçırdı. "Sadece bedensel acıdan zevk almadığını biliyorum. Duygusal ve ruhsal olarak da acı çekmemi istedin ve başardın işte. Oyunun amacına ulaştı."

Doğrular kulaklarımı can acıtıcı bir şekilde tırmalıyordu. Nazenin'in dürüstlükle söylediği her kelime doğruydu. Yıllardır tıpkı onun söylediği gibi yapmıştım. Günah dolu ruhuma bedensel acı zayıf gelmeye başladığında ruhsal acıdan beslenmiştim. Bir kan emici gibi kadınların acılarını sömürmüştüm. Bunu Nazenin'e de yapacaktım, eğer beni bu kadar etkilemese ve bu kadar masum olmasa aynısını ona da yapacaktım. Ama o farklıydı, bunun farkında olması gerekirdi.

"Ne yani, seni aldatıp üzerek mutlu olduğumu mu sanıyorsun? Evet, tamam, kabul ediyorum. Çok normal biri değilim. Sadistçe zevklerim var, bedensel acı çektirmekten zevk alıyorum. Benim hakkımda yanılmıyorsun, ben pisliğin tekiyim. Ama seni asla aldatmadım, yalanda söylemedim. Emin ol, şu an seni böyle üzgün görmek beni mahvediyor. Canımın nasıl yandığını anlatamam." Dürüst olamayacak kadar da acizdim, tabi bunu yüksek sesle dile getirmedim. Nazenin'e yalan söylüyordum, kendimi kandırmanın âlemi yoktu. Onun canını yakmak, o pis oyunu oynamak istemiştim. Bunu yapmamış olmam istemiş olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

"Canın neden yansın ki? Beni kandıran, oyuna getiren sensin."

Uzanıp ellerini tuttum. "Sana oyun falan oynamadım. Nazenin sana açıklama yapmak için geldim. Sana internette gördüğün her şeye inanmamanı söylemiştim. Ama sen benimle konuşmak yerine internette çıkan haberlere inanmayı seçiyorsun."

Sinir onu tekrar ele geçirdi, "Ne yani, tüm o çıkan çarşaf çarşaf haberler yalan mı? Hem yalan olsa bile sana daha önce Handan'la ilişkin olup olmadığını sormuştum. Sen bana hiçbir şekilde ilişkin olmadığını söyledin. Ama şimdi öğreniyorum ki uzun süredir sevgilinmiş."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadım. "Sana söylediklerim arasında tek bir yalan kelimem yoktu, Nazenin. Handan'ın ailesi bizim birlikte olmamızı çok istedi. Ortak olduğumuz için sık sık görüşüyorduk, basın da bu yüzden ben ve Handan'la ilgili bir sürü yakıştırma yaptı. Bu haberlerin hepsi o saçma yakıştırmalar yüzünden. Ama ne Handan ne de ben böyle bir şey olamayacağının farkındayız. O sadece bir arkadaş, hepsi bu." Anlamsızca yüzüme bakıyordu.

"Basın benim hakkımda pek haber yapamıyor. İlişkilerimi mümkün olduğunca göz önünde yaşamamaya çalışıyorum. Ama merak ediliyorum, Nazenin. Bu servet, şirketler, ben merak ediliyorum. O yüzden hakkımda çoğu doğru olmayan bir sürü haber var." Onun güvenini hâlâ tam manasıyla kazanamamış olmak da beni ayrıca mutsuz etmişti.

"Ne yani, o çıkan haberler yalan mı? Amerika'da onunla değil

miydin? O resimler ne o zaman?" Bu konuda ısrar ediyor olması canımı sıkıyordu.

"Hayır, Amerika'da onunla görüştüm. Ama bizim ortak bir şirketimiz var ve Handan da o şirketin yönetim kurulunda. Şirketle ilgili düzenlenen bir davete beraber katıldık. Biz zaten bu tarz davetlere sıkça katılırız, internette gördüğün resimlerin hepsi bu davetlerden." Bak işte şimdi söylediklerim tamamen doğruydu. Handan'ın aşırı paragöz ailesi onu bana yamamak için her yolu denemişler ama yine de başarılı olamamışlardı.

"Alp Ataman merak ediliyor, Nazenin. O yüzden hakkımda çoğu doğru olmayan bir sürü haber var." Hatta çoğu zaman davetler için mankenlerle para karşılığı kameraların karşısına geçip ellerinde malzeme olmasını bile sağlıyordum. Sadece benim hakkımda saçma şeyler yazmalarını engellemek ve bu sadist yanımı gizli tutmak için onlara haber veriyordum.

Nazenin'in gözlerinde kızgınlık vardı. Bana inanmıyor muydu? Ona şu anda daha önce hiç olmadığım kadar dürüsttüm.

"Hâlâ bana inanmıyor musun?" Yüzündeki ani duygu durum değişimine bakılırsa inanıyordu.

"İnanıyorum" dedi. Bir anda bütün bedenimde bir rahatlama dolaştı.

"Bundan sonra bu tarz haberler okuduğunda onlara inanmak yerine bana sormanı istiyorum. Anlaştık mı?"

Bakışlarını benden kaçırdı, daha sonra tekrar bana baktı. "Anlaştık..."

Normalde yapmaktan hiç hoşlanmadığım ama Nazenin'le yaptığım zaman büyük bir huzur veren bir şey yaparak ona sarıldım. "Ve unutma, Alp Ataman sözünü daima tutar. Bir daha bana sözümü tutmadığımı söyleme" dedim.

Onunla uyumak istiyordum, kollarından ayrılır ayrılmaz üzerimi çıkarmak için geriledim.

Zayıf bir sesle, "Gitme" dedi.

"Bir yere gitmiyorum. Takım elbiseyle yatamam, sadece soyu-

nacağım" deyip gülümsedim. Bana ihtiyaç duyması tüm dürtülerimi harekete geçiriyordu. Kıyafetlerimi çıkardım, her ne kadar onu deli gibi becerip cezalandırmak istesem de bunu başka zaman yapmalıydım. Şu anda fazlasıyla kırılgan görünüyordu. Yanına yerleştim, yatağa sığmak için küçük bedenini kendi bedenimin üstüne yasladım.

"Teşekkür ederim" diye uykuya dalmak üzereyken kulağına fısıldadım.

"Ne için?" Mırıltılı sesi saniyeler içinde uykuya dalacağının göstergesiydi ve söylediklerimi duymayacak oluşunun verdiği rahatlıkla onu cevapladım.

"Bana inandığın ve gerçek olmasa da beni sevdiğini sandığın için." Böyle bir hisse ihtiyacım olduğunu bile bilmezdim. Nazenin'in beni sevdiğine tabi ki de inanmıyordum. O benim gibi birini sevemezdi. Ben sevgiye layık bir adam değildim ama düşüncesi bile garip bir şekilde iyi hissettiriyordu.

Nazenin'den...

Eylül ve Burcu'yla yaptığımız kızlar gecesi bana fazlasıyla iyi gelmişti. Her şeyi, aramızda geçen tüm konuşmaları noktasından virgülüne kadar onlara anlatmıştım. Durum kritiğini yapmış, benim duygularımı da terazinin bir tarafına koyarak değerlendirme yapmıştık. Eylül de Burcu da Alp'e bir şans daha vermemden yanaydılar ve kalbim de onlarla aynı fikirdeydi. Ama Alp'e bu durum için sunacağım tek bir şartım olacaktı. Sabah okuldan sonra Engin abinin okulun ka-

pısında beni beklediğini görünce doktor randevusu ve sonrasında Alp'le yaşayacağım büyük buluşma kafama dank etti. Tamamen unutmuştum. Burak da bizim okul çıkışımızda Eylül'ü bekliyordu, onlarla yemek yemeye söz vermiştim. Tabi bu doktor randevumu unutmadan önceydi. Onlara durumu anlatarak müsaade istedim, daha sonra Engin abinin yanına giderek arabanın ön koltuğuna kuruldum. Engin abi trafiğe karışırken,

"Alp nasıl?" diye sordum.

Bana bakmadan cevap verdi, "Oldukça iyi. Doktoru durumunun iyi olduğunu, hatta yakında alçıyı çıkaracağını söyledi. Sanırım haftaya" dediğinde bu durum beni sevindirdi.

Yolun geri kalanında oldukça sessizdik. Doktorun muayenehanesinin önünde araçtan indim. Engin abi beni bekleyeceğini söylediğinde ona itiraz etmedim. Doktorda bir saatlik randevum vardı ama bir buçuk saat kalmış ve ilaçlarımı bırakıp seanslara gelmediğim için de biraz azarlanmıştım. Doktora Alp'in sadistliği ve benim mazoşistliğim haricinde her şeyi anlattım. Videolardan da normal bir seks videosu olarak bahsettim. Doktor daha çok benim ruhsal durumumla ilgilendi, neler hissettiğimi sordu. Ona sadece doğruları anlattım. Alp'le güven problemimiz için de bize çift terapisti önerdi. Terapistin bilgilerini Alp'e ileteceğini söyledi ama ben buna gerek olduğunu sanmıyordum. Bunu ikimiz çözebilirdik ve ben bunun için mücadele edecektim. Bir buçuk saat sonunda biraz ağlamış, biraz kızmış ama içimi dökmüş olarak binadan çıktım. Engin abi aracın içinde gazete okuyordu, beni görünce gazeteyi koltuğun kenarına sıkıştırıp araçtan indi ve bana kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim" dedim. Elimdeki mendile burnumu silerken ona bakmamaya çalışıyordum. Engin abi aracı çalıştırıp Alp'in evine doğru yola çıktığında ağlamamı kontrol altına almış olsam da gözlerim hâlâ kıpkırmızıydı. Uzun sayılabilecek bir yolculuğun ardından araç Alp'in evinin önünde durdu. Engin abi arabadan inmeden ben kapımı açarak araç-

tan indim. Evin kapısını daha çalmadan Leman abla tüm güleryüzüyle açtı. Alp'in uyuduğunu söyleyince onunla birlikte mutfağa geçtim. Bana bir fincan çay koyarak yemek yapmaya devam etti. Alp'in durumu, kaza ve biraz da bizim hakkımızda konuştuk. Leman abla ben gittikten sonra Alp'in tamamen dağıldığını, çok içtiğini anlattı. Bu beni üzmüştü, benim yüzümden Alp'in öyle bir hal alması içimi acıtmıştı.

Leman abla bana Alp'le barışıp barışmadığımı sorunca ne cevap vereceğimi bilemeden, "Ben Alp'e bakayım, belki uyanmıştır" diyerek yerimden kalktım.

Leman abla anlayışla kafasını sallayınca mutfaktan çıkarak asansöre bindim. Kendime itiraf edemesem de onu özlemiştim, bir günlük ayrılıkta bile yine kendini özletecek bir boyuta getirmişti beni. Asansörden inip salondan Alp'in odasının olduğu koridora geçtim. Diz kapaklarım titriyor ve nefesim tekliyordu. Kapıyı hafifçe tıklatıp ses gelmeyince açarak kafamı içeri uzattım. Alp yatıyordu, en masum hallerinden birindeydi. Uykusunda ne düşünüyorsa, kaşları çatılmıştı. İçeri giren cılız güneş ışınları çıplak göğsünde bir ışık huzmesi yaratıyordu. Zaten tekleyen nefesimi şimdi tamamen tutmuştum, sadece ona bakıyordum. İçeri girip kapıyı ardımdan kapattım. Oldukça yavaş adımlarla yatağa yürüdüm. Uyurken onu biraz izlemek istiyordum. Yatağın yanında duraksadım, güzel yüzünü inceledim. Tıraş olmuştu ve bu halini sakallı halinden daha çok sevdiğimi fark ettim. Alp'in tek çizgi halinde duran dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve çatılmış kaşları rahatladı, gözlerini açmadan konuştuğunda utançtan ölmek üzereydim.

"Beni izliyorsun..." Gözleri hafifçe aralandı, mavi gözleri bana odaklandı.

"Seni kontrol etmek için gelmiştim" dediğimde yataktan doğruldu ve bileğimi kavrayarak beni yanına çekti. "Yalan söyleme, dakikalardır beni izliyorsun" dedi.

Yakalanmanın vermiş olduğu utançla yanaklarımın alev aldığını hissediyordum. Beni yatağa çekince yatağın kenarı-

na oturdum. "Doktor randevun nasıldı?" Kızarmış gözlerimi fark etmiş olmalı ki ellerini yanaklarıma götürerek gözlerimin içine baktı.

"Fena değildi. İlaçlara yeniden başladım ve seansları kaçırmamam için uyarı aldım" dedim.

Alp anlıyormuş gibi başını salladı. "Asistanıma randevu günlerinde sana haber vermesini söylerim..." dedikten sonra bir süre duraksadı, "Ona anlattın mı?" Neyi kast ettiğini biliyordum, kafamı iki yana sallarken bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Hayır... Ama üstü kapalı şekilde ayrılığımızdan bahsettim" dedim.

Çenesi kasıldı. "Ona her şeyi anlatmalıydın, Nazenin" dediğinde kaşlarımı çattım. "Anlatmak istemiyorum, Alp. Ben iyiyim, tamam mı?" dedim sesimi yükselterek.

Beni kendine çekerek kollarını etrafıma sardı. Ne olduğuna şaşırarak uzunca bir süre tepki veremesem de onu daha fazla reddetmeyeceğimin farkına vardım. Ben de ona sarıldım.

"Sarıl bana, yüzünü göğsüme yasla... Bırak alayım tüm endişelerini, bu benim sorumluluğum" dedi.

Ona güvenmek istiyordum, tek istediğim buydu. Ondan ayrılıp yüzüne baktım. "Ben dün biraz düşündüm." Sorgulayan bakışlar üzerimdeydi.

"Bizim hakkımızda..." Konunun ciddiyetinden olsa gerek, oturmasını dikleştirdi. Gerginlik bir anda tüm odayı sardı.

"Beni sevdiğine inanıyorum ve ben de seni seviyorum. Her ne kadar seninle bir daha görüşmemem gerekse de kendime engel olamıyorum." Yüzündeki ifadesizlik üzerine konuşmamı sürdürdüm. "Senden tek istediğim, Alp, bana karşı dürüst olman. Ne olursa olsun sadece dürüst olmanı istiyorum."

Alp'in yüzünde anlamlandıramadığım bir ifade dolaşıyordu. Elini saçlarından geçirdi ve gergince elimi tuttu, "Bu bir şansımız olduğu anlamına mı geliyor?" Uzunca bir süre duraksasam da artık inkâr etmemin bir anlamı yoktu, onsuz

olamıyordum. Başımı salladım ve onayladım. Gözlerinde parlayan ışık nabzımın yükselmesine neden oldu.

"Önce söz ver. Dürüstlük, Alp... Ne olursa olsun."

Dudak içlerini ısırıyordu. Yine benden bir şey mi saklıyordu? "Bu durumda sanırım seninle konuşmalıyım."

Evet, bir şey saklıyordu. Ne olduğu konusunda tahmin yürütemiyordum. Endişe tüm hücrelerimi ele geçirirken bakışlarımı ondan kaçırdım. Alp yüzüme uzanıp yanaklarımı avuçlarının içine alarak beni ona bakmaya zorladı.

"Sana söz veriyorum. Bundan sonra sana karşı her daim dürüst olacağım. Ama sana anlatmam gereken bir şey var."

Anlatacağı şeyin onu gerdiği ve endişelendirdiği açıktı, merakla yüzüne baktım. "Seni dinliyorum."

Alp'in söylemekle söylememek arasında kararsız kalması beni daha da meraklandırıyordu. "Handan..." dediği anda kan basıncım yükseldi. "Dün beni aradı." Alp'i mi aramıştı? İyi ama neden? Doğru ya, onlar hâlâ ortaktı ve onunla konuşması gereken bir sürü durum olacaktı. Bu beni rahatsız etti ama bir şey söylemedim, sadece onu dinlemek istiyordum.

"Sen gittikten sonra Uca şirketinin tüm hisselerini aldım. Handan'ın babası borç batağındaydı ve borç senetlerinin çoğu benim elimdeydi. Onları kullanarak şirkete ve banka hesaplarına el koydum, her şeylerini aldım." Bu beni çok şaşırtmıştı. Alp'in ona ne kadar öfkelendiği açıktı. Ama sonuçta bu işlerde beraberlerdi. Anladığım kadarıyla Handan'ın o video olayını söylediği tek kadın ben değildim. Alp'in daha önceki itaatkâr, köle... adı her neyse onlara da söylediğini biliyordum. Alp'in bu kadar tepki vermesinin nedeni beni sevmesiydi, bunu da anlıyordum. Ama Handan'a bu gücü veren Alp'in ta kendisiydi.

"Seni neden arıyor?" Söyleyeceği şeyin pek hayır olmayacağının farkındaydım.

"Elinde videolarım varmış, beni tehdit ediyor." İşte şimdi

kan beynime hücum etmişti, kulaklarım uğulduyordu. Ne tür videolar olduğunu elbette biliyordum.

"O videolar mı?" Alp beni onaylayarak başını salladı. Ne düşünmeli ya da nasıl tepki vermeliydim, bundan emin olamıyordum. Bunlar geçmişte kalmış şeyler olsa da bir insan geçmişini nasıl inkâr edebilirdi? Sonradan benim de geçmişimi inkâr ettiğim aklıma geldi. Babam ve annemin trafik kazasında öldüğü yalanına kendim bile inanacak kadar geçmişimi inkâr etmemiş miydim? Alp'i geçmişiyle yargılamak haddine sahip değildim.

"Ne istiyor?" Alp umarsızca omuz silkti.

"Bilmiyorum, bunu daha sonra konuşacağımızı söyledi. Ama önemli değil. Para, mal, mülk ne isterse vermeye hazırım. Tek düşüncem sensin... Senin onları görmeni ya da seni etkilemesini istemiyorum."

Evet, onları görmeyi kesinlikle ben de istemezdim. "Bunları bana anlatacak mıydın? Yoksa bugünkü konuşmamızdan dolayı mı anlatmaya karar verdin?" Muhtemelen anlatmayacaktı, bunu tahmin ediyordum. Ama şimdi anlatması bile bana verdiği değeri gösterirdi.

"Sana anlatmayı istemiyordum, bu durum beni çok utandırıyor, Nazenin. Sana karşı nasıl mahcup olduğumu tahmin dahi edemezsin. O videoları görürsen ben yıkılırım... E-postana ve telefonlarına tedbir koydurdum, bilgin olsun. Eğer sana ulaşmaya çalışırsa hemen bana haber vermeni istiyorum" dediğinde kafamı salladım. Kontrol yine onun elindeydi...

Alp'ten...

Kesinlikle bu durumu onunla paylaşmak gibi bir niyetim ya da düşüncem yoktu. Ama beni bunu yapmaya mecbur bırakmıştı. Beni affetmesine bu kadar yaklaşmışken ve bir şans kazanmışken siktiğimin tehditleri yüzünden bu şansımı riske edemezdim. Diğer yandan da bunları Nazenin'e anlatmak omuzlarımdan büyük bir yük kalkmasını sağlamıştı. Sanki rahatlamış ve hafiflemiştim. Artık Handan'ın yapacakları beni korkutmuyordu, o yüzden daha cesur davranabilirdim. Nazenin'in düşünceli ifadesine bir süre baktıktan sonra onu kendime çektim ve dolgun dudaklarını tutkulu bir şekilde öpmeye başladım. Oyunlarımızı özlemiştim, gerçi onunla ilgili her şeyi özlemiştim. Nazenin'i üzerime çekerek öpmeye devam ettiğim sırada telefonum çalmaya başladı.

"Hay sikeyim!" Bir küfür savurduktan sonra Nazenin hafifçe gülümsedi. Telefonuma uzandım.

Dişlerimi sıkarak, "Efendim, Timur?" diye tısladım.

"Yanlış zaman mı?" Ah, demek anlaşılıyordu.

"Oldukça yanlış bir zaman, söyle!" Sert sesim karşısında onun eğlenceli tavrı devam ediyordu.

"Burak bu gece dönüyor. Gitmesi şerefine benim evde yemek organize ediyorum. Nazenin'le birlikte gel, akşam yedide." Hiç gidesim yoktu ama gitmek zorunda gibi görünüyordum.

"Tamam, gelmeye çalışırız" dedim. Telefonu kapatarak Nazenin'e baktım.

"Timur akşam yemeğe çağırıyor. Burak bu gece İngiltere'ye dönüyor." Nazenin başını salladı.

"Gidiyor muyuz?" Gülümsememi bastıramıyordum, bu kadın beni inanılmaz mutlu ediyordu. Başımı salladım.

"Nerede kalmıştık..." Onu tekrar kendime çekerek dudaklarıyla buluştum. Kalbim hiç atmadığı ve atamayacağı hızla çarpıyordu.

"Bir yerde kaldığımızı sanmıyorum." Hadi ama... Ağırdan almak istemiyordum, tüm hücrelerimin onunla dolmasına ihtiyacım vardı.

Komodinin üzerinde duran saate baktım. "Gitmeden önce iki saatimiz var ve bunu değerlendirmek istiyorum" diyerek ellerimi ince beline indirdim. Üzerindeki bluzu çekiştirmeye başladım. Nazenin bana karşı koymak için çabalasa da bunda pek başarılı değildi. Vücudu benim olduğunu haykırıyordu, ağzının söylemesine gerek yoktu.

"Seni istiyorum, bebeğim..." Fısıltım üzerine vücudundaki titremeyi hissettim. Onu hâlâ aynı şekilde etkilediğimi görmek çok hoştu.

"Alp sorunlarımızı seks yaparak geçiştiremeyiz." Sanırım beyni bana direnmeye çalışıyordu. Onu yatakta ters çevirdim ve üzerine çıkarak öpmeye devam ettim.

"Bence bunun için en güzel yol" deyip Nazenin'in bluzunu çıkarıp fırlattım. Lacivert sutyeninden taşan memelerini sıktığımda zevkle inledi.

"Konuşmalıyız..." Kesik kesik nefesinin arasından kurtulan sözcüğü umursamadan dudaklarımı göbeğinden aşağıya kaydırdım. Pantolonunun düğmelerini çözerek çıkarırken nefesimi tenine üflüyordum.

"Dinliyorum..." Artık o benimdi, bir daha kaybetmeyecektim. Tüm sahiplenici ve hükmedici yanlarımı onun üzerinde uygulayacaktım. Nazenin nefesini düzenlemeye ve inlemelerini bastırmaya çalışırken pantolonunu çıkarmış ve kendimi en sevdiğim yere, Nazenin'in memelerine odakla-

mıştım. Sutyeni önden kopçalı ve askısızdı. Ondan kolaylıkla kurtuldum. Pembe göğüs uçlarından birini ağzıma alarak emmeye başladım. Nazenin'in tüm bedeni altımda kıvranıyor, elleri çıplak omuzlarımda duruyordu. Konuşmayacağını biliyordum, o da beni aynı benim onu istediğim gibi istiyordu. Olabilecek en hızlı şekilde boxırımdan kurtuldum ve Nazenin'in külotunu hayvani bir dürtüyle iki parçaya ayırdım. Nazenin inlerken elleriyle yastığı kavradı. Bedenimi üzerine yerleştirdim ve alçılı bacağımı yataktan aşağıya sarkıttım. Alçı çıkar çıkmaz ona sağlam bir orgazm serisi yaşatacaktım ama şimdilik bununla idare etmek zorundaydık. Sırılsıklam olduğunu fark ederek gülümsedim.

"Islaksın, bebeğim." Çıkardığı ımm sesiyle beni cevapladı. Onu bekletmeden aletimi içine yönlendirdim. Nazenin'in beli yay gibi gerildi, parmak boğumları beyazlayana kadar yastığı sıktı. Uzun zamandır seks yapmadığımız için daralmış olan vajinası beni içine çekiyordu. Geçen sefer de aynı sıkılıktaydı bu beni uçuracak kadar dardı. Her darbemde kendimi tamamen geri çekip dibine kadar ulaşıyordum. Nazenin gözlerini kapatmış sadece inliyor ve her darbemi belini yay gibi gererek kabul ediyordu.

"Bebeğim, ben şimdi diyene kadar tut kendini... Yastığı sıkmaya devam et." Aslında ben çoktan patlamaya hazır bir bombaydım. Sadece aldığı zevki uzatmayı amaçlıyordum.

"Alp, dayanamam" dediğinde dudaklarını öptüm. İçinde gidip gelmeyi aynı hızda sürdürüyordum.

"Sadece yastığa tutun. Daha değil..." Üzerinde bir şekilde o hükmü sağlamaktan hoşlanıyordum. Anlamsız bir şeyler mırıldanırken kulağına fısıldadım.

"Şimdi, Nazenin... Benim için..." Nazenin adımı haykırırken kendini bıraktı ve ben de kendimi onun içine akıttım. Terleyen bedenimle üzerine yığıldım. Boynunu, yanağını öpmeye başladım Nazenin gülüyordu, gülümseyen dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Bu yataktan çıkmak istemiyorum, seni buraya bağlamak ve tüm gün benim olmanı sağlamak istiyorum..."

Nazenin kafasını iki yana salladı, "Yemeğe gitmemiz gerek."

Omuzlarımı silktim. "Sen de benimle bu yatakta olmak istiyorsun, değil mi?" Cevap vermeyince kulağına uzanıp kulak memesini ağzıma aldım. Dudaklarından bir inleme çıktı.

"İstediğini söyle!" Hükmedici ses tonumu takındım. Efendi ses tonum karşısında titredi. Bunu seviyordu, ona hükmetmemi, onu kontrol etmemi seviyordu. Benim korumam ona kendini güvende ve iyi hissettiriyordu. Bu en başından beri böyleydi. Bana da kendimi iyi hissettiren şey tam olarak onun istekleriyle örtüşüyordu.

"İstiyorum... Ama gitmemiz gerek, çok ayıp olur."

Derin bir *of* çektim ve yataktan kalktım. "Bana banyo yaptırır mısın?" Suratıma takındığım ifade karşısında gülümsedi ve yanakları kızardı. O kadar şey yaşamış olmamıza rağmen hâlâ kızarıyordu. Kabul ettiğini gösterircesine başını salladı.

Banyo faslımız tahminimizden uzun sürünce hazırlanmak için fazla zamanımız kalmamıştı. Ben giyinme odasına yönelirken Nazenin yere fırlattığım kıyafetlerini topluyordu. Ona giyinme odasını işaret ettim. "Dolabın duruyor..."

Şaşkınlıkla suratıma baktı ve ağzı açıldı. "Sanmıştım ki..."

Sözünü kestim. "Seni geri almakta kararlıydım. Sen benimsin, senden bu kadar kolay vazgeçeceğimi mi sandın?" Nazenin gözlerini dikip yüzüme baktı. Aslında emin değildim, beni terk ederken fazlasıyla ciddiydi. Tabi yine de kararlı tavrım ve iflah olmaz dominantlığımdan ödün vermiyordum. Nazenin peşimden giyinme odasına geldi. Çekmecesinden bir iç çamaşırı aldı ve dolaptan da bir elbise çıkarıp bana döndü:

"Peki ya geri gelmeseydim?" Bunu düşünmek bile içimde bir noktayı ateşe verdi. Sanki ateşlerde kızdırılmış bir kazık kalbime saplandı.

"Bazı planlarım vardı..." Yine dominant maskem yüzümdeydi.

Nazenin tek kaşını havaya kaldırarak bana baktı. "Ne gibi?"

Gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve çıplak omuzunu öptüm. "Seni kaçırıp bir yere kelepçelemeyi ve gitmene izin vermemeyi düşünüyordum." Bir an bu söylediğimle fazla ileri gittiğimi düşündüm ama gülümsemesini görünce rahatladım.

"Fazla ilkel değil mi?"

Çenesini elimle kavrayarak bakışlarını kendime çevirdim, "Ne varsa eskilerde var... Senin için bir mağara adamı olmam gerekiyorsa, seve seve olurum" dediğimde bu sefer Nazenin'in gözleri ışıldadı. Dudaklarına ufak bir öpücük kondurarak geri çekildim. Kıyafetlerimi alıp içeri geçtim, ayakta giyinemiyordum. Ben giyindikten birkaç dakika sonra Nazenin giyinme odasından çıkarak yanıma geldi. Onu büyülenmiş gibi inceledim. Bordo renk elbise tüm hatlarını sararak dizlerinin üç parmak kadar üstünde son buluyordu. Altına siyah parlak külotlu çorap giymiş, elinde siyah renk bir deri ceket tutuyordu. O an fark ettim ki yıllarca bu güzelliğini izlesem yine de doyamazdım.

"Çok güzelsin." Kızararak bakışlarını yere indirdi. Islak saçları önüne geldi, "Saçlarını kurutmalıyız, gel..." Bana itaat ederek banyodan saç kurutma makinesini alıp yanıma oturdu. Sırtını döndüğünde elbisesinin sırt kısmında yuvarlak bir sırt dekoltesi olduğunu fark ettim. Dudaklarımı oraya dayayarak öptüm, Nazenin irkildi.

"Sanırım seni gizleyebilen kıyafetler almalıyım" diyerek saç kurutma makinesini çalıştırıp saçlarını kurutmaya başladım. Nazenin cevap vermemişti ama gülümsediğini biliyordum. Saçlarını kuruttuktan sonra ayna karşısında onları toplamasını izledim. Birlikte evden çıkarken oldukça mutlu görünüyordu. Onu böyle görmeyi özlemiştim. Aracı ben kul-

lanamayacağım için bizi Engin götürecekti. Onun yanına arka koltuğa yerleşerek kolumu beline sardım. Evin çıkışına doğru ilerlerken bana baktı.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Ne konuda?" Bakışlarını aşağıya indirdi.

"Videoları basına verirse ya da bir yerde yayınlarsa?" Elimi saçlarına götürüp onu kendime çektim ve kafasını öptüm.

"Sen bunları düşünme. Hiçbir şey yapamaz, hepsini halledeceğim. Senden tek istediğim, eğer o videolar bir şekilde sana ulaşmayı başarırsa izlememen." Beni onaylayarak kafasını salladı. Onu göğsüme yasladım ve çilek kokusunu içime çektim. Huzur bulduğum tek yer onun yanıydı.

Nazenin'den...

O videoları zaten izlemek istemezdim. Alp'i başkalarıyla düşünmek bile canımı acıtıyordu. Bir de onları görmek iyice can acısı demekti. Hem bir şansı hak ettiğimizi düşündüğüm şu aralar böyle bir riski göze alamazdım. Alp benden bir saniye olsun ayrılmak istemiyor gibiydi. Elini belime sarmış, bedenimi kendininkine iyice yaslamıştı. Alp'in evinden çıktıktan on dakika sonra bir bahçe kapısından içeri girdik. Geniş bahçenin tam ortasında tamamen camlardan oluşan iki katlı bir ev *ben özgüvenin sembolüyüm* dercesine bağırıyordu. Bu ev normal insanların oturabileceği bir ev değildi. Kesinlikle bu evde oturmak istiyorsanız ekstra bir özgüvene ihtiyacınız vardı. Burası Timur'un o çok yönlü kişiliğini ortaya çıkarıyor-

du. Engin abi evin önünde aracı durdurdu ve cam kapı aynı anda açıldı. Timur'un üzerinde koyu renk bir kot pantolon ve yakası birkaç düğme açık bir kot gömlek vardı. Dağınık saçları her zamanki gibiydi, fazlasıyla ev halinde görünüyordu. Bizi görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Alp bir elini benim belime sararken diğer kolunun altında koltuk değneğini tutuyordu. Birlikte kapıya doğru yürüdük.

Timur kenara çekildi ve bize eliyle içeriyi gösterdi. "Hoş geldiniz, sizi böyle görmek ne güzel."

Söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. O çok iyi bir dosttu. Alp böyle bir arkadaşa sahip olduğu için çok şanslıydı. "Hoş bulduk, evin ne kadar güzelmiş" dedim.

Alp'in evi kadar büyük değildi. Fazlasıyla erkeksiydi ama büyüleyiciydi. Montlarımızı alarak girişteki gömme dolaba astı. "Teşekkür ederim. Beğenmene sevindim" deyip parmaklarını gösterdi. "Yetenekli ellerimin ürünü..." Kendini beğenmiş havası ona çok yakışıyordu ve beni her seferinde güldürüyordu. Timur Alp'le dostça sarıldı, daha sonra kollarını benim bedenime sardı. Alp'in belimde duran eli gerilse de bir şey söylemedi. Tabi Timur sarılmasını sonlandırdığında ona ters ters bakmayı ihmal etmedi. Koruyucu kara şövalye geri dönmüştü.

"Artık bizi içeri davet edecek misin?" Timur bir kahkaha patlattı.

"Tabi ki, sağ taraftan lütfen." Söylemesine bile gerek yoktu, salon kabak gibi görünüyordu. Camlı bir kapı giriş kısmından salonu ayırmıştı.

Salonda hâkim renkler koyu, parlak bir siyah ve lacivertti. Siyah ve lacivert pek uyumlu renkler olmasa da Timur bu iki rengi kusursuz bir şekilde bir araya getirmişti. Başarılı bir mimar olduğu evinden belliydi. Bir çizgiye bağlı kalmayı reddeden, kuralları değiştiren bir adamdı. Salonda büyük, geniş koltuklar, dev gibi bir televizyon, sinema sistemi gibi erkeklerin gururlandığı elektronik aletler vardı. Alp beni ikili

koltuğa yöneltti, yanıma oturup koltuk değneğini yan tarafa bıraktı. Timur'sa karşımızdaki tekli koltuğa yerleşerek bacak bacak üstüne attı.

"Burak ve Eylül daha gelemediler ama yoldalar, birazdan burada olurlar" dedi.

"Burcu gelmeyecek mi?" Aslında nedenini az çok anlıyordum, bu ortama girerken erkek arkadaşına yalan söylemesi gerekiyordu. Uzakta olduğu için bu kıskançlığını kabulleniyordu, ona yalan söylemekten de hoşlanmıyordu.

"Sanırım ders çalışması gerekiyormuş. İçecek bir şeyler ister misiniz?" sorusuyla kibar bir ev sahibi gibi davranması komiğime gitti ve gülümsedim. Alp'in eli hâlâ belimdeydi, yumuşak dokunuşlarla bel boşluğumda daireler çizerken yerimde düzgünce oturamıyordum. Kafamı iki yana salladım ama Alp şarap isteyince gözlerimi devirerek ona baktım.

"İlaçlarını kullanmaya devam ediyorsun" dedikten sonra Timur'a döndüm, "Sen kendine bir şeyler al, Alp ve ben içmiyoruz" dedim.

Timur gülerken başını iki yana salladı, kendine bardan bir kadeh içki doldurup tekrar yerine oturdu. "Zavallı dominant Alp..."

Alp dişlerini sıkarken ona ters ters bakmayı sürdürdü. Alp ve Timur iş konuşmaya dalmışlardı, bense hiçbir şey anlamadan onları dinliyordum.

Birden Timur o soruyu sordu. "Yani artık tamamen barıştınız?"

Benim ağzımdan *sanırım* çıkarken Alp benden daha yüksek bir tonda *evet* dedi.

Beni bastırdığı için itiraz etmedim. Görünüşe göre barışmıştık, zaten ona daha fazla direnecek gücüm yoktu. Böylesine severken bu çok zordu. Timur tekrar gülümseyerek kadehini bize doğru kaldırdı, "Sonsuz aşka, diyelim o zaman" dedi.

Bu bizim için pek doğru bir tabir değildi fakat ses çıkarmadım. Evin önüne hızla giriş yapan arabayı sanırım Burak kullanıyordu. Timur yerinden kalkarak kapıya yöneldi, biz baş başa kalmıştık.

Alp kulağıma doğru eğildi, "Sonsuz aşk..." diye fısıldadı. Bununla birlikte tüm bedenim titredi.

"Sonsuz aşka inanıyor musun?" diye sordum.

Gülümserken omuzlarını silkti. "Hayır ama sana inanıyorum" dedi.

Alp'ten üstü kapalı bile olsa sevgi sözcükleri duymak bedenimden bir sürü değişik hissin geçmesine neden oluyordu. Ben kızarırken içeri Burak ve Eylül girdi.

Eylül bana sarıldı. Alp'le samimi durumuzu fark edip gülümsedi, kulağıma eğildi. "Havadan değişik kokular alıyorum. Mesela seks ve barışma kokusu" dedi.

Gülerken hafifçe ona vurdum. Ben de onun kulağına, "Barıştık" dedim.

Memnun bir şekilde başını salladı, "Burcu neden gelmedi?" diye sorduğumda gülümserken yüzü aydınlandı.

"Serdar gelmiş, sürpriz yapmış ve bu akşam romantik bir yemeğe gidiyorlar" dedi. Heyecanla ben de gülümsedim. "Evlilik teklifi mi sence?"

"Umarım öyledir. Çünkü Burcu heyecandan geberiyordu." Bu teklifi uzun zamandır bekliyor. Kendi aralarında taktıkları yüzüklerden daha ciddi bir şey istediğini söyleyip duruyordu.

"Burak'la da sarılarak selamlaştık. Alp'in arkamda yine gerildiğini hissediyordum, kimsenin bana dokunmasına tahammülü yoktu. Bu en yakın arkadaşı ya da benim en yakın arkadaşımın sevgilisi olsa bile. Bu kadar yakışıklı ve kendine güvenen bir adamın kıskanç olacağı kimin aklına gelirdi? Timur bizi yemek odasına davet edince hepimiz yemek odasına geçtik. Yemek bölümü salondan geometrik şekillerle bezenmiş bir paravanla ayrılıyordu. Eylül'le ben mutfaktan yemek-

leri getirdik, zaten hepsini dışarıdan getirtmişti. Sadece servis edilmesi kalıyordu. Timur'un mutfağı da son derece geniş ve ferahtı. Bir depo gibi görünüyordu, çok gösterişli bir depo. Mutfağı hiç kullanılmadığı belliydi, beyaz eşyaların jelatinleri üzerinde duruyordu. Bir insan süs olsun diye beyaz eşya alır mıydı? Sanırım Timur almıştı.

Biz yemek servislerini yaparken erkekler işle ilgili bir konuda sohbet ediyorlardı. Bu manzara nedense beni güldürdü. Alp'le hiç böylesine bir arkadaş ortamında sıradan bir sevgili gibi olacağım aklıma gelmezdi. Alp'in beni izlediğini fark ettiğimde onun yanındaki sandalyeme oturmaya çalışıyordum. Bakışını yakaladığım anda gülüşümü suratımdan sildim. Bana doğru yaklaştı ve kulağıma eğildi.

"Seni bu kadar mutlu eden ne?" Sorusuna omuzlarımı silkip, "Önemli bir şey değil" dedim.

Alp'in ifadesi biraz sertleşti, "Seninle aramızda bu konuşma daha önce de geçti sanırım. Söyle, önemli mi önemsiz mi olduğuna ben karar vereyim." Bay dominantın dönmesi uzun sürmemişti, kendimi hemen ona teslim ettiğim için içten içe biraz azarladım.

"Bu duruma gülüyordum. Yani sen ve ben, böyle bir arkadaş ortamında bir çift gibi olmamız" dedim.

Alp duraksadı, elini masanın altına götürüp elimi sıktı, "Biz zaten bir çiftiz, Nazenin. Hep öyleydik." Gülümsedim ve Timur'un anlattığı bir şeyi dinlemeye başladım.

Yemek boyunca her konu hakkında sohbet ettik. Hepimiz çok iyi anlaşıyorduk, Burak ve Eylül fazlasıyla mutlu görünüyorlardı. Alp'le ben de öyle. Ve Timur zaten genel ruh haliyle mutlu bir adamdı, hatta ona bakınca dominant olduğunu anlayamıyordunuz bile. Alp bana bunu söylememiş olsa böyle bir şeye ihtimal vermezdim. Yemekten sonra kahve içtik, dağılma vakti geldiğinde herkes kapıdaydı. Timur Burak'ı havaalanına bırakacaktı. Eylül de onlarla gidecek ve Burak'a kısa süreli de olsa veda etmek zorunda kalacaktı. Bu

durumun Eylül için ne kadar zor olduğunu tahmin ediyordum, o sevdiği adamın her an yanında olmasını isteyecek bir kızdı. Ama şimdi sevdiği adam uçakla dört saatlik bir mesafede olacaktı.

Eylül bana doğru döndü. "Seni geçerken eve bırakır öyle havaalanına geçeriz" dedi.

Alp beni kendine çekti. "Benimle kal!"

Bu bir istek değildi, açık bir emirdi. Eylül arabanın önüne dikilmiş beni bekliyordu, Alp'e döndüm. "Yarın okul var, Alp. Eve gitmeliyim."

Alp bana kaşlarını çattı ama kararlı olduğumu fark edince belimdeki elini gevşetti. "O halde yarın seni alması için Engin'i göndereyim." Yapmam gereken ödevler vardı ama Alp'in bu bakışına karşılık onu reddedemezdim. Kafamı salladım ve arabaya bindim, aracı Timur kullanacağı için o ve Burak öndeydi, bense arkada Eylül'ün yanındaydım. Eylül dostça elimi sıktı. Sanki bana güç vermek ister gibiydi. Alp'in araba hareket edene kadar orada dikilmesini izledim. Hâkimiyet, güç, kontrol ve kalbim her şey yine onun ellerindeydi. Bu sefer beni acıtmadan tutmasını diledim.

Alp'ten...

Nihayet alçım çıkmıştı. Fizik tedaviye başlamıştım ama buna ihtiyacım olmadığı konusunda ısrarcıydım. Kendimi gayet iyi hissediyordum. Hatta işimin başına geçecek kadar iyi... Bacağımda bir alçıyla patronluk onurumun zedelenmesini göze alamadığım için bu kadar zamandır evden çalışmıştım ve bu beni çıldırma boyutuna getirmişti. Nazenin'le de sık

görüşemiyordum ki bu da ekstra çılgınlık yaratıyordu. İçimden bir ses tüm çizimlerini Timur'a yaptırıp onu kendime almam gerektiğini söylese de bunu yapmıyordum, Nazenin buna izin vermezdi. Ayrıca e-postalarından anladığım kadarıyla hâlâ iş arıyordu, ona istediği işi verecektim. İçten içe gülümsedim. Engin aracı şirketin otoparkında durdurdu, asansörle ofisimin bulunduğu kata çıkana kadar planımı gözden geçirdim. Herkes beni yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı, sanki beni çok özlemişler gibi külahıma anlatın!

Yönetim katından ofisimin bulunduğu kısma girip kapıyı açtım. Lale beni görür görmez ayağa kalktı. "Alp Bey, hoş geldiniz ve tekrar geçmiş olsun" dedi. Lale beş yıldır benim asistanımdı. Fazlasıyla dikkatli ve işkolik olduğundan bulunmaz nimet sayılabilirdi. Onu başımla selamladım.

"Teşekkür ederim." Duraksadım ve çantamdan Nazenin'in ellerimle hazırladığım özgeçmişini çıkarıp Lale'ye uzattım.

"Senden bir iyilik isteyeceğim." Lale özgeçmişe baktı ve yüzü aydınlandı. Akıllı bir kızdı, her şeyi hemen kavrıyor ve anlıyordu.

"İnsan kaynakları bölümüne ver, Armağan Mimarlıktan aradıklarını söylesinler. Ataman Holding lafını bile etmesinler. Özgeçmişi internetten buldular, stajyere ihtiyaçları var." Lale başını salladı, beni anlamıştı.

"Peki, efendim. Siz merak etmeyin" dedikten sonra bir süre duraksadı. "İş görüşmesi için buranın adresini vereceğiz ama bir sorun olur mu?" Biraz düşündüm, Armağan Mimarlıkla aynı binadaydık, bana aitti ama benden bağımsız şekilde mimari projeler yürütüyordu.

"Sorun yok, adresi verebilirler ama dediğim gibi. Ataman Holding yerine Armağan Mimarlık diyecekler." Lale başını salladı ve özgeçmişiyle birlikte ofisten çıktı, ben de odama geçtim. İçimde hâlâ sıkıntı vardı. Handan'dan bir haftadan fazla zamandır ses seda çıkmıyordu. Bir planı vardı ama ney-

di? Onu aramayı düşündüm fakat çaresiz görünmek istemiyordum. Ayrıca bunu Nazenin'e söylemekle iyi yapmıştım, ona söylemiş olmam daha rahat olmamı sağlıyordu. Masama oturarak bilgisayarımı açtım. Uca'nın dosyalarına göz attım. Bataktan kurtarılabilirdi, tabi bu biraz güç görünüyordu. Şirket bitik durumdaydı. Her ihtimale karşı Amerika'daki avukatımı arayarak bazı ayarlamalar yaptım. Şirketin tüm borçlarını ödedim ve bunu yaparken kendi kişisel hesabıma borçlandırdım. Handan Uca'yı istiyorsa verecektim. Tabi kısa bir süreliğine...

Öğleden sonra Lale, Nazenin'le görüştüklerini iş görüşmesi için randevu verdiklerini söyledi. Saatime baktım, bir saate kadar burada olacaktı. Muhtemelen beni arayıp bu işte parmağım olduğunu söyleyecekti. Telefonumun sesini açarak gözümün önüne koydum. Tam da tahmin ettiğim gibi yarım saat sonra telefonum çalmaya başladı, ekranda Nazenin'in ismi yanıp sönüyordu. Gülmemi yüzümden sildim ve sesimi düzenledim.

"Efendim, bebeğim." Nazenin derin bir nefes aldı.

"Bana iş mi ayarladın?" Hımm, demek direkt konuya girmeyi seçiyordu.

"Hayır" yerimden kalkarak camın önüne gittim. "Bu da nereden çıktı?" Nazenin'den bir *of* sesi yükselirken bir korna sesi duydum.

"Neredesin?" Tekrar bir oflama ve anlamsız mırıltılar ardından,

"Şu anda senin yüce Ataman Holding binasının önündeyim."

Gülümsedim, "Beni görmek için mi geldin? Ofiste sana güzel şeyler yapabilirim, tabi istersen?"

Nazenin sinirli bir şekilde iç çekti. Topuk tıkırtıları duyuyordum, topuklu ayakkabı mı giymişti. Hassiktir, onu görmeliydim, "Hayır, seni görmeye gelmedim. Tesadüfi bir şekilde Armağan Mimarlık diye bir yerden arandım ve bil bakalım

bu Armağan Mimarlığın binası neresi?" Cevap vermedim çünkü şu an gülüyordum.

"Tam olarak senin binanda olduğunu söylesem, bu aklına bir şeyler getirir mi?"

İmalarını umursamadan gayet normal bir tavır içine girdim, "Benim binamda mı? Çok sevindim, Nazenin. Bu iş senin kariyerinin başlangıcı olabilir ve okulun bittikten sonra da çalışmaya devam edebilirsin. Hem zaten son senen, ayağına harika bir fırsat gelmiş."

Nazenin'den bir duraksama geldi. Ne kadar iyi oynarsam oynayayım bana inanmayacaktı ama onu bir şekilde bu iş için ikna edecektim. "Ben böyle bir yere başvurmadım, bu devirde kim kimi gelin bizimle çalışın diye arar. Hem de yarım gün iş arayan bir öğrenciyi, ne tesadüf ki bu Armağan Mimarlık senin binanda" dedi bir çırpıda.

Odanın içinde biraz yürüdüm. "Ne ima ediyorsun, bebeğim? Benim binamda olmasında ne var anlayamıyorum, bütün binanın bana ait olması bütün şirketlerin bana ait olduğu anlamına gelmez. Burada bir sürü kiracı var, Armağan Mimarlıkda onlardan biri." Armağan Mimarlık oldukça eski bir kuruluştu, babamdan kalan ve batak veren diğer firmalarımızdan biriydi ama onu da yaptığım akıllıca hamleler sayesinde kurtarmıştım. Manevi değeri tarif edilemezdi.

"Buradaysan ofisime gel, konuşalım." Nazenin cevap vermeyince gelmeyeceğini sandım ama beni yanılttı.

"Asansöre biniyorum, birazdan yanındayım" dedi.

Telefonu kapatarak Lale'ye Nazenin'in geldiğini, direkt içeri almasını söyledim. Camın önünde dikilerek onu beklemeye başladım. Kısa bir süre sonra kapım yavaşça açıldı. Nazenin'in kokusunu duydum, onun geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

"Alp?"

Yavaşça ona doğru döndüm. "Hoş geldin, bebeğim..." Onu inceledim, lacivert bir kaban giyiyordu. İçinde elbise

vardı çünkü beyaz bacaklarını ince siyah külotlu çorap sarıyordu. Tam tahmin ettiğim gibi taba rengi topuklu ayakkabılar giymişti. Onun o güzel bacaklarını omuzlarımda hayal ettim ve anında sertleştim. Yanına yaklaşarak dudaklarını öptüm ama bana karşılık vermedi, yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Sorun ne?"

Gözlerini kısarak bana baktığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bir de soruyorsun, Alp. Senin yardımın olmadan iş bulabilirim, hem sadece bu yılın sonuna kadar. Benim için hayatı daha kolay bir hale getirmene gerek yok, ben zaten yıllardır hayatın zorluklarıyla kendi başıma mücadele ediyorum ve..." Devamını getirmesine izin vermeden onu kendime çekerek o çokbilmiş ağzının üzerine kapandım. Karşımda böyle sinirli sinirli konuştukça kendime hâkim olamıyordum, aralıksız onu öpmeye devam ettim. Bundan sonra hiçbir şey için mücadele etmesini istemiyordum, hayat onun için kolay olsun istiyordum. Dudaklarımı ondan ayırdım.

"Bundan sonra hayatla kendi başına mücadele etmeni istemiyorum, Nazenin. Hep yanında olmak, hep sana yardım etmek istiyorum. Hem işinle ilgili bir yerde çalışmalısın, artık garsonluk sana bir şey kazandırmaz. Bu sene mezun oluyorsun, bir işe ihtiyacın var. Hayalinin mimar olmak olduğunu sanıyordum, garson olmak değil. Bu kadar mücadele ettin, buraya kadar kendi başına geldin ve seninle gurur duyuyorum. Ama izin ver, yükünü paylaşayım."

Bir şey demeden dolu dolu olmuş gözleriyle bana bakıyordu... "Hem gerçekten Armağan Mimarlıkta çalışacak bir stajyere ihtiyaç var, işi öğreteceğimiz başarılı bir mimar lazım. O şirket benim için çok önemli ve senin orada çalışmanı tüm kalbimle istiyorum."

Kollarını savunma mekanizması olarak göğsünde birleştirdi. Kendini savunmak ya da bir şeye karşı koymak istediğinde böyle yapıyordu. "Senin şirketin olmadığını söylemiştin?" Nazenin'in elinden tuttum ve koltuğa oturttum, ben de

yanına oturarak yüzüne bakmak için vücudumu ona doğru döndürdüm.

"Armağan Mimarlık annemindi." Kaşları havaya kalktı, ona ilk defa ailemle ilgili bir şey anlatacaktım.

"Babam annemin evden çıkmasına izin vermezdi. Oyalanması için ona Armağan Mimarlığı kurdu, annemin orayı bir iki senede batıracağını düşünüyordu. Ama annem işleri evden yürütmesine rağmen Armağan Mimarlığı on seneden fazla zaman ayakta tuttu. Annem öldüğünde babam şirketi kapattı. O zamanlar hayattan kopmuş yaşıyordum ve hiçbir şey yapamadım." Nazenin tüm dikkatini bana vermiş nefes bile almıyordu. O zamanları düşündüm, annemi kaybettiğim yıllar hayatımın en zor yıllarıydı. Ondan sonra da dizginleri elimden kaçmış oradan oraya sürüklenmiştim.

"Babam öldükten sonra Türkiye'ye döndüm Ataman Holding batmak üzereydi, doğru hamlelerle kurtardım ve düze çıkardım. Tabi bu uzun bir zaman aldı. Daha sonra hep aklımda olan Armağan Mimarlığı yeniden kurdum. O firma anneme ait en güzel anılarımdı. Gün ışığında çizimler yapardı, şirketin raporlarını bahçede kontrol ederdi. Bir gözü de daima top peşinde koşan benim üzerimde olurdu." Gözünden akan iki damla yaşı başparmağımla sildim. "Yani seni işe ben değil annem alıyor. Hayatta olsa seni kaçırmaz, o şirkette çalışman için her şeyi yapardı" dediğimde Nazenin gülümsedi.

Nazenin'den...

Ne diyeceğimi bilemiyordum, resmen dilim tutulmuştu. Ona itiraz etmek, hatta onunla hayatıma müdahale ettiği için tartışmak istiyordum. Ama söyledikleri âdeta kalbime dokunmuştu. Alp'in gözündeki değerimi o anda fark etmiştim. Beni hayatının en içine alıyordu, kendi için özel olan şeyleri bana sunuyordu. Gözyaşlarımı silerek onun farklı duygu geçişleriyle bezenmiş yüzüne baktım. Ellerimi yanaklarına götürüp tıraşlı yüzünü okşadım.

"Alp, bu çok ince bir davranış ama..."

Parmağını dudağıma götürerek söyleyeceklerimi engelledi. Ellerimi tuttu, "Ama... dan sonra gelecek olan mazeret her neyse onu duymak istemiyorum. Sadece bunu kabul etmeni istiyorum. Lütfen, Nazenin..."

Yüzüme dokunduğu an tüm söyleyeceklerim zaten aklımdan uçup gitmişti. "Tamam ama iş görüşmesini seninle yapmam ve normal bir stajyer maaşıyla işe başlarım. Ayrıca işimden benim adıma kafana göre izin de alamazsın." Alp'in şartlarımı kabul etmesi birkaç saniye sürdü ve sonunda başını beni onaylayarak salladı.

"Tamam, hepsine uyabilirim" dedikten sonra dudaklarımı öpmeye başlayınca yanından kalktım.

"İş görüşmem var, unuttun mu?"

Gülümserken ayağa kalktı, benimle birlikte kapıya kadar yürüdü. Dışarı çıkarken onu elimle durdurdum. "Diğer şar-

tım, şirkette kimse bizi bilmeyecek. O yüzden beni geçirmene gerek yok."

Derinden bir of çekti. Ellerini saçlarında gezdirdi. "Benim için işleri zorlaştırıyorsun..." dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hepsini kabul etmezsen bu işi unut."

Belimden kavrayarak kendine çekti ve sırtımı kapıya dayadı. Bedenim onun dokunuşlarıyla uyandı. Tüm kaslarımdan geçen akımı hissediyordum, tenime ateş basıyordu.

"Gitmeliyim" dedim. Nefesimi bile düzenleyemediğim için söz ağzımdan titrek bir şekilde dökülmüştü. Alp dudaklarını boynuma indirmiş sıcak nefesini üflüyordu. "Görüşmen bitince gel..." Yine emirler.

Ben de Alp'in değiştiğini düşünmüştüm. "Eve gitmem lazım, bir sürü çizim ödevim var." Bir çocuk gibi omuzlarını silkti. İstediğini alamadığı zaman tam anlamıyla huysuz bir çocuğa dönüşüyordu.

"Timur'a ver ödevlerini yapsın." Bunu cidden söylememişti, değil mi? Ödevlerimi Timur'a yaptıracağımı nasıl düşünebilirdi, onu hafifçe ittirip kendimden uzaklaştırdım.

"Ama bu ihtimal dâhilinde değil sanırım. O zaman akşam seni almaya gelirim. Hem yarın cumartesi, benimle kalırsın." Buna hayır diyemezdim çünkü ben de onu özlüyordum. Neredeyse bir haftadır pek görüşemiyorduk, benim derslerim çok ağırlaşmıştı ve Alp'in de işleri vardı.

"Tamam, şimdi izninle..." Kapıdan çıktım, Lale kafasını bilgisayardan kaldırıp bana gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

"Burada işe başlıyorsun, sanırım artık daha sık görüşebiliriz. Bir türlü görüşmeye fırsat bulamamıştık. Eylül nasıl?" Yanına giderek bankoya kollarımı dayadım.

"Bildiğin gibi, son hatırladığından biraz daha mutlu... Eminim seni görmek ister, epey iyi anlaşmıştınız. Tabi ben de

seninle görüşmek isterim" dedim. Duraksadım ve önüme gelen saçlarımı arkaya attım.

"Rica etsem Alp ve beni, bir de şu iş mevzuunu sır olarak saklar mısın?"

Lale güldü. "Aşk olsun, Nazenin. Beni nasıl bir kadın sanıyorsun. Tabii ki de aramızda kalacak. Alp Bey'in yanında bu kadar uzun nasıl dayandım sence, tabi ki de çenemi kapalı tutma yeteneğim sayesinde." Küçük bir kahkaha attım, ona güveneceğimi biliyordum.

Kapıya doğru ilerledim. "Teşekkür ederim, daha sonra görüşürüz" diyerek kendimi koridora attım ve insanların bakışlarını umursamadan asansöre binerek aşağıya indim. Alp'ten yalnızca bir kat aşağıdaydım. Aramızda tek bir kat varken ve onun bir üst katta olduğunu düşünürken çalışmak fazlasıyla garip olacaktı.

Armağan Mimarlığın küçük ama bir o kadar da sevimli bir ofisi vardı. Sekreter kıza müdür Emre beyle görüşeceğimi, iş görüşmesine geldiğimi söyledim. Kız telefonla onu arayarak beni koridorun sonuna yönlendirdi. Cam kenarında birbirine çapraz masalarda çizim yapan üç adam bir yandan da hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Beni dikkatlice süzdüler ve onlara sadece ufak bir tebessümle karşılık verdim. Sekreter koridorun sonundaki camlı kapıyı yavaşça çaldı, birlikte içeri girdik. Müdür tam karşıdaki masada oturuyordu, bizim içeri girmemiz üzerine ekrandan başını kaldırdı, kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum ama oldukça bakımlı bir adamdı. Buradaki diğer insanlar gibi takım elbise değil, kot pantolon gömlek giydiği için belki de böyle düşünüyordum.

Adam yerinden kalktı, sekreter, "Emre Bey, Nazenin Hanımı bekliyordunuz." Gülümsedi ve yanıma gelerek bana elini uzattı. Uzattığı eline uzanıp onunla tokalaştım. Sekreter kız içecek bir şey isteyip istemediğimi sordu, ona kibarca *hayır* dedim. Emre Bey'in işaret ettiği koltuğa oturdum. Masasına geçmek yerine tam karşımdaki koltuğa yerleşti. Oldukça sıcakkanlı, güler yüzlü bir adam olduğu belliydi.

"Nazenin Hanım Armağan Mimarlık için genç, dinamik arkadaşlar arıyorduk. Özgeçmişinizi inceledim ve sizi yetiştirmeyi çok isterim." Şu an rol yapıyordu, gerçekten benim bu kadar aptal olduğumu düşünmüşler miydi? Ona bakarak gülümsedim.

"Teşekkür ederim, Emre Bey. Ama rahat olabilirsiniz, Alp Bey'le konuştum, özgeçmişimi onun yönlendirdiğini biliyorum. Dürüstlük çerçevesinde bu iş görüşmesine devam edersek daha iyi hissedeceğim ve beni Alp Ataman'ın yönlendirdiği biri olarak değil de gerçekten bu işi öğrenmek isteyen bir mimarlık öğrencisi olarak görebilir misiniz?" Adam kısa süreli de olsa şok yaşadı. Ama hemen toparlanarak yüzüne bir gülümseme oturttu...

"Tamam, dediğiniz gibi yapalım. Zaten size iltimas falan geçmem istenmedi. Gerçekten elemana ihtiyacımız var, Alp Bey de sizde bir ışık görmüş olmalı ki bana tavsiye etti." Güzel, en azından herkesin gözünde torpille işi kapmış biri olmak istemiyordum. İş görüşmemizde tüm detayları konuştuk. Ücret konusunda ise Alp'in forma yazdığı rakamın daha altında anlaştık. Beni ofisteki çalışma arkadaşlarımla tek tek tanıştırdı. Herkes en az müdür kadar sıcakkanlı, konuşkan ve güler yüzlüydü. Ben her ne kadar öyle olmasam da bu insanlarla anlaşmam daha kolay olacaktı. Alp'in ofisine uğramadan doğruca eve gitmek için kendimi dışarı attım, tabi bunun için pek şansım yok gibi görünüyordu. Çünkü kapıda Engin abi dikiliyordu. Beni görünce arabanın kapısını açtı.

"Merhaba Engin abi" dediğimde ifadesiz bir şekilde kafasını salladı.

"Merhaba, Nazenin Hanım. Alp Bey sizi eve götürmemi söyledi." Tabii ki de söylemişti. böyle şeyleri hiç atladığı olur muydu acaba? İnat etmeyerek arabaya bindim, Engin abi trafiğe karıştığında telefonum çalmaya başladı. Kayıtlı olmayan bir numara arıyordu, önce açmakta tereddüt ettim ama sonra açarak telefonu kulağıma dayadım. Doğukan'ın biraz telaşlı biraz da sevinçli sesi kulağımdaydı.

"Nazenin?" Uzun zamandır konuşmadığımız aklıma geldi. Telefonum olmadığından kimseyle iletişim kuramamıştım.

"Doğukan... Nasılsın?" Doğukan'ın sesi normale döndü.

"Ben iyiyim, asıl sen nasılsın? Bir aydır sana ulaşamıyordum, telefonuna cevap vermiyordun ve seni çok merak ettim." Alp bana telefonu gönderdiği zaman çoğu kişinin arama kayıtlarını ve mesajlarını görmüş cevaplamıştım ama o kayıtlarda Doğukan yoktu. Telefon numarası neden bende kayıtlı değildi? Aklıma hemen bunların nedeni geldi, tabi ki Alp...

"Ben iyiyim, Doğukan. Kusura bakma, şehir dışındaydım ve okulum gerçekten çok yoğun, telefonumu kaybetmiştim." Yalan söylemeyi beceremiyordum ama şansımı denedim.

"Anladım... İyi olmana sevindim. Ben de Kıbrıs'tayım, iş için Türkiye'ye döndüğümde görüşelim diyecektim." Engin abi tüm konuşmayı dinliyor muydu? Yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Tabii ki görüşelim, dönünce bana haber ver" diyerek lafı fazla uzatmadan telefonu kapattım.

Alp'ten...

Aldığım en güzel haber Nazenin'in Armağan Mimarlıkta işe başlamış olmasıydı. Geri kalan her şey fazlasıyla sıradan ve tekdüzeydi. Bütün günü bir an önce akşam olmasını dileyerek geçirdim. Nihayet akşam olduğunda arabamı doğruca Nazenin'in evine sürdüm. Arabayı evin önüne park ederek asansöre bindim. Çok geçmeden de kapısının önünde

duruyordum. Nazenin kapıyı açtı, giyinmiş beni bekliyordu ve bu inanılmaz hoşuma gitti.

"Hazırsan gidelim mi?" Bana başını salladı, kapının yanında duran çizim çantasını ve ufak bir el çantasını alarak salona doğru seslendi.

"Kızlar, ben gidiyorum."

Eylül salondan kafasını çıkardı, sanırım ders çalışıyorlardı. "Hoş geldin, Alp. Arkadaşıma iyi bak ve bu son uyarım." Burcu içeriden onu onaylarcasına seslendi. "Bir daha asla üzülmemesi gerektiğini de hatırlat, Eylül." Eylül bana içeriyi işaret ettikten sonra onay almak ister gibi gözlerini kısarak baktı. Başımı sallayarak onu onayladım, amacım ona iyi bakmak ve üzmemekti. Nazenin'in elinden çantasını aldım, bana kaşlarını kaldırıp baktı. Boşta kalan elimi de ince beline sararak asansöre binip aşağıya indik.

"Pazar günü eve dönmem lazım, Alp. Ödevlerimi bitirmeliyim ve pazartesi işe başlayacağım." Daha şimdiden gitmekten bahsetmesi canımı sıkmıştı.

"Bakarız..."

Kaşlarını çatarken onu arabaya bindiriyordum. Cevap vermesine fırsat vermeden arabanın kapısını kapatıp diğer tarafa geçtim, arabaya binip çalıştırdım. "Alp, ciddiyim." Kafamı salladım. Fazlasıyla yavaş bir akışta olan İstanbul trafiğine karıştığımda Nazenin bir şey söyleyeceği ama bir türlü lafa giremediği zamanlarda yaptığı gibi alt dudağını dişlerinin arasına almış eziyet ediyordu.

"Söylemek istediğin neyse söyleyebilirsin, Nazenin." Dudaklarını sonunda rahat bırakarak kafasını bana doğru çevirdi, bense yola konsantre olsam da dikkatimin bir kısmını ona yoğunlaştırmıştım.

"Doğukan aradı." Bu itiraf karşısında içten içe bir küfür savurdum ve direksiyonu biraz daha sıktım.

"Demek ki numarasını silmek ya da aramalarını açma-

mak işe yaramıyormuş. Onu engellemem lazımmış." Evet, gurur duymasam da Nazenin'in telefonundan o çocuğun numarasını silmiştim ve telefon bende olduğu zamanlarda yaptığı aramaları da kaldırmıştım. Nazenin belirgin bir nefes aldı.

"Alp böyle iğnelemeler yap diye söylemiyorum bunları. Aramızda bir dürüstlük anlaşması yaptık. Bu kural sadece senin için değil, benim içinde geçerli. Sen dürüst davrandıkça ben de beni takip ettirmene, telefonu izletmene gerek olmadan sana dürüst olacağım." Telefonu dışında e-postasını da izliyordum, onun hakkında her şeyden haberdar olmak suç olamazdı, değil mi?

"Çocuk ne istiyormuş?" Onu duymazdan gelmeye karar verdim.

"İyi olup olmadığımı öğrenmek istemiş ve Kıbrıs'taymış, dönünce görüşmek istedi."

Sinirlenerek kornaya bastım, "Unutsun onu. Öyle bir buluşma olmayacak."

Nazenin bana cevap vermeyince bunu kabul ettiğini düşündüm. Cevabı biraz gecikmeli de olsa geldi: "Alp, diğer konuyu konuşmadık sanırım. Hükmün sadece bedenim için geçerli. Biliyorum, bu senin hayat tarzın ama buna devam edeceksek lütfen dürüstlüğün yanında biraz da anlayışlı olalım."

Benden ne istediğinin farkında mıydı? Kontrolü elimden bırakmamı mı istiyordu? Bunu asla yapmayacaktım. "Üzgünüm, Nazenin. Benden yapamayacağım bir şey istiyorsun." Nazenin anlıyormuş gibi kafasını salladı.

"Biliyorum ama en azından dener misin?" Bu sefer onu onayladım. Ama sözlü olarak değil. Denerdim ve başaramazdım, bundan emindim. Konu o olunca kontrolü asla elden bırakamazdım. Eve vardığımızda onu arabadan indirerek eve yönlendirdim, onunla ilgili bir planım vardı ve kabul etmesini diliyordum.

"Karnın aç mı? Bir şeyler içmek ya da yemek ister misin?" Kafasını iki yana sallayınca asansöre ilerledim, üçüncü kata

çıktık. Çantalarını salona bıraktım ve onu duvara yaslayarak bedenimin altına aldım. Dudaklarını büyük bir açlıkla sömürürken ellerimi saçlarına götürdüm.

"Bana güveniyor musun?" Cebimden anahtarı çıkararak ona gösterdim. Dudaklarımı ayırarak yüzüne odaklandım. Duyacağım kelime benim için çok önemliydi ve Nazenin'in vereceği cevabı düşündükçe bedenimdeki gerginlik tırmanıyordu.

"Güvenmek istiyorum."

Bu yeterli değildi, yapacağım şey önemliydi. "Odaya girecek kadar güvenebilir misin?" Başını salladı, "Baş sallamak bir cevap değil, Nazenin" dedim.

Pes ederek, "Evet, güvenebilirim" dedi.

Onu elinden tutarak odaya yönlendirdim. Kapıyı açarak odaya soktum. O gittiğinden beri sadece bir kere girmiştim, o da dövmemi yaptığım gün... Etrafa sanki yabancı bir yere gelmiş gibi bakındı. Önce üzerindeki fazlalıklardan onu kurtarmalıydım. Yanına giderek kazağını çıkardım, daha sonra pantolonunu. Sadece iç çamaşırlarıyla kalana kadar üzerinde ne var ne yoksa yere attım. Nazenin'in çıplak ve son derece ayartıcı vücudu karşımda duruyordu. Beyaz iç çamaşırları ve beyaz teni harika bir uyum içindeydi. Birlikte saflığın simgesini oluşturmuş, Nazenin'in masumiyetine ortak olmuşlardı. Beyaz teni onu ilk gördüğümden beri beni kendine çekiyordu. Derin bir nefes alarak memelerinin sutyenin üstünden taşan kısımlarını öptüm, Nazenin nefesini tuttu.

"Bu odadaki varlığını özledim." İtirafım karşısında aldığım bir *hımm* sesiyle yetindim. Nazenin'in de bunu özlediğini biliyordum, odaya girdiği andan itibaren derin derin nefes alıyordu. Nabzı da yükselmişti ve bedeninin belli bölgeleri kızarmıştı. Onu biraz daha heyecanlandırmak için dolgun dudaklarını kendi dudaklarıma çektim. Nazenin öpüşmemiz sırasında belirgince inledi, bedenini benim takım elbiseler içinde olan bedenime yasladı.

"Alp..." Ağzından dökülen ismim bir ilaç gibiydi. Bütün bedenimin ve ruhumun ilacı beni iyi edecek bir panzehir. Ara vermeden öpüşümü sürdürdüm, o sırada elimi cebime atarak kolyeyi çıkardım. Dudaklarım şimdi boynundaydı. Nazenin başını hafifçe yana yatırmış, boynuna yaptığım saldırıyı kabul ediyordu. Geri çekilip kolyeyi gökyüzü gibi derin bir mavi olan gözlerinin önünde gezdirdim. Bir şey söylemeden saçlarını kenara çekti, kolyeyi takmamı istiyordu.

"Bu sefer anlamını açıklamalıyım. Bu kolye senin bana olan aidiyetinin sembolü, Nazenin. Sadece bedenen değil, ruhen ve kalben de..." Kolumu kaldırıp ona bileğimdeki anahtar dövmemi gösterdim. "Tıpkı benim sana ait olduğum ve olacağım gibi." Nazenin şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Gözleri dolmuş, yağmur bulutlarını toplamıştı. Ama ağlamasını istemiyordum.

"Bedenini, ruhunu ve kalbini bana vermeyi kabul ediyor musun?" Bir iki damla gözyaşı yanaklarından süzüldü. Elimle sildim. Beni onayladı ve başını salladı. Kolyeyi narin boynuna taktım, bilekliğime taktırdığım anahtarı cebimden çıkarıp kilitledim. Şimdi asıl konuyu ona söyleyebilirdim.

"Sana dövme yapmak istiyorum. Bileğimdeki gibi ama kilit sembolü... Bileğine... Bana izin verir misin?" Gözleri kocaman açıldı. Bakışlarımı ondan kaçırdım, etkim altında olmasını istemiyordum. Bunu sadece istediği için yapmalıydı, sonuçta ömür boyu bedeninde kalacaktı.

"Evet... Bunu ben de isterim." Yüzüne bakarak gülümsedim, kararından kesinlikle emin görünüyordu. Elinden tutup onu odanın sağ tarafına yönlendirdim. Deri sandalyeye oturmasını sağladım. Sandalyenin kol kısımlarında kemerler vardı, bir elektrikli sandalyeye benziyordu. Ama Nazenin bunu sorun ediyor gibi görünmüyordu. Sandalyenin tepesindeki ışığı açtım, sarı ışık bütün bedenine vurdu.

"Canın çok yanmayacak ama yine de o kemerlerle seni bağlamak istiyorum." Kafasını salladığı anda kemerlere uzanarak onları çok sıkı olmayacak şekilde bağladım. Sadist bir

dürtüyle onun böyle savunmasız ve tamamen bana ait olan haline bayılıyordum. Bana gülümsedi.

"Beni böyle görmeyi seviyorsun, değil mi? Savunmasız, tamamen kontrolünde..." Bu kadar bilmiş olması yeni halinin ürünü müydü? İlk tanıştığım Nazenin benim düşündüklerimi ve hislerimi asla tahmin edemezdi. Bu yeni Nazenin sanki benim içimi görüyordu, ya da ben ona kalbimi açınca bütün duygularım dışarı taşmıştı.

"Belki de o ağzını bağlamalıyım." Küçük kahkahası bir senfoni gibi dudaklarından döküldü.

"Tamam, gerekmedikçe konuşmayacağım ama ağzımı bağlama olur mu? Belki konuşmam gerekebilir." Kafamı salladım. Yanındaki koltuğa oturdum, koltuğun yüksekliğini ayarladım. Dövme makinesini açmadan önce cebimden kâğıt çıkardım. Üzerinde kendi ellerimle çizdiğim, benim kolumdaki anahtara uygun kilit sembolü vardı.

"Kabul edeceğimi biliyor muydun?"

Gülümseyerek dövme yapacağım yeri yumuşakça öptüm, "Kabul etmeni umuyordum." Gözlerinin içine baktım. "Hazır mısın?" Nazenin başını sallayarak beni onayladığında rahatlamıştım.

Nazenin'den...

Alp bütün hazırlıkları yaptıktan sonra eline beyaz doktor eldivenlerini geçirip makineyi aldı. Şu an ciddi bir ameliyat yapacak doktor gibi görünüyordu. İstemsizce gülümsedim. Makinenin ritmik sesi başta rahatsız edici geldi ve gerildim.

Alp bakışlarını gözlerime kilitledi. Sorun olmadığını görerek makineyi bileğime yaklaştırıp ilk darbeleri yaptı. Başta acıyla irkildim ama koltuğa deri kemerlerle bağlı olduğum için fazla hareket edemedim. Art arda defalarca vücuduma batan iğneler battıkları yerde noktalar şeklinde kanama yaratıyordu ve acı hissi her darbede biraz daha azalıyordu. Gözümden birkaç damla yaş düştü. Alp bana baktı, dayanıp dayanamayacağımı görmeye çalışıyor gibiydi. Ama sıkıntı yoktu, en azından acıdan yana yoktu. Bedenimde ondan bir anı taşıyacaktım, sonsuza kadar kalacak bir anı. Eğer bu işin sonu kötü biterse, onu daima bana hatırlatacak ve unutmama izin vermeyecek bir iz, bir işaret. Bunu yapmak istemiştim çünkü onun izlerini ve varlığını kalıcı hale getirmek benim için önemliydi. Bir sonumuz olur mu olmaz mı bilmesem de Alp benim her daim sonsuzum olacaktı. Dakikalar sonra acıya tamamen alışmıştım, bedenim uyuşup hissizleşmişti. Alp tek kelime etmeden işine odaklanmış, büyük bir ciddiyetle çizimini yapıyordu. Ortaya çıkan şekil beni gayet memnun etmişti. Kolyemin bire bir aynısı değildi bu, kilit kalp şeklinde ve çizime daha uygundu. Alp'in anahtar dövmesine de son derece uyumluydu. Yıllarca düşünsem, bir dövmeyi bu kadar seveceğim aklıma gelmezdi.

Alp işini bitirdiğinde kolum kızarmıştı ve şekil o kadar da belli değildi. Üzerini dezenfekte ederek krem sürdü ve streçfilmle sardı. Makineyi kenara koyarak ellerini saçlarından geçirip bana odaklandı.

"Artık kalıcı olarak benimsin."

Gülümsedim, "Evet, dövmemi sevdim."

Alp başını salladı. "Canın yanıyor mu?" Kafamı iki yana salladım. Gözleri büyük bir açlık ve özlemle bedenimde geziniyordu. Sanırım Alp'in benimle ilgili başka planları da vardı. Ben de bu planları uygulamasını istiyordum. Bedenim onun her dokunuşunu özlemle arıyordu. Beni çözmesini bekledim ama bunu yapmadı, onun yerine koltuğun ayarlarıyla oynayarak geriye yatırdı. Koltuk hafif yatar pozisyona gelince ba-

caklarımı iki yana açarak onları da deri kemerlerle bağladı. Bacaklarım iki yana açık, hafif yatar pozisyonda ve tamamen bağlıydım.

"İşte şimdi bir işkence sandalyesine benzedi" dedim. Alp ifadesizdi, hızlıca kravatından ve ceketinden kurtulup yere attı.

"Bu işkence tamamen zevk için olacak. Senin zevkin için." Pantolonunun kemerini çözerek onu da ceket ve kravatının yanına gönderdi. Şimdi beyaz gömleği ve mavi kumaş pantolonuyla tam karşımdaydı. Dağınık terli saçlarından bahsetmiyorum bile. Adam beni cayır cayır yakıyordu ve bunu sadece karşımda öylece dikilerek yapıyordu. Tek kelime bile etmeden perdenin arkasında kayboldu. Uzun dakikalar boyunca orada öylece yatarak gelmesini ve işkencesini yapmasını bekledim. Geri geldiğinde üzerinde sadece boxırı vardı onun dışında bütün bedeni gözlerimin önündeydi. Ona dokunmak için ölüyordum ama yapamazdım, bağlıydım. Alp'in elinde ufak metal bir çanta vardı, içinde ne olduğunu merak ediyordum. Ama sormadım, önünde sonunda görecektim. Diğer elinde tuttuğu kırmızı göz bandı ve makası fark ettiğimde yaptıklarını göremeyeceğimi anladım. Bir şey söylemeden bana yaklaştı, çantayı yanımda yere bıraktı. Makasla ne yapacaktı? Sormamaya karar verdim. Kendimi ona bırakacaktım, daha önce de defalarca yaptığım gibi tamamen onun kontrolüne girecektim. Bu oda onun mabediydi. Alp bantla gözlerimi bağladı, şimdi hiçbir şey göremiyordum.

"Alp, planın ne?" Tek kelime etmedi. Çantanın açıldığını duydum ve birkaç yürüme sesi tepemdeki ışıkla oynuyor olmalıydı, seslerini duyuyordum. Göremediğim için tüm duyularım daha yoğun çalışıyordu. Sutyenime dokunduğunu hissettim, onu çıkarması için beni çözmesi gerekirdi. Daha sonra makasın sivri, metalik, soğuk hissinin göğüslerimin üstünden aşağıya kaydığını hissettim. Sanırım beni çözmesine gerek yoktu, çamaşırlarımı kesecekti. Üç defa net bir şekilde makasın sesini duydum, sutyenim göğüslerimi özgür bıraka-

cak şekilde açılmıştı. Alp'in sert ellerinden biri meme ucumu kavrayarak sertçe sıkınca çığlık attım.

"Şşşt... Sessiz olmaya çalış. Şimdilik..." Şimdilik kelimesini vurgulamasının altında bir şey yatıyordu ama ne? Merak, zevk, haz, ihtiyaç içinde kıvranıyordum. Makasın hissi bu sefer göğüslerimden aşağıya, karnıma kaydı. Hafifçe bir çizik oluşturuyordu, ne can yakıyordu ne de yumuşak hissettiriyordu. İkisinin ortasında bir histi. Ama bütün bedenimi germek için yeterliydi. Makas şimdi tam kadınlığımın üzerinde geziniyordu. Bütün bedenim bir yay gibi gerildi. Makas sesi bu sefer iki defa duyuldu ve Alp parçalanmış çamaşırımı çekerek aldı. Tamamen çıplak kalmıştım, tenim ürperdi. Meme uçlarımın irkilip şiştiğini hissediyordum. Bir süre daha Alp'ten tek bir hareket gelmedi ama nefesinin ayartıcı ve baştan çıkarıcı sesini duyuyordum. Bu ses bacaklarımın arasındaki ıslaklık ve yoğunluğu arttırıyordu. Uzun bir süre sonra Alp'in dilinin ıslak ve sıcak hissini boynumda hissettim. Sıcaklık ve ıslaklık yavaşça göğüslerime kaydı. Meme uçlarımdan birinin üzerine ağzını dayadı. Ufak ısırıklarıyla canımı acıtıp hemen ardından yumuşak emişleriyle acıyı benden alıyordu. Bu beni karmakarışık yapıyor, kendimden geçiriyordu. İki meme ucuma da dakikalarca aynı işkenceyi yaptı, artık sessizliğimi koruyamıyordum. İnlemelerim ağzımdan kurtuluyor, odanın içinde yankılanıyordu. Dili kendine bir yol çizerek karnıma kaydı, göbeğimde biraz oyalandı ve oradan kasıklarıma kadar indi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, bu ihtiyaç bedenimin küçükten büyüğe her hücresini kavuruyordu.

"Alp... Lütfen!" Ağzımdan kopan bir çığlıkla isteğimin boyutunu ona göstermiştim. Ama Alp beni umursamıyordu, hatta dilini çekmiş, beni varlığından yoksun bırakmıştı.

"Sessiz..." Sakin ve kontrollü ses tonu beni daha da etkiliyor, bedenimdeki ateşi arttırıyordu. Bir süre beni beklettikten sonra tam baş ucumda varlığını hissettim. Son derece etkili bir ses tonuyla bana emretti.

"Ağzını aç..." Merak içinde dudaklarımı araladım ve ağ-

zımı açtım. Ne olacağını beklerken ağzımda tatlı ve sert bir şeyin varlığını hissettim. Çilekli ve yuvarlak... Bir lolipop muydu o? Çilekli şekeri ağzımın içinde emmem için tutuyor ve yuvarlak hareketlerle bu işe heyecan katıyordu. Şekeri ağzımdan çıkarıp dudaklarını bana yapıştırdı, şekerli tadımı emerken tüm tükürüğümü içine çekti.

"Çileğe bayıldığımı söylemiş miydim?" Hayır, söylememişti. Kafamı iki yana salladım.

"O halde kokuna bayıldığımdan da haberin yoktur." Ben bir şey söyleyemedim. İlk gün bu odaya girdiğimde seçtiğim güvenli kelime aklıma geldi.

"Tadına başka yerden de bakmamda sakınca yoktur diye umuyorum." Cevap bile veremedim, tadına başka nereden bakacaktı? Daha sorumu düşünürken şeker göğüs uçlarımda gezindi, az önce onu bolca ıslattığım için yapış yapış ve ıslaktı. Meme uçlarımda gezindi ve hemen ardından Alp'in ağzı tüm şekeri meme uçlarımdan emdi. His o kadar yoğundu ki bunu tarif edecek kelime yoktu. Memelerimden bir süre şekeri yalamaya devam etti ve yine bir sessizlik oldu. Beni kasten bekletiyordu. Alevler içinde bir kor gibi yanan kadınlığıma serin nefesini üflediğinde nerede olduğunu anladım. Tam bacaklarımın arasındaydı, tüm bedenimden bir anda elektrik akımı geçti. İnleyerek kendimi ona bastırdım. Şekerin sert yapış yapış hissini vajinamda hissettim. Her noktada gezdirip şekerin yapışkanlığını kadınlığımın her noktasına yaydı. Dili yavaşça vajinamın üstünden aşağıya, klitorisime indi. Klitorisimi ağzının içine alarak iştahla emerken çıkardığı sesler beni orgazm edecek kadar seksiydi.

"Çok lezzetli." Dudaklarından bir *hmmm* sesi çıktı ve emmeye devam etti.

"Alp daha fazlasına ihtiyacım var, orgazm olmazsam bayılacağım." Gerçekten öyle hissediyordum, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu yoğun duyguyu kelimelerle anlatamazdım. Alp bir şey söylemeden şekeri vajinamın girişine

yasladı yavaşça içime ittiğinde kendimi gerdim. Şekerin yuvarlak sertliğini içimde hissettim. Yeterli değildi ama baştan çıkarıcı ve kışkırtıcıydı. Alp şekeri içimde hareket ettiriyor, tamamen çıkarıyor ve sonra tekrar sokuyordu. Göremiyordum ama muhtemelen o da bundan çok zevk alıyordu. Dili bir yandan vajinamdan akan şekerli suyu emmek için şekerin etrafında geziniyordu.

"Hadi benim şekerim, şimdi orgazm olacaksın. Benim için." Söylediği anda güçlü bir dalga bedenimde gezindi. Alp'in parmakları klitorisimde çok doğru bir noktayı çok doğru bir şekilde okşuyordu. Şeker içimde gidip geliyor, diliyse şekerden arta kalan her şeyi yalayıp tüketiyordu. Daha fazla dayanmama imkân yoktu, güçlü bir çığlık ve Alp'in adının defalarca dilimden dökülmesiyle tüm bedenim rahatladı. Tabi bu öyle ani bir rahatlama değildi, etkisi dakikalarca bedenimde artçı sarsıntılar yarattı.

Alp'ten...

Buna bayılıyordum, orgazmın kendinden geçmişliğiyle adımı haykırması. Azgınlıktan deliye dönmemi sağlıyordu. Şekeri yavaşça içinden çıkardım ve ağzıma soktum. Nazenin'in tadıyla şekerinki buluşmuş, dünyanın en harika tatlısını yaratmıştı. Göz bandını henüz çözmek istemiyordum, işkencelerim daha bitmemişti. Oyuncak çantamdan metal meme ucu kıskaçlarını çıkardım. Önce ağzımdaki şekeri çıkararak bir süre Nazenin'in memelerine sürüp memelerinden şekeri tamamen temizleyip yok edene kadar yaladım. Orgazm sonrası olduğu için meme uçları fazla hassastı, küçük bir çileğe benziyordu. Kıskaçları yumuşakça yerleştirip

kapattım. Meme uçları kıskaçların arasına sıkıştığında bedeni ürperdi. Hassas meme uçlarını kıstırmam canını yakmış olmalıydı; çünkü dudaklarını ısırıyordu. Şu an o kadar harika görünüyordu ki bunu herhangi bir kelimeyle ifade edemezdim, hiçbir kelime bu mükemmelliğin bana verdiği zevki anlatamazdı. Yine bacaklarının arasındaki konumuma yerleştim. Sanırım en sevdiğim yer burasıydı. Onun kadınlığının sıcaklığı kasıklarıma vuruyordu, hâlâ benimleyken aynı zevki aldığını görmek çok güzeldi.

Erkekliğimi girişine dayadığımda Nazenin itiraz ederek kendini geri çekti. "Korunmalısın, Alp. Hapları bırakmıştım ve içmeye yeni başladım, riskli olabilir." Gerçekten çokbilmiş bir ağzı vardı. *Keşke ağzını da bağlamış olsaydım* diye düşündüm. Zorlukla bedenimi ondan uzaklaştırıp komodine ilerledim, prezervatif kutusundan bir tane aldım ve paketini yırtarak erkliğime geçirdim. Resmen taş gibi olmuştum, bu bana delicesine bir acı veriyordu.

Tekrar Nazenin'in yanına dönerek içine girmek için kendimi ayarladım. Erkliğimin başını yavaşça içeri soktum Nazenin sırtını gerdi ve ihtiyaçla inledi, "Yanıyorsun, bebeğim." Gerçekten de yanıyordu. Aramızda bu saçma kılıf olmasına rağmen o sıcaklık penisimi yakıp kavuruyordu.

"Alp gözlerimi aç lütfen, seni görmek istiyorum."

Ben de onun gözlerini görmek istiyordum ama hayır yapmayacaktım. Böyle çok daha yoğun hissedecekti, "Hayır, daha değil. Sadece zevki hisset."

Kendimi tek hamleyle tamamen içine gömdüm. Bu zevk bir eziyetti, dünyanın en tatlı eziyeti. Bedenimdeki tüm kaslar geriliyor ve aklım yerinden çıkıyordu. Nazenin'le birleşmek, yaşadığım ve yaşayabileceğim her şeyin ötesindeydi. Sonuna kadar çekilip hepsini içine yüklüyor ve Nazenin'in içine hükmedebileceğim bir ritimle pompalamayı sürdürüyordum. İnlemeleri odada eko yapıyor, yankılanarak daha çıldırtıcı bir boyuta ulaşıyordu. Benim kadınım benim adımı haykırıyor,

benim ona verdiğim zevki en dibinde hissediyor ve yaşıyordu. Bir kez daha orgazm olmasını istiyordum, ona ikinciyi yaşatmadan boşalmak istemiyordum ama kendimi tutmak da çok zordu.

"Şimdi boşalmanı istiyorum. Adımı haykırıp boşal, Nazenin." Nazenin sözlerimle titredi. Vajinasındaki tüm kasılmaları ve titreşimleri hissediyordum. Erkekliğimin etrafında kendini sıktı, kollarındaki deri kemerleri geriyordu. Birazdan güçlü bir dalga gelecekti. Tüm gücümle kendimi ona bastırdım, acıyla gelen yoğunluğun etkisiyle güçlü kasılmaların hemen ardından büyük bir rahatlama eşliğinde dudaklarından ismim döküldü. O orgazm olurken kendimi daha fazla tutamadım, ben de kendimi bıraktım. Bir süre nefes nefese öylece durduk, ikimiz de konuşmuyorduk. Nefes seslerimiz odada dans ediyordu. İçinden yavaşça çıktım, prezervatifi bağlayarak çöpe attım. Artık gözlerini açmak istiyordum. Nazenin'in yanına yaklaşıp göz bandını açtım. Gözlerinin ışığa alışması için birkaç defa kapatıp açtı. Sonra o kocaman gözleriyle bana baktı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, kesinlikle zevk almıştı. En azından benim kadar...

Onu banyoya sokarak güzelce yıkadım. Buna bayılıyordum, bedeninin her noktasına dokunup yorgunluğunu almak çok güzeldi. Nazenin de aynı şekilde beni yıkadı. Bana dokunmayı eskiden çok severdi, gördüğüm kadarıyla hâlâ aynı şekilde seviyordu. Onu banyodan çıkarıp odama götürdüm, üzerindeki havluyla birlikte yatağıma yatırdım. Yorgundu, bunu anlayabiliyordum. Yaşadığı orgazmlar çok güçlüydü. Ben de yanına yatıp kollarımı ona sararak bedenini bedenime yasladım. Vücudu soğuktu ve hemen yaklaşarak sıcak bedenime sokuldu. Soğuk ayaklarını bacaklarımın içine alarak sıcaklığımı ona hissettirdim. Derin bir şekilde içini çekti.

"Bir şey mi oldu?" Kafasını iki yana salladı. Yüzü son derece huzurluydu, gözleriyse kapalıydı.

"Hayır, sadece mutluyum..." Gülümsedim. Onun mutlu

olması isteyeceğim tek şeydi. Kafasının tepesine ufak bir öpücük kondurdum, onu tüm şefkatimle sarmalamak istiyordum.

"Tatlı işkencelerim seni mutlu ediyorsa her an yapabilirim. Yorgunluktan ve zevkten kollarım arasında bayılana kadar bunu sürdürebilirim." Pembe dudaklarının arasından inci dişlerini göstererek güldü. Gözleri hâlâ kapalıydı. Elimi yanağında gezdirdim.

"Yorgunluktan ve zevkten bayılmam çok uzun sürmez; çünkü sana dayanamıyorum." Bunun farkındaydım. Beni gördüğü ilk günden beri onu ne derece etkilediğimin farkındaydım. Ama o beni nasıl etkilediğini hiç bilmiyordu. Metrelerce öteden bile beni nasıl ve ne derece etkilediği hakkında zerre kadar fikri yoktu.

"Bu akşamlık dinlenmene izin vereceğim ama yarın tüm hünerlerimi üzerinde sergilemek istiyorum."

Gözlerini açarak gözlerimin içine baktı. "Yarın doktor randevum var..." Hımm, bu iyi olmamıştı. Planlarımda aksama yaratacaktı ama önemli değildi. Yine de günün geri kalanında bana ait olacaktı.

"Seni doktora ben götürürüm. Sonra tekrar buraya getiririm." Burnunun üzerini öptüm ve onu güldürdüm. Gülmesi harikaydı. Tüm yüzünde değişik bir ışık oluşuyor ve aydınlanıyordu. Aydınlanan sadece kendisi değildi, çevresini de aydınlatıyordu. Bir de o gözlerindeki ani parlama ve dudaklarının arasından görünen incileri vardı. Tabi onlardan bahsetmek bile istemiyordum. Tek kelimeyle baş döndürücü...

"Bak bu olabilir." Kabul etmesine sevindim. Gözler tekrar kapandı.

"Uyu, bebeğim... Seni seviyorum." Söylediklerimi duyup duymadığından emin değildim. Barıştığımızdan beri ona *seni seviyorum* dememiştim ve o da bana hiç söylememişti. Kollarımın arasında uyurken onu izledim. Yüzünün her ayrıntısını aklıma kazıdım, nefes alış veriş ritmi kulaklarımda sanki tatlı bir melodiydi. O lanet olası kâbuslardan biri başlayana kadar her şey çok güzeldi... Hıçkırık sesleriyle sarsılmaya baş-

ladığında uykuya dalmıştım, gözlerimi anında açarak gece lambasına uzandım. Nazenin gözyaşları içindeydi, kapalı gözlerinin arasından gözyaşları damlalar halinde yanaklarına akıyordu. Gözyaşlarını hafifçe sildim, uyandırmalıydım ama onu böyle görmek beni her seferinde şoka sokuyordu.

Belli belirsiz, ağzından, "Baba..." kelimesi döküldü.

Her ne kadar annesinin katili de olsa Nazenin iç dünyasında onunla uğraşıyordu. Bu açıktı. Belki de onun hakkında Nazenin'le konuşmalıydım, adamın ölmediğini düşünüyordum. Hapiste olduğunu söylemişti, muhtemelen hâlâ yaşıyordu. Onu kendime çekerek saçlarını okşadım.

"Bebeğim... Ben yanındayım. Uyan..." Gözlerini yavaş yavaş araladı, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. O adam Nazenin'in babası da olsa onu böyle bir hale getirdiği için ölmeyi hak ediyordu. Hatta ölümünün benim elimden olmasını dilerdim...

"Kâbus görüyordun. İlaçlarını alıyor musun?" Şokla bir süre cevap veremedi ve sonra kafasını salladı. İlaçlarını aldığı halde kâbus görüyor olması normal miydi? Bunları doktoruyla özel olarak konuşmalıydım, hatta ben de seansın bir kısmına dâhil olsam fena olmazdı.

Yerimden doğruldum. "Sana su getiriyim." Elimi kavrayarak bedenimi kendine çekti. Göğsüme kafasını yasladı. "Hayır, istemiyorum gitme." *Gitme* dediği sürece nasıl gidebilirdim ki? Kollarımı ona sararak saçlarını okşamaya başladım.

"Konuşmak ister misin?" Ellerimi saçlarında yavaşça gezdiriyor, ellerimle ipek gibi yumuşak saçlarını tarıyordum. Nazenin'in nefes ritmi ve kalp atışı rahatladığını gösteriyordu.

"Bana ne gördüğünü anlatmak ister misin?" Gözlerinden akan yaşları elleriyle sildi ve burnunu çekti. Arkası bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum, anlatmayacağını düşünürken konuşmaya başladı.

"Kötü bir şey değildi. Yani o geceyi görmedim." Derin bir nefes alarak onu yavaşça geri verdi.

"Sanki mutlu bir anı ama çok uzaklarda, hatırlaması zor..." Onu kendime daha da bastırdım. Çocukluğunda mutluluğu az yaşamış ya da hiç yaşamamış olmanın nasıl bir duygu olduğunu bilirdim. Gerçi ben annemden yana sevgiyi ve mutluluğu tatmıştım ama yine de eksiktim işte. Babam bana bir kere bile sarılmamıştı. Hatta benimle konuşmazdı bile, çocukluğumda da aynıydı. Tek hatırladığım annemle yaptığı saçma kavgalarıydı. Bizi lüks içine hapsetmiş, paranın alabildiği her şeyle mutlu olmamızı beklemişti. Nazenin'in çocukken çok daha kötü şeyler yaşadığını biliyordum. Küçücük yaşında öyle şeyler görmesi gerçekten berbattı, bu yaşında bile onlarla savaşıyordu.

"Bir keresinde babam beni panayıra götürmüştü. Bunu neden yaptı bilmiyorum ama çok mutlu hissetmiştim. Bana pamuk şeker bile almıştı." Gözlerinden akan yaşlar göğsüme damlıyordu. Gördüğü şeyi içtenlikle anlatması hoşuma gitmişti. Onu kendime çekerek yüzüne baktım, yaşlarla kaplı gözlerini sildim, dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurdum. Bu kadın benim hayatım boyunca başıma gelmiş ve gelebilecek olan en güzel şeydi. Kırılgan olan her noktasını sarmalayacak, her izi, her acıyı sevgimle dolduracaktım. Bunu çok daha önce yapmam gerektiğinin farkındayım. Ama paniğe kapılmış ve korkmuştum. O farkında değildi belki ama ben hiçbir zaman onun efendisi olmamıştım. Bir kere efendilik oyunu oynamaya çalışmıştım tabi... Ve benim başarısızlığımla sonuçlanmıştı...

***

Geçmiş...

Sabah bir sürü saçma toplantıya girdim. Aklımın bir köşesinde Nazenin'in uykunun masumiyetine kapılmış görüntüsü vardı. Odamda oturmuş toplantı notlarını inceliyordum ki telefonum çaldı.

Hoparlörden, "Efendim, Lale" dedim.

Lale son derece rahatsız bir şekilde, "Timur Bey geldi" dedi.

Lale, Armağan Mimarlığın müdürü Emre'yle evlenmeden önce Timur'dan hoşlanan kızlar kervanındaydı. Şimdiyse ondan nefret ediyordu, bunun sebebini bir türlü anlayamamıştım. "Gönder gelsin" diyerek telefonu kapattım.

Çalışma masamdan kalkıp oturma bölümündeki deri koltuğa geçtim. Timur kapıyı savurarak açtı, yüzünde tüm suratını kaplayan bir gülümseme vardı. Elinde tuttuğu dosyayı masamın üstüne attı. Yanıma otururken hâlâ gülümsüyordu. "Dün beni yine ektin. Mükemmel itaatkârın Nazenin'le mi beraberdin? Beni ne zaman tanıştıracaksın?" Kolunu koltuğun kolçağına dayayarak bacak bacak üstüne atmıştı.

"Hiçbir zaman. Onunla hiçbir zaman tanışmayacaksın."

Kafasını geriye atarak şu meşhur, sinir bozucu kahkahalarından birini attı. "Onu şimdiden böylesine sahipleniyor musun yani? Sen böyle davrandıkça hatunu çok merak ediyorum" derken gözleri parladı. Ardından, "Belki de seni evlilik sandalına bindirip bekârlar sarayından kaçırır?"

Söylediğiyle tüm bedenim kaskatı oldu. Evlilik... Hayatım boyunca duymaktan en nefret ettiğim kelime... Annemin esaretinin resmiyete dökülmüş hali. Bir erkeğin ve bir kadının yapacağı en büyük hata...

Kravatımın beni boğduğunu hissederek biraz gevşettim. "O benim sadece itaatkârım, böyle bir şey düşünmüyor ve düşünmeyecek."

Timur tekrar güldü. "Bir kızla bu kadar çok görüşür, bu kadar yoğun şeyler yaşarsan onların tek düşündükleri şey bunu ciddiyete dökmek olur. Bir kadını üç defadan fazla becerince yanımda gelinlik kataloğu bakmaya başlıyorlar. Eminim senin itaatkârın da aynısını yapar." Hayır, hayır. Nazenin en başında ciddi bir şey istemediğini söylemişti. Ama daha sonra bana âşık olduğunu söylemişti ve ben onunla çok yoğun şeyler yaşıyordum. Lanet olsun, onu arkadaşlarımla tanıştırıyor, yıldızların altında sevişiyor, uyandığında oku-

ması için küçük sevimli notlar bırakıyordum. Hassiktir! Ya evliliği düşünüyorsa? Ona sadece bir itaatkâr olduğunu hatırlatmalıydım, bir yolunu bulmalıydım.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa defolmaya ne dersin?" Timur yerinden kalkıp ceketinde olmayan tozu silkeledi.

"Benim de yapacak işlerim vardı. Sana iyi eğlenceler, Ataman." Kapıdan çıktıktan sonra hırsla kravatımdan kurtuldum. Gevşemeliydim. Ona bir itaatkâr olduğunu hatırlatacaktım ve her şey yolunda gitmeye devam edecekti. Engin'e gerekli talimatları vermiş ve Nazenin'i doğruca ofise getirmesini söylemiştim. Nazenin ürkek bir şekilde kapıyı açtı ve odaya girdi. Varlığı bir anda kocaman alanı sarmış, sadece ona odaklanmama neden olmuştu. Uzun uzun içeriyi inceledikten sonra bana da aynı uzunlukta bakmaya başladı. Etkilenmişti, göğsü hızla inip kalkıyordu. Yanına yaklaşıp yüzünü avuçlarımın içine aldım. Yanakları buz gibiydi. Üşümüş müydü? Birden yine içimde bir şefkat hissi peyda oldu. Acaba karnı aç mıydı?

"Hoş geldin. Karnın aç mı? Dışarıdan yemek söylememi ister misin?"

Nazenin gülümseyerek, "Hayır, Alp Bey, aç değilim" dedi.

O dudaklardan çıkan söz üzerine aletim seyirdi. Masama ilerleyerek kilit düğmesine bastım. Çıkan sesle kapı kilitlendi, Nazenin derin bir nefes aldı. Yanına giderken bugün ikinci defa kravatımı çıkardım, yumuşak dudaklarını dudaklarımın içine çektim. Onu masama götürdüm. Nazenin'i defalarca çalışma masamın üzerinde becermemin hayalini kurmuştum, şimdi de hayalim gerçek olacaktı. Masanın üzerinde duran tüm evrakları ittim, onu masaya oturttum. Onu yavaşça soymaya başladım, iç çamaşırları yine beni çıldırtacak kadar seksiydi. Ona karşı dominant olacaktım ama bu ona zevk vermeyeceğim anlamına gelmiyordu, zevki sonuna kadar tadacaktı. Tüm kıyafetlerini çıkardıktan sonra Nazenin'e özel sipariş ettiğim meme ucu kıskaçlarının kutusunu çekmecemden çıkardım. Nazenin hayretle kutuya bakıyordu, içinde ne olduğunu merak ediyordu. Kesinlikle o iki yuvarlak küreyi mutlu edecek bir şeydi ve tabi beni de. Kıskaçları kutudan çıkardım. Nazenin ne olduklarını

anlayamamıştı ve bu işin içine daha çok heyecan katmıştı. Kıskaçları şişmiş pembe meme uçlarına yerleştirdim, bir adım geri çekilerek eserimi inceledim. Kesinlikle iştah kabartıcıydı ve aletim de benimle aynı fikirdeydi.

Kravatı masadan aldım. "Şu an ofisimdeyiz ve fazla ses çıkararak çalışanlarımın seks hayatım hakkında gereksiz dedikodular yapmasını istemiyorum. Ağzını kapatacağım." Aslında bu tamamen doğru sayılmazdı. Ofisim ses geçirmezdi ama Nazenin'in ses çıkarmasını istemiyordum. Çünkü onun o inlemeleri, adımı haykırması, yumuşak naif ses tınısı beni kendimden geçiriyordu. Kendimden geçemezdim, buna izin veremezdim. Ben onun dominantıydım, ben efendiydim. O ise benim itaatkârım ve kölemdi. Bunu anlaması gerekiyordu, farklı şeyler düşünemezdi. Kravatı ağzına götürerek sıkıca bağladım. Kıskaçların sıkılıklarını test ettim. Bunu yaparken Nazenin'in ağzından benim kravatım yüzünden bastırılmış bir çığlık döküldü. Mavi gözleri kocaman açıldı. Onu ters çevirdim, gözlerine baktıkça kontrolümü kaybediyordum. Sanırım onunla ilgili her şey bana kontrolümü kaybettiriyordu. Bana ne oluyordu böyle? Nazenin'in saçlarını yan tarafına itip ensesini açığa çıkardım, ellerimi oradan yavaşça omuriliğine kaydırdım. Tepki olarak kendini geriye itti. Bu yanlıştı... Kıçına sağlam bir şaplak attım. Bastırılmış çığlığını duymazdan gelerek elimle yaptığım işkenceye devam ettim.

"Sabretmeyi öğrenmelisin. Acele etme. Ben ne zaman istersem o zaman ihtiyaçların dinecek." Benim efendi olduğumu bilmeliydi. Sanırım ona istediği şeyleri dayanamayıp çok çabuk veriyordum. Bekledim, dakikalarca bekledim Nazenin meraklanarak bana baktı.

"Daha değil, Nazenin..." Uysalca başını çevirdi. Ama ben daha fazla dayanamayacaktım. O lanet olası ıslaklık gözümü alıyordu, bacak içlerine kadar akmıştı. Vajinası pembeleşmiş ve kabarmıştı. Aletimi önce şekilli poposundaki dar deliğe dayadım. Çok yakında bu deliğe de sahip olacaktım, Nazenin'in tüm delikleri benim olacaktı. Yavaşça ıslak vajinasına kaydım ve tek hamleyle tamamen içine gömüldüm. Nazenin'in ağzından bastırılmış bir çığlık daha döküldü. Saçını kavrayarak asıldım, daha önce hiç bu kadar uzun saç görmemiştim. Bunlara asılmak mükemmeldi. Vajinasının kasılmalarını

hissediyordum, beni patlatacak gibi sıkıyordu. Boşalacaktı... Hayır, buna izin vermeyecektim. Saçından tutup kafasını geriye çektim ve kulağına fısıldadım.

"Ben izin verene kadar boşalmayacaksın... Anladın mı?" Onu aynı hız ve tempoda becermeye devam ettim. Bakalım küçük kölem kendini ne kadar dizginleyebilecekti? Hassiktir! Daha çok kasılıyordu.

"Şimdi değil, şimdi değil, Nazenin... Sadece bana konsantre ol. Başka bir şey düşünme... Sözlerime odaklan, beni hissetmemeye çalış." Onu biraz daha zorladım. Bu ona fazla geliyordu, biliyordum. Bu kadar dayanması bile inanılacak gibi değildi. Şahsen ben daha fazla dayanamayacaktım. İçi alev topu gibiydi, darlığından bahsetmiyorum bile.

"Şimdi, Nazenin... Şimdi gelmeni istiyorum, benimle birlikte..." Aynı anda boşaldık. Bastırılmış inlemeleri beni daha çok gaza getiriyordu, saçını sertçe çektim. Tamamen rahatladıktan sonra içinden çıktım. Onu kendime çevirdim, ağzındaki kravatı çözdüm, meme kıskaçlarını çıkardım. Meme uçları şişmişti. Onları öperek biraz ilgi gösterdim, canı yanmış olmalıydı. Sonra kendi kendime kızdım. Amaç buydu zaten seni gerizekâlı. Onun canını yakmalısın, ilgi gösterip bir sevgili gibi şımartmamalısın. Ne olduğunuzun farkında olmalı... Hayallere kapılmamalı. Nazenin'in yaşı çok küçük ve kolayca hayallere kapılabilir, buna izin veremem... Kravatı boynuma bağladığım sırada Nazenin giyinmeye başlamıştı. Yüzü kıpkırmızıydı, utanıyor muydu? Hemen kendime gelmeliydim... Ondan bu şekilde etkilenmem çok saçmaydı, onu da saçma hayallerin içine sürüklemekten başka bir şeye yaramıyordu.

"Banyoyu kullanmak istersen sağ tarafta." Onun o yoğun varlığından uzaklaştığım anda derin bir nefes alıp masamı toparladım. Bilgisayarımın başına oturdum, kafamı başka yere odaklamalıydım. Yoksa yine yeni edindiğim o saçma davranışlara devam edecektim. Engin'i arayarak aşağıda hazır beklemesini söyledim. Nazenin banyodan çıktı, yanıma gelerek ellerini arkadan bana sardı. Kalbim saçma bir şekilde hızlanınca ellerini üzerimden çektim.

"Engin'i aradım. Aşağıda seni bekliyor." Yüzünde o hayal kırıklığını gördüm, içim parçalanıyordu. Bana ne olduğu hakkında

en ufak bir fikrim yoktu. Diğer kadınlara bunu sürekli yapmıyor muydum? Onları hayvanî bir şekilde becerdikten sonra taksi tutup göndermiyor muydum? Şimdi bunu Nazenin'e yapmak neden bana bu kadar dokunuyordu. Nazenin bana tek kelime etmedi. Onunla ilgili hayran olduğum şeylerden biri de buydu. İçinde ne olursa olsun içinde kalıyordu, çok güçlü bir karakteri vardı. Montunu giydi, çantasını omzuna astı ve sessizce kapıdan çıkıp gitti. Tek kelime etmedi... İşte o an anladım, Nazenin insanı sessizliğiyle bozguna uğratıyordu... Birkaç dakika sonra telefonum çalmaya başladı.

"Efendim, Engin?" Engin bir süre duraksadı.

"Alp Bey, Nazenin Hanım arabaya binmedi." Birkaç saniye gözlerimi kapatarak kendime izin verdim, sinirimi yatıştırmalıydım. O arabaya binmeyeceğini tahmin etmeliydim. Gözüm dışarı kaydı. Lanet olsun! Yağmur yağıyordu.

"Engin peşinden git ve ikna et. Yağmur yağıyor." Engin sıkılgan bir şekilde bir şey söylemeye çabalıyordu.

"Alp Bey, Timur Bey'in arabasına bindi." Ne? Siktir! Ne? Timur piçi ne yapmaya çalışıyordu ve Nazenin onu tanımadan nasıl arabasına biniyordu?

"Engin buna nasıl izin verirsin?" İstemsizce sesim fazla yükselmişti.

"Sizin haberiniz olduğunu düşündüm."

"Tamam, Engin. Ben hallederim." Telefonu kapattım. Önümdeki bilgisayarın kapağını da sertçe kapattıktan sonra hâlâ masanın üzerinde duran meme kıskaçlarını kapıya doğru fırlattım. Timur gerçekten fazla ileri gidiyordu, tabi Nazenin'e de tanımadığı adamların arabasına binmenin bedelini çok ağır ödetecektim. Kendimi sakinleştirmek için odada sekiz tur attım ama olmuyordu, daha fazla dayanamayarak Nazenin'i aradım. Uzun çalışların ardından sesini duymayı bekledim ama duyamadım. Kahretsin! Timur'un o koca ağzıyla burnunun yerini değiştirecektim. Derdi neydi? Art arda aramaya devam ettim ama sonuç aynıydı. Açmadı... Arkadaşlarını arayarak onu sordum fakat hayır... Lanet olsun! Hiçbirinin Nazenin'den haberi yoktu. Timur da hâlâ ofise dönmemişti ve kafa-

mın içinde kurduğum şeyler gitgide çirkinleşiyordu. Saatler sonra sekreterim Timur'un ofisine döndüğünü söylemek için beni aradı. Hızla odamdan çıkıp ayaklarımı yere vura vura Timur'un odasına doğru yürüdüm. O piç kurusuna haddini bildirecektim. Kapısını savurarak açıp içeri daldım. Ayaklarını uzatmış koltukta oturuyordu, benim hışımla odaya girdiğimi görünce dizlerinin üzerinde duran bilgisayarı kapattı. Ayaklarını da indirdi, yüzünde saçma bir mutluluk vardı.

"Sen hangi cehennemde ne bok yediğini sanıyorsun?" Sesimi yükselterek üzerine yürüyünce ayağa kalktı.

"Sakin ol, dostum. İşten birkaç saat kaytardım diye ne bu sinir?!." Ceketinin yakasından onu kavradım.

"Nazenin'e nasıl yaklaşırsın, Timur! Benim olduğunu biliyordun, seni pislik... Bu kadar saat onunla mı beraberdin?" Kollarımı kavrayarak ceketini kurtardı, hâlâ sırıtabiliyordu. Çenesine bir yumruk indirmemem için bana bir sebep vermeliydi.

"Onu sadece evine bıraktım, Alp. Zavallı kızın morali bozuk gibiydi ve yağmur yağıyordu, ıslanmasına izin mi verseydim? Kız tam bir şeker, erimesini istemedim." Üzerine yürüdüm ama beni tuttu.

"Şaka yapıyorum, Alp. Sakin ol. Sorun yok, onun senin olduğunu biliyorum. Sadece..." Kafasını önüne eğdi. "Öyle morali bozuktu ki görünce yardımcı olmak istedim." Morali bozuk muydu? Aklıma birden yaptığım geldi. Onu da diğer kadınlara yaptığım gibi işim bittikten sonra başımdan atmıştım. Bana belli etmese de üzüldüğünü biliyordum.

"Yani diğer başından attığın kadınlarına yaptığım gibi teselli amaçlı evime falan götürmedim." Pis herif... Diğer kadınlarıma dokunması umurumda bile değildi. Ama Nazenin önemliydi. Ona elini bile sürmesi yüzünün şeklini değiştirmem için yeterliydi. Burnumdan soluduğumu fark ederek omzuma dokundu. "Alp, bak o kız diğerlerinden farklı..." Konuşmasına izin vermeden dokunuşundan kurtulup odadan çıktım. Odama girerek kapıyı kapattım, kendimi rahatlatmak için biraz içki aldım. Bu yaptığım ona fazla mı gelmiş-

ti? Ona nasıl böyle davranırdım? Kız diğerleri gibi değildi. Ama yine de bu yaptığı için cezalandırılmayı hak ediyordu. Hem telefonuma cevap vermemesi başlı başına bir ceza sebebiydi. Onu restoran çıkışından almaya karar verene kadar saatlerce düşüncelerimin içinde boğuldum. Engin'e gitmesini söyledim, otoparktaki arabalardan birini alarak trafiğe karıştım. Restoranın önüne arabamı park ettim, aracımı otoparka çekmek için gelen valeyi son derece kaba bir şekilde uzaklaştırdım. Araca almam gereken inatçı bir kız vardı. Sonunda onu gördüm, beni henüz fark etmemişti. Yanında o şef garson çocuk vardı. Bir akbaba gibi Nazenin her yalnız kaldığında başına üşüşmek zorunda mıydı? Nazenin'i bu azgın oğlanlardan nasıl koruyacaktım... Beni fark ettiği anda ifadesi dondu. Onu görmek kendimi dizginlememi sağlar diye düşünüyordum ama öyle olmadı. Şu an onu cezalandırmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Siktir! O son bardağı içmeyecektim... Beni görünce kırmızı saçlı arkadaşı ve garson çocuk Nazenin'in yanından uzaklaştılar. Bana bakarken ayağını hafifçe burktu ama onu tutmak için oradaydım. Bedenini yakaladım, ellerimin arasında çok muhtaç görünüyordu.

Nazenin'den...

Gördüklerim normal bir rüya olmasına rağmen bana bir kâbus gibi gelmişti. Alp'in okşayışları ve nefes ritmi bile aklımdaki görüntüleri silmiyordu. Annem öldükten sonra babamı bir kez bile görmemiştim, o da benimle hiç iletişim kurmamıştı. Şimdi çocukluğumdan beri onunla ilgili aklımda kalan tek güzel saydığım anıyı görmem çok saçmaydı. O adam benim her anlamda kâbusumdu. Alp'in sıcak okşayışları bedenimi rahatlatıyor, kalbimdeki sıkışmayı en aza indiriyordu.

"Yarın doktor randevuna ben de seninle geleceğim." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bunu istemiyordum, benim tescilli bir problem olduğumu bilmesini istemiyordum. Ne kadar zayıf, yaralı, hasta olduğumu bilmesini istemiyordum. Alp her şeyimi biliyor olabilirdi ama yine de doktora tüm sorunlarımı anlatırken orada bulunması bu beni rahatsız ederdi.

"Buna gerek yok, kendi başıma halledebilirim." Kaşları havaya kalktı. Yüzünde o *ben ne istersem onu yaparım* ifadesi hâkimdi ki bu ifadeyi alt edebilecek bir sözcük grubu olduğunu sanmıyordum.

"Sadece doktorunla konuşacağım. Her anlattığını dinleyecek değilim, Nazenin." Başımı salladım. Benim için endişelenmesi çok güzeldi. Çocukluğumun kocaman bir kısmını, ergenliğiminse hepsini korumadan, sahiplenilmeden yoksun geçirmiştim. Düştüğümde kimse kaldırmamış, üzgün ya da hasta olduğumda kimse benimle ilgilenmemişti. Ben böyle bir şeye ihtiyaç duyacağımı bile bilmiyordum. Hayatımda kendimden başka kimse yoktu. Kendi kendimi iyileştirir,

hep güçlü olmak için maksimum enerji sarf ederdim. Ama Alp öylece ortaya çıkmış, beni kanatlarıyla sararak hayatım boyunca aslında ne kadar muhtaç olduğumu göstermişti. Bu ilgisi çoğu zaman beni sıksa bile iyi hissetmemi sağlıyordu. Kolları arasında tekrar uykuya daldım, bu sefer rüya görmediğimi düşünüyordum.

Sabah bacak aramda yaşanan bir panayırın gürültüsüne uyandım. Gözlerimi açtım ve Alp'in kafası bacaklarımın arasındaydı. Yaşanan etkiyle meme uçlarım kabarmıştı bile. Şok halimle birkaç saniye onu izledim. Kadınlığımı yumuşakça yalıyordu ve edepsiz organım bu durumdan fazlasıyla memnundu. Sanırım beynim de memnundu ki beni daha yeni uyandırmıştı, çoktan ıslanıp ateşlendikten sonra!

"Alp?" Yalama seslerinin ardından *'hı'* diye bir ses çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Kafasını bacaklarımın arasından çıkardı, nefes kesen o gözleriyle bana bakarken saçlarını eliyle geriye doğru taradı, bunu yaparken kol kaslarının belirginleştiğini görmezden geldim.

"Sabah orgazmı." Net cevabından sonra bacaklarımın arasındaki istilasına devam etti. Buna itiraz ettim çünkü mesanem patlamak üzereydi. Çok çişim vardı.

"Alp, tuvalete gitmeliyim..." Alp'ten tek ses çıkmadı. O mükemmel vakumlama ve emme sesleri dışında, tabii ki bir de sanki dünyanın en lezzetli şeyinin tadına bakıyormuş gibi çıkardığı o ımm sesleri vardı. Ama onlardan bahsetmek istemiyordum.

"Alp gerçekten çişim var ve tuvalete gitmek istiyorum." Açık açık söylemekten utansam da beni buna mecbur bırakmıştı. Bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

"Arkana yaslanıp rahatlar mısın? Ben bunu yaparken kasılacağın için idrar hissi geçecektir. Şimdi o yastığa kafanı koy, beni bir daha engellersen ağzını bağlarım." Bu seksi tehdit karşısında itiraz edemedim. Alp'e yine itaat ederek kafamı yastığa bıraktım. Alp ellerini bacak içlerime koyarak onları iki

yana ayırdı, bacak arama kendini iyice yerleştirdi. Dilinin istilası yerini hırçın dudaklara bırakmış beni tüketiyordu. Sadece klitorisimi emerek beni boşaltacaktı sanırım. Çünkü kabiliyetli parmaklarından hiçbiri içime girmemişti. Tam da dediği gibi olmuş, kendimi onun istilasına bırakınca idrar hissim gitmişti. Bu kadar tecrübeli olması bazen harika, bazen de rahatsız ediciydi. Sürekli onu başka kadınlarla düşünmeme neden oluyordu. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Benimle farklıydı, bunu her seferinde dile getiriyordu. Ama yine de içimdeki o ufak merak kırıntısına engel olamıyordum. Alp diliyle o mükemmel uyumu yakaladı ve beni orgazmın kıyısına kadar çekmeyi başardı. Çok kısa bir süre sonra titreyerek orgazm oldum. Kafasını bacak aramdan çıkarıp gülümseyerek bana baktı. Ben de gülerek yerimden kalktım.

"Şimdi gerçekten tuvalete gitmeliyim, Alp." Bana engel olmadı ve kendini yatağa bıraktı. Tuvalette işim bitince elimi yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Tamamen çıplak olarak tekrar Alp'in yanına döndüm. Alp beni süzerken ellerini dimdik duran erkekliğine götürdü, etrafını büyük elleriyle sardı. Bu fazlasıyla seksi bir görüntüydü, beni tam anlamıyla baştan çıkarıyordu. Yanına yaklaşarak yatağa çıktım. Dizlerimin üstünde yatağın üzerinde onun yanında duruyordum. Bakışlarımı ondan ayırmadan bacaklarının arasında görkemli organının olduğu yere yöneldim. Yanaklarımdan alevler çıkıyordu ama yine de yapmak istediğim şeyi yapmaktan geri durmuyordum. Alp benim ona yaklaştığımı fark ederek ellerini organının etrafından çekti. Şimdi onun ellerinin yerini benim küçük ellerim almıştı.

Erkekliğini ellerimle sarabildiğim kadar sardım, ağzımı yaklaştırıp şişmiş pembe başını ağzıma aldım. Yumuşakça emerken zevkle iç çektim. Alp güçlü bir sesle, "Siktir!" dedi. "Ahh, Nazenin, siktir. Çok seksi görünüyorsun."

Bundan hoşlandım, onu eskisi gibi çılgına çevirebiliyordum. Ağzımın içinde ipeksi erkekliğini biraz daha ilerlettim. Tadı Alp gibiydi, leziz... Bir beğeni sesi mırıldandım, boğa-

zımdan *hmmm* sesini çıkardım. Alp bir küfür daha savurup kafasını yatak başına yasladı, solukları hızlanmıştı. Ellerimle erkekliğini alttan desteklerken ağzımın içine onu hızlı hızlı alıp çıkarmaya başladım. Her seferinde başına kadar ağzımdan çıkarıyor ve boğazıma kadar ilerletiyordum. Alp'in bu ritimden hoşlandığı hırıldamalarından anlaşılıyordu.

"Bebeğim, ağzını becermeye bayılıyorum." Bunun farkındaydım, zaten bir şey söylemeden ritmimi sürdürdüm.

"Nazenin, boşalacağım." Evet, benim de istediğim buydu. Zaten onun tadına bakmak istiyordum. Ben geri çekilmeyince Alp biraz doğruldu, beni kafamdan tutarak organına bastırdı. Tek hamlede boğazıma dayanırken ritmini ayarladı. Çok sert değildi ama kontrolü yine eline almıştı, kendi ritmini ayarladı ve güçlü bir inlemeyle tamamen ağzıma boşaldı. Hepsini yuttum ve ona bakarak dudaklarımı yaladım.

"Tadını seviyorum" dedim. Alp beni kendine çekerek dudaklarımı öptü.

"Ben de senin tadına bayılıyorum." Dudakları yavaşça çeneme kaydı, oradan boynuma doğru keşfe çıktı. Elimi göğsüne koyarak onu durdurdum.

"Doktor randevusu, Alp." Bir küfür daha savurunca ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Ne yapayım, çıplaksın ve bu beni çileden çıkarıyor. Seni çıplak görünce penisim demir bir kazığa dönüyor." Yorumu beni güldürürken yataktan kalktım ve yatağın üzerindeki örtüyü bedenime sardım. Alp yerinden yavaşça doğrulup yanıma yürüdü. Suratındaki o gülümseme dizlerimi titretiyordu. Evet, sert hali yakışıklıydı, seksiydi, çok erkeksiydi ama güldüğü zaman insanın içine baharın tüm renklerini taşıyor ve yüzlerce kelebeğe kanat çırptırıyordu.

"O incecik örtü sence beni durdurur mu?" Kafamı iki yana sallarken hâlâ gülüyordum, kesinlikle durduracak gibi görünmüyordu.

"Alp, randevuma geç kalmak istemiyorum." Başını yana

yatırıp gözlerini kısarak bana bakıyordu. Bir yandan da dudağını öne doğru büzmüştü. Çok mu tatlıydı, yoksa ben hepten aşkın içinde mi boğuluyordum? Belki ikisi birden aynı anda oluyordu.

"Tamam ama dönünce çok zorlu oyunlar oynarım." Zorlu oyunlar? Nasıl oyunlar olduğunu az çok tahmin ediyordum, ona güvenebileceğimi de biliyordum. Canımı benim dayanamayacağım kadar yakmazdı, en azından fiziksel olarak... Alp öylece durmuş ve benim durgunlaşan ifademe bakıyordu.

"Zorlu oyunlara dayanıklıyım." Meydan okumam hoşuna gitmiş olmalı ki gülerken göğsünü kabarttı. Yoksa fazla mı iddialı konuşmuştum? Alp'in canımı yakması eskiden hoşuma gidiyordu ama şimdi canımı yakarsa ne düşünürüm, ne hissederim, bu konu üzerinde çıkarım yapamıyordum. Yine de yüzüne baktığımda ona derinden bir güven duyuyordum.

"Ne kadar dayanabileceğini göreceğiz." Alp'ten de açık bir meydan okuma geldi. Ama beni yıldıramazdı, geri adım atmadım bunu kabul ettim.

Alp'ten...

Nazenin'in seansı boyunca dışarıda oturmak berbattı. Neden bu kadar uzun sürüyordu ki? Seansları bittikten sonra Can beni içeri davet etti ve konuştuk. Ona Nazenin'in kâbuslarından bahsettim ve o piç kurusu beni ilişkimiz hakkında uyarıp biraz sorguladı. Eğer o kadar iyi bir doktor ve arkadaşım olmasa sanırım çenesini kırabilirdim. Sonuç olarak Nazenin geçmişinden çok uzun zaman kaçmış, yalan söyleyerek o yalana kendini inandırmıştı. Şimdi gerçekleri yeni yeni düşü-

nüyordu. Bunu atlatması için kaçtığı şeylerle yüzleşmeliydi. Hadi ama ya! Daha iyi bir fikri yok muydu? Kızın babası annesini öldürmüş ve küçük Nazenin bunları kendi gözleriyle görmüştü. O yaşta bir çocuk o travmayı nasıl atlatabilirdi? Üstüne gitmenin çözüm olacağını sanmıyordum. Bu Nazenin'i kesinlikle daha çok üzerdi. O konuyu her konuştuğunda nasıl bir hale büründüğünü ben biliyordum. Sonuç olarak Doktor Can'la görüşmemiz beni pek memnun etmemişti. Nazenin'i her seansta ağlatması doktor değişikliği için yeterli bir neden gibi duruyordu. Bunu arabada Nazenin'e söylediğimde deliye döndü. Tamam, demek ki doktor kalıyordu...

Eve giden yoldan saptım ve deniz kenarında marinanın önünde durdum. Nazenin şaşırarak yüzüme baktı, burayı hatırlıyordu. Ona ilk defa tam anlamıyla bu Marina'da açılmıştım. Nazenin beni ilk defa gerçek anlamda burada kabul etmiş ve beni kimsenin şaşırtamayacağı kadar şaşırtmayı burada başarmıştı.

"Kahvaltı yapmadık." Anlıyormuş gibi başını salladı, ben aracı marinadan içeri soktum. Buraya üyeydim. Timur ve ben bir ara teknelere merak salmıştık. Gerçi o hâlâ meraklıydı ama ben pek ilgilenemiyordum. Arabayı park ederek indim. Nazenin'in kapısını açtım, bir süre duraksadı. Gecikmeli de olsa arabadan indi. Hava bugün çok yumuşak ve güzeldi, güneş mutluluk bahşediyordu. Tuzlu deniz kokusunu burnuma çekerken kolumu Nazenin'in bedenine sardım.

"Burayı hatırladığını varsayıyorum." Dudak kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Evet, hatırlıyorum..." Bir yandan yürürken bir yandan da onun yüzündeki ifadeyi izliyordum.

"Güzel anılar olarak mı? Yoksa kötü anılar mı?" Cevabını daha vermeden bedenim gerilmişti. Heyecanlı ve endişeliydim, sanki bu yanıt hayatımın dönüm noktası olacakmış gibiydi. Nazenin cevap vermeden önce,

"Dürüstlük ve güven aramızda hep geçerli olacak." Nazenin buna hiç ihanet etmemişti, gerçi bu kuralı çiğneyen ek

kişi bendim. Nazenin duraksayarak bana doğru döndü. Saçları rüzgârda savrulurken tatlı kokusunu bana taşıyordu. Kokusu rüzgârın eşliğinde burnuma huzuru taşıyordu.

"Yalan söyleyemem. Çok acı çektim, çok canım yandı... Seni unutmayı denedim, bunun için çabaladım. Sen benim canımı yakan her şeydin, tekrar canımı yakacağını bilsem de yine yaşarım seni." Gözlerini benden bir an bile kaçırmadı.

"O geceye kadar olan tüm anılarım hayatımın en güzel anıları." Küçük bedenini kendi bedenime yasladım. Bu sarılmayla hem ona güven veriyor hem de ondan güç alıyordum. Nazenin beni hem güçlendiren hem de güçsüz bırakan yegâne şeydi. Birlikte denizin kıyısındaki restorana yürüdük, Nazenin fazla sessizdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Nasıl hissedebilirdi ki? Kız sürekli aynı şeyleri tekrar yaşıyormuş gibi hissediyor olmalıydı. Ben de tedavilerim sırasında sürekli bunu hissederdim. Zorlukla gülümsemeye çabaladı.

"İyiyim." Yalan söyleyemediğini bilmesine rağmen hâlâ söylemeye çalışması insanı çıldırtıyordu. Kaşlarımı kaldırıp ona inanmadığımı gösteren bir bakış attım.

"Alp, gerçekten iyiyim. Bir sorun yok." İkna olmasam da olmuş gibi davrandım. Restorandan içeri girdik, şef garson beni tanıyarak hemen yanımıza geldi. Bizi cam kenarında tüm gözlerden uzak bir masaya yönlendirdi. Nazenin hâlâ durgundu, garsondan önce sandalyesini çekerek oturmasına yardım ettim. Ben de tam karşısına yerleştim.

Kahvaltı siparişimizi verdim ve dirseklerimi masaya koyarak parmaklarımı birbirine kenetledim. "Aklından ne geçiyor? Hemen söyle ve beni daha fazla uğraştırma." Dominant gücümü kullanarak ondan istediğim cevabı alabilirdim, bu konuda fazlasıyla iyiydim.

"Buraya benden başka kadın getiriyor muydun?" Alt dudağını dişleyerek, "Yani Timur gibi... Onun gibi burayı kullanıyor muydun?" Kaşlarımı istemsizce çattım.

"Timur..." Timur mu? Timur'un buraya üye olduğunu ve fantezi amaçlı kullandığını nereden biliyordu? İster istemez çenemi sıktım, "Sen bunu nereden biliyorsun?" Cevap vermesi saatler sürmüş gibiydi, bense istemsizce dizimi titretiyordum. Bu davranışı lisede bırakmamış mıydım?

"İlk defa doktora geldiğimde... Sen Amerika'dayken çok kötü hissediyordum, ağlayarak sahilde yürüyordum ve Timur'la karşılaştım. Benim o halimi görünce burada biraz oturup konuştuk." Tabi onun o halini görünce kolundan tutup buraya getirmişti. Korunmaya muhtaç, hassas... Tam bir itaatkâr, kahrolası herif benim kadınımı kolundan tutarak marinaya nasıl getirirdi?

"Bunu nasıl yaparsın, Nazenin. Sana ondan uzak durmanı söylemiştim." Dişlerimin arasından tıslamıştım. Geçmiş için hesap sormak fazla saçmaydı, bunun ben de farkındaydım ama kendime engel olamıyordum.

"Timur kötü biri değil, Alp. O senin arkadaşın. Tek yaptığı benim kafamı dağıtmak ve senin hakkında konuşmaktı. Ona karşı bu şekilde ön yargılı olman hoş değil." Tabii ki ön yargılı olacaktım, adam benim kadınımdan hoşlanıyordu. Hem benim hakkımda mı konuşmuştu?

"Ne konuştu?" Nazenin ellerini saçlarına götürerek arkaya doğru attı, zarif boynu açıkta kalmıştı. Kolyesinin zinciri beyaz boynunda bir yıldız gibi göz kırpmıştı.

"Benim sana olan sevgim hakkında konuştuk. Senin de bana karşı güçlü duygular hissettiğinden bahsetti ama buna inanmadım." Tabi inanmazdı, ne istediğimi ya da hissettiğimi bilmediğim için kendimi sürekli ondan sakınmaya çalışmıştım.

"Ayrıca... Ne olursa olsun senin hakkında duyduğum, öğrendiğim her şeyde önce seninle konuşmamı söyledi. Seni bırakırsam mahvolacağını da..." Vay canına. Timur bazen gerçekten mantık çerçevesinde konuşabiliyordu demek. O zamanlar da bana sürekli *Nazenin'e oyunu anlat* deyip durmasını, Nazenin'in beni terk etmesini istemesine bağlamıştım. Sinirim bir anda havası kaçan bir balon gibi söndü.

"Sanırım ileri görüşlü. Belki de bunca zamandır onu kovmamamın nedeni budur." Bizim aramızda çocukluğumuzdan beri süregelen bu tarz bir diyalog vardı. Biz birbiriyle durmadan dalaşan ama yine de birbiri olmadan yapamayan iki kardeş gibiydik.

Nazenin gülümsedi. "O iyi bir dost, Alp." Öyleydi. Bunun ben de farkındaydım. Sadece ben insanlara güvenemiyor ya da onları sevemiyordum. Sorun onda ya da Nazenin'de veya bir başkasında değildi, bu tamamen benim sorunumdu.

"Ama yine de sana yaklaşmasından hoşlanmıyorum. Aranıza mümkün olduğu kadar mesafe koymanızı istiyorum. İş gereği bazen görüşmeniz gerekecek, her ne kadar bu beni çıldırtsa da katlanmak zorunda kalacağım." Timur Armağan Mimarlığın çoğu işinde söz sahibiydi. Evet, yönetici Emre'ydi ama tüm Mimarlar Timur'a bağlıydı.

"Timur'u neden kıskandığını anlayamıyorum, Alp?" Gerçekten bunu göremeyecek kadar saf mıydı? Bu Timur'un her hareketinden anlaşılıyordu ve Timur her güzel kadın için tehlikeliydi.

"Senden hoşlanıyor." Nazenin güçlü ve gerçek bir kahkaha atarken ben de ona garip garip bakıyordum. Bunda gülünecek ne vardı? Garson kahvaltımızı getirdiğinde Nazenin kendini sakinleştirdi ama hâlâ yüzündeki gülümseme kaybolmadı. Ona kızgın bir şekilde bakmaya devam ediyordum. Garson yanımızdan ayrıldığında konuştu.

"Saçmalama lütfen, Alp. Bu çok komik... Timur benden hoşlanmıyor. Kıskançlıktan böyle senaryolar üretmen çok tatlı, kabul ediyorum. Ama arkadaşına haksızlık etme." Ne yani, şimdi de ona haksızlık etmekle mi suçlanıyordum? Adam bana Nazenin'den hoşlandığını kendi ağzıyla söylemişti.

"Ona haksızlık falan etmiyorum. Adam bana kendi ağzıyla söyledi." Nazenin'in o gülümseyen ifadesi silinerek yerini açılmış bir ağza ve şaşkın şaşkın bakan gözlere bıraktı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Hâlâ sorgulanıyor oluşum can sıkıcıydı.

"Hayır, sence böyle bir konuda şaka yapar mıyım?" Onu ikna etmiş olmalıyım ki bir şey söylemeden başını önüne eğdi. Kendi kendine düşündüğü ortadaydı. Arkadaşımı sattığım için bir yanım bana kızarken diğer yanım Nazenin'in bundan sonra Timur'dan uzak duracağını bildiğinden oldukça rahattı. Kahvaltıma odaklandım, birkaç lokma bir şeyler yedim.

"Nazenin?" İsmini duyunca irkilip kendine geldi.

"Buraya senden başka hiçbir kadın gelmedi. Kimseyi özel hayatıma dâhil edecek kadar değerli görmedim. Ama aslında farkında olmadan seni ilk gördüğüm andan beri hayatımın içine sokuyordum." Başını sallamakla yetindi. Benim kahvaltıya başladığımı fark edip o da tabağıyla oynamaya başladı. Aramızda çıkan sesler sadece çatal bıçak sesleriydi, kendine gelmesi için ona zaman tanıyordum.

"Handan seni bir daha aradı mı?" Konuyu bu kadar ani bir manevrayla dağıtmasını beklemiyordum. Handan benim de kafamı sürekli meşgul ediyordu. O saçma telefon görüşmesinden sonra bir daha aramamıştı. Vazgeçtiğini düşünmüyordum. Tabi elinde gerçekten o görüntüler varsa, kesinlikle vazgeçmezdi. Hele elindeki her şeyi aldığım düşünülürse geri adım atması için de zaten bir neden yoktu. Sadece doğru zamanı bekliyordu, benim zayıf olacağım bir anı. Benim tek zayıflığımın Nazenin olduğunu biliyordu, onun üstüne oynayacaktı. Ama ben de her daim tetikte olacaktım. Tehditleri beni korkutamazdı.

"Hayır, aramadı." Nazenin kafasını sallarken bana bakmadı, tabaktaki bir domatesi kesmeye çalışıyordu. Bu gereksizdi çünkü zaten yeteri kadar küçük kesilmişlerdi. Kendini bir noktaya odaklamaya çalışıyordu.

"Sence ne yapacak?" Görüntüleri basına vereceğini sanmıyordum, önce benden istediği şeyler olacaktı. İsteklerinin maddi olacağını düşünüyordum. Eğer değilse görüntüler kesinlikle basından önce Nazenin'e ulaşırdı, takıntılı ruh hali düşünülürse bu kaçınılmazdı.

Nazenin'den...

Handan beni çok endişelendiriyordu. Alp onun hakkında tek kelime etmese de ben o videoların onda olduğunu unutamıyordum. Asıl korktuğum, videoları bana ulaştırmasıydı. O videolar benim elime geçerse ne yapacağımı bilemiyordum. Bu konuda bir fikir yürütemiyordum, sadece bana gelmesini istemiyordum. Kendime itiraf etmekten pek hoşlanmasam da Alp'in benden önceki ilişkilerini, kölelerini, adı her neyse işte... Merak ediyordum ve bu merak beni istemediğim şeyler yapmaya sürükleyecek kadar güçlüydü. O videoları izlediğim anda bir daha Alp'e karşı eskisi gibi olamayacağımı düşünüyordum.

"Şartlarını söylemesini bekleyeceğim. Ama bana asla zarar veremez, avukatlarım bu konuda tetikte. Merak etme, Nazenin. Her şey kontrolüm altında." Her zaman öyle değil miydi zaten? Başımı salladım, kahvaltımıza devam ettik.

"Doktoru değiştirmek istemediğine emin misin?"

Ona kızgın kızgın bakarak cevapladım. "Hayır, Alp. Bunu istemiyorum. Can Bey'den oldukça memnunum, hem bu doktor işini başıma çıkaran sendin. Çocukken defalarca bununla ilgili psikologlara ve psikiyatristlere gittim, hiçbir sonuç alamadım. Can Bey sayesinde seneler sonra ilk defa kâbuslarım azaldı." Bu doğruydu, tamamen kaybolmadıklarını biliyordum. Kâbuslarım bilinçaltımda, uyuduktan sonra yatağın altından çıkmayı bekleyen canavarlar gibi bekliyordu. Ama en azından onları bir süreliğine engellemiştik. Doktor

sorunlarımın üzerine gitmemi, onları konuşmaktan kaçınmamamı, hatta yapabilirsem babamın yanına gidip içimdeki her şeyi söylememi istiyordu. Tabi son şey olasılıklar dâhilinde değildi. Ona ne olduğu, hangi hapiste, hangi hücrede olduğu umurumda değildi. Onu kendi iyiliğim için bile olsa asla ama asla görmeyecektim.

"O adamı hiç görmedin mi?" Baban değil de *o adam* demişti. Ben de onu o adam diye tanımlıyordum, çünkü babam olamazdı. Öyle bir adamın babam olmasını, benimle en ufak bir ilgisinin bulunmasını istemiyordum. Bir babanın aileyi bir arada tutması gerekirdi, benim görüşüme göre öyleydi. Onu parçalara ayırıp kalan her kırıntıyı kana bulaması değil... Kafamı iki yana sallayarak Alp'i cevapladım.

"Hayır, hiç görmedim. Hangi cezaevinde olduğunu bile bilmiyorum. Ama hâlâ o delikte olduğuna eminim." Bir defa onu sormuştum. Yetimhane müdürü müebbet hapis cezasına çarptırıldığını söylemişti, eğer nefes alabiliyorsa oradan çıkmadığı kesindi.

"O zamanlar İstanbul'da mı yaşıyordunuz?" İlk defa benimle ilgili şeyleri merak ederek soruyordu. Onayladım.

"Evet, evlendikten sonra İstanbul'a yerleşmişler." O adam hakkında bildiğim birkaç şeyden biri devlet memuru olduğuydu. Annemle evlendikten sonra memleketlerinden İstanbul'a gelmişlerdi. Annem hemen hamile kalarak beni dünyaya getirmişti. Benim durgunlaştığımı fark etmişti, ailemle ilgili başka bir şey sormadı. Kahvaltımız bittikten sonra bana teknesini gezdirdi. El ele marinanın içinde onunla dolaşmak anlatılabilir bir şey değildi. Tekneden indiğimiz sırada beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı.

"Eve gitmek istiyorum." Bütün vücuduma basan ateşi umursamadan gülümsedim. Araca doğru giderken adımları her zamankinden hızlıydı. Alp'in beni istemesi çok hoşuma gidiyordu, onun tarafından arzulanmak hayallerimin ötesindeydi. Âşık olduğum adam benim ona yandığım gibi, o da benim için cayır cayır yanıyordu. Trafikte hızlı bir şekilde iler-

liyorduk, ikimiz de tek kelime etmemiştik. Yolu yarıladığımız sırada arabanın içinde Alp'in telefon melodisi duyuldu. Panelden telefonunu açarak kulaklığını kulağına taktı. Bir süre işle ilgili konuştu, daha sonra bir yemek organizasyonundan bahsetmeye başladı. Alp bana bu organizasyondan hiç bahsetmemişti ve şaşırdım. Konuşmalarını biraz daha dinledim. Alp telefonu kapattığında onu dinlediğimi fark etmiş olmalı ki bakışlarını kısa bir süre üzerimde gezdirdi.

"Tamamen aklımdan çıkmış. Haftaya bir yemek organizasyonu var." Önümüzde bir arabayı solladı ve devam etti. "Şirketin yönetim kurulu için yapılacak." Başımı sallayarak onu onayladım.

"Beraber gidiyoruz." İşte şimdi tamamen ona dönerek baktım. Gidiyoruz? En son böyle bir davete katıldığımızda hayatımın en kötü günlerinden birini yaşamıştım.

"Ufak bir yemek olacak, Nazenin. Büyük bir organizasyon değil. Sadece birkaç sıkıcı konuşma yapacağım, yemek yiyip iş konuşacağız. Sen de yanımda oturup akşam seni becereceğim anın bir an önce gelmesinin hayalini kurarken dayanmama yardım edeceksin." Söylediği bana kahkaha attırmayı başarmıştı.

Alp de gözünü yoldan ayırmıyordu ama gülüyordu, "Gülmene bayılıyorum."

Kafamı salladım, "Bunu daha önce söylemiştin."

Alp gülerken beni onayladı, "Evet, söylemiştim... Ne o, yoksa iltifatlarım seni sıkıyor mu?" Yüzüne oturan sahte ciddiyet ifadesine karşı gülmemi bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Kesinlikle sıkmıyorsunuz, efendim..." Birden gerçekten gözlerinde parlayan ateşi gördüm.

"Ah, siktir! Bana *efendim* demene bayılıyorum. Senin için harika planlarım var, bir an önce eve gitmeliyiz." Şu harika planlar konusu beni deli gibi meraklandırıyordu. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu; çünkü şu ara tüm taktik-

lerini beni şaşırtmak üzerine kullanıyordu. Alp arabayı her zamankinden biraz daha hızlı kullanıyordu, çok geçmeden eve varmıştık. Arabadan iner inmez Alp beni doğruca asansöre yönlendirdi. Aceleci davranması benim de heyecanımı körüklüyordu. Elimi tuttu, zevk odasının önünde durarak kapıyı açtı. Şimdiden nefes nefese kalmıştım.

"Burada bekle" diyerek ilerdeki perdenin arkasında kayboldu. Dakikalarca kendi nefesimi kontrol altına almaya çalışarak orada dikildim. Bu çok uzun sürmüştü, ne yapıyordu? Geri geldiğinde üzerinde boxırı haricinde tamamen çıplaktı, aklımdan geçirdiğim tek şey ne kadar seksi olduğuydu. Elinde yine dünkü gibi metal bir çanta ve kelepçe tutuyordu, bana doğru yaklaştı.

"Kıyafetlerini çıkar, hepsini..." Yine kısa emirlere geçiş yapmıştık. Şu an benim Alp'im değil, efendimdi. Ona itaat ediyor olmak beni rahatsız etmiyordu. Alp benim yaralarımı açmıyordu, yaptığı şey beni iyileştirmekti. Dediğine itaat ederek kıyafetlerimi tek tek çıkarıp bir yığın halinde yere bıraktım. Tamamen çıplak kaldığımda ise ifadesini izleyerek ona bakıyordum. Alp'in gözlerinde yanan ateş beni kavuruyordu. Alp arkama geçti ve sırtıma doğru üfledi, tenimin serinlemesi lazımken biraz daha ateşlendim.

"Ellerini uzat, arkaya doğru." İki elimi de geriye doğru uzattım. Alp elindeki çantayı ayaklarının dibine bırakmıştı ama kelepçe hâlâ elindeydi. Ellerimi tuttu, ince bileklerimi kavradı, kelepçeyi bileklerime geçirip biraz sıktı. Kelepçenin içi yumuşak bir maddeyle kaplıydı. Bu yüzden canımı yakmıyordu. Ama ellerimi arkaya doğru kelepçelemesi hareketlerimi tamamen kısıtlıyordu. Ellerimi bel boşluğuma yerleştirip kolumdan tutarak beni yürüttü. Şimdi tavanda kancaların olduğu platformun üzerindeydik. Alp kancalarda asılı duran zincirleri çekerek aşağıya indirdi. Zinciri kelepçeme geçirdi ve hareket edemeyeceğim bir sıkılığa getirdi. Ellerim bel boşluğunda birbirine kelepçelenmiş ve kelepçelerim zincirle tavana asılmıştı. Merak içinde yaptıklarını izliyordum.

"Hareket edebiliyor musun?" Hareket etmeyi denedim ama yapamıyordum, başımı iki yana salladım. Memnun bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. Çantayı açtı. Çantanın içinde bir sürü malzeme vardı, hepsini tek tek inceledim. Sanırım hepsi birazdan üzerimde denenecekti. Çoğunun ne işe yaradığını bile bilmiyordum. Alp çantanın içinden deri bir kemer çıkardı, kemerin ortasında kırmızı bir top vardı ve arka tarafından klipsliydi. Mesela onun ne işe yaradığını bilmiyordum ama birazdan öğrenecektim. Alp kırmızı toplu kemeri alarak ayağa kalktı, tam önümde durdu.

"Ağzını aç." Dediğini yaparak ağzımı açtım, kırmızı topu ağzıma yerleştirdi, yumuşak kauçuk gibi bir maddedendi.

"Dişlerinin arasında sık." Dişlerimi topa geçirdim, kemerin klipsini kafamın arkasından kapattı. Şimdi konuşamıyordum ama ses çıkarabiliyordum.

"Rahat nefes alabiliyor musun?" Top yüzünden sadece *hı-hı* diye ses çıkardım. Alp arkama geçti. Çantanın içinden bir şeyler alıyordu ama ne olduğunu göremiyordum. Bana doğru yürüdüğünü hissettim, tam arkamdaydı. Elime bir şey dokundu. Soğuk, sert bir şey... Sonra havaya çarpan bir sesle elime ilk darbe indi. Ses çok korkutucuydu, darbe canımı yakmadı ama ses yüzünden ürktüm. Alp yürüyerek önüme geldi. Elinde tuttuğu şey silikonlu kamçıydı. Siyah renkti, sadece uç kısmı kırmızıydı. Kırmızı ona renkli bir hava katmış olsa da tehlikeli ve can yakıcı bir alet olduğu belliydi.

"Güvenli kelimeni kullanamazsın çünkü ağzın kapalı ve kapalı kalacak. Bu ekstra güven gerektiren bir oyun, Nazenin. Senden tüm güvenini istiyorum. Güvenli kelimeleri kullanamamana rağmen yine de seni zorlamama izin verecek misin? Bana güvenecek misin?" İşte bu çok zor bir soruydu. Konuşamıyordum ve güvenli kelimemi söyleyemezdim. Nerede durması, nerede hızlanması, ne yapması gerektiğine o karar verecekti... Benden tüm güvenimi istiyordu...

Alp'ten...

Nazenin'in cevabını bir süre bekledim. Bana şimdiden bu kadar çok güvenmeyeceğini düşünüyordum ama yine de denemekten kendimi alamamıştım. Onunla daha önce aşırı oyunlar oynamıştım ama o zaman bile ondan böyle bir şey istememiştim, bu çok ileri derecedeydi. Bunun için itaatkârınızla aranızda çok yoğun bir bağ olmalıydı. Onun bedenini ve acı eşiğini iyi bilmeniz gerekiyordu. Nerede yavaşlamanız, nerede durmanız gerektiğini bilmeliydiniz. Aksi halde çok kötü sonuçlar doğurabilirdi. Benim Nazenin'in güvenine ihtiyacım vardı, hâlâ ona sahip olduğumu bilmeliydim. Bunu öğrenmek için de en sert yöntemimi kullanıyordum. Güvenin kazanılması değil, kazandırılması gereken bir şey olduğunu biliyordum. Nazenin'e güveni tekrar kazandırmak için çabalıyordum. Nazenin cevap verene kadar kafamdan bir sürü iç hesaplaşma geçti ve sonunda kafasını beni onaylayarak salladı.

"Emin misin?" Tekrar kafasını sallayarak tasdik etti. Nabzım bir anda yükseldi... Bana güvenmeyi seçmişti. Benim kadınım bana güveniyordu... Yeniden. Bir daha o güveni kaybetmeyecektim.

İfademi sertleştirdim. "Her şey benim elimde olacak, Nazenin. Acı eşiğini ben belirleyeceğim ve sen de benim belirlediğim acıya uyum sağlayacaksın. Şu andan itibaren sana yapacağım şeyleri tamamen kabul ediyorsun, anladın mı?" Yine beni onayladı. Korkuyordu, bunu gözlerinde görüyordum. Korktuğu belliydi ama başını dik tutuyor, sanki korktuğu-

nu görmemi istemiyor gibiydi. Ama unuttuğu bir şey vardı, ben onun nefes alışından nerede durmam gerektiğini anlıyordum, ben onun nefesini tanıyordum... Silikonlu kamçının ucunu boynuna götürdüm ve yavaşça aşağıya, memelerine kaydırdım. Nazenin'in gözleri kocaman açılmıştı, ne yapacağımı anlamaya çalışıyordu.

"Bedenini biraz alıştıralım." Tam sağ memesinin üzerine sert bir darbe vurdum. Yerinde sıçradı ama hareket edemiyordu. Sol memesinin de üstüne aynı şekilde vurdum, inleyerek başını geri attı. Şansımı biraz daha zorladım. Bu sefer şişmiş pembe meme başına vurdum, gırtlağından gelen bir sesle inlerken belini kıvırdı. Enfes görünüyordu... Kamçımla göğüsleri kızarıp acıdan hassaslaşana kadar acı ritüelime devam ettim. Nazenin'in gözleri yaşarmış, zevke bulanmış ve arzuyla dolmuştu. Göğüslerinden karnına geçtim. Önce yumuşak okşayışlarla onu kamçıma alıştırdım, daha sonra sık ve sert darbelerimle orayı da kızarttım. İzlerimi çizdim, bölgemi işaretledim. Nazenin'in bütün bedeni benim esirimdi, benimdi. Ruhu ve en önemlisi de kalbi benimdi. Benim için aşkla çarpıyordu, tıpkı benim kalbimin onun için çarptığı gibi. Şimdiki durağım Nazenin'in bacaklarının arasıydı, en sevdiğim nokta -*Tabi memelerinden sonra.* Orayı da biraz kamçıya alıştırdım ve üst kısmına güçlü bir şekilde vurdum. Nazenin çığlık atarak kendini geriye bıraktı, bacakları sanki onu taşıyamıyormuş gibiydi. Bu hoşuna gittiği anlamına geliyordu. Darbemi vuracağım yeri biraz daha aşağıdan seçtim. Tam vajinasının dilinin olduğu noktadaydım, bu aynı zamanda klitorisine de yakın olduğum anlamına geliyordu.

"Burana vurmama mı ister misin? Çok sert..." İnleyerek başını salladı.

"Eğer tüm darbelerime dayanırsan, Nazenin orgazm olmanı sağlayacağım." Tekrar inledi ve bir şeyler söylemeye çalıştı, tabi onu anlayamıyordum. Bana vermiş olduğu onayın rahatlığıyla bacak arasında seçtiğim o sıcak bölgeye vurabileceğim kadar sertçe vurdum. Art arda indirdiğim darbele-

rin hepsini büyük bir istek ve arzuyla kabul etti. Sıcaklığını buradan bile hissediyordum, ıslaklığıysa kamçımın ucuna bulaşmıştı. Onu ziyan etmek istemiyordum. Kamçıyı yere bıraktım, önünde diz çökerek bacaklarını omuzlarıma sardım. Şimdi tam ağzımın üzerindeydi. Onu tüketerek yalamaya başladığımda kendinden geçmiş şekilde inliyordu. Dilimi sıcak vajinasının deliğinden içeri kaydırdım, tadı çok güzeldi. Onu becermek için kavruluyordum, erkekliğim tam manasıyla taş kesilmişti. Durmadan onu tüketmeye devam ederken ellerim kalçalarında duruyordu, onu ağzıma daha çok bastırıyordum. Çok geçmeden Nazenin çıkarabileceği kadar güçlü sesler eşliğinde orgazm oldu. Bacaklarından geçen titreme hissedeceğim kadar yoğundu. Ah, ben bu kadını çok seviyordum... Bacaklarını serbest bıraktım, dengede durabilmesi için ona biraz zaman tanıdım. Yerden kalkarak hobi çantama -*ben ona böyle söylüyordum*- ilerledim. İçinden bir tıpa aldım. Metal tıpanın ucunda büyük pembe bir taş vardı. Bir kurşuna benziyordu ki bunlara popo tıkacı deniyordu. Bununla oynamayı seviyordum ve Nazenin de sevecekti. Tıpayı Nazenin'e gösterdim, anlamsızca baktı. Bu en küçük boydu, oraya parmağımı sokmamla aynı hissi verecekti. Onun gözlerinin içine bakarak tıpayı ağzıma sokarak yaladım, Nazenin derin bir nefes aldığında göğsü inip kalktı.

"Bunun ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?" Kafasını iki yana salladı.

"Bu senin pek ilgilenemediğim deliğin için." Anlamış olmalı ki gözleri büyüdü.

"Şimdi bunu orana sokmamı ister misin?" Bir şey söylemeyince tıpayı ağzımdan çıkardım.

"Eğer bunu içine alabilirsen, bu senin içindeyken seni becereceğim." Hiç tereddüt etmeden beni onaylayarak kafasını salladı. İstiyordu... Benden gelecek her şeyi istiyordu. Arkasına geçerek eğildim. Kıçını elimle biraz açtım ve tıpanın yumuşak başını girişine yasladım. Yavaşça içeri doğru ittirdiğimde belini kıvırarak kendini kastı.

"Rahatla. Sadece rahatla. Gevşe ve kendini bana bırak." Derin bir nefes alıp gevşedi, kasları anında çözüldü. Tıpanın devamını da içine ittim, tıpanın verdiği soğuk hisle irkildi ama şimdi tamamen içindeydi. Dışarıda sadece büyük pembe taşı gözüküyordu.

"İşte benim kızım. Aferin, Nazenin. Şimdi becerilmeyi hak ettin." İnleyerek belini kıvırdı. Daha yeni orgazm olmasına rağmen çok istekliydi ve bu hali beni delirtmeye yetiyordu. Elimi ensesinden sırtına, kıç çatalına kadar sürttüm. İnledi, kıçını arkaya doğru itmeye çalışıyordu. Ağız kelepçesinin klipsini açtım ve önüne geçerek ağız kelepçesini aramızdan kaldırdım. Derin bir soluk aldı ama tek kelime etmedi.

"Nasıl hissediyorsun?" Cevap vermesi biraz sürdü ve sonra titrek bir sesle cevapladı: "Dolu, ateşli. Alp, seni istiyorum. Lütfen!"

Ona istediğini tabi ki verecektim, benden istediği her şeyi son damlasına kadar alacaktı. Onun için çıldırıyordum. "Uslu bir kız olduğun için istediğini alacaksın." Boxırımdan kurtuldum. Nazenin gözlerini aletime dikmiş, bakışları buğulanmıştı. Bacaklarını kavrayarak belime sardım, kendini ihtiyaçla bana sürtüyordu. Aletimi Nazenin'in sıcak, ıslak ve davetkâr girişine yaslayarak tek hamlede içine yüklendim. Ellerimin biri kalçasında, biri sırtındaydı. Kalçasının yanaklarını biraz ovaladım, içindeki tıpayı hissetmesini sağladım. Bilinçsizce inliyordu, yanakları aldığı zevkin yaşlarıyla ıslanmıştı.

"Çok darsın, Nazenin... Sikimin etrafını nasıl sardığını hissedebiliyor musun? Tüm kasılmalarını hissediyorum." Nazenin inlerken konuşmaya devam ettim. Bu konuşmaları seviyordu.

"Kıçındaki tıpayı hissedebiliyorum, biliyor musun? Bu bana inanılmaz zevk veriyor." İnlerken ağzından birkaç defa adım döküldü. Orgazmın kıyısındaydı resmen, hem de bu kadar çabuk... İnanılır gibi değildi.

"Alp, daha sert." Ah benim yaramaz bebeğim daha sert olmamı mı istiyor? Olurum o halde. İçinden tamamen çıkıp

tek hamleyle yüklendim, yapabileceğim en hızlı ritimde içine dalmaya başladım ve anında kendinden geçmişti.

"Bu sertlik nasıl?" Başını salladı, konuşamıyordu. Yanakları pembeleşmiş, dudaklarını sürekli ısırdığı için şişirmiş, saçları terle ıslanıp dağılmıştı. Çok seksiydi...

"Nazenin hemen gelmezsen ben kendimi tutamayacağım." Sanırım ilk defa kendimi bu kadar kaybediyordum. Daha fazla onu tutamayacaktım, boşalmak üzereydim. Nazenin kendini bırakırken vajinasındaki o kasılmaları hissettim. O kadar daraldı ki, aynı anda kendimi bıraktım. Sıvılarımız birbirine karışırken ona sıkıca sarıldım. Nazenin tamamen tükendiğinde içinden çıkarak ellerini çözmek üzere arkasına geçtim. Zinciri ve kelepçeleri çıkardım. Tıpayı da tek seferde içinden aldım. Nazenin ellerini hareket ettirdi, sanırım bilekleri uyuşmuştu, kollarını ovalıyordu.

"Teşekkür ederim" dedim. Kollarını bırakarak bana doğru döndü. Ne için olduğunu sorguluyor gibiydi.

"Ne için?" Ellerini tutarak dudaklarıma götürdüm, avuç içine güçlü ve sevgi dolu bir öpücük kondurdum.

"Tekrar bana güvenmeyi denediğin için..."

Hafifçe gülümsedi. "Başka türlüsü mümkün değil, Alp. İstemesem de sana güveniyorum. Kalbim sana güvenmek istiyor."

Elimi kalbinin olduğu noktaya götürdüm. Zayıf bir şekilde çarpıyordu. "Kalbin bana ait, bebeğim." Elini kendi kalbime götürdüm küçük avuçlarını ürkekçe kalbimin üzerinde tutuyordu. "Benimki de sana. Sen benim ömrümün kalanısın, Nazenin."

Nazenin'den...

Alp'in sevgi dolu sözleri kalbimi yeniden çarptırıyordu. Onu daha fazla sevmeme neden oluyordu, sanki daha fazlası mümkünmüş gibi. Onun dudaklarına büyük bir istek ve arzuyla yapıştım. Bunu yaparken ellerimi de saçlarına geçiriyordum. Ona dokunmak bana büyük keyif veriyordu.

"Seninle banyo yapmak istiyorum." Hımmm, kulağa harika geliyordu. Birlikte banyoya girdik, beni uzun uzun yıkadı. Sevildiğimi hissedecek kadar güzel ve nazik dokunuyordu.

"Benimle böyle ilgilenmene bayılıyorum." Alp arkamdaydı, omzuma güzel bir öpücük bıraktı ve tenimi mühürledi.

"Seninle ilgilenmek bu aralar en sevdiğim hobim..." Gülümsedim. Beni nazikçe banyodan çıkardı, birlikte yatak odasına geçtik. Çıplak, nemli bedenlerimizle birbirimize sarılarak uzandık. Alp gözlerini kapatmıştı, yüzüyse fazlasıyla huzurlu görünüyordu. Onu izliyordum, gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Korkmadan yüzüne dokundum. Yanaklarında, alnında, kaşlarında elimi gezdirdim. Her dokunuşum onu biraz daha rahatlatıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başını salladı, hâlâ uyanıktı.

"Sen babanı neden sevmiyorsun?"

Gözlerini hafifçe aralayarak yüzüme baktı. "Kötü şeylerden mi bahsetmek istiyorsun?" Bakışlarımı ondan kaçırdım. Ellerim şimdi dağılmış birkaç saç telinde geziniyordu.

"Sadece seni üzen, mutsuz eden şeyleri öğrenmek istiyorum. Neden böyle olduğunu öğrenmek istiyorum." Bir süre bir şey söylemeden düşünüyormuş gibi bir tavır takındı. Kolunu belime sararak beni biraz kendine yaklaştırdı.

"Babamla hiç mutlu bir anım olmadı. Bizi çiftlik evine hapsetti ve kendine burada bir hayat kurdu. Biz sadece onun göstermelik hayatının parçalarıydık. Mükemmelliğinin sembolü güzel bir aile... İyi kalpli, güzel, kibar bir eş, sevimli ve kibar olmak zorunda olan bir oğlan çocuğu, yani soyunun devamı. Biz onun için bundan ibarettik." Bu çok kötüydü, kalbim sızladı. Daha önce İstanbul'da falan yaşadığını düşünmüştüm, çiftlik evinde yaşadıklarını hiç tahmin etmezdim.

"Her şeyin kusursuz olmasını isterdi, prensibi kusursuzluktu. Bizi hep sanki onu utandıracak bir şey yapacakmışız gibi kilit altında tutardı. Güven duygusu asla yoktu, kimseye karşı... Evden çıkmayan zavallı karısını âşıkları olmasıyla, beni de yapmadığım bir sürü şeyle suçlardı. Evde sürekli hizmetçi değiştirir, onları olmayan şeylerle suçlardı. Eve sadece hafta sonu için gelir, hafta içi İstanbul'a döner ve tamamen iş içinde yaşardı." Saçlarını belirgince okşuyordum ama konuşmadım ve yorum yapmadım. Onun geri çekilmesini istemiyordum. Bana her şeyi anlatmasını istiyordum, onu dinlemek istiyordum.

"Benden kurtulmak için yurt dışına yatılı okula gönderdi. Sadece yazları onları görüyordum. Onun dışında ne annemi ziyarete gönderiyor ne de kendi geliyordu. Beni yıllarca orada bir başıma bıraktı... Okuldaki en ufak olayda gelen emirler dolu bir mektupla beni azalıyor, söylediğim hiçbir şeye inanmıyordu." Onu o kadar iyi anlıyordum ki... Sevgi eksikliği çok zordu. O saf sevginin tadını bilememek, onu yaşamamış olmak. Çevrende mutlu aileleri, annelerinin babalarının sarıldığı çocukları görüp onun tadına varamamak... Ama ben emindim. Alp'in annesi onu koşulsuz sevmişti, sadece çaresizdi.

"Annen babanı seviyor muydu?" Sorum karşısında kaş-

ları çatıldı. Uzunca bir süre cevap vermedi, bense saçlarını okşamaya ve onu rahatlatmaya devam ettim.

Bana cevap verdiğinde bedeni kasılmıştı. "Onunki hastalıklı bir sevgiydi, Nazenin. Babamdan sürekli takdir bekleyen, sürekli özür dileyen, onunla sadece göz göze gelmek için bile çabalaması gereken bir kadındı. Böyle bir şeye sevgi demek... Sevgi bu kadar kötü olamaz." Alp'in annesini çok iyi anlıyordum. Birini o kadar sevmek çok zordu. Ben de Alp'i aynen o derecede seviyordum, bunun için onu suçlayamazdım. Dilendiği sevgi için onu kimse suçlayamazdı. Birden Alp'in annesine karşı yoğun bir sevgi ve şefkat duydum. Ben onu anlıyordum. Onu çok iyi anlıyordum.

"Ama bu onu sevmiş olduğu gerçeğini değiştirmez. Hatta o kadar sevmiş ki sırf bu sevgi için tüm hayatını feda etmiş. Öyle bir sevgiye sahip olduğu için baban şanslı, o sevginin kıymetini bilemediği için de bir o kadar şanssız bir adammış." Alp şaşırmış bir şekilde suratıma baktı.

"Ne yani, sana gram değer vermeyen bir adam için tüm hayatını feda eder miydin? Sadece sevdiğini düşündüğün için." Bu bana sorulmaması gereken bir soruydu. En azından Alp'in bana sormaması gereken bir soruydu ama yine de cevapladım.

"Senin için yapardım." Alp'in şok ifadesi bir anda yüzünü kapladı. Ama hemen ardından kendini toparladığında tamamen yüzünden silinmedi.

Beni kendine çekerek alnına bir öpücük kondurdu. "Evet, belki ben de babam kadar olmasa da bencil bir adamım ama benim için hayatını feda etmene izin vermeyecek kadar seni seviyorum, Nazenin." Bu konuşma hoşuma gitmemişti. Yeniden ayrılma düşüncesi bile kötüydü. Ondan ayrı kalmak istemiyordum. Bedenimi iyice ona yaklaştırdım. Alp'in limanına sığınmak bu ara en sevdiğim aktiviteydi, kafamı göğsüne yasladım.

"Ben de seni seviyorum." Kafamın tepesine sevgi dolu bir öpücük daha aldım.

"Biliyorum, bebeğim." Elimi göğsüne koydum, tam kalbinin üzerine nabzı hızlıydı. Tıpkı benimki gibi beni sevdiğini hissediyordum ve bu beni çok mutlu ediyordu.

Huzurlu uykumdan uyandığımda Alp yüzümü öpücüklere boğuyordu, sanırım böyle uyanmaya şu anda alışmıştım ve hayatımın kalanında bunu isteyebilirdim. Güneş yeni batmış olmalıydı, hava kararmıştı. Ne kadar zamandır uyuyorduk? Gözlerimi açıp Bay Mükemmel'e baktım. Giyinmişti, üzerinde bir kot pantolon ve mavi kareli gömleği vardı. Böyle giyindiği zaman çok genç görünüyordu ve tabi daha ulaşılabilir...

Gülümseyerek ona baktım. "Giyinmişsin." Kafasını salladı, karnıma harika bir öpücük kondurdu.

"Ve senin çıplak olmana bayılıyorum. Belki de evde çıplak dolaşmalısın." Kahkaha atarken yatak örtüsünü üzerime çekip çıplaklığımı kapatmaya çalıştım.

"Hayır, çıplak dolaşmam kesinlikle seçenek değil." Bedenini üzerime bırakırken üstümdeki örtüyü kaldırmaya çalışıyordu. Tabi bunu yaparken bir yandan da beni gıdıklıyordu.

"Nedenmiş o? Hâlâ utanıyor musun yoksa?" Gülmekten cevap veremiyordum ve Alp de benimle birlikte gülüyordu. "Biraz..."

Burnunu boynuma soktu ve kokumu içine çekti. "Bunları aştığımızı sanıyordum ama." Ah, hayır, aşmamıştık. Ben hâlâ Alp'in karşısında utanıyordum. Yüzüme baktı ve elini yanağımda gezdirdi. "Utangaç kızları seveceğimi hiç düşünmezdim ama senin utangaç olmana bayılıyorum." Utangaç kızları sevmiyor muydu yani? Alp'i hep benim gibi kızlarla düşünmüştüm. Utangaç, saf, sakar, beceriksiz... Ama anladığım kadarıyla değildi. İçimdeki şu saçma meraktan nefret ediyordum. Üstümde örtüyle Alp'in yanından kalkarak giyinme odasına girdim. Üzerime hızlıca bir şeyler giydim.

"Ben salona geçiyorum, giyininceye gel. Yemek hazır." Gerçekten çok acıkmıştım, fazla enerji kaybı beni acıktırıyordu. Günün hatıraları gözümün önünde belirince gülümsedim.

"Tamam, hemen geliyorum." Alp odadan çıktıktan sonra banyoya girdim, saçlarımı topladım ve odadan çıkarak salona yöneldim. Masada harika bir akşam yemeği hazırdı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Alp'in karşısındaki sandalyeye yerleştim. Alp masanın yanındaki şarap şişesine uzandı.

"Şarap ister misin?"

Kafamı iki yana salladım, "Hayır, bence sen de içmemelisin." Alp bardağını bordo renk sıvıyla doldurdu.

"Bence bana ne yapmam gerektiğini söylememelisin. Buna pek alışkın değilim ve sen bile yapsan hoşuma gitmiyor." Onu anlıyordum, sanırım onu fazla zorluyordum. Başımı onu onaylayarak salladım. Daha yemeğimize başlamadan kapı çaldı. Alp bir küfür savurarak kapıyı açmak üzere yerinden kalkıp asansöre bindi.

Alp'ten...

Sadece sevgilimle baş başa bir yemek yemek istiyordum ve pat... Lanet kapının çalacağı, kimsenin gelmediği evime birinin geleceği tutuyordu. Asansör alt kata iner inmez camlı kapıya dayanmış Timur'u gördüm ve bir küfür daha savurdum.

"Ne var, Timur?"

İçeri girerek montunu çıkarıp dolaba astı, "Ne mi var? Dostunu böyle mi karşılıyorsun? Seninle konuşmamız lazım." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu şekilde evime gelip *konuşmamız lazım* dediğine göre kesin bir şey olmuştu ve bugün cumartesiydi. Yani Timur'un klasik kızları becerme gecesi olması gerekiyordu.

"Nazenin'le yemek yiyordum. Önemsiz bir şeyse..." Alt kattaki salona doğru yöneldi, sanırım bekleyemeyecek bir şeydi. Ben de peşinden girdim. Ona oturmasını işaret edemeden tekli koltuğa yerleşmişti.

"Emin ol önemsiz bir şey olsa bu saatte gelmezdim. Şu an evimde harika bir esmer bomba olurdu ve ben de onu... Neyse. Handan beni aradı." İşte bu gerçekten önemli bir konuydu. Arkamı dönerek girişi kontrol ettim. Kimse yoktu, çift kanatlı sürgülü kapıyı kapattım ve Timur'un karşısındaki koltuğa oturdum.

"Ne istiyormuş?" Timur'u araması garipti, ondan hiç hoşlanmazdı. Bir dominant olmak için fazla cıvık olduğunu düşünürdü.

"Seni aramış ama telefonuna ulaşamamış." Siktir! Telefonumu şarja takmayı unutmuştum, Nazenin'in yanındayken kendimi resmen hayattan soyutluyordum.

"Biliyorsun, şu yönetim kurulu yemek olayını Handan organize etmişti." Tabi ya, nasıl atlamıştım. Gelmek falan istemeyecekti herhalde, şirketini de elinden alarak onu şutlamıştım. Benimle hiçbir bağlantısı kalmamıştı.

"Biliyorum da herhalde gelmek istemiyor, değil mi?" Timur elini sakalında gezdirdi.

"Kaltak beni arayıp özel işleri olduğundan yemeğe katılamayacağını, onun organizasyonunun tadını çıkarmanı ve sürprizlere açık olmanı söyledi." Hay sikeyim, bu ne anlama geliyor şimdi?

"O yemeğe Nazenin'le gideceğim, Timur. Planı ne bu kadının?" Timur çaresizce kafasını iki yana salladı.

"Bilmiyorum ama umarım konuşman sırasında slayt olarak senin birini kırbaçlama görüntün falan oynamaz. Dev ekranda tüm yönetim kuruluyla birlikte böyle bir şey izlemek istemiyorum."

Timur'un bu konu hakkında şaka yapıyor olması beni bi-

raz daha sinirlendirdi, istemsizce dişlerimi sıktım. "Önlemleri arttırmalıyız."

Timur başını salladı. "Arttıralım ama planını bilmeden ne yapabiliriz? Nereden saldırı geleceğini bilemiyoruz."

Derin bir nefes çektim ve güçlü bir şekilde burnumdan geri verdim. "Umurumda değil. Her boku kontrol etsinler, hiçbir terslik istemiyorum. Timur her şeyle sen ilgilen. O yemeğe Nazenin'i davet ettim ve tek bir aksiliği dahi kaldıramam, anlıyor musun?" Sesimi yükseltmiştim. Timur beni onayladı.

"Tamam, yapabileceğim her şeyi yapacağım." Ayağa kalktı, ben de onu geçirmek için kalktım. Kapıyı açtım. Nazenin de tam o anda asansörden iniyordu, bizi görünce şaşırdı.

"Timur? Hoş geldin... Neden yukarı gelmediniz?" Onun endişelenmesini istemiyordum.

Timur koca ağzını açmadan önce araya girdim. "İşle ilgili bir şey söylemeye gelmiş, gidiyor zaten..." Nazenin'in Timur'u selamlarken birkaç adım uzakta durması, öpmemesi ve sarılmaması dikkatimi çekti. İçten içe mutlu oldum. İşte benim kadınım. Sadece bana ait...

"Aslında yemek fena olmaz. İş mevzuu yüzünden bir şey yemedim, Alp." Çenesine sağlam bir yumruk atsam, acaba bu Nazenin'i çok mu korkuturdu?

Nazenin kibarca gülümsedi. "Tabi, gelsene..."

Timur'a tehditkâr bakışlarımı yönelttim. "Bence bu akşamlık dışarıdan sipariş ver, Timur."

Timur güçlü bir kahkaha attı ve dağınık saçlarını düzeltti. "Sadece şaka yapıyordum, bu romantik atmosferi bozacak kadar kaba biri miyim?" Kesinlikle öyleydi ama bunu ona söylemedim.

Dolaptan montunu alarak giydi, kapıda duran motosikletine doğru ilerlerken, "İyi akşamlar, gençler..." dedi. Kapıyı arkasından kapattım.

Nazenin'in elleri belindeydi. "Bir sorun mu var?" Son derece rahat bir tavır takınarak yanına yürüdüm. Yüzünü avuçlarımın arasına alarak dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"İşle ilgili ufak bir sorun önemli bir şey değil. Hadi romantik yemeğimize geri dönelim." Nazenin gülümsedi ve asansöre doğru yöneldi.

"Romantik yemek ha! Tam senlik bir durummuş." Ona benimle alay etmenin cezasını vermeli miydim? Bence kesinlikle sağlam bir cezayı hak ediyordu. Asansör üst katta durunca önce onun geçmesi için kenara çekildim. Nazenin sandalyesine oturdu, ben de tam karşısına yerleştim. Böylece yemeğimize geri dönebilmiştik. Nazenin makarnasının tadına baktı ve dünyanın en lezzetli şeyiymiş gibi beğeni dolu sesler çıkarmaya başladı.

"Beğendin mi?" Başını salladı, bir yudum su içti.

"Harika olmuş. Bayıldım... Benim makarnamdan bile güzel. Ki en iyi yaptığım şeydir." Onun o sevimli suratı beni her seferinde gülümsetiyordu. O kadar canlı, o kadar neşeli, o kadar hayat dolu görünüyordu ki... Sanırım bu halini en az o hassas, kırılgan, muhtaç Nazenin kadar seviyordum. Her hali onu başka türlü sevmeme neden oluyordu.

"Beğenmene sevindim, afiyet olsun. Bundan sonra sana daha sık yemek yaparım öyleyse." Çatalını tabağa düşürdü ve inanmaz bir ifadeyle bana baktı. Hadi ya, ona hiç yemek yapmamış mıydım ben?

"Sen mi yaptın yani?" Masadaki salataları işaret etti. "Hepsini?" Gözlerimle onu onayladım.

"Evet, ne o yemek yapamayacak bir adama mı benziyorum?" dediğimde omuzlarını silkti.

Onunla daha önce böyle şeyler yaşamadığım için pişman oldum. Onu sadece bir seks ve acı aracı olarak görmüş, bedenini kullanmaktan başka bir şey yapmamıştım. Tamam, kadınlarla takılma amacım buydu. Böyle şeyleri asla başka bir boyuta taşımazdım, herkes benden ne beklemesi gerektiğini

ve ne alacağını bilirdi. Nazenin de biliyordu, benden sadece zevk beklemişti. Bunu bilerek bana gelmişti ama yine geçmişe bakınca beni mutlu eden tek insan oydu ve ben onu gerektiği gibi mutlu edememiştim. O diğer tüm kadınlardan farklıydı. İşim bittikten sonra yanımdan gitmesini hiç istememiştim... Genelde böyle yapardım. Kadınlarla işim bittikten sonra çoğunun yüzünü bile görmek istemezdim ama Nazenin ilk seferinden beri yanımdan ayrılmasını istemeyeceğim kadar özeldi. O zamanlar bunu güçsüzleştiğim şeklinde yorumluyordum. Nazenin benim gücümü yok ediyor, kontrolümü ve dominantlığımı elimden alıyordu. Onu da aynı şekilde uzaklaştırmaya çalıştım. Diğer kadınlara yaptıklarımı ona da yapmaya çalıştım ama yapamadım. Onun içimdeki varlığı öylesine güçlü, öylesine yoğundu ki... Aynı şeyleri denediğimde tamamen ters tepti. Mutsuz olan, atılmış hisseden ben oldum.

"Bir şey mi düşünüyorsun?" Nazenin'in sorusu üzerine düşünce denizimden çıktım.

"Sadece sana fazla mutlu anılar veremediğimi düşünüyordum." Nazenin kaşlarını çattı, kaşlarını çattığı zaman alnının ortasında çizgiler oluşuyordu. İnsanda öpme hissi uyandırıyordu.

"Böyle söyleme, Alp. Ben mutluydum... Hâlâ mutluyum. Seninle olmak beni mutlu ediyor." Bu kadar harika bir kadının böyle küçük şeylerle mutlu olması inanılır gibi değildi ama demek ki oluyordu. Nasıl ben onunla ilgili her andan keyif alıyorsam o da aynı şekildeydi.

"Hiç benimle yapmak istediğin özel bir şey yok mu? Ne olursa? Normal ve sıradan bir şey... Bilirsin, ilişkilerde yapılan monoton şeylerden..." Nazenin'in düşünen ifadesine kilitlendim ve söyleyeceği şeyi beklemeye başladım. Onunla sıradan şeyler yaşamak istiyordum, bize kendimizi normal hissettirecek şeyler.

"Bilmem, hiç düşünmedim. Yani ben seninle yaşadığım şeylerden keyif alıyorum." Bunun farkındaydım, ben de aynı şekilde onunla olmaktan keyif alıyordum. Ama Nazenin'in

kendini özel hissetmesini ve rahatlamasını sağlayacak bir şeyler yapmak da istiyordum. Farklı olduğunu anlamasını istiyordum.

"Hadi ama mutlaka bir şey vardır. Hiç mi benimle ilgili hayal kurmuyorsun?" Nazenin güldü ve gülerken yanaklarındaki o ufak tepecikler kızardı.

"Belki koltukta dizime uzanıp televizyon ya da film izlemek istersin?" Ne yani, bu kadar basit miydi gerçekten?

"Dizine yatıp film izlememi mi istiyorsun?"

Nazenin omuzlarını silkti ve bakışlarını benden kaçırdı. "İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz. Yani sen öyle normal bir şey deyince... Ben senin yüzünü izlemek istiyorum. Bu son derece normal bir istek gibi geldi." İşte Nazenin'le yaşadığım şey buydu. O hep basit şeyleri istiyordu, hatta bu kadar basit şeyler bile ona imkânsız geliyordu. Onu mutlu etmek bu kadar kolayken ben bu kadar fırsatı nasıl kaçırmıştım? Ne muhteşem bir şeydi bu kadını sevmek ve bu kadın tarafından sevilmek...

Nazenin'den...

Akşam yemeğinden sonra ben sofrayı toplayıp bulaşıkları makineye yerleştirirken Alp ortalıktan kaybolmuştu. Ne işler karıştırdığını deli gibi merak etsem de işimi bitirmeden ona bakmaya çıkmadım. Nihayet işim bittiğinde mutfaktan çıkarak asansöre bindim. Üst kattaki salonda olduğunu sanmıştım ama değildi. Yatak odasına doğru yöneldim, koridor karanlıktı. Burada olduğunu düşünmüyordum ama yine de

şansımı denedim. Yatak odasının kapısını açtım, boştu. Arkamı döndüğüm sırada Alp'in tam arkamda olduğunu görerek ufak bir çığlık attım. Elini ağzımın üzerine kapatıp beni duvara yasladı. Bedenim bir anda alev aldı.

"Seni korkuttum mu?" Eli hâlâ ağzımda durduğu için konuşamadım ama başımı aşağı yukarı sallayarak sorusunu cevapladım.

"Bence de benden korkmalısın. Evde benimle yalnızsın, zavallı bebek." Kötü adamı mı oynamak istiyordu. İtiraz etmezdim, fazlasıyla heyecanlanmıştım. Alp'in sert bedeni benim bedenimin üzerindeydi ve aramızdan yoğun bir elektrik akımı geçiyordu. Soluklarım hızlanmış, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Kulağıma doğru eğildi.

"Şu an seni duvara doğru çevirip becerebileceğim kadar sertçe becermek istiyorum ama yapamam." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yüzüne baktım. Neden yapamazdı? Alp gülümsedi, herhalde her zamanki gibi ne düşündüğümü anlamıştı. Elini ağzımdan çekti ve benden bir adım uzaklaştı.

"Sana sürprizim var. Gel benimle." Elimi tutarak beni koridordan geçirdi, çatıya çıkan merdivenlere yöneldik. Çatıya bir sefer çıkmıştık ve harika bir geceydi. O geceyi düşünmek bile beni ürpertiyordu, yine öyle bir gece yaşamak, yıldızların altında parlayan Alp'in kusursuzluğuyla sevişmek harika olurdu. Ahşap merdivenler ayağımın altında ses çıkarıyordu, her adımda heyecan biraz daha yoğunlaşıyordu. Nihayet üst kata geldiğimizde etrafa bakındım, televizyonun karşısındaki köşeli koltuğun ucunda iki battaniye duruyordu, televizyon açılmış ve bir film ayarlanmıştı.

"Alp?" Gülerek beni koltuğa oturttu, battaniyeyi açarak hafifçe dizlerime örttü.

"Burası biraz soğuk olabilir. Üşümeni istemem." Neler oluyordu? Ben orada neler olduğunu anlamaya çalışırken Alp bir kumandayla tüm ışıkları kapattı, sadece ara ara çakan şimşeklerin ışığı odaya doluyor ve bir anlık aydınlık sağlıyor-

du. Alp koltuğa oturdu, başını bacaklarıma koyarak uzandı. Diğer battaniyeyi de kendi üzerine çekti. Kumandaya uzanıp filmi başlattı.

"Şu an gerçek mi?" diye sordum. Gerçek olmasını deli gibi istiyor, olmamasından da aynı delilikte korkuyordum.

"Tamamen gerçek... Sana istediğin her şeyi vermeye çalışıyorum, bebeğim. İste yeter..." Alp'e neler oluyordu böyle? Tamam, bu durumdan kesinlikle şikâyetim yoktu, olamazdı. Ama bu davranışları o değil gibiydi? İçim kıpır kıpır oldu.

"Hangi filmi izliyoruz?" diye sorduğumda omuzlarını silkti, "Kimin umurunda" diye cevapladı.

Evet, Alp böyle kucağımda yatarken film pek de umurumda değildi. Ellerimi saçlarına götürdüm, korkmadan o yumuşak tellerde ellerimi gezdirdim. Saçları ipek gibiydi. Parmaklarımın arasında kayıyordu, bunu yapmayı çok seviyordum. Yüzü oldukça huzurlu, gözleriyse kapalıydı. Diğer elimi de köşeli yüzünde gezdirdim. Tıraşlı suratı elimin altında fazlasıyla dokunulasıydı. Daha sonra kaşlarına dokundum. Kaşlarını seviyordum, özellikle güldüğü zaman gevşiyor ve havaya kalkıyordu. Her zamanki çatık hallerinden başka bir şekle bürünüyorlardı.

"Bunu yapmaya devam edersen uyuyabilirim" deyip gülümseyince dudaklarının kenarları kıvrılmıştı. Ben de o kıvrılan noktalara dokundum. Bir erkeğin böylesine güzel olması hiç adil değildi.

"İstediğin bu muydu?" diye sorarken gözlerini açıp doğrudan benim onu izleyen gözlerime odaklanmıştı. Gözleri gökyüzüne benziyordu. Hoşuna gitmemiş miydi? Çok garip davranıyordum, onun hoşuna gitmeyeceğini hiç düşünmemiştim. Oysa benim gizliden gizliye onu ilk gördüğümden beri istediğim şey buydu. Ellerimi yüzünden çekerken ikisini de yakalayıp tekrar yüzüne götürdü.

"Devam et. Çok hoşuma gitti" dediğinde *doğru mu söylüyor* diye yüzüne baktım. Ama gözlerini çoktan kapatmıştı. Ellerimi ürkekçe yüzünde, saçlarında gezdirmeye devam et-

tim. Beni öyle rahatlatıyordu ki içimden ağlamak geliyordu. Nedenini bile bilmiyordum ama ağlamak istiyordum. Bunu düşündüğüm an bir iki damla yaş gözlerimden yanaklarıma kaydı. İnsan aşk fazlalığından ağlar mıydı? Benim berbat psikolojim yüzünden miydi bu saçma durum?

Alp'in gözleri tekrar açıldı ve kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Ağlıyor musun sen?" dediğinde kafamı iki yana salladım. Bir yandan da gözümden düşen yaşları sildim.

"Bana yalan söyleme, Nazenin. Neden ağlıyorsun?" dedi her zamanki dominant tavrıyla.

Derin bir nefes aldım, omuzlarım belirgince hareket etti. "Bilmiyorum" dedim.

Alp hafifçe gülümseyerek dizimden kalktı, beni kucağına çekti. "Yani eğer böyle ağlayacaksan, bir daha bunu yapmana izin vermesem daha iyi olacak sanırım."

Ona gözlerimi devirdim. "Sadece hoşuma gitti. Sen duygu yoğunluğu diye bir şey duymadın mı?"

Alp başını geriye atarken dudaklarından güçlü bir kahkaha döküldü. Burnumu öperken bana sarıldı. "Duygu yoğunluğundan dahi olsa ağlamandan hoşlanmıyordum."

Kollarımı boynuna doladım. Alp kokuyordu, bu koku dünyanın en mükemmel kokularını bile solda sıfır bırakırdı. Elleri belime kaydı ve beni kendine biraz daha bastırdı. Sertliğini altımda hissediyordum.

"Beni çıldırtıyorsun" dedi.

Ona bakmak için geri çekilip, "Bir şey yapmadım, Alp" dedim.

Alp gözlerini hafifçe kısarak dudaklarımı esareti altına aldı. Geri çekildiğinde nefes nefeseydim. "Sanırım beni çıldırtmak için bir şey yapmana gerek yok. Varlığın yetiyor."

Bu sefer dudaklarını kendime çekerek arsızca öpen bendim. Öyle ki elim çoktan gömleğinin düğmelerini açmak için uğraşmaya başlamıştı. Yine kalbim ve beynim iş birliği içinde varlığımı yok sayarak çalışıyorlardı. Alp kalçamı kavramış

bedenini benimle bütünleştirmişti. Beni kucaklayarak ayağa kalktı, dudaklarımı öpmeyi bir an olsun bırakmıyordu. Odanın içinde yürüdü ama nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Masa gibi bir şeye dayandığımı fark ederek dudaklarımı ondan ayırdım, nerede olduğuma baktım. Beni odanın içinde kolonun arkasında kalan bilardo masasının üzerine oturtmuştu. Üzerimdeki kıyafetleri sanki acelesi varmış gibi hızlıca çıkardığında nefesim kesilmişti. Böyle aceleci ve vahşi davrandığı zaman çok heyecanlanıyordum. Bir anda iç çamaşırlarımla kalmıştım. Çok geçmeden onlar da parçalanarak üzerimden çıkmıştı. Alp gömleğini, pantolonunu çıkardı. Boxırından da aynı hızla kurtuldu, dikilmiş erkekliği karnına kadar ulaşıyordu.

Tepesinde hoş bir damla sıvı vardı, tadına bakmayı istiyordum. Ona doğru uzandım ancak geriledi, "Hayır, Nazenin. Bana dokunamazsın... Ben izin verene kadar ellerini kendine sakla" dedi.

Ah hadi ama dokunmalıydım. Tekrar öne doğru uzanınca işaret parmağını iki yana salladı. "Hayır, eğer bana dokunursan orgazm olmana izin vermem" dedi.

Bu oyundan hiç hoşlanmamıştım ama uyum sağlayacaktım.

"Şimdi geriye doğru yaslan, bacaklarını iki yana ayır. Ayakların masanın kenarlarında dursun, dizlerini de kır" dediğinde söylediği pozisyonu anlamak için kafamın içinde sözlerini sıraladım ve dediğini yaptım.

Alp bana dokunamadan bir adım uzağımda duruyordu. "Şimdi ellerini memelerine götür ve onları avuçla." Bunu yapmak istemiyordum. Alp'e dokunmak istiyordum.

Ama Alp'in beni buna ikna etmesi uzun sürmedi, "Dediğimi hemen yap, Nazenin." Ellerimi memelerime götürdüm, avuçlarımın içinde sıktığımda Alp genizden gelen bir ses çıkardı. Çıkardığı ses o kadar hoşuma gitti ki meme başlarımı iki parmağım arasında tutarak öne doğru çekip uzattım.

Bu sefer Alp inledi. "Çok seksisin bebeğim."

Alp'ten...

Siktir! Bu kadın beni cayır cayır yakıyordu. Hiçbir planımı hakkıyla uygulayamıyordum. Onu tatminsizlikle kıvrandırmayı düşünüyordum ama şu an benim oyunumu o benim üstümde oynuyordu. Güçlü kalmak için derin bir nefes aldım.

"Ellerinden birini bacaklarının arasına götür ve kendini okşa." Nazenin tereddütle bana baktı ama sonra dediğimi yapmak üzere harekete geçti. Elini ıslaklığı buradan bile belli olan vajinasına götürerek parmaklarını klitorisine dokundurdu. Islaklığını etrafına yayarken bacaklarının arasına girerek onu aklı çıkana kadar becermemek için kendimi zor tutuyordum. Islaklığı yeterince yayınca kendini okşamaya başladı. Gözlerini kapattı ve kafası hafifçe geriye düştü. Bunu yaparken onu izlemek muazzamdı, saçları bilardo masasının üzerine dökülmüştü. Yüzündeyse seksi bir pembelik oluşmuştu. Okşamayla çıkan sesleri daha net duyuyordum. İnsanı zevk girdabına çeken sesler eşliğinde Nazenin derin derin nefes alıyor, ufak ufak inliyordu. Bu manzara kesinlikle hoşuma gitmişti, aletim sertlikten acımaya başlamıştı.

"Elini klitorisinden çek ve iki parmağını içine it." Komutum üzerine gözlerini açarak bana baktı, daha sonra iki parmağını vajinasının girişine yaslayarak içine doğru ittirdi. Başı yine geriye düştü ve inledi.

"Nasıl hissediyorsun. Çok dar ve çok sıcak, değil mi? Ne kadar sıkı olduğunu hissediyor musun? İçindeyken beni şu an hissettiğinden daha fazla sıkıyorsun, bu beni çıldırtıyor."

Bunlar doğrulardı. Nazenin'le birlikte olmak diğer kadınlarla olmaktan çok daha zordu. Diğer kadınları becerirken kendimi boşalmak için zorlardım. Nazenin'le seks yaparken kendimi boşalmamak için zorlamam gerekiyordu. Böylesine güzel hissettirmesi inanılır gibi değildi. Nazenin inleyerek dudaklarını ısırıyordu. İki parmağı hâlâ içindeydi, diğer eliyle de klitorisini okşuyordu. Boşalmak üzereydi, ona izin vermeyi düşündüm. Belki de kendi başına rahatlamasına izin vermeliydim ama sonra bencilliğim ağır bastı ve buna izin vermedim.

"Ellerini çek, Nazenin. İkisini de." Durdu ama elleri hâlâ içindeydi.

"Dediğimi yap." Bir itiraz sesi çıkardıktan sonra iki elini de çekti. Yanına yaklaştım, aletimi vajinasına temas edecek şekilde kendimi konumlandırdım. Sıcaklığı erkekliğimi yakıyordu.

"Seni sadece ben tatmin edebilirim, anlıyor musun? Bunun için bana ihtiyacın var... Her şey için bana ihtiyacın var." Sadece bana ihtiyacı olmasını istiyordum. Tek istediğim buydu.

"Sana ihtiyacım var, Alp..." Duymak istediğim sözler kadınımın ağzından dökülmüştü. Ne için söylediği önemli değildi, şu an bu sadece seks için anlaşılabilirdi ama ben öyle olmadığını biliyordum. Onun bana her şekilde ihtiyacı vardı, tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu gibi.

"Çok sert olacağım, Nazenin. Hazır mısın?" Güçlü bir sesle inledi ve başını salladı. Aletimi girişine yasladım, tek yüklenmeyle tamamen ıslak ve kaygan olan kadınlığına girdim. Nazenin çığlık atarak kendini geriye bıraktı, bilardo masasının yeşil zemininde uzanıyordu. Ah bu görüntü mükemmeldi. Ritmim o kadar hızlıydı ki biraz daha bu şekilde devam edersem sürtünmeden erkekliğim alev alıp yanacakmış gibi hissediyordum. Kendimi daha fazla tutmamın imkânı yoktu. Ellerimi Nazenin'in memelerine götürdüm, onları avuçlarımın içinde ezdim. Nazenin acı ve zevk karışımı bir sesle çığlık atarken bütün kasları kasıldı. Bacaklarını kalçalarıma sararak beni kendine hapsetti, orgazmı o kadar yoğundu ki beni bile

etkisi altına almıştı. Onun hemen ardından güçlü bir şekilde içine boşalmıştım. Birkaç dakika kalp ritimlerimizin düzene girmesini bekledik. Sonra Nazenin'i kucaklayarak merdivenlerden indirip yatak odasına ilerledim.

"Alp, nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda gülümsedim. Sana güzel şeyler yapacağım bir yere düşüncesiyle, "Hadi ama elimden bu kadar kolay kurtulamazsın. Sabaha kadar bedenine kimin efendi olduğunu göstereceğim" dedim

Nazenin boşta kalan ayaklarını sallayarak güldü, "Bütün bedenim efendisini tanıyor" dedi.

Yine ani bir kalp hızlanması yaşadım, onu yatağıma fırlattım. "O zaman bedeninin efendisine tapması gerekiyor, bebeğim." Nazenin'le güneş doğana kadar defalarca beraber oldum. Bedenim her rahatladığında tekrar bir ihtiyaçla doluyordu.

Nazenin'in bana yaptığı buydu, beni bir ateşten çekip diğerine atıyordu. Onunla her şey çok yoğundu ve o da en az benim kadar zevk alıyordu. Her orgazm sonrası daha fazla devam edemeyeceğini söylemiş ama her seferinde devam etmiş, bundan büyük bir zevk almıştı. Öğlen saatinde uyandığımda Nazenin'in yorgun bedeni bir top gibi kollarımın arasındaydı. Sevimli bir top... Gülümseyerek çıplak omzunu öptüm ve yanından kalkıp duşa girdim. Akan ılık suyun altına yorgun bedenimi bıraktığımda rahatlayarak gözlerimi kapattım. Birden duşakabin açıldı. Gelen tabii ki Nazenin'di, kokusuna benim kokum bulaşmıştı ve baş döndürücü olduğu gerçeği metrelerce öteden kendini belli ediyordu.

"Yanında yer var mı?" diye sordu. Duş yeteri kadar büyüktü aslında ama Nazenin yine de benden davet bekliyordu.

"Senin için her zaman" dedim. Gülümseyerek yanıma geldi. Vücudumu yıkamaya başladığında aletim dün gece sabaha kadar yaşananlar hiç yaşanmamış gibi davranıyordu. Banyodan sonra Nazenin gitmek için hazırlanıyordu elinden kıyafetlerini aldım. Çok çocukça davranıyordum ama ondan ayrılmak çok zordu.

"Alp, hadi ama! Çizimlerimi bitirmem gerekiyor. Son senem ve senin yüzünden sınıfta kalmak istemiyorum" dedi.

"Ödevini burada yap. Sana yardım ederim" dedim.

Kaşlarını havaya kaldırıp bana baktı, "İnşaat işiyle uğraşıyorum, Nazenin. Bu işlerden az çok anlarım, Timur'un saçma çizimlerini kim düzeltip devasa binalar yapıyor sanıyorsun?" dedim.

Aslında çizim yeteneğim hiç yoktu, benim kafam daha çok kar-zarar işlerine çalışıyordu. Ben bir iş adamıydım, sanatçı değil. Nazenin de bu birdenbire ortaya çıkan yeteneğime pek inanmamıştı. Yanağıma sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

"Eminim her işte olduğun gibi bu işte de harikasındır. Ama kızlara onlarla ödev yapacağıma söz verdim ve emin ol onların düşmanlığını kazanmak istemezsin." Ah tabi Nazenin'in kırkar kiloluk tehditkâr çok bilmiş arkadaşlarının düşmanlığı... Gerçekten korkutucuydu.

"Bu umurumda olmaz aslında ama gitmek istiyorsun madem, tamam. Seni eve bırakacağım." Bu seferki öpücük dudağıma geldi ama beni tatmin etmeyecek kadar küçüktü.

"Giyindikten sonra çıkabiliriz." Giyinme odasına girdi, kısa bir süre sonra hazırdı. Onu eve bırakmak istemesem de sanırım buna mecburdum.

Nazenin'i bıraktıktan sonra eve dönüş yolunda telefonum çalmaya başladı. Arayan Handan'dı... "Ne bok istediğini artık söyleyecek misin? Yoksa saçma tehditlerine devam mı edeceksin?" Handan'ın çıngıraklı yılanı andıran kahkahası telefonun diğer tarafından duyuldu.

"Hayatımı bok ettikten sonra mı? Önce seni huzursuz edip hayat enerjini emmeyi, daha sonra da öldürücü darbemi vurmayı planlıyorum." Hayatı bok edilmeyi kesinlikle hak etmişti.

"Elinden geleni ardına koyma. Yapabileceğin her şeyi yap ama beni korkutamazsın, Handan." Handan ağzından bir *cık cık* sesi çıkardı.

"Şu an benim kaybedecek bir şeyim kalmadı, Alp. Her şeyim elimden alındı ama senin kaybedecek çok şeyin olduğunu düşünüyorum, sanırım benden korkmalısın." Nazenin dışında kaybedeceğim hiçbir şey umurumda olmazdı.

"İstediğin şey para mı, Handan? Ne kadar istiyorsun, elindeki videolara karşılık istediğin rakamı söyle yeter." Normalde asla bu kadar kolay pes etmezdim ama yapacak başka bir şeyim yok gibi görünüyordu.

"Para bazı sorunlarımı çözebilir. Aslında şirketim elimden gittiğinden beri gücüm azalmış hissediyorum ama daha büyük şeylerin de peşinde olabilirim." Sinirle karışık bir şekilde güldüm.

"Ne yani, beni mi istiyorsun? Sen hasta falan mısın, Handan?" Bunu aklından geçirmesi bile ne kadar hasta olduğunun göstergesiydi. Üniversite yıllarında bana ilk yaklaştığında ona bunun asla olamayacağını kesin bir şekilde anlatmıştım. O kesinlikle benim ilgi alanıma giremezdi... Nazenin'le hiç tanışmamış bile olsam kesinlikle Handan'a bakmazdım.

"Evet, seni istiyorum. Bana tüm yaptıklarına rağmen seni hâlâ seviyorum. Ama istediğimi asla alamayacağımın da farkındayım" dediğine gözlerimi Nazenin gibi devirdim.

"Bazı şeylerin farkında olman güzel..." Alp Ataman asla geri adım atmazdı. Güç onun sembolüydü...

"Keşke sen de o şişkin egonu biraz kapatsan da bazı şeylerin farkına varsan. İstediğim sen değilsin, korkma. Ama daha kötü bir şey istiyorum, Alp Ataman... Senin mahvoluşunu görmek istiyorum." Duraksadığında ben de söylediklerini algılamaya çalışıyordum.

"Bu mahvoluşla ilgili harika planlarım var." Telefon kapandı ve çıkan *dıt* sesiyle beni baş başa bıraktı.

Nazenin'den...

İlk iş günüm için heyecandan ölüyordum. Daha önce yaptığım stajlar dışında mesleğimle ilgili bir işte çalışmamıştım. Dersim biter bitmez okuldan çıktım. Okul bahçesinden çıkana kadar işe metroyla gitmeyi düşünüyordum. Daha doğrusu Alp'in arabasını ve önünde dikilen Engin abiyi görene kadar... Ayaklarımı yere vura vura yanına yürüdüm. Bana kibarca selam verdi.

"Alp Bey'in talimatı, Nazenin Hanım..." Tabi ki onun talimatıydı. Ön koltuğa oturdum, Engin abi de hızlıca direksiyonun başına geçti, araç hareket ederken çantamdan telefonumu çıkarıp Alp'e mesaj attım.

Daha ilk günden özel muamele
görüyorum, Alp! Bunu istemediğimi
söylemiştim. Kendi imkânlarımla
işe gidip gelmek ve senin gizli
kalmanı istiyorum!

Alp'ten gelecek cevabı az çok tahmin ediyordum. Onun beni kontrol etmesini sevmediğimi söylemezdim ama bu hayatta ben hep tek başımaydım ve bundan sonra da tek başıma olmaya devam edecektim. Alp bu şekilde davranırsa rahata alışmış olacaktım. Benim rahata alışma gibi bir lüksüm yoktu. Her zaman güçlü olmalı, ayaklarımın üzerinde durmaya devam etmeliydim. Telefonumun mesaj ışığı cama yansıdı, gözlerimi dışarıda akamayan trafikten ayırıp telefonuma baktım.

Sadece ilk günün olduğu için
seni işe alıştırıyorum, Nazenin.
Bunu her patron yapar
(en azından iyi olanlar) gizli
kalmamı istiyorsan gizli kalırım
sadece sana özel...

Kendi kendime gülerken Alp'e kızamadığım için kendime kızıyordum. Cevap vermemeye karar vererek telefonumu çantama koymak üzereyken bir mesaj daha geldi.

Belki de ilk iş gününe başlamadan
yanıma uğramak istersin...

Yanına uğrarsam yanından ayrılmam pek olası bir seçenek değildi. Bu teklifi kabul edemezdim.

Üzgünüm, Alp, dediğim gibi
şirkette sadece patronumsun.

Alp ısrarına devam edecekti çünkü mesajı gönderdikten saniyeler sonra bir mesaj daha geldi.

Toplantı yapmak istiyorum
o zaman Nazenin Hanım.

Nasıl bir toplantı olacağı az çok gözümde canlandı. Ne kadar ilgi çekici gelse de yapamazdım.

Sonra görüşürüz.

Telefonu çantama geri koydum.

Şirketin otoparkında araçtan inerek doğruca asansöre binip çalışmaya başlayacağım kata çıktım. Ofisin kapısından içeri girdim, sekreter kız beni büyük bir gülümsemeyle karşıladı.

"Nazenin hanım, hoş geldiniz. İçeri geçin, arkadaşlar da sizi bekliyordu." Kıza kibarca teşekkür ederek mimarların ofisine girdim. Herkes ortadaki büyük siyah masaya serilmiş çizimin etrafına toplanmış tartışıyordu. Benim geldiğimi görünce kibarca selamladılar. Bu grubun başı olduğunu

bildiğim ve diğerlerinden yaşça büyük olan Kemal bey bana ortadaki çizimle ilgili bazı bilgiler verdi. Alp'in yaptığı yeni inşaatın çizimleriydi ve bazı eksikler vardı. Onlara katılmamı istediklerinde heyecanla başımı salladım çünkü bu hem Alp'in projesiydi hem de ilk defa fikirlerimi söyleme fırsatına sahip olduğum bir çalışma ortamındaydım.

Akşama kadar zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bu mesleği seçmekle nasıl doğru bir karar verdiğime ilk iş günümde kanaat getirmiştim. Mesai bittiğini söylemeseler bütün gün bu çizimleri inceleyip dosyaların arasında gömülü kalabilirdim. Bu kesinlikle stajlardan çok daha farklıydı. Sanki gerçekten buraya aittim, bir mimardım... Yani şu anlık teknik olarak bir mimardım, yakında diplomamı aldığımda gerçek bir mimar olacaktım. O zaman iş bulabilir miydim? Bunu bilmiyordum. Burada okuldan sonra çalışma fikri harika olsa da Alp'ten böyle bir destek beklemiyordum. Beklemem de yanlış olurdu. Hayatı benim için kolaylaştırması, ileride o olmazsa yaşayacağım şeylerle savaşmamı engellerdi... O olmazsa kısmını düşünmek fazlasıyla sinir bozucu geldi, bu düşünceyi kafamdan hemen attım.

Ofisten çıkarken sekreter kız yanıma geldi. "Merhaba, Nazenin Hanım. Ben Yeliz." Çok tatlı bir kızdı, fazlasıyla ufak tefek bir esmerdi. İnce yüzünde büyük siyah gözleri ve onları çevreleyen oldukça uzun siyah kirpikleri vardı. Biraz daha az makyaj yapsa kesinlikle çok daha güzel görünürdü.

"Merhaba, Yeliz. Kusura bakma, ilk günüm. Adapte olmaya çalışırken seninle tanışmaya fırsatım olmadı. Bu arada bana *Naz* de lütfen." Koridorda asansöre doğru ilerlerken başını salladı.

"Önemli değil, ben bu yoğunluğa alışığım. Bazen benim varlığımı bile unuttukları olur." Gülümseyince dolgun dudaklarının ardından beyaz dişleri göründü. Asansörün gelmesini bekliyorduk, kapı açıldığında içeride tanıdık bir yüz görmek beni gerdi. Timur'a gülümsedim.

"Şu işe bak, taze mimarımız işbaşı mı yaptı? Bilseydim sana bir buket çiçek yollardım, Naz." Timur'un benden hoşlandığını öğrendiğimden beri ona aynı gözle bakamıyordum. Sanki her yaptığım davranışı yanlış anlayacakmış gibi hissediyordum. Hem Alp'le aralarının benim yüzümden bozulması düşüncesinden bile korkuyordum, onlar gerçekten kardeş gibilerdi.

"Bugün başladım ve çiçeğe hiç gerek yok, düşünmen yeterli. Teşekkür ederim." Kafasını salladı. Yeliz taş kesilmiş, bakışlarını Timur'a dikmişti. Ne yani, ondan mı hoşlanıyordu? Belki Timur'un ilgisini başkasına çekebilirdim, hem bu aralar çok yalnızdı ve Yeliz çok sevimli bir kıza benziyordu. Timur'a, Yeliz'i işaret ettim.

"Bu Yeliz, Armağan mimarlıkta sekreter." Timur kıza şöyle bir baktı, pek ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Kibarca kıza elini uzattı, kız şaşkınlık içinde Timur'la tokalaştı.

"İşe yeni mi başladın?" Timur'un sorusu karşısında kız kafasını iki yana salladı.

"Hayır, dört senedir çalışıyorum." Timur şaşırmış gibi bir ifade takınırken

"Sahi mi? Seni hiç görmedim." Dört senedir işlerini yürüttüğü iş yerinde çalışan sekreteri görmediğini sanmıyordu, sadece kız onun dikkatini çekememişti. Timur'un aradığı neydi? Bunu bilsem ona birini bulmam daha kolay olabilirdi. Asansörün kapıları bir uyarı sesiyle açıldı. Timur bana odaklanmıştı.

"Seni eve bırakayım mı?" Kafamı iki yana salladım.

"Hayır, Timur, gerek yok. Teşekkür ederim. Sana iyi akşamlar." Timur itiraz etmek üzereyken kararlı bakışlarımı görüp vazgeçti. İyi akşamlar dileyerek yanımızdan tüm karizmasıyla ayrıldı. Yeliz ağzı beş karış açık arkasından bakmayı sürdürüyordu, gereksiz bir coşkuyla bana döndü ve yerinde zıpladı. Topuklu ayakkabılarının üzerinde biraz yükseldi.

"İnanmıyorum! Sen Timur Karaca ile arkadaş mısın?" Soyadını bile yeni öğrendiğim düşünülürse pek arkadaş sayılmazdık, değil mi?

"Sayılır..." dedim. Yeliz ellerini birbirine vurdu. Gereksiz coşkusunun sebebi onun neredeyse arkadaşım olması mıydı?

"Bundan sonra en iyi arkadaşımsın, Naz..." Anlamsızca suratına baktım.

"Ona dört senedir âşığım..." Timur onu daha yeni fark etmişti. Sanırım Yeliz'in aşkı oldukça platonikti.

"Beğeni desek daha doğru olur sanki." Yeliz kafasını iki yana sallarken dalgalı saçları da onunla birlikte sallandı.

"Ah kesinlikle beğeniden fazlası... O hayatımda gördüğüm en yakışıklı, en karizmatik, en harika ve en çapkın adam." Çapkın kısmını yalandan somurtarak söylemişti. Timur'un göz kamaştırıcılığının farkındaydım, hastanede kaldığımız günler boyunca hemşireler, doktorlar etrafında pervane olmuştu. Kantinde karşılaştığımız kızlardan bahsetmiyorum bile. Ama yine de Yeliz'in ona âşık olmadığını biliyordum, o sadece hayrandı ve bu iki duyguyu karıştırıyordu. Tam ona bir şey söylemek üzereyken arkamdan ismimi duydum. Bilin bakalım bu ses kimindi?

"Nazenin!" Arkamı yavaşça döndüm. Alp tüm heybetiyle hızlı adımlarla bana doğru yürüyordu. Ben ona gizlilikle ilgili ne söylemiştim? Yeliz'in Timur'u gördüğünde yaşadığı şaşkınlık şu an on kat daha artmış bir şekilde yüzündeydi. Yanıma gelerek tam önümde durdu, tam anlamıyla bir güç sembolüydü.

"Efendim, Alp Bey" dedim. Kaşlarımı da belirgin bir şekilde yukarı kaldırdım. İfadesi gülmeyle güç sembollüğüne devam arası bir yerlerde duruyordu. Yeliz'i onunla tanıştırmayacaktım, ona döndüm kibarca.

"İyi akşamlar, Yeliz. Yarın görüşürüz" dedim. Yeliz şaşkınca başını salladı ve kararsızlık içinde yanımızdan ayrıldı.

Alp'ten...

Nazenin'in bu hali beni inanılmaz eğlendiriyordu. O kadar şaşkın, telaşlı ve sevimliydi ki gülmemek için kendimi zorluyordum. Arkadaşının gittiğinden emin olana kadar tek kelime etmedi. Daha sonra telaşla etrafına bakındı, bana doğru eğilip fısıldadı.

"Alp Ataman! Sana gizlilikle ilgili ne söylemiştim?" soyadımı bu şekilde kullanmasının kendi için tehlikeli olduğunu bilmeliydi. Böyle resmî olmasına bayılıyordum, gerçi ben onun her haline bayılıyordum. Gülümseyerek ona elimle dışarıyı işaret ettim. Bana itiraz etmedi, sadece kollarını göğsünde bağlayıp ayaklarını huysuz bir kız çocuğu gibi yere vurarak çıkışa ilerledi. Engin kapıda bekliyordu, aracın kapısını açtı. Nazenin tereddüt etti ama onu zorlayacağımı bildiği için arabanın arka koltuğuna oturdu. Diğer taraftan da ben bindim.

"Gördün mü, artık şirketin dışındayız." Gözlerini devirerek bakışlarını dışarı çevirdi, derin bir nefesten sonra tekrar bana baktı.

"Alp, sekreter kız seninle benim aramdaki şeyi anlamadı mı sence?" Elimi beline dolayıp onu kendime çektim.

"Sence bu umurumda olur mu?" Olmayacağını biliyordu, yutkundu.

"Benim umurumda. Patronla yatan kız olmak istemiyorum, Alp. Bu çok onur kırıcı." Ondan biraz uzaklaştım, benimle olmak ona onur kırıcı mı geliyordu?

"Sence benimle birlikte olman senin için onur kırıcı mı?" Nazenin oflayarak omuzundaki saçları arkaya attı.

"Hayır, tabii ki değil. Ama şirket içinde benim bir fahişe olduğumu düşünürler. Kimsesiz üniversiteli kız patronu tavlamış gibi dedikodu malzemesi olmak istemiyorum." Kaşlarım belirgince çatıldı. Bu sözlerden hiç ama hiç hoşlanmamıştım. Neden kendini sürekli değersiz görüyordu? Bir zamanlar ben de onun gibiydim, aklıma gelince ürperdim. Kendine bile güvenmeyen, konuşmayı bile beceremeyen bir adamdım. Ama güçlenmiştim, babam öldükten sonra daha da güçlendiğimi hissetmiştim. Şimdi ise Alp Ataman'dım. Nazenin'in sorunu kimsesiz olması mıydı? Yoksa sorunlarından deli gibi kaçması mı? Can'la özel bir görüşme yaparak bu konuyu konuşmalıydım. Nazenin'in kendine güvensiz tavırlarından hiç hoşlanmıyordum. Evet, ürkek ve korunmaya muhtaç halleri hoşuma gidiyordu, bunu inkâr edemezdim. Ama kendine güvensizlik... Bu başka bir durumdu. Kendine güvenmeyen insan kimseye güvenemezdi. Benim Nazenin'den beklediğim en önemli şeylerden biri de güvendi.

"Nazenin kendinden bir daha böyle bahsetmeni yasaklıyorum." Sinirden boynumda bir damarın attığını hissediyordum. Nazenin'de o damarı fark etmiş olmalı ki başını önüne eğdi.

"Ama Alp..." dediğinde elimi kaldırıp onu susturdum. "Tek kelime daha etme. Kendinden utanmamalısın, tabi benden de." Aramızdaki şeyi hâlâ neden anlayamıyordu? Onu seviyordum ve bu benim için çok zor ve oldukça yabancı bir duyguydu.

"Tamam." Bu kadar çabuk teslim olmasına sevinmiştim.

"Beni eve bırakır mısın?" Ne? Neden eve gitmek istiyordu ki? Akşam için zevk odamda güzel planlarım vardı, hem bence bugün bir cezayı da hak etmişti.

"Bana gidiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Alp eve gitmek istiyorum, ödevlerim var ve sınava çalışmalıyım. Beni gerçekten kötü etkiliyorsun."

Kabul ediyordum, fazla düşüncesizce davranıyordum. O

daha bir öğrenciydi. Hem de son senesinde bir öğrenci. Derslerinin ne kadar ağır olduğunu biliyordum. Engin'e odaklandım.

"Engin Nazenin'i evine bırakacağız." Engin sadece başını salladı.

Duyması gerekenleri duyan, duymaması gerekenleri duymayan bir adam olduğu için onun yanında kendimi yıllardır çok rahat hissediyordum. Yönümüzü Nazenin'in evine doğru değiştirdik.

"Günün nasıldı?" Aramızdaki gerginlik beni rahatsız etmişti.

"Çok güzeldi. Mesleğimle ilgili bir şeyler yapmak ve işin içinde olmak harika bir duygu. Bir an önce mezun olup kendi işimi yapmak istiyorum, burası bana harika bir tecrübe olacak." Tecrübe? Orada geçici olduğunu mu düşünüyor yani? Oraya onu yetişmesi için koymuştum, annemden kalan ve benim için özel olan bir şirketti. Nazenin'in Armağan Mimarlığın başına geçmesini istiyordum. Tabi böyle birden söylersem muhtemelen korkutup onu itmekten başka bir şey yapmayacağım.

"Orada çalışmanı istiyorum, Nazenin, mezun olduktan sonra da" Kafasını iki yana salladı.

"Bunu yapıyor olman gerçekten çok hoş. Oraya ne kadar değer verdiğini hissediyorum, Alp. Ama bana hayatı kolaylaştırmanı istemiyorum. Kendimi alıştırmalıyım, ayaklarımın üzerinde durmalıyım." Ah yine şu hayatı kolaylaştırma saçmalığı... Gücüm yetiyorsa neden hayatı kolaylaştırmayacaktım? Bunun nesi kötüydü?

"Bunu şimdi konuşmayalım, zamana bırakalım. Sadece orayı benimsemeye çalış." Başını sallayarak onayladı. Araç evin önüne yanaşırken onu kendime çekerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Beni sevdiğini söyle, Nazenin." Bunu duymak istiyordum ve zorla yapmam gerekiyorsa da yapardım. Gülümsedi, yanaklarındaki pembelik genişledi, yüzüne yayıldı.

"Bunu zaten biliyorsun, Alp." Tabii ki biliyordum ama duymak istiyordum.

"Sadece söyle..." Kulağıma yaklaştı.

"Seni seviyorum." Fısıltısının yarattığı etki tüm bedenimde gezindi ama daha çok iki yere odaklandı. Kapıdan çıkıp apartmana girdikten sonra birkaç dakika bekledim, daha sonra Engin'den eve sürmesini istedim.

Eve girip üzerime rahat bir şeyler giydim. Dizüstü bilgisayarımı da alıp bahçe katına indim. Hava sakindi ve kapalı bahçede çalışmak beni mutlu ediyordu. Tam alt katta bahçeye doğru ilerlerken evin önüne yanaşan motosikletin sesini duydum. Motosikletle böylesine gürültülü bir şekilde benim kapıma gelecek tek kişi vardı... Başbelası. Kapıyı açmak için girişe yürüdüm. Timur kaskını çıkarıp motoruna astı.

"N'aber dostum." İçeri son derece rahat bir şekilde girdi. Deri ceketini dolaba astı.

"İyiyim de bu saatte sen neden buradasın?" Çocukça bir hareket yaparak omuzlarını silkti.

"Çok misafirperversin, dostum." Kabalık etmek istemiyordum ama içimdeki şeytan ona kaba davranmam konusunda ısrarcıydı. Ona bahçe katını işaret ettim.

"Kapalı bahçedeyim, mutfaktan içecek bir şeyler kap gel." Timur mutfağa doğru yöneldi, ben de bahçe katına çıktım. Işıkları açıp koltuklardan birine yerleştim. Kısa bir süre sonra Timur altılı bir bira paketiyle geldi. Gülerek başımı iki yana salladım.

"Kusura bakma, Alp Ataman. Bira senin forsuna gölge düşürüyor ama ben de bunu seviyorum." Timur her zaman çok doğaldı, çok rahattı. Bazen onu gerçekten kıskanıyordum, belki de ona karşı olan kızgınlığımın sebebi buydu. Bira şişelerinden birini açarak bana uzattı.

"En azından bir bardak getirseydin." Bana bakarken kaşları havalandı.

"Hadi ama kadın gibi bardakla mı içeceksin? Birayı şişeden içmiyorsan anlamı yok." Ona uymaya karar verdim. Sessizlik içinde içmeye devam ediyorduk. Timur'un sanki bir derdi var gibiydi

"Timur bir sorun mu var?" Kafasını öne eğdi. Direkt ayaklarına bakıyordu.

"Sadece boktan hissediyorum, Alp." Boktan mı hissediyordu? Timur böyle şeyler hissetmeyecek kadar hayattan zevk alırdı. Benim aksime o eğlenir, gezer, güzel vakit geçirirdi.

"Neden?" Bira şişesini kafasına dikti, sanki bir şişe suyu içermiş gibi içti.

"Bilmiyorum... Hayat eskisi gibi değil, sanki keyif alamıyorum. Heyecanlanamıyorum, Alp. O eski heyecanımı kaybettim. Yalnız hissediyorum... Ve seni kıskanıyorum..." Gözlerim kocaman açıldı. Bizim hayat dolu, neşeli Timur beni mi kıskanıyordu? Benim kıskanılacak neyim vardı ki? Otuz beş senelik hayatımı ot gibi yaşamıştım. Timur'un ise otuz dört senelik hayatı fazlasıyla neşeli ve eğlenceli geçmişti.

"Benim neyimi kıskanıyorsun, Timur? Tamamen işe odaklı geçmiş boş bir hayatım var." Timur kafasını iki yana salladı, birasından büyük yudumlar almaya devam etti.

"Hayatın bundan önce bok gibiydi ama şimdi bir bak. Âşıksın ve âşık olduğun kadında sana âşık. Mükemmel giden bir ilişkin var. Mutlusun... Eski sen gibi değilsin. Yani somurtmuyorsun, hâlâ gıcıksın... Ama eğlenceli davranabiliyorsun. Şuna bak dostum, benimle bira içip dertleşiyorsun. Bunu istiyorum, Alp... Senin yaşadığın mutluluk gibi bir mutluluk yaşamak istiyorum. Âşık olmak istiyorum. Her gece başka kadını becerip sabahına pişman olmaktan bıktım." Haklı isyanına edecek tek kelimem yoktu. Nazenin hayatıma girdiği günden beri beni tamamen değiştirmiş, bambaşka bir insana çevirmişti. Bu halimden memnundum ve Timur'un da böyle bir mutluluk istemesi çok doğaldı.

Nazenin'den...

Salı günü okul çıkışında tanıdık bir yüz görmemenin mutluluğuyla metroya binip doğruca şirkete gittim. Bu çok daha iyiydi, kendimi daha özgür ve bağımsız hissediyordum. Şirketten içeri girip üst kata çıktım. Etrafımda yürüyen kadınlar gerçekten çok güzeldi. Topuklu ayakkabıları zeminde güvenle tıkırdıyordu. Bense ayağımdaki düztaban ayakkabılarla son derece basit ve güvensiz görünüyordum. Belki görünüşüm için Eylül'den biraz yardım alabilirdim. Ofisten içeri girince girişteki bankoda kocaman bir gülümsemeyle dikilen Yeliz'le karşılaştım. Siyah saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, yüzünde dünkünden bile ağır bir makyaj vardı.

"Hoş geldin, Naz." Ben de onun bu coşkulu karşılamasına karşı aynı şekilde gülümsedim.

"Hoş buldum, Yeliz. Nasılsın?" Omuzlarını silkip dolgun dudaklarını büzdü.

"Yorgun... Sen nasılsın?" Gerçekten mi? En ufak bir yorgunluk görmüyordum onda, herhalde ruh hali hep böyle neşeliydi.

"Çalışmaya hazır." Gülümsedi, bir şey söylemeden ofise girdim. Herkes beni Yeliz'in coşkusuyla karşıladı. Sanırım bu ofiste enerjik ve güler yüzlü olmak bir gelenekti. Benim dışımda herkes çok enerjik ve mutlu görünüyordu. Dün yarım kalan işime devam ederken herkes bana yardımcı oldu. Bir nevi her şeyi öğreten öğretmenler gibilerdi. Hatta itiraf etmem ge-

rekirse okuldaki öğretmenlerimden bile daha iyi anlatıyorlardı. Herkes mola için gittiğinde ofiste yalnız kalmıştım, zaten geç geliyordum. Bir de mola vermek istemiyordum. Önümde daha önce yapılmış inşaatların dosyaları vardı, onları incelediğim sırada kapı açıldı. Yeliz'in geldiğini düşünerek başımı çizimlerden kaldırmadım.

"Mola vermeyeceğim, Yeliz. Teşekkür ederim." Hafif bir boğaz temizleme sesi üzerine kafamı kaldırdım.

"Aa-Alp?" Yüzünde harika bir gülümsemeyle tam karşımda duruyordu. Saçları geriye doğru taranmıştı, elleriyse pantolonunun cebindeydi. Koyu gri takım elbisesinin verdiği o hava bacaklarımı titretirken gözleriyle aynı mavi renk kravatı boğazımı düğümledi. Kalbim bir anda tepki vermeye başladı. Yerimden kalktım.

"Burada ne işin var?" Alp bana gözüyle masamda ters çevrilmiş olan telefonumu işaret etti... Sessize alıp öyle bıraktığım ve saatlerdir hiç bakmadığım telefonumu...

"Üzgünüm, sessizdeydi." Masama doğru yaklaştı, hâlâ tek kelime etmemişti. Birden beni kolumdan tutup kendine çekti, bedenim bedenine yaslandı.

"Alp ne yapıyorsun, içeri biri gelebilir." Umurunda mıydı? Tabii ki de değildi. Dudaklarını benimkilerin üzerine yerleştirdi. Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra benim dudaklarımda ona karşılık vermeye başladı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında nefes nefese kalmıştım.

"Bir daha sana ulaşmakta sıkıntı yaşamak istemiyorum. Yoksa burada insanların olmasına da aldırış etmem." Dizlerim bile titredi. Beni tehdit etmiyordu, bunu gerçekten yapardı. Başımı onu onaylayarak salladım. Alp beni kollarının arasından bıraktığında kapı açıldı ve Yeliz neşeli bir şekilde seslendi.

"Naz?" Tabi bir anda donması da aynı saniyelere denk geldi. Alp yavaşça arkasına döndü, bense ayak parmak ucuma kadar kızarmış olabilirdim...

"Sonra görüşürüz" diyerek çıktığında ne diyeceğimi bilemez halde Yeliz'e bakıyordum.

"Alp Ataman?" Sadece bu kadarını söyleyebilmişti. Renkten renge girdiğim sırada sözlerine devam etti.

"Sen ve Alp Ataman... Yani beraber misiniz? Sevgili gibi..." Daha tanımadığım bir kıza ne kadar dürüst olmalıydım. Yalan söylediğim takdirde Alp böyle davranmaya devam ederse yalanımın ortaya çıkması uzun sürmeyecekti. Yeliz'in yanına doğru yürüdüm.

"Kimseye bir şey söylemezsin, değil mi?" Yeliz'in şaşkınlığı anında bir gülümsemeye dönüştü. Kafasını hızla iki yana salladı.

"Tabi ki de kimseye söylemem. İşimi seviyorum. Büyük patronun sevgilisini kızdırmaksa en son isteyeceğim şey olur." İşte benimse istemediğim şey buydu. Herkes sırf Alp'in sevgilisi olduğum için bana farklı davranacaktı.

"Böyle düşünmeni istemem. Ben normal, sıradan bir kızım. Sadece Alp'le aramızda farklı bir yakınlık var. Beni kızdırman ya da başkasının kızdırması Alp'i ilgilendirmez." Yeliz kollarını göğsünde birleştirmiş öylece bana bakıyordu. Söylediklerimi tartıyor gibi bir hali vardı.

"Tamam, her neyse... Şimdi seninle daha çok arkadaş olmak istiyorum. Sen gerçekten çok farklı bir kızsın, yani hayatımda senin gibi birini tanımadım. Akşam bir şeyler yapalım mı?" Gülümsedim. Çok sıcakkanlı ve tatlı bir kızdı.

"Bu akşam olmaz, yarın sınavım var. Ama daha sonrası için bir plan yaparız." Başını sallayarak ofisten çıktı. Günümün kalanı fazlaca sıradan geçti, akşam olduğunda da Alp'e mesaj atarak binadan çıktım.

Ben eve gidiyorum.

Sonra görüşürüz.

Metroya doğru ilerlediğim sırada telefonum çalmaya başladı.

"Sakın bir adım daha atma." Olduğum yerde kaldım, telefon kapanmıştı. Ama ben hâlâ çıkan *dıt* sesini dinliyordum. Yavaşça arkama döndüm, Alp son hız yanıma geliyordu. Saçları rüzgâr eşliğinde dans ederken aceleyle çıktığı açıktı. Montunun düğmelerini bile kapatamamıştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Hava kararda, bu saatte metroyla mı gidecektin?" Ona kaşlarımı çatarken telefonumu çantama koydum.

"Alp bu kadar senedir ulaşımımı bu şekilde sağlıyorum. Teşekkür ederim ama eve kendim gidebilirim." Tabi bu kadar kolay olmadı çünkü itirazlarım umurunda değildi. Kolumu tutarak beni ileride duran arabasına yönlendirdi. Arabanın ön kapısını açtı, beni bindirip kemerimi taktıktan sonra direksiyona geçti.

"Bu yaptığın zorbalık, farkında mısın?" dediğimde başını beni onaylayarak salladı.

"Farkındayım ama ben buyum." Gözlerimi belirgin bir şekilde devirdim. Yapacak bir şeyim olmadığı için arkama yaslandım ve Alp'in araba kullanmasını izledim.

"Sekreter kız bizi öğrendi." Bunu ona kızgın olduğumu belli ederek söyledim. Alp yola konsantre olmuştu, bana bakmadan, "Umurumda olmadığını söylemiştim, Nazenin" dedi.

Tabi umurunda değildi... Bay Mükemmel'in hiçbir şey zaten umurunda değildi. Yola tekrar baktığımda benim evime giden yolların hiçbirinden geçmediğimizi fark ettim.

"Alp eve gitmeliyim." Kafasını salladı.

"Biliyorum gideceksin zaten ama şimdi değil." Efendi kisvesine bürünmüştü, bu açıktı. Planı vardı ama neydi? Birden heyecanlandığımı hissettim.

"Nereye gidiyoruz?" Cevap alamadım, onun yerine arabanın ön panelinden radyo açtı ve bulduğu rastgele bir şarkının sesini yükseltti. Benim sesimi bastıracak kadar yükselttiğine kanaat getirerek yola geri döndü. Kollarımı göğsümde bağladım ve kafamı camdan dışarı çevirdim. Ne yapmaya

çalıştığı hakkında en ufak bir fikrim olmasa da yine beni heyecanlandırmayı başardığı için kendime kızıyordum. Ana yoldan çıkıp orman kenarında bir yola saptı, oradan da ormanın içine girdi. Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim ama beni görmüyordu, gözleri tamamen yoldaydı.

Panele uzanarak müziği kapattım. "Alp ne yapıyorsun?"

Hafifçe gülümsedi. "Seni kötü emellerime alet etmek için ormana götürüyorum."

Gözlerim kocaman açıldı, ağzım da aynı oranda çeneme kadar düştü. "Bugün telefonuna bakmadın ve beni meraklandırdın. Akşam da beni beklemeden çıkıp kendi başına gitmeye çalıştın. Yani o güzel popon kesinlikle cezalandırılmalı." Bay Dominanta merhaba diyemeyecek kadar şaşkındım. Bir yandan da merak içindeydim, tabi biraz da heyecanlı...

Alp'ten...

Nazenin'in şu an yüzündeki bakışa bayılmıştım. Heyecanını gizleyemiyordu bile. Ne yaparsam kabul edecekti, buna emindim. Gerçi malzeme ve ortam sıkıntımız vardı ama birazcık hayal gücüyle onu yeterince domine edebilirdim. Aslında amacım onu domine etmekten çok heyecanlandırmak ve zevk vermekti. Bu güdü bende Nazenin yüzünden oluşmuştu. İstediğim şey onu cezalandırmak olmuyordu, her zaman ona zevk vermek istiyordum. Sık ağaçların olduğu yol kenarına arabayı çektim. Nazenin etrafına bakındı ama bir şey göremiyordu. Karanlık bir orman yolu, bol ağaç, masum bir kız ve acımasız. Fazlasıyla sapkın bir adam... Güzel senaryo. Kendi kendime gülerek müziği tekrar açtım, tabi sesi de.

Yabancı bir şarkı çalıyordu. Ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu çünkü müzikten hiç hoşlanmazdım. Nazenin'e doğru eğildim, nefesini tuttu ama bilerek ona dokunmadım. Sadece koltuğunu geriye çektim. Aynı şeyi kendi koltuğuma da yaptım ve kendiminkini biraz yatırdım.

"Kıyafetlerini çıkar." Nazenin'den bir itiraz gelecekti, biliyordum. Ama gelmedi, beni şaşırtarak montunu, kazağını, pantolonunu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Sadece siyah iç çamaşırlarıyla kaldı.

Keyifli keyifli onu izlerken, "Hepsini..." dedim. İşte beklediğim itiraz hemen geldi, "Ama Alp..." Devamını getirmesine izin vermeden

"Hepsini dedim, Nazenin!" Sesimi biraz yükseltmiştim, bunun üzerine sutyeninin kopçasına uzanıp açtı. Memeleri serbest kaldığında derin bir nefes almak zorunda kaldım. Sanki arabadaki oksijen yetersizdi. Neyse ki müzik açık olduğu için nefes seslerim duyulmuyordu. Pembe meme uçları kabarmış, tam bir başkaldırı içindeydiler. Elleri kararsızlık içinde külotunun kenarına gitti. Onu da kalçasından sıyırıp bacaklarından kaydırdı. Pürüzsüz kadınlığı gözlerimin önündeydi ama başka bir yere odaklanmalıydım.

"Buraya gel" diyerek ona elimi uzattım. Nazenin elimi tutunca onu kucağıma yüz üstü yatırdım. Şimdi asıl odaklanmam gereken yer gözlerimin önündeydi. Nazenin'in beyaz yuvarlak kıçı... Elimi kıçına götürüp biraz okşadım, Nazenin'in kalp atışını bacaklarımın üzerinde hissediyordum.

"Biraz acıyacak" dediğimde başını sallayarak beni onayladı. Zaten acı hakkında her zaman fazla vericiydi. Verdiğim acı asla ona fazla gelmiyordu, belki de beni etkileyen en büyük şeylerden biri de buydu. Avuç içimi kıçının beyaz yanağında şaklattım, çıkan ses aracın içinde yankılanırken Nazenin ufak bir çığlık attı. Acının bir süre teninde yayılmasına müsaade ettim, daha sonra art arda tam on defa vurdum. Biraz durdum ve acıyı hissedip sindirmesi için ona izin verdim. Derin derin nefes alıyor, kalbi hızlı hızlı atıyordu.

"Uslu bir kız olacak mısın, Nazenin?" diye sorduğumda biraz düşünüp başını salladı.

"Ama sana vurmaya devam etmemi istiyorsun, değil mi?" Yine bir düşünme ve tekrar başını salladı. Benden gelecek his acı bile olsa onun kabulüydü. Verdiğim acıyı bile seviyordu. Tıpkı benim onun her halini sevdiğim gibi...

Bir süre daha ona acıyı tattırdım ama aletim acımaya başlamıştı. Fermuarımı açarak aletimi serbest bıraktım. Nazenin'in minyon vücudunu kavrayarak kucağıma oturttum. Bacaklarını iki yana açtı, sırtı direksiyona dayanmıştı. Kendini ayarlayarak beni ıslanmış girişine kabul etti. İçi alev alev yanıyordu.

"Sıcak ve ıslak... En sevdiğim..." Nazenin inledi, elleri göğsümde duruyordu. Aramızda gömlek olmasından pek hoşlanmamış gibiydi. Az önce elimle kızarttığım kalçalarını yumuşakça kavrayarak onu kendime bastırdım. Nazenin kendi ritmini ayarladığında ellerimi beline götürdüm. İncecik belini ellerimle kavrayabiliyordum. Memeleri önümde sallanıyor, pembe kabarmış meme uçları gözlerimi alıyordu. Bu kadının her santimi benimdi ve ben her santimi için zevkten ölüyordum. Kulağına doğru eğildim, kulak memesini ağzımın içinde bir şeker parçası gibi ezerken fısıldadım.

"Çok darsın, sanki sikim içinde patlayacakmış gibi hissediyorum." Böyle açık konuşmam onu heyecanlandırıyordu, yanaklarındaki ateş yayılırken inleyerek kafasını geriye attı.

"Benim adımı haykırarak gelmeni istiyorum, Nazenin. Bu benim için olacak." Bir şey söylemek ister gibi ağzını açıp kapattı, daha sonra nefeslerinin arasından konuştu.

"Zaten hepsi senin için." Biliyordum... Nazenin'in her şeyi sadece benim içindi. Onun tüm hisleri ve bedeni için ben ilktim, son olacaktım. Hızını arttırmak adına onu kendime bastırdım. Nazenin fazla dayanamayarak defalarca adımı haykırıp boşaldı. Onun bu sıcak davetini reddedemedim, hemen ardından ben de kendimi ona bıraktım. Bedenini bedeni-

me yasladı, sanki bana sığınıyordu. Kokusunu içime çekerek kafasının tepesini öptüm.

"İyi misin?" Canını çok yaktığımı biliyordum, bazen kendimi dizginlemekte zorlanıyordum. Kafasını göğsümden kaldırdı, doğruca gözlerime baktı.

"İyiyim." Gülümseyerek doğru söylediğini bana göstermeye çabaladı. Ama ben zaten doğru ya da yalan söylediğini ona tek bakışımla anlıyordum.

"Şimdi bu yaptığımızın devamı için seni kaleme götürmemi ister misin?" Kıkırdayarak ellerini saçlarıma götürdü, muhtemelen dağılmış olan birkaç saç telimi düzeltti.

"Şu yaptığımızdan sonra seninle bir kalede kapatılmak kulağa harika geliyor... Ama maalesef ders çalışmam lazım, hayatın gerçekleri kulağa çok harika gelmese de buna mecburum." İstediğini alamayan bir çocuk gibi hemen suratımı astım. Nazenin gülümseyerek dudaklarıma ufak, sevgi dolu bir öpücük kondurdu.

"Beni eve bırakmalısın, Alp..." Kucağımdan kalkarak yan koltuğa geçti. İç çamaşırlarını üzerine geçirmeye başlamıştı bile.

"Tamam ama hafta sonu seni kaleme kapatır her türlü işkenceyi yaparım" dediğimde insanın içini mutlulukla dolduran bir kahkaha attı.

"Kulağa çekici geliyor..." Nazenin tamamen giyindikten sonra ben de üstümdekilere çekidüzen verdim. Aracı çalıştırıp orman yolundan çıktım. Nazenin sessizliğini bozdu.

"Hafta sonu şu yemeğe gidiyor muyuz?" Aslında Nazenin'i o yemeğe götürmem büyük bir risk almam anlamına gelirdi. Diğer yandan da eğer şimdi onu götürmekten vazgeçersem mutlaka bir şeyler olduğunu anlayacaktı. Yemek için güvenlik önlemlerini arttırmış, sürpriz misafirleri de engellemiştim. Her şey kontrolüm altında gibi görünüyordu. Başımı sallayarak onayladım.

"Tabi gidiyoruz. Sana giyecek bir şeyler aldırayım mı?

Yoksa alışverişe kendin mi çıkmak istersin." Kaşlarını çattı. Neden sürekli onu kızdırıyormuşum gibi davranıyordu.

"Bana bir şey almanı istemiyorum, yeterince kıyafetim var ve giyecek bir şeyler bulabilirim." Onun bu tavrını çok iyi anlıyordum. Hayatı boyunca hep tekti, her şeyle kendi başına mücadele etmişti. Aslında Nazenin bana benziyordu, bu yönünü takdir ediyordum. Ama bu onu koruma ve kanatlarımın altında saklama güdümü engellemiyordu. Başımı salladım, onunla bu konuda tartışmaya girmeyecek kadar mutlu hissediyordum. Uzun yolumuz boyunca bana gününün nasıl geçtiğini, iş yerinde yaşadıklarını anlattı. Bu şekilde çenesi düştüğü zaman çok sevimliydi. Normalde çok konuşan kadınlardan hiç hoşlanmazdım ama Nazenin benimle hep az konuştuğu için o konuştukça daha çok dinlemek istiyordum. Daha çok anlatsın, hiç susmasın. Kulaklarım onun melodik sesiyle dolsun... Üzerinde çalıştığı proje hakkında fikirlerini söylemesi için onu cesaretlendirdim. Yoksa başka türlü fikirlerini söylemiyordu. Dinledikçe zekâsına hayran kaldım. Neden kendini ortaya atmaktan çekiniyordu? Fikirleri müthişti. Gelecekte bana ve annemin şirketine çok büyük faydalar sağlayacaktı, bundan emindim. Onu daha çok cesaretlendirmeli ve daha çok sorumluluk verilmesini sağlamalıydım. Başka türlü benim Anka kuşum o kabuğunun içinden çıkmazdı. Nazenin'in evinin önünde durdum araçtan onunla beraber indim, bana garip garip baktı.

"Ne? Sevgilimi evine kadar geçiriyorum." Yüzünde öylesine içten bir gülümseme belirdi ki gözlerinde sanki yıldız ışıltılarını gördüm.

"Sevgilin?" Sevgili durumlarının nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Daha önce hiç gerçek manada bir sevgilim olmamıştı. Ama böyle bir şey olsa gerekti. Nazenin'le her şeyin daha fazlası olsun istiyordum. Sevgim kelimelerle anlatılacak gibi değildi.

"Sen ne olduğumu sanıyorsun?" Dudaklarını büzdü ve çocukça omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Belki de bir ismi olması gerekmez." Cevabına güldüm. Onu kollarımın arasına aldım. Gülümseyen dudaklarının altında kalan küçük çenesini öptüm.

"Bence popon için biçtiğim ceza yeterli gelmedi." Nazenin kıkırdadı.

"Kesinlikle yeterli geldi, sanırım yarın üstüne oturamayacağım." Yüzünü yalandan bir acı ifadesiyle buruşturdu. Kulağına eğildim, sıcak nefesimi üfledim.

"Belki de yarın seninle ilgilenmeliyim. Ofisime gelirsen o güzel kıçına gerekli özeni gösterip onu şımartabilirim." Bunu yapmayı çok istiyordum ama Nazenin çalışma saatleri içinde asla yanıma gelmezdi. Kafasını iki yana salladı.

"İyi akşamlar, Alp." Kapıya doğru hareketlenince ona izin verdim ama peşine düşmekten vazgeçmeyecektim.

Nazenin'den...

Hafta sonuna kadar Alp'le pek görüşemedim. Benim sınavlarım vardı, onunsa işleri çok yoğundu. Birkaç defa ofis baskını yaptı ve her akşam beni ısrarla eve bıraktı. Nihayet cumartesi günü geldiğinde heyecandan ölmek üzereydim, şu yemek beni geriyordu. Burcu ve Eylül hazırlanmama yardım etmek için cumartesi günlerini feda etmişlerdi. Gerçi yapacak daha iyi işlerinin olmadığı konusunda beni rahatlatmak için dil dökmeyi ihmal etmemişlerdi. İkisi de sevgililerinden uzak olmalarının sıkıntısını beni süsleyerek atıyorlardı. Alp ısrarla hafta sonu kalmamı istemiş ama onu reddetmiştim.

Zaten bu akşam görüşecektik ve yemekten sonra da beni eve bırakacağını sanmıyordum. Sabah evi temizledik, sonra biraz ders çalıştık. Şu finallerin bitmesine az kalmıştı. Akşama doğru hazırlanmam gerektiğini fark ederek seçtiğimiz elbisemi giydim. Siyah diz üstü kalem kesim bir elbise iş yemeği için uygun gelmişti. Kısa kollu elbisenin üzerine Eylül benim için koyu yeşil bir ceket, cekete uygun yeşil stilettolar ve bir de el çantası almıştı.

Süpürge misali saçlarımı şekle sokmak Eylül'ün göreviydi. Makyajımla da Burcu ilgilenecekti. Eylül'ün odasına girdim, makyaj masasının başındaydı. Bana küçük pufu işaret ettiğinde söz dinleyen uslu bir kız gibi oturdum. Fön makinesi bir savaş silahı gibi elindeydi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Bir kahkaha attım, "Alt tarafı fön çekeceksin."

Dudaklarını büktü. "Ne yapayım? Şu halime bak, hayatımdaki tek heyecan senin saçına fön çekmek." İlk uzaktan ilişkisi onu biraz fazla etkiliyordu.

"Merak etme Burak yakında gelecektir. Hadi yap şunu da değiştir beni" dediğimde Eylül fön makinesini çalıştırdı. Keyifle başladığı iş bir süre sonra gerçek bir eziyete dönüştü. Burcu da ona yardım etmek için mutfaktaki işini bırakmıştı fakat yine de zorlanıyorlardı.

"Naz, koluma kramp girdi. Saçların çok uzun, keşke biraz kestirseydik." Aynadan ona baktım.

"Saçımı asla kestirmem." Yüzünü komik bir ifadeye sokup bana dil çıkardı. Nihayet fön işini bitirdi. Saçlarımın tamamı düzdü, sadece uçlarına maşayla kalın dalgalar yapmıştı. Makyaj işi benim en sıkıldığım şeydi ama Burcu bu işte gerçekten iyiydi. Yarım saat kadar sonra aynada kendimi tanıyamadım.

"İşte eserim..." İkisi de gururla beni incelerken ben de aynadan kendime bakıyordum.

"Sabah pijamayla temizlik yapan halimden eser kalmamıştı gerçekten. Külkedisi..." Eylül kahkaha attı.

"Balkabağına dönüşmekten korkmana gerek yok. Geceyi yakışıklı prensle geçirmene izin veriyorum. Ben masaldaki kötü peri gibi değilim, tatlım. Ben en iyisiyim" dediğinde gülümseyerek ayağa kalkıp, "Teşekkür ederim, kızlar" dedim. Ardından saçımı ve makyajımı bozmadan ikisine de sarıldım. Burcu yalandan gözyaşını silermiş gibi yaptı ve popoma hafifçe vurdu.

"Hadi git ve Alp'in ortamı hatun görsün" dedi.

Ayakkabılarımı giydim. Çantamı alarak içinden telefonumu bulup Alp'i aramam ve hazır olduğumu söylemem gerekliydi. Ben daha telefonumdan numarasını çeviremeden kapı çaldı. Eylül koşturarak otomatiğe bastı.

"Yakışıklı prens geldi." Gülümsedim, ayağımı burkmamaya çalışarak kapıya ilerledim. İki dakika sonra Alp tüm yakışıklılığıyla karşımdaydı. Tamamen siyahlar içindeydi, harika görünüyordu. Beni görünce memnuniyetle gülümsedi.

"Harika görünüyorsun, bebeğim." Bana uzun uzun baktıktan sonra Eylül'e ve Burcu'ya kibarca selam verdi.

"Bebeğinin güzelliğine güzellik katan benim. Saçlarıyla ne kadar uğraştım bir bilsen" diye Eylül şikâyet ederken Burcu hemen araya karıştı.

"Makyaja ihtiyacı yok, farkındayım. Ama ona biraz renk kattım" dediğinde hafifçe ona vurdum.

Alp güldü, "İyi iş çıkarmışsınız, gerçi o her haliyle güzel."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Sabah temizlik yapıyordum ve emin ol pijamalı halimle hiç güzel değildim."

Kulağıma yaklaştı: "Aklımda güzel düşünceler beliriyor." Onunda göğsüne elimin tersiyle hafifçe vurdum. Gülerken elini uzattı. Elimi avcuna bıraktığımda güvenle sarmalandığımı hissettim. Kızlara *iyi akşamlar* dileyerek asansöre bindik.

"Gerçekten yemek için uygun muyum?" Soruma elimi dudaklarına götürüp parmak boğumlarımı öperek, "Senin uygun olmayacağın hiçbir ortam yok, bebeğim. Hem sen ortamlara uyma, bırak ortamlar sana uysun" dedi.

Beni resmen büyülüyordu. Her manada asansörden inip apartmandan çıktık, Alp'in ufak Limuzin tipi aracı bekliyordu. Kapıdaysa Engin abi dikiliyordu, komşularımız çoktan camlara çıkmış Limuzini ve bizi inceliyordu.

"Bütün mahalle dedikodumu yapacak."

Bana kapıyı açtı. "Mahalleli her gün prenses görmüyordur." Ay galiba kalbim daha fazla dayanmayacaktı. Ritminin ayarı kaçmıştı. Alp de diğer taraftan bindi ve iyice bana yaklaştı. "Sabah benimle olsaydın bu kadar azgın olmayacaktım, şimdi bütün gece seni nasıl becereceğimin hayalini kuracağım."

Dudaklarımı öperken gülümsememi bastırmaya çalışıyordum. Benden ayrıldığında elini ceketinin cebine attı, siyah kadife bir kutu çıkarıp açtı. Tanıdık bir takı seti gözüme çarptı. Baloda taktığım setti. Alp'i terk ettikten sonra bana eşyalarımı getiren Engin abiye vermiştim.

"Takmak ister misin? Başka alacaktım ama bunu beğenmiştin." Evet, gerçekten bu seti çok beğenmiştim. Çok zarifti ve bana başka takı seti almasını da kesinlikle istemiyordum. Saçlarımı elimle toparlayarak Alp'e arkamı döndüm, kolyeyi boynuma taktı. Saçlarımı düzelterek bileğimi ona uzattım, zarifçe bileğimin içini öpüp bilekliği de taktı. Kulağımda zaten küpe vardı, onları çıkarıp çantama koydum. Alp'in elinden küpeleri aldım ve kulağıma taktım. Memnun ifadesini görmek için bile bunları takardım. Dudaklarımı büyük bir açlıkla öptü ama bu açlık kesinlikle cinsel açlık değildi.

Araç lüks bir otelin önünde durdu. Aracın yanına gelen valeler inmemiz için kapıyı açtı. Alp hızla yanıma gelerek girmem için bana kolunu uzattı. Otelin girişine Ataman Holding pankartları asılmıştı. Ana girişten geçerek doğruca alt kattaki koridorlardan birine yöneldik, zaten yol boyunca pankartlar vardı. Geniş bir salonda gözüme ilk çarpan şey dev ekran televizyon ve televizyonun önündeki siyah renk kürsü oldu. İçeriye tekrar göz gezdirince harika bir dekorasyonla karşı karşıya kaldım. Ortam tamamen siyah ve beyazın zıtlığıyla

çarpıcı bir hale getirilmişti. Masaların çoğu doluydu, bizi gören takım elbiseli adamların hepsinin kafası aynı yöne döndü. Masalar kürsüye bakacak şekilde ayarlanmış U şeklinde dizilmişti, bir toplantı yemeği olacağı açıktı. Alp kendine kibarca selam veren adamlara karşılık verdi. Kürsünün tam karşısındaki sandalyeyi benim için çekti, yerime oturdum. Hemen yanıma da kendisi yerleşti. O sırada içeri tanıdık bir yüz girdi. Siyah takım elbisesi ve geriye taradığı saçlarıyla Timur bir manken gibiydi... Beni görünce gülümsedi, birkaç adama da selam verip yanımdaki boş sandalyeye oturdu. İki ateş arasında kalmıştım.

"N'aber, Nazenin? Harika görünüyorsun" dedi.

"Teşekkür ederim, sen de fena değilsin..." dediğimde gülerken ceketini düzeltti.

"Senden n'aber Mr. Ataman." Alp Timur'a öldürücü bir bakış attı ama bu Timur'u pek korkutmuş gibi görünmüyordu. Yemek servisi başladı, her şey iyi gidiyordu. Alp yanında oturan bir adamla sohbet ediyordu. Timur bana adamın CEO olduğunu ve tam bir yalaka olduğunu söylemişti. Herkesi tek tek gözüyle işaret edip bütün özelliklerini sıralıyordu, bazıları beni gerçekten güldürmüştü.

"İnsanlar hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun?" Timur gösterişli bir şekilde göğsünü kabarttı.

"İnsanların ne düşündüklerini bilme gibi büyülü bir gücüm var ve tabi derinlerinde yatan sırlarını da." Alp'te de bu özellikten vardı ama Timur bu konuda daha netti. İnsanların ne düşündüğünü ya da en önemli özelliklerinin ne olduğunu anında mizahi bir şekilde dile getiriyordu.

"Herkesin aklını okuyorsun ama dört senedir senden hoşlanan bir kızı tanımıyorsun bile." Timur şapşal bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Öyle biri mi varmış?" Ah şu erkekler, asla kendilerinden hoşlanan kadınların farkına varmıyorlardı.

"Evet, Armağan Mimarlıktaki sekreter... Yeliz." Elini çe-

nesine götürüp düşünme ifadesi takındı.

"Kabul ediyorum, çok seksi bir kız ve benden hoşlanması da gururumu okşar. Fakat artık istediğim öyle bir kız değil. Onun da sonu becerip terk ettikten sonra benden nefret eden kızlarla aynı olur, o kervana bir kız daha eklemek istemiyorum." Timur ne zamandan beri duygusal takılıyordu?

"İstediğin ne peki?" Hafifçe sırıttı.

"İlk gördüğüm anda beni beynimden vuracak bir şey."

Alp'ten...

Timur ve Nazenin bir konu hakkında koyu bir sohbetin içindeydi. Dikkatimi Hakan'dan onlara doğru odaklamaya çalıştım fakat ortamda onları duyamayacağım kadar gürültü vardı. Hakan söylediklerini bitirince yavaşça onların tarafına döndüm, tam o an da kapıdan içeri giren kadın beynimden vurulmuşa dönmeme neden oldu. Kadın yüzünde kocaman bir gülümsemeyle etrafa bakınıyordu. Onun burada ne işi vardı? İsmi neydi? Hah! Buse... Sanırım üç yıl önce falandı, onunla takılmıştık. Tamam, takılmaktan fazlası... Yedi ay boyunca itaatkârımdı, daha sonra Handan'ın ona oyunu söylemesine izin vermiştim çünkü sıkılmıştım. Ben gerçekten tam bir pisliktim. Asıl soru burada ne işi vardı? Yanında dikilen bir adama bir şeyler anlatıyordu ve adam otelin müdürü falan olmalıydı. Uzun bacaklarını tamamen sergileyen siyah bir mini etek giyiyordu, daha ortama girdiği anda tüm adamların dikkatini üzerine çekmişti. İşte ben her zaman böyle kadınları seçerdim, ortamdaki herkese ağzının suyunu akıttıran kadınları. Bunun nedeni sanırım zaten göğü delen egoma katkıda

bulunmaktı. Burnuma pis kokular geliyordu, Timur'un bakışları kısa bir anlığına Nazenin'den ayrıldığında ona gözümle kapıyı işaret ettim. Kafasını kaldırıp oraya doğru baktı. Birkaç saniyelik bakışın ardından bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. Nazenin huzursuzca yerinde kıpırdanınca ona odaklandım.

"Bir şey mi oldu?" Kafamı iki yana salladım ama bir şey oluyordu işte.

"Hayır, bebeğim." Gözüm tekrar kapıya kaydı, kadın yanındaki adamla birlikte bize doğru yürüyordu. Gözü sanki birini arar gibiydi. Beni gördüğünde aradığının ben olduğumu anladım. Buse son derece güler yüzlü bir şekilde yanımıza geldiğinde Timur da ben de ayağa kalktık. Elini uzattı.

"Merhaba, Alp Bey... Uzun zaman oldu. Nasılsınız?" Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu kadının benden nefret etmesi gerekmiyor muydu? Neden kocaman bir sırıtışla nasıl olduğumu soruyordu?

"İyiyim, teşekkürler. Sizin burada ne işiniz var?" Ben de resmiyetle kabalık arasında kalmaya karar verdim. Bizim yerimizden kalkmamız üzerine Nazenin de kalkmıştı, onu öğrenmesini istemiyordum. Karamel rengi saç tutamını arkaya doğru attı.

"Ortağınız Handan Uca organizasyonu benim firmama yaptırdı." Bütün taşlar yerine oturdu. Handan'ın müthiş planı demek buydu. Yemek olacağı neredeyse üç ay önceden belliydi, yani daha o zamandan bu planımı yapmıştı. Bu yemeğe Nazenin'le geleceğimi biliyordu. A planı işe yaramazsa bir B planı vardı... Onun hayatını mahvedecektim, benden kaçışı yoktu. Sadece bu akşamı Nazenin'in üzülmesine izin vermeden atlatmalıydım. Timur araya girdi.

"Merhaba, Buse Hanım, nasılsınız? Beni hatırladınız mı?" Timur Buse'yi kendi üzerine çekmek için hamle yapmıştı, zekiceydi ama ne kadar başarılı olurdu? Buse içtenlikle karışık bir güçle Timur'un elini sıktı. Benim itaatkârlarımın en önem-

li özelliği buydu. Gerçek hayatta çok başarılı, güçlü kadınlar olmalarına rağmen yatakta itaatkâr olmayı seçiyorlardı. Belki de amaçları gerçek hayatın yüklerini bir süreliğine de olsa üzerlerinden atmaktı. Nazenin'de farklı olan da buydu. O her anlamda bir itaatkârdı. O küçük omuzlarına küçücük yaşta aldığı yük onu bir liman arayışına itmişti.

"Hatırlamaz olur muyum, Timur Bey. İyiyim, siz nasılsınız?" Timur benimle birlikteyken Buse'ye hayrandı. Ama Buse bana karşı her zaman sadık bir kadındı.

"Ben de iyiyim." Buse'nin gözleri benim yanımda etrafa meraklı bakışlarla bakan Nazenin'e kilitlendi, ardından elini uzattı. "Merhaba, ben Buse, siz de Ataman Holding yönetimindesiniz sanırım." Nazenin, Buse'yle tokalaşırken bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama hemen ben araya girdim.

"Kendisi yan kuruluşumuzun mimarı, aynı zamanda benim sevgilim." Nazenin'in gözleri bana doğru döndü ama itiraz etmedi. Ayrıca Buse ondan sevgilim diye bahsetmeme şaşırmış görünmüyordu. Muhtemelen biliyordu ve ben bu planın ne olduğunu öğrenecektim. Timur'a Nazenin'i işaret ettim, başını salladı.

"Buse Hanım sistemde bir sıkıntı yok değil mi? Birazdan uzun bir konuşma yapacağım, aksamalardan hoşlanmam." Buse kürsünün ve televizyon ekranının olduğu tarafa baktı.

"Her şey eksiksiz, Alp Bey... Merak etmeyin, her şeyle kendim ilgilendim." Elimle o yönü işaret ettim.

"Bir kere daha kontrol edelim isterseniz. Dediğim gibi, kötü sürprizlerden hoşlanmam." Timur Nazenin'in sandalyesine geri oturması için sandalyeyi çekerken omuzlarına dokundum.

"Ben hemen döneceğim." Beni onaylayıp Timur'un söylediği bir şeye odaklandı. Buse ve otel müdürüyle birlikte kürsüye doğru ilerledim. Elektronik sistemlerin gizlendiği duvarın arkasına geçtik, otel müdürüne döndüm.

"İlginiz için teşekkürler, gerisini Buse Hanımla hallede-

rim." Otel müdürü kibar bir şekilde yanımızdan ayrıldı. Sinirden alev alev yanan gözlerimi Buse'nin oldukça sakin, gri gözlerine odakladım.

"Şimdi söyle bakalım, Handan'la ne gibi bir plan yaptınız, amacınız ne?" Buse anlamsızca suratıma baktı.

"Anlayamıyorum, Alp Bey. Handan Hanım'la sadece organizasyon için..." Sözünü kestim.

"Bana yalan söyleme, Buse. Biliyorsun, yalanları fark etme konusunda yetenekliyim." Buse başını öne eğdi ama hemen kendini toparlayarak bedenini dikleştirdi. İçinde savaş verdiği açıktı. Her ne kadar böyle güçlü görünmeye çabalasa da ben içinde yatan itaatkârı biliyordum, bir dominantın karşısında hiç şansı yoktu.

"Biliyorum, efendim. En az insanlık dışı oyunlarınız kadar yeteneklisiniz."

Şu video kepazeliğini kast ediyordu. Kendimden utandım, "Bak, Buse. Senden daha önce özür dileyemedim. Gerçekten o kadar ileri gitmek istememiştim, çok özür dilerim. Saçma ve çocukça şeylerdi."

Başını sallarken bakışlarını benden kaçırdı. "Farkına varmanız güzel." Gri gözleri kocaman açıldı. "Ama sizi affetmiyorum. Yaptığınız şeyin affedilebilir bir yanı yok. O masum kızı da sizin elinizden kurtaracağım, insanların özel hayatına bu şekilde giremezsiniz. Hem de kendini tamamen size adamış insanlara bunu asla yapamazsınız." Kolunu kavradım ama sert tutuşumdan kurtuldu.

"Bak bana, Nazenin öyle değil. Yani o benim itaatkârım falan değil." İnanmadığını belli edercesine kafasını salladı.

"Ondan mı kızın konuşmasına dahi izin vermiyorsun? O kızın ne kadar genç olduğunun farkında mısın? Sizin gibi adamların büyüsüne kolayca kapılırlar ama bana yaptıklarını ona yaparsan benden daha büyük yaralar alacak. Handan onu sana karşı korumamı istedi." Demek onu bu şekilde kandırmıştı!

"Buse! Handan seni kandırıyor, bunlar onun oyunu. Onun oyununun içindesin ve farkında değilsin. O videolu oyunlar onun fikriydi. Evet, bunu yapmam çok kötüydü ama farkına yeni varıyorum. Gerçekten özür dilerim... Çok büyük pişmanlık duyuyorum. Handan'ın bana hastalıklı bir şekilde bağlandığını nereden bilebilirdim, bu yaptıkları hep intikam için." Buse sürekli yaptığı gibi saçlarıyla oynadı.

"Onun sana âşık olduğunu üç sene önce söylemiştim ama sen beni kıskançlıkla suçlamıştın. Tüm o iğrençlikler onun fikri olsa da bunları yapan sendin. Benim, bizim özelimizi onunla paylaştın. O anları videodan izlemek ne kadar berbattı, biliyor musun?" İzlemek mi?

"Sana videoları mı izletti?" Başını salladı, gözleri dolmuştu ama derin bir nefesle kendini toparladı.

"Evet, evime kargoyla gönderdi. İçinde bizim cdlerimiz vardı. Her anın kaydı..." Gözlerimi bir anlığına kapattım. Bunu söylerken videolarını izlettiğini bilmiyordum. Tek düşündüğüm onlardan kurtulmak olduğu için nasıl söylediğini umursamıyordum. Sadece başımdan gitsinler istiyordum. Onlara kayıtlarını izletiyordu... Nazenin'in kaydı eline geçmiş olsaydı, o akşam onu kırmamış ve Handan'a vermiş olsaydım Nazenin'e de aynı şeyi yapacaktı. Handan da ben de birer canavardık. Yanımızdaki duvara vurdum, çalan müzik ve konuşmalar sesleri bastırdığı için bu çileden çıkmış halimden kimsenin haberi olmamıştı.

"Kayıtlar elinde yani..." Elimi saçlarıma götürdüm, ne yapacağımı bilmiyordum. Blöf yapıyor diye düşünmeye başlamıştım ama yapmıyordu.

"Buse, senden nasıl özür dileyeceğimi bilemiyordum. Böyle sonuçları olacağını tahmin edemedim. Ahmakça davranıyordum ama o içerideki kız... O kız benim hayatımı değiştirdi."

Buse uzunca bir süre düşündü. "Handan onun da oyunun bir parçası olduğunu söyledi. Senin oyunlarına dâhil

olmayı artık kadınlık gururuna yediremiyormuş. Dedi ki o kıza gerçekleri anlatırsam elinden kurtulmasını sağlayıp bir kadının daha acı çekmesini önleyebilirmişim." Bu Handan ne boklar yiyordu böyle? Kadınlık gururuna yediremiyormuş... Gerçekten artık fazla olmaya başlamıştı.

Nazenin'den...

Alp'in ortadan kaybolması beni şüphelendirmeye başlıyordu. Timur gereksiz bin tane şey anlatıyordu ve bunun bir oyalama taktiği olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyordu?

"Timur, oradan bakınca salak gibi mi görünüyorum? Alp neler çeviriyor ve o kadın kim?" Timur şaşkınca yüzüme baktı ama hızlı bir hamleyle kendini toparladı.

"Neden bahsediyorsun, Naz. Alp'in bir şey çevirdiği falan yok." Kaşlarımı kaldırıp ona *inanmıyorum* bakışımı attım.

"O kadın Alp'in itaatkârıydı, değil mi?" Timur anlamıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Kim? Hangi kadın?" Berbat bir oyalayıcı olduğu kadar berbat bir yalancıydı da.

"Buse..."

Timur kafasını iki yana salladı, "Hayır, Naz..."

Sözünü kestim. "Sanırım ben Alp'e baksam iyi olacak..." Yerimden kalktığım anda sırtımda tanıdık bir dokunuş hissettim. Alp arkamda duruyordu, ifadesiz yüzü ve kasılan çenesi bir şeylerin ters gittiğinin işaretiydi.

"Geldim, bebeğim." Yanıma oturdu.

"Neler oluyor?" Şarabından bir yudum alıp ağzında çevirip yuttu.

"Bir şey olmuyor, sadece sistemi kontrol ediyor ve..." Elimle susmasını söyledim.

"Alp dürüstlük sözü vermiştik, unuttun mu? Hem ortada bir şeyler dönerken bana her şey normalmiş gibi davranmanız çok sinir bozucu." İkisine de baktım. Timur başını önüne eğmişti. Alp'se doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Kulağıma doğru eğildi.

"Bir konuşma yapmam gerekiyor. Sonra her şeyi anlatacağım." Başımı salladım, bekleyebilirdim. Alp bir yudum daha şarap içerek konuşmasını yapmak üzere kürsüye geçti. Timur yanındaki adamın anlattığı bir şeyi dinliyordu. Bunu yapmasının sebebi sanırım benim soru sormamı engellemekti. Tam o anda gözüme o kadın takıldı. Kapının kenarında dikilmiş, gri gözleriyle bana bakıyordu. Eğer bu kadın eskiden Alp'in itaatkârıysa... Karnıma bir bıçak saplandı, çok güzeldi... Gerçek bir manken gibiydi. Benim gibi kısa boylu değildi gayet uzundu. Fiziği dolgun değil incecikti. Uzun bacakları bronz teniyle benim tam tersimdi. Karamel rengi saçları bakımlı, parlaktı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı. Bana eli ile dışarıyı işaret etti ve koridorda gözden kayboldu. Bana yapıp yapmadığını anlamak için etrafıma bakındım ama benden başka kimse ona bakmıyordu. Herkes Alp'in konuşmasını dinliyordu. Timur da yanındaki adama odaklanmıştı, ona fark ettirmemeye çalışarak yanından kalkıp koridora ilerledim. Kadın kalçalarını nazikçe sallayarak önümde ilerliyordu. Uzun bacakları adımlarını son derece sağlam atıyor, topukları yere güvenle vuruyordu. Kıskançlık üstüne kıskançlık yaşarken deli gibi de beni neden çağırdığını merak ediyordum. Kadın otelin lobisinden geçerek ortak oturma bölümüne girdi, ben de birkaç adım arkasındaydım. Süs havuzunun etrafını çevreleyen koltuklardan birine oturdu. Bana yanını işaret etti. Oturmayı reddederek şüpheyle ona baktım.

"Otur, canım. Sadece konuşmak istiyorum, kötü bir ni-

yetim yok." Dedi. Ne yapmam gerektiğini kafamda birkaç defa düşünüp her düşünmemde farklı bir sonuca vardım. En sonunda merakıma yenik düşerek aramıza biraz mesafe koyarak oturdum. Buse zarif bir şekilde bacak bacak üstüne atmıştı, bedenini hafifçe bana döndürdü.

"Seninle konuşacağım ve sana kimsenin olmadığı kadar dürüst olacağım. Bu canını biraz yakabilir ama sonra bana teşekkür edeceksin." Bu kadın neden bahsediyordu? Anlamsızca yüzüne baktım.

"Alp kadınlarla oynuyor, canım. Yani gerçek anlamda bir oyunun içindesin. Sana yaptığı o şeyleri biliyorum... Ve o mükemmeldir. Yani onunlayken acı bile güzeldir. Sen çok genç ve toysun, ona kanıyor olman çok normal. Bunun için seni suçlayamam. Sadece o adam sandığın gibi biri değil..." Sözlerine devam etmesine izin vermeden araya girdim.

Tahminimde yanılmamıştım, o Alp'in eski itaatkârlarından biriydi. "Bu konuşmayı benimle neden yaptığını anlayamadım."

Kaşları hafifçe çatıldı, "Seni korumak ve kurtarmak için..." Hadi ya!

"Beni neden kurtarıyorsun, Alp'ten mi?" Başını salladı. Gözlerini benden kaçırıp eteğine çevirdi, kenarı kıvrılmış olan eteğini düzeltti ama hâlâ yüzüme bakmıyordu.

"Bunu seni dehşete düşürmeden ve korkutmadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama Alp oyunlarınızı videoya alıyor." Video konusu açılınca istemsizce kalbim sancıdı. O gün gözümün önüne geldi ve diğer kadınlara bu iğrençliği yaptığını biliyordum. Sanırım Buse de onlardan biriydi, birden onu kıskanmayı bırakıp ona üzüldüm.

"Biliyorum..." Şaşkınlıkla bana baktı. Ağzı kocaman açılmıştı.

"Biliyor musun? Yani seni videoya alıp Handan'a izletmesine izin mi veriyorsun?" Kafamı iki yana salladım. Bunu ona nasıl açıklayabilirdim ki?

"Hayır, yani Alp'in videolu oyunlarını biliyorum. Yaptığı gerçekten çok alçakça ama bizi yani beni videoya almıyor." İnanmıyormuş gibi bir ifadeyle elimi tuttu.

"Biliyorum, canım. İnanması zor ama onu değiştiremezsin, seni böyle kandırmış olması çok normal. Ben de o videolardan birini izleyene kadar kandırıldığımı düşünmüyordum fakat... Gerçekten o kadar kötüydü ki..." Devam edemedi, gözlerinde dehşeti görüyordum. Videolardan birini izlediğini söylemişti, değil mi? Alp ona kendi videosunu izletecek kadar ileri gitmiş olamazdı, olmamalıydı. Eli hâlâ elimdeydi, sanki bana destek olmak ister gibiydi.

"Videoyu izledin mi?" Başını sallayıp bakışlarını süs havuzundan ritmik bir şekilde fışkıran suya odakladı.

"Evet, Handan bütün kayıtlarımızı gönderdi. Aylarca çekilmiş bir sürü kayıt..." Kalbim ezildi, resmen atmayı durdurmuştu. Sadece acıyordu. Bu kadın tam anlamıyla bir canavardı ve ne kadar kendime itiraf etmek istemesem de Alp de öyleydi.

"Senin için çok üzüldüm ve ne söyleyeceğimi bilemiyorum..." Kadın elimi güvenle sıktı.

"Benim için üzülmene gerek yok, uzun zaman geçti ve atlattım. Ben asıl senin için endişeliyim, sana da aynı şeyi yapmalarını istemiyorum." Tam ona cevap vermek üzereyken sinirli, kararlı adım seslerini duydum. Hemen arkasından da koşturan başka bir adım. Alp ve Timur bize doğru yürüyordu. Alp kravatını gevşetmiş, oldukça gergin görünüyordu. Buse hızla yanımdan kalktı, korkmuş gibiydi. Alp'in etkisi eski itaatkârlarının üzerinde bile hâlâ geçerliydi demek ki... Buse'nin tam önünde durdu, ben de ayağa kalktım.

"Sana onunla konuşmaman gerektiğini söylemiştim." Buse kafasını önüne eğdi. Bu kadar güçlü görünen bir kadın Alp'in önünde, hem de sonuna kadar haklı olduğu bir konuda nasıl bu hale gelebiliyordu? Alp'in farklı olduğumu söylediğinde ne demek istediğini anlıyordum.

"Sorun değil, Alp. Onunla konuşmak istiyorum. Zaten bana bilmediğim bir şey söylemiyor." Alp kızgın bakışlarını bana çevirdiğinde ifadesi yumuşadı. Buse'yse tamamen şok halinde yüzüme bakıyordu. Alp itiraz etmek üzereyken sözünü kestim, kız daha da şoke olmuş ve nefesini tutmuştu.

"Lütfen... Onunla konuşmak istiyorum." Alp kafasını salladı, bundan memnun olmadığı açıktı. Ama itiraz da edemiyordu. Timur'la birlikte uzaklaşırlarken Buse arkalarından bakakaldı. Buse'nin kolunu tuttum, bana bakmasını sağladım.

"Oturabilirsin." Başını sallayıp koltuğa oturunca ben de yanına geçtim.

"Bu nasıl oluyor? O nasıl senin sözünü dinliyor?" Alp giderken tereddütle birkaç defa arkasına baktı, onu izledim. Benim için endişeleniyordu, yine gitmemden korkuyordu.

"Ben her şeyi biliyorum. Tüm o videoları hepsini... Handan her şeyi anlattı." Buse'nin biçimli kaşları çatıldı.

"Anlamıyorum, o zaman neden hâlâ onun yanındasın." Bunu ben de anlayamıyordum. Arkama bakmadan kaçmıştım, bir daha ona dönmemem gerekirdi belki. Yani benim yerimde başkası olsa kesinlikle dönmezdi ama ben hastalıklı bir şekilde onu seviyordum.

"Biz birlikteyiz. Onu seviyorum, o da beni seviyor." Ona kolumdaki dövmeyi gösterdim, tamamen iyileşmiş, kırmızılığı geçmişti. "Onun kalbi bana ait, benimki de ona. Sana yaptıkları için çok üzgünüm..."

Alp'ten...

Yarım saattir Timur'la birlikte masada oturuyordum. Neden izin vermiştim ki?!. Kolundan tutup sürükleyerek o kızı dinlemesine engel olmalı, onu yanımda tutmalıydım. Benden yine nefret edecekti. Benden nefret etmesinden deli gibi korkuyordum, en çok da yeniden gitmesinden...

"Sakin ol, Alp. Naz seni seviyor. Bir şey olmayacak." Bacağımı salladığımı fark ederek derin bir nefes aldım. Nazenin beni seviyordu ama duyacağı şeyler iğrençti.

"Konuşmalarına izin vermemeliydim." Yerimden kalktım, tam kapıya doğru yöneliyordum ki Nazenin gayet sakin bir şekilde içeri girdi. Rahatlayarak bir nefes aldım ve yerime oturdum. Nazenin yanıma yerleşti, bana tek kelime etmeden suyuna uzandı bir yudum içti. Ellerinde titreme olduğunu fark etmem de tam bu esnada gerçekleşti. Duyduğu şeyler onu rahatsız etmişti. Ama sanki her şey normalmiş gibi davranıyordu.

"Konuş benimle." Başını bana doğru çevirdi, gözlerimiz birbirine değdiği anda kalbimin attığını hissettim. Onunlayken kendimi başka biri gibi hissediyordum. Etrafıma sardığım o kozayı delip geçiyordu.

"Sorun yok, Alp... İyiyim." Değildi... Beni kandırmaya ya da geçiştirmeye çalışıyordu. Bunu biliyordum.

"Gidelim mi?" Etrafa baktı, herkes sohbet halindeydi.

"Bu senin davetin, gitmemiz doğru olmaz." Ona yaklaşarak fısıldadım.

"Umurumda değil. Timur idare eder." Yerimden kalkıp ona elimi uzattım. Çantasını masadan alarak elimi tuttu. Timur'un omuzuna dokundum.

"Biz gidiyoruz, sen idare edersin." Kafasını sallayarak onayladı. Nazenin'in küçük soğuk elini avcumun arasında sıkıca tuttum. Kaçmasından korkuyordum. Birlikte çıkışa doğru yürüdük, kalp atışlarını duyabiliyordum. Kapıya çıktığımızda Engin hemen aracımızı getirdi. Nazenin'in binmesi için kapıyı açtım, diğer tarafa dolaşarak yanına oturdum. Aramızda bir kişinin daha oturabileceği kadar bir mesafe vardı. Bundan nefret ediyordum. Ona yaklaşmak istiyordum ama şu an ne hissettiğini bilemediğim için ters tepmesinden korkuyordum.

"Engin eve gidiyoruz." Engin kibarca onaylayıp trafiğe karıştı, bu iyiydi. Nazenin hâlâ itiraz edip kendi evine gitmek istediğini söylememişti. Bu ondan ayrı kalmayacağım anlamına geliyordu ve rahatlatıcıydı. Gerçi kendi evine gitmek isteseydi o küçük yatağına sığmak zorunda kalacaktık. Bu akşam onu bırakmayı kesinlikle düşünmüyordum. Eve kadar tek kelime dahi etmedik, araç evin önünde durunca inip kapısını açtım. Benimle birlikte karanlık eve yürüdü. Kapıyı açıp ışıkları yakarken yanımda dikildi. Ceketini dolaba astı, çantasından telefonunu aldı ve onu da dolaba bıraktı. Her hareketi gayet normal gözüküyordu. Birlikte salona geçtik. Nazenin rahatça koltuğa oturdu, saçlarını arkaya doğru attı. Ne yapmam gerekiyordu?

"Bir şeyler içmek ister misin? Çay, kahve, süt..." Gevşemesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım, kafasını iki yana salladı.

"Hayır."

Bu kadar mı yani? "Nazenin ne hissettiğini söyle, lütfen. Delirmek üzereyim." Gözlerini bana dikti. Derin bakışları bana kendimi çıplak hissettiriyordu.

"Ne hissedebilirim ki? Eski itaatkârınla tanıştım, çok güzeldi. Yani cidden güzeldi, kıskançlıktan öleceğimi hissettim.

Daha sonra ona yaptıklarını anlattı, senden kısa bir anlığına nefret ettim. Ama nefretim uzun sürmüyor. Handan'ın oyununun bitmediğini öğrendim ve durmayacağını anladım." Gayet normal bir şekilde saçlarıyla oynarken bana bunları söylemişti.

"Masada içtiğin gerçekten su muydu?" Bu kadar dürüst olmasına pek alışık değildim, biraz şok olmuştum açıkçası.

"Bilmediğim bir şey var mı, Alp? Benden bir şey saklıyorsan şimdi söyle, başka birinden bir kötü haber daha duymayı kaldırabileceğimi sanmıyorum." Aklımda başka bir şey yoktu. Yani eğer benim bile hatırlamadığım bir pisliğim yoksa sanırım bu kadardı. Kafamı iki yana salladım. Karşısında kendimi suçlu bir çocuk gibi hissediyordum.

"Başka bir şey yok. Bütün pisliklerim bu kadar ve bu akşam için çok özür dilerim." Nazenin ayağa kalkarak tam önümde durdu. Kafamı yerden kaldırıp yüzüne baktım. Güzel yüzü hüzünlüydü, sağ elini kaldırıp yavaşça yanağıma dokundurdu. Bütün bedenimi gevşetirken yumuşak hareketlerle yüzümü okşadı. Benim gibi bir adama bile şefkat ve merhametle yaklaşabiliyordu. Onun kalbine sahip olduğum için ben dünya üzerindeki en şanslı pisliktim. Daha fazla dayanamayarak onu kollarımın arasına sardım, kafasını göğsüme koyarak derin bir nefes aldı.

"Özür dilerim, bebeğim. Sana söz veriyorum, hepsini halledeceğim. Handan'ı halledeceğim... Senin huzurlu ve mutlu olman için her şeyi yapacağım. Benim tek düşündüğüm sensin." Kendimden tamamen geçmiştim. İtibarım, rezil olmam, hiçbir şey umurumda değildi. Sadece Nazenin'in üzülmesine katlanamıyordum, elimde olsa dünya üzerinden mutluluk toplar önüne yığardım. Bunu hak ediyordu, hepsini hak ediyordu. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı, dudaklarını yumuşakça ağzımın içine çektim. Tadı lezizdi... Soluk soluğa dakikalardır öpüşüyorduk, geri çekilerek yüzüne baktım.

"Seninle sevişmek istiyorum." Hafifçe gülümseyerek beni kravatımdan tutup kendine yapıştırdı. Bebeğim demek sert

oynamak istiyordu. Onu kucakladığım anda çığlık attı. Öpmeye ara vermeden asansöre binip üst kata çıktık, asansörde de dudaklarımı ona hapsetmiştim. Yatak odamın ışığını bile açmadan onu nazikçe yatağın üzerine bıraktım. Nazenin'in eli hâlâ kravatımdaydı.

"Bebeğim, soyunmalıyım" dememle kravatımı bırakıp hızlıca üzerindekileri çıkarmaya başladı. Ben de kendi kıyafetlerimden kurtuluyordum. Bana aç olması inanılmaz heyecanlanmamı sağlamıştı. Nazenin benim bedenime açtı, ben de onunkine. Nazenin tamamen çıplak kalmış, açlıkla benim vücuduma bakıyordu. Bedenimi yatağa, onunkinin üzerine bıraktım. Bedenine temas edince inleyerek kendini bana bastırdı, bu beni çıldırtıyordu. Dudaklarımı çenesinden boynuna kaydırdım, ellerimse hayranı olduğum memelerinin üzerindeydi. Meme uçları anında tepki vererek sertleşti, ufak birer top halini aldı. Onları başparmaklarımın altında yuvarladım. Nazenin dudaklarını ısırıyor, inliyor ve durmadan kendini bana sürtüyordu.

"Becer beni, Alp!" Bunu ona yapmak istemiyordum. Aklımdan sürekli o geçiyordu, ben de onu aklı uçana kadar becermek, canını yakmak istiyordum. Ama şimdi değil. Şimdi onunla sevişmeliydim.

Kulağına doğru çıkıp kulak memesini dişlerimin arasında ezdim. "Seninle sevişeceğim, Nazenin... Bedenini sevgimle sarmalayacağım. İkimizin de yaralarını iyileştireceğim. Seni ne kadar sevdiğimi sana gösterip sevgimi hissetmeni sağlayacağım." Nazenin mırıltı gibi bir ses çıkarınca beni onayladığını anladım. Öpücüklerim dudaklarını bulduğunda elleriyle yüzümü kavrayıp öpüşüme karşılık verdi.

"Alp..." Yarım kalan sözü için kafamı kaldırıp ona baktım. Dudaklarım memelerine doğru iniyordu.

"Seni seviyorum..." Duymak istediğim şeyi duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Beni sevmesi gerçek olamayacak kadar güzeldi ve şu an hissettiklerimi tarif edecek kelime yoktu.

"Ben de seni seviyorum, Nazenin ve daima seveceğim." Memelerini öpücüklerime boğarken ellerimle bacaklarını hafifçe araladım. Ellerimden birini kadınlığına doğru götürdüm. Sıcaklığını hissediyordum, parmaklarım ona değdiğinde ıslaklığını da hissettim. Parmaklarımı klitorisine dayayarak ufak dokunuşlarımla onu okşadım. Nazenin inliyor ve kendini elime bastırıyordu. Böyle isterik olması hoşuma gidiyordu. Dudaklarımı memelerinden karnına kaydırdım, oradan yavaşça bacak arasına doğru ilerledim. Bacaklarını benim yerleşeceğim kadar araladı, gözleri üstümdeydi. Dilimi dışarı çıkararak yumuşak etine ilk teması yaptım.

"Alp..." Onu umursamadan temasımı sürdürüp dilimi aralığından içeri soktum. Ellerim bacak içlerinde duruyor, kendini kapatmasını önlüyordum. Vajinasıyla öpüşmeye başladığımda çılgınca saçlarıma saldırdı. Onları çektikçe daha sert emiyordum. Ama hâlâ onun ya da benim istediğim sertlikte değildi. Bu sefer daha yumuşaktım, onu seviyordum ve sevişiyordum. Dilimi vajinasından içeri kaydırıp o tatlı sıvısının tadına baktım, kokusu ve tadı beni çılgına çeviriyordu. Ah! Siktir! Daha fazla dayanamayacaktım, şişen aletim bana acı vermeye başlamıştı. Yerimde doğrulup bacaklarının arasına bedenimi yerleştirdim, aletimi onun girişine yasladım ve yumuşakça kafasını içine kaydırdım. Nazenin hepsi için bir hamle yapınca onu tutup bedeninin üzerine uzandım. Kollarını bana sardı, benim ellerimse onun güzel yüzünü kavradı. Bu yüz hatlarını yıllarca izlesem doyamazdım. Bende doyumsuzluk yaratıyordu. Kendimi yavaşça içine kaydırmaya başlayınca gözlerini yumdu.

"Bana bak, bebeğim." Gözlerini açıp yüzüme baktı. Güzel gözlerine bakarken tamamen içine gömüldüm. Onu en derinden hissettiğim yerdeydim. İkimiz de aynı anda orgazm olduk, sanki aşkımız bedenimizden taşmıştı.

Nazenin'den...

Sabah Alp'in kollarında uyandım. Bu duruma çok fazla alışıyordum ve bu kadar alışıyor olmak beni korkutuyordu. Çıplak bedeni beline kadar örtülüydü, inanılmaz seksiydi. İçimi kıpır kıpır eden bir şeyler vardı ve bir türlü geçmek bilmiyordu. Saçları uyurken bile düzgündü ki bu hiç normal değildi. Benim düğümlenmiş saçlarım yastığın her yerine dağılmıştı. Yataktan kalkmak istiyordum ama bu mümkün değil gibiydi. Alp'in kaslı bacaklarından biri bacaklarımın üstündeydi, beni resmen kendine sıkıştırmıştı. Ben de fırsattan istifade diye düşünerek elimi saçlarında gezdirdim. Bu hisse bayılıyordum. Gülümseyerek yanaklarına indim, tıraşlı suratı yumuşacıktı. Bir avuç pamuğu sıkmak gibiydi. Onun o sert ifadesini görüp ona dokunamadığım zamanlarda hep çelik gibi sert bir teni olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Alp'in gözleri aralandı, mavilikler kalbimdeki kelebeklere kanat çırptırırken gülümsedi. Ben de ona gülümseyerek

"Günaydın" dedim.

"Kesinlikle böyle uyanınca gün aydın oluyor, bebeğim." Bu Alp'e ne oluyordu böyle? Kesinlikle şikâyetçi olduğumdan falan değil. Ama garipti. Sanki o restoranda çarptığım adam değil gibiydi. Tabi bu Alp'e âşık olmuştum, tıpkı diğer Alp'e de olduğum gibi. İki kişilikle de kalbimi çalmayı başarmıştı.

"Neden bana öyle bakıyorsun."

Gülerken kollarından kurtuldum, "Nasıl bakıyorum?"

Omzunu silkti, "Bilmem, bir garip..."

Dudaklarım tek çizgi halini alırken kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sanırım yeni Alp'e alışmaya çalışıyorum."

Bu sefer onun kaşları da havaya kalktı. "Yeni Alp mi?"

Başımı salladım. "Evet, şey yani... Sen eski sen değilsin. Tabi bu halinden kesinlikle memnunum fakat hâlâ garip hissettiriyor. Sanki beni seviyormuş gibi bakıyorsun, kalbim de sürekli bir hareketlenme var." Bu kadar dürüst olmak zorunda mıydım? Ona karşı sürekli dürüst olmak istiyordum. Alp'in yüzü düştü, yanlış bir şey mi söylemiştim?

"Seni sevdiğime inanmıyor musun?" Tabi inanıyordum, beni korkutan da buydu. Ona çok bağlanıyordum, sonumuzun ise ne olacağı belirsizdi. Akışına bırakmaya çalışıyordum.

"İnanıyorum, Alp." Gözlerimi ondan kaçırınca yataktan doğruldu, yüzümü kavrayarak bakışlarımı ona odaklamamı sağladı.

"Seni seviyorum, Nazenin. Ben sevmeyi de sevilmeyi de bilmeyen bir adamım. Ama en başından beri seni seviyordum. Sadece bu duyguya yabancıydım, ne olduğunu bilmiyordum. Şu an ne olduğunu biliyorum ve sana davranılması gerektiği gibi davranıyorum." İçim acırken yüzümde duran ellerini ellerimle tuttum.

"Biliyorum, Alp. Ben de seni seviyorum." Alp hafifçe gülümsedi.

"Ama efendi Alp'i özlediysen, memnuniyetle seni onunla baş başa bırakabilirim." Ağzımdan bir kahkaha kaçınca beni yatağa yatırdı.

"Burada bekle" dedi ve yataktan çıkıp dolaptan aldığı gri eşofman altını geçirdi. Kapıyı arkasından kapatıp gözden kaybolduğunda tavana bakıp kendi kendime sırıtıyor, tabi bir de deli gibi heyecanlanıyordum. On dakika kadar sonra kapı yavaşça açıldı ve içeri girdi. Yine o çanta elindeydi, bir kahkaha patlattım.

"Efendinin kutusunu komik mi buluyorsun?" Ciddi bir şekilde bu söylediği beni kahkahalara boğdu.

"Efendinin kutusu mu? Pandora'nın Kutusu gibi mi?" Yatakta doğrulmaya çalıştım ama yapamıyordum, gülmekten karnım ağrımıştı. Alp elinde gri çantasıyla odanın ortasında suratında son derece ciddi bir ifadeyle dikiliyordu. Gülmemi bastırmak için dudağımı dişledim, derin bir de nefes alarak kendime geldim. Alp bana doğru yaklaştı, çantayı yatağın yanına bıraktı.

"Arkanı dön ve dizlerinin üzerinde dur." Dediğini yapmak için harekete geçmem birkaç saniyemi aldı. Yüzündeki sert bakışın değişmediğini görünce dediğini yaptım. Yatakta arkamı dönüp dizlerimin üzerinde durdum. Ellerimi önüme koyarak bank pozisyonu aldım.

"Ellerini sırtına daya, yüzün yatağa yaslansın, sırtını da biraz yatır." Kafamı yatağa yaslayıp dediği gibi ellerimi sırtıma götürdüm. Alp'in çantasını açtığını duydum. Daha sonra ellerimi sırtımdayken özenle birbirine bağladı. Dirseklerime kadar bağlanmıştım ve kesinlikle hareket edemiyordum. Ayak bileklerimi de birbirine bağladı.

"O bir ip mi?" Arkama bakmaya çalıştım ama dönemiyordum.

"Sessiz ol, ben konuş diyene kadar konuşmayacaksın, yoksa ağzını bağlarım." Büyük efendiyle konuşmaya çalışmanın pek yararı yoktu. En iyisi sözünü dinleyip bundan zevk almaya bakmaktı.

"Sence bu aralar uslu bir kız mısın, Nazenin?"

Başımı hafifçe kaldırarak salladım. "Uslu durduğumu düşünüyorum."

Ağzından benimle aynı fikirde olmadığını belirten bir *cık* sesi çıktı. "Bence uslu değilsin... Beni dinlemiyorsun, bana gülüyorsun, kendi kararlarını verirken bana danışmıyorsun, bazen bana inanmadığını düşünmeme neden oluyorsun ve aklımı başımdan alıyorsun." Ne yani bunlar yüzünden mi suçlanıyordum. Arkaya ona bakmaya çalıştım ama buna engel olarak popoma sağlam bir şaplak indirdi.

"Bunları yapmadığını söyleyebilir misin, Nazenin?" Kafamı iki yana salladım, ona itiraz edebilecek bir pozisyonda değildim. Şu an benim efendimdi ve güç onundu.

"Aferin kızıma..." Aldığım aferinin ardından çantayı tekrar kurcaladığını duydum, ne yapacağını deli gibi merak ediyordum. Kırbaçtan ya da kamçıdan daha kalın, soğuk deri popomda gezinince ürpererek kendimi geri çektim.

"Alp o ne?"

"Sana konuşmamanı söylemiştim. Ağzını bağlamamı ister misin?" Hayır, bunu istemiyordum, susarak kafamı yine yatağa yasladım.

"Bunun adı kürek... Biraz canını yakacak." Kürek ismi korkutucuydu. Gerçek kürekle ilgisi olabilir miydi? Umarım yoktur... Alp kürek dediği deri aleti popomda bir süre gezdirdikten sonra güçlü bir darbe popomun sağ yanağında şakladı. Çıkan ses bütün odada yankılanırken korkuyla kendimi geri çektim. Beni korkutan verdiği acı hissi değil, kesinlikle çıkardığı sesti. Bir sonraki darbenin geleceği zamanı beklerken nefes nefese kalmıştım. Nabzım kulaklarımda atıyordu. İkinci ve üçüncü darbeler art arda farklı noktalara geldi, bu alet popomu tam anlamıyla haşlayacaktı.

"Durmamı ister misin?" İster miydim? Canım yanıyordu ama aynı zamanda iyi hissettiriyordu, tıpkı Alp'in yaptığı diğer her şey gibi acı vermesine rağmen sadece ondan geliyor olması, aynı zamanda iyi hissetmeme neden oluyordu.

"Durma." Alp'in arkamda memnuniyetle gülümsediğini biliyordum. Darbeler sıklaşıp sertleşirken artık bedenim uyuşmuş, acıyla bütünleşmeye ve ona karşı koymadan kabul etmeye karar vermişti. Hatta acı çığlıklarım zevk çığlıklarına dönüşmüş, bedenimde o cinsel ihtiyaç baş göstermişti. Ona ihtiyaç duyuyordum, Alp bunu fark etmiş olmalı ki bana vurmayı bıraktı. Elini hafifçe acıyan popomda gezdirdi.

"Benim izlerim..." Bazen gerçekten tam bir psikopattı.

Nefes nefese kafamı yastıktan kaldırdım. "İzlerini sevi-

yorum."

Alp üstüme eğilerek bel çukurumu öptü, "Bedeninin her santimini seviyorum."

Bu beni gülümsetti ve bedenimdeki acıyı anında uyuşturdu. "Seni içimde istiyorum."

Eli yumuşakça belimde geziniyordu. "Biliyorum, ben de o sıcaklığa gömülmek istiyorum. Ama önce kıçınla ilgilenmeliyim." Ben ne tür bir ilgi olduğunu düşünerek heyecanlanırken Alp güldü.

"O şekilde değil, bebeğim. Belki başka zaman..." Utançla yanaklarım kızarırken kafamı tekrar yatağa gömdüm.

Alp'ten...

Nazenin kızarırken zevkle gülümsüyordum. Çantamdan çıkardığım merhemi az önce kızarttığım poposuna nazikçe yaydım. Teni o kadar hassastı ki anında tepki veriyordu. Tüm izlerimi günlerce sonra bile bedeninde bulmak olağanüstüydü. Onun poposuna ve şu anki bağlanmış görüntüsüne bakarak iç çektim. Daha fazla bekleyemezdim, içine gömülmeliydim. Eşofman altımdan kurtulup yatağa çıktım, kendimi arkasına konumlandırdım. Nazenin bana bakmaya çalışıyordu ama yeteri kadar kendini döndüremiyordu.

"Sadece hisset..." diye fısıldadım. Nazenin'e duyduğu arzudan dolayı şişmiş bir mermere dönüşen erkekliğimi arkasına yasladım. Kadınlığının sıcaklığını bakmama gerek olmadan buldum. Nazenin her zaman olduğu gibi benim için hazırdı. Kendimi yavaşça içine kaydırırken ellerimle belini tuttum. İnlemelerine o kadar konsantre olmuştum ki az kalsın

içine girer girmez boşalacaktım. Nazenin beni zevkten öldürüyordu. İlk günden beri değişmesini beklemiştim ama değişmek ya da azalmak yerine zevkim hep katlanarak artmıştı. Aslında onun ilk günden beri benim için farklı olacağını biliyordum. Ben kötü yönden bir farklılık beklerken Nazenin benim hayatıma anlam, yaşamıma amaç katmıştı.

"Hissediyor musun, Nazenin? Beni nasıl kavrayıp sarmaladığını hissediyor musun?" Nazenin'in ağzından boğuk bir inilti döküldü.

"E-evet..." Darbelerimi hızlandırdım, içinde tüm gücümle sonuna kadar gidip geliyordum.

"Alp... Geliyorum." Ağzından dökülen inlemelere boğulmuş kelimelerinden sonra aletimin etrafında kasılmaya başladı. Kasılmaları dinene kadar aynı tempoda içinde gidip gelmeye devam ettim. Simdi sıra bendeydi, daha fazla tutamazdım. Kalçalarının kenarını kavrayarak darbelerimi daha dibe yapmaya başladım. İsmi dudaklarımdan dökülürken tüm gücümle boşaldım. Sonraki bir saat boyunca Nazenin'i kollarımın arasında yatırdım, onunla sohbet ettim. Daha sonra banyoda onu yıkadım, onun da beni yıkamasına izin verdim. Çünkü çok güzel dokunuyordu. Elleri birer pamuk gibiydi, aynı zamanda rahatlatıcı ve dinlendirici esanslıydı... Giyindikten sonra aşağıya indik, Leman abla bizim için kapalı bahçeye kahvaltı hazırlamıştı. Nazenin Leman ablayla mutfakta bir şeyler konuşurken ben de kapalı bahçede gazete okumaya daldım. Nazenin kapıdan içeri yanında Timur'la girince şaşkınlıkla baktım.

"Nasılsın, Alp?" Ona ters ters bakarken tam karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Senin ne işin var burada? Bir şey mi oldu?" Timur gülerken Nazenin'e göz kırptı ve masanın altından ona bir tekme attım. Yerinden sıçradı, abartılı bir yüz ifadesi takındı.

"Ne kadar da misafirperversin." Nazenin bana kaşlarını çatarak bakarken çaylarımızı dolduruyordu.

"Timur seni dışarı çıkarmak için gelmiş, benim burada olduğumu görünce vazgeçti. Ben de onu kahvaltıya davet ettim." Harika... Nazenin ve tatlı halleri...

"Dışarıda seninle takılmaya hevesli yığınla insan vardır, Timur." Timur kafasını önüne eğdi, orta yaş bunalımı falan mı yaşıyordu. Nazenin yanıma otururken bacağıma uyarı niteliğinde bir dokunuşta bulundu.

"Bunu sana söylemiştim, artık eskisi gibi hevesli ve istekli değilim, hiçbir şeye karşı." Onu anlayamıyordum. Yakışıklıydı, zengindi. Benim aksime, inanılmaz bir konuşma ve kızları etkileme yeteneği vardı.

"Pazar gününü benimle birlikte geçirmek isteyecek kadar kötü durumdasın yani" deyip gülünce o da benim gülmeme katıldı.

Kızarmış bir ekmeği alıp üzerine bal kaymak sürerken gözü Nazenin ve benim üzerimde gidip geldi. "Süper romantik pazar kahvaltınıza çöreklenmek istemezdim ama Nazenin çok ısrar edince kıramadım" dediğinde Nazenin kıkırdadı.

"Önemli değil, Timur. Hem sen benim de arkadaşımsın." Timur Nazenin'e gülümseyerek baktı. Nazenin'in söylediklerinde içten olduğunu biliyordum, Timur'u arkadaşı olarak görüyordu ama Timur'un Nazenin'den hoşlandığını bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Her ne kadar geçici bir şey olduğunu söylemiş olsa da yine de unutamıyordum. Kahvaltımız sırasında süper arkadaşlar Timur ve Nazenin mimarlık konularından bahsederken onları dinlemekle yetindim. Nazenin benimle bu kadar rahat konuşmuyordu. Onu böyle heyecanla Timur'a bir şeyler anlatırken, hatta onunla ara ara tartışırken görmek kıskançlık krizlerine girmeme neden oluyordu. Nazenin'in telefonu çalmaya başlayınca müsaade isteyip içeri girdi. Arkasından kimin aradığını merak ederek bakakaldım.

"Sen çok şanslısın."

Kaşlarımı kaldırıp Timur'a baktım. "Harika bir kız arkadaşın var." Biliyordum, Nazenin gerçekten de harikaydı.

"Onu bulmak sanırım hayattaki tek şansımdı."

Timur çayından bir yudum aldı. "Bunu bok etmeye kalkma sakın. Kıza gereken sevgiyi, anlayışı, iyiliği göster. Bir daha da onu üzecek bir şey yaparsın seni ezerim, Alp Ataman."

Ona kaşlarımı çatarken kollarımı masaya dayayıp duruşumu dikleştirdim. "Şimdi de onu mu koruyorsun? Neden?"

Timur kızgın bir ifadeyle yüzüme baktı. "Alp sana dürüst bir itirafta bulundum diye önümüzdeki yıllarda şüpheyle mi yaklaşacaksın? Bir anlık bir şeydi, artık hissetmiyorum. O beni arkadaşı olarak görüyorsa ben de onu arkadaşım olarak görüyorum. Tıpkı seni gördüğüm gibi. Ayrıca arkadaşlar birbirlerini kollarlar." Dürüstlüğüne güveniyordum. Eğer hâlâ bir şey hissediyor olsa mutlaka söylerdi. Timur delilik derecesinde dürüsttü ve bu dürüstlüğü çoğu zaman başını boka sokuyordu.

"Alp Ataman sonunuz nereye gidiyor bakalım? Sürekli berabersiniz. Nazenin neredeyse burada yaşıyor. Sen ona tapıyorsun, o sana..." Yine ne demeye çalışıyordu?

"Bir yere mi gitmesi gerekiyor? Beraberiz işte."

Timur dalga geçer gibi bir gülümseme takındı. "Evlilikten deli gibi korkuyordun, şimdi ne düşünüyorsun?" Yine beni gerecek bir konu açmayı başarmıştı. Evliliğe karşı duruşum hâlâ aynıydı, önemli olan sevgi ve saygıydı. Bir imzayla bağlılık sözü vermek kimseyi kimseye gerçekten bağlamazdı. Hem Nazenin de kötü bir aile faciasına maruz kalmıştı. Evliliğe karşı fazlasıyla ön yargılı olduğuna emindim. Ona böyle bir konuyu açarak eski yaralarını deşmek, sanki evlenmezsek her şey bitecekmiş gibi bir durum yaratmak istemiyordum.

"Sana daha önce söylediklerimi düşünüyorum. Tüm his ve düşüncelerim aynen duruyor, bu kadar güzel giden bir durumu evlilikle neden bozalım?"

Timur kafasını iki yana salladı. "Evlilik bazı şeyleri bozmaz, Alp. Aksine, doğru insanla yapılırsa güçlendirir." Naze-

nin kesinlikle bu durum için doğru insandı. Ama yine de o da ben de bunu istemezdik, buna emindim.

"Ne kadar evlilik meraklısı oldun böyle? Annene söyle de sana düzgün bir kız bulsun, bir an önce düğününü yapalım." Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir sigara çıkarıp gözümün içine baka baka yakarak derin bir nefes aldı.

"Saçmalama... Şimdi değil ama ilerde âşık olursam tabi evlenip çoluk çocuk yapmak isterim. Sen âşık oldun fakat kaçınılmaz sondan kaçmaya çalışıyorsun. Nazenin'den bir çocuğun olsun istemez misin? Sonsuza kadar sizi birbirinize bağlayacak bir şey... Kaçtığın bu mu?" Nazenin'in ve benim çocuğumuz. Ona benzeyen ufak bir şey... Hayır, hayır, Nazenin bunu kesinlikle istemezdi. Nasıl kötü şeyler yaşadığını ben biliyordum. Benimkilerden daha kötüydü ve ben bile o kadar hevesli sayılmazdım. Nazenin aile kurmak ve çocuk yapmak konusunda benden daha ön yargılı olurdu.

"Çocuk mu? Saçmalama, Timur. Ne çocuğu, bir çocuk isteyeceğimi de nereden çıkarıyorsun? Bunu asla istemiyorum, ben değişmedim. Nazenin'i seviyor olmam karakterimin değişeceği anlamına gelmiyor." Onu sertçe tersledim, bunları konuşmasını istemiyordum. Nazenin'in yanında bu gereksiz konuları açarak onu yok yere telaşlandırabilirdi. Hem daha şu aile durumuna bir çözüm getirememiştik. Tabi Timur onu tanımadığı için peri masalı hayalini kuran kızlardan olduğunu sanıyordu. Nazenin'in o peri kızı görüntüsünün ardına sakladığı derin acıları vardı. Acılarının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen onlarla yüzleşememişti. Sadece çevresinden değil, kendinden bile saklıyordu.

"Tamam, kızmana gerek yok. Ben sadece bir şeyler değişebilir diye düşündüm." Sigarasından bir nefes daha çektiğinde uzaklara daldım. Ama gözümün önüne gelen Nazenin'in beyazlar içindeki görüntüsünü ve kucağında beliren pembe yanaklı bebeği uzaklaştırdım. İstemezdi... Nazenin içeri girince tüm dikkatimi ona verdim.

"Kim aradı?" Nazenin'in kaşları belirgince çatıldı. Timur pis pis sırıtıyordu.

"Sanırım bir arkadaş buluşmam var. Üzgünüm, sizi bugün baş başa bırakacağım." Kiminle buluşacaktı? Böyle son dakika ayarlamalarından nefret ediyordum.

"Eylül ve Burcu mu?"

Dudaklarını dişledi, "Evet, onlar da gelecek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başka kim gelecek?"

"Sinem ve Doğukan..." Şef garson çocuk... Avuçlarım kaşınıyordu. Gitmemiş miydi? Hâlâ neden Nazenin'in peşinde dolanıyordu.

"Merak etme, Alp. Arkadaş buluşması. Hem siz de Timur'la maç izleyip patlamış mısır falan yersiniz." Timur abartılı ve çocukça bir şekilde elini yumruk yaparak sevindi. Ben hariç herkes gayet memnun gibiydi...

Nazenin'den...

Alp'in tüm ısrarlarına rağmen beni eve Engin abinin bırakması konusunda onu ikna edebilmiştim. Açıkçası şu an onunla konuşacak ruh halindeymişim gibi hissedemiyordum. Timur'a söylediği şeyleri tesadüfen duymam neden beni bu kadar etkilemişti, anlayamıyordum. Ben de neredeyse onun düşündükleriyle aynı şeyleri düşünüyordum. Evlilik ve çocuk pek bizlik şeyler değildi. Hele benlik hiç değildi. Ben ailesinin yıkımını gözleriyle görmüş ve yıllarca o yıkımın enka-

zının altında kalmış bir kızdım. Bir çocuğa ne verebilirdim, ya da bir kocaya ne gibi bir katkım olabilirdi? Alp tamamen haklıydı, biz evlenemezdik... Beni tek endişelendiren, sonumuzun ne olacağını bile bile onunla sonsuzluğu hayal ediyor olmamdı.

Evin önünde arabadan inerek yukarı çıktım. Eylül ve Burcu çoktan hazırlanmıştı. Sinem de oturma odamızda duruyordu. Beni görünce kollarını etrafıma dolayıp sarmaladı. "Naz! Kayıp kızımız bulundu" dediğinde ben onun sarılışına karşılık verdim.

"Seni özlemişim..." Beni bıraktıktan sonra kaşlarını çatarak Eylül'e ve Burcu'ya baktı.

"Üçünüzü de kızgınım, aslında insan bir arar. Ortadan kayboldunuz ve meraktan deliye döndüm. En azından döndüğünüzde haber verseydiniz." Bakışlarını bana odakladı. "Doğukan da meraktan çıldırmış gibi defalarca beni aradı ve her seferinde onu idare etmek için ekstra kelime tüketmek zorunda kaldım." Sinem'in konuşmayı ne kadar seven bir kız olduğu düşünülürse bu pek zor olmamış gibiydi.

"Biliyorsun, biraz bunalım halindeydim."

Başını salladı ve göz kırptı. "Evet, biliyordum ama bunalımın geçmiş gibi görünüyor." Burnunu bana yaklaştırıp kokladı. "Hımm, seks kokuyorsun."

İnanmıyormuş gibi ona baktım ama yüzündeki ciddi ifadeyi görerek kendimi koklamaya başladım. Sinem, Burcu ve Eylül kahkahalara boğulurken benimle dalga geçmeye başladılar. Odama ilerlerken hâlâ sesleri geliyordu. "Kokladı ya, inanabiliyor musunuz?" deyip kahkaha atmaya devam ediyorlardı.

Onlar kendi kendilerine kahkaha atmayı sürdürürken üzerimi değiştirip saçlarımı topladım, telefonumun titrediğini fark edince cebimden çıkarıp baktım.

Hâlâ geri gelmek için şansın var

Aşkın Nur Karataş

Engin'i göndermemi ister misin?

Timur çok sıkıcı!

Alp'in söyledikleri yüzünden içten içe ona kırgın olmama rağmen mesajı içimi ateşledi, beni güldürdü.

İyi vakit geçir

bugün arkadaş günü

herkesin dertleşmeye ihtiyacı var.

Kızlar beni bekliyor

sonra görüşürüz.

Odadan çıkıp oturma odasında bekleyen Sinem ve Eylül'ün yanına gittim. O anda Sinem'in kırmızı saçlarının yerini alan kumral saçlar dikkatimi çekti. Tabi bir de yeni bir tarz edinmiş olduğunu fark ettim. Yırtık kotunun, siyah kazağının yerini daha kadınsı şeyler almıştı.

"Saçlarına ne yaptın?" diyerek omuzlarına gelen saçlarını işaret parmağına doladı ve bana parmağındaki yüzüğü gösterdi.

"Sanırım nişanlandım" dediğinde Eylül çığlık atarak yüzüğünü incelerken Burcu onu soru yağmuruna tutmuştu. Bense bakakalmıştım.

"Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum, bu ne hız. Bunun saçınla ne ilgisi var?" Sinem hafifçe öksürüp bacak bacak üstüne attı, çok önemli bir konu hakkında konuşma yapacakmış gibi görünüyordu.

"Yeni tanıştık aslında. Restorana müşteri olarak gelmişti ve bana asıldığı için sağlam bir tokat yedi." Kahkahasını patlattıktan sonra anlatmayı sürdürdü:

"Oldukça yakışıklı ve aile şirketinde çalışıyor. Her ne kadar içten içe benim gibi kaçık olsa da ailesi oldukça tutucu olduğu için bir hanım evladı gibi davranıyor. Benden biraz imaj değiştirmemi istedi ve ben de kabul ettim. Çünkü sanırım âşık oldum." Kızlar da ben de onun adına sevinerek tebrik

ettik. Doğukan aradığında evden çıkmak için hazırdık, bizi arabasıyla kapıdan aldı. Hep birlikte bir çay bahçesine oturduk, herkes neler yaptığından bahsetti. Doğukan Kıbrıs'ta bir otelde çalışmaya başlamıştı ve oldukça iyi bir maaş aldığından, işinin çok rahat olduğundan falan bahsetti. Sinem yeni nişanlısı hakkında bol bol konuşup yazın düğün yapmak istediklerinden anlattı. Eylül Burak'tan bahsederek hayatında ilk defa âşık olduğunu söyledi. Burcu geçen günlerde aldığı evlilik teklifini belki milyonuncu kere anlatırken son derece heyecanlıydı. Bu ara kavga etmiyor olmaları da bu teklif sayesindeydi. İkisinin de isteği evlenmekti ve onları kavgadan uzak tutan şey tamamen birbirlerine ait olacak olmalarıydı. Bense onlara yeni işimden ve Alp'ten bahsettim. Gerçi bizim Alp'le mutlu bir sonumuz olmayacaktı ama şimdilik mutluyduk. Sanırım bana da bununla idare etmek düşecekti. Kalkmaya karar verdiğimiz sırada çay bahçesinden içeri tüm heybetiyle Alp girdi. Kalbimi hızlandıracak bir şekilde bize doğru yürürken herkesin kafası benim baktığım istikamete döndü. Tam masamızın önünde durup *herkese merhaba* diyerek yanımdaki sandalyeye oturdu. Şaşkınlıktan ağzım beş karış açılmıştı, gördüğüm kadarıyla herkesin tepkisi aynı şekildeydi. Kendini ilk toparlayan Eylül oldu.

"Merhaba, Alp. Hoş geldin. Senin geleceğini bilmiyordum." Ben de bilmiyordum, burada olduğumu nereden bilmişti? Ben bunu ona bilerek söylememiştim, sorgulayan bakışlarımla ona baktığımda Eylül'e cevap verdi.

"Son dakika kararı diyelim, Nazenin'i almaya geldim." Kolunu bana sarıp kendine yaklaştırdı, şu an resmen Doğukan'a gövde gösterisi yapıyordu. Sinem konuşup ortamdaki gergin bakışları biraz dağıttı.

"Biz de tam kalkmak üzereydik." Başımı salladım ve Sinem'le birlikte ayağa kalktım. Sinem nişanlısıyla buluşacağı için acele ediyordu ve ben de bir an önce Alp'in beni nasıl bulduğuyla ilgili sorularımı sormak istiyordum. Eylül ve Burcu da ayağa kalkınca Alp kibarca,

"Sizi bırakabilirim isterseniz" diye sordu. Doğukan masanın üzerinde duran araba anahtarını alıp elinde çevirdi.

"Gerek yok, siz Nazenin'le gidebilirsiniz. Kızları ben bırakırım." Alp'e attığı kızgın bakışlara Alp de aynı şekilde karşılık veriyordu ki Alp kadar kontrollü bir adam için bu doğal bir davranış değildi.

"Bence de Alp, biz gidelim. Doğukan kızları bırakır." Alp benim dişlerimi sıkarak konuştuğumu fark edince yerinden kalkıp elimi tuttu. Alp elimi sımsıkı tutarken Sinem ve Doğukan'la vedalaştım. Arabaya binene kadar tek kelime etmedim. Alp de araçtaki yeri aldığında,

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Cevabından hiç ama hiç hoşlanmayacaktım fakat yine de sordum.

"Cep telefonunu takip ediyorum." Dürüstlüğü karşısında resmen şok geçirdim. Böyle bir şey yapıp bunu bana açık açık söyleyebiliyordu... Sanki yaptığı çok normalmiş ve hiçbir yanlış tarafı yokmuş gibi!

"Alp bu özel hayatın gizliliği..." Devam etmedim. Aklıma gelmemesi gereken bir görüntü geldi. Alp'in de aklına aynı görüntü gelmiş olmalı ki dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"De-javu... Bu konuşmayı daha önce yapmamış mıydık, bebeğim? Ve ben sana senin benden başka özel hayatın olmadığını göstermiştim. Seni duvara dayamış..." Devam etmesine izin vermeden elimi kaldırıp onu susturdum. Konuşma istemediğim bir yere gidiyordu.

"Alp gerçekten bu yaptığın hoş değil. Her şeyi böyle kontrolün altına alamazsın ve oradaki davranışın çok kabaydı." Bana bakmadı.

"Kontrol benim işim ve sen de bunu seviyorsun, Nazenin. Seni kontrol etmemi seviyorsun." Bu doğru değildi. Yani bazı yönlerden onun kontrolü altında olmak kendimi rahat hissettiriyordu, evet. Fakat bazen kendimi savunmasız hissediyordum. Sanki Alp beni zayıflatıyordu, benim zayıf olmamam

gerekirdi. Ben hep güçlü olmalıydım, zayıfladığım an hayat beni yutardı. Zaten küçüklüğümden beri beni yutmak için bekliyordu. Buna hep ayaklarımı yere sağlam basarak karşı koymuştum. Ama Alp artık ayaklarımı yere sağlam basmamı engelliyordu, ayaklarımı yerden kesmişti. Bu masal bittiği zaman hayat beni ezip geçecekti.

"Alp beni eve bırakır mısın?.. Seninle gelmeyeceğim." Kafasını bana çevirdi. Gözlerini bürüyen o karanlık karşısında titredim ama geri adım atmadım.

"Eve bırak beni."

Alp'ten...

Nazenin'in evine doğru yönümü değiştirdim. Sinirimi bastırmak için nefeslerimi sıklaştırmıştım. Bu kadın beni gerçek anlamda çileden çıkarıyordu. Dizime yatırıp o yuvarlak beyaz kıçı kıpkırmızı olup elim acımaya başlayana kadar *-ki elimin acıması çok uzun zaman alıyordu-* tokatlamak istiyordum. Şu gerçek ilişki olayında bunu yapmam yanlış olurdu sanırım. Hem Nazenin'in de buna müsaade etmeyeceğine emindim. Evin önünde arabayı durdurdum, şef garsondan önce gelmiş olmalıydım. Çünkü aracı oldukça hızlı kullanmıştım. Nazenin'den önce arabadan inip kapısını açtım ve onunla birlikte apartmana yürüdüm. Bana tuhaf bir bakış attı.

"Sen benimle gelmiyorsan ben seninle geleceğim." Derinden bir *of* çekti ama bana itiraz etmedi. Asansöre binip yukarı çıktık, çantasından çıkardığı anahtarı elinden alarak kilidi açtım, sonra da ona gülümsedim.

"Bak gördün mü? Yine de-javu oldu." Yanakları kızarır-

ken sinirli bir hırlama çıkardı. Nazenin ayakkabılarını çıkarmaya uğraşırken ben çoktan çıkarıp oturma odasına yerleşmiştim. Tam bir kız eviydi ama Nazenin'in zevkinden çok Eylül'ün ve Burcu'nun tarzını taşıyor gibiydi.

Nazenin yanıma geldi. "Çay içer misin?" Başımı onu onaylayarak salladım. Nazenin mutfağa geçerken sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı dikkatimi çekti. Nazenin'in olduğunu düşünerek alıp açtım. Yanılmamıştım, açılış ekranında Nazenin'in fotoğrafı vardı ve şifresi yoktu. Ekran açılınca donup kaldım, arka planda benim fotoğrafım vardı. Muhtemelen internetten bulunmuş birkaç sene önceki resmim. İster istemez güldüm, bilgisayarı her açtığında bu resmimi görüyordu yani? Acaba ne zamandır Nazenin'in bilgisayar ekranını süslüyordum.

Nazenin odaya girince, "Ne yapıyorsun sen?" diye gülerek ona ekranı gösterdim. "Ne zamandır ekranını süslüyorum." Bilgisayarını elimden almaya çalıştı ama buna izin vermedim. Yanaklarındaki o öpülesi bölge yine kızarmıştı. "Bunu internetten mi buldun? İsteseydin sana poz verirdim, bebeğim." Hâlâ bilgisayarını almaya çalışıyordu bu beni kahkahalara boğdu.

"Alp ver şunu!" Bilgisayarı kenara bırakıp Nazenin'i koltuğa çektim. Kucağıma alarak yüzünü öpücüklere boğdum. O sırada arkadan bir öksürme sesi geldi.

"Bozmayın, bozmayın... Şarj aletimi alıp odama gideceğim ve çıkmayacağım. Burcu da odasına kapandı zaten, rahat olun." Nazenin utançla kucağımdan kalkmaya çalıştı ama izin vermedim.

"Bir şey yapmıyoruz, Eylül..." Kendini açıklamaya çalışmasına Eylül de ben de kahkahalarla güldük. Kollarından tutup onu kucağıma bastırıyordum. Eylül de şarj aletini alıp bize şöyle bir bakış attı.

"Hı-hı, tabi, ben müzik de açacağım. Rahat olabilirsiniz." Nazenin kendini açıklamak için ter dökerken benim gülmek-

ten karnım ağrımıştı. Eylül kahkahalar eşliğinde odasına girip kapıyı kapattı, birkaç saniye sonra müzik sesi duyulmaya başladı.

Nazenin benden kurtulmak için küçük yumruklarıyla göğsüme vuruyordu. Onları tuttum. "Bu çok utanç verici, Alp" dediğinde burnunu öperken onu serbest bıraktım.

"Neden utanç verici olsun? Sen benim sevgilimsin ve arada seni kucağıma alıp sevişme hakkına sahibim" dediğimde kucağımdan kalkıp bana uzun kirpiklerinin ardından baktı.

"Ama oturma odamızın ortasında değil. Ben... Ben gidip çaya bakayım" diyerek mutfağa yöneldiği sırada hâlâ kendi kendime gülüyordum. Telefonumun titremesini hissederek cebimden çıkardım. Hay sikeyim böyle işi! Yine Handan arıyordu. Mutlaka günümü bozacak bir şey söyleyecek ve jete atlayıp Amerika'ya gidip onu öldürmeme neden olacaktı. Bu yüzden bugün onunla uğraşmak istemiyordum, telefona cevap vermeden tamamen kapattım. Nazenin'le günümün kalanını güzel geçirmek istiyordum. Nazenin elinde fincanlarla içeri girdi, önümdeki sehpaya fincanı bıraktı, karşıdaki koltuğa oturmak için hareketlenince hafifçe öksürüp yanıma oturmasını belli edercesine elimi koltuğa vurdum. İtiraz etmeden yanıma oturup çayını sehpaya bıraktı. "Telefonunu bana ver" dedim.

Anlamsızca suratıma baktığında, "Telefonun, Nazenin, ver" dedim. Cebinden çıkardığı telefonu bana uzattı. Kamerasını açtım. Nazenin'e sarılarak onu kendime çektim, hâlâ o şapşal ifadesiyle bana bakıyordu.

İkimizin birkaç poz fotoğrafını çektikten sonra, "Sen ne yapıyorsun?" dedi.

Dudaklarını öperken birkaç poz daha çektim. "Fotoğraf çekiyorum. İnternetten bulduklarını kullanmana gerek yok, sana özel bir şeyler veriyorum." Çektiğim fotoğraflara baktım, bazıları o kadar sevimliydi ki gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sanırım bunlardan bana da yollamalısın." Nazenin kafasını uzatıp fotoğraflara baktı.

"Sen az önce gerçekten öpüşürken resmimizi mi çektin?" Telefonu ona geri verdim ve çayımdan bir yudum aldım.

"Evet, özel yaşamımı kendi ellerimle ihlal ettim." Nazenin galeriyi açıp fotoğraflara bakmaya başladı.

"Sosyal medyada falan paylaşma ama" deyip göz kırpınca kaşlarını çattı.

"Ben sosyal medya kullanmıyorum." Bunu biliyordum, zaten tüm e-postalar, cep telefonu aramaları, mesajları bana bağlıydı. Tek bir sosyal medya hesabına da rastlamamıştım.

"Arkadaşlarınla buluşman nasıl geçti." Aslında öğrenmek istediğim o şef garsonla ne konuştuğuydu. Tabi bir daha görüşüp görüşmeyecekleri... Nazenin bunu anlayacak kadar akıllı bir kızdı.

"Merak etme, Doğukan Kıbrıs'a yerleşmiş. Yani sık sık görüşemeyeceğiz. Sinem de iyiydi, yakında evleniyormuş." Doğukan'la görüşmeyecek olmasına sevinmiştim ama Sinem'in yakında evleneceğini sanki çok kötü bir şeyden bahsedermiş gibi söylemesi canımı sıktı. Evliliği falan düşündüğümden değil de sadece onun bir aile olma düşüncesine bu kadar kötü bakıyor olması üzülmeme neden oluyordu. Hayır, günün devamında moralimizi bozacak hiçbir şey olmayacaktı. Onu mutlu edecek ve mutlu olacaktım. Çayını bitirdiğini fark ederek yerimden kalkıp elinden tutarak onu kaldırdım.

"Nereye?" Oturma odasından çıkıp onun yatak odasına doğru yürüdüm.

"Sanırım yatağında hiç sevişmemiştik." Nazenin tekrar kızardı. Odaya girip kapıyı kapattım.

"Yatağının ateşli şeyler görmeye ihtiyacı var gibi" deyip *yanılıyor muyum* dercesine yüzüne baktım. Gülümserken bakışlarını benden kaçırdı. Yüzünü ellerimin arasına alarak açlıkla dudaklarını kendime hapsettim. Tadına âşıktım, bu

kadının her şeyine âşıktım ve tanıdıkça daha da âşık oluyordum. Alt dudağını dişleyerek ağzımın içine çektim, bu yaptığımla o da bana büyük bir açlıkla karşılık vermeye başladı. Ellerini saçlarımda gezdirirken ağzımın içine giren dili dilimi dürttü. Dilini iyice içime çekip eminçe inledi ve eli kazağıma gitti. Onu çekiştiriyor, çıkarmaya çalışıyordu. Ona yardımcı olmaya karar vererek dudaklarımı ayırdım, kazağımı çıkarıp yere fırlattım. Pantolonumdan da aynı hızla kurtuldum. Nazenin'in kıyafetlerini çıkarırken oldukça acele ediyordum, bir an önce onun içinde olmalıydım. Sıcaklığını ve bana verdiklerini özlemiştim. İç çamaşırlarıyla kalana kadar onu soydum ve belinden kavrayıp yatağa yatırdım. Mor yatak örtüsünün, tek kişilik yatağının, onun odasının vermiş olduğu azgınlıkla üstüne çıkıp sutyenini çıkardım. Nazenin'in başından beri en seksi bulduğum yerine, memelerine dudaklarımı bastırdım. Ufak öpücüklerimle onu çıldırtırken pembe meme uçları beni kendimden geçirmek istercesine kabarıyordu. Birini dişlerimin arasına alıp ısırdım. Nazenin ufak bir çığlık atarak belini kaldırdı, kendini bana temas ettirmeye çalışıyordu.

"Tadına bakmayı çok istiyorum, bebeğim ama sanırım sabredemeyeceğim" dediğimde Nazenin belirgin bir şekilde inledi. Ben de kendi iç çamaşırımdan kurtuldum. Aletim taş gibiydi, kadına sadece bakarak sertleşiyordum ki bu birini kırbaçlamadığım ya da ağzına girmediğim sürece pek olan bir durum değildi.

"Belki de başka zaman bu odada tadıma bakarsın" diye soluk soluğa kurduğu cümleyle haykırıp çamaşırını bacaklarından kaydırdım. Islanmış kadınlığı kesinlikle tadına bakmam gerektiğini söylüyordu ama benim koca oğlan pek bu fikre katılmıyordu.

"Siktir! Belki de önce içine gömülüp seni uçurduktan sonra tadına bakarım" dediğimde Nazenin zevkle iç çekti. Bedeninin üzerine yerleşip girişine yaslandım. Sıcaklığı kavurucu, aynı zamanda davetkârdı.

"Belki de içime gömülüp beni uçurduktan sonra ben se-

nin tadına bakarım" diyerek dudaklarını yaladı. Hay sikeyim, bu kadın ne yapıyordu böyle?

"Belki de o terbiyesiz ağzını becermeliyim." Yarıya kadar içine gömüldüğümde kendini bana daha çok bastırdı. Ellerini boynuma dolayıp beni kendine çekerken tekrar konuştu.

"Belki de..." Bu sözcüğün üzerine dibine kadar gömüldüm. Nazenin zevk ve acıyla karışık bir çığlık attı. Belki de onu sertçe becermeliydim, beni bu kadar baştan çıkarması kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. Gerçi bu kadının her davranışı kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. Bir keresinde kontrolümü tamamen kaybetmiştim ama o kayıpta bir şey kazanmıştım... Nazenin'in güvenini...

***

Geçmiş...

Nazenin bileklerindeki ve ayaklarındaki kelepçeleri gerdi, ağlaması daha da şiddetlendi. Üçüncü darbeyi vurduğumda hiç beklemediğim bir şey oldu. Daha önce başıma hiç gelmemiş bir şey. Nazenin'in cılız sesiyle feryat etmeye çalışarak söylediği kelimeyi duydum.

'ÇİLEK' Şok olmuş bir halde durdum. Güvenli kelimeyi kullanmıştı... Daha önce hiç başıma gelmemişti. Hiçbir itaatkârım kendini güvenli kelimeyi kullanacak kadar güvensiz hissetmemişti. Ben ihtiyacım olan o güveni onlar üzerinde hep sağlamıştım fakat Nazenin üzerinde o güveni sağlayamamıştım. Sağladıysam bile sanırım artık kaybetmiştim. Kemeri elimden bırakıp Nazenin'i o kelepçelerden kurtarmak için hamle yaptım. Gitmesini istemiyordum... Beni bırakamazdı, henüz buna hazır değildim. Ayaklarını serbest bırakınca ellerine uzandım, beyaz bilekleri metal kelepçelerle kesilmişti. Hassiktir! Bu kadar çekiştirmişti ve ben bunu fark etmemiştim. Böyle bir sorumsuzluğu nasıl yapabilirdim? Nazenin'in bileğine dokundum ama sanki bir parça ateşe temas etmiş gibi irkilerek elini

benden çekip bankın üzerinde bir top haline gelip yattı. Ağlıyordu, o ağladıkça ben parça parça oluyordum. Şimdi ne olacaktı? Gidecek... Benden kaçacak mıydı? Beni yine boktan bir adam haline dönmem için terk mi edecekti? Bunu yapar mıydı? Tabii ki de yapardı. "Aptal... Sen ona layık değilsin." Sen o kıza uygun değilsin. Omuzuna dokundum, bu sefer beni reddetmedi. Dokunuşumu kabullendi ama hâlâ ağlıyordu.

"Canını çok mu yaktım?" Başını iki yana salladı.

"Sorun ne, Nazenin?" Yine ondan bir cevap alamadım. Sadece ağlıyordu ve bu beni çileden çıkarıyordu.

"Kahretsin! Nazenin şu an kendimden nefret ediyorum. Sorun ne, lütfen söyle?" Gözlerimiz buluştu, gözlerine bakmayı seviyordum. Beni ne durumda olursam olayım rahatlatıyordu. Konuşmak için çabaladı, birkaç nefes aldı.

"Bu odada olmak istemiyorum..." dedi.

Tamam, bunu kabullenebilirdim. En azından bu evde ve senin yanında olmak istemiyorum demişti. Onu hâlâ yanımda tutabilirdim. Nazenin'i kucaklayarak odadan çıkardım, başını göğsüme gömmüş ağlıyordu. Onu ben ağlatmıştım, bu gözyaşlarını benim yüzümden döküyordu. Ama yine de o yaşlar benim göğsüme akıyordu. Bu hissi tarif etmemin imkânı yoktu. Bunu anlatacağım kadar yoğun bir kelime ya da cümle olduğunu sanmıyordum. Onu odama götürüp yatağıma yatırdım. Ağlamaya devam ederken odadan çıkıp ağrı kesici ve su almak için aşağıya indim. Tekrar yukarı çıktığımda kapıyı yavaşça açtım Nazenin anında bana doğru döndü, belki ben uyduruyorum ama rahatladığını hissettim.

Hapı ve suyu ona uzatıp, "İç!" dedim. Dediğimi yaptı, bardağı elinden alıp poposuna kremi sürmeye başladım. Bedeni elimin altında bir yaprak gibi titriyordu.

"Canım acımıyor" dedi.

Kremi sürmeye devam ettim. Şu an benim canım da en az onunki kadar yanıyordu. Nefes almamı engelleyen bir yoğunluk tam göğsümde oturuyordu. Bunu ona ben yapmıştım. Nazenin'in bana duyduğu güveni paramparça etmiştim.

Ona baktım. "Dinliyorum" dedim. Bana bir şeyler söylemeliydi. Yoksa kafayı yiyecektim. Yatakta biraz doğrulup çarşafla bedenini örttü, aslında buna gerek yoktu. İlk defa Nazenin'in çıplaklığı dikkatimi dağıtmıyordu. Şu an onun kafasının içindekileri ölesiye merak ediyordum. Dudaklarından beni rahatlatacak şeylerin çıkmasını istiyordum.

"Timur'un dominant olduğunu bilmiyordum. Sadece sana kızgındım ve bir anlık sinirimden böyle davrandım." Gerçekten bunu bana söylüyor muydu? Bunu merak etmiyordum, umurumda değildi.

"Timur'un canı cehenneme... Sana onu sormuyorum, Nazenin. Neden güvenli kelimeyi kullandın, neden böyle dağıldın? İleri gittiğimi biliyorum ama dayanırsın diye düşünmüştüm."

"Bunun canımı acıtmanla ilgisi yok. Bunu itiraf etmekten hoşlanmasam bile ben de acıdan zevk alıyorum." Sanki bundan utanırmış gibi başını önüne eğerek derin bir nefes aldı. Sorunun ne olduğu hakkında hâlâ ağzından tek kelime alamamıştım ve bu beni deliliğe sürüklüyordu.

"Bunun o nesneyle ilgisi var."

"Kemer mi? Kemer seni neden rahatsız etti." Gözlerden damlayan birkaç damla yaşı yakalayarak başını salladı.

"Evet... Bu benim geçmişimle ilgili" dediğinde yanına gidip ellerini ellerimin içine aldım. Buz gibi minik beyaz elleri titriyordu. Onu araştırmadığım için kendime lanetler okumaya devam ediyordum. Ben onun hiçbir şeyini araştırmamıştım çünkü onun hakkında bileceğim her şey ondan uzak durmamı sağlayabilirdi. Ama ben ondan uzak durmak istemiyordum.

"Anlat" dedim. Bunları ondan duymalıydım, bana anlatmalıydı ve ona göre karar vermeliydim.

"Benim annem ve babam trafik kazasında ölmedi." Bana yalan söylemişti fakat buna kızamadım.

"Babam... Annemi babam öldürdü!"

Bir anlık şaşkınlıkla ellerini bırakarak yüzüne baktım. "Bunu

benden neden sakladın? Neden yalan söyledin ve kemerle olan bağlantısı ne?" Hemen o lanet cevaplara ihtiyacım vardı. Ben ne yapıyordum böyle?

"Alp ben bunları on iki senedir kimseyle konuşmuyorum. Benim babam madde bağımlısıydı ve anneme işkence etmekten hoşlanırdı."

Hayatınızın en kötü gününü hatırlıyor musunuz? Ben çok net hatırlıyorum... Şu an... Şu an benim hayatımın en boktan günüydü ve emin olun ben çok boktan günler yaşadım. Daha önce canımın böylesine yandığını hiç hatırlamıyorum, hem de hiç. Tarih tekerrür eder derler ya... Nazenin'in tarihinin tekerrür etmesinden nefret etmiştim. Bu olanlar anca bir dram filminde görebileceğiniz şeyler fakat bu karşımdaki küçük kız bunların hepsini yaşamıştı. Bu hikâyedeki tek kötü adamın Nazenin'in babası olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Ben de en az onun kadar kötüydüm. Hatta onunla bu konuda kafa kafaya yarışabilirim. Eski bir madde bağımlısı olmamın yanı sıra Nazenin'e acı vermekten de delicesine zevk alıyordum.

"Kemer, annemi kemerle döverdi." İşte bu benim kalbime saplanan bir bıçaktı. Yerimden kalkarak odada birkaç tur attım. İçten içe kendime ettiğim küfürleri yüksek sesle dile getirecek kadar bile gururlu değildim.

"Annemin öldüğü gece on yaşındaydım. Daha önceden de babamın anneme işkence ettiğini biliyordum ama olanları anlamlandıramıyordum. Annemin vücudunun çoğu yeri morarmış ve yara bere içinde olurdu. Ama neler olduğunu anlayamazdım." Nazenin anlatmaya başladığında ben onu sanki bir hayalin içinden dinliyordum. Bir rüya gibiydi ya da bir kâbus. Anlatıyordu, duyuyordum ama kafam başka yerdeydi.

"O gece babam her zamankinden kötüydü. Annem de her zamankinden daha çok ağlıyor ve bağırıyordu. Neler olduğunun farkındaydım ama korkuyordum..." Bunları yaşamış olamaz... Lanet olası küçücük bir kız çocuğuyken bunları yaşayamaz... "Ama annemin bağırmasına daha fazla dayanamayarak odamdan çıktım... Aşağıya, sesin geldiği yere gittim. Yatak odasına..." Görmüş olmasın... Lütfen görmüş olmasın...

Aşkın Nur Karataş

"Babam annemin elbisesinin sırtını yırtmış ve kemeriyle sırtına vuruyordu. Annemin sırtı kan içindeydi ama bu şiddetleri daha önceden de gördüğü için onu ağlatan şey o kemer değildi. Babamın elinde bir silah vardı." Daha fazla ayakta durmaya dayanamayarak ve bayılacağımdan korkarak kendimi koltuğa bıraktım.

"Silahla annemi tehdit ediyordu. Ne için ettiğini bilmiyorum ama önce annemi, sonra da beni vuracağını söylüyordu. Annem bir anda elindeki silahı almak için atıldı. Silahın patlamasıyla çığlık attım." Ben piç kurusunun tekiyim... Ben adi herifin tekiyim... Nazenin sustu. Ona bakmak istiyordum fakat bunu yapmaya cesaretim yoktu. Bu kadar zamandır ona yaptıklarıma inanamıyordum, kendini nasıl hissetmişti? Neler düşünmüştü? O kâbuslar bile benim yüzümdendi. Yerimden kalkarak odadan dışarı çıkmak için kapıya yürüdüm. Onun bana ihtiyacı yoktu. Onun bensizliğe ihtiyacı vardı ve benim ona ihtiyaç duyuyor olmam her şeyi daha boktan hale sokuyordu. Onu bırakacaktım. Kendine geldiği zaman onu evine götürecektim ve bu iş burada son bulacaktı. Onu daha fazla hırpalamadan gitmesine izin verecektim. Tam kapıyı kapatırken duymamam gereken o cümleyi duydum.

"Biliyorum... Yaşadıklarım normal şeyler değil. Ama sen... Sen bana iyi geliyorsun." Birkaç dakika kapıda öylece kalakaldım. Bunu duymamalıydım. Duymamam gerekirdi... Bunu duymasaydım Nazenin'e benden kaçması için bir fırsat verecektim. Gitmesi için... İyi olması için ona şans tanıyacaktım. Biraz düşünmek ve yalnız kalmak için çatı katına çıktım. Gömme dolaptan bir kot ve gömlek aldım, tüm kıyafetlerimi öylece orta yerde bıraktım. Bara yönelerek bir votka şişesi alıp camın önüne oturdum. Saatlerce düşündüm. Aldığım içki şişesi üzerinden bir bardak alınmış bir şekilde duruyordu. Hislerimi köreltmeye cesaret edemiyordum. Onu bırakmamın artılarını ve eksilerini topladım fakat bir sonuca varamıyordum. Sonuç daima taraflı çıkıyordu. Sürekli kendimi kandırmak için bahaneler üretiyordum ve kapıdan çıkarken duyduğum o şeyi bir bahane olarak öne sürüyordum. Ona iyi geldiğime kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Her ne kadar bir yanım bunun bir saçmalık olduğunu bilse de diğer yanım şimdiye kadar iyi olmaması, bundan sonra da iyi olmayacağı

anlamına gelmez deyip duruyordu. Bunu yapabilir miydim? Onun iyi olması için her şeyi yapardım. Ama ona daha fazla bağlanırsam bu beni mahvederdi. Sonra tekrar düşündüm. Neden mahvetsin ki? Hayatım ondan önce bu kadar iyi değildi... Onunla yaşayacağım bir ayı bile ömrüme değişmezdim. Varlığı bile içimde bambaşka şeylere sebep olurken kendimi neden sürekli sakınmak zorunda hissediyordum? Belki de akışına bırakmalıydım... Kendime izin vermeliydim. Kendime onu sevmek için izin vermeliydim... Tabi çoktan sevmediysem... Yerimden kalkarak yanına gitmek için aşağıya indim. Onu uyurken izleyebilirdim. Evet, onu uyurken izler ve tekrar düşünebilirdim. Aşağıya inip kapıya yaklaştığımda Nazenin'in bağırmalarını ve ağlamalarını duyarak hızla odaya girdim. Yatağın içinde büzülmüş kıvranıyordu. Ellerimle saçlarını okşadım ama uyanmadı. Ter içinde kalmıştı. Gözyaşları yastıkta ıslaklık oluşturmuştu. Uyandırmak için omzuna dokunarak biraz sarstım. Uyanarak korku dolu gözlerle bana baktı. O korku bir anda rahatlamaya dönüştü. Komodinin üzerindeki su bardağını ona uzattım.

"Ne görüyordun?" Cevabını bildiğin soruyu soruyor olmak ne kadar çaresizce bir durum?

"Aynı kâbuslar... Geçmişle ilgili..." Gözlerine baktığımda tekrar canım yandı. Sanki biri etlerimi koparıyordu.

"Sana bu yaptıklarım yüzünden kendimden nefret ediyorum. Ben pislik herifin tekiyim." Onu bırakmalıyım. Bir kez olsun pislik gibi davranmadan ondan vazgeçmeliyim. Kapıya doğru yöneldiğim sırada cılız sesini duydum.

"Gitme..." dedi. Bana söylememesi gereken şeyler söylüyordu. Benim yapmak için can attığım ama yapmamam gereken şeyler... Yapmama neden olacak şeyler söylüyordu. Bu onun için iyi değildi, farkında değil miydi? Ona doğru döndüm. Islanmış gözleriyle bana bakıyordu. Daha önce kadınların ağlamasından nefret ederdim, bana çok sahte ve olgunluktan yoksun gelirdi. Fakat karşımdaki bu küçük kadına baktığımda sadece canım yanıyordu. Ona bunu yapmaya hakkım yoktu. "Lütfen! Gitme..." Gözyaşlarına daha fazla dayanamadım ya da kendimi kandırıyorum. Yanına yürüdüm, yatağa yatarak örtünün altına girdim.

"Alp, üzgünüm..." diyerek yanıma yaklaştı ve kafasını göğsüme dayadı. Kaskatı olduğumu hissediyordum.

"Biliyorum... Yaşadığım şeyler çok korkunç. Ben ciddi bir vakayım, çok yaralı. Fazla sorunluyum. Benimle uğraşmak istemezsen anlarım. Ama burada her zaman iyiydim... Hâlâ iyiyim." Kısa bir duraksamasının ardından devam etti. "Ben mutluyum, Alp. Çok mutluyum. Çünkü sen varsın, sen varken zaman duruyor, mutluluk başlıyor." Hâlâ beni istiyor olması bencil yanımı ölesiye sevindiriyordu. Ne kadar süreceği ya da ne olacağını umursamak istemiyordum. Sadece onun kalbinde yaşamak istiyordum. Ve yanında kalmak... Yanımda kalmasını sağlamak istiyordum.

"Ben bir canavarım, Nazenin... Senin zaten var olan yaralarını deşmekten başka bir şey yapmadım. Kendi canice zevklerim için seni alt üst ettim." Onun ruhunda açtığım yaraları tahmin dahi edemiyordum. Nazenin kafasını göğsümden kaldırıp gözlerime baktı.

"Kaçma şansım vardı. Ama kaçmadım, kaçamazdım, Alp... Bunun delice geldiğinin farkındayım ama ben kendimi iyi hissediyorum. Sen, sen bana kendimi iyi hissettiriyorsun." İyi hissediyor... Doğruyu söylüyor olabilir miydi? Çünkü ben kendimi onun yanında harika hissediyordum. Avuçları yanağımı okşamaya başladı. Beni zorluyordu... Beni çok zorluyordu.

"Beni bırakma." Kafamda defalarca dönen bir replikti. Beni bırakma... Bunu bana birkaç gün önce söylese egom arşa çıkardı. Şimdi bir anlam ifade etmediğini söyleyemezdim. Sadece yapmamam gereken bir şeyi yapmam için cesaretlendirme gibiydi. İkimizi de yakacak bir ateşe yürümek gibiydi.

"Seni bırakmamam için bir pislik olmam lazım. Bunu sana yapmamalıyım. Seni bırakmalıyım." Nazenin devam etmeme izin vermedi ya da düşünmeme. Beni esir almakla meşguldü. Dolgun sıcak dudakları dudaklarımın üzerine temas etti. Onu durdurmak istiyordum ama beynimle aramdaki o anlaşma bozulmuştu. Öpücükleri giderek yoğunlaştı. Sıcak dudakları, ıslak dili beni ele geçiriyordu. Onun öpüşüne karşılık vermekten başka bir şey yapamıyordum. Tadını seviyordum... Onun benim olmasını, kendini bana sunma-

sını, bunu bana hissettirmesini seviyordum. Kararları beynim vermiyordu ama nedenini şimdi anlıyordum. Kararları artık kalbime bırakmıştı ve kalbim daima Nazenin'i isterdi. Onu seviyordum... Dudaklarını benden ayırdığında çenesini kavrayarak yüzünü yüzüme sabitledim. Sürekli baksam sıkılmayacağım yüze baktım. O benimdi...

"Ama... Ben bir pisliğim... Ve lanet olsun ki seni bırakamam..." Tekrar dudaklarında kendimi bulmak için onu öptüm. Defalarca kendimi kaybedip tekrar onda bulmak için öptüm. Bende kalmasını ummak ve onu kaybetmemek için öptüm. Ona mutluluğu vermek, iyi olmasını sağlamak için öptüm. Aramızdaki bağı kuvvetlendirdim. Akışına bırakıp onu yaşamak için öptüm... Yaşamak istediğim tek kadın oydu.

Aşkın Nur Karataş

Nazenin'den...

On gün boyunca tam bir sınav maratonu içindeydim. Dersler iyice ağırlaşmıştı, belki de mezun olacak olmamızın baskısı yüzünden dersler ağır geliyordu, emin değildim. Okul çıkışlarında Armağan Mimarlığa gidiyor ve kendimi kaybedene kadar çalışıyordum. Çalışmak bana terapi gibi geliyordu. Doktor Can'la da hafta içinde bir randevum vardı. Oldukça iyi geçtiğini söylemişti ama bundan pek emin değildim. Yine tüm o şeyleri hatırlamak boğulacak gibi hissetmeme neden oluyordu. Doktor yaşadıklarımı saklamamam gerektiğinde hâlâ ısrarcıydı, söylediğim yalana inanıyormuşum ve bu tedavi aşamamı engelliyormuş. İlk olarak en yakın arkadaşlarımla bu durumu konuşmam konusunda beni ikna etmişti. Kızlara bu durumu açıklamak için fazlasıyla gerilmiş, saatler öncesinden dayanılmaz mide ağrıları, kramplar ve bulantılar hissetmiştim. Nihayet kendimi sakinleştirmeyi başararak Eylül ve Burcu'ya her şeyi en ince detayına kadar anlatmıştım. İkisi de bana birkaç dakika kızmış, bir sürü laf söylemişlerdi. Fakat beni affetmeleri ve sarmaş dolaş ağlarken ikisinin de beni teselli etme çabaları dakikalar içinde gerçekleşmişti. Artık biliyordum ki her şeyimi bilmelerine rağmen benim yanımda olan dostlara sahiptim. Bunları anlattığım için inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordum. Sanki üzerimden büyük bir ağırlık kalkmıştı ve nefes almaya başlamıştım. İşten sonra ders çalıştığımız için Alp'le pek görüşememiştik. Yine de bazen beni eve bıraktıktan sonra gelip yatağımda yaramazlık yapmak için beni ikna etmişti. Yani küçücük yatağım

görebileceği tüm pozisyonları ve vahşi oyunları görmüştü. Cuma günü okula gidememiştim. Çünkü midemi üşütmüştüm. Alp arayarak kesinlikle işe gelmemem gerektiğini, yoksa kıçımı şaplaklayarak eve göndereceği ve bunu bütün ofisin önünde yapacağıyla ilgili beni tehdit etmişti. Mideme her giren şey inatla dışarı çıkıyordu. Su bile içemiyordum. Halsiz bir şekilde yatağımda yatarken kapım hafifçe aralandı. Eylül kafasını uzatıp acıyarak bana baktı.

"Seninle kalmak istiyorum, Naz. Berbat görünüyorsun! Seni bu halde bırakıp gidemem." Ona gözlerimi devirdim.

"Ben iyiyim, Eylül. Sadece üşüttüm. Sen git ve anneni gör." Eylül'ün annesi İzmir'de yaşıyordu ve bu mesafe zaten onu fazlasıyla etkiliyordu. Önceleri iki haftada bir ziyarete giderken yarı yıl tatilini bile onunla geçirememişti. Annesinin benim yüzümden Eylül'e darılmasını istemiyordum.

"Hadi ama... Annemi haftaya da görebilirim. Senin bana ihtiyacın var. Çay ister misin? Hem Burcu da gitti, evde yalnız kalman pek iyi bir fikir değil." Burcu'nun babası dün gece küçük bir rahatsızlık geçirdiği için Burcu ilk uçakla Ankara'ya gitmişti. Eylül acıyarak bana bakarken,

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu. Kafamı iki yana salladım. Yiyecek, içecek ismi duymak bile midemin altını üstüne getiriyordu.

"Eylül gider misin artık? Kötü hissedersem Alp'i çağırırım, olur mu? Hem telefonum da yastığımın altında, sık sık ararım. Beni düşünme, git" dediğimde bu durumdan memnun olmadığı açıktı. Ama bana karşı da pek bir şansı yoktu.

"Peki, gideceğim. Fakat pazartesi gününe kadar geçmezse doktora gideceğiz. Söz ver?" Basit bir üşütmeyi ne kadar abartıyorlardı. Alp de beni bağlayarak hastaneye götürme fikrini sunmuştu.

"Tamam, söz." Yanıma yaklaşarak yanaklarımdan öptü ve odadan çıktı. Gözlerimi kapatarak biraz uyumaya çabaladım. Uykumun ortasında yastığım tarafından bastırılmış te-

lefon sesini duyarak gözlerimi açtım. El yordamıyla yastığın altından telefonumu buldum.

"Nasılsın, bebeğim?" Alp'in tok erkeksi sesi kulaklarıma dolunca gülümsedim.

"Sanırım daha iyi..." Bir *hımm* sesi çıkardı.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi? Ya da istersen seni alıp bana götüreyim, sana bakabilirim." Seksi bir adam tarafından bakılıp iyileştirilmek kulağa hoş geliyordu. Ama dürüst olmak gerekirse kendimi hâlâ halsiz ve yorgun hissediyordum.

"Gerek yok, Alp. Sadece dinlenmeli ve kendimi sıcak tutmalıyım."

Alp hınzır bir şekilde güldü. "Seni ben de sıcak tutabilirim..." Ah, buna nasıl hayır diyebilirdim ki. Alp'in kaslı ve sıcak bedeninde kıvrılıp uyumak istiyordum. Şu an en büyük arzum buydu.

"Sen ne yapıyorsun?" dedim. Bir dizi korna sesinin ardından bana cevap verdi.

"Dedim ya, seni sıcak tutmak için yanına geliyorum." Resmen aklımı okumuştu, bunu zevkle kabul ettim. Kısa bir süre sonra odamın kapısı aralandığında yerimden sıçradım. Alp'in içeride ne işi vardı?

"Seni korkuttum mu?" diyerek odama girdi. Montunu çıkarmıştı, üzerinde sadece açık mavi gömleği ve koyu kahverengi pantolonu vardı. Ayağındaki kırmızı ev terliklerini görene kadar şaşkınlığım sürdü. Terlikleri görünce bir kahkaha patlattım. Alp elindeki tepsiyi çalışma masamın üzerine bırakarak bana döndü.

"Terliklerime mi gülüyorsun?" Ayaklarına bakarak konuşuyordu, yüzünde sevimli bir ifade belirdi.

"Başka terlik yoktu. İnek şeklindeki patikleri mi giyseydim yoksa?" Bir kahkaha daha attım. Geçen sene Eylül'ün bana aldığı patiklerden bahsediyordu. Birden gülmemi yüzümden silerek kaşlarımı çattım.

"Sen içeri nasıl girdin?" Cevabının beni memnun etmeyeceğini biliyordum. İçinde dışarıdan alınmış çorbanın olduğu tepsiyi bacaklarımın üzerine bıraktı. Yüzüme bakmaktan kaçınıyor gibiydi.

"Eylül'ü havaalanına bıraktım ve bunu yaparken yedek bir anahtar istemiş olabilirim." Birden içime bir öfke çökmüştü. Hem Alp'e hem de Eylül'e öfkeliydim. Eylül böyle bir şey nasıl yapardı? Çorbadan bir kaşık alıp ağzıma doğru götürdü.

"Bana kızma, Nazenin. Uyuyor olabileceğini ya da yerinden kalkamayacağını düşündüm." *Yalan söyleme* bakışımla ona baktıktan sonra çorbamdan ilk yudumu almıştım. Alp'in bana böyle ilgiyle çorba içiriyor olması rüya gibi bir şeydi. Hatta kendime birkaç çimdik atarak uyanıyor muyum diye bakmak istiyordum.

"Rengin hâlâ bembeyaz, iyi olduğuna emin misin? İstersen bir doktor çağırabilirim." Kafamı iki yana sallarken yüzümü buruşturdum, yine midem bulanmıştı. Tepsiyi kucağımdan kaldırıp yan tarafa bıraktım ve hızla tuvalete koştum. Ben tuvalete eğilmiş içimdeki o iki kaşık çorbayı çıkarırken bir elin saçlarımı tuttuğunu hissettim. Tuvaletin üzerine kapanıp Alp'i ittim.

"Alp, git şuradan. Bunu görmeni istemiyorum." Tabii ki de beni dinlemedi. Orada durmaya devam etti. Ayağa kalkıp sifona bastım ve elimi yüzümü yıkamaya başladım.

Alp hâlâ arkamda dikiliyordu. "Nazenin seni bir doktora göstermeliyiz" dedi.

Dişlerimi fırçalamak için diş fırçasına uzandım. "Gerek yok, Alp. Sadece üşüttüm, zaten bünyem fazlasıyla zayıf. Her kış bu tarz şeyler olur. Eğer hafta sonu da kötü hissedersem pazartesi bir hastaneye gideceğim." Yanına giderek elinden tuttum. "Beni sıcak tutacaktın? Görevini düzgün yapmıyorsun, söylemeliyim" dedim.

Alp'in yüzünde beliren hınzır sırıtış binlerce defa kalbime kanat çırptırdı. "Öyle mi, küçük hanım?" Bir anda ken-

dimi Alp'in kucağında buldum, ayaklarım gerçek anlamda yerden kesilmişti. Beni odama taşıdı, yatağa yatırıp üzerimi örttü. Kendi de gömleğini ve pantolonunu çıkardı. Sadece iç çamaşırıyla kalarak ufacık yatağıma yattı. Beni kendine çekti, gerçekten de bedeni ateş gibi yanıyordu. O bir kordu, ben de onun korunda yanarak yol alan bir parça kül.

"Sabah erkenden gitmem gerekecek. Timur'la yeni inşaata gideceğiz, bazı sıkıntılar var" dedi saçlarımı okşarken. Ben de gözlerimi kapatmış dokunuşlarıyla eriyordum.

"Peki, ben de bütün gün evde olmayı planlıyorum" dedim.

Kafamın tepesini öperken dominant ses tonunu takındı. "Öyle yapsan iyi edersin." İç çektim. Bu halini seviyordum. Dominant olmasını da, bir âşık gibi davranmasını da bazen, hatta çoğu zaman sinir bozucu olmasını da ayrı ayrı seviyordum.

"Ama akşam burada olacağım, benden öyle kolay kurtulamazsın. O telefonun da gözünün önünde olsun, seni sık sık aramayı düşünüyorum." Kesinlikle arayacaktı. Bugün saat başı aranmış, kontrol edilmiş ve şaplakla tehdit edilmiştim. Bunu yarın da sürdürecekti.

"Alp?" Uyumak üzereydim ve nedense içimden söylemek geliyordu.

"Efendim?"

Ona bakmadım, sadece söyledim. Bir cevap da beklemedim: "Seni seviyorum."

Alp'ten...

Bütün gece onu izledikten sonra sabahın altısında yanından kalkıp gitmek dünyanın en berbat şeyiydi. Benim gibi işine âşık bir adamı ancak âşık olduğu bir kadın kendine çekebilirdi. Yavaşça onu göğsümden kaldırıp kafasını yastığa koydum. Uzun kestane rengi saçları yastığa dağıldı, pembe dudakları hafif aralanmış, yüzündeyse saatlerce izlenmeye değer bir huzur vardı. Gömleğimi ve pantolonumu hızla üzerime geçirdim. Banyoya girerek tuvaleti kullanıp elimi yüzümü yıkadım. Evden çıkarken artık bana ait olan anahtarla kapıyı kilitledim ve bu istemsizce gülmeme neden oldu. Apartmandan inerek kapının önüne park ettiğim arabaya bindim. Arabayı çalıştırırken Timur'u uyandırmak için aradım ama maalesef evine gitmem gerekecek gibi görünüyordu. Hızla Timur'un evine sürerken bir yandan da Nazenin'i düşünüyordum. Bu kız zaten ne zaman aklımdan çıkıyordu ki? Eve geldiğimde Engin kapının önünde hazır bekliyordu. Her zaman çok dakikti, bu disiplinine hayrandım.

"Günaydın, Engin" dedim. Araba anahtarlarını benden aldı.

"Günaydın, Alp Bey" dedi. Aracı otoparka götürmek üzere bindi, ben de doğruca yatak odasına çıktım. Duş almalı, tıraş olmalı ve giyinmeliydim. Kendimi duşa attım, hızlı bir duşun ardından belime havlu dolayıp tıraş olmak için aynanın karşısına geçtim. Telefonum çalmaya başladığında köpüğü suratıma sürmekle meşguldüm. Nazenin'in aradığını dü-

şünerek içeri koşturdum ama arayan Nazenin değildi. Sesini en son, hatta hiç duymak istemeyeceğim biri arıyordu.

"Ne var, Handan? Ne bok yemeye arıyorsun?" Handan rahat bir şekilde cevapladı.

"Sana da merhaba, ben olsam benimle bu kadar kaba konuşmazdım. Hele bütün boklarının elimde olduğu düşünülürse..." Artık bu saçma tehditleri canımı sıkmaya başlamıştı, dişlerimi birbirine bastırdım.

"Madem öyle, o bokları neden ortalığa dökmüyorsun? Bu arada eski itaatkârımla yaptığın şovun gerçekten başarılı olacağını falan mı düşündün? Handan ben izin verdiğim için bu kadar rahat davranıyorsun. Ama ipini çekmem an meselesi, haberin olsun." Handan güçlü engerek kahkahalarından birini attı. Ben bu kadınla bu kadar sene arkadaşlık edip nasıl ona böylesine güvenmiştim? Katıksız bir geri zekâlıydım.

"O sadece bir uyarıydı, Alp. O kızın başarılı olamayacağını biliyordum. Her zaman küçük bir evcil köpek gibiydi, hâlâ da öyle. Asıl hamlem için biraz araştırma yapmam gerekiyordu ve birkaç da ziyaret." Tepemden ateş çıktığını hissediyordum. Gerçekten artık şansını fazla zorluyordu, beni yapmak istemediğim şeyler yapmaya itiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Handan yine güldü.

"Yakında öğrenirsin. Elimde güzel, hatta harika bilgiler var. Ama bu değerli bilgiler seni memnun etmeyecek, küçük köleni belki..." Telefon yüzüme kapandığında sinirden göz çukurlarımdan bile buharlar çıkıyordu. Telefonu yatağın üzerine fırlatarak banyoya geri döndüm. Aklımda sürekli kaltağın ne boklar karıştırıyor olabileceği vardı. Artık ona karşı hamleler yapmam gerekiyor gibi duruyordu. Tıraş bittikten sonra telefonumu yataktan alıp UCA'daki genel müdürü aradım. Güvendiğim adamlardan biriydi. Eskiden de benim için casusluk yapardı. Eski polis olması onu casusluk ve gizli işler için biçilmiş kaftan yapıyordu. Adama Handan'ın her şeyini bilmek istediğimi söyledim. Evine bir casus sokmasını ya

da evinde çalışan, oraya girip çıkan birine para verip her şeyi öğrenmesini istedim. Onu elimin altında tutmalıydım. Konuşmam bittikten sonra takım elbisemi giyip doğruca aşağıya indim. Engin arabayı çoktan hazırlamış kapıda bekliyordu. Beni görünce arka kapıyı açtı ve kendi tarafına geçerek aracı çalıştırdı.

"Timur'un evine gidiyoruz" dedikten sonra hafifçe başını salladı. Sonra uyandırmak üzere onun evine doğru yola çıktık. Timur'un kapısını defalarca yumruklarken artık ciddi anlamda tepem atıyordu. Timur hızla evden çıktı, botlarının bağcıklarını içine sokuşturuyordu.

"Neredesin? Ben senin patronunum, Timur. Uyandırma servisin değil!" Timur gevrek gevrek güldü.

"Aynı zamanda da en yakın arkadaşımsın." Söylediğini umursamadan arabaya binerken kendi kendime mırıldandım.

"Bu seni kovmamam için sebep değil." Söylediğimi duymuştu, yanıma otururken bana baktı.

"Beni asla kovamazsın, Alp Ataman. Çünkü benden başka arkadaşın yok, ayrıca senin o saçma triplerini de kimse çekmez." Ona verdiğim kamyon dolusu para düşünülürse, o para için her dediğimi yapacak bir sürü adam bulabilirdim. Fakat Timur haklıydı, onun gibisini bulmam imkânsızdı. İçten içe ona küfür ederken gözüm kıyafetine takıldı. Kot pantolonunun paçalarını hardal rengi botlarının içine sokmuştu, üzerinde kırmızı lacivert renklerde bir mont vardı.

"Sen ne giyiyorsun öyle? Eşofmanla gelseydin."

Timur bana gözlerini devirdi. "Düşünmedim değil ama sonuçta oraya iş için gidiyoruz, değil mi?"

Derin bir nefes aldım. "Pek öyle görünmüyorsun."

Omzuma dostça bir yumruk attı. "Hadi ama... Bugün cumartesi, hangi geri zekâlı takım elbise..."

Ona kaşlarımı kaldırdığımı fark edince kıyafetlerimi inceledi. Takım elbisemde ve kravatımda dolaşan gözleri sonra

kızgın gözlerime döndü. "Yani senin tarzın bu, bundan başka bir şey giymiyorsun. Bence sana yakışıyor. Tam anlamıyla zengin, dominant, patron imajı çiziyorsun." Bu kadar uzun yol bu adamla nasıl geçecekti? Yarım saat kadar sonra kafasını telefonundan kaldırıp bana baktı.

"İnşaat karşıdaydı, değil mi? İstanbul'un karşı yakasına geçmek şehir değiştirmekten daha uzun sürüyor." Bu ikinci mızmızlanmasıydı. Her on beş dakikada bir bunu yapacaksa onu arabadan atabilirdim.

"Gergin görünüyorsun, bir sorun mu var?" Handan yine sabah sabah yapacağını yapmıştı, tüm günü bu şekilde nasıl atlatacaktım?

"Handan aradı."

Timur birden ciddileşerek bana döndü: "Ne istiyormuş?"

"Beni mahvedecekmiş. Yine saçma saçma tehdit etti ama önlem alacağım. Amerika'da bir casus bulup o kayıtları sildirteceğim, böylece beni tehdit etmek için nedeni kalmayacak." Tabi sonra da hayatının kalanını elinden alacaktım. Başka türlü uslanmayacaktı. Annesinin ailesinden kalan paraya güveniyordu muhtemelen. Ama o parayı da elinden almamın kolay olacağını bilmeyecek kadar salaktı.

"Hâlâ senin Nazenin'den vazgeçeceğine inanıyor olması gerçekten komik. O görüntüleri tüm dünyanın izlemesine izin verirsin, yine de Nazenin'den vazgeçmezsin." İşte Timur bu konuda haklıydı. Nazenin'i bir daha kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Timur'la geçirdiğim uzun yolculuk sırasında Nazenin'le bol bol mesajlaşmıştım. Çünkü inşaat denetimi ve görüşmeler sırasında onu aramaya pek vaktim olmayacaktı. İnşaatın içine girdik, ekiple birlikte denetimleri yaptık. Sorunla ilgili de uzun bir toplantıya girdik. Toplantıdan çıktığımda iki defa Amerika'dan arandığımı gördüm. UCA'nın Genel Müdürü aramıştı, bu kadar kısa sürede bir casus bulmuş olabilir miydi? Onu geri aradım, telefon ilk çalışta açıldı.

"Alp Bey?" Telaşlı sesi pek hayra alamet değildi.

"Efendim?"

Müdür boğazını temizledikten sonra konuştu: "Efendim Handan Hanım iki gün önce Türkiye'ye uçmuş."

Ne? Burada ne işi vardı? "Hâlâ burada mı?"

"Evet, efendim, dönüş yapmamış."

Omuriliğimden aşağıya kayan sinir endişe karışımı bedenimde bir denge kaybına yol açtı. "Tamam, araştırmaya devam."

Telefonu adamın suratına kapattıktan sonra aceleyle Nazenin'i aradım. Telefonun her çalışında kalbimdeki baskı ve sırtımda oluşan o gerilim artıyordu. Cevap vermedi ve bir daha aradım, bir daha, bir daha. Nazenin'in telefonunu defalarca aradım ama açılmadı. Endişem daha da artmıştı. Evde yalnız olması ve Handan'ın da Türkiye'ye dönmüş olduğunu öğrenmek berbattı.

Timur yanıma geldi. "Bir sorun mu var?" Telefonu ceketimin cebine koyarken hızlı adımlarla arabaya yürüdüm. Timur da peşimden geliyordu.

"Kahrolası sürtük Türkiye'deymiş. Nazenin evde yalnız ve telefonunu açmıyor." Timur'un ağzından bir küfür savruldu. O da adımlarını hızlandırmıştı. Engin'in kapıya doğru hamle yapmasına fırsat vermeden arabaya bindim.

"Engin gidebildiğin kadar hızlı Nazenin'in evine gidiyoruz." Engin araca binerek çalıştırdı. Aracın motorundan yükselen ses bile delicesine atan nabzımı bastıramamıştı.

Nazenin'den...

Kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım, en azından bulantım geçmişti. Koca bir bardak su içmiş ve çıkarmamıştım. Bundan güç alarak mutfağa yönelip kendime hafif bir kahvaltı tabağı hazırladım. Büyük bir bardak şekersiz, limonlu açık çayı da tepsiye koyarak oturma odasına geçtim. Alp'ten ilk mesajım gelmişti bile.

Nasıl oldun?

Dön dersen dönerim.

Kendi kendime bir kahkaha attım. Daha önce hasta olduğumda benimle ilgilenen, merak eden ve üstüme düşen kimsem olmamıştı. Alp'in bana bu şekilde davranıyor oluşu kendimi değerli, önemli ve ait hissettiriyordu. Hayatımda ilk defa kendimi bir yere ait hissediyordum. Belki yanlış bir yere ait hissediyordum ama önemli değildi.

İyiyim, hatta kahvaltı

bile yapıyorum. Merak etme...

Ona kanıt niteliğinde kahvaltımın resmini çekip gönderdim. Kendimi hiç olmadığım kadar aç hissediyordum, sabah kahvaltısından hoşlanmıyor olmama rağmen tabağımdakileri iştahla yemeye başladım. Bu sırada bir mesaj daha geldi.

Güzel... Buna sevindim.

Bu akşam ödülün benden o zaman.

Ödül kelimesi aklımda yaramaz düşünceler canlandırıyordu. Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken ona cevap yazdım.

O zaman heyecanla

akşamı bekliyorum.

Kahvaltımı bitirip bulaşıkları yıkadım. Kendime ve eve biraz çekidüzen vermeliydim. Odamı toplamaya başladım. Nevresimlerimi değiştirdim, odayı havalandırdım, kirli çamaşırları makineye attım. Ütülemem gereken kıyafetleri alıp Eylül'ün ve Burcu'nun odasından da birkaç parça kıyafet topladım. Birden evin içini kapı zili kapladı. Elimdeki sepeti Eylül'ün yatağına bırakarak kapıya yöneldim. Umarım Eylül fikrini değiştirip gelmeye kalkmamıştır. Dış kapı gündüz saatlerinde açık oluyordu, bu yüzden doğruca kapı deliğinden baktım. Kapıdaki Handan'dı. Bütün bedenimin ani bir sinirle kasılıp titrediğini hissettim. Kapının kilidini açarak tüm gücümle savurdum. Handan dalgalı sarı saçlarını ufak bir el hareketiyle arkasına atarken gülümseyerek bana bakıyordu. Çenesini dağıtıp o gülen ifadesini yok etmek istiyordum.

"Merhaba, Nazenin. Görüşmeyeli nasılsın?" Ukalalığı karşısında dişlerimi birbirine bastırıp sıktım. İçeri girmesini engellercesine elimi kapının kenarında tutuyordum.

"Neden geldin?" Şu an muhtemelen üzerine atlamaya hazır yırtıcı bir hayvan gibi görünüyordum. Ama bu umurumda değildi. Çünkü gerçekten yapmak istediğim buydu.

"Konuşmak istiyorum."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Seninle konuşmak isteyeceğimi de nereden çıkardın. Defol... Söyleyeceğin tek bir kelime dahi ilgimi çekmiyor." Kapıyı yüzüne kapatmak üzereyken elleriyle kapıyı tutup kapatmama engel oldu.

"Bunları duymak isteyeceksin, daha doğrusu görmek. Ama bu konuda seçim şansı tamamen senin..." Kaşlarım çatıldı, neden bahsediyordu? Siyah rugan çantasına uzanıp içinden ufak bir bellek çıkararak bana uzattı. Manikürlü elleriyle tuttuğu belleğe bakıyordum. Benim donmuş halde duran elimi yakalayıp belleği tutmamı sağladı.

"İçinde ne olup olmadığına bakmak tamamen senin ka-

rarın." Tepki vermeden dikilmeye devam ediyordum. Bunlar düşündüğüm şeyler miydi? Gidermiş gibi hareketlenirken tekrar konuştu.

"Ah, bu arada babanı hiç ziyaret etmiyormuşsun, Nazenin? Bunu sana hiç yakıştıramadım." Bir anda vücudumdaki tüm kan beynime hücum etti.

"Sen babamı nereden biliyorsun?" Sesim apartman boşluğunda yankı yapmıştı. Handan bana doğru döndü, yeşil gözleri üzerimdeydi.

"Yeni tanıştım. Ekrem bey dost canlısı biri ama psikopat bir yanı da yok değil." İsmini duymamla midemdeki o bulantı baş gösterdi. Ama bu seferki hastalıktan değildi.

"Handan senin amacın ne? Nereye varmaya çalışıyorsun? Alp'le beni şimdi de geçmişle mi ayırmayı deniyorsun? Ne yaptın, beni o adama mı şikâyet ettin? Kızının Alp'le birlikte olmasını istemiyor muymuş? Bu kadar düşmüş olamazsın."

Handan'ın yüzünde şeytanî bir sırıtış belirdi. "Hayır, sadece tanışmak istedim. Senin onu hiç ziyaret etmediğini söyledi. Aile bağlarını kuvvetlendirmelisin, Nazenin. Bir de bana bazı sırlar verdi." Tırnaklarının manikürünü incelerken hâlâ sırıtıyordu.

"Bu sırlar resmen kan dondurucu... Bence gidip Ekrem beyle konuşursan bunları sana da anlatacaktır. Annenle ilgili..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Defol, Handan. Tek kelime dahi etme. Benim ve Alp'in hayatından defolup git." Handan beni onaylamadığını belirten bir şekilde *cık cık* sesi çıkarırken yüzüne kapıyı kapattım. Kapattığım kapıya sırtımı yaslayarak yere çöktüm, o adamdan bahsetmesi bile beni eski anılarıma döndürmeye yetmişti. Beynimde parça parça görünüp dışarı çıkmayı bekliyorlardı. Tıpkı çocukken yatağın altında olduğuna inandığım canavarlar gibi. Handan annemle ilgili ne biliyor olabilirdi? O adam ona ne anlatmıştı? Merak tohumları zihnime üşüşmüştü ama bunun için yapabileceğim

bir şey yoktu. Sol avcumun içinde sıktığım ufak belleğe odaklandım. Yerimden kalkarak oturma odasına yöneldim. Dizüstü bilgisayarımı açtım. Sadece içinde ne olduğuna bakmak istiyordum, eğer tahmin ettiğim şeyse izlemeyecektim. Ya da kendimi kandırıyordum... Alp'in yaşadıklarını merak ediyordum ve merak insan üzerindeki en güçlü ve en başa çıkılamaz duygulardan biriydi. Bilgisayar açılınca belleği taktım, Ataman klasörünü gördüğümde yutkundum. Tahmin ettiğim şeydi. Anında ellerim buz gibi oldu, istemsizce titremeye başladım. Şimdi ne yapmalıydım? Bununla yüzleşip neler olacağını, neler hissedeceğimi görmeli miydim? Yoksa kapatıp hiç izlemeyerek Alp'i benim gördüğüm kadarıyla gittiği yere kadar yaşamalı mıydım? Klasöre çift tıkladım, içindeki video dosyalarında tarihler ve isimler vardı. 2005-Jennifer, 2005-Sarah, 2006-Chloe, 2007-Mary... Bir sürü görüntü dosyası... Onlarca kadının ismi gözlerimden kayarken midem kasılıyordu. Aralarda tanıdık bir isim gözüme çarptı. 2009-Buse... Kendime acı çektirip eziyet etmeyi seven yanım bağıra çağıra ona bakmam gerektiğini haykırıyordu. Video dosyasına çift tıkladım, görüntü ekrana geldi. Alp'in zevk odasının geniş açıdan çekilmiş bir halini gördüm. Oda şimdiki halinden biraz daha farklıydı, daha değişik aletler vardı ve daha çok bir işkence odasına benziyordu. Kadraja Alp'le Buse girdiğinde kalbim inanılmaz derecede sızladı. Buse çırılçıplaktı, mükemmel vücudunu örten hiçbir şey yoktu. Saçları davette olduğu gibi karamel rengi değildi. Hoş bir sarıydı ve tepede toplanmıştı. Alp'se tamamen giyinikti, üzerinde bir kot pantolon ve gömlek vardı. Çıplak ayakları bedeninde gözüken tek şeydi. Elinde tuttuğu siyah bir göz bandıyla Buse'nin gözlerini bağladı. Buse itiraz etmeden Alp'in gözlerini bağlamasını nefes nefese bekledi. Elleri önünde, başı yerde duruyordu. Sanki efendisinden alacağı en ufak bir emri bekler gibiydi. Alp Buse'yi duygusuzca kolundan kavradı, hemen yan tarafta duran ne işe yaradığı hakkında en ufak bir ipucu vermeyen alete yönlendirdi. Alet orta çağda giyotinle kafa kesmek için kullanılan

boyun kilitleme sistemine benziyordu. Alp Buse'ye eğilmesini emretti. Bilgisayarımın sesini sonuna kadar açtım, ona söylediklerini duymak istiyordum. Buse belini bükerek eğildi. Alp kızın kafasını demir kafese kilitledi, ellerini de yan taraftaki kelepçeli bölüme kapattı. Buse kısa sürede idamını bekleyen bir mahkûma benzemişti. Alp ise onun celladıydı. Alp dakikalarca Buse'yi o halde bıraktı, tek kelime etmeden bekledi. Sanki birazdan yapacaklarını kafasından geçiriyormuş gibiydi. Ama yüzünde bir gram heyecan yoktu. Benimleyken solukları insanın karnını buruyordu fakat şu an nefes bile almıyordu.

"Efendim, lütfen cezamı bekliyorum." Buse'nin titrek sesi Alp'ten istediğini almak için çaresizce yakardı ama Alp bunu duymamış gibi dikilmeyi sürdürdü. Videoyu ileri sardım. Alp o şekilde on dakikaya yakın bekledikten sonra perdenin arkasında kayboldu. Geri döndüğünde üzerinde sadece siyah boxırı vardı, kalbim sancıdı. Elinde ise bende kullandıklarına benzer siyah püsküllü bir kırbaç tutuyordu. Sert ifadesinden bir şey okumak imkânsızdı fakat ben en acı verici oyunlarında bile Alp'in gözündeki zevki okurdum. Alp tüm gücüyle Buse'yi defalarca kırbaçladı. Kızın gözyaşları ve haykırışları videoyu dolduruyordu. Defalarca merhamet dilemesine rağmen Alp durmamıştı. Durmamış olmasının sebebi güvenli kelimeyi kullanmamış olmasıydı. Acaba onun güvenli kelimesi neydi? Ağladığımı fark etmem biraz sürdü. Alp'i böyle görmek... Başkasıyla görmek berbat bir duyguydu. Tam videoyu kapatmak üzereyken Alp iç çamaşırından kurtuldu, aletine prezervatif geçirdi ve tek seferde kızın içine girdi. Hiçbir tutku, hazırlık, hiçbir şey yoktu. Öylece içinde gidip gelirken kızın kıçına vurmaya devam ediyordu. Kızın orgazm çığlıkları kulaklarıma ulaştı. Alp orgazm olana kadar kız üç sarsıntı yaşadı, Alp'in orgazmı bir türlü gelmiyordu. Kızı çözdü ama hâlâ boşalmamıştı, diz çökmesini emretti. Prezervatifi çıkarıp aletini kızın gırtlağına kadar dayadı. Eliyle saçını kavramış, güçlü bir ritimle onu tüketmesini sağlıyordu. Nihayet boşaldığında kızın ağzından çıktı. Söylediği tek söz "Temizlen..." oldu ve odadan çıktı.

Alp'ten...

Sonsuzluk gibi süren yolculuk beni fazlasıyla germişti. Handan'ı defalarca aramıştım ama telefonuma cevap vermiyordu. Nazenin'e de ulaşamıyordum. Aklıma gelen tüm senaryolar kötülük konusunda birbirleriyle yarışırdı.

Timur elini omzuma koydu. "Sakin ol, bir şey olmayacak." Onun için tabi ki sorun yoktu. Nasıl rahat olabilirdim? Sevdiğim kadın en azılı düşmanım ve tüm pis sırlarımın ortağı olan eski dostumla aynı evde olabilirdi. Başına ne geldiğini tahmin etmek bile istemiyordum. Engin aracı evin önünde durdurdu, daha park etmesine fırsat vermeden araçtan atlayıp apartmanın içine koşturdum. Timur da tam peşimdeydi. Asansörden daha hızlı çıkacağımı tahmin ederek merdivenlere yöneldim. Koşar adım tüm basamakları çıkıyorduk, kalbim artık atmayı kesmişti. Kapının önünde durup ceketimin cebinden anahtarımı çıkardım, kapıyı ittirip içeri daldım. Doğruca Nazenin'in odasına gitmek için hareketlendiğim sırada oturma odasından Nazenin'in hıçkırarak ağlayan sesini duydum. Kaşlarımı çatıp oturma odasına girdim. Handan yoktu ama Nazenin dizlerini karnına çekmiş, kafasını da dizlerinin üzerine dayamış ağlıyordu. Bizim içeri girdiğimizi fark edince korkuyla kafasını kaldırıp baktı. Timur'la birlikte oturma odasının kapısında donup kalmıştık. Tek kelime etmeden, kimsenin de tek kelime etmesine fırsat vermeden koşup Nazenin'e sarıldım. Kafasını göğsüme dayayıp saçlarını okşarken çilek kokusunu içime çektim. Ne bulmayı bekledi-

ğimi bilmiyordum ama onu görmek inanılmaz bir rahatlama yaşamamı sağlamıştı. Yüzüme bakması için onu geri çektim.

"Neden ağlıyorsun? Ne oldu? Handan geldi mi?" Hıçkırıklarını bastırmaya, ağlamasını engellemeye çalışıyordu ama iç çekişleri son bulmuyordu.

"Geldi" dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sana bir şey mi yaptı?" Kafasını hızla iki yana salladı.

Telaşlanmaya başlıyordum ve telaşlandığım zaman kontrolümü kaybediyordum. "Nazenin bana ne olduğunu söyle? Ne oldu!" Sesim istemsiz bir şekilde yüksek çıkmıştı. Nazenin korkmuş olmalı ki kollarımın altında titredi.

"Sakin ol... Sadece söyle." Bilgisayarını işaret etti. Uzanıp aldım ve açık olan şey karşısında kanım dondu. Kayıtlarımı izlemişti... O pis kayıtları izlemişti. En son isteyeceğim şey Nazenin'in onları görmesiydi. Bütün dünyanın görmesi umurumda bile değildi ama Nazenin... Onun görmesi berbattı. Kaltak bunu tahmin etmişti, onları basına vermesinin umurumda olmayacağını biliyordu. O da Nazenin'e izletmişti. Derin bir of çektim, Timur kapıya yaslanmış yanımda duruyordu. Kısa süre sonra elinde bir bardak suyla döndü. Suyu Nazenin'in titreyen ellerine tutuşturduğunda ben hâlâ trans halindeydim. Konuşamıyor, düşünemiyor, hiçbir şey yapamıyordum. Bunları gördükten sonra artık beni ister miydi? Bu iğrenç şeyleri gördükten sonra artık beni sever miydi? Ama ona hiç bu şekilde davranmamıştım, onunlayken efendi değildim. Onunlayken hep Alp'tim, onun gördüğü o yakışıklı adamdım.

Timur ikimize de kaçamak bakışlar attı. Daha sonra hafifçe öksürdü, "Sanırım, şey... Ben gitsem iyi olacak." Bir şey dememizi beklemeden gitti, kapının kapanma sesini duydum ama tepki veremiyordum.

"İzlemeyeceğine söz vermiştin" dedim. Bana verdiği sözü tutmaması da ayrıca kalbimi kırmıştı. Kalbim kırıklarla

doluyordu ama en derine batanı onun benim en kötü yanımı görmüş olmasıydı. Artık o minik kalbiyle âşık olduğu adam olamazdım.

Kafasını salladı. "Üzgünüm" dedi. Titreyen sesi ona sarılma isteğimi arttırıyordu ama yapamazdım. Bana artık izin vermezdi.

"Hangilerini izledin?" Bazılarının ne kadar aşırı boyutlarda olduğunu hatırlayınca kendi kendime ürperdim. Gerçekten onları ben yapmıştım. Ben kahrolası piçin tekiydim.

"Sadece birini... Buse ile olanı." Demek merakına yenik düşmüştü. Buse'nin sınırlarını sözleşmeyle belirlemiştik ve fazla aşırı oyunlar oynamamıştım. Yine de Nazenin'in görmesini isteyeceğim ya da onun kaldırabileceği şeyler değildi.

"Ne hissediyorsun?" Çok aptalca bir soru olmasına rağmen yine de sordum.

"Kalbim paramparça, sanki biri avuçlarının arasında sıkıyormuş gibi. Nefes alamıyorum, canım acıyor." Başımı onu anladığımı belirterek salladım.

"Bunu kendime ben yaptım. Şimdi kendini suçladığını biliyorum, Alp. Ama seni geçmişinle yargılama hakkına sahip değilim. Ben de seninle neler yaşayacağımı bile bile başladım." Söylediklerini yanlış anladığımı düşünerek kafamı çevirip doğrudan gözlerine baktım. Elleriyle gözyaşlarını silerken iki kere burnunu çekti.

"Üzülmedim, korkmadım, kalbim kırılmadı diyemem. Hepsini aynı anda yaşadım. Berbat bir duygu fakat merakıma engel olamadım. Biliyorsun, mazoşist bir yanım var ve bu yanımdan kurtulamıyorum. İzledikten sonra hem keşke izlemeseydim dedim, hem de iyi ki izlemişim dedim."

Anlamadığımı belirterek kaşlarımı havaya kaldırdım, "Neden iyi ki dedin? Bunun merak edilecek bir yanı yoktu."

Boğazında yutmakta zorlandığı bir şey varmış gibi yutkundu. "Biliyorum. İyi ki dedim çünkü farklı olduğumu anladım. Belki sana çok egoistçe gelecek ama ben artık onlardan

farklı olduğuma eminim. Hem de ilk günden beri farklıydım." Bunu anlaması için o pis şeyleri izlemesi mi gerekiyordu? Benim söylemem yetmiyor muydu? Yüzümü ellerinin arasına aldı, bir anda bütün bedenim gevşedi. "Sözümü tutmadığım için özür dilerim" dedi.

Yüzümdeki ellerini ellerimin arasına alarak dudaklarıma götürdüm. Küçük beyaz elleri buz gibiydi. "Ben de geçmişteki her şey için özür dilerim. Videoları izlediğin için o kadar üzgünüm ki bunu tarif edemem. Onları asla izlememen gerekiyordu." Suçlu bir çocuk gibi başını önüne eğdi. İşaret parmağımı çenesine koyarak başını kaldırdım, bakışları bana odaklandı.

"Benden iğreniyor musun? Sana ne hissettiriyorum." En büyük korkum da Nazenin'e eski hisleri yaşatamamaktı. Onları izledikten sonra bana eskisi gibi yaklaşmasını bekleyemezdim.

"Bana bir sürü şey hissettiriyorsun, Alp."

Tüm dikkatimi ona verdim ve konuşmasının devamını beklemeye başladım. "Bana güven, tutku, aşk, acı, üzüntü, mutluluk... Hepsini yaşatıyorsun. Ama ben tüm bu duygu karmaşasını seviyorum, bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Seninle olmak nefes almak gibi, hayat gibi..." Gözünden kayan iki damla kristali parmaklarımla yakaladım. Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımla esir aldım.

"Sen hayatın kendisisin, Nazenin. Benim hayatım..." Gülümsedi. Gülümsediği zaman kalbimde ani bir çarpıntı yükseliyordu, nefesimi kesiyordu.

"Yani gördüklerin bir şeyi etkilemedi."

Kafasını iki yana salladı. "Kendi canımı biraz yakmaktan başka bir şeye yaramadı."

Ellerimi saçlarında gezdirip, "O zaman Handan o görüntüleri kıçına sokabilir" dedim.

Şaşkınca bana baktı. "Onları basına falan vermesinden

korkmuyor musun?" Eskiden olsa bu benim ödümü koparırdı fakat artık umurumda değildi. Kafamı iki yana salladım.

"Önemli değil, bir süre konuşulur ve unutulur. Tıpkı diğer her şey gibi. Ama ben onları basına vereceğini sanmıyorum."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Güzel yüzünü okşadım, başparmağım yanağında kayınca içini çekti. "Onu tanıyorum, Nazenin. Eğer onları basına verecek olsa çoktan verirdi. İstediği benim itibarımı beş paralık etmek falan değil. Akıllı olduğunu sanıyor ama zerre akla sahip değil. Varsa da kullanmıyor. Tek istediği bizi ayırmak... Artık bunu bir inada dönüştürdü." Bunlar doğruydu, benim hayatımı mahvetmek istediğini kendi ağzıyla söylemişti. İstediği benim elimden para gitmesi, itibarım ya da başka bir şey değildi. Nazenin'in benim hayat amacım haline dönüştüğünün farkındaydı. İstediği de hayat amacımı elimden almaktı. Elde edemediği şeyler onu hasta ediyordu, en başından beri böyleydi. Bu yanı onu defalarca psikoloğa taşımıştı. Bu şekilde devam ederse sonu bir tımarhane olacaktı. Nazenin'in aklına bir şey varmış gibi görünüyordu.

"Aklındakini söyle?"

Başını yine önüne eğdi ve konuştu. "Babamla görüşmüş. Bana bir sürü saçma sapan şey söyledi. Bir sır olduğundan babamla konuşursam onu öğreneceğinden falan..." Duraksayıp yutkundu. "Ne biliyor... Ne bildiği hakkında en ufak bir fikrim yok ama durmayacak." Dişlerimi sıktım. Çenemdeki kasılma dışarıdan görünüyor olmalıydı. Nazenin korkarak yüzüme baktı. O durmuyorsa ben de durmayacaktım.

Nazenin'den...

Pazar günü Alp'in yatağında uyanmak kadar güzel hissettiren başka bir şey olabilir miydi? Bütün gece sevişmiştik ama ben Alp'e açtım, bu açlığım sönmek bilmiyordu. Onun bedeninde bir olmak bana çok iyi geliyordu. Her şeyi unutturuyor, silip atıyordu. Alp'in odada olmadığını görerek üzerime bir şeyler giyip alt kata indim. Leman abla izinliydi ama yine de evde çıplak dolaşmak istemiyordum. Mutfaktan gelen sesleri takip ettim. Kapının arasından kafamı uzattım ve dünyanın en harika manzarası gözlerimde parladı. Alp'in altında sadece bir eşofman vardı, o da kalça hizasında duruyordu. Tüm enfes noktalar gözler önündeydi, karın kaslarının hoş çıkıntıları ve kasıklarına giden yoldaki kaslar ağzımı sulandırdı. Ocakta ustalıkla bir şeyler pişiriyordu, harika kokuyordu. Dağılmış ıslak saçları yeni banyo yaptığını gösteriyordu. Bense dünden kalma seks kokuyordum. Alp'in ter kokusu benim ter kokuma karışmıştı. Alp benim orada olduğumu fark etmediğinden bol bol onu izlemek için vaktim vardı. Böyle bir manzarayla insan kaç defa karşılaşırdı ki? Alp dolaptan bir şeyler almak için döndüğünde beni gördü.

"Sen orada neye bakıyorsun?"

Gülümserken omuzlarımı silktim. "Manzarama."

Alp dudaklarını büzdü ve işaret parmağıyla beni yanına çağırdı. Ona itaat ederek ufak adımlarla yanına ilerledim. Tam tezgâhın önünde elini kaldırıp durmamı işaret etti, dediğini yaptım. "Manzaran hoşuna gidiyor mu?" Başımı salladım.

"Duyamadım." Bu oyun heyecanlı bir hal alıyordu. Dudaklarımı yalayarak ıslattım.

"Evet, evet, efendim." Alp memnuniyetle başını salladı.

"Ben kahvaltıyı hazırlayana kadar orada dikilip izleyebilirsin ama sonra bunun karşılığını alırım."

Benden istediği her şeyi yapmaya hazırdım, hem de her zaman. "Bunu zevkle yaparım."

Alp ocakta pişirdiği yumurtalarla ilgilenirken dişlerini göstermeden sırıttı. Bu sırıtış tam anlamıyla seksiydi. "Zevkle yapacağından şüphem yok. Her zaman zevkle ve zevk için..." Bununla kast ettiğini çok iyi biliyordum. Dün gece sevişmelerimiz esnasında bunu netleştirmiştik. Bundan sonra her şey tamamen zevk için olacaktı. Acı da zevk için olacaktı... Alp'i yemek yaparken uzun süre izledim. Daha sonra masayı hazırlamasına yardım etmek istedim ama izin vermedi. Sadece izlememi söyledi, ben de dediğini yapmayı sürdürdüm. Sonuçta şikâyet edemeyeceğim kadar güzel bir durumdu.

Nihayet masayı hazırlamayı bitirdiğinde bana dönerek sandalyeyi çekti, "Otur." Masaya doğru yürüyüp sandalyeye oturdum. Kahvaltımızı yapmaya başladığımızda heyecandan tek lokma yiyemiyordum. Midem bulanıyordu. Alp'in bana yapacaklarını düşündükçe yiyeceklerim boğazıma diziliyordu. Sanki bütün gece sevişmemişiz gibi bedenim arzuyla kıvranıyordu. Nihayet kahvaltı bittiğinde sofrayı toplamak için hamle yaptım ama bileğimi yakalayarak beni durdurdu.

"Gel" dedi ve önden yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim. Kapalı bahçe kısmına doğru yöneldi, dış kısma açılan kapının önünde durup bana baktı.

"Sıcağı sevdiğini biliyorum. Peki, soğukla aran nasıl?" Ona anlamsızca bakarken kekeleyerek cevap verdim:

"Pek sevdiğim söylenemez." Başını salladı. Sanki aklına bir fikir gelmiş gibi gözleri parladı.

"Burada bekle, hemen geliyorum. Çıplak olmanı tercih ederim." Göz kırpıp uzaklaşırken rengim heyecandan kızar-

mıştı. Kıyafetlerimi çıkarıp yan taraftaki koltuğun üzerine bıraktım. Tamamen çıplak kalmıştım ve bu bilinmezlik beni ateşlendirmişti. Alp kapalı bahçeye döndüğünde elinde ufak bir valiz vardı. Valizi yere bırakıp içinden bir çift siyah topuklu ayakkabı ve kırmızı polar battaniye uzattı. Çıplak bedenimle özellikle göz teması kurmaktan kaçınıyor gibiydi.

"Ayakkabıları giy ve battaniyeye sarın, üşütüp hastalanmanı istemem." Aslında hava bugün fazlasıyla yumuşamıştı. Mart ayının ilk güneş ışınlarından dolayı etraf parıl parıldı. Rüzgârsa yok gibi görünüyordu. Yine de Alp'in dediğini dinleyerek battaniyeye sarındım. Siyah topuklu ayakkabıları da ayağıma geçirdim. Alp beğeniyle mırıldandı. Benim önüme geçerek bahçeye açılan cam kapıyı araladı.

"Beni takip et." Alp bahçeye çıkarak orman yolunda ilerlemeye başlamıştı. Adımlarını bilerek yavaş tutuyordu çünkü topuklularla bu zeminde yürümek çok zordu. Elinde hâlâ o valizi taşıyordu. Kim bilir içinde başka neler vardı. Orman yolunda nefes nefese yürürken bacaklarımın acıdığını hissediyordum. Battaniye diz kapağımın altına kadar beni sarmalasa da bedenimde bir ürperme dolaşıyordu. Nihayet sık ağaçlarla çevrili alanda durduk. Yerler çam ağaçlarından dökülen iğneli otlarla kaplıydı ama yine de fazlasıyla temiz ve bakir görünüyordu. Birbirine çok yakın duran iki çam ağacını işaret etti.

"Aralarına geç ve dikil." Alp elindeki valizi yere bırakırken ben de dediğini yapıp iki ağacın tam ortasına dikildim.

"Soğuk mu? Üşüyor musun?" Kafamı iki yana salladım. Bir anda bedenimi basan ateş etrafı bile ısıtmış olabilirdi.

"O halde battaniyeyi kenara bırak." Gözlerim otomatikman etrafta gezindi. Burası özel araziydi ve kimsenin olmayacağını biliyordum. Hem zaten birilerinin olma ihtimali olsa Alp benden böyle bir şey istemezdi. Battaniyeyi omuzlarımdan sıyırıp sıcak, yumuşak hissinden ayrıldım ve onu kenara bıraktım. Bedenim anında tenime çarpan serin havaya tepki

vermiş, meme uçlarım kabarıp büzüşmüştü. Alp'in gözü de tam o noktaya kilitlendi ama derin bir nefesle kendini toplayıp bakışlarını uzaklaştırdı. Çantanın içinden çıkardığı halattan biraz daha ince bir ipi bana gösterdi. Belirgince yutkundum. Ağaç dallarını ve dikenli yaprakları ayaklarının altında ezerek bana doğru yürüdü. Göğsüm artık çılgınca inip kalkıyor, nefes almak için ekstra enerji harcıyordum.

"Kollarını iki yana aç." Beni iki ağaca bağlayacaktı, bunu anlamak zor değildi. Kollarımı iki yana açtım. İpi önce sağ bileğime beni kesmeyecek ama hareket etmemi de engelleyecek sıkılıkta ustaca bağladı. İpin diğer ucunu ağacın gövdesine geçirdi. Aynı şeyi sol elime de uyguladı. Eserini incelemek için karşıma geçti ve uzun uzun bana baktı. Kollarım iki yana açılmış, iki ağacın arasına bağlanmıştım. Gerçekten böyle şeyler nasıl aklına geliyordu? Her yaptığı fantezi beni heyecanın doruklarına çıkarıyordu.

"Çok çaresiz görünüyorsun."

Titreyen sesimle, "Senin karşında hep öyleyim."

Dudaklarını ısırdı. O dudakları özlemiştim, onları öpmek istiyordum. "Aceleye getirmek istemiyorum ama seni de üşütmemeliyim. Şimdilik işi hızlandıracağım ama yaz gelir gelmez saatlerce bu ormanı sesinle inleterek seni bececeğim." Kulağa harika geliyordu. Yüzüme basan ateşi Alp'ten gizlemek için başımı önüme eğdim. Elini kot pantolonunun cebine attı, çıkardığı kırmızı göz bandıyla yanıma yaklaşıp gözlerimi bağladı.

"İzleyemeyecek miyim?"

Saçlarımın hepsini arkaya atarken omuzumu öptü. "Hissetmeni istiyorum." Ona karşı gelmedim, her zaman nasıl zevk alacağımı bilirdi. Orada bağlı vaziyette dikilirken Alp yine bir şeylerle uğraşıyordu. Yürüdüğünü duydum, etrafımda bir şeyler yapıyordu ama ne yaptığını tahmin edemiyordum. Daha sonra bir kibrit sesi ve bir şeylerin alev aldığını duydum. Neler oluyordu? Ormanı falan yakmadığını varsay-

mak istiyordum fakat konu Alp olunca bir şeyleri varsaymak anlamsızdı. Etraf birden ısındı, sanki bir ısıtıcının ortasındaymışım gibi hissediyordum.

"Ormanı yakmıyorsun diye tahmin etmek istiyorum..."

Alp'in belirgin kahkahasını duydum. "Korkma bebeğim, İmparator Neron olmaya niyetim yok. Ama ortamı biraz alevlendirmiş olabilirim. Üşümemen için veya ateş çemberi içindeki harika görüntünü göz zevkime sunmak için... Ya da her ikisi için." Merakım daha da arttı ve ateşin belirgin sıcaklığıyla kokusunu da hissetmeye başladım.

Alp'i tam arkamda hissediyordum. Kulağıma doğru eğilip kulak mememi ağzının içine alarak dişleriyle çekiştirdi. "Görmek ister misin?"

Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladım. Alp göz bandımı açtığında merakla etrafıma bakındım. Boş alanı ufak bir çember çeviriyordu, çember beni de içine almıştı ve ateştendi, "Bu nedir?"

Alp'in sırıttığını hissettim, nefesi enseme çarpıyordu. "Isınman için... Yanıcı bir madde ama merak etme, bir zararı olmaz. Yangın söndürücüm var. Sadece o madde yanıyor." Çok büyük bir ateş değildi ama yine de bir ormanda olmamız endişe vericiydi.

Alp'ten...

Nazenin etrafına büyük bir endişeyle bakmaya devam ediyordu. Aslında bu oyunu daha önce birkaç sefer karlar altında oynamıştım, tabi hiç böylesine zevk alarak ve heyecanlanarak yapmamıştım.

"Korkuyor musun?" Ellerimi omuzlarından beline doğru kaydırdım, dokunmakla dokunmamak arası bir yerdeydim. Beni belli belirsiz hissedeceği bir temas sağlamıştım.

"Aslına bakarsan... Korkutucu fakat sana güveniyorum." Bu sözü ondan duymaya bayılıyordum. Beline sarılıp kalçasını kendime çektim, ipler biraz gerildi.

"Güven bana, bebeğim..." Ona dokunma mesafesinde durup nefesimi hissetmesini sağlayarak ön tarafına geçtim. Kabarmış pembe meme uçlarından birine doğru eğilip dişlerimin arasına aldım.

"Çok güzel..." Mırıltım üzerine Nazenin inleyerek iplerini çekiştirdi, bana dokunmak istiyordu ama yapamıyordu. Harika bir işkence...

"Hareketsiz durmalısın, yoksa bileklerinde beni hatırlatacak izler kalacak." Meme uçlarının ikisini de sırayla emip ıslatırken fısıldadım. Bu meme uçlarıyla ilgili planlarım vardı. Elimi cebime atıp meme ucu kıskaçlarını çıkardım. Nazenin'in gözünün önünde salladım.

"Bunları hatırladın mı?"

Kafasını salladı. "En güzel anım değildi ama hatırladım, fazlasıyla zevkli ve bir o kadar da acılıydı." O gün yaptığım aptallık için inanılmaz pişman ve üzgündüm. Ama bunu Nazenin'e hiç söylememiştim.

"Hatırladığın an için özür dilerim. Yapmak istediğim o değildi."

Kafasını salladı. "Biliyorum..."

Meme ucu kıskaçlarını göz hizasından indirdim. "Takmak istemiyorsan..."

Kafası bu sefer iki yana sallandı, "Hayır, istiyorum."

Derin bir nefes aldım. Gümüş rengi meme kıskaçlarını Nazenin'in memelerine yerleştirdim, irkilince ipleri yine gerdi. Sakin olmasını belirten bir şşt sesi çıkardığımda bunu yapmaya son vererek kızardı. "Sıcak oldu değil mi?"

Cevap vermedi, bakışları üzerimdeydi. Gömleği çıkar-

dım, kot pantolonumdan ve ayakkabılarımdan da kurtuldum. Nazenin'in gözü daha fazlasında gibiydi, öylece boxırıma bakıyordu.

"Çok yaramazsın, bebeğim..." Gülümsemesini bastırmak için dudaklarını birbirine geçirip alt dudağını dişledi. Bu manzara karşısında daha fazla dayanmam mümkün değildi zaten. Hem ateş sönmeden önce çemberin içinde Nazenin'in tadına bakmak istiyordum.

"Seni becermek istiyorum. Senin için uygun mu?"

Kızarıklığı yanaklarından boynuna doğru yayıldı. "Evet... Lütfen..."

Bir istek, bir dilek gibi dökülmüştü dudaklarından. Zaten ben de kendimi daha fazla tutamazdım. Onu çok istiyordum... Boxırımdan kurtulup Nazenin'in tam önünde durdum. Nazenin erkekliğimi görmeye çalışsa da bedenine çok yakın durduğum için tam bir görüş açısı yakalayamıyordu. İki elimle bacaklarını kavrayarak onları belime doladım, ellerimden birini beline koyarak onu destekledim. Diğer elimi de bacak arasına sokarak ıslaklığını kontrol ettim. Her zamanki gibi ıslak sıvısı bacak içlerine kadar bulaşmıştı. Parmaklarımı ıslaklığında gezdirdim ve Nazenin'in içinden çıkarıp yavaşça ağzıma götürüp tadına baktım. Parmaklarımı bala batırmışım gibi lezzetliydi. Çıkardığım sesler eşliğinde parmağımı yalarken Nazenin bana kilitlenmişti.

"Tadına bayılıyorum. Seni becerdikten sonra içerideki masalardan birine yatırıp durmam için yalvarana kadar yalayacağım." İç çekişi bunu onun da istediğinin göstergesiydi. Gülümseyerek elimi ağzımdan çekip kalçasına koydum. Onu tam aletimin tepesine sabitledim ve tek hamlede sertçe içine kaydım. Hamlelerim o kadar yoğun, hızlı ve coşkuluydu ki Nazenin'in kafası dakikalar içinde omuzuma düşmüş, inlemeleri ve adımı sayıklamaları şiddetlenmişti. Çok kısa bir süre sonra kendini benim akışıma, ritmime bırakacağını biliyordum. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Nazenin benim adımı

haykırarak güçlü bir şekilde boşaldı. Bense durmadan aynı şiddetle içine girip çıkmayı sürdürdüm. Kendimi tutmak inanılmaz zordu ama bu zevki mümkün olduğu kadar uzun yaşamak istiyordum. Nazenin kulağıma doğru mırıldanana kadar kendimi tutmakta gayet başarılıydım. Fakat o iki kelime tüm kontrolümü yitirmeme neden oldu.

"Seni seviyorum..." Bu cümlenin beni ölesiye korkutması lazımken duyunca içime ani bir sıcaklık yayılıyordu. Kalbimin ritmi hızlandı. Nazenin'in içine boşalırken bütün bedenim titriyordu. Bedenimin titremesi nihayet durulduğunda içinden çıkmadan ona sarıldım.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Mutlulukla gözleri parladı. Onu mutlu etmek, işte başından beri bu kadar kolaydı. Sadece gerçekten ne hissettiğimi söylemem gerekirdi. Tabi bir konu daha vardı. Ben onun yokluğunun acısını yaşayana kadar onun benim için ne anlama geldiğinin farkında değildim. Diğer planımı da aynı şekilde uyguladım. Nazenin kendinden geçip gözyaşlarına boğulana kadar, artık hassaslıkla kıvranana kadar onu yaladım, emdim. Defalarca orgazm oldu ve her orgazmında artık dayanamayacağını söyleyip durdu. Son raddesine kadar bedenine zevk işkenceleri yapmayı sürdürdüm. Akşam olduğunda eve gitmesi gerektiğini söyledi. Onu götürmek istemesem de istediğinde fazlasıyla inatçı olabiliyordu. Onu eve bıraktıktan sonra geri döndüm. Aslında aklımda sürekli Handan'ın Nazenin'e söylediği şeyler vardı. Nazenin ne kadar önemsemiyormuş gibi yapsa da onunda kafasına takıldığını biliyordum.

Ertesi gün ofise giderken cep telefonumdan UCA'nın genel müdürünü aradım. Adam telefonu açar açmaz aklımdakini sordum. "Casus işi ne âlemde?"

Adam hafifçe boğazını temizledi. "Birini buldum, efendim. Handan Hanımın şu anki arkadaşı..." Arkadaş dediği kölesiydi, yeni kölesi bize casusluk yapmayı kabul etmiş olabilir miydi? İyi ama Handan bir köleye asla güvenip bir şey anlatmazdı.

"Ne tür bir arkadaş... Handan'ın güvendiği biri mi?" Adamın sık nefes alış verişlerinden benimle konuşurken heyecanlandığı ve korktuğu belliydi.

"Evine sürekli girip çıkan bir adam ve anladığım kadarıyla güvenilir. Adamı geçen hafta aile yemeğine götürmüş." Denenmeye değerdi, ben de zaten Handan'ın annesinin miras durumlarıyla ilgilenip babasını kalan senetler için tehdit etmeyi düşünüyordum. Bu senetlerden haberleri olmadığını biliyordum. Bunları bilerek öne sürmemiş, ileride lazım olur diye saklamıştım. Yani bana hâlâ borçları vardı.

"Tamam, benim için Handan'ın hâlâ Türkiye'de olup olmadığına bakar mısın? Eğer buradaysa hangi otelde kaldığını mesaj atarsın." Adam beni onayladıktan sonra telefonu kapatıp cebime koydum. Şirkete yaklaştığımız sırada mesaj geldi. Handan Türkiye'deydi...

"Engin geri dön. Bir yere gidiyoruz."

Engin hızlıca vardığımız otelin önünde durduğunda araçtan inip doğruca resepsiyona gittim. Lobi oldukça sakindi. Bunda hem mevsimsel durgunluk hem de saatin etkisi vardı. Cep telefonumla Handan'ı aradım, uzun uzun çalışların sonunda artık açmayacağını düşünürken telefonu cevapladı.

"Alp Ataman... Günaydın." Yılışık tavırları karşısında dişlerimi birbirine bastırıp derin bir nefes aldım.

"Lobideyim, gel." Telefonu kapattım. Lobideki koltuklardan birine oturup ceketimin düğmelerini açtım. Handan telefon görüşmemizden yirmi dakika sonra lobiye girdi. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle bana doğru yürümeye başladı. Ayağa kalkmadım ona yanımı işaret ettim. Yanıma oturup hardal rengi elbisesinden bacağını en iyi şekilde sergileyecek açıyı aldı.

"Dur tahmin edeyim, bu harika sürpriz ziyareti Nazenin'in izlediği videolara borçluyum." Ağzımdan bir *cık* sesi çıkardım, rahat bir tavır sergilemek için bacak bacak üstüne atıp biraz daha geniş oturdum.

"İzledi ama değil mi?" Heyecanla ellerini birleştirdi.

"Nazenin'in babasıyla ne konuştun?"

Handan bordo renk rujla boyalı dudaklarını büzdü. Bu halinden daha yapmacık olması mümkün değil gibiydi. "Ah, demek aile bağları o kadar da kötü değilmiş ha... İyi kalpli Nazenin, ne kadar da sevimli..."

Sinirlerimin gerildiğini boynumda atan damara bakarak anlayabilirdi. "Ama yakında çok üzülecek..." Dudaklarını bir çocuk gibi büktü.

"Sana anlatamıyorum sanırım, videolar zerre kadar umurumda değil. İstediğin yere verebilirsin. Nazenin'i ailesiyle vurmaya çalışıyorsan bunu o adamla yapmamanı tavsiye ederim. Nazenin onu umursamıyor... Umurunda değil."

Handan anlıyormuş gibi başını salladı. "Benim bildiklerimi bilse umurunda olurdu. Hem o videolara şimdilik ihtiyacım yok. Tabi yakında olacak, hem de çok fazla. Videoları basına vermeyeceğim, korkma. Daha yaratıcı planlarım var." Kendime daha fazla hâkim olamayarak kolunu sertçe kavradım. Tutuşumun sıkılığı karşısında kaşlarını çattı, etrafta biri var mı diye hızlıca göz attı ama birinin olması benim zerrece umurumda değildi.

"Seni öldürürüm, Handan... Anlıyor musun? Şimdi söyle! Nazenin'in babasıyla ne konuştun?" Handan kolunu kurtarmak için bir süre çırpındı ama tutuşumdan kurtulması mümkün değildi.

"Bana neden soruyorsun. Babası Silivri cezaevinde... Adı Ekrem Eren... Ben bulduysam sen de bulursun." Kolunu kurtarıp yanımdan kalkarak lobide ilerledi.

Nazenin'den...

Kızlar eve döndüğünde onlara olan biten her şeyi anlattım. Tabi ikisi de deliye döndü, hem de fazlasıyla. Eylül evden gittiği ve o kaltak geldiğinde burada olmadığı için kendini suçladı. Evde olsa ona yapacaklarını ballandıra ballandıra anlatırken Burcu da ona katkıda bulunarak bir sürü şiddet içerikli sahne planladılar. Kendimi bir cinayet romanının en dehşet verici sayfalarını okuyormuş gibi hissettim.

Hafta ortasına kadar tamamen geçmiş olan bulantım çarşamba günü baş gösterdi. Sabah kafamı klozetten çıkaramıyordum. İçtiğim suyu bile itinayla çıkarıyordum. Kızlar beni zorla hastaneye sürüklerken onlara itiraz etme şansım yok gibiydi.

"Alp'in haberi olmayacak..." dediğimde Eylül başını salladı. Bugün olması iyiydi çünkü Alp iş için şehir dışına çıkmıştı. Burcu bir taksi çağırdığında hep birlikte taksiye bindik. Hastane bahçesine taksiden indikten sonra dâhiliye bölümüne girdik. Doktora şikâyetlerimi anlatırken bile geriliyordum. Hastane ortamından hiç ama hiç haz etmiyordum. Buranın beni iyileştirmesi gerekiyordu ama sanki ben daha da hasta hissediyordum. Birkaç tahlil yaptıktan sonra sonuçları beklemeye başladık. Onlara bir şeyimin olmadığını okula gidip derse girmelerini söylememe rağmen beni dinlememişlerdi. Koridor fazla kalabalık değildi, bizim gibi tahlil sonuçlarını bekleyen birkaç insan dışında kimse yoktu. Eylül rahatsızlıkla yerinde kıpırdadı.

"Sence ne biliyor olabilir?"

Sorusunu anlamayarak baktım, daha sonra Handan'ın ailemle ilgili bildiği şeyi kast ettiğini anladım. Gözlerimi doğruca ellerime diktim. "Hiçbir fikrim yok. Yani ailem öyle sırları olacak bir aile değildi. Babam bir canavardı ve annemi öldürdü. Bundan daha kötüsünü bilebileceğini sanmıyorum. Sadece canımı sıkmak istedi, buna eminim."

Eylül'ün yüzü anında bembeyaz oldu. Babamın annemi öldürdüğünü öyle normal bir şeymiş gibi ağzımdan çıkarmam ona garip gelmiş olmalıydı. Aslında ben senelerce içimde bununla mücadele etmiştim ve şimdi bunlarla yüzleşiyor olmak bende bir güç sağlamıştı. Bunu inkâr edemezdim. Doktorum haklıydı, kaçtıkça peşimden geliyorlardı. Yüzleşmek, geçmişle savaşmak beni daha cesur ve korkusuz yapıyordu.

Burcu sinirle kaşlarını çattı. "Bu çok adice, seni tamamen savunmasız olduğun bir yerden vuruyor, Naz."

Başımı salladım. "Yumuşak etimi biliyor. Saldıracak ama artık umurumda değil. Kimseden bu durumu saklamama gerek yok. Zaten hayatımdaki önemli insanlar bunu biliyor" dediğimde Eylül elime uzanıp dostça sıktı. Burcu da saçımı okşayarak bana destek olduğunu hissetmemi sağladı.

Doktor bizi içeri çağırdığında istemsizce gerilmiştim, umarım ciddi bir hastalığım falan yoktur. Bir de hastalıkla uğraşamazdım. Doktorun masasının önünde duran koltuklara oturduk. Bilgisayar ekranından tahlil sonuçlarıma göz atarken dudaklarını büzmüş eliyle sakalına dokunuyordu. "Sanırım size ben yardımcı olamam." Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu da ne demekti? O kadar ciddi derecede hasta olamazdım, hem adam doktordu. Yani o yardım edemezse kim edebilirdi? Yoksa sorunum psikolojik miydi?

"Anlamadım?" dediğimde doktor gülümsedi.

"Kadın doğum doktoruna gitmelisiniz, Nazenin Hanım."

Ben hâlâ anlamamıştım. "Sorunum kadınsal mı? Mide bulantılarım..." Doktor kaşlarını kaldırıp gözlerini açarken Eylül garip garip yüzüme bakıyordu. Burcu'ysa sanki evrenin sırrını çözmüş gibi bir aydınlanma yaşıyordu.

"Hamilesiniz..." Bu kelimeden sonra artık hiçbir kelimenin önemi yok gibiydi. Doktorun söyledikleri bir dizi gereksiz sesti. Radyoda dinlediğim şarkı arasına giren cızırtıydı ve sesini kısmıştım. Bir şeyler anlatıyordu, ağzı oynuyordu. Ama onu anlayamıyordum. Eylül'e baktım, gözleri kocaman açılmış sırıtarak bana bakıyordu. Burcu birkaç defa zorlukla yutkundu. Hayır, hayır... Bu olamazdı, bir yanlışlık vardı... Biz korunuyorduk, yani o ilaçlar işe yarıyordu. Başka bir doktora gidecektim, kadın doğuma falan gitmeyecektim. Bu hastane –özel *de olsa*- berbattı. Doktorun odasından çıktığımızda kendimi bir yerlere yığılmak üzereymişim gibi hissediyordum. Burcu koluma yapışarak beni kadın doğum servisine sürüklerken ayaklarım ona itaat ediyordu. Eylül'se koşar adım peşimizden geliyordu. Kadın doğum doktoru da ek tahliller istedi. Kızların etkisi altında testleri yaptırdım, yine bir sandalyede oturmuş bekliyorduk. Bu sefer dâhiliye servisinde değildik, kadın doğum servisindeydik. Bu çok daha kötüydü.

"Bu olamaz." İşte ağzımdan çıkan ilk cümle bu olmuştu.

"Neden olmasın, doktor olduğunu söylüyor. Neyse, kadın doğum doktoru net bir şey söyler." Burcu'nun bilmiş cevabına karşılık gözlerimi devirdim. Eylül derin bir nefes aldı.

"Vay be, şu işe bak!" Ah, bu berbat bir durumdu... Ben ne yapacaktım? Alp evlilik ve çocuk istemiyordu. Tabi ben de kendi başıma bir çocuğa bakamazdım. Onun kimsesiz olmasına gönlüm razı olmazdı. Bir ailede yetişmeyecekse çocuk yapmak bencillikti. Hem daha okuyordum. İşim yoktu, param yoktu, kimsem yoktu... Bir çocuğa verebilecek hiçbir şeyim yoktu. Doktor bizi nihayet çağırdığında kafayı yemek üzereydim. Tahlillere baktıktan sonra ultrasonla kontrollerimi yaptı.

"Henüz dört haftalık ve gelişimi oldukça iyi... Sağlık açısından bir şey görünmüyor. Mide bulantılarınız bir süre daha devam eder..." Gerisi yine birtakım cızırtıdan ibaretti. Âdetim dört gün gecikmişti. Evet, saat gibi bir sistemim vardı bir gün bile gecikmezdim. Ama dört gün için de endişelenecek

değildim. Mevsimsel diye düşünmüştüm... Doktora acı dolu gözlerle baktım.

"Ama ben... Yani biz korunuyorduk." Doktor ne demeye çalıştığımı anladığında gülümsedi.

"Ne ile?"

"İlaç... Doğum kontrol hapıyla..." Kafasını sallarken bana bakıyordu.

"Peki, hiç atladınız mı? Kullanmayı unuttuğunuz oldu mu?" Evet, lanet olsun, evet... Bunu düşünememiştim. Alp'le barıştığımız zaman bir iki sefer ilişkiye girmiştik ve ben bunu tamamen atlamıştım. Uzun süre düşününce doktor tekrar gülümsedi.

"Görünüşe göre atlamışsınız." Başımı sallayarak onu onayladım.

"Bebeği istemiyor musunuz?" Gülümsemesi bir anda soldu ve ben ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı ısırdım. Bakışlarımı kadından kaçırdım.

"Henüz emin değilim." Anlıyormuş gibi başını sallarken tüm neşesi kaybolmuştu.

Doktordan çıkmış, taksiyle eve gidiyorduk. Eylül de Burcu da tek kelime etmiyordu ve ben de konuşma havamda değildim. Üçümüzde de yoğun bir sessizlik vardı, kimse ne söyleyeceğini bilmiyordu. Eve girdiğimiz gibi kendimi koltuğa attım. Büyük bir şok yaşıyordum. Kapıda dikilen Burcu başparmağını ağzına sokmuş parmağını dişliyordu, sanırım kendini benim yerime koyuyordu. Eylül hiçbir şeyi takmayan o halini yine gösterdi, tam karşımdaki koltuğa oturarak coşkuyla haykırdı.

"Teyze oluyorum yani..." Bakışlarımı gördüğünde gülümsemesi yok oldu.

"Ben ne yapacağım?" Eylül yerinden kalkarak yanıma oturdu, bir elini sırtıma koydu. Bana güç vermek ister gibiydi. Burcu'ysa tam ayaklarımın dibine oturdu.

"Senin tek başına yapacağın bir şey yok, Naz. Alp'le bir karar vereceksiniz. İkiniz de bebeği istiyorsanız gelinlik seçmek için acele etmelisin, birkaç ay sonra karnı belli olan bir gelin olmak istemezsin." Şaşkın şaşkın Burcu'ya baktım. Alp'e bunu asla söyleyemezdim. Bebek ve evlilik fikirlerine nasıl yaklaştığını kulaklarımla duymuştum. Şimdi bunu ona direterek bencillik edemezdim. Hem benimle sadece hamile kaldığım için evlenmesi düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

"Alp evlenmek istemiyor, Burcu." Burcu'nun ağzı bir O biçimini aldı.

Eylül'ün ince kaşları belirgince çatıldı. "Bunu konuştunuz mu?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Ama Timur'la konuşurken onları duydum. Benimle sırf hamile kaldığım için evlenmesini istemiyorum. Beni sevmediği zaman ne olacak? Tamam, şimdi sevdiğini söylüyor ama ya sıkılırsa? Ya başka birini bulursa? Beni başından atacak... Çocuğumu bir ayak bağı olarak görüp evliliğe devam etmesine de gönlüm razı olmaz. Benden boşanacak, çocuğumuzu ayda bir benim zorumla görecek, bana nafaka ödeyecek..." Düşüncesi bile midemi burkup bağıra bağıra ağlamak istememe neden oluyordu.

"Ben bunu kaldıramam... Daha doğmamış bir bebeğe de bunu yaşatamam. Alp bebeği istediğini söyleyecektir muhtemelen. Ama bu onu istediği için değil, beni ortada bırakmak istemediği için olacak."

Eylül saçlarımı okşarken öksürüp boğazını temizledi. "Bunları onunla konuşabilirsin, Naz. Tüm korku ve düşüncelerini söyle... O senin sevgilin ve bebeğinin babası. Kusura bakma ama bu kararı kendi başına alamazsın."

Burcu da onu onaylayarak araya girdi. "Eğer ondan gizli bir şey yaparsan bu daha büyük bencillik olur." İkisi de doğru söylüyordu ama ben Alp'le bunu konuşacak kadar güçlü değil-

dim. Bunu ona söyleyip bana sunacaklarına razı olamazdım.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" Sorusu karşısında derin bir nefes aldım.

"Dünyaya bir bebek getiremem..."

Alp'ten...

Sonunda bugün kendime bir boşluk yaratıp şu görüşmeyi ayarlayabilmiştim. Avukatlarımdan birini arayıp Silivri Ceza Evinden Ekrem Eren'le görüşme istediğimi söyleyince bana kısa sürede özel bir görüşme ayarlamıştı. Tabi bu tamamen Nazenin'den gizli yapacağım bir şeydi. Onun bu gereksiz konularla üzülmesini istemiyordum. Bu işi ben halledecek, Handan'ın o çok güvendiği şeyin ne olduğunu öğrenecektim. Gardiyanın eşliğinde görüşme odasına alındım. Görüş odası boğucuydu. Pencereden cılız bir ışık giriyor, etrafında dört sandalyenin dizili olduğu tahta masayı aydınlatıyordu. Bu tarz yerlerden nefret ediyordum. Oturarak onu beklemeye başladım. Gardiyan yanında oldukça yapılı bir adamla içeri girince gözlerim doğruca adama kilitlendi. Uzun boylu olmasına rağmen hafif kambur duruyordu, geniş omuzları düşüktü. Sanki işlediği o büyük suçun ağırlığı omuzlarına ve sırtına binmiş gibiydi. Siyah saçları yer yer kırlaşmış, sakallarına karışıyordu. Saçlarıyla aynı renk siyah gözleri vardı ve insanı korkutacak kadar sert bakıyordu. Benim Nazenin'ime hiç benzemiyordu... Nazenin kırılgan, naif, kibardı... Ona dokunurken kırılacağından korkuyordunuz ama karşımdaki adam tam bir canavar görüntüsündeydi. Beni görünce duruşunu dikleştirdi, sanırım pek ziyaret edilmiyordu. Gözlerinde şüphe geziyordu. Yerimden kalkmadım elimi uzatmadım.

"Ben Alp Ataman..."

Adam tek kaşını havaya kaldırdı. "Sizi tanıyor muyum?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Ama ben sizi tanıyorum." Ona karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Oturun, birkaç sorum olacak."

Adamın siyah kaşları belirgince çatıldı. "Sizi tanımıyorsam ne konuşabiliriz? Bence bu görüşme burada bitti..." Arkasını dönmek için yeltendi.

"Ben Nazenin'in kocasıyım." Adam duraksadı. Önce bana baktı, daha sonra kafasını önüne eğdi. Sanki Nazenin ismini duymak ona kendini rahatsız ve suçlu hissettirmişti. Ben sert bakışlarımla onu tartıyordum. Aslında aklımda böyle bir şey söylemek yoktu. Fakat adamın başka türlü benimle konuşmayacağı açıktı ve ben o bilgileri istiyordum. Bir şey söylemeden karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Onun haberi var mı?" Kafamı iki yana salladım.

"Ona söyleyecek misin?" Tekrar kafamı iki yana salladım.

"Nazenin buraya geldiğimi bilmeyecek. Sizin adınızı duymak bile isteyeceğini sanmıyorum. Benim bazı cevaplara ihtiyacım var, o yüzden buradayım. Yoksa bu bir aile toplantısı değil. Buraya sizi ziyarete benden başka kim geldi?" Adam elini sakallarında gezdirdi.

"Bu zaten bir aile toplantısı olamaz... Diğer konuya gelince, Nazenin'in bir arkadaşı geldi. Sarışın güzel bir bayandı." İlk dediğini anlayamamıştım. Handan ona benim Nazenin'in sevgilisi ya da başka bir şeyi olduğumu falan mı söylemişti?

"Ona ne anlattınız?" Ellerimi masaya dayayarak bedenimi biraz germiştim.

"Nazenin'in bilmesini istediğim şeyleri. Ona yurtta kalırken defalarca mektup yazdım ama hepsi geri geldi. Sana anlatsam bile ona anlatmayacağını söyledin. Bu durumda kendimi yormama gerek yok." İşte şimdi sinirleniyordum. Zaten bu karşımdaki adamın Nazenin'in canını yaktığını, onu üzdüğünü, hayatını mahvettiğini bilmek onu öldürmem için

yeterliyken karşımda ukalalık yapması sinir katsayımı daha da arttırıyordu.

"O kadın Nazenin'in arkadaşı falan değil. Ona bir şey anlatmayacak... Nazenin'e yaptığınız şey yüzünden sizi öldürmek istiyorum. İtiraf etmem gerekirse gerçek bu... Onun saçının teline zarar gelmesi halinde dünyayı yerinden oynatırım ve eğer anlattığınız şey Nazenin'e zarar verecek, onu üzecek bir şeyse bu duvarların ardında olmanız sizi korumaz." Adam gözlerini benden kaçırdı, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi anlatmaya başladı.

"İçimde bir canavarla yaşadım... Bunun ne demek olduğunu bilemezsin, bir şey beni boğuyordu, beni ele geçiriyordu ve ben kendimde olmuyordum." Onun ne demek olduğunu biliyordum, uyuşturucudan bahsediyordu. Ben de yıllarca o canavarla yaşamıştım. Ama ben asla sevdiğim insanlara zarar vermemiştim. Evet, çok kötü şeyler yapmıştım... Annemin ruhuna saygısızlık etmiş, babamı bolca utandırmıştım. Fakat benim asıl zararım kendimeydi. Bu karşımdaki adam ise kızının gözleri önünde annesini, sevdiği kadını öldürmüştü. Ona işkence etmişti... Bu işkenceler zevk için yapılanlardan değildi.

"Nazan'ı çok sevdim. Aynı köylüydük, ona çocukluğumuzdan beri âşıktım." Zihnine gelen anıyı düşündüğü açıktı, dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Nazan köyün en güzel kızıydı. Bense serserinin tekiydim. Beni istemezdi..." Ellerini saçlarının arasından geçirip tekrar masaya indirdi. "Benim en yakın arkadaşıma âşıktı. Arkadaşım da ona... Birbirlerine sözler veriyor, mektuplar yazıyorlardı. Bir gün onları gördüm, tarlada..." Yüzünü buruşturdu. Ellerini birbirine kenetlemiş, parmak boğumları beyazlayana kadar sıkmıştı. Bense tüm dikkatimi ona vermiştim, bu hikâyenin nerede son bulacağını düşünmekten çoğu şeye konsantre olamıyordum. Şimdi anlattıkları hikâyenin beni ilgilendirmeyen kısmıydı, beni ilgilendiren kısmı Nazenin'in üzülüp üzülmeyeceğini öğreneceğim yerlerdi.

"Babası Tarık için evleneceği bir kız buldu, kız akraba-

larıydı ve Tarık'ın onunla evlenmesine karar verdi. Ona söz hakkı bile vermeden Tarık'ı doğruca askere gönderdiler. Bir hafta sonra onu ziyarete gitmeye karar verdim. Askerliğini İstanbul'da yapıyordu ve benim de o zamanlar İstanbul'a yerleşme hayalim vardı. Babam tanıdıkları vasıtasıyla bana bir memuriyet ayarlamıştı. Nazan benim İstanbul'a gideceğimi öğrenince Tarık'a yazdığı mektubu bana verdi." İşte mesele şimdi ilgimi daha çok çekmeye başlamıştı. Adam bana bakmadan anlatmayı sürdürdü.

"Mektubu okudum, zaten hepsini açıp okuyordum. Ama bu mektup çok başkaydı... Nazan mektupta hamile olduğunu yazmıştı. Oldukça çaresiz olduğu yazdıklarından belliydi. Küçük yerlerde böyle şeyler hoş görülmezdi. Tarık'tan yardım istiyordu, bir çıkış yolu bulmasını diliyordu." Kaşlarımı çatarak yüzüne bakarken kravatımı biraz gevşettim.

"Ona mektubu vermedin değil mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Mektubu yırtıp attım. Tarık'a da Nazan'a açıklama borçlu olduğunu, kızı oyalamamasını söyledim. Babasının sözünü dinleyeceğini tahmin ediyordum, onun sözünden çıkmazdı. Hem ondan birkaç yaş büyüktüm, benim önerilerimi dinlerdi. Tarık Nazan'a mektup yazdı, ona artık ümidini kesmesini söyledi." Tam anlamıyla dehşete düşmüştüm, nefes dahi alamıyordum. Odanın boğucu havası daha da boğucu bir hal alırken etrafımdaki dört duvar üstüme üstüme geliyordu. Karşımdaki adam benim burada olduğumu bile unutmuş gibi kendi kendine anlatmaya devam ediyordu. Sanki bir nevi günah çıkarıyordu. Ateşler saçan siyah gözlerini benim gözlerime dikip nefretle kelimelerini haykırdı.

"Onu o an kaybetti... Ben olsam ondan asla vazgeçmezdim!" Kendini sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldı.

"Ben onu ne zaman kaybettim, biliyor musun? Onu hiç kazanamayacağımı anladığımda... O hiç benim olmayacaktı, bana hep nefretle bakacaktı... Bu beni deliliğe sürükledi." Elleri masanın kenarlarını sanki kıracakmış gibi sertçe kavramıştı.

"Nazan mektupta yazanları okudu. Yıkıldı... Onu yatıştırmak için yanında ben vardım. Ona bebekten haberim olduğunu, benimle evlenirse bebeğe de ona da bakabileceğimi söyledim. İstanbul'a giderdik ve kimsenin o çocuğun Tarık'tan olduğundan haberi olmazdı." Üzüntü yüzünü ele geçirdi. Nefretle karışmış, adamı boğuyor gibi görünüyordu.

"Nazan bunu kabul etmedi..." Durdu... Ağzından tek söz çıkmıyordu.

"Anlat!" Sesim tahminimden yüksek çıkınca kapıda dikilen gardiyan bize odaklandı. Kendime hâkim olmak için nefes alıp verdim, adamın yakasına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Onu tehdit ettim. Her şeyi babasına ve bütün köye anlatacağımı söyledim. Onu çaresiz bıraktım, defalarca onu sıkıştırdım. Direncini son damlasına kadar kırdım... Sonunda başka şansı kalmadı ve benimle evlenmeyi kabul etti. Düğünden hemen sonra İstanbul'a gittik. Nazan yedi ay sonra doğum yaptı. Bir kızı oldu... Onu benimle olması için her seferinde zorladım. Gözünde zamanla bir canavara dönüştüm. İkimizin bir çocuğu olsun istedim ama Nazan bir daha hamile kalamadı. Zaten ben de uyuşturucuya başlamıştım. Nazan'ın gözünde artık tam anlamıyla bir canavardım. Ona yapmak istemeyeceğim şeyler yapıyordum. Hayatını zindana çevirmiştim..." Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlayınca birkaç defa sesi gitti.

"Onu sevdim... Onu deli gibi sevdim. Her şey bu hastalıklı sevgim yüzünden oldu. Onu bencilce bana ait olması için zorladım, olmayınca da bir şeytana dönüşüp meleğimin bütün kanatlarını kopardım. En sonunda onun hayatına son verdim. Ben bir canavarım, ben bir canavarım, anlıyor musun? Hayatım boyunca âşık olduğum tek kadını... Bu ellerle öldürdüm... Defalarca ölmeyi denedim ama yapamadım. Lanet olsun, onu öldürdüm ama kendimi öldürmeyi becerememedim." Ellerini ağlayarak bana gösterince bileklerindeki derin kesikleri gördüm. Gardiyan yanımıza geldi, ona sorun olma-

dığını belirtir bir işaret yaptım fakat adam çıldırmış gibi aynı şeyleri tekrar ediyordu.

"Gerçek babası sen değilsin, değil mi?" Kafasını iki yana salladı.

"Bana soyadını söyle. Nerede yaşadığını söyle." Adam cevap vermeyince hızla yerimden kalkıp yakasına yapıştım.

"Sana söyle dedim." Gardiyan hemen aramıza girerek adama kelepçelerini geçirdi, beni ise uyarıyordu. Fakat onu dinlemiyordum. Gardiyanın söyledikleri umurumda değildi.

"Tarık Tekin. Gelibolu..." Sadece bu cevapları alabilmiştim. Gardiyan adamı kolundan tutup götürürken orada öylece kalakaldım.

Nazenin'den...

Koca gün yatakta büzülüp ne yapacağımı düşünmem ve bolca ağlamam gerekiyordu ama bunu yapmadım. Çıldırmış gibiydim kafamı dağıtmalıydım. Hem bugün zaten okuldan kaytarmıştım, bir de iş yerimden kaytarmak istemiyordum. Hazırlandığımı görünce Eylül şaşkın şaşkın bana baktı.

"Nereye gidiyorsun? Alp'le mi konuşacaksın?" Alp ismini duymak dayanılmaz bir mide ağrısına sebep oluyordu, onunla bu konuyu asla konuşamazdım.

"Hayır, onunla konuşmayacağımı söylemiştim, Eylül. İşe gidiyorum..."

Eylül onaylamaz bakışlarla beni süzerken dudaklarını büzdü. "Anlıyorum, bunun için biraz daha zamana ihtiyacın

var. Kafanı dağıtacak kadar iyi hissediyorsan bence de işe gitmelisin." Ona gözlerimi devirirken çizmelerimi giyiyordum. Kapıyı arkamdan kapatarak asansöre bindim. Bunu kendi başıma halletmeliydim. Alp'i istemeyeceği şeyler yapmaya itemezdim. Şemsiyemi açıp yağmurun altında metroya doğru yürümeye başladım. Bu yürüyüş sırasında da kafam bir sürü şeyle doluydu. Bu seneyi bir an önce atlatmaktan başka bir şey istememiştim. Daha finalleri bile giremeden hamile kalmıştım. Kahretsin! Evli bile değildim... İnsanların bana ne gözle bakacağını düşündükçe boğazımda ağlama isteğimi belirten bir yumru beliriyordu.

Ofisten içeri girip şemsiyemi girişin yanına bıraktım. Yeliz beni bankonun ardından süzdü.

"Hoş geldin, Naz. Bugün erkencisin?" Başımı sallayarak onu onayladım. Gelmem gereken saatten bir saat kadar erken gelmiştim. Çünkü lanet olsun ki aklım karmakarışıktı.

"Evet, biraz rahatsızdım. Sabah okula gitmedim."

Yüzümü dikkatle incelerken gözlerini kıstı. "Solgun görünüyorsun. İyi olduğuna emin misin?" Tekrar başımı salladım, daha fazla konuşmak istemiyordum. Ona hafifçe gülümseyip çalışma ofisine geçtim. Şükürler olsun içeride kimse yoktu, doğruca masama geçtim ve bilgisayarımı açtım. Üzerinde çalıştığım çizimlere devam ederken kafamı başka bir yere verebilirdim. Bugün Alp'in işlerinin çok yoğun olması ve beni aramaması tamamen benim şansımdı. Tam kararımı verene kadar onu bir süre görmesem iyi olabilirdi. Çıkış saati gelene kadar yapılacak ne kadar iş varsa hepsini yaptım. Hatta benim işim olmayan ne kadar iş varsa onları bile yapmaya başlamıştım. Yeliz ofisin ışıklarını kapatırken bana seslendi.

"Naz?" Kafamı 2013 yılının dosyalarından kaldırıp ona baktım. Dört sene öncesinin dosyalarını inceliyor olmam durumun vahametini gösteriyordu.

"Artık çıkış saati geldi. Yani tabi işin varsa bina akşam ona kadar açık."

Yerimden kalkıp masamdan çantamı aldım. "Hayır, sanırım bugünlük bu kadar yeterli" dedikten sonra Yeliz'le birlikte ofisten çıkarak asansöre bindik.

"İşin yoksa bir şeyler yapalım mı?"

Dalgınlığımdan onun sorusuyla sıyrıldım. "Üzgünüm, sanırım eve gidip biraz uzanmalıyım. Kendimi iyi hissetmiyorum." Yeliz anlayışla gülümserken ben onu ikinci kez reddetmenin suçluluğunu yaşıyordum. Birbirimize iyi akşamlar diledikten sonra tekrar metroya binerek eve döndüm. Evden içeri girdiğimde kızları televizyon başında buldum. Kendimi odama kapatmamak için yanlarına oturarak adını bile bilmediğim bir diziyi izlemeye başladım. Polisiye tarzı alt yazılı bir diziydi ve kızlar pür dikkat izliyorlardı. Reklam arasında ikisi de kafalarını bana çevirdi, aramızda süren sessizliği bozan Burcu oldu.

"Alp'i gördün mü?"

Yediği çekirdeklerden bir avuç aldım. "Hayır, şehir dışındaydı. Daha dönmedi." Burcu kaşlarını kaldırıp bana bakmayı sürdürdü, bense çekirdekleri ayıklıyordum.

Bu sefer araya Eylül girdi. "Ne yani, hiç konuşmadınız mı?" Kafamı iki yana salladım. Aslında bu pek normal bir durum değildi. Alp beni sürekli aramayı bir alışkanlık haline getirmişti.

"Aramaması garip aslında, sanırım işleri yoğun" dediğimde Eylül bana şüpheyle bakarken dizi tekrar başladı. Ona ekranı işaret ettim.

"Diziniz başladı, hadi size iyi seyirler." Yanlarından kalkarken arkamdan söylenmelerini duydum ama şu an canım bu konuları konuşmak istemiyordu. Kıyafetlerimden kurtulup bir duş için banyoya girdim. Suyu açıp sıcak suyun altında rahatlamaya, gevşemeye çalıştım. Beynim çok bulanıktı, deli gibi ağlamak istesem de yapmamak için büyük çaba harcıyordum. Eğer tek damla yaş akıtırsam devamı gelirdi ve kendimi toplayamazdım. Banyodan sonra kendimi oda-

ma hapsederek okumak için bir kitap bulup yorganın altına girdim. İstemsizce elim karnıma gitti, düz karnıma dokunduğum anda hemen kendimi toparlayarak elimi oradan çektim. Yapamazdım... Bu çok zordu. Onu dünyaya getirirsem kendimden çok ona kötülük yapmış olurdum. Kafamı iki yana sallarken gözyaşlarımı geri göndermek için dudaklarımı sertçe ısırdım, acıya odaklandım. Bunu yapamazdım... Şu an acıya ihtiyaç duyduğumu hissettim. Bedenimin çektiği acıyla her şeyi unutuyordum, bunu da unutmak istiyordum. Gözüm tekrar telefonuma kaydı. Alp'ten gelen bir arama ya da mesaj yoktu. Bu çok garip bir durumdu, beni neden aramıyordu? Telefonu elime alarak Alp'in numarasını tuşladım. Bir kaç kere çaldıktan sonra açıldı.

"Nazenin?" Saat dokuzu geçiyordu, bu saatte aramamı garipsemiş olmalıydı.

"Seni merak ettim..."

Telefonun diğer ucunda bir duraksama yaşadı. "Şey... Şehir dışındaydım. Şimdi yoldayım, geri dönüyorum."

Bir yanım onu görmeye ihtiyaç duyarken diğer yanım bundan kesinlikle kaçınmam gerektiğini söylüyordu. "Seni görmek istiyorum..."

Alp'ten yine bir sessizlik geldi, sonra hafifçe öksürdü. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Gülümsediğini telefondan bile hissedebiliyordum. Evet, kendime inanamasam bile onu görmek istiyordum, buna ihtiyaç duyuyordum.

Tabi sadece Alp'in bana vereceği bir şeye de... "Eğer işin varsa sorun değil" dediğimde Alp lafımı kesti.

"Hayır, hayır... Senden önemli hiçbir işim yok. Yarım saat sonra evin önündeyim." Telefonu kapattıktan sonra üzerime öylesine bir şeyler geçirip başarabildiğim kadar saçlarımı kurutmaya başladım.

Eylül kapıdan kafasını uzatarak öksürdü. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Makinenin ayarını düşürüp kurutmaya devam ederken,

"Evet, Alp beni almaya geliyor. Sabah okulda görüşürüz" dedim. Eylül anlayışla gülümsedi.

"O konuyu konuşmayacağım, Eylül. Buna daha hazır değilim..." Eylül sıkkın bir şekilde iç çekip kapıyı arkasından kapatıp gitti. Ben saçımı kurutmayı bitirdiğimde telefonum çalmaya başladı. Alp'in aramasını cevaplarken evden çıkmak üzere kapıya yöneldim.

"Kapının önündeyim, bebeğim." Ayakkabılarımı ayağıma geçirip asansöre yöneldim.

"Tamam, ben de evden çıkıyorum" deyip kapattığım telefonu cebime koydum. Derin bir nefes alarak asansöre bindim. Alp'in bir şey anlamasını istemiyordum, bu yüzden oldukça doğal davranacaktım. Kendimi apartman kapısından akşam serinliğine atınca bir an ürperdim. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Alp arabanın yanında dikiliyordu. Yorgun görünüyordu, saçları dağınıktı. Montunun içinde ceket ve kravatı da yoktu, ki bu pek Alp'lik değildi. Arabanın önüne gidene kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra beni bir anda kollarının arasına çekti, neye uğradığımı şaşırmıştım. Sıcak gözyaşlarımı göğsüne akıtmamak için büyük mücadele veriyordum. Burnunu boynuma gömerek derin bir nefes çekti.

"Alp..." dediğimde bana sarılmaya devam ediyordu. Bunu fark ederek hafifçe geriledi ama kolları hâlâ üzerimdeydi.

"Seni özledim..." Gülümsemek için yoğun bir çaba sarf ettim. Sanırım dudak kaslarım bendeki hâkimiyetlerini kaybetmişti.

"Ben de..." Alp bana arabanın kapısını açtı, sıcak araca binince bedenimdeki titremenin geçeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım, hâlâ titriyordum. Alp diğer tarafa dolandı, yerine oturup aracı çalıştırdı. Alp'in evine doğru yolculuğumuz başlamıştı ve evinin uzaklığı düşünüldüğünde onunla konuşmak zorunda kalacaktım. Bunu en aza indirmek için radyo paneline uzanıp bir şarkı bulmak için frekanslar arasında dolaştım. Alp de oldukça dalgın görünüyordu. Bulduğum bir pop şarkıyı bıraktım, gözlerimi yola diktim.

Alp'ten...

Cezaevinden çıktıktan sonra kendimi tamamen kaybetmiştim. Olanlara inanamıyordum. Nazenin böyle bir şeyi kaldırabilir miydi? Zaten kırık dökük olan o iç dünyasında nasıl bir sarsıntı yaratırdı? Her şeyi araştırdıktan sonra Nazenin'in doktoruyla bu durumu ona nasıl anlatacağımızı konuşacaktım. Bunları ona anlatmak benim için bile fazlasıyla zor olurdu. İlk iş olarak cebimden telefonumu çıkarıp Engin'i aradım. Ona Gelibolu'da yaşayan Tarık Tekin isimli otuz beş yaş üstü herkesi araştırmasını söyledim. Tabi çok acil olduğunu da ekledim. Silivri'den ayrılamazdım, buradan hemen Gelibolu'ya geçmem gerekebilirdi. Bu yüzden Engin'den gelecek araştırma sonucunu beklerken aracımı sahile yakın bir yere çektim. Aklımın bir köşesinde hep Nazenin vardı... Onu ararsam bir terslik olduğunu mutlaka anlardı. Bir şey anlamaması gerekiyordu. En azından ben gerçek babasını bulup Handan'ın bu konuyu nasıl kullanacağını öğrenene kadar... Engin beklediğimden çok daha kısa sürede telefonuma isimleri göndermişti. Gelen isimler arasında benim için eleme yaparak şıkları azaltmıştı. Aralarından biri tanıma tam uyuyordu. Gelibolu, Bolayır köyünde doğduğu yazıyordu. Bu o adamın bahsettiği köy olabilir miydi? Hâlâ Gelibolu'da yaşıyordu. Kırk üç yaşındaydı. Tarık Tekin... Aracımı hiç düşünmeden Gelibolu'ya doğru sürdüm. Adamı bulmalı ve nasıl biri olduğunu görmeliydim. Önceden bilgi edinirsem kontrol benim elimde olurdu. Üç saat sonra Gelibolu'ya varmıştım. Engin'i tekrar aradım.

"Engin kırk üç yaşındaki Gelibolu'da yaşayan Tarık Tekin hakkında başka bilgi var mı?" Engin bir süre duraksadı.

"Efendim kendisi Gelibolu - Lapseki arası çalışan vapurlarda kaptanlık yapıyor. Evli ve bir de kız çocuğu var."

Aracın içinden kıyıya vuran dalgaları izlerken, "Ev adresini gönderir misin?" dedim. Engin beni onaylayıp telefonu kapattıktan beş dakika sonra telefonuma ev adresini gönderdi. Adresi navigasyona yazarak bana çizdiği rotayı takip etmeye başladım. Oldukça küçük bir yerdi. Limandaki kayıklar dalgaların etkisiyle savruluyordu. İlerideki kayalıkların üzerinde olta sallayan balıkçılar vardı. Navigasyonun bana çizdiği rotaya göre adresten fazla uzakta değildim. Limanın devamında kordon başlıyordu, kordonun kenarına sıralanmış kafelerin üst katları apartmandı. Navigasyon apartmanlardan birinin önünde beni durdurdu. Aracı yolun kenarındaki müsait bir yere park ettim. Kafamı kaldırıp navigasyonun beni getirdiği sarı renk bakımlı apartmana baktım. Adrese göre apartmanın beşinci katında oturuyorlardı. Apartmanın alt katındaki Limon Kafeye girip oturdum. Yanıma gelen garsona sade bir Türk kahvesi sipariş edip etrafa bakınmaya başladım. Garson boşboğaz birine benziyordu, tüm müşterilerle gerekli gereksiz muhabbet ettiği için kahvem şu anda buz gibi olmalıydı ama umurumda değildi.

Genç adam yanıma gelip kahvemi önüme bıraktı. "Yabancısınız herhalde?" İşte beklediğim gevezeliğe başlamıştı.

Başımı salladım. "Evet, İstanbul'dan geliyorum. Aslında birini arıyorum..."

Genç adam ilgiyle yüzüme baktı. "Öyle mi? Kimdir, belki tanıyorumdur?"

"Tarık Tekin. Kendisi vapurlarda kaptanlık yapıyor, benim de eski bir tanıdığım. Çok uzun zamandır görmüyorum kendisini."

Genç adamın gözleri parıldadı, adamı tanıdığı açıktı. "Tarık abi bu apartmanda oturuyor. En üst katta ama şimdi

evde değildir. Vapurlara gidersen orada bulursun." Başımı sallayarak onu onayladım. Garson bana baka baka yanımdan giderken kahvemden bir yudum aldım. Kahvemi içtikten sonra adamı araştırmak için tekrar limana, vapurların kalktığı noktaya döndüm. Kahvelerden birine girip adamı tanıyan birkaç kişi buldum. Hepsi de adamdan çok iyi *biri* diyerek bahsediyordu. İyi bir aile babası, çalışkan bir adam diyerek devam ediyorlardı. Onu görüp tanışmayı düşündüm ama sonra bundan vazgeçtim. Önce Handan'ın bu adamla ne gibi bir işi olduğunu öğrenmeliydim. Gerçeği o da biliyordu ve bunu kullanmayı düşünüyordu. İyi ama nasıl kullanacaktı? Bunu öğrenmeden başka hamle yapmasam daha iyi olurdu. Tekrar arabama binip İstanbul'a gitmek üzere yola çıktım. Telefonu Nazenin'i aramak için defalarca elime alıp geri bıraktım. Telefonu yirminci sefer geri bıraktığımda çalmaya başladı. Nazenin arıyordu. Beni görmek istediğini söylediği anda yönümü değiştirdim. Ben de onu çok özlemiştim... Nazenin'i evden aldım, onun yanındayken rahatlıyor ve gevşiyordum. Bir insanın başka bir insan üzerinde böylesine bir rahatlama yaratması normal miydi? Nazenin'in üzerinde garip bir durgunluk vardı.

"Hasta mısın? Rengin solgun..." Her zamankinden daha beyazdı.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, değilim. Sen de yorgun görünüyorsun."

Onu onayladım. "İşler yoğundu. Biraz yoruldum sanırım."

Anlayışla başını salladı. "Üzgünüm... Çalıştığını unuttum, yorgun olduğunu bilseydim seni rahatsız etmezdim." Ona kaşlarımı çatarak bakınca suçlulukla bakışlarını benden kaçırıp karşıya odakladı.

"Beni asla rahatsız etmeyeceğini biliyorsun, Nazenin. Bir daha böyle bir şey söyleme." Elimi uzatıp küçük beyaz elini avcumun içine alarak dudaklarıma götürüp öptüm. Evin

önünde aracı durdurup Nazenin'in kapısını açtım. Birlikte içeri girdik. Nazenin garip garip yüzüme bakıyordu.

"Bebeğim, bir soruna olmadığına emin misin?"

Gözlerini benden kaçırıp yerdeki seramikleri incelemeye başladı. "Aslında senden bir şey istiyorum."

Çenesini kavrayarak yüzünü bana bakması için kaldırdım. "Sadece iste..."

Onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Bunu bilmesi gerekiyordu. "Odaya gidebilir miyiz?"

Şaşırarak gülümsedim. "Bebeğim, sevişmek istiyorsan bunu söylemen yeterli. Tabi ki yatak odasına zevkle gider, seni bayıltana kadar orgazm yaşamanı sağlarım."

Nazenin'in yanaklarında beliren kırmızılıklar onu inanılmaz sevimli ve seksi gösteriyordu. Şimdi bile bu işi yapabilirdim. Beni arzulaması mükemmeldi. Ama Nazenin kafasını iki yana salladı. "Sevişmek istemiyorum. Yani istiyorum ama gitmek istediğim yer yatak odası değil." Çatı katında mı? Bahçe de mi? Nerede sevişmek istiyor olabilirdi, bana her yer uyardı. Sonuç olarak Nazenin'in içine gömüleceksem gerisinin önemi yoktu. Fakat Nazenin'in bakışlarında bir gariplik vardı. Bundan pek hoşlanmamıştım.

İşaret parmağını havaya kaldırıp bana yukarıyı gösterdi. "Zevk odası..."

Kaşlarımı çattım. Neden böyle bir şey istiyordu ki? Tamam, daha önce de bunu istediği zamanlar oluyordu. Bunun için Nazenin'i yargılayamazdım; çünkü ben de acı vermekten zevk duyuyordum. Fakat şu an neden, "Bunu neden istiyorsun?"

Dudaklarını ısırdı. "Sadece istiyorum, Alp. Bir nedeni yok. Sen istediğin zaman ben sana neden diye sormuyorum, benim istiyor olmamın nesi yanlış?" Bir şey söylemedim, sadece Nazenin'i elinden tutarak asansöre yönlendirdim. Zevk odasına giderek kapısını açtım, önce onun girmesi için bir

adım geriledim. Nazenin kararlı adımlarla odanın ortasına kadar yürüdü. Elimle etrafı işaret ettim.

"Hangisi?"

Etrafa göz attı, bakışları bana döndü. "Seçmeme izin mi vereceksin?"

Kafamı salladım. "Madem senin isteğin üzerine olacak, o halde seçebilirsin... Seç hadi, hangisi..." Etrafa biraz daha göz attı, karar veremiyor gibiydi. Birkaç aletin etrafında dolaştı. Sonra siyah perdenin arkasına girip gözden kayboldu. Peşinden gitmedim, geri gelmesini beklerken bedenim titriyor ve terliyordum. İlk defa birinin alet seçmesine ve oyunu yönetmesine izin verecektim. Nazenin'in acı dayanıklılığı düşünülürse... Bunun benim için çok zorlu olacağını biliyordum, belki de en başında ona *hayır* demeliydim. Nazenin geri döndüğünde elinde siyah saçaklı kırbaçlardan birini tutuyordu. Hayır, o tuttuğu ince uçlu siyah saçaklı kırbaçtı ve o ince uçlar hızla çarptığında insanın bedenine saplanan iğnelerle aynı acı hissi yaratırdı. Çok zorluydu... Nazenin'in onu seçmiş olması şaşırtıcı değildi. Elinde kırbaçla birlikte zincir askılara doğru yürüdü. Zincir askıların asılı olduğu boyunduruğun önünde durdu. Boyunduruk tamamen el ve kafayı hareketsiz kılmak için kullanılan bir aletti. Ortasındaki deliğe kafasını kilitledikten sonra aynı hizaya ellerini sokarak tam bir hareketsizlik sağlardı.

"Bunu denemek istiyorum." Peşinden yürüdüm. Bir şey söylemeden kıyafetlerinden kurtulmasını izledim. Nefesim sıklaşmıştı... Bu beni çok heyecanlandırıyordu, hatta bunu yaparken pantolonuma boşalmam olasıydı. Bu yaptığı inanılmaz seksiydi. Kontrol ondaydı ve bunu nasıl yönlendirmesini gerektiğini çok iyi biliyordu. Tamamen çıplak kaldığında kırbacı bana uzattı.

"Bana ne istediğini söyle!" dedim.

İşte içimdeki efendiyi açığa çıkarmıştı. "Sert olmanızı istiyorum, efendim. Çok sert..."

Nazenin'den...

Bu cezaya ihtiyacım vardı. İçimdeki acının gerçek bir acıya dönüşmesini canımı fiziksel olarak yakmasını istiyordum, daha fazla içsel acıya katlanamazdım. Kendimi yiyip bitiriyor, içten içe tükendiğimi hissediyordum. Alp gözlerinde yanan o kıvılcımlarla bana yardım edeceğini hissettiriyordu. Alp aletin üst kısmını açarak bana gözüyle gelmemi işaret etti. Aletin tam altında durdum, boyunu ayarlamak için zincirleri çekiştirdi. Ellerimi kaldırmam için bileklerimi tuttu. Dediği pozisyonu aldığımda ellerim boynumla aynı hizada olacak şekilde alete kilitlenmişti.

"Bacaklarını da bağlamamı ister misin?" Sanırım buna gerek yoktu. Yeterince hareketsizdim, kafamı bile oynatamıyordum.

"Hayır, buna gerek yok." Kafasını salladı, elindeki kırbacı biraz kıvırdı. Dudaklarını da sertçe ısırıyordu, heyecanlı ve gergin görünüyordu.

"Alp?" Yüzüme baktı. "Daha çok bacaklarım üzerinde çalışırsan sevinirim." Alp kaşlarını çattı. Bana soru sorma bakışımla karşılaşınca tekrar başını salladı. Aslında sırtıma alacağım kırbaç darbelerinin bebeğe bir zararı olacağını düşünmüyordum, tabi yine de fazla sert davranacağı düşünülürse bu ihtimali göze almak istemezdim. Her ne kadar onu aldıracak olsam da... Alp gömleğinin iki düğmesini açtı, kollarını da sıvayarak katladı. Derin bir nefes alarak arkama geçti. İşaret parmağını çıplak omzuma koyarak aşağıya, sırtıma

doğru kaydırdı. Tam bel boşluğumda durduğunda irkilerek kendimi geriye doğru attım.

"Daha hareketsiz durman lazım."

Dudaklarımı ısırırken artık başlamasını istiyordum. "Peki, efendim..."

Alp'in memnun ifadesini arkamdayken bile hissediyordum. Birkaç saniye sonra parmağının yerini soğuk deri hissi aldı. Kırbacın saçaklı ucunu omzumda, boynumda, sırtımda gezdirip bel boşluğuma indiriyordu. Bel boşluğumdan yavaşça çıplak kalçama ve bacaklarıma kaydı.

"Bir süre etek giyemeyeceksin."

Kesik nefeslerimin ardından, "Biliyorum, efendim" dedim.

Alp deriyi bacaklarımda gezdirmeye devam etti. İlk kırbaç darbesi kıçımın tam altında yoğun bir gürültüyle şakladı. Kafam aletin içinde olduğundan hiç hareket edememiştim. Kelepçenin içindeki ellerimi sıkarak tırnaklarımı etime geçirdim. Art arda darbeler kalçamın altında şaklamaya devam ederken üçüncü darbeden sonra çığlığımı hapsedemedim. Alp'in solukları hızlanmıştı. Tam on ikinci darbede diz kapaklarımın ardındaki yumuşak etle baldırlarımda şaklamıştı. Bu kırbaç diğerleri gibi değildi, batan iğne etkisi yaratıyordu. Kesik acısı gibi acıyordu ama çok iyi geliyordu. Gözlerimden akan yaşlar kafamda takılı olan kıskaca damlıyordu. Hıçkırarak ağlarken kendimi tutmaya çalışmıyordum. Çığlıklarım odanın çıplak duvarlarında yankılanıyordu. Alp bir an duraksadı.

"Güvenli kelimeyi hatırlıyorsun, değil mi? İhtiyacın olduğunda kullan."

Burnumu birkaç defa çektikten sonra konuşmaya hazırdım. "Hatırl-ıyorum... İ-htiyacım yo-k." Kesik kelimelerimden sonra Alp biraz daha duraksadı ama sonra devam etti. Durduğunda dişlerim titreyerek birbirine çarpıyordu.

"Devam edemem, Nazenin. Bu kadar yeterli" diyerek kır-

bacı yere attı. Uzanarak kelepçelerin kilitlerini açtı ve beni özgür bırakarak kollarının arasına aldı, şefkatli sarılması daha çok ağlamama neden olmuştu.

Yüzünü benden biraz uzaklaştırdı. "Bacaklarına krem sürmeliyiz."

Gözlerimi bacaklarıma bakmak için indirdim, kan oturmuş kırbaç izleri beyaz tenimde seçilebiliyordu. Uzun süre geçmeyeceği açıktı, kalbimdeki o derin acı gibi kalacaktı. Aklımda, kalbimde ömür boyu kalacak olması çok acıydı. Keşke bedenimdeki izler gibi birkaç haftaya geçecek bir yaram olsaydı. *Buna mecburum* diye defalarca kendime tekrarlardım. *Bebeğe de Alp'e de bunu yapamam. İkisinin de hayatını kendi hayatım gibi mahvedemem...* Alp beni yatağa yönlendirip çıplak bedenimi ipek çarşafın üzerine yatırdı. Sonra banyoya giderek kayboldu. Gözyaşlarım başımın altındaki yastığa damlıyordu. Geri döndüğünde elinde krem kutusu vardı, bana yaklaşarak bacaklarıma soğuk kremi sürdü. İyice yayarken onun bunu yapmasına, hak etmesem de bana ilgi göstermesine izin veriyordum. Her yerime iyice krem sürdüğüne kanaat getirdiğinde tekrar ortadan kayboldu. Döndüğünde başımda dikiliyordu. Elinde bir bardak su ve hap vardı.

"Bunu iç." Yerimden doğrulup ağrı kesiciyi ve suyu alarak içtim. Boş bardağı benden alarak komodinin üzerine koydu. Ben de bu arada birkaç ciğerime batan nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Bana açıklama bekler gibi bakarken kollarını göğsünde birleştirmişti, gözlerimi ondan kaçırdım.

"Şimdi söyle bakalım, neyin cezasıydı bu?" Anlamsızca ona baktım, aslında çok iyi anlıyordum ama anlamazlıktan gelmeye çalışıyordum.

"Efendim?"

Dudakları tek çizgi haline gelmişti. Burnundan bıkkın bir nefes verdi. "Nazenin, yapma. Az önce kendini cezalandırıyordun, neden?"

Omuzlarımı silktim. "Bir nedeni yok, Alp. Ayrıca kendi-

mi de cezalandırmıyordum, sadece bir an buna ihtiyaç duydum. Hepsi bu."

Alp oflayarak ellerini saçlarından geçirdi. Yerimden doğrulup ayağa kalktım. Alp'in tam karşısında gözlerinin içine bakarak dikiliyordum. "Sen beni saçma sapan şeyler yüzünden cezalandırınca benim soru ve itiraz hakkım olmuyor ya da beni zevk için kırbaçlarken bundan zevk almamı bekliyorsun. Ama benim canım kırbaçlanmak ve acı çekmek istediği zaman bunun altında bir neden arıyorsun. Unutma, Alp... Sen nasıl bir sadistsen ben de bir mazoşistim ve bu ilişkiyi yürüten bu."

Alp'in gerilmiş çenesine, şaşkınlıkla açılmış gözlerine aldırmadan sözlerime devam ettim. Tabi bir yandan da ağlıyordum. "Ben senden asla acıdan fazlasını istemedim. Senden benimle flörtleşmeni, bana hediyeler alıp güzel sözler söylemeni istemedim. Ben her zaman ne istediğimi bilen taraf oldum. Neden şimdi bu istediğim şeyi anormal görüyorsun ve altında bir sebep arıyorsun?" Alp'in şok ifadesinin üzerine kızgınlık yerleşmiş, kaşları belirgince çatılmıştı. Gözlerinde çakan şimşekler birazdan kopacak fırtınanın habercisiydi.

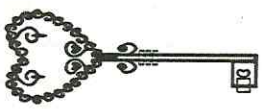
"Şu an bu içinde bulunduğumuz şeyin ne olduğunu düşünüyorsun, Nazenin? Bu bir köle-efendi oyunu değil, anlamıyor musun? Biz onu çoktan aştık... Bence asıl ne istediğini bilmeyen sensin... Beni sevdiğine inandırıp şimdi de efendin olmaya geri dönmemi istiyorsun? Saçının teline zarar gelmesinden korkacak kadar seni severken, sana bu kadar büyük zarar vermem kolay mı sanıyorsun?" Hâlâ ağlıyordum. Titremem bedenimi ele geçirmişti, bir tür kriz halindeydim. Bedenim sarsılıyordu, midem ağzımdaydı. Alp halime acımış olmalı ki bir anda beni kendine çekerek güvenli bedenine yasladı. Kokusu daha çok ağlamama neden oldu. Onu deli gibi seviyordum, onun da beni sevdiğine inanıyordum. Ama sevgisi yeterli miydi? Benimle bir ömür geçirecek kadar seviyor muydu? Timur'a söyledikleri tekrar aklıma geldi... Bunu bir ömür sürdüremezdi. O bir koca, bir baba olamazdı... Elleri beni yatıştırarak saçlarımda gezindi.

"Şşşt... Bebeğim şu an neyin olduğunu bilmiyorum ama öğrendiğimde çözüm bulacağım. Hazır olunca bana anlat, Nazenin. Sadece anlat." Fısıltısı bedenimi rahatlatırken kendimi onun kollarına bıraktım. Alp beni kucaklayarak odadan çıkardı, doğruca kendi odasının olduğu koridora girerek odasının ışığını açtı. Beni yatağına yatırdı. Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp sadece boxırı ile kalarak yanıma yattı. Beni kollarının arasına çektiğinde yeniden huzura kavuşmuştum. Biraz kendime geldiğimde ona yalan söylemem gerektiğini fark ettim. Yoksa bu işin peşini bırakmayacaktı. Derin bir nefes aldım, kafamı göğsünden kaldırmadan konuştum.

"İyi hissetmiyorum... Nedeni bu, sadece her an bir şey olacakmış gibi hissediyorum."

Alp kafamın tepesini öptü. "Handan meselesi yüzünden mi? Onun söyledikleri mi kafana takılıyor?"

Tabi bir de o konu vardı. Kafamı onu onaylayarak salladım. Elleri saçlarımda geziniyordu. "Onu da çözeceğim, söz veriyorum. Sadece bana biraz zaman ver ve bu süre içinde bana güvenmeye devam et. Sadece bana güven, Nazenin." Bir şey söylemedim. Göğsündeki sığınağıma gömülmüştüm. Sadece ömür boyu burada kalmak istiyordum, başka bir isteğim yoktu.

Alp'ten...

Sabah Nazenin'i okula bıraktım. Çok durgundu. Dün akşam yaşadıklarımızdan sonra fazla üstüne gitmek istemiyordum ama bir sorunu, bir sıkıntısı vardı. Bunu bilecek kadar iyi tanıyordum onu. Büyük ihtimal Handan'ın söylediklerini dert ediyordu. Handan onunla tekrar konuşmadan müdahale etmeliydim.

Şirkete gider gitmez Handan'ı aradım, birkaç defa uzun uzun çaldı ve telefona o yılışık sesiyle cevap verdi: "Canım... Bu ne güzel bir gün, sesini duymaya bayılıyorum."

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Yılışıklığı kes! Neyi bildiğini biliyorum."

Telefonun diğer ucunda bir *hımm* sesi çıkardı. "Demek üvey kayınpederinle tanıştın! Nasıl ama bomba değil mi? Düşünsene, annesi Nazenin'i başka bir adamdan yapmış. Ne trajedi!"

Yumruklarımı iyice sıktım. "Bundan çıkarın ne, çok merak ediyorum." Yerime oturarak koltuğumu arkaya çevirdim, yağan yağmuru izlerken konuşmasını bekliyordum.

"Nazenin'in ne seçim yapacağını görmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

Handan tekrar duraksadı, yüzünde şeytanî bir sırıtış olduğuna emindim. "Hiç tanımadığı ve sahip olmadığı babasını mı? Yoksa büyük aşkını mı seçecek?" Elimde tuttuğum telefonu tüm gücümle sıkarken devam etti: "Bir tür sosyal deney diyelim. Nazenin babasıyla tanıştıktan sonra babasına senin görüntülerini izletsem sence senin gibi bir adamı kızının yanında ister mi?" Telefonu biraz daha sıktım, elimin içinde çıtırdadığını hissediyordum. "Bu durumda Nazenin'in bir seçim yapması gerekecek... Eğer seni gerçekten seviyorsa seni seçmesi lazım ve bu seçim sonucunda sen de onu tekrar ailesiz bırakmış olacaksın. Eğer seni seçmezse... Asıl oyunu senin Nazenin'in oynuyor olacak ve bu seni tepetaklak edecektir. Ne keyifli!"

Tıslayan bir sesle konuştum. "Sen kiminle dans ettiğinin farkında değilsin, Handan. Bundan sonra arkanı kolla, orada ben olacağım" deyip telefonu yüzüne kapattım.

Hemen Amerika'yı aradım, genel müdürden birkaç adam bulmasını ve Handan'ı yedi yirmi dört izletmesini söyledim. Öğlene kadar Handan'ın casuslarını tayin etmekle meşguldüm, öğleden sonra da Nazenin'i düşündüm. Eğer böyle bir

seçim yapması gerekirse kimi seçeceğini biliyordum. Bu durumda ben Nazenin'in elinden hiç sahip olmadığı ailesini çalmış olacaktım. Hangisinin daha kötü olacağını düşünmek bile istemiyordum. Nazenin'siz kalmanın mı, yoksa onun elinden ailesini çalarak nefret ettiği birine dönüşmenin mi?

Şirket telefonundan Timur'un dâhilîsini çevirdim. "Timur, odama gel." Timur'un cevap vermesine fırsat vermeden telefonu kapattım, kısa süre sonra kapım sertçe çalındı.

"Gel!" Timur bana doğru emin adımlarla yaklaştı. Gözünde siyah çerçeveli gözlükleri vardı. Çalışıyor olmalıydı. Sesim telaşlı çıkmış olmalıydı ki gözlüklerini çıkaramadan yanıma gelmişti.

"Sorun ne?" Karşımdaki koltuklardan birine rahatça kuruldu, bacak bacak üstüne atarak sırtını iyice gerdi. Timur'a Nazenin'in ailevi durumunu daha önce anlatmıştım, bundan haberi vardı. Bu durumda konuşacağım ve yardım isteyeceğim tek insan da oydu.

"Nazenin'in babası sandığı adam aslında babası değilmiş."

Timur anlamsızca yüzüme bakarken yeni çıkmaya başlayan sakallarında elini gezdirdi. "Nasıl yani?"

Kravatımı gevşetip yakamdan bir düğme açtım. "Nazenin'in annesi babasıyla evlenmeden önce başka biriyle birlikteymiş. Yani Nazenin'in öz babası başkası..." Timur kaşlarını çatarken devam ettim: "Adamla konuştum, bana babasının Gelibolu'da yaşadığını söyledi. Onu buldum... Gerçi görüşüp konuşmadım ama etraftan duyduklarıma göre iyi bir adam."

Timur hafifçe sırıttı. "İyi ya işte... Nazenin'le doktordan yardım alarak konuş. Emin ol o adamın babası olmamasına sevinecektir. Hem belki gerçek babasıyla tanışır ve bir ailesi olur." Keşke her şeye ben de bu kadar iyimser bakabilseydim. İşin ucunda Nazenin'in beni bırakması vardı.

"Handan bunu biliyor."

Az önce keyifli olan yüzü düştü. "Nazenin'in gerçek ba-

basına videoları göstermekle ilgili saçma şeyler düşünüyor." Timur bacak bacak üstüne atmış olduğu ayağını indirerek dudağını ısırdı.

"Videoları bir şekilde elinden alacağım. Ama o zamana kadar her hareketini izleyeceğim. Bu arada Nazenin'in de bu durumlardan haberi olmaması gerekiyor. Onu da izleteceğim, her adımını..." Bunu öğrendiğinde pek hoşlanmayacaktı. O yüzden ben de bunu çok gizli yapacaktım.

"Peşine bir adam ayarlayıp arkadaşlarıyla da konuşmalıyım."

Timur başını salladı. "Arkadaşlarına bu konuda güvenecek misin? Nazenin'den gizli bir şey yapacak kızlara benzemiyorlar. Senin tarafında olurlar mı?" Nazenin'in iyiliği için bunu yapacaklarını biliyordum. Onu onayladıktan sonra Eylül'ün telefonuna onlarla konuşmak istediğimi mesaj attım. Nazenin saat ikide iş başı yapacaktı, ben de arkadaşlarıyla buluşabilirdim. Eylül mesajıma cevap verdi ve saat iki buçukta onların evinde buluşabileceğimizi söyledi. Nazenin'le hiç konuşmamıştım. Ne o beni aramıştı ne de ben onu. Bir şeyi olduğundan emindim, belki kızlar bana Nazenin'in neyi olduğunu da söylerlerdi. Telefonla Engin'i arayarak Nazenin'in her adımını, etrafına yaklaşan herkesi bana bildirmek için bir adam tutmasını söyledim. Saat ikiye gelirken ofisten çıkarak kızlarla buluşmak üzere evlerine gittim. Trafik yüzünden ikiyi kırk geçe evin önündeydim. Zile bastım. Eylül dış kapıyı açtı. Yukarı çıktığımda kapıda dikiliyordu, beni kibarca içeriye davet etti. Oturma odasına geçerek tekli koltuğa oturdum. Eylül ayakta öylece duruyordu. Burcu üçlü kanepede şüpheyle beni süzüyordu.

"Bir şey içer misin?"

Neden gergin göründüklerini anlayamadım. Kafamı iki yana sallayarak Burcu'nun teklifini reddettim. "Teşekkür ederim ama almayayım. Çok kalmayacağım, sizinle bir konu hakkında konuşmalıyım. Yardımınıza ihtiyacım var." Eylül

cılız bedenini karşıdaki koltuğa bıraktı, elleriyle oynuyordu. Burcu ise tüm dikkatini bana yöneltmişti.

"Handan mevzunu biliyorsunuz." Kızların ikisinin de bakışlarında nefreti gördüm.

"Nazenin'in ailevi problemini de biliyorsunuz..." Yeni öğrendikleri ve hâlâ sindiremedikleri durum onları da üzüyordu, bu çok açıktı.

"Bunların ikisinin arasında ne gibi bir bağlantı var anlayamadım?" Eylül yine o kurnaz kız formuna girmişti. Üzerindeki gerginlik yerini şüpheye bırakmıştı.

"Nazenin'in babası başka birisiymiş." Kocaman açılan ağzının ardından gözleri de aynı şekilde açıldı. İkisinin de şaşkınlığı yüzlerinden okunuyordu. Eylül'e ve Burcu'ya tüm olanları anlattım. Nazenin'in hapishanedeki babasını görmeye gittiğimi ve ardından öğrendiklerimi. Handan'ın tehdidini, Nazenin için aldığım önlemleri. Kızlar sessizlik içinde beni dinlemiş, ağzımdan her çıkana şaşırmış, kızmış ve gerilmişlerdi.

"O kadını durdurmak için bir şey yapmayacak mısın? Nazenin'i ya da yeni babasını ne kadar göz hapsinde tutabilirsin? Önünde sonunda onlara ulaşmanın bir yolunu bulacaktır." Burcu'nun tezini başımı sallayarak onayladım. "Yapacağım..."

Eylül *ne yapacaksın* dercesine yüzüme bakıyordu. "Bu işi halledeceğim. Hafta sonu Amerika'ya gidiyorum, sanırım bu olaya benim müdahale etmem gerekecek." Gerekirse silah zoruyla görüntüleri o kaltağın elinden alacaktım. Nazenin'e ailesiyle benim aramda bir seçim yaptıramazdım. Beni seçse de, seçmese de kaybeden hep ben olurdum ve ben kaybetmeyi sevmezdim.

"Nazenin'le bu durumu ne zaman konuşacaksın? Yani babasını..." Eylül doğruca yüzüme bakıyordu.

"Amerika'dan döndüğümde doktoruyla konuşup ayarlayacağım, bunu benim yalnız söylemem uygun olmayabilir."

Hem açıkça ona bunu söyleyecek kadar cesur değildim. Böyle bir şeyi onun o güzel yüzüne, derin mavi gözlerine bakarak yapamazdım. Onu böylesine yıkacak ve tüm yaşantısının bir yalandan, sırdan ibaret olduğunu düşündürecek bir şeyi kendi başıma söyleyemezdim.

"İyi fikir ama bunu çok geciktirme, olur mu? Onunla bir an önce konuşmalısın?" Burcu'yu onayladım. Evet, başkasından duymadan. Özellikle Handan'dan duymadan önce benden ve doktorundan duyması daha iyi olurdu. Gerçi Handan'ı ekarte edecektim, onun vadesi dolmuştu.

Eylül bana yardım edeceğine söz verdikten sonra yerimden kalkarak kapıya yöneldim. Beni geçirmek için peşimden gelen kıza tam kapıdan çıkarken son defa baktım. "Eylül... Nazenin'in neyi var? Birkaç gündür çok farklı... Yani her konuda. Bir şeyler olduğu açık. Sen ne olduğunu biliyor musun?"

Eylül'ün bir şey söylemesini bekliyordum, yüzünde benden sakladığı şeyler olduğu belliydi. Eylül dudaklarını büzerek kaşlarını belirgin bir şekilde çattı. "Üzgünüm ama sana bir şey söyleyemem."

Derin bir nefes aldım, kapıda tam karşısına dikildim. "Bir şey var ama değil mi?"

Birkaç uzun saniye sonra beni onaylayarak kafasını salladı. "Evet, var ama o benim arkadaşım. Bunu sana söylersem arkasından vurmuş olurum. Bunu yaparsam ve o beni affetse de ben kendimi affetmem. Ne olduğunu öğrenmek için onunla konuşmalısın. Ona dürüst ol, duygularını anlat."

Kafamı salladım. Ona zaten dürüsttüm. Duygularımı da tüm açıklık ve çıplaklığıyla ona anlatıyordum. Bundan birkaç ay önce kendime ifade edemeyeceğim şeyleri onun yüzüne söylüyordum. Nazenin hâlâ benim dürüst olmadığımı mı düşünüyordu?

"Eylül ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onu seviyorum ama Nazenin buna inanmıyor. İnandığını söylüyor ama inanmıyor, bunu hissediyorum."

Eylül kafasını önüne eğdi. "Çok harika bir sicilin olduğu söylenemez, Alp. Birini kırdıktan sonra hemen toparlanmasını bekleyemezsin. Çatlaklar olacak, dağılmış birleştirilmeyi bekleyen parçalar olacak, ellerin kesilecek. Ama onu toplaman gerekli. Bunu sadece sen yapabilirsin. Nasıl yapacağını bilmiyorum, yani daha önce hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Bir çaresini bulmalısın..."

Onu onayladım, haklıydı. Ben Nazenin'i kırılabilecek en kötü şekilde kırmıştım. Onun güveni için verdiğim mücadeleyi kaybetmiştim. Şimdi bunun için uğraşmam gerekliydi. Ben de sonuna kadar uğraşacaktım, ondan vazgeçmeye niyetim yoktu. "Teşekkür ederim, Eylül" diyerek asansöre bindim.

Aracımı doğruca şirkete sürdüm. Nazenin'i görmek istiyordum, onunla gitmeden önce konuşmak istiyordum. Neyi olduğunu öğrenmeliydim. Birkaç gündür benim Nazenin'im değildi ve zevk odasındaki o hali, sözleri beni yerle bir etmişti. Telefonumu cebimden çıkarıp ofiste odama gelmesi için onu aradım ama açmadı. Çalışırken telefonunu sessizde tutma alışkanlığı her patronun hayali olsa da benim canımı sıkıyordu. Armağan Mimarlığın katına inerken istemsiz bir heyecan içindeydim. Ofisin kapısını açtığımda bankodaki sekreter ağzını kocaman açarak bana bakmaya başladı.

"A-Alp bey... Emre beyle mi görüşecektiniz?"

Derin bir nefes aldım, bankonun önünden geçerken, "Hayır, Nazenin'i göreceğim" dedim.

Kız arkamdan bakarken ara kapıyı itip mimarların çalıştığı ofise girdim. Nazenin cam kenarındaki masadaydı, kafasını bilgisayara gömmüştü. Ben odaya girince o hariç diğer üç adamın kafası bana döndü. Şaşkınlıkla bana bakıyorlardı ama o farkında bile değildi. Adamlardan biri ceketini iliklediği.

"Alp Bey... Emre Bey'in odası koridorun sonunda, efendim" dediği anda Nazenin kafasını kaldırdı. Gözleri bana kilitlendi.

"Biliyorum, onu görmeye gelmedim" dedim. Adımlarımı sakin bir şekilde Nazenin'in masasına yönlendirdim, ye-

rinden kalkamayacak kadar şaşkındı. Gözleri benden ayrılıp bize bakan insanlara kaydı. Yanakları anında kızarmış, nefesi sıklaşmıştı. Böyle aşırı tepkilerini çok seviyordum. Onu anlamak kolay gibi görünüyordu, kolay olduğunu sanıyordunuz fakat öyle değildi. O bir rubik küptü, dışarıdan bakıldığında parçalarını bir araya getirmek dünyanın en basit şeyi gibi görünüyordu ama o parçaları bir araya getirmeye çalıştıkça araya yeni parçalar giriyordu. Daha sonra gözler tekrar bana döndü. Ona doğru eğildim, kokumu içine çektiğini hissettim. Bana dayanamayan halleri beni mest ediyordu.

"Burada ne işin var?" dedi.

Parmağımla masanın kenarında arkası dönük şekilde duran telefonunu işaret ettim. "Seni aradım." Bir an telefona baktı, sonra bana döndüğünde biraz daha eğilip kulağına yaklaştım. Kokusu baş döndürücüydü, çilek kokusu onun tadına bakma isteğimi arttırıyordu.

"Seninle konuşmalıyım, bence mola vermelisin..." Odadaki diğer çalışanlar işleriyle ilgileniyormuş gibi görünüyorlardı ama gözleri ve kulakları bizdeydi. Nazenin rahatsızca yerinden kıpırdadı. Sandalyesinden kalkarken bir adım geriledim. Bol paçalı bir kumaş pantolon giymiş olduğunu fark edip gülümsedim, yerinden kalkarken pantolon bacaklarına sürtünmüş ve yüzünü buruşturmuştu. Benim izlerim bacaklarındaydı. Ona önden yürümesini işaret ettim, yavaş adımlarla kapıya doğru yürüdü. Ben de bir adım arkasından onu takip ediyordum. Ofisten çıktık. Giriş kısmından geçerken yine sekreter kızın yoğun bakışlarına maruz kaldık. Nazenin kafasını önüne eğmiş yürüyordu, ben de bu haline gülmemeye çalışıyordum.

Kapıda durup bana baktı. "Odama çıkalım" dedim.

Başını salladı, birlikte asansöre yürüdük. Bir üst kata çıkıp koridordan odama ilerledik. Lale'nin kibar karşılamasına gülümseyerek karşılık verdi. Benden önce ofisime girdi, ben de hemen ardından girerek kapıyı kapattım.

Kafasını yerden kaldırıp gözlerime odakladı. Kızgın ifade-

sine gülmemek için dudaklarımı gergin tutuyordum. "Alp bu yaptığın hiç hoş değil. İş yerinde basit bir stajyerim ve sen büyük patronsun. İnsanlar hakkımda ne düşünecek farkında mısın?"

Elimi beline koyarak onu tek hamlede çevirip sırtını kapıya yasladım. Derin bir nefesle göğsü inip kalktı, kapıya elimi dayadım. Nazenin'in küçük bedenini kapıyla kendi bedenim arasına sıkıştırarak yüzümü ona yaklaştırdım, nefesi yüzüme çarpıyordu, "Bunun umurumda olması mı gerekiyor?"

Dilini çıkararak dudağını yaladı, sanki soluk alamıyormuş gibi görünüyordu. "Evet, benim umurumda ve senin de olması gerekiyor." Demek hırçın davranmaya kararlıydı.

Bedenimden kaçmaya çalıştı ama elimi omzuna koyarak onu durdurdum. "Benden utanıyor musun?" Yüzüme yerleşen gülümseme Nazenin'in çatılmış kaşlarını rahatlattı.

"Tabii ki hayır, Alp. Sadece torpilli olduğum, seninle ilişkim olduğu bilinsin istemiyorum. İnsanların beni bir fahişe gibi görmeleri... Bu çok rahatsız edici..."

Gözlerini benden kaçırınca çenesini tutup bakışlarını tekrar yüzüme çevirdim. "Böyle düşünmen çok yanlış, Nazenin... Sen benim sevgilimsin... İkimiz de bekârız ve birbirimizi seviyoruz. Bu durumda yanlış olan ne?"

Kafasını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, ben... Ben burada çalışıyorum ve beni sen işe aldın."

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım, onu öpmemi bekler gibi gözlerini kapattı ama öpmedim. Bir öpücük uzağında duruyordum. Dudaklarımdaki ufacık bir kıpırtı onun dudaklarıyla buluşmama neden olurdu.

"Orada bir mimara ihtiyacım vardı. Timur her işe yetişemiyor ve ikimiz de senin ne kadar başarılı olacağını biliyoruz. Yani bir nevi değerleneceğinden eminiz ve sana yatırım yapıyoruz."

Nazenin'in dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Bana yatırım mı yapıyorsunuz? Ben senin binalarından biri miyim?"

Bu sefer dayanamayarak dudaklarını dudaklarımın içine

aldım. Geri çekildiğimde Nazenin ellerimin altında titriyordu. "Anlat bana, Nazenin..."

Gözlerini gözlerime dikti. "Neyi?"

Tekrar dudaklarını esaretim altına aldım. Kapıda duran elimi beline kaydırıp onun narin bedenini bedenime yasladım. Diğer elimi yanağında dolaştırıyordum. Nazenin'in yanlarında duran elleri benim boynuma sarıldı, yoğun bir ihtiyaçla beni içine çekti. Dilini ağzımın içine ittiğinde onu kabul ettim, dudaklarını içime çekerek öpmeye devam ettim. Tekrar ayrıldığımda gözleri tutkudan buğulanmış, bakışlarını şehvet ateşi sarmıştı.

"Aklındakini, bebeğim... Aklındakini söyle bana, seni rahatsız eden şeyi söyle. Bir şey olduğunu biliyorum ve onu bana söylersen sana yardım edebilirim."

Kafasını iki yana salladı. "Aklımda bir şey yok, Alp..."

İşaret parmağımı dudaklarının üzerine götürerek onu susturdum. "Aklında bir şey var ve ben onu öğreneceğim."

Nazenin ceketimi kavrayarak beni kendine çekti, dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatırken ince bir sesle inledi. Bir süre beni öpmesine izin verdikten sonra geri çekildim. "Bu konuşmadan beni baştan çıkararak kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

Nazenin'den...

Alp'in bu kadar akıllı olmasından nefret ediyordum. Aslında onu hem konuşmayı sonlandırması için, hem de gerçekten öpmek istediğim için öpüyordum. Hâlâ kızgındım. Beni tüm ofisin, tüm çalışma arkadaşlarımın arasında garip bir hâle sokmuştu. Tabi bu yine de ona olan cinsel isteğimi bastıracağım ya da görmezden geleceğim anlamına gelmiyordu. Odaya girdiğimizden beri yoğun bir şekilde beni kendine çekiyordu.

"Hayır, sadece seni istiyorum." Alp çapkınca gülümsedi. Bu gülüşleri diz kapaklarımdan ayak bileklerime kadar yoğun titreşimler gönderiyordu. Hafifçe yukarı kıvrılan sağ dudak kenarı onu öpmem için sanki bana göz kırpıyordu. Alp'in elleri yanaklarımdan yavaşça boynuma indi, dokunuş etkisi bütün bedenimi titretiyordu. Boynumdan aşağıya kayan eller omuzlarıma, oradan yavaşça göğüslerime indi. Alp hırıltılı bir şekilde inleyerek bedenini üzerime bastırdı. Dudaklarını kulağıma götürüp fısıltıyla,

"O küçük bedenine girmem lazım, bebeğim" dedi. Sözcükler yer çekiminin gücünü arttırmıştı sanki. Diz kapaklarım kendilerini bırakarak sendelememe neden oldu. Tabi Alp'in bedeni üzerimdeydi ve beni tutuyordu. Dudakları aralanarak kulak mememi ağzının içine çektiğinde inleyerek kollarımı boynuna doladım. Alp kulak mememi dişlerinin arasına alıp ısırdığında ellerim saçlarına gitti.

"Alp..." Saçlarından tutup onu kendime daha çok bastır-

dım. Gözüm bedenimi kavuran ihtiyaçtan başka bir şey görmüyordu. Sadece konuşmak, öpüşmek istemiyordum. Alp'in bana şimdi, şu anda sahip olmasını istiyordum. Bedeninim onun kontrolüne ve hâkimiyetine girmesine ihtiyacım vardı. Ben en güzel onun bedeniyle rahatlıyor, kendimi en güzel onun bedeniyle bütünleştiğimde hissediyordum. Alp benim heyecanlı soluklarıma daha fazla dayanamayarak kapının kenarındaki düğmeye bastı. Kapıdan çıkan kilitlenme sesinin ardından kolumu kavrayıp beni koltukların olduğu bölüme sürükledi. Deri koltuğa uzandım, Alp kravatını çekip yere fırlattı. Aynı şekilde ceketi de kravatının yanındaki yerini aldı. Üzerime doğru eğildiğinde elim yeleğinin düğmelerine gitti, neden bu kadar çok kıyafet vardı? Tenini hissetmeliydim, hem de hemen... Ani bir yangın tüm bedenimi kavuruyor, tenimizin birbirine değmediği her saniye daha çok yanıyordum. Yeleğindeki iki düğmeyi açtığımda Alp ondan hemen kurtuldu, üzerime tekrar kapanmadan önce gömleğini çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı. Ben tamamen giyiniktim, tabi bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Alp'in elleri yavaşça üzerimdeki gömleğin düğmeleriyle buluştu. Düğmeleri beni çıldırtacak yavaşlıkta açarken ona itiraz edecek kadar oksijen bulup nefes alamıyordum. Nihayet düğmeleri açmayı bitirdiğinde kendimi biraz koltuktan kaldırıp tamamen çıkarmasına yardım ettim. Lanet olsun! Çıtçıtlı badi giymiştim... İçten içe kendime küfürler savururken Alp üzerime eğilip çıplak omuzlarımı öpmeye başladı. Hayır, buna zaman yoktu. Hemen içime girmezse ölecektim.

"Alp... İçimde istiyorum." Alp beni umursamadan öpmeye devam etti.

Omzumu güçlü bir şekilde ısırdığında attığım çığlığı birinin duymasından korkarak elimle kapattım. "Seslerini seviyorum, Nazenin. Onları bastırma, bırak duyayım." Elini pantolonumun düğmesine götürmüştü.

"Birinin bizi duymasını istemiyorum." Alp pantolonumun düğmesini açmış şimdi onu aşağıya kaydırıyordu ama

bacaklarım hâlâ çok hassastı, sürtünme canımı yakıyordu, nefesimi tuttum.

"Biri bizi duyamaz. Oda ses geçirmez." O anda donup kaldım. Alp bunun farkında değildi ve pantolonumu çıkarmaya devam ediyordu, hırıltıları odayı doldurmuştu.

"Ama... Ama sen demiştin ki... Yani daha önce geldiğimde sen ses çıkarmamam için ağzımı bağlamıştın." Alp pantolonumu ayakkabılarımla birlikte çıkarırken gözlerini bana odakladı.

"Biliyorum, o sadece bir oyundu. Yani o zaman sesin beni çok etkiliyordu, bu beni korkutuyordu." O zamanlar Alp'in benden bu kadar etkilendiğini hiç düşünmemiştim. Beni masanın üzerinde becermiş, sonra da başından atmıştı. O anın acısı hâlâ içimi yakıyordu. Kendimi daha önce defalarca kere değersiz hissetmiştim ama o an kendimi en değersiz hissettiğim andı. Çünkü daha önce kimseye Alp'e verdiğim kadar değer vermemiştim... Alp üzerime doğru eğildi, dudakları dudaklarımın hemen önünde duruyordu. Bakışlarındaki yumuşaklık kalbimi eritiyordu.

"O gün için senden gerçekten çok özür dilerim. Sadece beni ele geçiren o duygulardan korkuyordum, Nazenin. Daha önce öyle bir şey hissetmemiştim ve sandım ki... Sandım ki sana öyle davranıp aramızdaki şeyin keskin sınırlarını çizersem o zaman güç tekrar bana geçer."

Anlamaz gözlerle yüzüne baktım. "Güç zaten hep sendeydi, Alp."

Elleriyle yüzüme gelen saçları geriye çekti. Kafasını iki yana salladı. "Yanılıyorsun, Nazenin. Aslında güç hep sendeydi... İkimiz de bende olduğunu sandık ama değildi. İçimdeki o duyguları kontrol edemiyordum. Sen... Sen çok zordun." Ben mi zordum? Zor olan ben değildim ki. Başından beri Alp'ten daha fazla etkilenen ben olmuştum. Hatta bana beni sevdiğini söyleyene kadar onun gözünde öyle bir değerim olduğunu hissetmemiştim bile. Beni kontrol edip gücünü

her fırsatta bana gösteren oydu. Ben bir şey söyleyemeden ya da ona itiraz edemeden konuşmaya devam etti.

"Seni ilk gördüğüm an farklı olacağını anlamıştım. Benim için çok farklıydın ama bunu önemsemedim. Sadece seni yaşamak istedim, diğer her şey önemini yitirmişti. Saçma kurallarımın bir önemi kalmamıştı. Tek düşündüğüm bedeninle bütünleşince ne hissedeceğimdi. Tek düşündüğüm içine girerken ne hissedeceğimdi. İçine girerken gözlerine bakmanın vereceği hissin nasıl olacağıydı. Ya da seni kırbaçlarken, tamamen savunmasızken nasıl davranacağındı. Bunlardan başka bir şey düşünemez olmuştum." Dudağımı ısırarak yüzüne baktım. Beni ilk gördüğü anlarda böyle şeyler hissediyor olması duygularımızın bütünleşmesinin bir göstergesiydi. Ben de ona karşı yoğun bir şehvet hissetmiştim.

Merak ederek sordum: "Kriterlerin mi vardı yani... Neydi onlar?"

Alp beni onaylayarak kafasını salladı. Öncelikle kesinlikle bakire olmaması, yirmi sekiz yaşından küçük olmaması, seks konusunda bilgili ve tecrübeli olması..." Evet, sanırım gerçekten de hiçbir kriterine uyum sağlamıyormuşum. Gülümsedim, Alp de benim gülümsememe katıldı.

"Hiçbir kriterine uymuyor olmam can sıkıcı."

Alp burnumun ucunu öptü. "Onlara uymadığın için memnunum. Sen olduğun için mutluyum." Kıkırdayarak ellerimi çıplak göğsüne koydum, alev alev yanan tenini soğuk avuçlarımın altında hissedince bacak aramda bir baskı hissettim.

"Peki ya fiziksel özellikle ilgili kriterlerin var mıydı?" Alp çapkın bir gülüş daha takınırken eli bacak aramdaki badinin çıtçıtına gitti. İki eliyle ayırarak üç çıtçıtı açtı ve başımdan çıkardı.

Dudaklarımın üzerine eğildi, onları ısırarak öptü. "Dolgun, pembe, çilekli şeker tadında dudaklar."

Siyah sutyenimden taşan memelerimin üzerini öperken şehvetli bir ses çıkardı. "Beyaz, iri, sert ve pembe uçlu meme-

ler." Eli yavaşça sutyenimin arkasına dolandı, kopçasını açarak sutyenden kurtuldu. Uçları dikilmiş memelerimle burun buruna geldiğinde inleyerek onları ağzının içine aldı, emmeye başladı. Nefes nefese koltuğa tutundum. Alp çok yoğun hissettiriyordu. Dudakları yavaşça karnıma indi, karnımın üzerinde biraz oyalandı ve çamaşırımın lastik kısmında duraksayarak ellerini lastiğe geçirdi. Çamaşırım çok geçmeden bacaklarımdan kayarak yok olmuştu. Artık Alp'in hareketlerini takip edemiyordum. Sadece heyecandan kıvranıyordum.

Dudakları kadınlığımın üstünden aşağıya doğru ufak öpücüklerle kayarken tekrar konuştu: "Beni kendimden geçirecek kadar lezzetli ve doyumsuzluğumu kamçılayan bir vajina." Vajinamın dilini ağzının içine alarak geri bıraktı, daha sonra aklına bir şey gelmiş gibi gözlerini bana dikti.

"Bebeğim, bütün fiziksel kriterlerimi karşılıyorsun... Aradığım kadın senmişsin..."

Mutlulukla doldum. Alp hızlı bir şekilde pantolonunu ve çamaşırını çıkardı. "Sana ilgi göstermek ve doyasıya sevişmek istiyorum. Ama içine girmek için daha büyük istek doluyum."

Bir *hımm* sesi çıkararak bacaklarımı araladım. "İsteğini göz ardı edemem" dedim.

Aslında benim de tam olarak istediğim buydu. Alp'in bedeniyle bir bütün olmak için yanıp tutuşuyordum. Alp kendini bacaklarımın arasına yerleştirdi, beni fazla bekletmeden aletini girişime dayayarak içeri doğru kaydı. Ağzımdan çıkan inlemeyle bütün kaslarımın kasıldığını hissettim. Kendimden geçiyordum. Alp içimde gidip gelirken kollarını kafamın iki yanına koymuştu. Gözleri gözlerime kilitlenmiş, dudaklarıysa dudaklarımın üzerinde duruyordu. Daha önce hiç bu şekilde yaptığımızı hatırlamıyordum. Alp gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu, sanki bana bir şey söylemek ister gibiydi. Bende onun söylemek istediğini anlamak ister gibi gözlerimi ondan ayıramıyordum. Alp güçlü bir hamle yapınca kasıldım, art

arda gelen hamleler yüzünden kendimi daha fazla tutamayarak adını haykırarak boşaldım. Çok geçmeden Alp'in sıvısını içimde hissettim. Hâlâ yüzüme bakıyordu.

"Nazenin... Seni seviyorum. Biliyorsun ve bana inanıyorsun, değil mi? Doğruca Alp'in gözlerinin içine baktım. Ben de onu seviyordum, gerçekten çok seviyordum. Onu en başından beri çok seviyordum. Peki, ona inanıyor muydum? İnanmak istediğim kesindi... Ama gözlerinde ilk defa bunu gördüm. Nasıl oldu bilmiyorum ama bunu hissettim. Sevildiğimi hissettim... Alp'in beni sevdiğini... Gözümden akan tek damla yaşı sildim, Alp cevap bekleyerek bana bakıyordu. Başımı sallayarak onu onayladım.

"İnanıyorum..."

Dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum. Bir damla gözyaşı daha yanağımdan süzüldü, "Ben de seni seviyorum, Alp."

Dudaklarını alnıma bastırıp çekti. "Biliyorum, bebeğim... Biliyorum." İçimden çıkarak iç çamaşırını ve pantolonunu giydi. Ben de yerimden doğrularak çamaşırlarımı alıp giyinmeye başladım. Tabi Alp buna müsaade etmeyecek gibi görünüyordu. Sutyenimi elimden alıp bedenimi kendi üstsüz bedenine yasladı. Çıplak teni sıcak ve az önceki yoğun temposundan dolayı biraz terliydi. Çok güzel kokuyordu. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. İçimden bir ses ona şimdi anlatmam gerektiğini söylüyordu. Ona söylemek istiyordum ama içimdeki başka bir ses bu anı mahvetmemem gerektiğini düşünüyordu. Bu kadar güzel şeyler yaşadıktan sonra onu da, beni de mutsuz etmek istemiyordu. Alp'in hâlâ nasıl bir tepki vereceğinden şüpheliydim, aklıma sürekli Timur'a söyledikleri takılıyordu. Bu karşımda beni sevdiğini gözlerime bakarak söyleyen adam daha birkaç ay öncesine kadar bana *asla ilişki yok* kuralı koymuştu. Bu konuda ikimiz de hemfikir olarak birlikteliğimizi yürütmüştük. Ama şimdi bana beni sevdiğini söylüyor, hatta daha da ileri giderek herkese sevgili olduğumuzu gösteriyordu.

"Nazenin, Amerika'ya gidiyorum." Bakışlarımı anında ona odakladım. Amerika'ya mı? Bu da nereden çıkmıştı? Handan'la bir ilgisi olduğunu düşünerek gerildim. Ben sormadan Alp açıklama yapmaya başladı.

"Hem UCA'yla ilgili halletmem gereken işler var, hem de bu video saçmalığı ve Handan olayı gereksiz uzadı. Onu fazla küçümsedim fakat artık senin canını sıkıyor. Senin canını sıkması demek de benim canımı sıkması demek. O yüzden o videoları elinden alacağım. Tek düşünmek istediğim sensin..." Alp'in bu sevgi gösterileri ve açıklığı karşısında şaşkınlığa uğramamam mümkün değildi. Alp'e ne oluyordu böyle? Bu kadar hissi, bu kadar zaman içinde mi tutmuştu? Yoksa bu hisler bir anda mı ortaya çıkmıştı? Tam ağzımı açıp bir şey söylemek üzereyken işaret parmağını dudağıma koyarak beni susturdu.

"Gitmeden önce seni rahatsız eden şeyi öğrenmeliyim. Ne olduğunu söylemeden bu odadan çıkamayacağını da bilmeni isterim."

Alp'in elinde duran sutyenime uzanarak aldım ve hızlıca çıplak göğüslerimin üzerine giydim. Bunu söylemek istiyordum, onunla bu konu hakkında konuşup ne yapacağımıza dair birlikte karar vermek istiyordum. Fakat şu an kendimi bunu yapacak güçte hissetmiyorum. "Alp işe dönmem lazım." Yerdeki pantolonuma uzanırken elleriyle omuzlarımı kavradı. Çok net biçimde bu konuyu sonuna kadar zorlamaya kararlı görüntüsü gözümü korkutsa da geri adım atamam.

"Önce bana bir açıklama yapmalısın."

Başımı sallayarak onayladım. "Tamam, sen Amerika'dan döndüğünde konuşacağım."

Sıkılgan bir ifadeyle gözlerini devirirken koltuktan kalkarak yerden gömleğini alıp üzerine giydi. "Neden sürekli erteliyorsun? Aklımda bu varken oraya nasıl gidebilirim? Zaten gereğinden fazla aklımdasın. Sürekli seni düşünmekten başka bir şey yapamıyorum ve sen şimdi bir şey olduğunu

bile bile konuşmadan ya da senden bir açıklama duymadan dünyanın bir ucuna gitmemi bekliyorsun."

Oturduğum yerden kalkarak doğruca yanına gittim, önünde durdum. Onun yanında kendimi küçücük hissediyordum ama varlığı da aynı zamanda büyük bir güven veriyordu. Ellerimle yüzünü kavradım, tıraşlı tenini avuçlarımın içine aldım. Gözlerime bakması için başını biraz eğdim. "Alp, biliyorum... Konuşmamız gerektiğinin farkındayım. Yaptığım şey ertelemek değil, benim önce kendimi biraz toplamam gerekli. Güzel şeyler yaşamadım... Yaşamadık... Bunu biliyorsun. Seni seviyorum ve beni sevdiğine inanıyorum. Bana sadece biraz zaman ver. Döndüğünde konuşacağız, söz veriyorum."

Alp'in ifadesindeki değişimleri uzun süre izledim. Daha sonra derin bir nefes aldı, bu nefesle omuzları hareket etti. Alnıma kondurduğu öpücükle bana söylediklerimi kabul ettiğini gösterdi. "Tamam, döndüğümde ikimizin de anlatacakları var."

Başımı salladım. "Ne zaman gidiyorsun?" Onun benden uzakta olacağını düşünmek bile içimde tarifsiz bir acı yaratıyordu.

"Yarın yola çıkacaktım ama sanırım bu akşam çıksam hiç fena olmaz. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum." Üzerimizi giyindikten sonra ofisten çıktım, beni kapıya kadar geçirdi. Buna gerek olmamasını defalarca söylememe rağmen beni her zamanki gibi pek umursamadı. Lale'nin önünden geçerken utançtan ölmek üzereydim, büyük ihtimal içeri de neler yapmış olduğumuzu tahmin etmişti. Asansöre kendi başıma yürürken birden tanıdık bir yüzle karşılaştım.

"Nazenin? Bu ne güzel sürpriz..." diyen Timur'un içten sözlerine karşılık gülümsedim.

"Alp'le konuşuyordum." Kafasını sallarken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, yüzünde sanki *konuşuyor muydun? Sadece bu kadar mı?* gibisinden bir ifade vardı. Ve maalesef sade-

ce bu kadar değildi. Çok utanç verici... Yanından geçmek için adımımı sağa doğru atarken Timur bana göz kırparak

"Sonra görüşürüz" dedi. Birden aklıma onunla konuşup ağzından biraz fikir alabileceğim geldi. Alp bunu konuyu Timur'la konuşmuştu ve Timur Alp'in en yakın arkadaşıydı. Bence onunla konuşmak, en azından ağzından laf almaya çalışmak bu konuşmanın aslını yapmadan önce biraz fikir sahibi olmama yardımcı olabilirdi.

"Timur?" Timur kafasını bana doğru çevirince bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Şey... İş çıkışında müsait misin?"

Timur şaşkın bir ifadeyle beni onayladı. "Tabi, müsaidim... Bir sorun mu var?" Dudaklarımı ısırdım, bunu ona belli etmeden nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca Timur biraz gerilmiş gibi görünüyordu, neden onunla konuşmak istemem karşısında gerildiğini anlayamıyordum.

"Hayır, sorun yok. Sadece seninle konuşmak istiyorum. Alp'in haberi olmadan..." Sanki aklımdaki düşünceleri okumak ister gibi gözlerini kısarak bana baktı. Neden, bilmiyorum... Ama Timur bana güven veriyordu.

"Tabi, iş çıkışı buluşuruz o halde." Başımı sallayarak onayladım. Asansöre binip ofise indim. Yeliz bana değişik bir bakış attı ve gülümsedi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi gayet normal bir şekilde ben de ona gülümsedim. Doğruca ofise girdim, kimsenin bana bu konu hakkında tek bir soru dahi sormasını istemiyordum. Eğer sorarlarsa cevap vermekte kesinlikle zorlanacağımdan emindim. Neyse ki ofise girdiğimde herkes kafasını işine gömmüş bir haldeydi. Beni baştan ayağa süzdüler, az önce sevişmiş gibi görünmediğimi ummaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Tabi bir de Alp Ataman'ın fahişesi olduğumu düşünmemelerini... Masama geçerek yerime oturdum, ilk işim telefonumun zil sesini açmak oldu. Daha sonra bilgisayarda kaldığım işe devam etmeye başladım. Bir saat kadar sonra telefonumun mesaj sesi ofisin içinde yankı-

landığında etrafımda kimse olmadığını fark ederek telefonuma baktım.

Bu akşam yola çıkıyorum

seni hemen görmeliyim.

Mesaj karşısında istemsizce gülümseyerek cevap yazdım.

Ofisteyim ama sakın bir daha

buraya gelme...

Ben yukarı geliyorum.

Alp'in cevabını beklemeden yerimden kalkarak boş ofisten çıktım. Genelde herkes bu saatte çay-sigara molası veriyordu. Bankoda Yeliz telefonla konuşuyordu. Buna çok mutlu oldum; çünkü bir şey sormasını istemiyordum. Ona elimle dışarıyı işaret ederek beş dakikaya döneceğimi söyledim. Asansörün bizim katta durduğuna sevinerek asansöre binip bir üst kata çıktım. Lale bankonun ardında oturuyordu, sarı saçları sıkıca topuz yapılmıştı ve bilgisayar ekranına konsantre olmuştu.

"Tekrar merhaba, Lale..."

Lale ekrandan başını kaldırıp beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı: "Merhaba, Nazenin, Alp Bey içerde."

Kafamı salladım. "Ona haber vermen gerekmez mi?"

Lale ufak bir kahkaha attı. "Senin geldiğini mi? Buna kesinlikle gerek yok, hatta seni burada beklettiğim için başım derde girebilir" dediğinde utangaç bir şekilde ona gülümseyerek Alp'in odasının kapısına doğru ilerledim. Kapıyı çalmalı mıydım? Birkaç saniyelik duraksamanın ardından buna gerek olmadığını düşünerek kapıyı ittirdim. Kapı açıldığı an Alp'in gözleri üzerime kilitlendi. Telefonla konuşuyordu, telefondaki kişiye daha sonra konuşacaklarını söyleyerek telefonu kapattı. Daha bir saat önce görüşmemiş miydik? Neden beni özlemiş gibi görünüyordu? Gerçi ben onu özlemiştim... Hem de çok. Alp yerinden kalkarak ofisin ortasında durduğum noktaya geldi. Tamamen kusursuz görünüyordu, bu kadar mükemmel görünmesi hiç adil değildi. Saçlarında tek

bir isyankâr tel yoktu, gömleği, yeleği, ceketi, kravatı... Hiçbir eksiği yoktu, bense muhtemelen bir saat önceki ateşli seviş-memizin izlerini taşıyordum. Kollarını sararak beni kendine çekti, kokusunu güçlü bir nefesle ciğerlerime doldurdum. Te-ninden kendi şekerli parfümümü, Alp'in baharatlı parfümü-nü ve kendine has teninin kokusunun karışımını alıyordum.

"Gitmenden hiç memnun değilim. Aklım hep sende ola-cak."

Alp kollarını bedenimden çözdü, yüzümü görecek kadar bir mesafe geriledi. Gözleri gözlerime kilitlendi, ellerinin do-kunuşu omuzlarımdaydı. "Benim de aklım hep sende olacak, her zaman olduğu gibi..."

Burnumun ucuna sevgi dolu bir öpücük kondurdu. "Me-rak etme, en geç pazartesi günü dönmüş olurum."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp tutkuyla beni öper-ken ben de ona karşılık verdim. "Dudaklarından ayrılmak dünyanın en zor şeyi..." Yanaklarımın ısındığını hissederek ona gülümsedim. Son bir defa daha sıkıca sarıldık, beni sar-malaması harika hissettiriyordu. Sanki bütün sorunlarımın çözümü Alp'miş gibi, sanki beni her şeyden koruyabilirmiş gibi... Bedenlerimiz nihayet yeterli sevgi depoladıklarında Alp'in odasından çıkarak kendi ofisimden içeri girdim.

Yeliz beni gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle karşı-ladı: "Molada mıydın?"

Başımı salladım. "Üst kattaki mola yerlerinin daha güzel olduğunu duymuştum."

Ona gözlerimi devirirken utançla kıkırdadım. "Uzun za-mandır mı birliktesiniz?"

Benimle arkadaş olmaya çalıştığının farkındayım ama ona özel hayatımdan bahsedecek kadar da güvenmiyorum. "Uzun sayılır" dedikten sonra Yeliz'e el sallayarak odama girdim. Herkesin çalışma yerlerini aldığını fark ederek ben de yerime geçerek çıkışa kadar çalışmaya devam ettim. Çıkmak için hazırlandığım sırada telefonuma bir mesaj geldi.

Uçağa biniyorum bebeğim

indiğimde ararım.

Seni seviyorum.

Alp'in mesajını gördüğümde suratıma hüzünle karışık bir mutluluk yerleşti.

Mutlaka ara. Ben de

seni seviyorum.

Telefonu çantama koyarak Yeliz'e *iyi akşamlar* dedim ve doğruca asansöre bindim. Asansör zemin katta durduğunda lobiye ilerledim, bir iki adım attıktan sonra lobideki koltuklarda oturup elindeki inşaat dergisini okuyan Timur'u gördüm. Koyu kahverengi saçları biraz uzamıştı. Timur onları hafif uçarı ve modaya uygun kişiliğine uygun olarak dağınık kullanıyordu. Yukarı doğru havalanmış saçları onu daha dikkat çekici hale getiriyordu. Normal zamanda takım elbise giymemesine rağmen işyerinde giymeye dikkat ediyordu, onu iş yerinde hep takım elbiseyle görüyordum. Bugün de lacivert bir takım elbise içindeydi. Ama mesai bittiği için kravatından kurtulmuş bir haldeydi. Mesai bitiminden eve gidene kadar o kravata katlanamaması onun rahatlığa olan düşkünlüğünün göstergesiydi.

Beni fark ettiği anda ayağa kalkarak gülümsedi. "Çıkalım mı?"

Onaylayarak çıkış kapısına kadar yanında yürüdüm. Arabasını dışarıya, yolun kenarına çıkarmıştı. Bana kapıyı açtı ve açtığı kapıdan araca bindim. Hemen diğer tarafa dolanıp direksiyona geçti, bana tek kelime etmeden gaza basıp trafiğe karıştı.

"Karnın aç mı?" Aracın klimasını açarak bana çevirdi. Sıcak hava yüzüme ve bacaklarıma üfleyerek içimi ısıttı. Timur'un da aynı Alp gibi davrandığını fark etsem de çoğu zaman Alp'ten çok daha farklı ve rahat, özellikle arkadaş ortamında hiç dominant gibi davrandığını görmemiştim. Oysa

Alp şartlar ne olursa olsun o katı kurallarından ve çizgisinden bir anlığına bile kaymıyordu.

Yeni başlayan yağmurun camlarda oluşturduğu görüntüye bakarak kafamı iki yana salladım. "Hayır, aç değilim."

Biraz gaza basarak önümüzde giden bir aracı solladı. "İyi, ben açım, yemek yerken konuşuruz."

Tamam, az önce düşündüklerimi geri alıyorum. Sanırım etrafında kimse yokken o da katı bir dominant gibi davranabiliyordu. İtiraz etmeden başımı sallayarak onu onayladım, zaten konuşacağım konular yüzünden yeterince gergindim. Bir de Timur'la tartışıp ekstra gerginlik yaratmak istemediğim için bir şey demedim.

Timur şık bir et restoranının önüne arabasını bırakırken ona baktım. "Alt tarafı on dakikalık bir şey konuşacağım, Timur."

Timur ufak çaplı bir kahkaha atarak araçtan indi, yanına gelen valeye anahtarı verdi ve benim tarafıma dolandığında ben arabadan çoktan inmiştim. "On dakikalık konuşmanı yaparken karnımı doyurmam lazım, Nazenin."

Ona gözlerimi devirerek yine yan yana içeri girdik. Bizi karşılayan garson ikinci kata kadar eşlik ederek cam kenarında boş bir masaya oturmamızı sağladı. Timur oturur oturmaz dana antrikot, salata, kola siparişi verdi.

"Ben aç olmadığımı söylemiştim."

Garson yanımızdan giderken ona doğru yaklaşarak söylediğim şeyi umursamadı. "Duydum... Biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar. İki lokma yesen ölmezsin."

Şu anda Alp'in neden Timur'a gıcık olduğunu daha net anladım. İçimde yükselen öfkeyi bastırmak için derin bir nefes aldığımda et kokusu burnuma doldu. "Lavaboya gitmeliyim."

Yerimden kalkarak doğruca lavaboların olduğu bölüme yöneldim. Mide bulantım tam da başlayacak zamanı bulmuş-

tu. Harika! Kabinlerden birini elimle ittirerek son anda açmayı başardım. Nihayet kendime gelerek suyu açıp elimi yüzümü yıkadım. Aynadan bana bakan sararmış yüz bir şeylerin ters gittiğinin göstergesiydi. Umarım Timur bunun üzerinde fazla durmazdı. Derin bir nefes daha alarak tuvaletten çıktım, bu noktadan itibaren mümkün olduğunca az nefes almaya çalıştım. Hatta nefes almak için çoğunlukla ağzımı kullanacaktım, koku rahatsız ediciydi.

Yerime oturduğumda yemekler çoktan gelmişti Timur da yemeye başlamıştı, otururken beni süzdü. "İyi misin?"

Başımı sallayarak onu onayladım. Su bardağına uzanıp birkaç yudum su içtim. Timur bana tabağımı işaret etti, etin görüntüsü bile midemi ağzıma getiriyordu. "En azından biraz ye."

Ah! Kesinlikle hayır. Eminim bir lokma bile alırsam hepsini çıkarırdım. "Üzgünüm, aç olmadığımı söylemiştim."

Timur omuzlarını silkerek yemeğine devam ederken ben de aklımdaki cümleleri bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Tamam, Nazenin. Sakin ol, ne konuşacaksan konuş. Bu kadar gerilmene gerek yok. Aramızda kalacak... Alp nasıl benim arkadaşım, hatta kardeşimse sen de benim arkadaşımsın ve ben arkadaşlarıma kazık atmam..."

Bunu zaten biliyordum, ona güvenmemin de sebebi buydu. "Alp'le konuştuklarınızı duydum." Lafa doğrudan girmek sanırım en doğrusu olacaktı. Timur çatalını bırakarak bana odaklandı, anlamamış gibi görünüyordu. Açıklama yapmam gerekecekti sanırım, sandalyemde biraz kıpırdandım. "Evlilik hakkındaki konuşma."

Bilerek çocuk kelimesini kullanmadım. Timur kurnazdı ve *leb* demeden Çorum'u anlayacağına emindim. Hatırladığını belirten ışık gözlerinde yandıktan sonra ışık oluştuğu gibi kahverengi gözlerinden sönüp gitti.

"Duyduğun için üzgünüm..." Ne diyeceğini bilemeyerek elini sakalında gezdirdi, "Ama bence sen onun dedikle-

rini çok da ciddiye alma, biliyorsun bu konularda daha yeni. Daha önce hiç seninle yaşadığı tarzda bir şey yaşadığına şahit olmadım." Ciddi yüzü benim yüzümde gezinirken başımı salladım. Bunu biliyordum, bana sevgisini gösteriyordu. Ama o sözleri... Evet, o zaman için, yani bebeğimiz olacağını öğrenmeden önce ben de aynı şekilde düşünüyordum. Evliliğin hayalini bile kurmamış bir kız çocuğuydum ben. Hiç beyaz gelinlik düşlememiştim, pembe panjurlu evde mutlu olunamayacağını düşünüyordum. Kendime ait bir evin ne demek olacağını bilmiyordum. Çoğu zaman mutluluğa bile inanmıyordum. Ama şimdi benim karnımda Alp'le ikimize ait bir parça vardı.

"Alp'le evlilik mi hayal ediyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. Konuşmam için nefes almam gerekiyordu ama doğru düzgün nefes alamıyordum. Tabi bir de aklımın kalabalığı vardı. "Hayır, yani sadece konuşmaları duymak... Bilmiyorum, bana pek iyi gelmedi sanırım. Düşündüğümden değil ama bir sonumuz olmayacağını, bir noktada biteceğini duymak canımı yakmış olabilir."

Timur üzgün bir şekilde gülümseyerek gözlerini gözlerime kilitledi. Bakışlarımı ondan kaçırdığımda, "Sonunuz olmayacak mı? Sen gerçekten Alp'in seni bırakacağına mı inanıyorsun? Ben Alp'i otuz senedir tanıyorum... Alp'in seni bırakmayacağına da eminim, ne olursa olsun bunu asla yapmaz. O evlilik fikrine sıcak bakamıyor. Ailesi yüzünden, daha doğrusu babası yüzünden. Evliliğin insanları kafese kapatmakla aynı şey olduğunu düşünüyor. Yani daha doğrusu düşünüyordu fakat şu an da seninle o kafeste olmak için her şeyini vereceğine eminim. O gün o söylediklerini inanmayarak söyledi, buna emin olabilirsin. Sadece senin evlilik istemediğini düşündüğü için o saçma konuşmayı yaptı. Bunları söylerken yüzüne baksaydın yalan söylediğini anlardın."

Gözlerimi dikmiş olduğum ellerimden kaldırarak Timur'a baktım. Alp gerçekten de o söylediklerini benim evlilik istemeyeceğimi düşündüğü için söylemiş olabilir miydi? Bu

düşünceyle bedenimde sanki yıllardır kastığım tüm kaslar gevşemişti. Beyin damarlarımdaki o genişlemeyi ve rahatlamayı hissettiğime yemin bile edebilirim.

Timur bana sorgulayan gözlerle baktı. "Alp'e ne zaman söyleyeceksin?"

Onu anlamadığımı belirtircesine baktım. "Neyi?"

Gözlerini devirerek gülümsedi. Çikolata rengi gözleri uyanık bir şekilde suratıma bakıyordu. "Hamile olduğunu..."

Alp'ten...

Uçak Amerika'ya iner inmez ilk işim Nazenin'i aramak oldu. Şirketin bana gönderdiği araca binerken telefonumu çıkarıp çalmasını bekledim. Üçüncü çalışında tam kapatmak üzereyken Nazenin telefonumu cevapladı.

"Alp?" Sesi çok çekiciydi. Bir kulağın duyabileceği en yumuşak melodi gibiydi.

"Amerika'ya geldiğimi haber vermek için aradım, bebeğim. Şimdi telefonu kapatacağım ve sen işine devam edeceksin." Nazenin'in gülümsediğine emindim. Şimdiden özlemiştim, bir an önce şu Handan'dan kurtulup Nazenin'in varlığının etrafımı sarmaladığı noktaya geri dönmek istiyordum.

"Tamam, kendine dikkat et ve beni aramayı unutma."

"Peki, iyi uykular..." Telefonu kapatıp cebime koydum.

Şoföre bakarak doğruca UCA'ya gitmek istediğimi söyledim. Şirkete girdiğim anda yönetim kurulu tarafından karşılandım. Yönetimi tamamen ele aldıktan sonra buraya ilk

gelişimdi. Ufak bir toplantının ardından genel müdürü odama çağırarak Handan hakkında topladığı bilgileri incelemeye başladım. Tam da tahmin ettiğim gibi gücünü annesinin ailesinden kalma üç kuruş paradan alıyordu. Bu konuda yapacağım en iyi şey ailesini tehdit etmek olurdu. Handan parası olmadan bir hiçti, para onun her şeyiydi. Elimdeki senetleri Avukata vererek bir an önce işleme koyup ellerinde ne var ne yoksa alınması için gerekeni yapmasını söyledim. Nazenin için çok acımasız bir adam olabilirdim, onun için her şey olabilirdim... Handan'ın ailesiyle pazar günü görüşecektim, o zamana kadar her şeyi planlayıp oyunun son noktasını ben koymalıydım. Şirket kapanana kadar çalışmayı sürdürdüm. Cumartesi günü için bir hafta sonu toplantısı ayarladım, bir süre Amerika'ya geri gelmek istemiyordum. Nazenin'le huzurlu birkaç ay geçirmeye ihtiyacım vardı. Hem okullar kapanınca belki onu Amerika'ya getirip gezdirebilirdim. Bu fikirle gülümsedim. Cuma akşamı otele geçtiğimde Nazenin'e otelde olduğumu bildiren bir mesaj attım, bana iyi olduğunu ve kızlarla evde film gecesi yaptıklarını yazdı. Erkenden yatıp cumartesi sabahı toplantı için şirkete gittim. Bütün yönetim kurulu ve küçük yöneticiler toplantı salonunda benden önce hazırdı. Hepsinin bana bakışlarını izledim, bunu seviyordum... Yirmi beş yaşından altmış yaşına kadar kadından erkeğe herkesin bana saygıyla karışık korkuyla bakmalarını seviyordum. İnsanların beni önemsemelerine açtım, önemsenmek istiyordum, bana hayranlık duymalarını istiyordum. Yıllarca babasının gözüne girmek için çırpınan ama her seferinde gözden düşen bir oğlan çocuğuyken yıllar sonra önemli bir adam olmak ve bu kadar başarı elde etmek ister istemez kendimle gurur duymama neden oluyordu. Saatler süren toplantı süresince batmak üzere olan UCA'yı getirdiğimiz durum koltuklarımın daha da kabarmasına neden olmuştu. Şirkete hiç gelmeden on büyük inşaat anlaşması yapmış, yıllık kazancı geçen seneye oranla üçe katlamıştım. Odama geçtikten sonra genel müdürü çağırdım. Adam dakikalar içinde

yavaşça kapıdan içeri süzüldü. Uzun ince adamın zehir gibi bir zekâsı vardı, mavi gözlerindeki zekâ parıltıları eski mesleği olan dedektifliğe bu yaptığı iş kadar uygun olduğunu belli ediyordu.

"Bir şey bulabildin mi, John? Elimizde ne var?" John bir çakal gibi gülümsediğine göre kesin işe yarar bir şeyler vardı. Elinde tuttuğu mavi dosyayı önüme bıraktı. Dosyanın kapağını kaldırıp baktım. Handan'ın babasının ve annesinin para durumlarının tüm ayrıntıları önümdeydi. Şöyle bir bakmam bile durumlarının pek parlak olmadığını anlamama yetmişti. Ellerinde sadece oturdukları ev, bir de Handan'ın şehir merkezindeki dairesi kalmıştı. Dosyanın arkasında duran cd'ye gözüm takıldı. Bakışlarımı kaldırarak John'a baktım.

"İşinize yarayacağını düşündüm, Alp Bey. Cd'de Handan hanımın babası Rıza Uca'nın bazı yaramazlıkları var." Yüzünde yine bir sırıtış belirmesinden ve kaşlarının belirgince oynamasından az çok içeriğini tahmin etmiştim. Eğer tahmin ettiğim şeyse oldukça işime yarayacaktı.

"Bunu nasıl çektiniz?" diye sordum.

John sert ve yüksek oktavlı ses tonunu ayarlayarak kısık bir sesle konuştu: "Sürekli gittiği bir otel var. Hep aynı kadınla... Temizlik görevlilerinden birine biraz para verdim, odaya kamera ve ses sistemi koydurdum" dediğinde gülümsedim.

"Güzel..." Gerçekten de güzeldi. Handan'da videolar varsa bende de vardı. Hem de diğer tüm şeylerin yanında. Handan'ı bir düşman olarak görmediğimden umursamamış, sürekli onu küçümsemiştim. Ama artık zarar verecek bir düşman haline gelmişti. Çünkü artık Nazenin vardı ve Nazenin benim en zayıf noktamdı. Bunca zaman hiç zayıf noktam olmamıştı, hiçbir şey için endişelenmemiş hiçbir şeyden korkmamıştım. Ama artık varlığı yaşam, yokluğu ölüm olan bir şeye sahiptim. Nazenin'in benim için ifade ettiği şey buydu. İşte ya yaşam ya ölüm... İkisi de ondan gelecekti.

"Teşekkürler, John. Bunlar çok işe yarayacak, emin olabilirsin." John bana kibarca baş selamı verdikten sonra odadan

çıktı. Yarına kadar sabredip Handan'ı Amerika'ya gömecektim...

Memnuniyetle sırıtıp Nazenin'i aradım. "Nazenin..." Sesimi duyduğu anda aldığı nefesi telefondan duydum. Benimle konuşurken nefesi hızlanıyordu onu hâlâ ilk beni gördüğü gün gibi heyecanlandırıyordum.

"Alp..." İsmimi tonlaması erkekliğime gönderilen elektrik akımlarına neden oldu.

"Off... İsmimi çok güzel söylüyorsun, bebeğim. Seni çok özledim." Nazenin kıkırdayarak derin bir soluk daha aldı. Şu an yanaklarının kızardığını ve dudakları kuruduğu için pembe diliyle onları yaladığını biliyordum.

"Ben de seni çok özledim." Yerimden kalkıp arkamda uzanan New York manzarasına baktım. Nazenin'i buraya getirmek istiyordum. Benim gördüğüm her şeyi görmesini istiyordum, onu mutlu etmek için yapmam gereken her şeyi yapacaktım.

"Pazar günü bu işi hallediyorum. Sonra birbirimizle konuşup tamamen dürüst davranmak üzerine söz veriyoruz. Daha sonra da seninle geçirebileceğim kadar çok zaman geçirmek istiyorum." Nazenin bir süre duraksadı, şu benimle konuşması gereken ama ısrarla konuşmamayı tercih ettiği konunun onu duraksattığını tahmin ediyordum. O konuyu deli gibi merak etsem de bu konuşmayı telefonda yapmayacaktım.

"Döndüğünde konuşacağız."

"Evet, konuşacağız... Sonra görüşürüz" dediğimde, Nazenin *görüşürüz* diyerek telefonu kapattı. Sadece onun değil benim de onunla konuşmam gereken son derece ciddi bir konu vardı. Nazenin babası sandığı adamla on iki sene boyunca hiç yüzleşmemişti ama şimdi onun gerçek babası bile olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Tüm bildiklerinin bir yalan olmasının onu ne kadar yıkacağını en iyi ben biliyordum. Tek tesellim duyduğum kadarıyla Nazenin'in gerçek babasının iyi bir adam olmasıydı. Belki bir ailesi

olursa geçmişin acısı canını daha az yakardı. Her zaman geçmişi bir yara olarak taşıyacaktı, bunun farkındaydım. Ama en azından o yara kabuk bağlamalıydı.

Nazenin gerçek babasını severse yarası daha çabuk kabuk bağlardı. İstanbul'a döner dönmez Nazenin'in doktoruyla görüşüp gerçeği ona anlatmalıydım. Pazar akşamı şirketin şoförü ve bir özel korumayla Rıza Uca'nın evine doğru yola çıktım. Normalde yanıma koruma almaya ihtiyaç duymazdım, Türkiye'de Engin beni yeterince koruyordu. Amerika'da ise işim dışında pek bir yere gitmiyordum. Ama bugün amacım gözdağı vermekti, olduğumdan çok daha güçlü görünmek istiyordum. Sayın Ucaların şehir merkezinin dışındaki evlerine vardığımda saat akşam yediydi. Benim kazançlı çıkacağım bir akşam oturması olacaktı. Araç bahçe kapısında durdu, korumam araçtan inerek demir kapının yanındaki otomatiğe bastı. Siyah demir kapı açıldığında bahçeye giriş yaptık. Ev tam karşımdaydı. Salon olduğunu bildiğim havuz kenarındaki odanın ışıkları yanıyordu. Bahçe karanlıktı, havuzun ışıkları bile kapatılmıştı. Kapının önünde arabadan indim, şoför aracın yanında beklerken koruma peşimden geldi. Daha kapıyı çalmadan Rıza Uca kapıyı açtı. Yüzüme yerleştirdiğim büyük gülümsemeyle kapıya yaklaştım, hemen arkasında Serap Uca duruyordu. Yüzündeki kırışıklıklar artmış, sarı saçları tepede sıkı bir şekilde toplanmıştı.

Rıza Uca beni görünce şaşkınlığını gizleyemedi, kocaman açılmış ağzını kapatarak, "Alp?" diyebildi.

"Merhaba, Rıza Bey, bahçe ışıkları neden kapalı? Elektrikten tasarruf mu sağlamaya çalışıyorsunuz?" İğnelemem karşısında bir an duraksayarak geriledi. Tam ağzını açtığı anda arkasında Handan belirdi. Gözleri bana dikilmişti, pek şaşırmış görünmüyordu. Belli ki bir şekilde Amerika'da olduğumu öğrenmişti. Dudağının kenarında hafif bir gülümseme oluştu, bana kilitlenen gözleri baştan ayağa üzerimde gezindi.

"Alp, hayatım, hoş geldin! Bu ne güzel sürpriz." Babasının yanından geçerek kollarını bana sarıp yanağıma ufak bir

öpücük kondurdu ve geri çekildi. Başparmağıyla yumuşak hareketlerle yanağıma bulaşan parlatıcısını temizlerken gülümsüyordu. Ben de aynı onun gibi oynayacaktım, eğlence yeni başlıyordu.

"Şirkette bazı yeni düzenlemeler yapmam gerekiyordu, gelmişken de en sevdiğim aileyi bir göreyim dedim. Beni içeri davet etmeyecek misiniz?" Rıza Uca kenara çekildiğinde içeri girdim. Herkes neden burada olduğumu düşünüyordu ama Handan neden burada olduğumu çok iyi bildiğin için oldukça rahattı. Tabi birazdan o rahatlığı kaybolacaktı. Paltomu çıkarıp Serap Hanım'a verdim.

"Bir şey içer misiniz, Alp Bey?"

Kadına gülümsedim. "Teşekkür ederim, fazla kalmayacağım."

Bakışlarımı Handan'a çevirdim. "Handan biraz özel olarak konuşabilir miyiz?"

Başını sallayarak bana merdivenleri işaret etti. "Tabi, üst katta konuşabiliriz."

Rıza'ya dönerek. "Birazdan sizin yanınıza da gelirim. Handan'la konuşmam gereken önemli bir konu var." Rıza beni onayladıktan sonra karısıyla birlikte salona geçti, ben de Handan'ın arkasından merdivenleri çıkmaya başladım. Handan çok rahat görünüyordu. Bakalım kartlarımı açtığım zaman da bu rahatlığına devam edebilecek miydi? Beni çalışma odasına yönlendirip arkamızdan kapıyı kapattı. Geniş deri koltuğa rahatça oturdum, ceketimin iç cebinden mavi dosyayı çıkardım. Handan'ın bakışları elimdeki dosyaya kaydı ama kendini çabuk toparlayarak gözlerime odaklandı.

"Seni özlemişim, hiç görüşemiyoruz Alp'ciğim..."

Gülümsedim. "Otursana, ayakta kaldın."

Başını sallayarak karşımdaki tekli koltuğa oturdu. Uzun bacaklarını bacak bacak üstüne atarak yüzündeki gülümsemesini hiç bozmadan bana bakmayı sürdürdü. "Küçük kölen... Ay pardon, sevgilin ne yapıyor? Yeni babasıyla tanıştı

mı?"

Dişlerimi birbirine bastırarak sinirimi kontrol altına aldım. Nazenin'den bahsetmesi bile sinirlerimin tepeme çıkması için yeterliydi. Adil oynamıyordu ve ben de adil oynamayacaktım. Eğer beni şu hayatta tek sevdiğim şeyle vuruyorsa ben de onu en sevdiği şey olan ailesiyle vuracaktım.

"Canımı yakmak için sevdiğimi kullanıyor olman adil değil ama ben de adil olmayacağım, Handan... Bu dosyayı görüyor musun?" Dosyayı gözünün önünde salladım. Daha sonra içinden banka bilgilerinin olduğu kâğıtları çıkarıp önümdeki sehpaya koydum. Babasının elimde kalan senetlerini de evrakların üzerine bıraktım.

"Gördüğün gibi bunlar son paralarınız..." Senetleri işaret ettim. "Bunlar da babanın kalan borcu..." Handan gözlerini senetlerde yazan bol sıfırlı rakamlara dikti. "İlkokul matematiğiyle ufak bir hesap yaparsak kalan paranız borcunuzun yarısına yetiyor... Diğer yarısı için evinizi alabilirim ama yine de açık kalır."

Handan güçlü bir kahkaha attı. "Sen bizi maddi olarak mahvedersin, ben de senin hayatını yıkarım. Oyunun kurallarını ben koyarım, Alp. Ayrıca yapacaklarımla senin canını yakmam... Onun canını yakarım."

Konuşma sırasında bir yılana benzeyen yüzüne oldukça rahat bir şekilde bakmayı sürdürdüm. Kartlarım daha bitmemişti. "Az daha unutuyordum... Ben de annenin canını yakacak bir şeye sahibim." Cd'den harici belleğe attığım görüntüleri Handan'a uzattım. "Bilgisayarın var mı? Elimde çok eğlenceli bir film var."

Handan'ın yüzündeki o şaşkın ve korkmuş ifade beni çok memnun etti. Ne olduğunu bilmediğinden emindim ama yine de yapacaklarımdan, daha doğrusu yapabileceklerimden korktuğu açıktı. "O ne? Sen de beni mi videoya aldın... Hatırladığım kadarıyla beni birkaç defa canlı izlemiş ve bayılmıştın ama sana video gönderdiğimi hatırlamıyorum."

Umursamaz haline geri döndüğünde yerimden kalkıp

çalışma masasının üzerindeki dizüstü bilgisayarı aldım. Kapağını kaldırıp flash belliği taktım, videoyu açarak bilgisayarı Handan'a çevirdim. Handan bir süre ekrana boş boş baktı, sonra yüzünde yoğun bir hüzün, öfke, nefret, çaresizlik belirdi. Onun yüzünde beliren bu çok yönlü ifade bu oyunu benim kazandığımın göstergesiydi. Dizüstü bilgisayarın kapağını kapatarak harici belleği çıkarıp cebime koydum.

"Annen babana umutsuzca âşıktı, değil mi? Hatta zengin ailesinin bütün parasını da babana yedirmişti. Zavallı Serap Uca..."

Tam yerimden kalkarken Handan yerinden fırladı. "Otur!"

Sesini umutsuzca yükseltmişti. Gülümsememi bastırdım. "Ne istiyorsun?" dediğinde gözlerimi devirdim.

"Ne isteyebilirim. Tabii ki görüntüleri istiyorum." Bu kadar sakinliğin yeteceğine karar vererek yerimden kalkıp Handan'ın tam karşısına dikildim. Gözlerimi gözlerine sabitleyerek konuştum. "Bir de hayatımdan sonsuza kadar siktir olup gitmeni istiyorum. Yoksa tüm aileni doğduğuna pişman ederim, Handan." Handan bağırmam karşısında geriledi.

Bir süre sonra kapı açıldığında ikimiz de kapıya baktık. Rıza içeri girdiğinde ikimizin kavga halinde olduğumuzu görerek geriledi. O bile ikimizin kavgasının nasıl şiddetli olacağının farkındaydı.

"Alp, oğlum, bir sorun mu var?" Sinirli bakışlarımın esaretinde Rıza Uca'nın iliklerine kadar titrediğini hissettim.

Handan benden önce davranarak babasını cevapladı. "Yok bir şey, baba. Seninle daha sonra konuşuruz."

Handan'ın aşırı asabiyeti üzerine adam daha da telaşlandı. "Aslında bu konu babanla da ilgili Handan... Bence bu küçük görüşmeye o da katılmalı, sana güvenmiyorum. Rıza amca da buradayken konuşursak beni daha net anlarsınız."

Adama dönerek koltuğu işaret ettim. "Otur, Rıza amca."

Adam koltuğuna yerleştiğinde sehpanın üzerinde duran

kâğıtlara baktı. Ne olduklarını anlamıştı, o da borcunun batmış bir şirketi bana vererek kapanmayacağını biliyordu.

"O kâğıtların ne olduğunu zaten biliyorsun, onları açıklayarak zaman kaybetmek istemiyorum. Bir de elimde görüntülerin var. Şu uzun bacaklı esmer kızla bir otel odasında çekilmiş oldukça özel görüntüler." Rıza söylediklerim karşısında donup kaldı. Birkaç defa yutkundu, Handan'ın ise nefes sesleri bütün odayı dolduruyordu. Gözlerindeki ateş karşısında başka bir insan varsa çoktan onu yakar kavururdu. Rıza elini gömleğine götürerek nefes almak istercesine yakasındaki bir düğmeyi açtı.

"Ne istiyorsun, Alp?"

Güldüm. Odanın içinde bir tur atarak pencere kenarında durdum, onlara bakmadan, "Kızında bazı görüntülerim var. Medyaya verse sikimde olmayacak ama benim için değerli ve birini üzebilecek görüntüler. O görüntüleri istiyorum ve kızının suratını sonsuza kadar bir daha görmek istemiyorum."

Handan'ın bir çıngıraklı yılanı andıran sesi duyuldu. "Onları o kadar ucuza vermeyeceğim, Alp Ataman!" diye bağırdı.

Bağırması üzerine tekrar onlara döndüm. "Ucuz mu? Sence o masanın üzerindeki senetler çok mu ucuz? Ya annen... Annenin hayatının yıkılması senin için çok mu ucuz, Handan? Sen kendinden başkasını düşünmez misin?"

Sert adımlarım birinci sınıf parke üzerinde yoğun bir gürültü çıkardı, tekrar Handan'ın önünde duraksadım. "Ya hayatın? Senin hayatın çok mu ucuz... Unutma, kaybedecek bir şeyi olmayanın başkalarından alabileceği çok şey vardır."

Handan belirgince yutkundu. Rıza zaten çok korkak bir adam olduğundan çoktan koltuğa gömülmüştü...

"O elindeki görüntülere karşı o senetleri, annenin mutluluğunu, senin hayatını veriyorum. Şimdi elindeki tüm kayıtları bana getir!" Handan yerinden kıpırdamayınca Rıza araya girdi.

"Handan! Git getir şunları."

Handan kafasını iki yana salladı, "Hayır, bizim hayatımızı mahvetti... Benim hayatımı... Bundan o kadar kolay kurtulamaz." Duraksadı, ağlamak üzere gibi görünüyordu ama onun gözyaşları umurumda değildi. Burnunu çekip derin bir nefes aldı.

"Bir milyon dolar istiyorum." Handan'a biraz daha yaklaştım. "Git ve o videoları getir. Çekini yazıp göndereceğim." Handan odadan çıktığında Rıza tamamen kıpkırmızı olmuş, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. On dakika kadar sonra Handan elinde harici bellek ve bilgisayarıyla geldi, ikisini de bana uzattı.

"Başka kopya var mı?"

Dişlerini birbirine bastırdı. Yüz ifadesinden bile başka kopya olmadığı anlaşılıyordu. "Hayır! Yok."

Kafamı salladım. Harici belleği cebime koydum. "Bu video her ihtimale karşı bende kalacak. Uslu durun, Uca ailesi... Gözüm üstünüzde olacak."

Kapıya doğru yöneldim. "Alp, para ne olacak?"

"Beş yüz bin dolar babanın senetleri... Beş yüz bin doları da çek olarak yarın göndereceğim." Handan itiraz etmek üzereyken babası durması için elini tuttu. Arkamı dönerek merdivenlere yöneldim. İkisi de benim peşimden dış kapıya kadar geldiler.

Paltomu askıdan alarak üzerime giydim. "Alp?" Dış kapıyı açtığım anda Handan'ın o çirkin sesini tekrar duydum. Arkamı dönerek ona baktım, "Buse'yi videolarını internette yayınlamakla tehdit ettim. Karşılığında bir şey yapmasını istedim."

Bir şey söylemeden yüzüne bakmayı sürdürdüm, "Bugün Nazenin'e babasıyla ilgili gerçekleri anlatacaktı." Kanın beynime sıçradığını, orada donup kaldığını hissettim. Bütün bedenime soğuk su dökülmüş gibi binlerce iğne batmaya başladı. Handan'a doğru yürüyerek tek elimle yanaklarını kavradım ve onu duvara yasladım. Babası elimi çekmeye bile yeltenmedi.

"Bir daha hayatımın en ufak bir parçasına dâhil olursan... Seni öldürürüm!" Kapıyı arkamdan çarpıp bütün evin yerinden oynamasına neden olduktan sonra hızlıca araca doğru yürüdüm. Bilgisayar çantasını arka koltuğa atıp ben de bindim.

Şoföre bağırdım, "Hemen havaalanına!"

Korumama dönerek uçağı hazırlatmasını söyledim. Ön koltukta telefonla uçak kalkışı için programlama yaparken cebimden telefonumu çıkardım. Nazenin'le bugün hiç konuşmamıştım. Lanet olsun, fırsat yaratıp bugün onu aramalıydım! Beni aramadığına göre her şeyi çoktan öğrenmişti. Telefon saati akşam yediyi gösteriyordu. Türkiye, New York saatinden yedi saat ilerideydi. Bu durumda Türkiye'de gece üçtü. Nazenin'in numarasını aradım, telefon defalarca çaldı ama cevap veren olmadı. Hemen ardından Eylül'ü aradım. Onun telefonunda da durum aynıydı, cevap yoktu. Sakin ol... Sakin ol. Alp Ataman! Belki de öğrenmemiştir. Belki de Buse ona ulaşamamıştır. Nazenin sadece uyuyordur... Havaalanına varana kadar sakinleşmeye çalıştım. Korumam uçağı ayarlamıştı, hemen kalkış yapacaktık ama yine de buradan Türkiye'ye gitmem en iyi ihtimalle on bir saat sürecekti. Timur'u aradım. Telefonunu defalarca çaldırdıktan sonra uykulu bir şekilde cevap verdi.

"Lütfen önemli bir şey olsun, Alp?" Dişlerimi birbirine kenetledim.

"Çabuk kıçını kaldır ve Nazenin'in evine git. Lanet kaltak Nazenin'in babasıyla ilgili gerçeği anlatması için Buse'yi tehdit etmiş."

Timur kısa süre duraksama yaşadı. "Hay sikeyim! Alp, ben İzmir'deyim."

"Ne işin var orada!"

Timur derin bir nefes aldı. "Hafta sonu bir yerlere kaçarken senden izin alamam. Şimdi yola çıkıyorum, sabah orada olurum."

Yumruklarımı sıktım. Neden işim düştüğünde tek bir kişi

bile bulamıyordum. "Tamam, acele et." Uçağa binerken Engin'i aramayı düşündüm ama eğer Nazenin gerçekleri öğrendiyse Engin'i aramam bir şeyi değiştirmezdi. Uçağa binerek kalkmasını beklemeye başladım, gerginlikten ölmek üzereydim. İki saat sonra telefonum çaldı.

Timur arıyordu. "Efendim?"

Araba gürültüsü geldiğinde yolda olduğunu anladım. "Alp ben yola çıktım. Oraya senden önce varırım ama ne yapmam gerek bilmiyorum. Yani öğrendiyse nasıl davranmalıyım?" İşte bunu ben de bilmiyordum. Kendim bile nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Sadece bir an önce onun yanında olmak ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum ya da yolunda olduğunu bilmek istiyordum.

"Bilmiyorum, Timur. Eğer öğrendiyse ne halde olacağını bile bilmiyorum..." Telefonu kapattıktan sonra düşüncelerime daldım. Ona ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Bu onu nasıl etkileyecekti? Bu şekilde öğrenmesi berbattı... Ben söylemeliydim, benden duymalıydı. Türkiye'ye varmamıza dört saat kala Nazenin'in telefonunu aradım. Türkiye'de saat sabahın onuydu ve Nazenin bu saatte mutlaka uyanmış olurdu. Telefon defalarca çaldı ama cevap yoktu. Telefonu karşımdaki koltuğa fırlattım fakat birkaç dakika sonra dayanamayarak tekrar aldım. Eylül'ü aradım, onun telefonu ve daha sonra diğer arkadaşı Burcu'nun numarasını çevirdim. İkisi de kapalıydı. Lanet olsun, kapalıydı! Telefonu kapattığım sırada çalmaya başladı.

"Efendim, Timur?"

"Nazenin'in evine geldim şimdi ama kapıyı kimse açmıyor, Alp. Sanırım evde kimse yok." Hayır, hayır... Onu bir daha kaybetmeye dayanamam. Bir sefer kaybetmek bana fazlasıyla yetmişti, bunu bir kez daha yaşayacak kadar güçlü değilim.

"Engin'i ara, telefonunu takip ettirin. Bulun onu, Timur." Timur beni onaylayıp telefonu kapattığında stresten ter için-

de kalmıştım. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım, kendime gelmeye çabalarken hostesten içki istedim. Onu bulacaktım... İyiydi ve konuşacaktık... Artık benden kaçamazdı, buna izin vermezdim.

Uçağım havaalanına iniş yaptığında beni Engin ve Timur karşıladı. Araca biner binmez, "Onu bulabildiniz mi?" diye sordum.

Timur başını sallayarak beni onayladı, "Telefonunu evde bırakmış ama senin uçağın iniş yaparken haber geldi. Hastanedeymiş, şimdi oraya gidiyoruz."

"Hastane mi? Hastanede ne işi varmış, Timur? Neden hemen gidip bakmadınız?"

Timur elini omzuma koyarak beni sakinleştirmeye çalıştı, "Az önce haber geldi. İyi, merak etme..."

Timur'un bildiği bir şey var gibiydi. Ona doğru dönüp gözlerinin içine baktım. Gözlerini benden kaçırdı. Evet, bir şey saklıyordu. "Timur ne saklıyorsun, hemen söyle!" Sesimi istemsizce yükseltmiştim.

"Bunu söylemem ne kadar doğru olur bilemiyorum, Alp... Nazenin'e sana söylemeyeceğime dair söz verdim ama sanırım şu an hastanede olma sebebi bu durumla ilgili olabilir." Hiçbir şey anlamıyordum ve anlamadığım zaman kızgınlığım da merakım da kat kat artıyordu. Timur beni tanıyordu, kızdığım zaman ne kadar kötü bir adam olduğumu da iyi biliyordu. Ateşlerde yanan bakışımdan kaçınarak konuşmaya devam etti:

"Nazenin hamile."

Hiç dünyanın dönmeyi bıraktığını düşündüğünüz oldu mu? Ya da öyle hissettiğiniz anlar?.. Ben şu an tam olarak öyle hissediyordum, sanki dünya bir anda dönmeyi bırakmış, yer çekimi kavramı tamamen yok olmuş gibi. Boşlukta öylece savruluyordum, tüm hislerim de benim gibi etrafta savruluyordu. Nazenin bir türlü anlatmadığı kafasındaki o şey... Bebeğimiz miydi? Aslında ilk barıştığımız zaman içten içe bunu

istediğimi kendime bile itiraf edememiştim. Korunmadığını tahmin ediyordum ama yine de içine boşaldım. Onu sonsuza kadar bana bağlayacak ve gitmemesini sağlayacak bir şey istiyordum. Bunun çok hastalıklı olduğunun farkındaydım fakat yine de bu benim istememe engel değildi. Ben hastalıklı bir adamdım...

"Bunu bana neden söylemedi ve sen nereden biliyorsun?"

Nazenin böyle bir şeyi benden neden saklamıştı? "Senin evinde evlilikle ilgili yaptığımız konuşmayı duymuş, o yüzden sana söyleyememiş. Çocuğu istemeyeceğini düşünüyor... Ben bilmiyordum, sadece tahmin ettim. Nazenin benimle konuşmak istedi, tavırları garipti, rengi solgundu, midesi bulanıyordu ve o konuştuğumuz konudan bahsettiğinde parçaları birleştirdim. Biliyorsun daha önce böyle bir durum benim de başıma gelmişti." Çocuğu istemeyeceğimi mi düşünmüştü? Nazenin'den gelecek her şeyi isterdim. Hele ondan gelecek masum bir şeyi... İkimize ait, bizi tek yapacak bir şeyi... Nasıl istemezdim.

"Sence hastanede ne işi var?" Timur'un ifadesi değişirken korktuğum şeyi düşünmemesini umuyordum.

"Bilmiyorum ama umarım bir delilik yapmıyordur." Tanrım! Timur bile bunu fark ederken ben nasıl fark edememiştim? Evet, planlarımızda yoktu. Daha önce hayalini kurduğum ya da istediğim bir şey değildi fakat anlamalıydım...

"Engin! Olabildiğince hızlı gidelim." Engin başını sallayarak gaza yüklendi. Ellerimi yüzüme götürerek gözlerimi ovuşturdum, daha sonra saçlarımı çektim. Gözlerime yüklenen fazlalık taşmak ister gibiydi. Nefesim daralıyordu ve kalbim delicesine sıkışıyordu. Bebeğimize bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Yol bitmek bilmiyordu, sanki tüm zamanlar beni ezercesine üstüme geliyordu. Timur tek kelime etmiyordu, gözlerini sürekli salladığım dizime dikmiş öylece bakıyordu. Nihayet hastane bahçesine geldiğimizde kendimi araçtan attım. Ben fazlasıyla sinirli olduğum için Timur dur-

mamı işaret etti, bankoya giderek kızla flörtleşmeye başladı. Birkaç dakika sonra bana sağ taraftaki koridoru işaret etti. Birkaç koridor geçtikten sonra acil serviste durduk, kapının önünde Eylül ve Burcu oturuyordu. Eylül ayağa kalktı, Burcu oturduğu yerden uzaylı görmüş gibi bana bakıyordu.

"Nazenin nerede?" İlk sorum ağzımdan oldukça sert çıkmıştı. Timur sürekli beni dizginlemeye çalışsa da ne kadar gergin, sinirli ve endişeli olduğumu ondan iyi kimse bilemezdi.

"İçerd..." Bitirmesine izin vermeden kapıyı açarak içeri daldım. Nazenin bir hastane yatağında öylece yatıyordu. Yatağın tam başında koluna bir serum bağlıydı. Odaya ani bir şekilde girdiğim için kafasını yastıktan kaldırdı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Nazenin'in gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti. Yüzü bembeyazdı, tek damla renk yoktu. Çok ağlamış olduğu açıktı. O bu hale gelene kadar ağlamıştı ve ben ondan çok uzaktaydım. Ağzımın içini ısırdım, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Titrek adımlarımı ona doğru yönlendirdim, yaklaştıkça yer ayağımın altından çekiliyordu. Bebeğe bir şey yapmazdı, değil mi? Nazenin masum bir şeye zarar vermezdi.

"Alp..." dedi ve ağzından güçlü bir hıçkırık kaçtı.

Hemen yanına yaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Nazenin..." Elimi karnına götürdüm, bebeğimizin hâlâ orada olmasını istiyordum.

"Bir şey yapmadığını söyle. O iyi, değil mi?" Hayatımın en zor sorusunu sormuştum. Gözlerimde sıkmaktan yorulduğum birkaç damla yaşı serbest bıraktım. Nazenin ağlarken elimle gözlerinden akan yaşları sildim, başparmaklarımın sanki yapması gereken tek işi buymuş gibi gözlerinden akan kristalleri topluyordu.

Nazenin'den...

Alp'i her gördüğümde neden böylesine bir rahatlama girdabına giriyordum? Benim üzerimde neden bu denli güçlü bir etkisi vardı? Düşüncelerimi dünden tamamen uzaklaştırmak istiyordum. Dün bir kâbustu ve Alp gelip beni uyandırmıştı, şimdi yepyeni bir gündü... Alp'in karnımda gezinen eli dikkatimi üzerine çekti. Biliyordu... Öğrenmişti ve bana kızgın görünmüyordu. Hamile kaldığım için kendini ya da beni suçlamasından korkuyordum ama öyle değildi. Sadece üzgün görünüyordu. Onun iyi olup olmadığını mı soruyordu? Bebeğimizin iyi olup olmadığını mı soruyordu? Bizim bebeğimiz... Evet, ben iğrenç bir insandım... Onu aldırmayı düşünmüştüm. Çünkü... Çünkü zayıfım ve acınasıyım. Bunu düşünmüş olmam bile ne kadar berbat bir anne olacağımın göstergesiydi. Ama ben korkmuştum... Çok korkmuştum. Kendim için değil! Ben onun için, bebeğim için çok korkmuştum. Ağlamamı kontrol altına almaya çalışıyordum, birkaç derin nefes aldım.

"Yapamazdım, Alp. Ben senin hiçbir parçana zarar veremem..." Alp rahatlamayla karışık derin bir soluk verip bana sıkıca sarıldı. Kokusuyla ciğerlerimi doldurdum, oksijenden daha iyi geliyordu. Benim yaşamak için Alp'e ihtiyacım vardı, o benim nefesimdi.

"Çok korktum, Nazenin... Ona ya da sana bir şey olur diye çok korktum" dediğinde ellerimi yüzüne götürüp gözlerinden akan birkaç damla yaşı sildim.

"Bebeğimizi istiyor musun?" diye sorduğumda Alp'in kaşları çatıldı.

"İstemeyeceğimi nasıl düşünürsün, Nazenin? Seni seviyorum, seni kaybetmektense ölmeyi tercih ederim. O senin ve benim bir parçamız... O bizim bebeğimiz... Tabii ki de onu istiyorum" diye bitirdiği sözleri yüzünden kendimi daha da suçlu hissettim. Alp bizi istiyordu... İkimizi de seviyordu. Kollarımı ona sardım. Alp kafamın tepesine yatıştırıcı bir öpücük kondurdu.

"Alp ben sabah Silivri'ye gittim. Cezaevine..." Alp ellerini yüzümden çekip yanıma oturdu. Ellerimi avcunun içine aldı, avuçlarından yayılan sıcaklık içimi ısıttı.

"Onunla görüştün mü?" Kafamı iki yana salladım. Dün Buse bana o şeyleri söyledikten sonra sabah erkenden Silivri'ye gitmiştik ama içeri girememiştim.

"İçeri giremedim. Onu göremezdim, Alp. Yüzüne bakamazdım. Onunla konuşmadan döndük ama yolda fenalaştım, kızlar da beni buraya getirdi." Alp anlıyormuş gibi başını sallayarak beni onayladı.

"O... O benim babam değilmiş. Buse öyle söyledi" dediğimde Alp hiçbir şey söylemedi, hatta şaşırmış bile görünmüyordu. Ellerimi ellerinden kurtardım.

"Biliyor muydun?" Belirgince yutkundu ve hafifçe boğazını temizledi. Bu hareketlerden bile bildiğini anlıyordum. Biliyordu ve bana söylememişti... Biliyordu ve ben hiç tanımadığım bir kadından bunu öğrenmiştim. Bana dürüstlük sözü vermişti ama yine benden saklamayı tercih etmişti. Hem de sakladığı şey benim ailemle alakalıydı.

"Alp! Bunu benden nasıl saklarsın? Bana dürüstlük sözü verdikten sonra bunu nasıl yaparsın?" Alp tekrar elime uzandı ama elimi çektim. Dokunduğu zaman ona fazla dayanamayacağımı biliyordum, bu çok ciddi bir konuydu.

"Nazenin senden saklamıyordum. Önce Handan'ı halletmem gerekiyordu. Beni tehdit etti... Videoları babana...

Gerçek babana yollamakla, seni benimle ailen arasında seçim yapmaya zorlayacaktı. Ben sana böyle bir yük yüklemek istemedim." Yattığım yerden biraz daha doğruldum, bu yataktan ve hastaneden bir an önce çıkmak istiyordum. Kapana kısılmışlık hissi nefes almamı engelliyordu.

"Seni seçmeyeceğimi mi düşündün yani, Alp?" Onu bu kadar severken böyle bir şeyi düşünmesi kalbime saplanan bir hançerdi. Onun bebeğini taşıyordum, içimde onun canından bir parça, kalbimde onun kalbi varken bunu düşünmesi can yakıyordu.

"Hayır, bebeğim. Aksine. Beni seçeceğini düşündüm ve sana böyle bir seçim yaptırmak istemedim" dedi.

Tabii ki de seçimim her zaman o olurdu... Hiç tanımadığım, bizden haberi olup olmadığını bile bilmediğim yabancı bir adamı seçecek değildim. Belki gözümde hapisteki adam kadar aşağılık değildi ama yine de ağzımdan o laf çıkmayacaktı. O benim ne ailemdi, ne de babamdı... Benim ailem Alp'ti.

"Buradan çıkalım sana her şeyi anlatacağım, artık endişeleneceğimiz bir şey kalmadı, Nazenin. Bundan sonra benim tek endişem sen ve bebeğimiz olacak. Sen de hiçbir şey için endişelenme. Her şey benim kontrolümde, bebeğim. Güven bana..." Elini bana doğru uzattı. Güvenimi avuçlarında hissetmek istiyordu. Ona koşulsuz şartsız güvenmemi kendimi tamamıyla bedenen, ruhen ve kalben ona teslim etmemi istiyordu. Elimi ona uzattım, elimin dokunuşuyla rahatladı ve diğer elini de elimin üzerine kapattığında güçlü parmaklarının vermiş olduğu aidiyet benimle bağlanmıştı.

Ellerinin arasında duran elimi koklayarak öpüp, "Teşekkür ederim" dedi. Neden teşekkür ettiğini bilmiyordum, nedenini de sormadım. Sanki birden fazla şey için teşekkür ediyordu bana. Sanki tüm yaşama sebebi benmişim gibi öpüyordu elimi. Yüzüne bakmak bile onu her şey için affetmemi sağlıyordu. Serumum bittiğinde hastaneden çıktık. Kendimi iyi hissettiğimi defalarca söylememe rağmen Alp'in zoruyla

başka bir hastaneye, kadın doğum doktoruna götürüldüm. Kontrol için randevu aldık ve doğruca doktorun odasına girdik. Tabi Alp beni bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Sürekli yanımdaydı. Alp'in söylediğine göre doktor en iyi kadın doğum doktorlarından biriydi ve çoğu kişi bu doktordan randevu almak için haftalarca bekliyordu. Biz ise birkaç saat içinde randevu alabilmiştik. Kadın ultrasonla bebeğe bakarken Alp heyecanla ekranda göreceği bir şeyler arıyordu. Yüzündeki o mutluluğu görmek her şeye değer, her şeye bedeldi. Onu benden çok sahiplenmişti ve içten içe kendime daha çok kızmama neden olmuştu. O benim karnımdaydı. Benim canıma karışıktı ama ben onu istememiştim. Alp'se öğrendiği andan itibaren etrafına koruma ağını örmüştü. Tıpkı benim gibi bebeğimizi de o ağın içine almıştı. Doktor bebeğimizin gayet iyi olduğunu söyledi, yapmam ya da yapmamam gereken bir sürü şeyden bahsetti. Kontrol günlerimi ve kullanacağım ilaçları da belirledikten sonra birlikte hastaneden çıktık. Eylül ve Burcu uyumak için eve gitmişlerdi. Timur iş yerine geçmişti, benim yüzüme bakmaktan kaçınır gibiydi. Aslında ona kızmıyordum, Alp'e söylemesinden mutluydum. Ben bunu yapabilecek kadar güçlü değildim, birinin desteği gerekiyordu.

"Alp artık gerçekten konuşmak istiyorum" dedim.

Alp araç kullanırken bana bakmaktan kaçınıyordu, gözü yoldaydı. Ama gülümseyen ifadesini bir an olsun kaybetmemişti.

"Biliyorum, eve gidiyoruz" dediğinde yola baktım. Alp'in evine gidiyorduk. Eve gidiyoruz kelimesine başka bir anlam yükleyerek mi söylemişti? Yoksa bana mı öyle gelmişti? Sanırım fazla duygusallaşıyordum. Alp aracı evin önünde durdurup ben daha kemerimi çözemeden kapımı açtı. Yavaşça arabadan indim, birlikte eve girdik. Bizi Leman abla karşıladı, güler yüzlü selamlamasına sarılarak karşılık verdim. Aslında insanlara karşı çok soğuk bir duruşum vardı. Herkese hemen yaklaşıp bağ kuramazdım fakat Leman ablayı gerçekten seviyordum. İlk defa annemden başka birinin şefkatini hisse-

diyordum. Alp kapalı bahçeye yemek hazırlamasını söyledi. Biz de yemek hazırlanana kadar konuşmak için Alp'in odasına çıktık. İçeri girer girmez koltuğa oturdum, yorgunluktan ölecekmişim gibi hissediyordum. Yatıp bir daha uyanmadan uyumak istiyordum. Alp yanıma oturmadan önce ceketini çıkarıp tekli koltuğun üzerine bıraktı. Üstünde sanki bu konuşmayı ne kadar geç yaparsa o kadar iyi olacakmış gibi bir hal vardı. Bu onun için de zor olmalıydı. Beni üzmek istemediğini biliyordum, bunu anlıyordum.

"Buse sana ne kadarını söyledi?" diye ilk cümlesini söyledikten sonra yanıma oturdu. Ben gözlerimi ondan kaçırıp ellerime odaklandım.

"Sadece babamın başka birisi olduğunu söyledi. Handan onu tehdit ediyormuş, ona kızmamam için defalarca özür diledi. Başka bir şey bilmediğini, sadece bunu bildiğini söyledi" dedikten sonra yutkunup devam ettim. "Ben de gerçek olmadığını düşünüp umursamadım ama aklıma takıldı, kafamda bir sürü şey oluştu. Annem erken doğduğumu söylemişti. Gece bebeklik resimlerimi çıkardım, annemin loğusa yatağında çekilmiş bir resmi vardı. Kucağında da ben vardım ama hiç erken doğmuş gibi değildim." Gözlerimden yaşların aktığını, Alp'i onları silmek için uzandığında fark ettim. "O resimlere daha önce defalarca baktım ben, Alp. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim, yani bunu hiç sorgulamamıştım. Sabah ilk işim yola çıkmak, gerçeğin peşine düşmek oldu." Gözlerimi onun yüzüne diktim. "Sen ne biliyorsun?" Gömleğinin düğmesini açarak yakasını biraz gevşetti.

"Handan bana bunu söyledikten sonra hapishaneye gittim ve onunla görüştüm." Alp o adamla görüşmüş müydü? Alp'in aile durumlarının bu kadar içinde olmasının beni rahatsız etmesi gerekirdi, daha önce başkalarının bu konuyu bilmesinden deli gibi korkarken şimdi onun her şeyi bilip bana destek olması, yol göstermesini istiyordum. Yolumu Alp'le birlikte çizmek için içimde bir istek vardı. Alp'i ailem gibi hissediyordum. Alp, ben ve bebeğimiz... Biz bir aileydik.

Alp'ten...

Nazenin'in bu üzgün halini görmeye dayanamıyordum. Bütün üzüntüsünü, sıkıntısını, acısını içinden söküp almak istiyordum. Ne garipti... Bir zamanlar ona en fazla acıyı ben yaşatmak istiyordum, şimdiyse tüm acısını ondan çekmeyi düşünüyordum. Ama bu farklıydı. Nazenin benim ona verdiğim zevki seviyordu, sevmese bunu hissederdim. Nazenin sadece beni sevdiği için sapkınlıklarımı kabullenecek bir kız değildi. Ona hoşuna gitmeyen veya istemediği bir şeyi asla yaptıramazdınız. Birden aklıma bebeğimiz geldi... Bizim bebeğimiz... Unutulacak gibi değildi ama birkaç saniye aklımdan çıkıyordu. Şimdi ne yapacağımızı bilmiyordum. Daha doğrusu, ben ne yapmak istediğimi biliyordum fakat Nazenin'in ne yapmak istediği benim için daha önemliydi.

"Sana ne anlattı?" Nazenin'in sorusuyla düşüncelerimden sıyrıldım, ona yaklaşarak elini avuçlarımın içine aldım. Bunları duymaktan hoşlanmayacağını biliyordum ama ondan daha fazla saklayamazdım. Nazenin'e o adamın anlattığı her şeyi kelimesi kelimesine anlattım. Tek bir virgül dahi atlamadım. Nazenin'in şoke olduğunu hissediyordum, gözleri defalarca dolmuş ve o biriken kristaller defalarca yanaklarından süzülerek kendilerine yol yapmıştı. Her cümlemden sonra onu teselli etmek için elini sıkmış, yüzüne dokunuş, yaşlarını silmiş, saçlarını okşamıştım. Yanında olduğumu bilmesini istiyordum. Ben her zaman ne olursa olsun onun yanında olmaya devam edecektim. Beni istemese bile bunu yapacaktım. Onu kendime ait bir parça gibi hissediyordum. Benimdi...

Onu ilk gördüğüm andan beri hissediyordum bunu, içimdeki şey çok başkaydı. Onu tanıdıkça bu duygularla baş etmekte zorlanmıştım, duygular çok büyümüştü. Kendimi onunla ilgili her şeyden sorumlu hissediyordum ve açıkçası bu da hoşuma gidiyordu. Cümlemi bitirdikten sonra gözlerinin içine baktım.

"Gerçek babanı buldum" dediğimde Nazenin'in gözleri kocaman açıldı.

"Nasıl? Nerede buldun?" Onu görmek isteyip istemeyeceğini ya da kendini yıllarca kimsesiz sanan birinde nasıl bir duygu oluşturacağını bilemiyordum. Keşke psikologdan yardım alacak kadar vaktim olsaydı.

"Çanakkale'de, Gelibolu'da yaşıyormuş hâlâ... Oraya gittim ve onu biraz araştırdım." dediğimde Nazenin bundan rahatsız olmuştu. Hissedebiliyordum. Bir yanı bunu öğrenmek istemiyordu, diğer yanıysa merak içinde kıvranıyordu.

"Anlatmamı istemiyorsan anlatmam... Ben sadece Handan'dan fazla şey bilmek amacıyla oraya gittim. Onu görmedim, etrafta biraz soruşturdum." Nazenin cevap veremeden Leman abla yemeğin hazır olduğunu söylemek için geldi. Karnı aç olmalıydı, önce karnını doyursak fena olmazdı. Ona elimi uzattım. Birlikte aşağıya indik ve bahçeye çıktık. Nazenin'in sandalyeye oturmasına yardım ettikten sonra karşısına yerleştim. Sıcak mercimek çorbasını iştahla kokladığında güldüm.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Omuzlarını silkti.

"Dehşete düşmüş hissediyorum" dedi. Neden bahsettiğimi anlamamasına şaşırmadım. Bu konunun onun için ne kadar ağır olduğunu biliyordum. Çapkınca gülümsedim.

"Ondan bahsetmiyorum." Anlayarak kızardı. Bu duruma daha alışamamış olduğu açıktı. Sanırım o da öğreneli çok olmamıştı.

"Henüz pek hissetmiyorum, bazen unuttuğum bile oluyor. Asıl sen ne hissediyorsun?" diye sorduğunda gözlerindeki kaygı canımı acıttı. Benden bu konuda emin olmasını isterdim, onu asla bırakmazdım ya da ona arkamı dönmezdim.

"Harika hissediyorum. Sanki istediğim tek şey buymuş ve istediğime kavuşmuşum gibi" dediğimde Nazenin bir anda ışıldadı. Yanaklarına renk gelirken gözlerinde oluşan o ışık nabzımı hızlandırdı. Kaşığını çorbasına daldırıp bir yudum aldıktan sonra bakışlarını tekrar bana odakladı.

"Onun hakkında ne öğrendin?" diye sordu. Nazenin içten içe bunu merak ediyordu, her ne kadar onunla görüşmek ya da tanışmak istemediğini söylese de içinde bir şeyler onu tanıması gerektiğini söylüyordu.

"Kendi halinde bir adammış. Komşuları iyi biri olduğunu söylüyor. Kaptanlık yapıyormuş..." Nazenin sadece başını sallamakla yetinip çorbasını içmeye devam ediyordu. İlgilenmiyormuş gibi yaptı.

Yutkundum ve ona bakmaya devam ederek konuşmamı sürdürdüm. "Bir de kızı varmış..." dediğimde Nazenin'in elindeki kaşık masaya düştü.

Gözlerini tabağından kaldırıp yüzüme baktı. "Kızı mı varmış?" Şu an ne hissettiğini tahmin etmeye çalışıyordum ama yapamıyordum. Böyle bir şey yaşasam tepkim ne olurdu, onu bile kestiremiyorum. Kardeşi olmasını, özellikle de bir kız kardeşi olmasını kıskanır mıydı? Babasının onun varlığından bile haberi yokken başka bir aile kurup bir de kızının olmasını nasıl karşılardı? Yüzünün bembeyaz olması karşısında telaşım arttı, yerimden kalkarak onun yanındaki sandalyeye oturdum. Başını avuçlarımın arasına alarak yüzüne düşen birkaç parça saçı çektim.

"Bebeğim... İyi misin?" İyi görünmediğini ona bakarak söyleyebilirdim. Nazenin birkaç derin nefes alıp başını iki yana salladı.

"İyi değilim..." Gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü.

"Bir kardeşim mi var?" Sadece başımı sallamakla yetindim.

"Ne hissettiğini söyle bana, Nazenin. Susma lütfen... Senin için endişeleniyorum." Aramızdaki uzun süren sessizliği yakarışımla böldüm.

Nazenin gözyaşlarını ellerinin tersiyle sildi. "Bu benim için çok zor. Yıllardır bildiğim, yaşadığım her şey bir yalanmış... O adamın babam olduğunu sandığım bu kadar süre büyük acılar çektim. Alp ve yıllarca bu acıyı bize öz babamın reva gördüğünü sandım. Fakat şimdi annemin başka birine âşık olduğunu ama o adamın annemi bir kenara attığını öğreniyorum. Benden haberi olup olmaması umurumda bile değil... Annemi böyle değersiz görmesine kızıyorum, hem de onu sevdiğini bildiği halde. *Bir kere merak edip aramadı mı* diye düşünmekten kendimi alamıyorum..." dedi.

Elini okşadım, küçük bir öpücük kondurdum. "O adam senden haberi olmadığını söyledi. Belki de annen hakkında babana yalan söyledi, Nazenin. Bunu gerçek babana sormadan bilmenin imkânı yok. Onu görmek ister misin?" Nazenin uzun süre sessiz kaldı, cevabını tahmin dahi edemiyordum. Bu konuda tahmin yürütmek çok zordu.

"Onu tanımak ya da görmek istemiyorum..." Onu anlayabilirdim, henüz kendini buna hazır hissetmeyebilirdi. Bu çok normaldi. O ne isterse, nasıl isterse öyle olacaktı. Nazenin uzunca bir sürenin ardından tekrar konuşmaya başladı, bu sefer daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Yıllarca annemden bir kardeş istedim... Tek isteğim buydu. Her doğum günümde, yılbaşında tek istediğim bir kardeşimin olmasıydı. Mahallede, okulda bütün arkadaşlarımın kardeşleri vardı ve ben tek çocuk olmaktan nefret ederdim." Gözlerinden akan yaşları silip devam etti: "Bir kız kardeş, Alp... Ben yıllarca bunu diledim." Gözlerini bana diktiğinde içim acıdı. Dudaklarımı iyice birbirine bastırdım. Nazenin zaten yeteri kadar duygusaldı, ben de duygusallaşarak ona katılmak istemiyordum. Çocukken benim de tek istediğim buydu, bir kardeşimin olması... Nazenin'in de aynı şeyi dilediğini bilmek ve dileğinin yıllar sonra gerçekleştiğini görmek içimde garip bir duygu yaratmıştı. "Kardeşimle tanışmak istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum..." dediğinde ona sarıldım ve kafasını göğsüme yaslayarak saçlarını okşadım.

"Onunla tanışacaksın, bebeğim..." dedim.

Elimi saçlarından karnına götürüp Nazenin'in düz karnında elimi gezdirdim. Her şey güzel olacaktı. İkimiz de zor şeyler yaşamıştık ve bundan sonra her şey bir peri masalı gibi olacaktı. Benim tek amacım Nazenin'in ve bebeğimin mutlu olması olacaktı. Onlar için her şeyimi feda edebilirdim.

Nazenin kafasını kaldırıp tekrar bana baktı. "Sence beni görmek isterler mi? O adam umurumda değil ama kardeşimi görmek için onunla da tanışmaya mecburum" dediğinde güven veren bir şekilde gülümsedim.

"Bence seni görür görmez tanımak isteyecekler, Nazenin. Sen mükemmelsin..." Nazenin küçük elini yanağıma götürüp elini yüzümde gezdirdi.

"Mükemmel olan sensin, Alp. Bay Mükemmel... Benim Bay Mükemmel'im..."

Nazenin'den...

Alp tüm gün benimle ilgilendi. Uzun uzun seviştik, nazik dokunuşları bedenimi tamamen gevşetirken onun aşkında kaybolduğumu hissediyordum. Alp'in bebeğimizi istiyor olması da beni inanılmaz mutlu ediyordu. Ondan da Alp'ten de vazgeçemezdim. İkisi de benim parçalarımdı. Alp'le ne yapacağımızı konuşmamıştık. O konuyu açmamıştı, ben de bir şey söylememiştim. Evlilik kelimesi ikimizin de ağzından bir kere bile çıkmamıştı. Gerçek babamla tanışmak zorundaydım. Çünkü kardeşimi merak ediyordum. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama içimde ona karşı inanılmaz bir sıcaklık

vardı. Alp onları araştırıp gerekli şekilde haber gönderecekti. Sanırım benden önce babamla tanışıp bana vereceği tepkiyi görmek istiyordu. Alp hiçbir zaman kontrolü elden bırakmıyordu...

Ertesi sabah gözümü açtığımda Alp hazırlanıyordu. Gömleği ve pantolonu üzerindeydi, ceketiyse koltukta duruyordu. Eliyle saçlarını geriye atarak bana gülümsedi. Bütün gece sevişiğimiz için bedenimde tatlı yorgunluk sızıları vardı.

"Günaydın, bebeğim... Ben işe gidiyorum, sen uyu. Akşam geleceğim." Yataktan doğrulup yorganı çıplak bedenime çektim.

"Kalkmalıyım, Alp. Okula gideceğim... Hemen hazırlanırım, beni bırakır mısın?" deyip yorganın içinden çıkarak çıplak bedenimle Alp'in önünden geçerken beni kolumdan yakalayarak kendine çekti.

"Dinlen, Nazenin..." Emirler, emirler...

Kafamı iki yana salladım. "Olmaz! Bugün önemli derslerim var. Zaten okuldan yeteri kadar kaytardım." Gözlerini devirdiğine, "Ben hâlâ öğrenciyim, Alp..." dedim.

Beni onayladı, sanırım buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Ondan kurtulunca banyoya girdim, arkamdan konuştuğunu duydum. "Okulun bittikten sonra Engin seni eve getirir. İşe gelmene gerek yok, biraz dinlen." Aslında bu hiç fena olmazdı, bir güncük işten kaytarıp ödevlerime yoğunlaşabilirdim. Yapmam gereken bir sürü çizim, teslim etmem gereken ödevler vardı.

"Gerek yok, kızlarla eve dönerim" dediğimde Alp bir süre ses çıkarmadı. Bunu kabul ettiğini düşündüm ama yanılmıştım.

"*Eve* derken orayı kast etmedim, Nazenin. Buraya geleceksin..." derken banyonun kapısında dikilmiş dişlerimi fırçalarken bana bakıyordu. Ağzımı çalkalayıp diş fırçamı yıkadım ve yerine koydum.

"Tamam, bir gün daha kalabilirim ama evden birkaç şey

almalıyım" dediğimde Alp yine memnun olmuş görünmüyordu. Çene kemikleri belli belirsiz hareket etti. Gözlerini kaçırmadan dikmiş bana bakıyordu.

"Nazenin... Bir gün değil. Ben artık burada kalmanı istiyorum." Yüzümdeki anlamsız ifadeyle öylece durdum.

"Anlamadım?" Omuzları belirgince inip kalktı, eliyle siyah gri çizgili kravatının ucuyla oynuyordu.

"Bunu daha sonra ayrıntılı konuşuruz. Hadi giyin de çıkalım, yoksa geç kalacağız." Kapının önünden bir anda kaybolduğunda ben arkasından bakmakla yetindim. Ne demeye çalışıyordu? Dediğini yaparak hızlıca giyindim, on dakika sonra tamamen hazırdım. Birlikte arabaya bindik. Alp elindeki cep telefonuyla uğraşıyordu. Ben de yolu izliyordum, neden benimle konuşmadığını anlayamıyordum. Araca bindiğimizden beri aramızda bir soğukluk olduğunu hissediyordum. Ben bunun nedenini anlamaya çalışırken araç okulumun önünde durmuştu. Alp kafasını telefonundan kaldırıp bana baktı. Yanağının kenarına hafif bir tebessüm yerleşti. Beni kendine çekerek dudağıma sıcak bir öpücük kondurup, "Akşam görüşürüz, bebeğim. Evden alacağını al, sonra bana haber ver Engin'i göndereyim" dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım. Araçtan inip kızlara okula geldiğimi söylemek için mesaj attım. Dersten önce okulun kafeteryasında bir şeyler içtik. Eylül ve Burcu'ya Alp'in bana gerçek babamla ilgili anlattığı her şeyi anlattım. İlgiyle beni dinlerlerken nefes dahi almıyorlardı.

"Yani onunla görüşecek misin?" Burcu'nun sorusuyla gerildim. Kâğıt çay bardağını avuçlarımın içinde tuttum, ellerim sıcaklıktan yandı ama umursamadım. Çok kararsızdım, tabi kardeşimi de merak etmiyor değildim. Belki bir kardeşim olmasa onu görmek istemezdim fakat bu benim hep özlem duyduğum bir şeydi.

"Onu görmek istemiyorum ya da tanışmak... Ama kardeşimle tanışmak istiyorum, tabi bunu o da isterse..."

Eylül masanın üzerinden elimi tutup, "Bence seni çok sevecektir. Ben böyle bir durumda olsam onları tanımak isterdim, Naz..." Benim varlığımdan bile haberi olmadığını düşünüyordum. Eğer varsa ve aramadıysa sanırım bu daha kötü bir durum olurdu. O zaman onu görmek bile isteyeceğimi sanmıyordum.

"Alp bebeğe nasıl tepki verdi?" Eylül dudağını ısırırken Burcu da bu sorunun cevabını merak eder gibi pür dikkat yüzüme bakıyordu. Etrafımızda biri var mı diye bakındım. Hâlâ öğrenciydim, bekârdım ve hamile kalmıştım. Sanırım harika bir dedikodu malzemesiydim, bunun olmasını istemiyordum.

"Çok mutlu görünüyor. Bana bebeği istediğini söyledi..." dediğimde Eylül kaşlarını havaya kaldırdı, "Evlenme teklif etti mi?" diye sordu.

Bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyordum, yani onun teklif etmesi gerektiğini biliyordum. Ama Alp'in de öyle bir teklif yapacağını sanmıyordum. Açıkçası o *'hadi evleniyoruz'* tarzı bir adamdı ama henüz öyle bir şey de olmamıştı.

"Hayır... Bilmiyorum, Eylül. Bugün biraz garipti aslında... Bu sabah onunla kalmamı istediğini söyledi ve sanırım bunu her gün kalmam manasında dedi." Burcu'nun yüzünde hınzır bir gülümseme oluştu ve gözleri parladı.

"Daha ne desin? Ev arkadaşımızı kaybediyoruz" deyip bükülen dudaklarına rağmen yüzünde bir tebessüm vardı.

Eylül araya girdi, "Sen de sene sonunda evlenip gidince tamamen yalnız kalacağım."

Eylül'ün isyanına karşılık verdim. "Daha ortada bir şey yok, Eylül!"

Kafasını benimle dalga geçercesine salladı. "Tabi tabi, ortada bir şey yok, tabi şimdilik, birkaç ay sonra karnın büyümeye başladığında ortada olan şeyi gözlerinle görürsün, tatlım." Gözlerim kocaman açıldı. Bunu şaka mı sanıyordu? Gerçekten durum birkaç ay sonra ortaya çıkacaktı. Gerçek babam ve kız kardeşim benimle tanıştıklarında onlara hoş bir iz-

lenim bırakmayacağım kesindi. Tabi onlara yaranmaya falan niyetim yoktu ama benim nasıl bir insan olduğumu düşünürlerdi? Henüz evli değildim ama karnımda zengin bir adamın çocuğunu taşıyordum...

Eylül atan rengimi fark ederek suratındaki gülümsemeyi sildi. "Özür dilerim, Naz. Endişelenmene gerek yok, eminim Alp bu konuda bir şey yapacaktır" dediğinde başımı salladım. Alp her konuda lanet olası derecede açıktı ama bu konu hakkında benimle konuşmamıştı. Bugün arabadaki davranışına da anlam verememiştim.

"Önemli değil, Eylül. Alp bebeğimizi istiyor, sanırım önemli olan da bu. Çünkü ben bebeği aldıramam... Yani Alp istemese de bunu yapamazdım sanırım." Eylül anlayışla yüzüme baktı, gözleri uzun kirpiklerinin arasından duygu dolu bakıyordu.

"Biliyorum, canım... Ben inanıyorum, her şey güzel olacak. Alp sana âşık ve bebek sizi birbirinize bağlayacaktır" dedi.

Biraz daha sohbet ettikten sonra derse girdik. Okulların kapanmasına üç ay vardı ve üç, dört ayda karnım fazla belli olmaz diye umuyordum. En azından saklanabilir olurdu. Okul çıkışında kızlarla birlikte eve döndüm, gerekli eşyalarımı toparlarken kızlar da bana yardım etti. Tamamen toplandığımda kapı çaldı. Engin abi beni almaya gelmişti, çizim çantamı ve özel birkaç eşyamın olduğu el valizimi aracın bagajına yerleştirirken ön koltuğa oturdum. Telefonumun mesaj sesi duyuldu, çantamı biraz kurcalayıp telefonumu buldum.

Akşam yedi. Hazır ol...

Anlamsız anlamsız Alp'ten gelen mesaja bakmayı sürdürdüm. Engin abi arabaya binmiş ve çalıştırmış bile. Fakat ben hâlâ mesajın şifresini çözmeye çalışıyordum.

Ne için?

Cevabımı beklerken Alp'in evine doğru yola çıkmıştık...

Alp mesajıma *'sadece hazırlan'* diye cevap vermiş, başka

bir şey yazmamıştı. Eve gider gitmez derslerime yoğunlaşmak istediğim için ben de ona başka bir şey sormadım. Akşam hazırlanmadan önce ödevlerimi yapmalıydım. Bu sene mezun olmaktan başka şansım yoktu, seneye kucağımda bir bebekle okula gidemezdim. Tabi bu bir mizansendi, böyle bir durum için Alp bebeğe bakacak birini bulurdu tabi. Fakat ben böyle bir ihtimalin olmasını istemiyordum. Bebeğime ben bakacak, diplomamı da alacaktım. Leman ablanın nazik yemek önerisini geri çevirerek kendimi üst kattaki salona sürükledim. Bugün kendimi daha enerjik hissediyordum, midemdeki hafif bulantı sadece sabahları ortaya çıkıyordu, onun dışında yorgunluk halim ve aşırı duygusal durumlarım da olmuyor değildi. Sanırım bunlara alışmam gerekecekti. Yemek masasının üzerinde çizimlerime daldım ve saatlerce onlarla iç içe geçmiş bir şekilde öylece kaldım. Telefonumun saat beş buçuğa kurduğum alarmı çalmaya başlayana kadar ders çalıştım. Alarmı kapattıktan sonra kâğıtları, kalemleri, kitapları toparladım. Doğruca Alp'in odasına girdim. Garip bir şekilde kendimi buraya ait hissediyordum. Yani bu odada kendimi yabancı hissetmiyordum, daha önce kendimi buraya bu kadar ait hissediyor muydum acaba? Sanırım bunun cevabını veremeyecektim. Kıyafetlerimi çıkarıp Alp'in geniş banyosuna girerek güzel, sıcak, rahatlatıcı bir duş aldım. Duşun ardından banyodaki saç kurutma makinesi yardımıyla saçlarımı kurutmaya başladım. Doktor bu dönemde kesinlikle üşütmemem gerektiğini sıkı sıkı tembihlemişti. Bunu göz ardı edemezdim, bebeğimin sağlıklı olması için ben de elimden geleni yapmalıydım. Saçlarımın tamamen kuruduğuna kanaat getirince giyinme odasına geçtim. Ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sanırım Alp dolaba biraz daha kıyafet eklemesi yapmıştı. Evet, çeşit fazlalığı güzeldi fakat nereye gideceğimizi bilmediğim için neyin uygun olacağını da bilemiyordum. Telefonumu yatağın üzerinden alıp Alp'e mesaj yazdım

Ne giymeliyim?

Bir kaç dakika içinde cevap geldi.

Şık bir şeyler... Elbise,
topuklu ayakkabı, makyaj
yapmak da isteyebilirsin
'buna ihtiyacın olduğundan değil tabi...'

Beni pek aydınlattığı söylenemezdi ama en azından seçeneklerimi sınırlandırmıştı. Bu da bir şeydi. Tekrar giyinme odasına dönerek elbise seçeneklerimi gözden geçirmeye başladım. Siyah renk daha uygun olurdu, en azından her yere uyum sağlayan bir renkti. Bu yüzden siyah bir elbiseyi askıdan aldım. İçime uygun siyah saten iç çamaşırı takımlarını giydim. Askısız sutyen ve elbisemin altından görünmemesi için tanga çamaşır... İç çamaşırları üzerime geçirdikten sonra elbiseyi giydim ve üzerimde güzel duruyor olmasını umdum. Aynaya bakmak için dışarı çıktığımda görüntü hoşuma gitti. Düşük omuzlu elbise sayesinde beyaz omuzlarım tamamen açıkta kalmıştı. Uzun kolları mevsim için uygundu. Diz altına kadar kalçalarımı ve belimi sararak devam ediyordu, tam olarak kum saati gibi görünüyordu. Yaka kısmı V şeklinde göğüs dekoltemi etkili bir şekilde sergiliyordu. Göğüslerim hamilelik dolayısıyla biraz daha büyümüştü, kesinlikle dikkat çekici görünüyordum. Göğüs çatalıma düşen kilit kolyem parıldıyordu. Ayakkabıların durduğu dolaptan hafif topuklu, bilekten tokalı, sivri burunlu siyah ayakkabıları alarak giymek için giyinme odasının ortasında duran pufa oturdum. Makyaj yapmak için makyaj çantamı aramaya başladım. Nihayet bulduğumda banyoya girerek çok hafif bir makyajla gözlerimi ve dudaklarımı belirginleştirdim. Telefonum çalmaya başladığında aynada kendime bakıyordum, makyajım ve güzelce atkuyruğu yaptığım saçlarımla güzel görünüyordum. Telefonu açmak için içeri girdim. Alp arıyordu, açar açmaz rahatlatıcı sesini duymak beni mutlulukla doldurdu.

"Bebeğim... Hazır mısın?"

Kendi kendime gülümsedim. "Evet, hazırım geliyor musun?"

Kısa bir duraksamadan sonra, "Ben gelmiyorum, Nazenin. Sen bana geliyorsun... Engin seni bana getirecek."

Bundan hoşlanmamıştım, onu hemen göreceğimi sanmıştım. "Nereye geleceğim, Alp?" Güldüğünü hissediyordum, muhtemelen şu an o güzel dudaklar yukarı doğru kıvrılmış sırıtıyordu. O haldeyken yüzüne bakmak için her şeyi verebilirdim.

"Çok soru soruyorsun, Nazenin. Rahatla ve bana gel, bebeğim" diyerek telefonu kapattığında olduğum yerde öylece kaldım.

Havanın soğuk olacağını varsayarak üzerime yumuşak, siyah bir şal ile ayakkabılarıma uygun siyah el çantamı alıp odadan çıktım. Kapının önünde aracın yanında Engin abi dikiliyordu. Sanırım gerekli talimatlar ona iletilmişti, bana gülümseyerek arka kapıyı açtı. Kaşlarımı kaldırdığımı görünce gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı, arka kapıyı kapatıp ön kapıyı açarak binmemi bekledi. Yerime otururken gülümsüyordum. Engin abi direksiyona geçerek arabayı çalıştırıp Alp'in bahçesinden ana yola doğru ilerlemeye başladı.

"Sana nereye gideceğimizi söyledi mi?" Soruma Engin abi başını sallayarak cevapladı.

"Ama bana söylemezsin" dediğimde yine başını sallayarak beni onayladığında yalandan kaşlarımı çattım. Yol boyunca sessizce oturup etrafı izledim, nihayet tanıdık bir yerlere gelmiştik. Bir dakika... Mavi Palmiye'ye ye gelmiştik. İyi de burada ne işimiz vardı? Engin abi arabayı Mavi Palmiye'nin önünde durdurdu, anlamsız bir şekilde yüzüne baktım.

"İnebilirsiniz, Nazenin Hanım, Alp Bey restoranda..." Ne yani, beni eski çalıştığım yere yemeğe mi getirmişti? Bu pek hoşuma gidecek bir durum değildi. Bir zamanlar aynı mesaide çalıştığım insanların bana sanki özel biriymişim gibi servis yapmasını istemiyordum. Kısa bir duraksamanın ardından arabadan inip girişe yürüdüm. Garip bir şekilde etrafta kimse yoktu. Mavi Palmiye hiç bu kadar sessiz ve boş olan bir yer de-

ğildi. Hele ki akşam yemeği saatinde... Çoktan etrafın dolmuş araba park edecek tek bir boşluğun kalmamış olması gerekirdi. Kapıdan içeri girdim. Danışmada kimse yoktu, adımlarımı restoran bölümüne giden koridora yönelttim. Tek bir insana dahi rastlamadım. Etraf her zamankinden daha loştu, önümü zar zor görüyordum. Restorana girdiğim anda şaşkınlıktan gözlerim açıldı, nefesim kesildi... Neler oluyordu? Mavi Palmiye tamamen boşalmıştı, her zamanki şıklığından ödün vermiyordu. Ama büyük bir eksiklik vardı, burada olması gereken masalar ve insanlar yoktu... Restoranın tam ortasında cam kenarına yerleştirilmiş iki sandalyeli masayı ve masanın tam önünde tüm heybetiyle dikilen Alp'i görene kadar etrafı şaşkınlıkla incelemeyi sürdürdüm. Alp siyah bir takım elbise içindeydi. Gömleği dışında her şeyi siyahtı. Saçları özenle geriye doğru taranmıştı, her zamankinden baş döndürücü görünüyordu. Bir anda onu ilk gördüğüm gün hissettiğim tüm o baş döndürücü duyguları daha yoğun şekilde hissettim. Nabzım deli gibi atarken ağzım kuruyor, nefesim hızlanıyor, başım dönüyordu. Ah bu gerçekten çok çok fazlaydı! Hâlâ neler olduğunu anlayamıyordum. Alp yüzünde ciddi bir ifadeyle uzun uzun bana baktı, daha sonra dudağının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. Bana doğru yürümeye başladığında suratıma ateş bastığını hissediyordum. İri adımları aramızdaki mesafeyi azalttı, tam önümde durdu. Bana kibarca sarılıp yanağıma ufak bir öpücük kondurdu. Son derece masum bir öpücük olmasına rağmen başım döndü. Kokusu ilk günkü gibi burnuma dolarak oksijenden daha büyük bir ihtiyaçla onu içime çekmek istememe neden oldu. Alp bunu fark etmiş olmalı ki gülümsedi.

"Çok güzel görünüyorsun, sakar kız" dediğinde dudaklarımı büzdüm.

"Sakar kız mı?" Alp başını salladı, bana elini uzattığında elimi elinin içine bıraktım ve beni masaya götürmesine izin verdim.

"İlk tanıştığımızda bana çarpmıştın, hatırladın mı?" diyerek eliyle ilerideki koridoru gösterdi. " Tam orada..." Zih-

nim o hatırayla canlandı. O günü unutamıyordum, üstünden onca zaman geçmemesine rağmen şimdi bambaşka bir noktada duruyor olmamız inanılmazdı. A şehrinden hareket eden araç ile B şehrinden hareket eden araç bile birbirinden bu kadar farklı noktalarda değillerdi herhalde.

"Bu yüzden mi beni buraya getirdin?.. Anıları taze tutmak için?" dediğimde Alp çapkınca sırıtırken sandalyemi çekerek oturmama yardımcı oldu.

"Sadece seninle yemek yeriz diye düşündüm ve güzel anıları hatırlarız." Güzel anılar... Gerçekleri öğrenene kadar her şey benim için bir peri masalıydı, bu doğruydu. Ama bu akşam kötü şeylerden bahsetmeyecek kadar da kendimi biliyordum.

"Neden kimse yok?" Fısıltıyla konuştum çünkü sesim boşlukta yankı yapıyordu. Alp kendi bardağına kendi elleriyle beyaz şarap koyarken bana su koydu ve gözlerini üzerime dikti.

"Baş başa olmak istedim. Belki yaramazlık yapabilirim" dediğinde bu fikirle kızardım. Bacaklarımın arasında hissettiğim o ince sızıyı bastırmak için bacaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kaldım.

Alp'ten...

Hâlâ olanlara bir anlam vermeye çalışır gibiydi, kadehine koyduğum sudan ufak bir yudum aldı. Gözlerini üzerimden bir saniye olsun ayırmıyordu. Aslında ben de henüz bu olanlara anlam verebilmiş değildim. Timur bunu doğru şekilde yapmama yardımcı olmuştu fakat ben ne yapacağı-

mı bilemiyordum. İçeride garson yoktu, servis arabası hemen yanımızda duruyordu. Bütün garsonları göndermiştim. Nazenin'le tamamen baş başaydım ve canım şu an feci şekilde yaramazlık yapmak istese de bunu yapmayacaktım. En azından şimdilik. Gerçekten mükemmel görünüyordu, beyaz omuzları ve fark ettirmeden dolgunlaşmış memeleri beni resmen içine çekiyordu. Nazenin'i ilk gördüğümden beri seksi buluyordum fakat birkaç gündür gözüme her zamankinden daha seksi görünüyordu. Sanırım hamilelik ona yakışıyordu... Ayağa kalkarak yan tarafta duran servis arabasından tabakları alarak ikimize de servis yaptım.

Nazenin'in ağzı açık kalmış, "Garson da mı yok?" diye sormuştu.

Kafamı iki yana salladım, "Hayır, bebeğim... Sadece sen ve ben" dedim.

Servisi yaptıktan sonra yerime oturup bıçağımla balığımdan ilk lokmayı kesip ağzıma attım. Ağzımdan çıkardığım bir ımmm sesiyle Nazenin kıpkırmızı oldu. Bu halini çok seviyordum, beni inanılmaz eğlendiriyordu.

"Burada seni ilk gördüğümde bu kızarmanın inanılmaz seksi olduğunu düşünmüştüm, Nazenin. Hâlâ da aynı fikirdeyim."

Nazenin gülümserken bir yudum su içti. "Kızarmak, seksi mi? Bunu hiç düşünmemiştim. Utandığım için kızarıyorum, Alp ve seksi kadınlar utangaç olmaz."

Bu kanısı beni güldürdü. "Farklısın, sanırım bu farklılığın bana seksi geliyor. Keşfedilmemiş, benim tarafımdan yapılacak keşfi bekleyen güzelliklerle dolu bir ada gibisin. Seni keşfetmek hayatımın en güzel deneyimi ve bu keşfime devam etmek istiyorum" dedim.

Nazenin duyduğu sözlerden sonra bakışlarını benden kaçırdı. "Bana bak, Nazenin." dediğimde itaat ederek bakışlarını yüzüme odakladı. Oldukça gergindim, daha önce böylesine gergin bir an yaşadığımı hatırlamıyordum. Bu çok ama çok

farklıydı, sanırım bunu ilk defa bir kadınla yapmak istediğim için böyle geliyordu.

"Seni sonsuza kadar keşfetmek istiyorum. Bunun için bana izin verir misin? Sonsuz keşfimi yaparken yanımda kalıp seni mutlu etmeme izin verir misin?" deyip ceketimin cebinden yüzük kutusunu çıkardım. Bugün aceleyle yaptığım bir seçimdi. Nazenin'e daha sonra şık bir yüzük alacaktım. Yüzük kutusunu açarak kalp kesim pırlantayı Nazenin'e gösterdim. "Kalbimi kabul et, Nazenin. Evlen benimle..."

Nazenin belirgince yutkundu, rengi daha da beyazlarken öylece donup kalmıştı. Gözleri yüzükle benim aramda gidip geliyordu. Ağzını birkaç sefer açıp kapattı ama bir şey söylemedi. Dakikalarca bir şey söylemesini beklesem de tek kelime etmedi. Sanırım bunu Alp Ataman tarzı yapmam gerekecekti. Yerimden kalkarak elimde yüzükle Nazenin'in yanına gittim, ufak beyaz ellerinden birini aldım. Bir yağmur damlasını tutmak gibiydi. Tir tir titriyordu ve buz gibiydi. Yüzüğü parmağına geçirene kadar tek kelime etmedi.

"Alp ne yapıyorsun?" diyerek parmağındaki yüzüğe baktı.

"Evleniyorum..." deyip yerime geçerek oturdum. "Aslında bugün burada bir nikâh olacaktı, benim fikrim öyleydi. Ama Timur böyle bir şey yaparsam senin asla rıza göstermeyeceğini, romantik bir teklifi hak ettiğini söyledi. Ki bence de hak ediyorsun. O yüzden nikâhımızı doğum günümde yapmaya karar verdim. 22 Nisan'da benimle evleniyorsun, bebeğim." Kaşlarını çatarak söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışır gibi bir havaya büründü. Gözleri sık sık parmağında parıldayan pırlantaya kayıyordu. Ona yabancı bir cisme bakar gibi bakıyordu.

"Alp..." İsmimi tonlamasına bakılırsa beni kızdıracak bir şeyler söyleyecekti, kendimi kontrol altına almak için birkaç derin nefes aldım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin... Yani ben evlilikle ilgili ne düşündüğünü biliyorum. Timur ve seni konuşurken duy-

dum, daha doğrusu dinledim. Seni buna zorlamaya hakkım yok. Bu beni, seni ve bebeğimizi mutsuz etmek olur. Senin bebeğimizi istiyor olman bile beni mutlu etmeye yeter..." Ne saçmalıyordu? Lanet olası inanmadan söylediğim birkaç basit cümleydi.

Dişlerimi birbirine bastırarak çenemi sıktım. "Ben bunu zorunda olduğum için istemiyorum. İstemediğim şeyleri asla yapmayacağımı en iyi sen bilirsin, Nazenin. O söylediklerim de tamamen saçmalıktı, sadece senin öyle düşüneceğini bildiğim için ve çocukken yaşadıklarım yüzünden kendimi buna inandırmaya çalıştım. Fakat tek istediğim bu. Benim olduğunuzu resmileştirmekten daha doğal bir şey olamaz. Sen de, bebeğimiz de benimsiniz. Kâğıt üstünde veya değil..." Başını salladı, gözlerinde hafif bir doluluk vardı ama kendini toparladı.

"Nazenin... Sana bunu diretmek istemiyorum ama *hayır* deme ihtimalin bile canımı yakıyor. Sabah dokunduğum ilk şey ve akşam tattığım son şey olmalısın... Bana bir şey söyle!" dediğimde Nazenin gözlerimin içine baktı. O gözlerdeki anlamlı bakışlara hayrandım. Öyle dolu dolu bakıyordu ki bıkmadan saatlerce izlenebilirdi. Oradan dünyanın en mutlu masalları okunurdu. Şimdi şairleri daha iyi anlıyordum, böyle bir kadına sahip olan bir erkek eğer yeteneği varsa sayfalar dolusu şiir yazardı. Nazenin kusursuzdu...

"Benimle evlenmek istiyor musun?" diye ona biraz yardımcı olmak ve cevap verme sürecini hızlandırmak için hayatımın en zor sorusunu sordum.

"İstiyorum... Çok istiyorum..." dediğinde sözlerine devam etmesine müsaade etmedim. Duymak istemediğim hiçbir şeyi duymayacaktım.

"O zaman evlen benimle, sadece o kadar. Nikâh işlemlerini bugün yapmaya başlamıştım, istersen yarın hemen evlenebiliriz. Bunu ayarlayabilirim" dediğimde kafasını iki yana sallayınca korktum ama korktuğum gibi olmadı.

"Doğum günü hediyen olmak istiyorum" dediğinde gülümsedim.

"Bu aldığım en güzel hediye olacak."

Nazenin'in yüzü aydınlandı. Bakışları tekrar yüzüğüne kaydı, yüzünde mutlu bir ifade vardı ya da ben öyle olmasını istediğim için öyle görüyordum.

"Yüzüğü beğenmediysen başka alabilirim. Biraz acele oldu... Üzgünüm."

Yüzüğü kalbine bastırıp, "Hayır, çok beğendim. Başka yüzük istemiyorum. Benim tek istediğim sensin, Alp."

Masanın üzerinden eline uzanarak sıkıca tuttum. "Bana sahipsin, Nazenin. Her zerrem sana ait... Kalbim, ruhum, düşüncelerim... Hepsi sadece senin ve öyle kalacak."

Gözleri ışıl ışıl parladı. Yemek boyunca sohbet ettik. Nazenin çok mutlu görünüyordu ve buna bayılıyordum. Onu mutlu edebilmek çok özeldi. O mutlu oldukça ben de kendimi mutlu hissediyordum. Yemeğin sonlarına doğru ciddi konulara girdim.

"Baban ve kardeşinle nikâhtan önce mi, sonra mı tanışmak istersin?" Nazenin duraksadı, gözlerini anlamsız bir noktaya dikerek birkaç saniye düşündü.

"Sanırım nikâhtan sonra..." Eli karnına gitti.

"Bebeğim, bunun için endişelenme. Seni seviyorum ve o bizim bebeğimiz. Kimsenin bu konu hakkında tek kelime etmeye dahi hakkı yok. Benim karım olacaksın."

Elini kolyesine götürerek kilit sembolüne parmaklarıyla dokundu. "Biliyorum ama yine de... Yine de bunu bilmelerini istemiyorum, Alp. Bu hayatımın sadece beni ilgilendiren kısmı, bundan sonrası da öyle olacak. Benim yaptığım her şey beni sorumluluğumdaydı. Yine de ona zayıf kız izlenimini vermek istemiyorum. Herkes benim güçlü olduğumu sansın istiyorum." Bunu anlayabiliyordum. Bana on beş yıl önceki Alp Ataman'ı hatırlatıyordu. Nazenin de güçlü olduğunu bilmek istiyordu.

"Sen hayatımda tanıdığım en güçlü kadınsın. Çok az in-

san senin yaşadıklarını yaşayıp böyle mükemmel bir karaktere sahip olabilirdi." İçtenlikle söylediğim sözlerin onu gururlandırdığını biliyordum.

"Yine de sen öyle istiyorsan onları nikâhtan sonra görürsün. Aklımda bazı fikirler var, seni olaya fazla dâhil edemeyeceğim için üzgünüm."

Kaşlarını çattı. "Ne tür fikirler?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Düğünümüz çok güzel olacak."

Nazenin şaşkınlıkla bana baktı. "Düğün mü?"

Başımı salladım. "Güzel bir nikâh olacak. Tam düğün havasında olmasa da güzel anılarımız olsun istiyorum."

Nazenin'den...

Bir düğün mutlaka her kadının hayalidir, değil mi? Beyaz gelinlik, davetliler, sevdiğiniz adamın gözlerine bakarak edeceğiniz ilk dans ve sonrasında oynayıp kurtlarınızı dökmek. Açıkçası böyle anlatınca kulağa çok hoş geliyor fakat ben bunu istemiyorum. Buna gerek olduğunu düşünmüyorum. Çünkü benim bu anımı paylaşacak kimsem yok. Düğünümü aptal bir cd'den izleyip anılarımı paylaşacak kimsenin olmadığını, kimsesiz olduğumu defalarca hatırlamak istemiyorum. Biliyorum... Yakın zamanda bir babam ve kız kardeşim olduğunu öğrendim fakat onlar benim ailem değil. Aile bu olamaz... Hayatım boyunca bir kere bile görmediğim varlığını birkaç gün önce öğrendiğim insanlara ailem diyemiyorum. Olmuyor işte. Alp'in umut dolu ışıldayan gözlerine

baktığımda fikrimi değiştirebileceğimi anlıyordum. Aslında onun istediği her şeyi yapmaya hazırdım.

"Alp... Buna gerek yok, sadece nikâh benim için yeterli. Lütfen..." dediğimde Alp yerinden kalkarak masanın üzerindeki boş ve yarı boş tabakları servis arabasına koymaya başladı.

"Büyük bir şey olmayacak, bebeğim. Ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini çok iyi anlıyorum. Ben de seninle aynı durumdayım. Benim de kimsem yok. Bu sadece arkadaşlarımızın katılacağı ufak bir şey olacak" dediğinde rahatlayarak gülümsedim, doğru söylüyordu. Alp de benden farksızdı, parası olması ya da güçlü olması bir ailesi olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu. O da benim gibi kimsesizdi. Alp masanın üzerindeki her şeyi servis arabasına koyarak masayı tamamen boşaltana kadar ona baktım.

"Alp ne yapıyorsun?" Çapkın bir gülüş dudaklarına oturdu. Sağ dudağının kenarındaki o kıvrılmaya bayılıyordum. Nerede ve nasıl bir psikolojide olursam olayım beni heyecanlandırıyordu.

"Yer açıyorum."

Gülümsedim. "Ne için?"

Ceketinin iç cebine uzanıp halattan biraz daha ince ipler çıkardı. Sanırım dört parçalıydı. Çok uzun değillerdi. Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Tatlı için..." Kadınlığımda oluşan ani bir kasılma ve sıcaklık bütün bedenimi titretti. Bir anda hızlanan nefesim boş restoranda yankılandı. Dudaklarını iştahla yaladı. Bu hareket beni daha da etkiledi, sanki dahası mümkünmüş gibi... Bana elini uzatarak sandalyeden kalkmama yardımcı oldu.

"Kıyafetlerini çıkar, sadece ayakkabılar kalsın." Bu beni biraz endişelendirmişti. Sonuçta evde falan değildik, bir restorandaydık. Benim eski iş yerimde.

"Biri görürse."

Bana kaşlarını çattı. "Sadece bana güven ve itaat et, Nazenin."

Demek bu evlilik ve çocuk durumu aramızdaki bazı şeyleri değiştirmeyecekti. Güzel... Benim de istediğim zaten buydu. Alp'le aramdaki şeyi seviyorum ve değişmesini istemiyorum. Dediğini yaparak elbisemin arkasındaki fermuara ulaşarak açtım. Alp'in sert bakışları altında omuzlarımdan ve kalçamdan sıyırarak ayaklarımın dibine inmesini sağladım. Elbise üzerimden çıktıktan sonra sutyenimin önden kopçasını açıp elbisenin üzerine bıraktım, siyah tangam da aynı akıbete kavuşmak üzereyken Alp elini kaldırdı. "O kalsın."

Kafamı önüme eğerek gülümsedim. Ayağımda sadece ayakkabılarım ve külotumla kalmıştım. Meme başlarım ortamın serinliği ve Alp'in bakışlarıyla küçük birer topa dönüşmüştü. Alp meme başlarıma bakarak iştahla dudaklarını yaladı.

"Arkanı dön!" Gelen emre hemen uyarak arkamı döndüm. Alp muhtemelen tangadan gözüken popomu görme derdindeydi. Bana böyle şehvetle bakıyor olması iyi hissettiriyordu. Birkaç ay içinde kilo alıp çirkinleşecektim ama yine de onun bana böyle bakmasını arzu ediyordum. Sıcak avcunu popomun sol yanağında hissettim. Hafif bir okşamaydı ama beni zevkle mırıldanmaya yetmişti. Alp popoma sert sayılabilecek bir şaplak attı, canımı yakmamıştı. Fakat tenimde çıkardığı ses boş restoranda bir yankı yaratmıştı. Zevkle inlerken başımı arkaya doğru attım. Şimdiden külotumun bacak arama yapıştığını hissediyordum, fena halde ıslanmıştım. Alp at kuyruğumu yakalayıp avcunun içine doladı ve kafamı biraz daha geri çekerek kulağıma nefesini üfledi. Bacaklarım titrerken ellerimle masayı kavrayarak tutundum. "Sana sert davranmak istemiyorum, beni cesaretlendirme. Şimdi masaya sırt üstü yat."

İçin için onu sert davranması için cesaretlendirmek istesem de bunu yapmayacaktım. Bana sert davranması istenmeyen durumlara yol açabilirdi. Dediğini yapmak için Alp'e doğru dönerek masaya popomu dayadım, yavaşça kendimi

çekip üzerine oturup sırt üstü yattım. Masa kareydi ve fazla büyük değildi, başım aşağıya doğru sarkmıştı. Bacaklarım da kenarlardan sallanıyordu. Sadece sırtım ve boynum masaya dayalıydı. Alp'in eğildiğini hissettim. Elleri bacaklarımı iki yana iyice açtı, külotumu sıyırarak çıkardı. Önce sağ ayak bileğimi masanın bacağına bağladı, ince halatın pütürlü yüzeyi çıplak ayak bileğimdeydi. Daha sonra sol ayak bileğimi bağladı. Beni savunmasız bırakmaktan hoşlanıyordu. Ayağa kalkarak eserini inceledi. Ellerini bacaklarımda gezdirip ipleri gerdi ve sıkılıklarını kontrol etti. Baş ucuma dolaşıp kollarımı da iki yana açtı. El bileklerimden masanın baş kısmındaki bacaklara bağladı. Kare şeklinde bir masanın üzerinde yatıyordum, tamamen çıplaktım ve bağlanmıştım. Bana yapacaklarıysa tamamen hayal gücümü zorlayan şeylerdi. Ona her koşulda güveniyordum, bana zevk vermeyecek bir şey yapmayacağını iyi biliyordum.

"Şimdi tatlımı yiyebilirim" deyip iştahlı bir mırıltı çıkardıktan sonra bacaklarımın arasına yaklaştı. Bir sandalyeyi bacaklarımın arasına yaklaştırıp üzerine oturdu. Onu görmek için kafamı kaldırdım, düz karnımın üzerinden onun delici bakışlarını görüyordum. Mavi gözleri koyulaşmış, şehvet ateşi göz bebeklerinde tütüyordu. Bacak içlerime ellerini koyarak onları biraz daha birbirinden ayırdı. Bacaklarımı asla kapatamazdım çünkü bağlıydılar. Zaten kapatma gibi bir düşüncem de yoktu. Alp'in beni yiyip tüketmesini istiyordum. Hatta bunun için daha önce hiç bu kadar istekli olmamıştım. Daha önce şehvet katsayım on ise şu an yüzdü. Ben gerçekten şehvetli bir kadındım ama sanki bu hamilelik beni daha da istekli yapmıştı. Alp kafasını bacak arama doğru eğerek kadınlığıma serin nefesini üflediğinde bileklerimdeki ipleri gerdim. Alp bu sefer alt taraftan yukarıya doğru bir nefes üfledi. Islaklığıma çarpan o serinlik beni çıldırtıyordu. Dudaklarımı ısırarak bacaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım fakat bu mümkün değildi. Alp bana merhamet etmeyecekti ve ben zevkten ölecektim. Tabi ölmek için hoş bir yol gibi görünüyordu. Alp biraz geri çekilerek işaret parmağını tam kıç deliğime daya-

yıp ıslaklığın kaynağı olan kadınlığımda yol aldı. Titreyerek kendimi ona bastırdım, içimi doldurması için parmağına bile razıydım, ölüyordum.

"O sesleri çıkarıyor olman sana merhamet etmemi sağlamayacak, Nazenin."

Bunun farkındaydım zaten ama kendimi tutamıyordum. "Alp... Lütfen!" Son kelime ağzımdan çığlıkla karışık bir vurguyla çıkmıştı. Çünkü tam o anda şişmiş klitorisimi dişleriyle sıkıştırmıştı. Beni az daha uçuruyordu.

"Ne istediğini bana açık açık söyle, Nazenin." Bunu beni utandıracak bir oyuna mı çeviriyordu? Zaten yeterince utanıyordum. Eski iş yerimde bir yemek masasına bağlanmış, Alp tarafından bir parça dondurmalı ayva tatlısı niyetine afiyetle yenmek üzereydim. Şimdi bir de ona *Lütfen Alp, beni ye.* Çünkü ben en lezzetli tatlıyım demek istemiyordum. Kıpkırmızı olan suratım şu an şehvet ve utanç karışımının izlerini taşıyordu. Alp öylece durmuş ve ağzımdan çıkacak o kelimeleri bekliyordu. Bunları yapıyor olmam açık açık söylerken utanmamı engellemiyordu, ben yapı olarak böyleydim.

"Söyle hadi..."

Titrek bir şekilde soludum. "Beni yalamanı istiyorum" dediğimde Alp gülümsedi. İşaret parmağını kadınlığımın etrafında gezdirdiğinde meme uçlarım biraz daha irkildi.

"Tam olarak nereni yalamalıyım? Bunu yanlış yapmak istemem... Bana net bir yer söylersen ne istediğini anlarım." Çok mu yaramaz olmaya başlıyordu? Bence kesinlikle yaramazlık sınırlarını zorluyordu ama buna ihtiyacım vardı. Onun o edepsiz dilini içimde hissetmeye ihtiyaç duyuyordum.

"Kadınlığım, Alp... Onun senin diline ve ağzına ihtiyacı var. Lütfen..." diye yalvarır gibi çıkan sesim üzerine daha fazla üstüme gelmedi ve kafasını olması gereken yere, bacaklarımın arasına gömerek kadınlığımı ağzının içine çekti. Hepsi tek hamlede Alp'in ağzının içine kaydığında ipleri iyice gerdim. Alp becerikli bir hamleyle dilini içime kaydırdı, dudak-

ları da sürekli hareket halindeydi. Beni tamamen istila etmişti. Birkaç dakika sonra dilinin yerini Alp'in iki parmağı almıştı. O mükemmel ağzı ise şişmiş klitorisimi dünyanın en lezzetli tadına bakarmış gibi emiyordu. Çıkardığı sesler beni orgazm diyarına sürüklemiş, mutluluk uçurumundan atlamam için hazır hale getirmişti. Alp'in beni sürüklediği diyarlar harikalar diyarından bile güzeldi. Belki de harikalar diyarı Alp'in beni götürdüğü her yerdi. Ruhen ve bedenen...

***

Hiç en yakın arkadaşlarınıza bir aydan kısa süre içinde evleneceğinizi söylediniz mi? Eylül ve Burcu bunu biliyordu ama yine de benden duyunca çıldırmış gibi davranmaya başlamışlardı. Tam anlamıyla bir çıldırmadan bahsediyorum. Okul bahçesinde üzerime atlayıp beni boğmak ister gibi sıktıktan sonra ikisi de yüzünde beliren şok ve endişeyle yüzüme baktılar.

"Hazırlık... Naz! Hazırlıkları hemen yapmalıyız. Bir aydan az zaman var ve hiçbir şeyimiz yok..." Bu sefer göz devirme odağımdaki kişi Eylül'dü.

"Ne için hazırlık yapacağız?" Burcu bıkkın nefesini verirken elini bileğine götürerek nabzını kontrol etti.

"Naz... Evleniyorsun, canım. Bunun çeyizi var, kınası var, düğünü var, eşyası var... Daha saymamı ister misin? Ben yıllardır evlilik hazırlığı yaptığım halde tam hazır sayılmam." Burcu Eylül'den bir tık daha telaşlı olabilirdi ya da Eylül şoktan henüz çıkamamıştı. Eylül ufak bir çığlık attı.

"Nasıl yetişecek!" İşte şoktan kurtuluş...

"Bu öyle bir şey değil, Eylül. Bu sadece bir nikâh olacak, bebeğimiz için."

Hâlâ alışamadığım yüzüklü elimi yakalayarak kocaman kalp şeklindeki pırlantayı gözüme sokarcasına bana gösterdi.

"Bu sadece bebek için yapılacak evlilikte verilecek bir yüzük değil ve Alp düğün olacağını söyledi. Bu durumda ayarlamaların merkezinde biz olacağız. Alp'i arayıp bunlar hakkında konuşacağım. Bu düğün işi Burcu ve bende..."

Bıkkın nefesimi bıraktım, midem yine kasılmaya başlamıştı. "Benim için zaten çok şey yapıyor, böyle şeylere gerek yok."

Burcu araya girdi. "Saçma! Senin için her şeyi yapar ve yapacak. Benim en yakın arkadaşımla evlenmek kolay değil. Öyle değil mi, Eylül? Bir şey söyle." Eylül de ona tam destek çıktığında daha fazla laf anlatacak durumda değildim. Yerimden kalktım, arkamdan nereye diye seslenirken doğruca tuvalete girdim. Kimse olmaması iyiydi. Çünkü birazdan kusacaktım. Tuvalet kabinin kapısını açıp kendimi klozete bıraktım. Sabah okula gelmek için ısrar etmiştim ama doğrusu daha da kötüleşeceğimi tahmin etmemiştim. Kızlar arkamdan benim adımı seslenerek içeri girdiler, öğürmelerimi duyduklarında kapıda duraksadılar.

"Naz? İyi misin?" Burcu'nun endişeli sesini duyduğumda kafamı klozetten kaldırdım, kesinlikle iyi değildim. Ama ona cevap veremedim. Midemde bir şey yoktu ki acaba ne çıkarıyordum? Tuvaletten çıkınca ikisi de endişeyle beni süzdü.

"Rengin atmış." Eylül'ün söylediğiyle aynaya baktım. Aynada kendimi gördüğümde ben bile korktum. Suyu açarak elimi yüzümü yıkadım.

"Sabah da oldu, geçer şimdi. Bir şey yemeden nasıl kustuğumu hâlâ anlayamıyorum."

Eylül kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne yani, bir şey yemedin mi? Naz sen manyak mısın? İyi beslenmen gerekiyor ve aç karnına daha çok miden bulanır. Alp'i arayıp bu konuda konuşmalıyım, benim arkadaşıma nasıl bakıyor böyle? Hamile kadın aç bırakılır mı?"

Onu susturmak için hamle yaparak elimle ağzını kapattım. İçeri her an biri gidip bu söylediklerini duyabilirdi. "Söy-

lesene bana, kaç defa hamile kaldın? Ve biraz yavaş ol, biri seni duyabilir. Okula ifşa olmak istemiyorum." Başını salladığında elimi ağzından çektim.

"Daha önce hamile kalmadım ama anneannem bir ebe ve ben de bu konuda her şeyi bilirim. Hadi gel, tuzlu bir şeyler iyi gelebilir." Her zamanki gibi de haklıydı. O çubuk krakerlerin bu kadar işe yarayacağını kim bilirdi? Birkaç paket fazladan alarak çantama atmayı ihmal etmedim. Tabi arkadaşlarım parmağımdaki dev pırlantayı fark etmişlerdi. Üniversiteli kızlar arasında yüzük olayı önemliydi, bir insanın parmağındaki güneş yanığı izine bakarak nişanlı olup olmadığını anlayabiliyorlardı. Bu bence çok korkutucuydu. Bu yüzden yüzüğü saklayamadım, sınıfa girer girmez binlerce sorunun odağında ben vardım. Eylül ve Burcu sözcülük rolünü üstlenmişlerdi. Çok ayrıntı vermeden yüzeysel açıklamalarla onları geçiştiriyorlardı. Nişanlandığımı, erkek arkadaşımın benimle evlenmek için acele ettiğini çünkü beni elinden kaçırmak istemediğini falan söylerlerken ben de kafamı nereye gömsem diye düşünüyordum.

Her sınıfta ukala bir kız vardır, o kızı hatırladınız mı? Hani okula hep geç gelip sürekli marka kıyafetlere verdiği fahiş fiyatlarla övünür? Hah işte, o kızdan bizim sınıfta da var ve ismi Ayça. Bir dangalaklık yapmasa olmaz diyeceğiniz bir tip... Ayça ombreli saçlarını parmağına dolayarak umursamaz bir tavırla konuştu:

"Şu magazine çıktığın iş adamı mı?" O balo gecesinde magazin Alp ve beni yazmışlardı. Tabi benim için hiç hoş olmayan ifadeler de kullanmayı ihmal etmemişlerdi. Eylül ona avının üzerine atlamaya hazır leopar gibi baktı.

"Evet, Alp Ataman'la evleniyor. Ataman Holdingin sahibi yani. Naz onun için bir eğlence falan değil... Ona deli gibi âşık." Eylül'ün kesinlikle bundan bahsetmemesi gerekiyordu, en azından düğüne kadar kafamın rahat olması lazımdı. Fakat hayır, asla Ayça'yı ezme şansını kaçıramazdı. Diğer kızların ağızları kocaman açılırken anlamsız övgüler ve mırıl-

danmalar duydum. Neyse ki hoca tahminimden erken gelip beni kurtardı. Teşekkürler Türk Sanat Tarihi... Eve dönerken Eylül heyecanlı bir şekilde düğün ve kına organizasyonlarının sesli olarak hayalini kuruyordu. Hayal kurduğu şeylerin de hepsi ürkütücüydü. Burcu'nun ona her hayalinde destek çıkması daha da ürkütücü bir hal alıyordu. En azından biri benim tarafımda olamaz mıydı? Çok sevgili arkadaşım Eylül okulda kustuğumu söyledikten ve bana iyi bakması nutuğunu attıktan sonra Alp bugün kesinlikle işe gitmememi söylemişti. Fakat zaten gereğinden fazla kaytarıyordum ve iyi hissediyordum. Üzerimi değiştirip işe gitmek için evden çıktım. Bir saat kadar sonra ofise girdim, Yeliz beni kocaman bir gülümsemeyle karşıladı.

"Naz! Hoş geldin..." Ona gülümseyerek el salladım.

"Merhaba, Yeliz. Hoş buldum." Bilin bakalım salladığım hangi elimdi? Lanet olası yüzük olan elimdi ve Yeliz'den kopan çığlık o yüzüğü kaçırmadığının göstergesiydi. Bankodan çıkarak topukları zemini acımasızca döverken yanıma koşturdu.

"Aman Tanrım!" Yüzüğümü incelemeye başlamıştı bile bakışlarımı kaçırdım ve gülümsedim.

"*Alp Ataman'la nişanlandım* deme bana."

Omuz silktim. "Sanırım öyle bir şeyler..."

Yeliz coşkulu bir şekilde tebrik ederken etrafı kolaçan ederek ona sessiz olmasını söyledim. Fakat herkes beni dikkate almamaya başlamıştı.

"Düğün ne zaman?"

"Bir aydan az var."

Ağzı açık kaldı. "Bu kadar çabuk mu?"

Başımı salladım. "Alp beklemekten hoşlanmıyor." Onu gülümseyen suratıyla orada bırakıp kendimi ofise attım. Erkekler harikaydı, kimse yüzüğüme bakmamıştı. Dikkatlerini bile çekmemişti. Bana kibarca selam verdikten sonra herkes işine dönmüştü. Ben de bilgisayarımı açıp telefonumu çantamdan çıkardım.

Alp, ben ofise geldim.

Kendimi iyi hissediyorum.

Cevabın gelmesi gereğinden uzun sürmüştü, çalışmaya başlamıştım ama gözüm telefondaydı. On beş dakika kadar sonra cevap aldım.

Nazenin! Yataktan çıkmaman için

seni yatağa kelepçelemem mi gerekiyor?

Alp Ataman... Sevdiğim adam... Benim dominantım... Bu baskıcı, kontrolcü tavırları bile onu sevmeme neden oluyordu.

İyiyim, Alp, gerçekten... Kendimi iyi

hissediyorum. Sonra görüşürüz

seni seviyorum.

Bu kelimenin onu sakinleştireceğini biliyorum. Bunu sık söylemiyordum ama söylediğimde elimde garip bir güç tuttuğumu hissediyordum. Akşama kadar çalıştım, kendimi iyi hissediyor ve daha az düşünüyordum. Herkesin tek tek ofisten çıktığını ve tek başıma kaldığımı fark ettiğimde ben de toplanmaya başladım.

Ofisin kapısı yavaşça açıldığında kafamı kaldırmadan. "Şimdi çıkıyorum, Yeliz" dedim.

Kapıdaki her kimse öksürükle boğazını temizledi, kafamı kaldırdığımda Alp'in o bakmayı sevdiğim gözlerini gördüm. Yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım. Alp de aynı şekilde gülümseyerek bana yaklaştı, tam önümde duruyordu. O sevdiğim kokusu burnuma doldu. Alp bana bir şey söylemeden ya da benim söylememe izin vermeden belimden kavrayarak beni kendine çekti.

"Hiç söz dinlemiyorsun, Nazenin." Elini yüzümde gezdirdi, "Çok solgunsun... Seni eve götürüyorum hadi" dediğinde başımla onu onayladım. Gerçekten yorulmuştum ve yapmam gereken ödevler vardı. Çantamı toparladım, ofis kapısından çıkarken elini belime koyarak beni yakınına çekmişti. Buna itiraz etmem gerekirdi. Ama yapmadım. Sonuçta

artık evlenecektik ve Alp'in bana dokunmaya ihtiyacı olduğu kadar benim de onun bu yakınlığına ihtiyacım vardı. Yeliz suratında hınzır bir sırıtışla bize *iyi akşamlar* dedi. Kibarca karşılık verdikten sonra asansöre bindik. Lobide yürürken herkes bize bakıyormuş gibi hissediyordum. Hayır, hissetmiyordum. Herkes bize bakıyordu...

Alp'ten...

İşte sonunda Nazenin'i tam anlamıyla sahipleniyor olmanın haklı gururunu yaşıyordum. İnsanların içinde onun benim olduğunu haykırabiliyordum. Elim belindeydi, yüzüğüm parmağındaydı ve bir parçam karnındaydı. Artık tamamen benimdi, sonunda istediğimi almıştım. Birlikte şirketten çıkıp kapının önünde hazır bekleyen araca bindik. Engin'e eve gideceğimizi söyledim ama Nazenin itiraz etti.

"Alp yarın önemli bir dersim var ve çalışmam gerek." Sakin olmak adına derin bir nefes aldım. Nasıl olsa bir aydan kısa bir süre sonra tamamen benim olacaktı. Evimde yaşayacak, yatağımda uyuyacaktı.

"O halde Nazenin'i geçici evine bırakalım, Engin." Engin'in dudakları kıvrılırken Nazenin gözlerini kısarak bana baktı.

Elini tutup dudaklarıma götürdüm. "Eylül sana iyi bakmadığımı söyledi" dediğimde Nazenin kıkırdadı.

"Eylül işte, bilirsin..." Burak için üzülüyordum, o çokbilmiş kızla başı dertteydi. Tabi Nazenin'i bu kadar düşünüyor olması beni mutlu ediyordu.

"Bugün nikâh planını yaptık, seni evde yoğun bir konuş-

ma bekliyor olabilir" dediğimde Nazenin'in kocaman açılan gözleri beni eğlendiriyordu. Bugün Eylül'le telefonda bol bol yapılacaklar hakkında konuşmuştuk. Nazenin bu konulardan uzak duruyordu ama en azından arkadaşları vasıtasıyla ona unutulmaz bir düğün yaşatacaktım. Düğününü yıllar sonra bile mutlulukla anlatmasını istiyordum.

"Alp gerçekten basit bir nikâh yeterli..."

Çenesini kavrayarak yüzüme bakmasını sağladım. "Senin için hiçbir şey yeterli olamaz, Nazenin. İzin ver bugünü senin için anlamlı kılayım."

Dudakları bir tebessüm halini aldı. "Seninle evleniyor olmam benim için yeterince anlamlı, Alp."

Başımı salladım. "Biliyorum ama ben yine de ileride çocuğumuza anlatacağımız kadar özel bir gün olmasını istiyorum." Sanırım onu doğru yerden vurmuştum, yüzü anında yumuşadı. Bunu kabul edecekti...

"Yarın kontrolüm var, benimle gelecek misin?" Bunu bilmediğimi mi sanıyordu? Ajandamda kayıtlıydı zaten.

"Nazenin bu sorduğun şey çok saçma. O benim de bebeğim ve tabi ki seninle geleceğim." Onu kendime biraz daha yaklaştırdım. Başını göğsüme yasladı, nabzı duyabileceğim kadar gürültülüydü. Engin aracı evin önünde durdurduğunda ben de onunla birlikte inip yukarı çıktım.

"Alp gelmene gerek yok, evimin yolunu biliyorum."

Omuz silktim. "Her şeyi eksiksiz yapmak istiyorum."

Eylül kapıyı açtığında ikisi de bana bakıyordu. Eylül elini beline koydu. "Odasına kadar geçirmek istersen" diyerek bana eliyle içeriyi işaret etti. Nazenin de gülmeye başlamıştı. Kaşlarımı kaldırarak ikisine de baktım.

"Buraya kadar geçirmem yeterli." Nazenin'i dudaklarından sıcak bir şekilde öperek ellerimi gevşettim. Eylül çoktan salona girmiş olmalıydı.

"Yarın seni ararım." Beni onayladığında bir daha öptüm

ve onu bırakıp eve dönecek olmaktan nefret ettiğimi fark ettim. Ben bu kadından bir saat olsun ayrı kalmak istemiyordum.

Bomboş evime döndüğümde kapıdan içeri girmeden önce Engin beni durdurdu, elinde tuttuğu mavi kapaklı dosyayı uzattı.

"Bunlar ne Engin?" diye sorup dosyayı elinden alarak kapağını açtım.

"Nazenin hanımın ailesini araştırmamı istemiştiniz, Alp Bey. Hepsi dosyanın içinde yazılı." Tabi ya, nikâh ayarlamalarını yaparken bu tamamen aklımdan çıkmıştı.

"Teşekkürler, Engin" dediğimde baş selamı verip arabayı otoparka çekmek için bindi. Ben de dosyayla birlikte eve girdim.

Çatı katındaki çalışma masama oturmadan önce kendime bir kadeh beyaz şarap koydum. Belli etmek istemesem de bu aile durumu beni endişelendiriyordu. Onların Nazenin'den haberi olmadığını düşünmek istiyordum ama varsa ve aramadılarsa bu Nazenin'i istemedikleri anlamına gelirdi. Bu durumda Nazenin'i onlarla görüştürmek onun için bir yıkım demek olurdu. Bir yanım ailesiyle tanışması gerektiğini söylese de onu korumak isteyen diğer yanım tepkileri konusunda endişeliydi. Konu Nazenin olduğunda kendime bile güvenemiyordum. Şarabımdan bir yudum alıp dosyanın kapağını açtım. İlk sayfada Nazenin'in babası Tarık Tekin hakkında araştırmalar vardı. Vesikalık resmine bakarken gözlerinin Nazenin'e benzediğini fark ettim. Gerçekten aynı renkteydi... Adam yaşına rağmen gayet yakışıklı görünüyordu. Gözlerinin etrafındaki derin kırışıklıklar çok da rahat bir hayat sürmediğinin işaretiydi. Kimlik bilgileri, çalıştığı yerler, banka hesapları, üzerinde olan arsa ve evler... Buradan her türlü bilgiye ulaşılıyordu ama bana adamın kişiliğini söylemiyordu tabii... En son da araştırmayı yapan adamın görüşlerine yer verilmişti.

Tarık Tekin

"Gelibolu'da yaşıyor ve kaptan. Yaptığım soruşturmaya göre Gelibolu'da oldukça tanınan ve sevilen biri. Herkesin görüşleri olumlu yönde... Mahallesinde kendi halinde bir adam olarak biliniyor. Hatta herkes kendisinden çok olumlu bahsetti. Yirmi bir yıldır Melek Tekin ile evli ve bir kız çocuğu sahibi. Kızının bilgileri de dosya da mevcut."

Bu bilgilerin çoğunu ben de öğrenmiştim. Zaten herkes onu çevresine gösterdiği kadar tanıyordu. Bu bana yeterli değildi. Nazenin'i öylece onların önüne atamazdım. İlk önce benim tanışıp konuşmam gerekliydi. Nazenin'in ne tepki vereceği umurumda bile değildi. Kardeşinin bilgilerinin olduğu dosyayı açtım, kızın vesikalık resmini inceledim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Nazenin onu kesinlikle sevecekti. Sapsarı saçları vardı. Hatta gerçek olamayacak kadar sarıydı. Gözlerinin mavi mi, yeşil mi olduğuna karar veremiyordum fakat içten bir gülüşü vardı. Hatta gülümsemesi Nazenin'e benziyordu. Nazenin kız kardeşiyle mutlaka tanışmalıydı. Arka taraftaki kimlik bilgilerine göz attım. İnci Tekin... On dokuz yaşındaydı. Dosyanın arkasında okul bilgileri vardı. Geçen sene Gelibolu Anadolu Lisesinden mezun olmuş ve şu an dershaneye gidiyormuş. Notları da fena değildi. Ama dediğim gibi, kesinlikle bir kardeşi olduğunu öğrendiğinde vereceği tepki hakkında bir şey yoktu. Onlarla Nazenin'den önce tanışıp konuşmam gerekecekti.

Ertesi gün Nazenin'le birlikte kontrole gittik. Bebek gayet iyiydi. Nazenin'se kansızdı ve bir şey yemiyordu. Bu durum bedenini de zayıf düşürüyordu. Doktor bir sürü ilave vitamin verirken beslenme listesi de hazırlamıştı. Bundan sonra hayattaki en büyük amacım onun ve bebeğimizin sağlığı ve iyiliği olacaktı.

Nikâha on gün kala her şeyi ayarlamıştım. Nazenin'in nikâhı nerede yapacağımızdan haberi yoktu. Bana Eylül, Burcu ve Timur yardımcı oluyordu. Çiftlik evini organizasyon firması hazırlıyordu ama kızlar neredeyse her şeye müdahale ediyordu. Nazenin'se hamileliğiyle uğraşmakla meşgul-

dü. Tabi bir de dersleri... Neyse ki bu sene mezun oluyordu, ilk sene bebeğimiz ve benimle vakit geçirmesi için onu ikna etmekle meşguldüm. En azından bir sene evde oturabilirdi, çalışmasına gerek yoktu. Balayı planımızı da ayarlamıştım. Birlikte ufak çaplı bir Avrupa turuna çıkacaktık. Tabi bu Nazenin'in seçimiydi, ben de ona istediği her şeyi vermekle meşguldüm. Çiftlik evindeki her şeyi kontrol ettikten sonra artık sadece düğün gününü beklemek kalmıştı. On gün sonra Nazenin tamamen benim olacaktı. Her şeyine sahip olacaktım... Nazenin kına gecesi ayrıntılarıyla meşgulken ben de aklımdaki şeyi halletmek istiyordum. Nikâhtan sonra ailesiyle tanışmak istiyordu ve başka fırsatım olmayabilirdi. Ofisten çıkarken Timur'la karşılaştım, anlaşılan yine kötü günlerinden birindeydi. Odasından çıkarken gözlüklerini daima çıkarırdı. Onu çalışma haricinde gözlüklü göremezdiniz fakat şu an gözlükleri gözündeydi.

"Nereye gidiyorsun?" dedi.

Kravatımı çıkararak cebime koydum. "Bir işim var. Nazenin'in babasıyla tanışacağım..." dedim.

Timur başını salladı. "Ben de seninle geliyorum, hem konuşmam gereken bir şey var" dediğinde asansöre doğru yöneldim.

"İyi, aşağıda bekliyorum" diyerek asansöre bindim.

Araç hazırdı, direksiyona geçerek Timur'u bekledim. Çok geçmeden şirketin kapısından çıktı ve araca bindi. "Bu babasıyla tanışma işi nereden çıktı? Nazenin'in haberi var mı?"

Aracı çalıştırarak yola çıktım. "Haberi yok ve olmasını da istemiyorum." Ona uyaran bir bakış attım ve konuşmama devam ettim. "Açıkçası endişeleniyorum, Timur. Bu aile meselesi beni çok endişelendiriyor. Nazenin'in babasının ondan haberi olup olmadığını öğrenmeliyim. Tabi bir de onu isteyip istemediğini... Yani bilemiyorum... Nazenin'in bir de bu konu için üzülmesini istemiyorum."

Timur anlayışla başını sallarken eliyle saçlarını düzeltti. "Seni anlıyorum, Alp. Onu korumak istiyorsun, seviyorsun, şimdi bir de bebeğiniz olacak. Onları düşünmen kadar doğal bir şey yok." Gözleri bir noktaya kilitlenirken derin bir nefes aldı.

Şu an ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. "Hâlâ onu mu düşünüyorsun?"

Yalandan bir gülüşle bana bakarken omuzlarını silkti. "Hayır, Alp. O konuyu aştım, biliyorsun. Ben de âşık olmuştum ve bir bebeğim olacaktı ama olmadı. Her kadın maalesef Nazenin gibi olmuyor..." dediğinde haklıydı Nazenin bir adamın sahip olabileceği en harika kadındı.

Timur'un bu BDSM işlerine, çapkınlığa bulaşmasının tek sebebi Arzu'yu aklından çıkarmak istemesiydi. Başarılı olup olmadığını bilemiyordum ama en azından üniversite yıllarındaki halinden çok daha iyiydi. Başarılıydı, güçlüydü, hayatına bir şekilde devam ediyordu. Bazen gerçekten kötü bir arkadaşmışım gibi hissediyordum. Onunla yıllardır bu konu hakkında konuşmamıştım.

"Timur? Konuşmak istersen, biliyorsun... Seni dinlerim."

Timur bir kahkaha attı. "Evlilik cidden adamı değiştiriyormuş be! Boş ver, çok önemli bir şey değil. Sadece Arzu geçen ay bir Fransız'la evlendi ve bilirsin işte..." Bir kahkaha daha attı.

"Kaltak bana davetiye göndermiş... İnanabiliyor musun?" Bu gerçekten berbattı. Timur dudaklarını dişlerken cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı.

"Timur arabamda sigara içemezsin."

Camı sonuna kadar açarak bedenini dışarı döndürdü. "Hadi ama hani iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordun?"

Sinirle solurken ona bir şey söylemedim. Sanırım bir seferliğine onu görmezden gelebilirdim. Aracı kullanmaya devam ettim. Dört saat sonra Gelibolu'ya gelmiştik. Aracı limana yakın bir yere park ederek indim ve Nazenin'in babasıyla tanışmadan önce birkaç derin nefes aldım.

Limanda ne yapacağımı düşünüp dikilirken Timur dostça omzuma vurdu. "Kayınpederinle tanışmaya hazır mısın?"

Bu iş hakkında espri yaptığına göre morali düzelmişti. Sanırım ona kaşlarımı çatarak baktım ve elini omzumdan çektim. "Zevzeklik yapma, Timur. Seni buraya gereksiz espri yap diye getirmedim."

Timur parmaklarını gererek omuzlarını gevşetti. "Üzgünüm ama espri yapmıyordum. Teknik olarak Nazenin'in babası ve senin kayınpederin..."diyerek attığı kahkahası beni sinirlendirmekten başka işe yaramıyordu.

"Onu nasıl bulacağımızı biliyor musun?"

Başımı sallayarak onu onayladım, montumun yakalarını düzelttim ve limana doğru yürümeye başladım. "Bu gemilerde kaptanlık yapıyor."

Timur anlıyormuş gibi bir *hımm* sesi çıkardı ve birlikte limandaki kahveye girerek oturduk. Çay getiren adama Tarık Tekin'i sordum. "Gemi yanaştığında gelip çay içer" diye cevap verdi. Bu iyiydi, onu bulmak için evine gitmek istemiyordum. Karısından ve kızından önce durumu onun bilmesi daha doğru olurdu. Tabi eğer bilmiyorsa. Timur keyifle çayını içerken ben bardağıma dokunmamıştım.

"Sen benimle ne konuşacaktın."

Çay bardağının üzerinden bana baktığında gülümsemesi biraz zayıfladı. "Sizin düğünden sonra Amerika'ya gitmek istiyorum."

Masanın üzerinde duran elimin parmaklarını hareket ettirerek masaya vurmaya başladım. "Neden?"

Omuz silkti. "Biraz değişikliğe ihtiyacım varmış gibi geliyor."

Beni gerçekten sinirlendiriyordu. Çayımdan bir yudum aldım, acı tadı hoşuma gitmedi ve geri bıraktım. "Timur..."

Lafımı keserek araya girdi. "Temelli gitmek falan istemiyorum, Alp. Sadece şu Amerika'daki inşaatlardan birkaçında

beni görevlendir. Hava değişikliği istiyorum, çok sıkıldım. Burası beni boğuyor... Sürekli kadınları becerip sabah siktirip gitmelerini söylemekten bıktım. Bir amacım kalmamış gibi hissediyorum, bana bir amaç ver."

Timur böyle ciddi bir konuşma yapabilecek bir insan değildi. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyordum ve olayı bu kadar ciddi bir şekilde benimle konuştuğuna göre kesinlikle bunu istiyordu. "Aslında California inşaatında bazı sorunlar var. Oraya gidebilirsin fakat geri geleceksin" dediğimde beni onayladı.

"Merak etme, Alp. Tabii ki döneceğim." Açıkçası surat ifadesi bana inandırıcı gelmiyordu. Sanırım bir şekilde dönmesini sağlamak zorunda kalacaktım. Kapıdan giren kişi konuşmamızı bölmüştü, vesikalık resmiyle arasında pek bir fark yoktu. Ortalama boylarda, ortalama kiloda bir adamdı. Gözleri dışında Nazenin'e benzeyen bir yanını göremiyordum. Üzerinde beyaz kaptan kıyafeti ve gülümseyen suratıyla etrafa bir göz attı. Ona selam veren bir iki adamla konuşup şakalaştı. Neşeli, konuşkan bir adam olduğu açıktı. Benden sekiz yaş büyük olduğu düşünülürse yaşından büyük duruyordu. Kahverengi saçlarının arasına karışan kırlar ve gözlerindeki kırışıklar onu yaşlı gösteriyordu. Adam yanımızdan geçerken ayağa kalktım, sanki kaşları çatılırken bana baktı.

"Tarık Bey merhaba, Ben Alp Ataman" diyerek ona elimi uzattım. Adam şaşkın bir tavırla uzattığım eli sıktı.

"Sizi tanıyor muyum?" Yüzünde inceleyen bir ifade vardı.

"Hayır... Ama ben sizi tanıyorum. Biraz konuşabilir miyiz?" Adam yanımdaki sandalyeyi çekerek oturdu. Yan masaya çay bırakan adama seslendi.

"Salih bana da açık bir çay getir." Bize döndü "Siz bir şey içer misiniz?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler" diye reddettikten sonra Timur da kibarca teşekkür etti.

"Sizi dinliyorum, Alp Bey. Neyle ilgili konuşacaktınız?"

Adam rahatsız olmuş gibiydi, az önceki gülümseyen ifadesi tamamen şüpheye gömülmüştü. Tahmin yürütemediği açıktı. Bu konuya nasıl başlayacağımı ya da adama ne söyleyeceğimi defalarca düşünmüştüm fakat şu an kafamdaki her şey silinmişti. Lanet konu benimle ilgili değildi ama kendim için endişelendiğimin yüz katı daha endişeliydim. İşte hayatınızda birine kendinizden fazla değer vermek buna yol açıyordu. Onun başına gelen her şeyi sahipleniyorsunuz, hatta o kadar sahipleniyorsunuz ki kendinizi unutuyorsunuz.

Timur ayağa kalktı. "Ben biraz hava alacağım" diyerek kapıya yöneldi.

Bu konuşmada beni yalnız bırakması gerektiğini düşünmüş olmalıydı. Ona engel olmadım, kapıdan çıkarak gözden kaybolduğunda gözlerimi karşımdaki adama diktim.

"Geçmişle ilgili konuşmak istiyorum, Tarık Bey. Nazan hakkında..." Adamın kaşları çatıldı. Nazenin'in annesinin ismini duymak aynı anda hissedilen bir sürü duyguyu sanki omuzlarına yüklemişti. Gözlerinden geçen öfkenin yerini alan pişmanlık, üzüntü, keder... Her şeyi aynı anda okudum, omuzları düştü. Tam bir şey söylemek üzereyken garson çayını getirdi. Adam uzaklaşana kadar bekledikten sonra,

"Nazan'ı nereden tanıyorsunuz?" Şimdiyse öfkelenmiş görünüyordu. Titreyen elleriyle çay bardağına uzanıp bir yudum aldı.

"Kendisini tanımıyorum, ne yazık ki on iki sene önce ölmüş."

Başını salladı. "Biliyorum... Köye haberi gelmişti. Kocası olacak o... Herif öldürmüş." Masanın kenarını kavramış tüm gücüyle sıkıyordu.

"Ama neden bu konuyu açtığınızı anlayamadım?" Dolmuş gözlerindeki o hüznü gizleyemeyecek kadar duygularını ele veren bir adamdı.

"Nazan'ın bir kızı olduğundan haberiniz var mıydı?"

Başını salladı. "Arkada bir yetim bıraktığı hakkında ko-

nuşulanlar vardı. Ondan senelerce haber alamadım. Köye gelmezlerdi, yani görüşmüyordum. Anlamıyorum, Alp Bey. Bunları benimle neden konuşuyorsunuz? Üzerinden yıllar geçmiş meseleler sizi neden ilgilendiriyor ve Nazan'ı nereden tanıyorsunuz? Sizi o adam mı gönderdi?" Söylediklerine bakılırsa bir kızı olduğunu biliyordu ama kızın kendinden olduğunu bilse bunu söyler miydi?

"Nazan'dan neden ayrıldınız? Onu neden terk ettiniz, Tarık Bey?"

Adam sinirlendi, kızaran yüzünü ve büyüyen gözlerini suratıma dikti. "Kim olduğunuzu söylemeden tek kelime etmeyeceğim." Masadan kalkmak için hareketlendiğinde adamın kolunu kavradım, sinirli bakışlarının odağına girmiştim.

"Onun kızıyla evliyim... Şimdi lütfen, bu cevaplara ihtiyacım var."

Adamın bakışları üzerimde gidip gelmeye devam ederken yavaşça yerine oturdu. "Nazan'la aynı köylüydük. Yirmi üç sene önceydi. Birbirimizi deli gibi seviyorduk. Ben askere gidip gelince evlenecektik. Askere gitmeden önce babam uzak bir akrabamızın kızıyla evlenmemi istediğini söyledi fakat reddettim. Askerdeyken en yakın arkadaşımla görüştüğünü ve ondan hamile kaldığını öğrendiğimde yıkıldım."

Dudak içlerimi dişlerken masaya parmaklarımla ritim tutmaya devam ediyordum. "Siz de buna inandınız mı? Eğer gerçekten dediğiniz gibi onu seviyor olsaydınız, böyle bir şeye inanmazdınız diye düşünüyorum."

Adam anlamsız bir şekilde suratıma bakarken yüzündeki şüpheyi görüyordum. "Eğer doğru değilse neden o adamla evlenip bir de çocuk yaptı?"

Güldüm ama bu daha çok acı ve nefret dolu bir gülüştü. "Ona saçma bir mektup yazıp başkasıyla evleneceğini söylediğin için olabilir mi?" Adam sanki o anlara tekrar dönmüş gibiydi. İfadesinde gezinen şeyler içine düşüp onu kemiren şüpheyle boğuştuğunu hissediyordum.

"O çocuğun senin olabileceği hiç aklına geldi mi?" Başını iki yana sallarken gözlerini masanın örtüsünde bir noktaya dikmişti. Aklına gelmediyse bile şu an bunu düşündüğü açıktı.

"Hayır... Hayır... Karnında benim çocuğum varsa neden Ekrem'le evlendi? Bu çok mantıksız..."

Kaşlarımı kaldırıp konuştum: "Bu mantıksız değil, bu sadece gururlu bir kadının karnındaki bebeği korumak için yaptığı bir hareket. Bir yerde kendini feda etmek de diyebiliriz." Adam bana bakmadan kafasını önüne alıp düşünürken yerimden kalkarak masanın üzerine kartımı bıraktım.

"Kızın yirmi iki yaşında. İsmi Nazenin... Konuyu düşününce onu görmek istersen beni arayabilirsin." Kapıya doğru yönelip dışarı çıktığımda sert deniz havası karşısında irkildim.

İki adım atamadan adam kolumu yakalayarak beni kendine çevirdi. "İsmi Nazenin mi dedin?"

Başımı sallayarak onu onayladım. "Onu görmek istiyorum." Gözlerinde parıldayan birkaç damla yaş karşısında tamamen savunmasız kaldığımı hissettim. Nazenin'in gözlerinde beliren o pırlantalarla neredeyse aynıydı.

Adam gözlerini elinin tersiyle kuruladı. "Daha durumu yeni öğrendi ve hassas bir dönem geçiriyor. Onu buna hazırladıktan sonra sizi görmesi için getireceğim. Sadece sizin tepkinizi önceden görmek istedim. Bir de ondan haberiniz olup olmadığını..."

Anlayışla başını salladı. "Ondan haberim olsa ne yapar ne eder Nazan'ı da kızımı da o adamdan alırdım. Onu bir an önce görmek istiyorum, onunla tanışmalıyım..." Bunları içtenlikle söylediğine emindim. Bu beni biraz olsun rahatlattı. En azından Nazenin onu gerçekten görmek ve tanımak isteyen bir babaya sahipti.

"Bakın, karım hamile... Yaşadıklarından sonra bu onun için çok zor. En kısa zamanda geleceğiz, söz veriyorum. Gelmeden önce sizi ararım ve ailenizle konuşursanız iyi olur. Nazenin kız kardeşini tanımak istiyor."

Adam bu sefer gözlerinden kaçan yaşlara hâkim olamadı. Elleriyle yüzünü sildi ve gülümsedi. "İnci'yle konuşacağım, eminim çok sevinecektir. Eşim de çok anlayışlıdır... Tabi bu bizim için de zor olacak. Sanırım en doğrusu biraz zaman vermek. Çok üzgünüm... Ben çok heyecanlandım... Onun bir fotoğrafı var mı? Görebilir miyim?"

Cebimden cep telefonumu çıkardım ve Nazenin'in resimlerinden birini açarak adama gösterdim. Gözlerinden akan yaşları bu sefer durdurmadı, sadece kızının fotoğrafına baktı.

Nazenin'den...

Nikâha bir hafta kalmıştı ve ben gerçekten berbat durumdaydım. Bebeğim altı haftalıktı ve ben deli gibi kusuyordum. Ve her daim yorgundum. Kızlar her şeyle ilgilenerek beni büyük bir yükten kurtarıyorlardı. Gerçi çoğu şey için beni peşlerinde sürüklüyorlardı ama yine de yardımlarını görmezden gelemezdim. Alp gelinliğimi bir butiğe diktiriyordu, o kadar lüks bir butiğe bizi araya sokarak acele etmesi için ne kadar para ödediğini düşünmek istemiyordum. Yatağımda yatıyordum, üzerimde pijamalarım vardı. Bacaklarım ise yumuşacık battaniyemin altındaydı.

Kapı yavaşça açıldı. "Naz girebilir miyim?" sorusu Eylül'den geldi.

Zaten bedeninin yarısı odamın içindeydi. Bunu sorması karşısında kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Zaten geldim dimi?" Omuzlarını silkerek arkasında duran kocaman kutu-

yu peşinde sürüklemeye başladı. Onun hemen ardından Burcu da odaya daldı.

"O da ne?"

Eylül'ün yüzündeki gülümsemeye bakılırsa onun sevdiği ama benim hoşlanmadığım bir şeydi. "Kına gecen için kına torbaları yapacağız."

Ben kaşlarımı çatıp korku ifademi alırken Burcu kutudan ufak cam şişeler, kına torbaları, bindallı giymiş ağlayan kız sembollü kuklalar çıkardı. Bu gerçek olamazdı... Kuklalardan birini gözüme sokarcasına bana gösterdi. "Çok şirin, değil mi?"

Ben şok halinde onlara bakarken şişenin kapağını açıp içine kına poşetini koydu ve kuklayı şişenin üzerine geçirdi. "Bak bunları böyle yapacağız. Aslında hazır yapılmışı da satılıyordu ama böylesi daha eğlenceli. Kız kıza bunları hazırlayacağız, nedimen olarak bunları yapmak bizim görevimiz" dediğinde derin bir nefes alıp battaniyemi üzerimden attım. Böyle şeylerden hoşlanmıyor olabilirdim ama Eylül ve Burcu çok mutluydu. Ben de bunu bozarak gıcık bir sürtük gibi davranmak istemiyordum. Şişelerden birini alıp kapağını açtım, içine kına poşetini koyup kapağı kapattım ve kuklayı üzerine geçirdim.

"Çok güzel değil mi? Kınanda dağıtmak için daha bir sürü şey aldık." Elini koliye atarak içinden küçük kırmızı bir kutu çıkardı, üzerine boncuklarla "N" harfi işlenmişti. Metal kutuyu açarak içinden kırmızı oje, ayna, kırmızı ruj ve tarak çıkardığında gülmekten gözümden yaş gelmişti. Hepsinin baş kısmına beyaz bir duvak takılmış, ucundaki ufak kâğıda *'Nazenin'in kına hatırası'* yazılmıştı.

"Ne? Neye gülüyorsun, sevmedin mi?"

Kollarımı ona uzatarak sarıldım ve kafasının tepesini öptüm. Aynı şekilde hediyelikleri ayıran Burcu'ya da sarıldım. "Siz bir insanın sahip olabileceği en tatlı arkadaşlarsınız" dedim.

Eylül yalandan gözlerini kurularken kollarını benden ayırdı. Burcu yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. "Bak beni ağlatmanı istemiyorum, tamam mı? Yarın kına gecen var ve gözlerim şişerse istediğim makyajı yaptıramam. Ayrıca daha bir sürü şey aldım. Alp maskelerini görmedin..." dediğinde bir çığlık attım.

"Bunu yapmadım de, Eylül."

Eylül bir kahkaha attı. Burcu da bu coşkulu kahkahaya katıldı. "Tabii ki yapmadım, merak etme. Aslında daha orijinal olsun diye kelepçe ve kırbaç alacaktım fakat sonra herkes anlar diye vazgeçtim."

Onlar güçlü kahkahalar atarken benim ifadem ciddiydi. Tabi onu uzun süre tutamadım, arkamdaki küçük yastığı Eylül'e fırlattım. "Şakası bile hoş değil."

Eylül oturduğu yerden kalktı. "Siz onları yapmaya başlayın, içecek bir şeyler alıp geliyorum" dedi.

Başımı sallayarak onu onayladım, şişelerden birini daha elime aldığım sırada telefonumun mesaj sesi duyuldu. Burcu bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Hiç de boş bırakmıyor." Kına hediyelerini hazırlarken yaramaz yaramaz sırıtıyordu. Mesajı açarak okudum.

Bebeğim nasılsın?

Gülümseyerek cevabımı yazmaya başladım.

İyiyim ve seni özledim.

Sen nasılsın?

Alp'le üç gündür görüşemiyorduk, benim mide bulantılarım şiddetlenmişti ve onun işi başından aşkındı.

Ben de seni çok özledim.

Gelip seni alıyım. Söz, yarın

kına gecene vaktinde yetişirsin...

Beni kızların elinden Alp bile kurtaramazdı.

Kızlar ile kına hediyesi

Hazırlıyorum ve beni bu
evden tek parça
çıkarman imkânsız.

Yanında olmayı deli gibi istesem de çok yakında hep birlikte olacağımız düşüncesi içimi sıcacık yapıyordu.

Hım... Senin tüm parçalarına
bayıldığım düşünülürse sanırım
yapmasam daha iyi. Ama kendine
dikkat et bebeğim her an seni
omzuma atıp kaçırabilirim.

Evet, bunu daha önce yapmıştı ve yine yapmaması için bir engel yoktu.

Biliyorum ama şimdilik yapmasan
daha iyi. Sonra görüşürüz
seni seviyorum.

Eylül kapıdan elinde tepsiyle girdiğinde kötü kötü bana ve elimdeki telefona baktı. Burcu omuzlarını silkerek bu konunun dışında olduğunu belirtti.

"Naz hemen o telefonu kaldır!" çığlığının ardından son gelen mesaja göz atarak telefonumu yastığımın altına koydum.

Alp son olarak, *Seni çok seviyorum, Nazenin. Bebeğimize de, kendine de iyi bak* yazmıştı.

Eylül içinde ılık süt olan fincanı elime tutuşturdu. "O yüzündeki şapşal gülümsemeyi siler misin?" Başımı sallayarak sütten bir yudum aldım. "Hadi şunları yapalım" dedim.

Gece yarısına kadar kına hediyeleriyle uğraştık. Bu iş gerçekten tahmin ettiğimden çok daha eğlenceliydi. Ya da kızlarla böyle vakit geçirdiğim için eğlenceli geliyordu. Bundan sonra arkadaşlığımızın nasıl olacağı konusunda tahmin yürütemiyordum. Evli kadınlar bir de anne olduklarında nasıl oluyordu? Burcu da sene sonunda evlenecek ve tamamen

başka bir şehre yerleşecekti. Açıkçası eski hayatımda büyük bir değişiklik olacağının farkındaydım. Alp'le yaşayacak, onunla aynı yaşamı, aynı nefesi paylaşacaktım. Ama bunun dışında kendimden ödün vermek istemiyordum. Okulum hâlâ devam ediyordu ve bitene kadar ders çalışıp okula gidip gelmeye devam edecektim. Her şeyi hazırladıktan sonra Eylül uyuyup uykumu almam için beni bırakıp odasına gitti. Burcu çoktan telefon konuşmasına başlamıştı. Telefon kuralını ihlal etmişti. Tekrar battaniyemin içine girip gözlerimi kapattım.

Sabah güneşin doğumuyla Burcu tarafından uyandırıldım ve zorla mutfağa sürüklenip kahvaltı yapmaya zorlandım. Eylül kına gecemde deli gibi kusarak tüm organizasyonu bozmamı istemediği için çantasına birkaç paket çubuk kraker koymayı ihmal etmemişti. Kahvaltıdan sonra kına kıyafetimi, malzemeleri hazırladı. Kapıya gelen sınıftan kızlar malzemeleri kına gecemin yapılacağı yere götürdüler, ben nerede yapılacağını bile bilmiyordum. Tüm ayarlamaları Eylül ve Burcu yapmıştı ve bu beni korkutuyordu. Eylül içeride bir şeylerle uğraşırken Burcu ona yardım ediyordu. Ben de güzel bir banyo yapıp saçlarımı kuruttum. Kuaföre gitmeden önce oyalanmak için odamdaki eşyalarımın bir kısmını kolilere koymaya başladım. Yavaş yavaş Alp'in evine taşınıyordum, hatta eşyalarımın bir kısmı çoktan gitmişti bile.

"Hadi bakalım, Naz. Kuaföre gidiyoruz, işin en eğlenceli kısımlarından biri..." Benim için işin en eğlenceli kısmı Alp'e kavuşacağım kısım olacağından şüphe yoktu. Onu deli gibi özlemiştim...

Kuaför uzun saçlarımı bir şekle sokmak için uğraşırken telefonumun mesaj ışığını fark ederek heyecanla açtım. Alp sabahtan beri beni aramamış ve mesaj atmamıştı. Tabi ben de fırsat yaratamamıştım.

Hazırlıklar nasıl gidiyor?

Kızlar için eğlenceli, benim için işkenceliydi.

Eğleniyor gibi davranıyorum ama

laf aramızda seninle olmak için gün sayıyorum.

Hemen cevap geldi:

Bebeğim beni cesaretlendirme zaten

gelip seni kaçırmamak için büyük

bir mücadele veriyorum.

Mesajı bana ufak çaplı bir kahkaha attırınca Burcu bana dönerek şüpheli bir ifadeyle yüzüme baktı. Umarsızca omuzlarımı silktim ama hâlâ gülümsediğimi karşımdaki aynadan görüyordum.

"Bugün onu görmeyi falan unut. Damat gelini düğüne kadar göremeyecek" diyen Eylül elindeki ojelere bakarken kötü cadı gibi gülüyordu.

"Hem Burak ve Serdar geldi, biliyorsun. Bu akşam o dördü birlikte takılacaklar" dediğinde bir anda gözlerim kocaman açıldı.

"Şu izlediğimiz Hangover filmindeki gibi dağıtmayacaklarını umuyorum" sözlerime Eylül güçlü bir kahkaha attı.

"Benim sevgilim bana bağlı. Burcu'nun müstakbel nişanlısı saat başı Burcu'ya rapor vermek zorunda ve Alp'in de sana bağlı olduğunu umuyorum. Tabi Timur onları yoldan çıkarırsa bilemem." Ah, doğru ya, Timur... Onları yoldan çıkaracak karakter varsa bu kesinlikle o olurdu. Burcu da benim gibi huzursuzlanmıştı, inanılmaz derecede kıskanç bir yapısı vardı. Tekrar cep telefonumu aldım.

Bu akşam bir bekârlığa veda partisi

olmayacağını söylemelisin...

Eylül kıkırdamaya devam ederken ona sinirli bir şekilde bakınca sustu.

Eylül bizim için yemek ayarlamış ve

merak etme bebeğim son derece güvenli.

Mavi Palmiye'de olacağız.

İçim rahatlamıştı. Normalde Alp'e bu şekilde mesaj atıp

böyle bir şey söylemezdim fakat hormonlarım coşkunluk dönemindeydi. Sonuçta suçu onlara atarak istediğimi yapmakta özgürdüm.

Saçımız yapılınca elbiselerimizi de kuaförde giydik. Bindallı giymeyi reddettiğim için Burcu kırmızı giyinmemde ısrar etmişti. Ben de dediğine uydum, diğer tüm kızlar da kırmızı giymemeleri konusunda tembihlenmişti tabii. Elbisemi kız kıza olacak olmanın verdiği rahatlıkla süper mini tercih etmiştim. Düşük omuzları ve kalp şeklinde kapalı bir yakası vardı. Eteğin ucundaki kırmızı danteller dışında başka bir hareket yoktu. Düz ve seksiydi. Kırmızı taşlı babetlerim ve kafamdaki taç haricinde son derece sadeydim. Aslında zaten çok kalabalık bir şey olmayacaktı. Saçlarım dalgalı bir şekilde belime dökülüyordu, tacın oturduğu kısım zarifçe kabartılıp toplanmıştı.

Kırmızı rujum dudaklarıma çığlık attırırken gözlerime takılmış siyah takma kirpiklerle etkili bakışlar yakalanmıştı. Eylül elindeki profesyonel makineyle bir sürü resmimi çekti. Daha sonra makineyi kuafördeki kızlardan birinin eline tutuşturup üçümüzün bol bol pozunun çekilmesini tembihledi. Bu sırada gerçekten eğleniyordum, bir an her şeyi unutmuş ve normal bir şekilde kına gecesi yapan sıradan bir gelin olmuştum. Kına gecesinin yapılacağı yere Alp'in ayarladığı arabayla gittik. Ortaköy'de şık bir otelin önünde durduk. Klasik yapılı beyaz otel karanlıktaki ışıklandırması ile parıl parıl parlıyordu. Denizin dibinde olduğundan hava burada daha soğuktu. Şalıma iyice sarındım.

"Bu otelin çatısını ayarladık. Gerçekten para her kapıyı açıyor, biliyor musun? Damat cömert çıktı..." Zengin bir adamla evleniyor olmayı umursamıyordum. Herkesin düşündüğünün aksine, ben onda sadece âşık olduğum Alp'i görüyordum. Milyoner Alp Ataman'ı değil. Otelin girerek asansöre bindik. Eylül'ün dediği gibi çatı katı ayarlanmıştı. Tamamen camlarla çevriliydi ve boğazın o eşsiz manzarası karşımızda uzanıyordu. İçerisi kırmızı ve altın renklerde de-

kore edilip süslenmişti. Orta yer tamamen boşaltılmış, tam karşıya bir taht ve minderler konulmuştu. Ah o gerçekten bir tahttı... Etrafı kırmızı tüllerle çevrili bir taht...

Eylül ve Burcu Osmanlı tarzı kına gecesi hazırladıklarını söylerken şaka yapmıyorlarmış. Kızlar içeri girmemizle müziği başlattılar, müzik çalan kızların üzerine altın rengi şalvarlar ve pembe yelekler vardı. Ellerindeki tefleri çalarken arkadaşlarım bir anda belirdi. Sınıftan kızlar dışında Sinem, Yeliz ve Alp'in asistanı Lale de buradaydı. Eylül hepsinin kafasına tüller sarkan Osmanlı şapkalarından takmıştı. Yani her şey benden gizli ayarlanmıştı. Burcu çantanın içinden çıkardığı tüllü pembe bir şapkayı kafasına taktı.

"Nasıl olmuş, tam bir Osmanlı kına gecesi." Kendisiyle gurur duyan bir tavırla göğsünü kabartırken beni tahtın olduğu yere yönlendirip oturttu.

"Önce yemek yiyeceğiz ve sonra görebileceğin en havalı kına gecesini yapacağız." Gülümsedim, bundan kesinlikle emindim. Yemekler son derece hafifti. Salata ve ızgara ağırlıklı yemesi ve hazmı kolay şeylerdi. Hep birlikte kapalı teras kısmında yemeklerimizi yedik. Eylül ve Burcu yemek boyunca diğer kızlara organizasyon hakkında bilgiler verdiler. İkisi de kendileriyle gurur duyuyordu ve gerçekten duymakta da haklılardı. Her şey kusursuzdu. Eylül çantadan çıkardığı altın işlemeli kırmızı kaftanı zorla giydirdi. İçeri giren üç dansözle tam anlamıyla şok geçirmek üzereydim. Tabi herkes halinden gayet memnundu. Burcu ve Eylül nedimelerim olarak altın rengi pelerinler içindelerdi. Kurulan karaoke kısmında şarkı söyleyen organizasyon şirketinin ayarladığı kızlar eğlence konusunda bizim kızlarla aynı kafaya sahiplerdi. Kızlar tüm ısrarlarıma rağmen oynamam için beni kaldırdılar, ortada oynarken mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışıyordum.

Eylül buna rağmen yanıma gelerek o yersiz şakalarından birini yapmayı ihmal etmedi: "Çok sallanma, bebek sersemleyecek" diye kulağıma fısıldadığı şakaya karşılık ona gözlerimi kısarak bakmayı ihmal etmedim.

Burcu ne dediğini tahmin ederek kahkaha attı ve Eylül'e bir beşlik çaktı. Kına gecesinin sonunda otelden dışarı çıktık. Eylül, Burcu, Sinem, Yeliz ve Lale'yle birlikte eve giderek pijama partisi tarzında bir şey yaparken nikâh şekerlerini hazırlayacaktık. Tabi otoparkta bizi bekleyen Alp'i görene kadar öyle düşünüyorduk. Üzerinde taba rengi ceketi ve rüzgârda uçuşan saçlarıyla mükemmeldi. Gördüğüm anda karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Onu ilk gördüğüm günden beri kelebeklerime can veriyordu. Onu gördüğüm günden beri bir tırtıl değildim, sürekli ona doğru uçmak isteyen bir kelebektim. Alp hızla bize doğru yürürken kızlar donup kalmıştı. Bir anda yerden havalandığımı hissettim ve Alp'in omzuna kondum. Eylül ciyaklayarak Alp'e bağırdı.

"Alp onu hemen indir. Daha kına gecemiz bitmedi!"

Alp arabanın olduğu tarafa doğru ilerlerken arkasını döndü. Bense omzunda olmaktan gayet mutluydum. "Umurumda değil. O benimle geliyor, siz devam edebilirsiniz" dedi.

Alp tekrar arabaya doğru yöneldiğinde Eylül topuklarının üzerinde peşimizden koşturuyordu. "Alp sana diyorum, bu yaptığın gelin kaçırmaya girer. Onu indir..."

Alp ona bakmadan, "Gelin benim olduğu için sorun yok" dedi.

Şımarık çocuk davranışı bana kahkaha attırdı. Eylül kaşlarını çatmış, ellerini ise beline koymuştu. Burcu'nun neden sesini çıkarmadığını karşısında onunla konuşan adamı gördüğümde anladım. Serdar Burcu'ya âşık âşık bakarken Burcu da ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Yakında evleneceklerdi ve bu düğünü Burcu bir çeşit prova olarak görüyordu. Eylül bize baktığı için arkasından yaklaşan adamı görmüyordu, gülümseyen yüzüme kocaman açılmış bakışlarını dikti.

"Naz bir şey söyle, seni bırakması lazım" dediğinde ona el salladım. Alp'in eli yaramaz bir şekilde popoma dokunuyordu. Eylül'e arkadan yaklaşan Burak gözlerini elleriyle kapatarak kulağına bir şey fısıldadığında gergin dudakları

gülümseyen bir şekilde kıvrılmıştı. Herkesi yolundan edecek bir yakışıklı vardı tabi ki... Diğer kızlar gülerek bizi izlemeye devam ediyorlardı. Sinem onları peşine takarak otoparktan çıkardı. Planlar değişmişti...

Alp'ten...

Elimi poposunda gezdirirken eteğinin büyük bir kısmının olmadığını fark ettim.

"Nazenin! Eteğinin kalanı nerede?" dediğimde Nazenin kıkırdayınca elimin altında duran poposuna bir şaplak vurdum.

"Alp!" diye ciyakladı fakat umurumda değildi. Siktir! Onu böyle kaç kişi görmüştü? Aracın kapısını açıp Nazenin'i yerleştirdim, kemerini bağlarken elimden geldiğince eteğini çekiştiriyordum.

"Alp ne yapıyorsun?"

Ona baktım. "Asıl sen ne yapıyorsun? Seni eteksiz halde kaç kişi gördü?" Nazenin hâlâ çok eğleniyormuş gibi bir havadaydı.

Gülümserken kırmızı boyalı dudaklarını ısırdı, "Birkaç kişiden fazla değil. Otele arabayla geldik çalışanlar dışında gören olmamıştır" dedi.

Ona doğru yaklaştım, önce kulağına sıcak nefesimi verdim. "Hepsini öldürmem için bir sebebim var..."

Nazenin ellerini omuzlarıma koydu. "Bedenimin her zerresi sana ait. Kıskanmana gerek yok..."

Biliyordum, o tamamen benimdi ve bir hafta sonra resmî olarak benim olacaktı. Bunun heyecanıyla titrediğimi hisset-

tim. Nazenin'i daha fazla üşütmek istemediğim için kapıyı kapattım ve diğer tarafa dolanarak oturdum.

"Şu bacaklarını örter misin?" diyerek ceketimi ona uzattım ama o almayı reddetti.

"Alp arabadayız ve senden başka kimse yok." Aletim şimdiden seğirmeye başlamıştı ve onu arabada becermeyecektim. Ceketimi bacaklarına örttüm.

"Sorun da bu. Bacaklarına bakarken araba kullanamam ve aletim hiç iyi durumda değil" dedim.

Nazenin'in gözleri pantolonuma odaklandı ve çapkınca gülümsedi. "Peki, o halde... Eve gittiğimizde durumuna bakabilirim" dedi.

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıkarırken bir küfür mırıldandım. Eve giden en uzun yolculuk olacağı kesindi. Aracı trafiğe çıkardım ve ışıklarda durdum, ona baktım. Çok güzel görünüyordu. Beyaz teni kırmızılar arasında seçiliyordu, saçları beline kadar bukleler halinde uzanıyordu. Gözleri daha da belirginleşmiş, resmen kalp ritmimle oynuyordu.

"Çok güzel görünüyorsun." Bana doğru dönerek yüzüme baktı. Yüzündeki o mutluluk ifadesini hiçbir şeye değişmezdim.

"Teşekkür ederim."

Yeşil ışık yanınca gaza bastım. "Seni bir an önce eve götürüp yatağa atmalıyım, artık sabrım kalmadı" dediğimde Nazenin tekrar kıkırdadı. Evin önüne çektiğim araçtan hızla inerek Nazenin'i kucakladım.

"Alp, tamam. Kaçmayı düşünmüyorum, yürüyebilirim" dediğinde kafamı iki yana salladım. "Senin küçük adımlarınla yürümeni bekleyemem, bebeğim" diyerek hızlı adımlarımla eve girdim.

Onu çatı katına çıkardığımı fark etti. "Yatak odasına gideceğimizi sanıyordum?" dediğinde dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Onun için hazırladığım sürprizi düğün sonrasına kadar göremeyecekti.

"Yatak odası ve zevk odası bir süre kullanım dışı." Çatı katına gelince onu yere indirip ayaklarının üzerinde durmasını sağladım.

"Kullanım dışı derken?"

Burnuna kondurduğum öpücükten sonra geriledim. "Düğün sonrasında göreceksin. Şimdi konuşarak vakit kaybetmek istemiyorum. Bir an önce seni küçük elbisenden kurtarmak istiyorum." Nazenin kızarırken arkasına dolandım ve fermuarını aşağıya indirdim. Omuzlarından kayan askıları beni daha da sertleştiriyordu, içine girdiğim anda boşalmamak için çok çaba sarf etmem gerekecekti. Elbise ayaklarının dibine düştüğünde bir adım atarak elbisenin içinden çıktı.

"Ayakkabılar, bebeğim." Boynuna kondurduğum sıcak öpücükle titredi ve ayakkabılarını çıkarıp bana doğru döndü. Kolları boynuma dolanırken dudaklarıma ulaşmak için parmak uçlarında yükselip bedenini bedenime dayadı. Ah! O da beni özlemişti ve buna bayılmıştım. Büyük bir açlıkla beni öperken bedenini arsızca bedenime sürtüyordu. Nazenin dudaklarını güçlükle benden ayırdı, soluk soluğa nefesi sıcacıktı ve yüzüme çarpıyordu. Titreyen sesiyle,

"Alp... Kıyafetler... Onları çıkar" dedi. Bebeğim beni çıplak istiyorsa tabi istediğini alırdı. Hızlı bir şekilde kıyafetlerimi çıkarmaya başladım ama Nazenin ellerini üzerimden çekemiyor gibi görünüyordu. Kesinlikle beni çıldırmanın eşiğine getiriyordu, boxırıma kadar soyunduktan sonra onu kavrayarak koltuğa yatırdım. Beni omuzlarımdan tutup kendine çekti. Bir yandan da sutyenini çıkarmak için uğraşıyordu. Ellerimi arkasına götürerek askısız sutyeni çıkarıp pembe uçlu memelerini özgür bıraktım. Dudaklarımı şişmiş pembe meme ucuna dayayıp ucunu tüm gücümle içime çektim, tıpkı bir nefes gibi. Nazenin inlerken belini kaldırıp bedenini bana sürtmeye başladı. Bacaklarının arasındaki sıcaklık karnıma vuruyordu. Nazenin arzularını böyle hoyratça yaşayan bir kız değildi ve şu anki hali hoşuma gitmişti. Tabi onun her hali hoşuma gidiyordu ama bana istekle yaklaşması başkaydı.

Ellerimi aşağıya doğru gezdirip kalça kemiklerinde duraksadım, külotunu aşağıya doğru indirirken göğüsleri üzerindeki istilam devam ediyordu. Nazenin'in titrek solukları artık seksi inlemelere dönüşmüştü. Sırtımda duran elinin tırnaklarını tenime geçiriyordu ve daha fazlası için kıvranıyordu.

"Bebeğim, üzgünüm. Bu seferlik ön sevişme olmayacak." Nazenin bir şey söylemek yerine mırıldandı, bu da beni onayladığı anlamına geliyordu. Aramızdaki külot engelini kaldırdıktan sonra ıslaklığına gömülmek için boxırımdan kurtuldum.

"Hemen içine gömülmeliyim. Beni delirtiyorsun" deyip koltuğa oturup onu hızlı bir hamleyle kendime çekerek kucağıma oturttum. Böylece her darbemde sallanan memelerini izlemenin keyfine varabilecektim. Nazenin ellerini omuzlarıma koyarak kucağıma yerleşti. Aletimi tam girişine konumlandırıp onu sertçe üzerime oturttum. Başını geriye atarken ufak bir çığlık attı. Bir elimle belini kavrayıp diğer elimi hızını ayarlamak için kalçasına dayadım.

"Alp... Bu... Bu çok güzel hissettiriyor."

Kesinlikle harika hissettiriyordu. Sıcaklığı aletimin başını yakıyordu, bu çok tatlı bir eziyetti.

"Daha hızlı." Benim küçük bebeğim sert oynamak istiyordu ama onu incitmeyi göze alamazdım. Ritmimi hızlandırmadım fakat her girişimde daha derine gitmeye çalıştım. Nazenin kısa sürede kasılmaya başlamıştı bile. Kızarmış yüzü, terlemiş alnına düşen saçları, sürekli ısırıp yaladığı dudakları... Bunlar şehvetin büyülü karışımıydı. İkimizin arasında ilk günden beri var olan o katıksız şehvet... Bizi bu noktaya getiren de zaten oydu. Bu şehvetin hiç bitmeyeceğini biliyordum, bizim bedenlerimiz birbirimiz için vardı. Ben artık daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde başparmağımı Nazenin'in klitorisine dayayarak okşamaya başladım. Bedeni titriyor ve benim adımı sayıklıyordu. Kafasını göğsüme yaslayarak tüm gücüyle boşalırken daha fazla dayanamadım ve ben de ken-

dimi içine bıraktım. Birkaç dakika nefesimiz düzene girene kadar o şekilde oturduk. Saçlarını okşamaya başladığımda kafasını kaldırıp bana baktı, gözlerinde hâlâ yanan şehvet ateşi vardı.

"Bütün gece seni becermek istiyorum."

Güldü ve başını salladı. "Benim için sorun değil."

Onu kucakladım ve içinden çıkmadan ters çevirdim. Bedeninin üzerine konumlanıp hâlâ sert olan aletimle onu bir kez daha mutlu ettim, tabi kendimi de... Gece boyunca sevişmekten yorgun düşmüş bedenlerimizle en son halının üzerine yatıyorduk. Ayağa kalkarak Nazenin'i yatağa taşımak için kucağıma aldım. İkinci kattaki yatak odasına girip onu yatağın üzerine bıraktım.

Uykulu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Misafir yatak odası?"

Gülümseyerek alnını öptüm, onu örtülerin altına yatırdım. "Bu akşamlık burada idare edebiliriz diye düşünmüştüm." Ben de diğer tarafa geçerek yattım. Bu yatak daha küçük olduğundan bedenlerimizle tamamen kaplanmıştı. Nazenin bana doğru yaklaşarak kafasını göğsüme koyup kollarını bedenime sardı. Ben de ona sıkı sıkı sarıldım. Nazenin artık benim huzurum, mutluluğum, nefesim olmuştu. Bu kadar kısa bir zamanda bir insanın her şeyiniz olması çok garipti. Onu bir an bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

"Nazenin sana bir şey söylemeliyim, bebeğim."

Gözlerini açmadan mırıldandı: "Hımm?"

Bu sanırım söyle demek olmalıydı. Başımı ona doğru eğdim. Eski Alp olsa bunu asla söylemez, sonuna kadar saklardı. Fakat bu yeni Alp karısına dürüst olmak istiyordu. "Ben babanla tanıştım."

Gözleri birden açıldı, tüm uyku bedeninden çekilmiş gibi kıpırdandı. "Ne yaptım dedin?"

Bakışlarımı ondan kaçırdım. "Senin için endişeleniyordum ve bir durum değerlendirmesi yapmak istedim. Senin

iyi olman için her şeyi yapacağımı söylemiştim. Ne olacağını bilmeden seni bir bilinmezliğe sürükleyemezdim."

Açıklamamı yaparken Nazenin doğruca bana bakıyordu. Bu durumun onu pek memnun etmediği açıktı. Bilerek uykulu olduğu anı seçerek vereceği tepkinin etkisini azaltmak istemiştim ama pek işe yaramış gibi görünmüyordu. "Alp bunu nasıl yaparsın? Benim haberim olmadan nasıl gidip onunla konuşursun?"

Onu sıkıca bedenime yasladım, önce benden kaçmamasını sağlama niyetindeydim. "Sadece seni öğrendiğinde vereceği tepkiyi görmek istedim. Ne olduğunu bilmeden seni öylece tanış diye yollayamazdım."

Kendini geri itmek için çabaladı ama kaçamadı. "Beni istemezlerse ne yapacağımdan korktuğun için gittin..."

Kafamı iki yana salladım. Aslında bir bakıma öyleydi fakat bunu onun bilmesine gerek yoktu. "Hayır, hayır, bebeğim... Seni düşündüğüm için. Bana kızma. Bak baban seni tanımak istiyor, düşündüm ki belki onu düğünümüze..." Sözümü kesti.

"Hayır! Onu düğünüme çağırmayacağım, Alp. Merak ediyorum, acaba beni istemediğini, umurunda olmadığımı söyleseydi yine onunla konuştuğunu gelip bana anlatır mıydın?"

Bunun cevabı basitti. Kocaman ve kesin bir hayırdı. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun." Dürüstlüğümden etkilenmiş gibi duraksadı.

"Alp beni her şeyden koruyamazsın. Mutlaka üzüleceğim, hayal kırıklığı yaşayacağım, ağlayacağım. Bunlar insan olmanın gerekleri, ben kıymetli bir eşya değilim." Benim için tam olarak öyleydi.

"Elimden geldiğince seni bunların hepsinden koruyabilirim... Ve koruyacağım... Senin için gücümün yettiği her şeyi yapacağım." Elimi karnına götürerek dokunuşumu hissetmesi içim avuç içimle okşadım.

"Sen ve bebeğimiz için her şeyi, Nazenin..." Sakinleşerek kafasını göğsüme yasladı. Hâlâ bana kızgın olduğunu biliyordum, bunu anlayabiliyordum. O öylece yatarken ona aramızda geçen tüm konuşmayı anlattım. Sesini çıkarmadan, tek yorumda bulunmadan beni dinlemeyi sürdürdü. Olanlara inandığını biliyordum, babası dürüsttü. Eğer dürüst olmasa beni bunları ona anlatmayacağımı bilecek kadar tanıyordu. Her şeyi anlattıktan sonra bana döndü.

"Yine de annemi öylece bırakmış olması çok kötü, Alp... İçim soğumuyor işte. Belki senin dediğin gibi annemin onu bırakıp başkasıyla öylece evlendiğini düşünmüştür ama yine de gerçekten annemi sevseydi öyle bir şey yapmayacağını bilirdi." İşte bu kadın aklıyla düşünceydi. Biz erkeklerse onlardan kesinlikle farklıydık, biz olayları bu kadar ayrıntılı irdeleyemiyorduk. Mantığımıza bir şekilde yatmasını sağlıyorduk ama kadınlar her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyordu. Bizi o anlık öfkeler yönetiyordu, anlık duygular... Kadınlarsa daha üzerine düşünülmüş mantıklı nedenler arıyorlardı.

"Ama yine de onu göreceksin, değil mi?" Başını beni onaylayarak salladı. Benim koca yürekli kadınım...

"Ona hamile olduğumu söylemende tam anlamıyla bir koca ağızlılık."

Gülümsedim. "Baba olacağımı tüm dünyaya haykırmadığıma dua etmelisin. Yani şimdilik..."

Nazenin'den...

Düğünden önceki hafta boyunca halledilmesi gereken bir sürü şeyi yapılacaklar listesinden çıkardık. En önemlisi de Alp'in ısrarı üzerine psikoloğumla görüşmemdi. Hamileliğimle birlikte ilaçları kestiğim için telaşlanıyordu. Öğrendiğim sırların, ortaya çıkan gerçeklerin ve gerçek babamla yapacağım büyük yüzleşmenin ağırlığının etkisi de vardı. Doktorum öğrendiklerinden sonra bana randevu takvimi hazırlamış, sık sık sadece sohbet amaçlı onu ziyaret etmem gerektiğini söylemişti. Alp çift terapisi de istiyordu fakat bunu reddetmiştim. Bizim ilişkimizde bir sorun yoktu, ben onunla yaşadıklarımın her saniyesinden memnundum.

Hızlıca geçen bir hafta sonunda o malum gün gelip çatmıştı. Düğün gününe nasıl uyanılır? Bütün gece gözüme uyku girmemesine rağmen sabah güneşle aynı anda uyanmış olmam düğüne kesinlikle heyecan içinde uyanıldığının göstergesiydi. Hatta gülümsemeyle... Banyoya girerek güzel bir banyo yaparak hazırlığımın ilk adımını atmış oldum. Eylül ve Burcu'yla birlikte kahvaltımızı yaparken telefonum çalmaya başladı. Yerimden bir ok hızıyla fırladım. Ekranda yanıp sönen Alp ismini görerek gülümsedim, adamın ismini telefon ekranımda görmek bile mutlulukla dolmama neden olurken onun karısı olmak beni nasıl mutlu etmezdi. Karısı ve bebeğinin annesi...

"Efendim?" dediğimde titreyen sesime engel olamamıştım.

"Gelinim... Bugün nasılsın?"

Bu sözcük beni güldürdü. "Heyecanlı... Sen?"

Alp bir mırıltı çıkardı. "Bir haftadır sana sahip olamadığım düşünülürse... Azgın! Bu arada heyecanın düğün içinse buna gerek yok, sana yapacaklarım için heyecanlıysan bunu kabul edebilirim."

Güçlü bir kahkaha attım. "Her ikisi için de yeteri kadar heyecanlıyım."

Tatmin olmuş bir *hımm* sesinin ardından araç sesleri duydum. "Dışarıda mısın?"

Belli belirsiz erkek konuşmalarına bakılırsa Burak ve Timur yanındaydı. "Hazırlıklar için uğraşıyorum. Berbere gidip damat tıraşı olmam gerekiyor, o sırada sağdıçlarım da arabayı süslemeye götürecekler."

Bu seferki kahkaham daha güçlüydü. "Sağdıçların mı?" dedim dalga geçercesine. "Oldu olacak konvoy da yapalım. Bilseydim dantel işlemeli havlu hazırlardım."

Alp şakadan bir hayal kırıklığına büründü. "Ne, yoksa dantel havluları hazırlamadın mı? Hadi ama bebeğim, ben zarflara para bile koymuştum" dediğinde Burak arkadan bir şeyler söylüyordu. Daha sonra telefonu Alp'in elinden almayı başarıp, "Naz sevgilime söyle seni odaya kapatsın, Alp'ten yüklü bir para istesin. Gelenekleri unutmasın!" dedi.

Telefon Burak'ın elinden başarıyla alınmış, "O kapıyı kırarım ve bebeğim istediği para ise seni bir yere kapatmasına gerek yok senin için tüm servetimi verebilirim" dediğinde kalbim kesinlikle sıvı bir hale geçmişti. Akışkandı ve birazdan ayaklarımın dibine akacaktı.

Eylül kapıda durmuş yüzümdeki o ifadeyi izliyordu. Biraz da sinirli görünüyordu. Hazırlıklar için az zamanımız kaldığı düşünülürse tabii ki bu normaldi. "Alp, kapatmalıyım. Eylül bana çok kötü bakıyor, planlarını bozmak istemiyorum. Burcu da hep Eylül'ün tarafını tutuyor. Yani iki ateş arasındayım" dediğimde Alp beni onaylayınca telefonu kapattım ve teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım.

"Tamam... Artık kendimi sana teslim ediyorum, Eylül. Üzerimde her türlü işkenceyi uygulayabilirsin."

Eylül bana kaşlarını çattı. "Bana ve Burcu'ya" dediğinde Burcu kafasını aradan çıkarıp, "O kıçına bir eşofman geçir ve gidelim. Kuaför randevusuna geç kalamayız" dedi. Başımı sallayarak onu onayladım.

Burcu'nun dediğini yapıp hızla üzerime rahat bir şeyler geçirdim. Gelinliğim doğruca kuaföre gidecekti, bu yüzden yanıma aldığım ufak çanta tek yükümdü. Eylül'ün elinde kocaman bir sırt çantası vardı. Burcu'ysa ufak bir valiz taşıyordu, kim bilir yine hangi acil durum eşyalarını almışlardı.

"Burak beni kilitleyip Alp'ten yüklü bir para istemeni söyledi" dediğimde Eylül güldü ve başını salladı.

Gözlerindeki o şeytanî parıltı bunu zaten yapacağını söylüyordu. Burak'ın hatırlatmasına hiç ama hiç ihtiyacı yoktu. "Bunu düşünmediğimi mi sandı? Bütün gelenek görenekleri araştırdım. Hepsine göre Alp'i soyma hakkımız var" dediğinde Burcu da onu onayladı.

"İkimizle asla baş edemez. Ataman servetinin ortağı sayılırız. Sanırım buradan kaldırdığım parayla ben de buna benzer bir düğün yapabilirim." Bu ikisi gerçekten tehlikeliydi. Alp yine bizim için araba ve şoför organize etmişti. Üçümüz arabaya bindik. Kuaförde Yeliz, Lale ve Sinem'le buluşacaktık. Hepsi benim küçük nedimelerim olma konusunda ısrarcıydılar. Hatta hepsi leylak rengi giyineceklerdi. Bu fikre gözlerimi devirsem de vazgeçmeye niyetleri yok gibiydi. Kuaföre gitmeden önce tüm kızlar bir aradaydık. Sinem bizim arabaya binmişti. Lale ve Yeliz de arkamızdan Lale'nin arabasıyla bizi takip ediyordu.

Kuaför lüks bir semtteydi ve bugünlük sadece bize hizmet edeceklerdi. Eylül ve Burcu resmen müstakbel kocamı soyuyorlardı. Beni çeyiz alışverişine götürüp bir sürü saçma şey aldırmış ve insanın gözlerini yerinden fırlatacak bir serveti mağazada bırakmışlardı. İç çamaşırlarına ödedikleri parayı düşünmek bile istemiyordum. Alp ne istiyorsak alabileceği-

mizi söyledi, hatta benim hiç bir şey almak istemeyeceğimi bildiğinden kızlara tam yetki vermeyi de ihmal etmemişti.

İşin kuaför kısmı çok eğlenceli geçiyordu. Arkadaşlarımın varlığı bana her şeyi unutturuyordu. Herkes çok neşeliydi, çok enerjikti... Bu enerjilerini de beni eğlendirmek ve mutlu etmek için kullanmayı ihmal etmiyorlardı. Kuaför salonunu dolduran müzik eşliğinde dans ediyor, şarkılara eşlik ediyor, bir yandan da akşam için hazırlanıyorduk. Eksikliğini hissettiğim şeyler vardı tabi. Yanımda annemin olmasını istemiyor değildim. Daha önce annemi düşünmemeye çalışarak bu duyguya karşı koyardım. Birkaç yıl doğum günlerimde, bayramlarda, anneler gününde ağlayıp zırladıktan sonra bunu kabullenmek yerine tüm özel günlerden kaçmayı tercih etmiştim. Hiçbirini kutlamıyordum. Bugünlerin benim için normal günlerden farklı olmamasını sağlıyordum. Alp'ten büyük bir kutlama istememe nedenim de buydu. Özel günlerde kaybımı hatırlamak istemediğim için buna karşı durmuştum. Fakat düşündüğüm kadar berbat geçmiyordu. Herkes kendini bana adamıştı ve böyle dostlara sahip olduğum için şanslı olduğumu düşünmeden edemiyordum. Benim tırnaklarım yapılırken diğer kızların da saçlarıyla uğraşılıyordu. Ortada tam bir geyik muhabbeti dolanıyordu. Lale aramızda evli olan tek kişi olduğu için uzun uzun nutuk çekiyordu.

Yaz sonunda düğünü olacak olan Sinem ve Burcu, Lale'yi can kulağıyla dinlerken bense evliliğim hakkında düşünmeye yeni fırsat buluyordum. Alp bir dominanttı, bizim evliliğimiz nasıl olabilirdi? Her şeyin onun kontrolünde olacağı açıktı. Bana sahip çıkacağını, koruyacağını biliyordum. Harika bir koca ve baba olacağından da şüphem yoktu. Ama ben Alp'in duyarlı, korumacı yanı dışında o içindeki şehveti ve efendi duygusunu da seviyor, yaşamak istiyordum. Bir bebeğimiz olduğunda, ben karısı olduğumda bundan vazgeçmesi düşüncesi rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Yaşadığımız şeyin aynı kalmama olasılığını düşünmek beni rahatsız ediyordu. Bunu Alp'le konuşmuş olmayı diliyordum. Fakat bu

düşünce de birkaç gündür beni rahatsız ediyordu. Alp'in bana davranışlarındaki belirgin değişiklikler böyle düşünmemin en büyük nedeni olabilirdi. Kuaför saçımı yapmayı bitirmişti. Eylül'ün tarif ettiği üzere uzun saçlarım hafif bir şekilde tepeden başlanarak örülmüş, aralarına beyaz kır çiçeği tomurcuklarına benzeyen tokalar yerleştirilmişti. Bir masal prensesi gibi görünüyordum. Gelinliğimi giymem için içerideki odaya geçtim. Kızlar bana yardımcı olacaklardı. Gelinliğimi kabarık prenses model yerine düz tercih etmiştim. Kabarık gelinlikler pek benim tarzım değildi ve bu bir kır nikâhı olacaktı. Düz gelinlik en uygunuydu. Kırık beyaz gelinliğin omuz kısımları tamamen açıktı, belimden yukarı başlayan dantel yakamı kapatıp omuzlarımı açık bırakarak el bileklerime kadar devam ediyordu. Çok zarif bir havası vardı. İlk gördüğümde içime sinen bir model olmuştu. Ayrıca bedenimi de sarmaladığı için yumuşak kadınsı hatlarım ortaya çıkmış, etkileyici bir hava yaratmıştı. Dantel parçaların ardından ölçülü bir sırt dekoltesi veriyordum, saçlarım biraz daha gizemli bir şekilde gizlenmesini sağlayacaktı. Hafifçe belimde duran kuşak arka tarafta zarif bir çiçeğe kavuşuyordu. Gelinliğin kumaşı yumuşacıktı, üzerimde varla yok arasında diyebilirdim. Nisan ayının sonlarındaydık, hava sıcaktı. Tabi yine de bahar havasına güven olmayacağı için gelinliğe uygun bir pelerin diktirmiştik. Çok üşürsem ya da hava serinlerse üzerime alabilecektim. Gelin ayakkabılarım hamileliğim ve davetin yapılacağı mekân düşünülerek babet şeklindeydi. Düztaban incilerle bezeli ayakkabının incili bilek kısımları bir halhal gibi ayak bileğimi sarıyordu. Kızların yardımıyla giydiğim gelinlikle aynada uzun süre kendimi inceledim. Kızlar bana beğeni ve hayranlıkla bakıyordu. Sanırım bu beğendiklerini gösteriyordu. Eylül gözlerinden damlayan yaşları kuruladı ve kollarını hafifçe bana sardı.

"Peri kızı gibi oldun!" Gülümserken ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Burcu da üzerimize kapandığında yine bir sevgi yumağı oluşturmuştuk.

"Sizin sayenizde. İyi ki varsınız."

Eylül bana bakmadan omzuma konuştu. "En yakın arkadaşımı bay iç çamaşırı ıslatana vermek istemiyorum sanırım. Ben sensiz ne yaparım."

Burcu da dudaklarını büzdü ve Eylül benden ona döndü. "Sen de evleneceksin. İyi hepiniz beni yalnız bırakın, ben de kuruyup kalayım."

Burcu onun poposuna bir şaplak attı. "Senin esmer spor hocası da yakında parmağına yüzük geçirebilir. Herif sana hayatının aşkı gibi bakıyor."

Eylül iç geçirdi. "Ahh, keşke..." deyip omuz silkti. "Ama yine yalnız kalacağım."

Ellerini tutup gözlerinin içine baktım. "Bir şey değişmeyecek, Eylül. Bebeğimin teyzesi değil misin? Ona tek başıma bakamam."

Eylül bana bakarak başını salladı. "Evet, haklısın... Kendine bile bakamıyorsun. Yeğenime ben bakabilirim." Bu onu kendine getirmişti.

Lale aramıza girdi. "Bugün duygusallık yok! Bunu kesinlikle yasaklıyorum, anladınız mı?"

Ona baktım. "Alp böyle mi söyledi?"

Lale aramızda bir nevi gizli casusluk görevi üstleniyordu ama bunu doğru şekilde yaptığı söylenemezdi, "Tam olarak şöyle söyledi... Onu ne sebeple olursa olsun ağlatmayın! Beni kovmakla ilgili bir şeyler de eklemiş olabilir ama emin değilim."

Kendi kendimize gülerken makyajımı yapmak üzere içeriden çağırıldım. Kızlar içeride sırayla elbiselerini giyerlerken benim de makyajım yapılıyordu. Makyajımın oldukça hafif olmasında ısrarcı olduğum için sadece hafif bir göz makyajı yapmışlardı. Dudaklarımdaki belli belirsiz ruj ve yanaklarımdaki hafif şeftali tonu allıkla gelinliğimle uyum içindeydim.

Kızlarla son kez kuaför salonunun tek cephesini kaplayan

aynaların önünde durduk. Hepsi farklı farklı elbiseler tercih etmiş olsalar da renkleri benim gelin çiçeğimle aynı renkti. Leylak rengi konsepti Eylül'ün fikriydi fakat gayet iyi bir seçim olmuştu. Eylül'ün seçiminin kötü olma olasılığı yoktu. Dışarıdan gelen korna sesiyle Eylül şeytanî bir kahkaha attı.

"Para kasam geldi. Soygun başlasın!"

Ona kaşlarımı çatarken bir anda beni kolumdan tutarak giyinme odasına sürükledi, içeri tıkıştırıp kapıyı kilitledikten sonra ne yaptığını anladım. "Eylül! Aç şu kapıyı..."

Alp'i bu kapının ardında tutabileceğini sanmıyordum, ne yapar ne eder bu kapıyı açardı. Dışarıdan konuşmalar duymaya başladım. İki erkek sesinin arasından belirgince yükselen Bay Asabinin sesi kuaför salonunda yankılanıyordu. "Nereye sakladın onu!"

Sanırım bu haykırış Eylül içindi. Eylül'ün koşturan topuk tıkırtıları benim kapımda son buldu. "Önce para vereceksin, Alp Ataman! Benim arkadaşımı görmen için yüklü bir miktar ödemeye hazır olmalısın."

Alp'in derin solukları karşısında kendimi gülmemek için zor tutuyordum. "Çek kabul eder misin?" Gözlerim kocaman açıldı. Çek mi?

"Sanırım sana güvenebilirim." Eylül gerçek bir cadıydı. Burak'ın takdir eden sesini duydum.

"Aferin benim kadınıma! O parayla yanıma gelip uzun bir yaz geçirebilirsin." Eylül'ün zafer çığlıklarına bakılırsa oldukça tatmin edici bir paraya kavuşmuştu.

"Şimdi aç şu kapıyı, Eylül!" Eylül'ün kıkırtılarını duyuyordum.

"Gelinimi görmeliyim..." İçimi kaplayan heyecan duygusu şimdi baş göstermişti. Kalbim hızlı hızlı çarparken gülümsemekten yanaklarım acımıştı. Ben de Alp'in nasıl göründüğünü ve beni gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Alp'ten...

Kapı ağır çekimde açılırken neden daha hızlı açılmadığı için küfürler ediyordum. Heyecandan titreyen ve kaskatı kesilen bedenimle geleceğimi bekliyordum. Nihayet lanet olası kapı açıldı ve beyazlar içinde bir melek gözlerimde belirdi. Çok güzeldi... Şimdi ölmüş olsam huzur içinde ve gülümseyerek ölürdüm. Geçen ömrümde böyle bir güzellik görmemiştim ve kalanında da göremeyeceğimi düşünüyordum. Ona bakarken etrafımdaki tüm zaman durmuş, paralel ve meridyenler görevlerinden istifa etmişti. O kadar saf, masum, kusursuzdu ki dokunmaktan korkmama neden oluyordu. Buğulanan gözlerimin ardından dakikalarca onu izledim. Nazenin tepki vermiyordu, yüzündeki kusursuz gülümseme kalbime baharı müjdeliyordu. Etraftan kızların burun çekme ve mırıldanma seslerini duyuyordum.

Nazenin'e elimi uzattım. "Bana gel, bebeğim..."

Her zamanki gibi itaat ederek elime uzandı. Onu kendime çekerek güzel yüzüne daha yakından baktım. Gözlerindeki parıltılar daha önce hiç görmediğim kadar canlıydı. Kulağına eğildim. "Sen benim misin?"

Fısıltım karşısında bedeninden geçen titremeyi hissettim. Başını salladı. "Her zaman..."

Eylül araya girdi. "Hadi, gitmeliyiz. Geç kalarak planların aksamasını istemiyorum."

Nazenin'in elini tutarak kuaförden çıkmasına yardımcı oldum. Timur bizim için şirket limuzinini hazırlatmıştı, birlikte arka tarafa bindik. Timur ve Engin şoför tarafındaydı,

kızlar ve Burak da arkadan araçlarla bizi takip edeceklerdi. Nazenin düğünümüzün çiftlikte olacağını hâlâ bilmiyordu ve gördüğünde vereceği tepkiyi merak ediyordum. Araçta yalnız kaldığımızda dudaklarına yapıştım. Buna kesinlikle ihtiyacım vardı. Elimi göğüslerine götürerek avuçlarımda hissettiğimde Nazenin kıkırdayarak geriledi.

"Düğün günü gelini sıkıştıramazsın, Alp!" Bunu gerçekten söylemiş miydi? Bu sefer ona doğru ilerleyen ben oldum, kollarımı omuzlarına koyarak onu kendime çektim.

"Gelin benim. İstediğimi yaparım, bebeğim" deyip boynunu öperek sıcak nefesimle onu inlettim.

"Benimsin..." Cılız bir inleme daha dudaklarından kurtulurken teninden yükselen ateşi hissediyordum.

"Beni istemiyor musun?" Şu an bile onu çılgına çevirdiğimi anlayabiliyordum ama egomun tatmine ihtiyacı vardı. Tabi bir de Nazenin'in bu peri kızı haliyle bana beni istediğini yüksek sesle söylemesine...

"İstediğimi biliyorsun!"

Çenesini öperek kendimi geri çektim. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsedi. "Sen de çok yakışıklısın."

Küçük parmaklarını siyah papyonumu düzeltmek için hareketlendirdi. Ona göz kırptım daha sonra aynı gülümsemeyle yakamdaki leylak rengi çiçeği düzeltip, "Her şey düşünülmüş" dedi.

"Bir de kendimi kontrol delisi zannederdim. Beni bu kadar çabuk kabullenmenin sebebi kontrol delisi ev arkadaşlarınmış" dediğimde kahkahası bir anda kulaklarımda çınladı ve haklı olduğumu belirtircesine başını salladı.

"Sizi seviyorum ve yaptıklarınıza katlanıyorum." Onu tekrar kendime çektiğimde belirgince yutkundu.

"Bana biraz daha uzun zaman katlanmak zorundasın, bebeğim. Mesela sonsuza kadar gibi..." Yanaklarındaki o kızar-

ma, gözlerindeki parıltı, yüzündeki tebessüm ve karnındaki canın hepsi benim. Bu hayallerimin de ötesinde bir mutluluktu.

"Bu hiç kötü bir sonsuzluk olmaz." Dudaklarını kısa bir an için dudaklarıma değdirip geri çekildi.

"Nikâhımız nerede olacak, hâlâ bir şey söylemediniz?" Nazenin'in gözleri arabadaki çikolata ve meyvelerle süslü sepete takıldı. Sepete uzanarak kucağıma koydum. İçinden beyaz renk çikolatayı Nazenin'e doğru uzatıp ağzına yerleştirdim.

"Sürpriz olduğunu söylemiştim." Bir tane daha çikolata alarak ona yedirdim. Keyifli görünüyordu.

"Sen ne zaman bu kadar obur oldun?" Bana gözlerini kısarak büyük bir hırçınlıkla baktı.

"Karnımdaki senin bebeğin, Alp ve doymak bilmez iştahı sana çekmiş olabilir." Ah demek benim Nazenin'im artık hırçın, ateşli ve aç olacaktı. O halde her sene onu hamile bırakabilirdim. Büyük bir çileği ağzına sokarken diğer ucunu da ben ısırıp ona eşlik ettim.

"Oğlumun bana çekmiş olması çok normal." Bir an da donup kaldı ve eli karnına gitti.

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun!" Ses tonundaki o kızgınlık ve sitem beni güldürdü.

"Hissediyorum, bebeğim. Bir oğlum olacak..." Gerçekten de öyle hissediyordum. Oğlum için harika bir örnek olmak, en önemlisi de mükemmel bir baba olmak için çabalayacaktım. Bir parça daha çikolatayı Nazenin'in ağzına götürdüğümde almayı reddetti. Dudaklarını bükerek...

"Peki ya kızımız olursa onu sevmeyecek misin?" İşte şimdi bana gerçek çaplı bir kahkaha attırdı. Bunu gerçekten söylediğine inanamıyorum. Sanırım hamilelik hormonları gerçekten vardı.

"Tabii ki onu deli gibi seveceğim, bebeğim. Senden gelen bir şeyi sevmemek ne mümkün!" Onu bedenime yaslarken

sıkıca sarıldım. Birbirimize sarılarak geçirdiğimiz yolculuk sırasında Nazenin'i şımartmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Gözü bir an dışarıya kaydı.

"Çiftlik..." Yolu tanımıştı, ben de ne zaman fark edeceğini düşünüyordum.

"Evet, çiftlikte evleneceğiz. Burayı sevmiştin."

Başını salladı. "Buraya bayılmıştım..."

"Burasının benim için de seninle ilgili bir özelliği var."

Şaşırmış yüz ifadesine bakarken aralanmış dudaklarını öptüm. "Sana âşık olduğumdan emin olduğum yer burası. Bende bıraktığın izin geçmeyeceğini ve seni sevmekten başka hiçbir şeyin beni mutlu etmeyeceğini anladığım yer. Seninle var olduğumu iliklerime kadar hissettiğim yer..."

Nazenin uzun kirpiklerini kırpıştırırken birkaç değerli kristali geri gönderdi. "Gerçekten mi?"

"Her şeyi anladığım yer burasıydı, Nazenin. Ve evet, gerçekten..." Mutlulukla gülen yüzüne dayanamayarak ben de güldüm. Araç çiftlik yolunda yavaş yavaş ilerlerken Nazenin etrafı inceliyordu.

"İlkbaharda daha güzel görünüyor. Her yer rengârenk." Gerçekten de öyleydi. Çimenlerin açık yeşiliyle ağaçların koyu yeşili değişik bir ahenk içindeydi. Parıl parıl parlayan gökyüzüyse bu ahenge katılmaktan geri durmamıştı. Meyve ağaçlarındaki renk renk çiçekler güneşe doğru yüzlerini dönmüş ve güneş her yeri ışığına boğmuştu. Cennetten bir köşeyi andıran çiftlik ikimizi de büyüsü altına almayı başardı. Nazenin eve doğru yaklaşınca değişen atmosfere ağzı açık bir şekilde bakarken bana doğru döndü.

"Harika!" Etrafa baktığımda planlardan güzel olduğunu gördüm ve benim bile dilim tutuldu. Harika görünüyordu. Her yer beyaz ve leylak rengiydi... Bu renklerin doğaya karışıyor olması ise olağanüstüydü. Toprağa basmamak için yapılan ahşap zeminin üzerinde beyaz masalar ve sandalyeler vardı. Sandalyelerin arkalarına leylak rengi çiçekler eklenmiş,

masaların üzerindeyse göz alıcı şamdanlar duruyordu. Işıklandırma gerçekten kusursuzdu. Ağaçlara asılan beyaz balon şeklindeki aydınlatma masaların üzerine sarkıyor ve akşam olduğunda ortaya çıkacak görüntüyü merak etmeme neden oluyordu. Orkestranın durduğu alan biraz daha yüksekte kalmış ve tam ortada harika bir dans pisti ayarlanmıştı. Dans pistinin etrafındaki büyük şamdanlar ve leylaklar ortamla tam uyum içindeydi. Nazenin ve benim oturacağımız yerin tepesine tüllerle bir çardak yapılmıştı. Çardağın içine ikimiz için beyaz ikili koltuk yerleştirilmişti. Araç durduğunda önce ben inerek Nazenin'in inmesi için ona elimi uzattım. Nazenin hayran bakışlarla etrafı izlemeye devam ediyordu, tabi arkamızdan gelen araçtaki arkadaşları da ona katıldı. Kızların beğeniyle mırıldanmaları Nazenin'i daha da mutlu ediyordu.

Eylül ve Burcu'nun yanına yaklaştım. "Teşekkür ederim. Gerçekten olağanüstü görünüyor."

Eylül kendini beğenmiş bir edayla omuz silkerek, "Arkadaşımın mutluluğu için her şeyi yaparım. Eğer onu üzersen, Alp Ataman... Seni Ataman Holdingin tepesinden aşağıya yuvarlarım" dedi. Tehdit korkutucu değildi ama yine de bunu kabullendim.

Burcu'da kaşlarını çattı. "O bunu yaparken ben de yardım ederim" dedi.

Gülümsedim. "Onu asla üzmem. Bir daha kaybetmeye dayanamam."

Eylül memnun bir şekilde omzuma vurdu, daha sonra yanımıza gelen Burak'a sokuldu. "Yanıma geliyorsun, değil mi? Alp Ataman'ın parasının hakkını vermelisin."

Eylül bir kahkaha atarak Burak'ın kirli sakalları arasından ellerini gezdirdi. "Tabii ki... Okullar kapanır kapanmaz geliyorum, hayatım. Zaten kendini beğenmiş adamın teki ev arkadaşımı elimden aldı. Diğer de yakında evlenecek."

Nazenin bana doğru yürürken çok mutlu görünüyordu. Ona elimi uzatıp kendime çekerek bedenime yasladım. Kız-

lara ve bana bakarak ağlak bir gülümsemeyle, "Hepinize çok teşekkür ederim. Her şey kusursuz" dedi.

Eylül benden önce davranarak, "Önemli değil... Her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Ben de aldığından emin olmak istedim, hepsi bu..." sözü beni gülümsetti.

"Ve her şeyin en güzelini almaya devam edecek..."

Nazenin'den...

Evet, ben gerçekten de her şeyin en güzeline sahip aşırı şanslı bir kızım. Sevdiğim adamla bu harika yerde, dünyanın en iyi kalpli insanları arasında evlenecektim. Karnımda ise sevdiğim adamın bir parçasını taşıyordum. Bu yaşadığım gerçekleşen mutlu sonu olan bir masal... Eylül kollarını Burak'tan ayırdıktan sonra beni Alp'ten ayırmak için kolumu çekiştirdi. Burcu'yu da Serdar'ın kollarından kurtardı.

"Siz erkekler... Konuklar gelmeden önce son kez erkek erkeğe takılırken biz de kız kıza olmanın tadını çıkaracağız."

Alp beni Eylül'e vermeyi reddederek kollarını biraz daha bedenime doladı. "Ben Nazenin'le vakit geçirmek istiyorum. Sana paranı da verdim, şimdi bizi rahat bırak."

Tabi Alp Eylül'ün inatçı yanını bilmediği için hamlesinden emin görünüyordu. Ama Eylül asla vazgeçmezdi. Beni Alp'in kollarından kurtardığında Alp'e şeytanî bir şekilde sırıtmayı ihmal etmedi. "Paranın karşılığı olarak onun mükemmelliğini düğünden önce görmene izin verdim. Yoksa düğüne kadar beklemek zorunda kalacaktın."

Beni peşinde sürükleyerek eve doğru ilerlerken Alp arkamızdan anlamsız bir şekilde homurdanıyordu. "Onu zorluyorsun, Eylül." Eylül'ün kahkahası eşliğinde içeri girdik. Kızlar çoktan salona yerleşmişlerdi.

"Biraz evcilleştirilmesi lazım."

Ona yalandan kaşlarımı çatarken, "Sen benim müstakbel kocama vahşi mi demek istiyorsun?"

Eylül başını sallarken beni tekli koltuğa oturtup kendi de üçlü koltuğa Sinem ve Lale'nin arasına kuruldu. Burcu şöminenin yanındaki sallanan sandalyede halinden hoşnut görünüyordu. Yeliz'se tam karşımdaki koltukta oturmuş telefonundaki bir şeye gülümsüyordu.

"Sen neye gülüyorsun?"

Laf atmama karşılık telefonu çantasına tıkıştırıp, "Hiç... Nasıl düğün yerini beğendin mi?" dedi.

"Gerçekten harika olmuş. Hepiniz harikasınız..." Eylül'e yardım eden arkadaş grubumu da görmezden gelemezdim. Günlerdir benim güzel bir düğün geçirmem için resmen hepsi seferber olmuştu. Burak ve Timur'un annesi elinde bir çay tepsisiyle içeri girdi.

"Kızlar size çay getirdim. Karnınız açsa düğünden önce bir şeyler hazırlayabilirim." Gülümseyen suratı ve çikolata kahvesi gözleri iki oğluyla benzer tek yanıydı. Eylül hemen yerinden fırlayarak kızarmış yüzüyle kadının elinden tepsiyi almak için hareketlendi.

"Niye zahmet ettiniz, ben servis yapardım." Tabi kadın tepsiyi Eylül'e vermeyi reddetti. Şu an resmen kayınvalidesine şirinlik yapmak isteyen masum kız gibi davranıyordu. Kahkahamı bastırmak için dudaklarımı birbirine kenetledim.

"Olur mu kızım, siz misafirsiniz." Eylül bu savaşı kolay bırakmayacak gibi görünüyordu tepsiyi almakta ısrar etti ve tabi başardı. Zaten başaramayacağı şeyler oldukça azdı.

"Aşk olsun, ben artık misafir sayılmam. Yani biliyorsu-

nuz, organizasyon için günlerdir gelip gidiyorum." Eylül çay tepsisini tüm hamaratlığıyla taşıyıp bize servis yaparken kadın gülümseyerek onu izliyordu.

Geçen geldiğimizde onunla zaman geçirme şansımız olmamıştı. Çayımdan bir yudum aldım. "Teşekkür ederiz. Gerçekten harika..."

Kadın başını salladı. "Önemli değil, canım. İyisin, değil mi? Karnın falan açsa bir şeyler hazırlayayım. Ya sizin kızlar?" diye sorduğunda hepimiz bu nazik teklifi reddettik. Nasıl olsa akşam davette yemek yiyecektik. Kadın gittikten sonra Eylül yerine oturdu.

Sinem onu koluyla dürttü. "Kayınvalidene şirin görünmeye mi çalışıyorsun sen?"

Eylül ona kaşlarını çatarak baktı. "Diyene bak, müstakbel kocası için tarzını değiştiren bayan kokoş."

Gerçekten de haklıydı. Sinem tamamen başka bir kişiliğe bürünmüştü. Kırmızı saçları koyu kahverengiye dönmüş ve daima çılgın olan kıyafetleri artık daha oturaklı görünüyordu. Tam Eylül'e cevap vermek üzereyken telefonu çaldı, biraz uzaklaşarak açtı. Konuşması bittiğinde yüzünde gülümseme vardı. "Benim müstakbel kocam gelmiş. Ben gidip bir bakayım..."

Yanımızdan ayrılırken kızlar arkasından gülmeye başlamıştı bile. Lale, Eylül'e sataşma sırasını Sinem'den devralarak ona sataşmaya devam etti. Tabi Burcu da Lale'den taraf görünüyordu. Kızlar kendi aralarında Burak üzerine derin bir sohbete dalmışken ben de kendi uzaklarıma daldım. Alp'in doğum günüydü ve ben bugün onun doğum günü hediyesi olacaktım. Hem de mutlu olmayan bir çocuğun büyüdüğü bu evde... Bu evi seçmesinin nedenini tahmin ediyordum aslında. Bana burada âşık olduğunu anlamasının dışında buraya güzel anılar eklemek istiyordu. Ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da o içinde çarpan kalp hâlâ kırmızı gözlüklü oğlan çocuğunundu. O oğlan çocuğu bir şekilde yeniden çocuk kal-

bini almaya çalışıyordu. Düğünden önce Alp'le yalnız kalıp hediyesini vermek ve onunla konuşmak istiyordum. Kızlar beni fark etmeden yerimden kalkarak dışarıya çıktım. Küçük el çantamı da yanıma almayı ihmal etmemiştim. Alp'le kapıda çarpıştığımda onun da bana geldiğini anladım. Sarsıntının etkisinden beni kollarıyla sarmalayarak kurtardı.

"Seni tuttum, bebeğim. Artık benimsin."

Gülümserken yalandan gözlerimi devirdim. "Beni tutmana gerek yok, ben de zaten sana geliyordum."

Beni bileğimden yakalayarak içeri soktu ve merdivenlere yönlendirdi. Üst kata daha önce kaldığımız yatak odasına sokup kapıyı kilitledi. "Sarışın cadı seni tekrar benden almadan biraz yalnız kalmalıydım. Seni özledim..."

Bana sırnaşırken inanılmaz seksi görünüyordu ve ben gerçekten Alp'le *'her türlü'* sekse bayılsam da artık her şeyi daha yoğun hissediyordum. Resmen sürekli Alp'le seks yapmak istiyordum... Evet, muhtemelen daha önce de istiyordum. Fakat artık bu his çok daha yoğundu. Alp dudaklarımı esir alırken ben de tek kolumu ona dolayıp kendime bastırarak karşılık verdim.

"Sana bir şey vermeliyim..." Nefes almak için benden kısa süreli ayrıldığında bunu söyleyebilmiştim.

"Evet, bence de... Bana vermen gereken bir şey var ve bir an önce almazsam çıldırabilirim."

Ellerimi göğsüne koyarak onu kendimden uzaklaştırdım. "Ondan bahsetmiyorum, Alp." Kıkırdayarak cümlemi toparladım. "Onu da alacaksın fakat zamanı gelince. Şu an hiç zamanı değil. Birazdan konuklar gelecek. Saçı, makyajı bozulup gelinliği kırışmış bir gelin olmak istemiyorum. Tabi bir de evlenmeden hamileyim ve az önce fena halde becerildim diye de bağırmak pek hoş değil."

Alp gülümsedi, yanağıma masum bir öpücük kondurdu. "Sen her şekilde muhteşemsin. İnsanların ne düşündüğünü en son önemsemesi gereken insan, Nazenin."

Alp'ten bunları duymak harikaydı. Ben de onun mükemmel olduğunu düşünüyordum. Bay Mükemmel, hem de en başından beri. Tıraşlı yüzünde elimi gezdirdim. Yumuşak tenine hayran olmamak elde değildi. Çantamdan çıkardığım kutuya meraklı bakışlarla bakıyordu. Kutunun kapağını açarak içindeki saati gözler önüne serdim. Aslında maddi olarak çok değerli bir şey değildi fakat ince düşünülmüştü ve Alp'in beğeneceğini umuyordum.

"Doğum günün kutlu olsun."

Bakışlarını kaldırıp yüzüme baktı. "Bana hediye mi aldın?" Başımı salladım.

"Bebeğim, sen zaten benim hediyemsin." Güzel sözleri kalbimi eritirken saati kutusundan çıkardım ve üstünde yazana bakmasını sağladım. Elini uzatıp saati elimden aldı. Tamamen gümüş olan saat kısmı parlaktı, içindeki akrebin üzerinde A harfi, yelkovanda ise N harfi vardı. İçinde ise *'Daima Senin...'* yazıyordu. Alp yazıya gülümseyerek bakarken arka tarafını çevirdim. Arkasında sadece onun görmesi ve bilmesi için bir yazı daha yazıyordu. Tabii ki *'Daima Benim...'* yazısına da uzun süre baktı. Daha sonra eline alarak parmaklarıyla yazıyı okşadı. Gözlerimin içine bakarak saati koluna taktı. Daha sonra elimi alarak dudaklarına götürüp öptü. Ardından kalbinin üzerine tuttu. "Daima senin..." dedi.

Bacaklarım titrerken ben de onun elini kalbime götürdüm. "Daima senin, Alp..."

Başını sallayarak beni onayladı. "Geçirdiğim en güzel doğum günü bu ve aldığım en güzel hediye de sensin."

Ağlamamak için kendimle savaş verirken Alp elini ceketinin cebine atarak ufak kırmızı bir kutu çıkardı. "Benim de hediyem var."

Kaşlarımı çatarak merakla ona baktım. Kutuyu açarak iki yüzüğü bana gösterdi. İki tane parlak gümüş rengi alyans bana göz kırpıyordu. Bir tanesi daha küçük ve kenarları ufak taşlarla çevriliyken diğeri daha kalın ve düzdü. Küçük olan

alyansı çıkararak elimi elinin içine aldı, önce yüzüğün içindeki yazıya bakmam için bana gösterdi. İçinde yazan *"Bayan Mükemmel"* yazısı beni gülümsetirken yüzüğü pırlantamın üzerine takarak öptü. Sonra kendi yüzüğünü aldı. Onun içinde de *"Bay Mükemmel"* yazıyordu. Artık gülümsemekten ciddi anlamda ağzımın acıdığını hissediyordum. Yüzüğü elinden alarak parmağına ben taktım. Eliyle çenemi kavrayarak gözlerini gözlerime sabitledi.

"Biz mükemmeliz, bebeğim ve hep öyle olacağız. Kalbim daima senin olacak, seninki de benim..."

Elini karnıma götürerek yumuşakça okşadı. "Bebeğimiz ve sen benim hayatımın mükemmeli olacaksınız. Sizi daima seveceğim, tıpkı şimdi delicesine sevdiğim gibi. Hayatımın bundan sonraki her dakikasını seni mutlu etmeye adayacağım." Biliyordum, Alp'e inanıyordum. Gözümden kayan iki damla yaşı başparmağıyla yakalayarak dudaklarımı dudaklarıyla örttü.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı, konuklar da geliyordu. Konuk karşılama işini Eylül ve Timur üstlenmişti. Bense Bay Mükemmel'imle birlikte yatak odasında oturuyordum. Alp beni göğsüne yaslamış, parmağımdaki yüzükle oynarken gevşemiş ve gözlerimi kapatmıştım. "Birkaç saat içinde benim olacaksın."

Alp'in fısıltıyla söylediği şey beni gülümsetti. Elini dudaklarıma götürerek öptüm. "Ben zaten seninim..." Bu doğruydu. Onun gözlerine baktığım ilk an onun olmuştum. Ondan başka yolum kalmamış, tüm yollarımın çıkışı o olmuştu.

"Her zaman benimdin ama bu daha farklı... Karım olacaksın, bebeğim. Soyadım soyadın olacak. Seni hamile bırakmak yaptığım en doğru şeydi."

Kafamı göğsünden kaldırıp ona baktım. "Beni hamile bırakmak mı?"

Alp başını salladı. "Korunmadığını tahmin ediyordum ve bilerek içine boşaldım. Seni bir ömür bana bağlayacak bir

şeye ihtiyacım vardı..." Alp'in böyle bir şey yapacağını asla düşünmezdim. Elini karnıma götürerek dikkatimi dağıttı. Kendimden yine nefret ettim. O bebeğimiz daha yokken bile onu istemişti, oysa ben öğrendiğimde resmen dehşete düşmüştüm. Elini yüzümde dolaştırdı, üzgün ifadem karşısında kaşlarını çattı. "Bir şey mi oldu?"

Dudaklarımı ısırdım. "Kendimi kötü hissediyorum, Alp... Sen onu bu kadar isterken ben..."

Lafımı tamamlamama izin vermeden bana sarıldı. Kafamın tepesini öpüp, "Benim suçumdu, Nazenin. Baştan beri kendimi hep sakındım. Sanki seni sevdiğimi söylersem gücümü kaybedecekmişim gibi hissettim. Seninle deli gibi bir hayat kurmak istedim ama gelip sana bunu açık açık söyleyemedim."

Elimi avcunun içine alarak dudaklarına götürdü ve küçük bir öpücükle tüm bedenimi titretti. "Beni reddetmenden, seni kaybetmekten korktum... Ne kadar güçlüyüm, değil mi? Korkaklık ettim, bebeğim."

Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarını öptüm. Böyle düşünmesi içimi eritiyordu. O benim için dünyanın en güçlü adamıydı ve bunu ona hissettirecektim. Kulağına fısıldadım: "Sen benim Süpermen'imsin."

Alp'in gevşediğini hissettim. Mükemmel gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Sanırım benden daha çok Batman olur."

Parasına vurgu yapması üzerine kıkırdadım. "Sonuç olarak süper kahramansın." Beni kavrayarak kucağına oturttu. Böylesine güçlü olması iyi hissettiriyordu.

"Her zaman senin dünyanın süper kahramanı olacağım. Seni ve bebeğimizi daima koruyacağım." Biliyordum. Bundan emindim...

Dudaklarını büyük bir aşkla öperken bir öksürük sesiyle kafamı kapıya çevirdim. Eylül yüzünde bir sırıtışla kollarını göğsünde bağlamıştı. "Siz ikiniz, konuklar geldi ve nikâh memuru bekliyor. Tabi evlenmek istiyorsanız..."

Alp ona kaşlarını çatarak bakarken ben de kucağından kayarak gelinliğimin eteğini düzelttim. Alp yerinden kalkıp koltuğun üzerinden ceketini alıp giydi ve bana elini uzattı. Güçlü eline tutunarak ona sığındım. "Hazır mısın?" Sorusu karşısında ona baktım. Gözlerinde farklı anlamlar dans ediyordu.

"Senin için her zaman..." Cevabımı memnuniyetle karşıladı. Birlikte merdivenlerden indik. Arka kapıdan bizim için hazırlanan yola çıktık. Etraf beyaz tüller ve leylaklarla bezenmişti. Alp elimi tutmak yerine beni belimden kavrayarak kendine yaslamıştı. Tüm insanlara ve evrene başarıyla *'o benim'* sinyalini veriyordu.

Konukların olduğu bölüme kadar evin kenarından devam eden yol boyunca ben karşıya bakıyordum, o ise bana. İnsanların olduğu bölüme vardığımızda ışıklandırma beni büyüledi. Gündüz geldiğimizde sadece beyaz balon olarak görünen yuvarlaklardan sarı ışıklar yanıyordu ve ağaçlara asıldığı için sanki havada uçuyormuş gibi görünüyorlardı.

"Çok güzel..."

Alp gözlerini karşıya dikmişti. "Senin gibi..."

Gülümsedim, o anda insanları fark ederek heyecanlandım. Kalabalık olmayacak demişti ama tahminimden kalabalıktı. Sanırım şirkette üst düzeyde görev yapan herkes buradaydı. Masaların hepsi doluydu ve insanlar yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle bizi izliyorlardı. Nikâh masasının kenarında dikilen nikâh memuruna doğru yürüdük. Alp sandalyemi çekti. Şahitlerimiz de kendi sandalyelerinin arkasında dikiliyorlardı. Alp'in şahidi Timur, benimki ise Eylül'dü. Otururken ona baktım.

"Kalabalık olmayacak demiştin?"

Kafamın tepesine sevimli bir öpücük kondurdu. "Tüm dünya burada olup bu ana şahitlik etmeliydi, bebeğim."

Bu kadar romantik olması bedenimde inanılmaz karıncalanmalar yaratıyordu. Yanımdaki sandalyeye oturduğunda

nikâh memuru da yerine yerleşti. Eylül ve Timur da yerlerine oturduklarında artık hazırdık. Nikâh memuru klasik şeyler söylerken ben resmen etraftan gelen hiçbir şeyi duymuyordum. Sorulara otomatik olarak cevap veriyordum. Malum *'EVET'* kısmına geldiğimizde tereddütsüz bir *evet* dedim. Alp'se gözlerini bana dikti ve ellerimi avuçlarının içine aldı.

"Bir ömür için... Sadece benim... Söz veriyorum ve Alp Ataman sözünü daima tutar." dedi. Etraftan duyulan alkışlar kulaklarımda çınlıyordu. Alp'in evet cevabı bile farklıydı, her yerde farkını ortaya koyuyordu. Bu ara aşırı duygusal takıldığım için gözyaşlarıma engel olamadım. İmzalarımızı atarken gözlerim yaşarmıştı, attığım imzayı bile seçemeyecek durumdaydım. Bir insanı böyle sevmek normal miydi? Alp'i o kadar çok seviyordum ki içim acıyordu. Ama aynı anda da inanılmaz mutluluklar hissediyordum. Pistin kenarında duran orkestra bir dans müziği çalmaya başlayınca Alp bana elini uzattı ve birlikte piste yürürken insanlar bizi alkışlıyordu. Ellerimi omuzlarına koydum, o ise belimi kavramış ve bedenimi bedenine yaslamıştı. Gözleri gözlerimle buluşmuş ve birbirlerine doyamayacaklarını bile bile doymak için bakıyorlardı.

"Bana bir ömür için söz verdin."

Başını salladı. "Ben verdiğim sözleri her zaman tutarım. Sana bir ömür borçluyum ve o ömür senin olacak."

Başımı omzuna yasladım. "Benim ve bebeğimizin."

"Senin ve doğacak bebeklerimizin..."

Başımı omzundan kaldırıp ona baktım. "Bebekler?"

Dans ritmine beni uydurmaya devam ediyordu. İkimizi de öylesine harika kontrol ediyordu ki aklımın başka yerde olmasına rağmen onun sayesinde tek bir adım kaçırmamıştım.

"Evet, tek çocukla yetinmeyeceğim."

Ama yetinmek zorunda kalacaktı. En azından ben kariyerimde biraz ilerleyene kadar. "Önümüzdeki beş sene böyle bir planım yok, Alp. Çalışmak istiyorum."

İnsanlar bize eşlik etmek için dansa kalkmaya başlamıştı. Yanımızda Burak ve Eylül romantik bir şekilde dans ediyordu. Burcu ve Serdar kendi aralarında ateşli bir tartışma yaşarken bir yandan da dans ediyorlardı. Müdürüm Emre ve karısı Lale de hemen diğer tarafımızdaydı.

"Benim yanımda çalışacaksın, o yüzden sorun değil. Harika bir anne ve başarılı bir mimar olacaksın..."

Bir şey söylemek için ağzımı açmak üzereyken sözümü kesti. "Bana itiraz etme, Nazenin. Okulun bitince annemin kurduğu şirkette çalışmaya devam edeceksin. Orada sana ihtiyacım var. Bunu daha önce konuştuk."

Başımı salladım ve onu onayladım. "Bunu hatırlıyorum ama sana evet demiş olamam her söylediğine itaat edeceğim anlamına gelmiyor, Alp."

Kulağıma eğildi, sıcak nefesi bedenimde gezinen elektriklenmeye öncülük etti. "Biliyorum... Bana itaat etmeni istediğim tek yer var."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neresiymiş orası?"

Elleri arsızca popoma indi, ona kaşlarımı çattığımda belime geri döndüler. "Yatak odam ve zevk sığınağım. Oralarda bedenin, ruhun, kalbin bana itaat edecek" dedi.

Oralarda her zaman Alp'e itaat ediyordum zaten. Bu benim elimde değildi. Güç orada tamamen ondaydı ve açıkçası benim de bu durumdan şikâyetim yoktu. "Bunun için sabırsızlanıyorum."

Alp içten bir şekilde güldü. "Senin için hazırlık yaptım, biraz sabret ve sonra tamamen sana hükmedeceğim."

Omuriliğimden aşağıya inen sıcaklıkla nabzım yükseldi. "Şimdi çok meraklandım işte..." Onun da istediği buydu, yüzünde görevini başarıyla tamamlamış bir ifade vardı.

"Bu geceyi sabırsızlıkla bekle çünkü beklediğine değecek."

Dans bittiğinde tek tek gelen konukların masalarını gez-

dik. Bizi içten bir şekilde tebrik ettiler. Daha sonra Alp fazla ayakta kalmamam gerektiğini düşünerek beni yemek masasına yönlendirdi. Arkadaşlarımızla aynı masada oturuyorduk, masamız alanın ortasında ve oldukça büyük ve yuvarlaktı. Bir yanımda Alp otururken diğer tarafımda Eylül vardı.

"Çok güzel görünüyorsun, Nazenin. Ömrün boyunca hep mutlu ol!"

Eylül'ün elini içtenlikle sıktım ve ona sarıldım. "Sen de hep mutlu ol, bunu hak ediyorsun."

Eylül gözyaşlarımı sildi. "Ne kadar sulugöz oldun, Naz. Hayır, beni de ağlatıyorsun. Hormonların bulaşıcı mı?"

Ona ters ters baktım, karşılık olarak gülünce ben de kendimi tutamadım. Gözüm bir anlığına Alp'in yanında oturan Timur'a kaydı. Masanın altında telefonuyla oynuyordu. Onun üç sıra yanında ise Yeliz oturuyordu. O da aynı şekilde telefonuyla meşguldü. İkisi beni bir an şüphelendirdi... Acaba Timur Yeliz'i fark etmeye başlamış mıydı?

Alp'ten...

Nazenin'le yalnız kalacağım an için deli gibi sabırsızdım. Onun sürprizime vereceği tepkiyi merak ediyordum, beni en çok heyecanlandıran da Nazenin'in bedenini zevkle kıvranırken görecek olmamdı ki o bedeni de delicesine özlemiştim. Artık bir ömür o bedende yorulacak ve tekrar o bedende dinlenecektim. Nazenin benim hem fırtınam hem limanım olacaktı. O ve ben tabi bir de bebeklerimiz... Hınzırca sırıttım. Bedeninin hamilelikte yaşadığı değişimleri izlemek keyifliydi ve bunu birkaç defa daha izlemek istiyordum. Ni-

hayet konuklar tek tek gitmeye başladıklarında Nazenin'i kucakladım. Arkadaşlarımız kahkahalar atarken Nazenin çırpınıyordu.

"Alp! Yürüyebilirim..." Onu umursamadan yürümeye devam ettim, birkaç adımda duraksadım ve arkadaşlarımıza baktım.

"Kafanıza göre takılın. Ben gelini kaçırıyorum." Onaylayan lafların ardından Nazenin'i evin arka tarafına park edilmiş arazi aracıma Wrangler'a yönlendirdim. Aracı fark ettiğinde gözleri açıldı.

"Bir yere mi gidiyoruz?"

Onu araca bindirip emniyet kemerini bağladım. "Evet."

Ben diğer tarafa bindiğimde endişeyle bana baktı. "Ama yanımda hiçbir şey yok, Alp."

Aracı çalıştırıp güçlü motor sesini dinledim. "Bir şeye ihtiyacın olmayacak. Çıplak bedenini istiyorum..."

Gözlerinde parlayan ateş beni daha da heyecanlandırdı. Aracı karanlık orman yoluna yönlendirdim. "Beni dağa mı kaldırıyorsun?" dedikten sonra attığı kahkaha arabamda yankılandı.

"Sanırım..."

"Seni bakir topraklara götürüyorum" dediğimde yanakları kızarırken farların ışığını biraz daha açtım. Yerleşim yeri uzaktı ve tam tersi yönde ilerliyordum. Etrafta ağaç ve toprak yoldan başka bir şey yoktu. Ama tepede bizi bir mabet bekliyordu. Nazenin yaklaştığımız yere inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Bu gerçek mi?"

Başımı salladım. "Evet... Hatırladın mı?"

Burası Nazenin'i çiftliğe ilk getirdiğimde geldiğimiz tepeydi. Çocukken ise benim kaçış yerimdi. Ama şimdi başlangıcım olacaktı. Nazenin'in burada bana söyledikleri içimde bir şeyi canlandırmıştı. O an daha dün gibi aklımdaydı. Onun

beni sevdiğini biliyordum. Hissediyordum ama buna inanıp ona kapılmaktan da deli gibi korkuyordum. Beni korkutan onu başımdan atmakla ilgili sorunlar değildi. Diğer itaatkârlarımda hep bunu düşünürdüm. Nazenin'le ilgili beni korkutan şey onun beni tanıyıp gerçekleri öğrenip çekip gitmesiydi. O zaman bile beni bırakıp gitmesinden deli gibi korkuyordum. Tabi ilk korkumu onunla birlikte olduktan sonra yaşamıştım. O odadan kaçmaya çalışırken gerçekten korkmuştum. O kapıyı kilitlememiş olsaydım ve uyandığımda o yanımda olmasaydı çılgına dönerdim, buna emindim.

"Hatırladım..."

Aracı yaptırdığım cam çardağın önüne çektim. Tepeye ulaşan dalga sesleri ağaçların rüzgârına eşlik ediyor, eşsiz bir melodi mırıldanıyordu. Aslında Nazenin'i buraya getirdiğim o gün ona buraya inşa etmek istediğim evden bahsedecektim. Fakat başka konular konuşmuştuk ve buna fırsat olmamıştı. Daha sonra da bu işle ilgilenmeye zamanım olmamıştı. Düğün planları yapmaya başladığımızda başlangıcımızı burada yapmak istedim ve tamamen camdan bir çardak koydurup içini döşedim. Tabi bu çardak bir süre burada kalacaktı. Ardından evin planına göre bir yere yerleştirebilirdik. Evimizin planını Nazenin çizecekti... Bu fikir beni içten içe gülümsetti. Araçtan inerek Nazenin'e kapıyı açtım, dışarı adım atarak etrafa büyülenmiş gibi baktı. Gerçekten güzeldi... Işıklandırma yolu ve uçurumu aydınlatacak kadar yoğundu. Zifiri karanlıkta bile enfes manzarayı izlemeye imkân veriyordu. En önemli yanı ise yürüme mesafesinde kimse olmamasıydı. Tamamen bakir ve bize aitti. Sadece Nazenin ve ben... Çardak uçurumun kenarındaydı, ışıkları kapalı olduğu için içerisi görünmüyordu. Ama dört tarafı ve tavanı camla çevriliydi. Dışarısı tüm çıplaklığıyla gözler önünde olacaktı, tabi içinde de bize özel birkaç şey vardı. Nazenin'le bütün gece burada kalacaktım. O isterse bir geceden fazla da kalabilirdik.

Onu kucakladığımda kıkırdadı. "Geleneklere göre yapmak istiyorum."

Başını omzuma yasladı. "Beni zaten gereğinden fazla taşıdın."

Ona itiraz ettim. "Seni her gün taşıyabilirim... Evet, bence seni her akşam yatağa kucağımda taşımalıyım." Ayaklarını salladı. Gülüşü çok güzeldi. İnsanı aniden mutlu eden bir ilaçtı.

"Burayı ne zaman yaptın?"

Kapıya geldiğimizde sürgülü cam kapıyı ittim ve onu eşikten içeri bıraktım. "Seni almaya karar verdiğimde... Sana evlenme teklif ettikten hemen sonra. Burasıyla ilgili hayallerim var, sana söylemiştim." Işıkları açmak üzere yan taraftaki panele yöneldim, kabloyu yerine taktım ve içerisi sarı yumuşak bir ışıkla aydınlandı. Nazenin'in etrafı incelemesi için zaman tanıdım. Manzaraya bakan kısımda dört tarafı direkli devasa boyutlarda bir yatak duruyordu, tam istediğim gibiydi. Çardağın arkasında basit sistemli banyonun olduğu kısım vardı. Ortada duran şömine henüz yanmıyordu ama birazdan burayı ısıtacaktım. Yuvarlak siyah yer şöminesinin etrafında krem ve beyaz renklerde postlar yayılıydı. Koyu renk ahşap zemin de aynı şekilde postlarla kaplanmıştı.

"Çok güzel..." Beğenmesine sevinmiştim.

"Seni bir otele götürmek istemedim. Bize özel... Sana özel olsun istedim." Bana doğru yürüdü ve kollarını boynuma doladı. Bunu yapmak için parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti. Bu kadar küçük olmasını seviyordum.

"Sen çok özel bir adamsın."

Burnunun ucunu öptüm. "Özel bir kadına layık olmaya çalışan bir adamım sevgilim."

Gülümsedi. "Sen Bay Mükemmelsin... İlk günden beri..." Onu tekrar kucakladım ve yatağa taşıdım. Nazenin'in gözü odada duran birkaç aletteydi.

"Onları da kullanacağız ama şimdi seninle sevişeceğim." Yatağın önüne geldiğimizde onu yere bıraktım, arkasını döndürüp gelinliğinin arkasındaki düğmeleri açmaya başladım. Sabretmesi çok zordu fakat sabredecektim. Bu an mükemmel

olacaktı. İlk seferi telafi edecek kadar mükemmel... Nazenin'in nefes sesleri odayı dolduruyordu ve benim ellerimi titretiyordu. Nihayet düğmeleri çözdüğümde kuşağını açarak önünü döndürdüm. Gelinliğini üzerinden sıyırıp yere düşmesine izin verdim ama içine giydikleri... Kahretsin!

"Bebeğim. Çok seksisin..." Gerçekten öyleydi. Beyaz askısız sutyeni tamamen danteldendi içi açıkça belliydi ve memelerinin sadece uç kısımlarından aşağısını kapatıyordu. Ortasından sarkan sevimli bir fiyonkla taşı vardı. Önden kopçasını saklamak için yapılmıştı ama bir uzman bunu kolayca anlardı. Bacaklarının arasında sutyeniyle takım beyaz dantel tangası aklımı başımdan alıyordu. En önemli ayrıntı beyaz jartiyerleriydi. İşte onlar beni çıldırmanın eşiğine getiriyordu.

Jartiyerin başlangıcına parmağımı dayayarak elimi baldır kemerinden içeri soktum. "Sen beni çıldırtıyorsun. Bu bedenin ömür boyu benim olduğunu bilmek... Bu his harika..." Nazenin derin bir nefes aldı, dudakları ve yanakları kızarmıştı. Şehvet ateşi onu yakıyordu.

"Amacım gerçekleşiyor o zaman."

Arkasına geçerek kıçında ellerimi gezdirdim. Daha sonra saçlarındaki tokaları çıkararak onları özgür bıraktım. "Amacın beni çıldırtmak mı? Senin hiç acıman yok mu, Nazenin?" Sırtı nefesine eşlik ederek soluk alıp verdikçe kasılıp gevşiyordu. Konsantrasyonumu bozmadan saçlarındaki tokaları ve çiçekleri çıkarmaya devam ettim. Saçlarını çok seviyordum.

"Beni beğenmeni istiyorum, Alp... Beni istemeni ve sevmeni..." Saçlarıyla nihayet işim bitmişti. Dudaklarımı boynuna dayayarak öptüm. Titrediğini hissediyordum.

"Bunların hepsini yapıyorum zaten." Arkasını dönerek bana baktı. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibiydi.

"Aklında ne var?"

"Değişmenden korkuyorum, değişmeni istemiyorum." Bakışlarını benden kaçırdı, çenesini kavrayıp bana bakmasını sağladım. "Ne değişmesi?"

Utandığı zamanlar yaptığı gibi kirpiklerini kırpıştırdı. "Yaptıklarımız... Onları seviyorum..."

Hâlâ anlamamıştım. O da bunu fark etmişti. Alt dudağını ısırarak çekiştirdi. "Senin efendim olmanı seviyorum. Dominantlığın hoşuma gidiyor ve tabi oyunlarımız da..."

Bu söylediği bana güçlü bir kahkaha attırdı. Ne yani, oyunlarımdan vazgeçeceğimi mi düşünmüştü? Artık ona ceza olarak acı vermeyecektim fakat zevk için hep biraz acımız olacaktı. Bundan hoşlanıyordu ve tabi ben de inanılmaz zevk alıyordum. Gülüşüme kaşlarını çatarak baktı. "Seni seviyorum, Nazenin. Sana zevk vermeyi de seviyorum. Benden istediğin zevki son damlasına kadar alacaksın. Karım olman, bebeğimin annesi olman, saçının teline dokunmaktan korkuyor olmam bunları değiştirmeyecek. Bu yaptığımdan zevk aldığın ve istediğin sürece eskisi gibi devam edeceğiz."

Gülümsedi. "Bundan zevk alıyorum, Alp ve hep alacağım. Benim sevdiğim adam o katı dominant. Tabi içindeki yumuşak kalbi de delicesine seviyor ve istiyorum." Elini kalbime koyduğunda parmak uçlarını öptüm. Daha sonra öpücüğüm dudaklarına ulaştı ve saniyeler içinde sertleşerek seksi bir hal aldı. Nazenin inleyerek bedenini bana sürtüyordu, bense papyonuma kadar giyiniktim. Bu onu çıldırtıyordu. Papyonumu çekerek ondan kurtuldum. daha sonra sırayla ceketimi, yeleğimi, gömleğimi, pantolonumu, ayakkabılarımı çıkardım. İç çamaşırım haricinde çıplaktım.

Nazenin bana dokunmak için hareketlendiğinde onu durdurdum ve yatağa yatırdım. "İlk sefer senin için olacak, bu bir telafi bebeğim... İlkimizin telafisi..."

İlkimizin telafisini kesinlikle çok ama çok sevmiştim. Hatta bu kadar arzu dolu olmasam oturup ağlardım. Alp bedenime sanki kırılgan, son derece değerli bir nesneye dokunuyormuş gibi davranıyordu. Bu harikaydı. Bana her tür dokunuşu beni alıp bambaşka diyarlara götürüyordu. Elleri yavaşça göğüslerimde gezindi, sık nefesi camdan çardağın içini dol-

duruyordu. Burası şu an benim için cennetten bir parçaydı. Elleri yavaşça göğüslerimin altına, kaburga kemiklerime indi ve daha aşağıda, karnımda dinlendi. Nefes alamaz hale gelmiştim. Sanki gerçekten onunla ilk defa sevişiyor, kendimi ilk defa ona teslim ediyor gibi hissediyordum. Karnıma doğru eğildi ve dudaklarını tenimde hissederek belimi kaldırıp kendimi ona yasladım. Dudakları karnımı o kadar güzel ve sahiplenerek öptü ki ağzımdan kaçan inlemeye engel olamadım. Elleriyle yavaşça külotumun yan iplerine kadar inmişti. Başparmaklarını iplerden içeri kaydırmış dairesel hareketlerle okşuyordu. Kafasını karnımdan kaldırıp yüzüme baktı.

"Eğer her şey normal başlasaydı... İlk seferimiz böyle olurdu." Dudaklar tekrar karnımı defalarca öptü. Çamaşır çizgime kadar indi, kadınlığımla arasında bir dudak payı mesafe kalmıştı.

Kafasını tekrar kaldırdı. "Seni erime kıvamına getirene kadar öpüp okşardım."

Erimek üzereydim, kesinlikle buna çok ama çok az kalmıştı. Külotumu aşağı doğru indirdi, bunu yaparken jartiyer kancalarını da çıkarmıştı. Külot yavaşça bacaklarımdan kayarken sadece sutyenim ve beyaz jartiyer çoraplarımla kalmıştım. Alp uyluklarımı kavrayarak bacaklarımı iki yana ayırdı. Becerikli ağzını tam kadınlığımın üzerine yerleştirip soğuk nefesini üfledi.

"Bana yalvarana kadar bu lezzetli noktayı yalarım" dedi ve dediğini de yaptı. Ağzını dayadı ve özümü içine çekti. Islaklığımı ağzıyla temizledikten sonra yenisini yaratmak için dil darbelerini sertçe girişime bastırıp çekiyordu. Elleri bacak içlerimdeydi ve bacaklarımı kasmamam ya da kapatmamam için sıkıca tutuyordu. Bu dünyanın en tatlı işkencesiydi ve ben bu işkenceyi bir ömür yaşamaya gönüllüydüm. Şişmiş klitorisimi ağzının içine çekti, dili ve dişleriyle beni zorlayarak onunla öpüştü. Ufak bir acı devamında gelen zevkle bedenim sarsılıyordu. Çok yakındım ama Alp ritmini yavaşlattı.

Tekrar yüzüme bakmak için kafasını kaldırdı. "Hemen boşalmana izin vermezdim. Bu zevki sana yaşatabileceğim kadar uzun süre yaşatırdım. Seni hep zevk çemberinin kenarında gezdirirdim ama hemen içeri sokmazdım." Yaptığı tam olarak buydu.

Dudakları tekrar ateşler içinde yanan kadınlığıma dokunduğunda ellerimi ellerinin üzerine koydum. "Daha fazla dayanamam..." Bunu umursamadı. Alp her zaman sınırlarımı zorlamayı seviyordu. Ellerimle kafamın altındaki beyaz kuş tüyü yastığı kavrayarak sıktım. Kendimi rahat bırakarak Alp'in beni zevk çemberinin etrafında gezdirmesine izin verdim. Dilini girişimden anüsüme doğru kaydırdı, tamamen sırılsıklamdım. Bu hem Alp'in hem de benim sıvımdı.

Kafasını tekrar kaldırdı. "Yeteri kadar ıslandığından, ateşlendiğinden, bana hazır olduğundan ve gevşediğinden emin olurdum." Şu an durum tam olarak buydu. Alp bacaklarımın arasına yerleşti, erkekliği her zamankinden daha mı büyük görünüyordu? Yoksa içimdeki aşırı şehvetten mi öyle görüyordum? Üzerime doğru eğildi, bacaklarımın arasında erkekliğini hissediyordum. Taş gibi sertti.

Gözleri gözlerime bakıyordu, elleri saçlarımdaydı ve nefesi yüzüme çarpıyordu. Dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. "Gözlerine bakarak seni kendim için alırdım..." dediğinde içime son derece yavaşça girdi. İncitmekten korkar gibiydi ama aynı zamanda tüm duyularımı harekete geçirecek kadar da güçlüydü. O gücün etkisiyle ellerimi yastıktan çekip Alp'e sarıldım. Tırnaklarımı sırtına bastırırken bacaklarımı ona sardım. Hepsini içime almak için aceleci davranıyordum ve bu onu çıldırtıyordu. Alnında beliren ter damlacıklarını görüyordum. Çok yakışıklıydı... O kadar güzel görünüyordu ki, bir ömür seyirlikti. Tutturduğu tempoyla beni zevk çemberinin kenarında tutmaya devam etti. Bunu dakikalarca sürdürdü. Tam artık daha fazla dayanamayacağım dediğimde dayanmamı sağlamak için uğraştı.

"Alp..." İsmini söylediğimde artık sınırda olduğumu

anladı. Her seferinde daha dibe girerek beni çemberin içine girmem için hazırladı. Kendimi kasarak ve adını haykırarak tüm bedenimle boşaldım. Benden birkaç saniye sonra da Alp bana karışmaya başlamıştı. İkimizin de kasılmaları geçmiş ve nefeslerimiz biraz durulmuştu.

Ama hâlâ içimdeydi. Alnımı öptü, tekrar gözlerime baktı. "İkimiz de o zevk girdabına girip kaybolduktan ve tekrar dünyaya döndükten sonra sana seni ne kadar çok sevdiğimi söylerdim" deyip kulağıma eğildi: "Seni seviyorum, bebeğim... Çok seviyorum..."

Şu an neden ağladığımı bilmiyordum ama gözyaşlarıma engel olamadım. Alp üzerimden kalkıp yatağa oturdu, sırtını ahşap yatak başına beni de göğsüne yasladı. "Ben de seni seviyorum, Alp. O kadar çok seviyorum ki sen beni nefesimsin" dediğimde gülümsedi. Dudaklarımı büyük bir aşkla öptü. Alp benzersiz ve eşi bulunmaz bir adamdı.

Üç gün boyunca beni çardakta tuttu. Bundan bir şikâyetim yoktu, tabi tamamen birbirimize ait olmak harikaydı. Şu balayı hayallerimin de ötesindeydi. Alp de yemek getirmek için çiftlik evine gitmediği zamanlar dışında hep benim yanımdaydı. Kıyafet giymemi yasakladığı için eşyaya ihtiyacım yoktu. Her an beni zevkle istila etmeye hazırdı. Bundan hoşlanıyordu, çıplak bedenimin her santimini öpüyor, okşuyordu. Beni beğenmesi ve sanki dünyanın en güzel kadınıymışım gibi dokunmasına bayılıyordum. Buraya getirdiği BDSM aletlerini de kullanmıştık. Aletler bebeğe zarar vermeyecek şekildeydi. Alp'in bunları özenle seçtiği açıktı. Ama artık onun değiştiğinden falan korkmuyordum. Eski dominantım hâlâ oradaydı ve doğumdan sonra da orada olacaktı. Orada onunla o bakir yerde geçirdiğim üç gün hayatımın en güzel üç günüydü. Tepeye yapacağımız ev hakkında da bol bol sohbet etmiştik. Alp evi tamamen benim yapmamı istiyordu. Tıpkı bir zamanlar aşağıdaki çiftlik evini annesinin yaptığı gibi. Alp de bize ait bir eve benim can vermemi istiyordu. Aklımda gü-

zel fikirler vardı ve hepsini uygulayacak, burada bize ait bir dünya yaratacaktım.

Eve döndüğümüzde ilk defa buraya başka bir gözle baktım. Artık burası benim evimdi... Bizim evimizdi... Buraya ilk geldiğim günü düşündüm. O zaman böyle bir şey olacağını hayal dahi edemezdim ama şimdi. Olmuştu işte! Alp bana elini uzattı, ben de yanına giderek elini tuttum. Beni kapıdan kucaklayarak geçirdiğinde kahkahama engel olamadım. Bana güldü.

"Seni ömür boyu taşıyacağımı söylemiştim, Nazenin..." Evet, söylemişti. Beni asansöre bindirip üçüncü kata çıkardı.

"Sana sürprizim var..." *Hımm... Demek başka bir sürpriz daha...* Alp'in düğün gününe kadar yaptığı sürprizlerin hepsi birbirinden harikaydı. Merak içinde onunla üçüncü kata çıktım ve beni yatak odasına yönlendirdi. Kapının önünde duruyorduk, yüzüme baktı. "Hazır mısın?" diye sorduğunda anlamsızca yüzüne baktım... Neye hazır olduğumu ya da olmam gerektiğini bilmiyordum ama yine de başımı salladım.

Alp yatak odasının kapısını açıp kenara çekildiğinde içeri girdim ve o an gözyaşlarım yanaklarımdan akarken donup kaldım. Burası Alp'in yatak odası değildi... Burası artık bizim yatak odamız olmuştu. Mobilyalar, döşeme, duvarlar... Her şey ama her şey tamamen yenilenmişti. Yerler açık gri ağaç dokulu büyük parçalı parkelerle kaplıydı. Duvarlardaki kırık beyaz duvar kâğıdının içine belli belirsiz lila rengi damarlar vardı. Yatak camın önündeydi ve tamamen beyaz kumaş başlıklıydı. Büyüklüğünden söz etmeye de gerek yoktu. Alp'in eski yatağından bile büyüktü. Üzerindeki mor örtü beni gülümsetti. Yerde açık mor tüylü halı yayılıydı. Alp'in oturma grubu gitmiş yerine sağ taraftaki duvara yaslanmış küçük boyutlarda beyaz ikili koltuk ve rahat görünümlü mor tekli televizyon koltuğu gelmişti. Sol taraf ise bilerek boş bırakılmıştı.

Alp bana o boş yeri işaret etti. "Orası beşik için..."

Burnumu çekerek ona gülümsedim. Henüz tek kelime

edememiştim. Giyinme odası beyaz ahşap bir kapıyla bölünmüştü. Alp içerideki dolapları bile yenilemişti ve artık giyinme odasında daha fazla dolap vardı. Kapıları olmadığı için benim evimden gelen kıyafetler de açıkça seçiliyordu. Tabi bir sürü yeni kıyafet ve ayakkabının arasına sıkışmıştı. Ben giyinme odasından çıktığımda Alp bana banyoyu işaret etti. Orası da mı değişmişti? İçeri baktığımda tamamen bambaşka bir şekle büründüğünü gördüm. Yine mor ve beyazdan vazgeçilmemiş, araya biraz da gümüş renk serpiştirilmişti. Tüm kişisel bakım eşyalarım da banyodaki ayaklı mor renk dolabın üzerine dizilmişti. Bu ev benimdi... Ben buraya ve Alp'e aittim.

Beni kollarıyla sarmaladı. "Beğendin mi?" diye sordu.

Hıçkırığımı bastırdıktan sonra başımı salladım. "Bu... Bu harika... Nasıl ifade etmem gerek bilmiyorum ama çok güzel" dediğimde alnımı öptü.

"Bütün evi değiştirmeni istiyorum. Her yerini nasıl istiyorsan o şekilde. Bunun için zaten çok zamanın olacak, okulun bittikten sonra hamileliğinin kalanını yuvamızı güzelleştirmek ile geçirebilirsin" dediğinde bunu neden yaptığını biliyordum. Geçmişte buradan gelip geçen tüm kadınların izlerini kazıyordu. Sadece ben olacaktım. Kalbinde de evinde de yatağında da...

"Daha göstereceklerim bitmedi" diyerek elimden tutarak beni yatak odasından dışarı çıkardı. Başka ne göstereceğini bilmiyordum ama onu takip ettim. Birlikte salondan geçerek diğer taraftaki koridora girdik ve zevk odamızın önünde durduk. Kapıya şifreyi girdi ve geçmem için bana yol açtı. İçeriyi görmek, yatak odasını görmekten daha büyük bir şok yaratmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek düşündüğüm *'Buraya ne oldu böyle!'* olmuştu. Burası sanki birkaç ay önce bedenimdeki titremeyle girdiğim oda değildi. İçerisi tamamen beyaz, gri ve kahvenin yumuşak tonlarıyla döşenmiş oturma alanı gibi görünüyordu. Yani en azından bir köşesi, adımımı içeri attım. Bu odada pencere olmadığını düşünmüştüm ama

şu an yere uzanan pencerelerden arka taraftaki orman görünüyordu.

Açık kahve koltuk takımı pencerenin önündeydi. Ortada yere yakın alanın çoğunu kaplayan beyaz bir sehpa bulunuyordu. Pencereden içeri giren ışık harikaydı. Arka tarafa pencerenin önüne yerleştirilen çalışma masasının üzerinde benim çalışma masamda duran eşyalar vardı. Aslında odanın çoğunda benim şahsi eşyalarım bulunuyordu. Çizim defterlerim ve kitaplarım bile buradaydı. Mobilyalar ve ortam kusursuzdu ama oda fazlasıyla küçülmüştü. Beyaz ahşap bir duvar odayı ortasından ikiye bölüyordu.

"Alp! Buraya ne oldu?" Her şey harika görünüyor olabilirdi fakat ben zevk odasını seviyordum. Bu odada Alp'in bana zevkli acılar ve dayanılmaz zevkler bahşetmesini seviyordum. Şimdi ise sadece basit bir oturma odasıydı. Yani bu artık oyunlar yok demek mi oluyordu?

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerime baktı. "Artık acı yok, Nazenin" dediğinde yüzümün bembeyaz kesildiğine emindim. Artık acı yoktu... Ama ben acı istiyordum. Alp'in bana verdiği o tatlı acıları istiyordum. Alp endişemi fark ederek odanın içinde yürüdü. Beyaz ahşap panelin üzerinde belli bile olmayan anahtar deliğine cebinden çıkardığı anahtarı soktu. Eliyle panelin yarısını kaydırarak kayboldu. Peşinden iki adım attım... Bu bir kapıydı... Belli bile olmayan gizli bir kapı.

Bizim için gizli bir yer yapmıştı. İçerisiyse tamamen bize ait bir zevk mabedi olmuştu. Fakat burada da her şey değişmiş, tüm eşyalar yeniden alınmıştı. Bütün malzemeler ilk defa bizim tarafımızdan kullanılacaktı. Yeni deri kokusu burnuma dolarken içeriyi incelemek üzere bir adım attım. Siyah ve kırmızı ana renklerdi. Duvarlardaki aynalar aynen duruyordu fakat ışıklandırma değiştirilmiş, burası artık eskisinden daha aydınlık bir hal almıştı. Özel demirli siyah yatak odanın ortasındaydı. Tepesinden sarkan kemerler ve zincirler heyecanlanmama neden oldu. Yeni alınan değişik bir sürü alet vardı.

Alp eliyle işaret ederek, "Deneyerek mi öğrenmek ister-

sin, yoksa ne işe yaradıklarını anlatayım mı?" Sırıtışı sevimliydi. Bunun anlamı da açıktı. İlk günü hatırlayarak güldüm.

"Sanırım denemek istiyorum."

Alp başını salladı. "Böyle söyleyeceğini biliyordum..."

Sonraki iki ayımız olağanüstüydü. Resmen bir cennetin içinde yaşamımı sürdürüyordum. Finaller için hazırlanıyordum ve zamanımın çoğunu okul, ev, iş arasında geçiriyordum. Alp şirkete gitmemi istemiyordu fakat onu bir anlaşmaya ikna etmiştim. Hamileliğim ilerleyene kadar çalışmam şartıyla daha sonra da Armağan Mimarlıkta çalışmaya devam edecektim. Biraz mızmızlansa da bunu kabul etmişti.

Zaten Timur'u Amerika'ya gönderdiği için diğer mimarlarla işlere yetişmekte zorlanıyordu. Armağan Mimarlıktan destek alıyor olması iş yükünü arttırmıştı. Yani bana orada gerçekten ihtiyaç duyuyorlardı. Burcu düğün telaşına düştüğü için Ankara-İstanbul arası mekik dokuyordu. Tabi biz de arkadaşları olarak ona yardımcı oluyorduk. Eylül'le sürekli birlikteydik. Burak'la geçirdiği on beş gün ona kesinlikle yetmemişti. Şu an inanılmaz bir yalnızlık içinde yaz tatilinin gelmesini ve mezun olmayı bekliyordu.

Alp bu durumu fark ederek Armağan Mimarlık bünyesinde Eylül'e de geçici iş teklif etmişti. Hatta isterse mezuniyetinden sonra da çalışabileceğini söylemişti. Eylül bu geçici iş fikriyle çılgına dönmüştü. Böylece birlikte çalışmaya başlamıştık. Şu an Eylül için dünyanın en mükemmel insanı Alp Ataman'dı, tıpkı benim için olduğu gibi... Bu yüzden ikimiz de yeterince meşguldük. Akşam olduğundaysa bambaşka bir dünyadaydım. Alp'le olmak harikaydı. Ben onun evinin ve kalbinin bir parçasıydım. Bana bunu her şekilde hissettiriyordu. Tabi hâlâ o ilk âşık olduğum zamandaki gibi dominanttı, sadece aşk onu biraz daha yumuşatmıştı.

Haziran ayı geldiğinde mezuniyet için hazırdık. Tabi hem hazır, hem heyecanlıydık. Yıllardır süren bu serüven son bulacaktı. Hamileliğimin dördüncü ayındaydım, açıkçası artık

fiziksel olarak o hasta durumum kalmamıştı. Ama duygusal olarak bir çöküş içindeydim. Sürekli ağladığım ya da evhamlı bir tip olduğum için Alp her zamankinin iki katı daha fazla üzerime düşüyordu. Bebeğimizin cinsiyetini öğrenmeme kararı almıştım ve Alp de benim bu kararıma saygı göstermişti. Sürekli ondan oğlum diye bahsetmesi de ekstradan sinirimi bozuyordu. Erkekse de kızsa da onu sevecektim, sonuçta öğrenmekle elime bir şey geçmezdi. Mezuniyet balosuna katılmayı reddettiğim için Alp bize özel bir yemek tertip etmişti. Arkadaşlarımla birlikte güzel bir yemek yemiş, harika vakit geçirmiştim. Yemekten eve döndüğümüzde o malum konu açılmıştı. Benim aylardır konuşmaktan kaçındığım o konu... Kıyafetlerimi çıkarmış, güzel bir banyo yapmış ve ince beyaz geceliğimi giymiştim. Karnım yeni yeni belirginleşmişti, fazla yemişim ya da biraz hazımsızlık çekiyormuşum gibi... Ama bir o kadar da sevimli toparlak göbeğim vardı, geceliğimi de hafifçe germişti. Yatağıma uzanmış kitap okuyordum. Bir elim de istemsizce karnımın üzerindeydi. Alp banyodan çıkarak bana gülümsedi. Beline doladığı beyaz havlu, çıplak göğsündeki su damlacıkları, ıslak saçları... Bunlar benim için afrodizyaktı.

Kitabı kapatarak yanıma koydum ve onu yanıma çağırdım. "Sen çok doyumsuz bir kadın oldun..." dedi. Dalga geçercesine söylediği sözler üzerine dudaklarımı büktüm.

"Şişmanlıyorum diye beni beğenmiyor musun? Artık yeterince seksi değil miyim?" Aslında bu konuda şüphem yoktu. Her akşam bana ne kadar seksi bir kadın olduğumu hissettiriyordu. Yatağa çıkarak dudaklarımı şehvetle öptü.

"Doğruyu söylemem gerekirse gözüme her zamankinden daha seksi görünüyorsun" dediğinde bir *hımm* sesi çıkararak tekrar dudaklarını öptüm. Beni kucaklayarak yatak başlığına yaslandı. Kafamı göğsüne dayayarak kalbinin rahatlatan ritmini dinlemeye başladım.

"Nazenin... Daha ne kadar erteleyeceksin?"

Kafamı kaldırmadım, neden bahsettiğini biliyordum. "Bilmiyorum... Hazır değilim. Alp bunu yapabilir miyim, bilmiyorum... Ben yıllarca ailem olmadan yaşadım. Babamın annemi öldürdüğü o geceyle yüzleştim. Ama şimdi öğreniyorum ki babam sandığım o pislik gerçek babam bile değilmiş... Ve şimdi yüzleşmem gereken öz babamın beni ve annemi aramaması, ne kadar bizden haberi olmadığını söylese de buna inanamıyorum." Alp saçlarımı okşadı. Benim için herkesten fazla endişeleniyordu, hatta benim kendim için endişelendiğimden bile fazla...

"Sana bu konuda baskı yapmak istemiyorum. Sadece eğer onlarla tanışırsan daha iyi hissedeceğini düşünüyorum. Biliyorsun, bunu hissetmesem sana söylemem." Başımı salladığımda Alp devam etti: "Tarık Bey... Nasıl desem... Senden haberi varmış gibi değildi. Hatta seninle tanışmak için son derece istekliydi ve kızının da seni tanımaktan mutlu olacağını söyledi. Resmini gördüğünde... Açıkçası duygulara çabuk kapılan bir insan değilim. İnsanların duygu durumları beni pek etkilemez fakat çok etkilendim. Belki de ben de baba olacağım için böyle düşünüyorum. Bilemiyorum" dediğinde uzanıp dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum.

"Sen dünyanın en harika babası olacaksın, tıpkı kocası olduğun gibi." Güçlü kollarını etrafıma doladı.

"Kız kardeşim... Onun hakkında bir şey biliyor musun?" Alp'in dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı, tabii ki biliyordu. Alp ne zaman işini şansa bırakmıştı? Onu merak ediyor olmam da hoşuna gitmişti. Açıkçası bir kardeşimin olması fikri, babamın olması fikrinden çok daha güzeldi. Onu kesinlikle tanımak istiyordum.

"İsmi İnci." İstemsizce gülümsedim, açıkçası hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Nasıl biriydi? Neler yapıyordu? Nasıl görünüyordu?

"On dokuz yaşında..." İşte ağzım açık kaldı. Bu hayallerimin ötesindeydi. Yaşı bana yakındı ve bu çok hoş bir duyguydu. Merakım içimde filizleniyordu, devam etmesi için gözle-

rimi Alp'in gözlerinden ayırmıyordum. "Üniversite sınavına hazırlanıyor, okulu geçen sene bitmiş. Oldukça başarılı ve akıllı bir kız olduğuna eminim, sonuçta ablası sensin"

İçimde uçuşan duygu kelebekleri kalbimi hızlı hızlı çarptırıyordu. "Onu gördün mü?" dedim. Onunla benden önce tanışmış olmasını istemiyordum. Fakat yine de bir yanım tanışmış olmasını ve onun da beni tanımak istediğini söylemesini istiyordu.

Alp kafasını iki yana salladı. "Hayır, istersen bir fotoğrafını gösterebilirim" dediğinde gözlerim kocaman açıldı.

"Evet, bunu isterim." Alp yerinden kalkarak sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını aldı. Yatağa geri döndüğünde ekranı açtı, birkaç dosyaya girdi ve ekranı görmem için bilgisayarı bana çevirdi. İşte yine ağlıyordum... Bu gözyaşları her daim böyle akacak mıydı? Çok güzeldi... Nefes kesici... O kadar farklı görünüyordu ki... Bana benzeyip benzemediğini bilmiyordum, bunu kestiremiyordum. Ama ilk bakışta bariz bir benzerlik yoktu. Benim kahverengi saçlarım vardı, onunkiler sapsarıydı. Gözleri benzer gibi duruyordu ama değildi, bunu anlamak için fotoğrafa biraz daha dikkatli bakmak gerekiyordu. Gözleri mavi ve yeşili aynı anda barındıran büyüleyici bir tondaydı. Sanırım tek benzer yanı beyaz tenimizdi.

Gözyaşlarımı sildim. "Bana benzemiyor."

Alp güldü ve bilgisayarı yanına bırakarak beni tekrar kucağına çekti. "Anneleriniz farklı ve bence benziyor... Ne yani, sana benzemiyor diye mi ağlıyorsun?"

Kafamı *hayır* der gibi salladım. "Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Böyle sürekli ağlamak çok sinir bozucu..."

Burnumu öptü. "Hormonlar bebeğim..." dedi.

"Salak hormonlar... Hâlâ başka çocuk istiyor musun? Daha beş ay bu şekilde ağlayacağım, hatta karnımın büyümesiyle gözyaşlarım doğru orantılı olabilir."

Alp'in kahkahası odamızın içini doldurdu. "Ne için olursa olsun seni ağlarken görmekten hoşlanmıyorum. Fakat ha-

mileliğinden de aynı oranda hoşlanıyorum. Yani evet, başka çocuklar istiyorum. Senin hamile halin bana garip bir gurur yaşatıyor." Elini karnıma götürdü. "Düşünsene onda benim de payım var. Benim bir parçam sevdiğim kadının içinde büyüyor ve zamanı geldiğinde ikimizle birlikte yuvamızda büyümeye devam edecek."

Hâlâ ağlıyordum. Ona sarıldım kokusunu içime çektim. "Seni çok seviyorum."

Saçımı okşarken. "Ben de bebeğim" dedi.

"Onları tanımak istiyorum. Özellikle İnci'yi... En kısa zamanda..."

Alp'ten...

Ertesi gün Nazenin'in fikrini değiştirmesine izin vermeden babasını aradım ve hafta sonu Nazenin'le birlikte geleceğimizi söyledim. Adamın heyecanını telefonun diğer ucundan hissetmek bile mümkündü. Nazenin hafta sonuna kadar oldukça gergindi. Olur olmaz ağlamaları ve ucu ucuna vazgeçmelerle dolu üç gün geçirmiştik. Yola çıkmadan önce mezarlığa annesini görmeye gitmek istediğini söylemişti. Oraya çok sık gitmediğini biliyordum. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bile bilmiyordum. Onu götürmeden önce gizli gizli psikoloğunu aradım, bir sorun olmayacağını söylediğinde onu götürmeye ikna olmuştum. Arabayı hazırlamış, Nazenin'le birlikte sabah erkenden mezarlığa gitmek üzere yola çıkmıştık. Bunu neden bugün yapmak istediğini anlayamıyordum ama ona bir şey söylemedim. Yol boyunca ne konuştu, ne de ağladı. Tamamen hissizdi. Arabayı mezarlığın önünde dur-

durdum, araçtan inmek üzereyken koluma dokunarak beni durdurdu.

"Yalnız kalmak istiyorum" dediğinde buna izin veremem dercesine baktım ama bakışları beni ikna etti.

Arkama yaslanıp, "Emin misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Buraya sık gelmiyorum ve onunla yalnız konuşmalıyım."

Gözlerimi mezarlığa diktim, birkaç kişi dışında kalabalık görünmüyordu. "Telefonun yanında mı?" Cebindeki telefonu gösterdi.

"Merak etmeme izin vermeden gel, olur mu?"

Kapıyı açarak dışarı adım attı. "Kısa sürecek, söz veriyorum."

Arabanın içinde uzun bir yirmi dakika geçirdim, tam daha fazla dayanamayacağımı düşünerek araçtan indiğim sırada araca doğru yürüyen Nazenin'i gördüm. Rahatlamayla nefesimi verdim, elinde tuttuğu peçeteye gözlerini sildi. Araca binmesi için kapıyı açtım, kemerini bağlayıp alnını öptüm.

"Nasıl hissediyorsun? İstiyorsan bugün yapmak zorunda değiliz."

Bana gülümsemeye çalıştı. "Çok endişelisin, Alp Ataman. Bugün yapacağım, iyiyim. Merak etme" dediğinde araca binerek yola çıktım. Evet, onun için delicesine endişeleniyordum.

"Bunu yapmamı isteyen sen değil miydin? Şimdi o suratındaki ifade ne?" dediğinde ona bakmadım. Tamamen yola odaklanmıştım.

"Evet, ben istedim ama senin için endişeleniyorum, Nazenin. Bunun senin üzerinde nasıl bir etki yaratacağını kestiremiyorum ve bu beni çıldırtıyor." Elime dokunarak o güven veren dokunuşlarından biriyle beni sakinleştirdi. Tek bir dokunuşu tüm hücrelerime işliyordu.

"Sandığından ya da göründüğümden çok daha güçlüyüm."

Onu onayladım. "Biliyorum... Daha önce de söyledim, sen hayatımda gördüğüm en güçlü kadınsın." Bu onu gülümsetti. Yaşlarla nemlenmiş gözleri ışıldadı. Sık sık verdiğimiz molalardan sonra nihayet Gelibolu'ya varmıştık. Nazenin etrafı inceliyordu, dalmış gibi bir hali vardı.

"Annen buralıymış, daha önce geldin mi?"

Bana baktı. "Hayır, buralı olduğunu öldükten sonra öğrendim. Çocukken pek bahsetmezdi. İstanbul dışına hiç çıkmadım."

Ona tüm dünyayı gezdirmek istiyordum, gördüğüm yerleri bile tekrar tekrar onunla görmek istiyordum. "Sana tüm dünyayı gezdireceğim."

Gülümsemesi her şeye bedeldi. Tüm yüzü hoş bir ışıkla aydınlanmıştı. "Doğruyu söylüyorum, hatta hemen en kısa zamanda senin seçeceğin bir yerden başlamalıyız" dediğimde tam itiraz etmek üzereyken onu susturdum. "Sakın bana karşı geleyim deme! Sadece bir yer seç yaz, sonuna ne dersin. Sen seçmezsen eğer ben seçeceğim."

Yine gözlerini devirdi, çok sevimliydi. "Güzel bir yermiş, çok sevimli ve huzurlu."

Arabanın içine dolan güneş ve açık camlardan içeri sızan temiz tuzlu deniz havası insanı rahatlatıyordu. Haklıydı, burası çok huzurluydu. Evlerini bildiğim için aracı doğruca limandan kordon bölümüne çevirdim. Nazenin gözlerini ayırmadan dışarıyı inceliyordu. Aracı apartmanın önüne park ettim. Hemen yan taraftaki kafelerde oturan insanların ilgisini çekmiştik. Nazenin çok çekingen görünüyordu. Kapısını açarak inmesine yardımcı oldum. Hamile pantolonu, beyaz tişörtü, kot ceketi ve beyaz spor ayakkabılarıyla olağanüstü görünüyordu. Hamileliğin bu kadar yakışacağı başka bir kadın düşünemezdim. Kafasını kaldırarak eve baktı, ona cesaret verircesine elini sıktım.

"Seni bekliyorlar ve çok heyecanlılar..." Gerçekten de öyleydi. Babasıyla defalarca telefonda konuşmuştum. Eşi de

kızı da onu görecekleri için heyecanlıydılar. Tabi bu durumu sakladığı için biraz etkilendiklerini kabul etmişti ama sonuç olarak şimdi Nazenin'i görmek ve tanımak istiyorlardı. Adam özellikle kızının çok heyecanlı olduğunu ve eğer onu getirmezsem gelip ablasını göreceğini söylediğinde bu beni güldürmüştü. El ele apartmana girerek asansöre bindik.

Beşinci katın düğmesine bastığımda, "Daha önce gelmedin sanıyordum?" dedi.

Gülümsedim. "Gelmedim... Sadece gelmeden önce araştırma yaptım. Her şey kontrolüm altında..."

Kafasını iki yana salladı ama bundan rahatsız olmuş gibi değildi. "Her zaman olduğu gibi..."

Elini dudaklarıma götürüp öptüm. "Ve olacağı gibi. Seninle ilgili hiçbir şeyi şansa bırakamam."

Asansör kapısı açıldığında derin birkaç nefesini duydum, tekrar güven verircesine elini sıktım. Kapı daha biz çalmadan sarışın bir kız tarafından açıldı. Kızın gözlerinde inanılmaz bir coşku vardı. Maviyle yeşil arası değişen gözleri parlıyordu. Gözleri Nazenin'in üzerinde kilitlenmişti. Nazenin kendisine benzemediğini söyleyerek yanılmıştı, gülüşü aynıydı. Kızla Nazenin uzun süre bakıştı, kızın arkasında beliren adam da gözleri yaşlı bir şekilde Nazenin'e bakıyordu. Nazenin ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyordu ama kız zaten ona fırsat vermedi. Koşturarak Nazenin'e sarıldı. Bir adım gerileyerek onları sarılması için bıraktım. Kız Nazenin'den on santim kadar uzundu. Nazenin kızın kolları arasında kalmıştı.

"İnanmıyorum! Çok sevimlisin..." Kollarını karımdan çekerek ona baktı. Nazenin ağladığı için henüz konuşamamıştı ama gülümsediğinde içim rahatladı. Nazenin'i kolundan tutarak kapıda donup kalmış bir şekilde ona bakan babasına sürükledi. Nazenin kararsızdı, adama bakıyordu ama direnmeyeceğini biliyordum. Adamın ne kadar üzgün olduğunun farkındaydı. O da insanların içini görebiliyordu...

Bu duruma daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Alp Ataman insanların içinde ağlamazdı. Asla! Babası Nazenin'e sarılıp kulağına bir şeyler fısıldarken Nazenin'in iki yanında duran elleri birkaç uzun saniyenin ardından adamın boynuna dolandı. Mutluydu... Ve bundan sonra hep mutlu olacaktı. Onları yalnız bırakmaya karar vererek asansörün kapısını açtım, cırtlak bir ses beni durdurdu.

"Hey! Sen nereye gidiyorsun?"

Kız kardeşinin ani çıkışı üzerine Nazenin bana baktı, ona gülümsedim. "Sizi biraz yalnız bırakacağım ama hemen döneceğim." Nazenin'i işaret ettim. "Ondan uzun süre ayrı kalamıyorum" dedim.

Nazenin başını sallayarak bana izin verdi. Kız kardeşi kolunu Nazenin'in boynuna doladı. "Annem bir sürü yemek yaptı. Biz ablamı tanırken biraz dolaş ama geç kalma" dedi. Başımı sallayarak onayladım. Nazenin onu sevecekti. Kardeşi Nazenin'i içeri götürürken babası bana doğru yürüdü, gözlerindeki yaşları sildi.

"Teşekkür ederim. Beni bulduğun ve kızımı bana getirdiğin için. Aynı annesine benziyor..."

Gülümsedim. "Önemli değil. Onun mutlu olması için her şeyi yaparım" deyip ona elimi uzattım ama adam umursamadan bana sarıldı. Sevgi dolu bir baba olacağı kesindi. Ben de ona sarılarak sırtını sıvazladım. Böyle fiziksel temaslara oldukça yabancı olduğum için garip hissetmiştim. Adam içeri girerken ben de dışarı çıktım. Kordonda dolaşıp temiz deniz havasını ciğerlerime çektim. Onun için mutluydum, hayatı düzeliyordu. Geçmişi de tamamen unutmasını sağlayacaktım. Artık benim kanatlarım altında mutlu bir kadın olacaktı.

Telefonum çalmaya başlayınca Nazenin'in aradığını düşünerek telaşla cebimden çıkardım. Ama Timur arıyordu. "Efendim, Timur." Amerika'ya gideli iki ay olmuştu ama işleri bir aydan kısa sürede toparlamıştı. Tabi çoktan dönmesi lazımdı ama yine de inat etmekten geri durmuyordu.

"Ne var ne yok diye aradım. Bir de şu Uca'nın yeni pro-

jesi için..." O projeyi istediğini biliyordum tabi ama alamayacaktı. Bu onu orada bir sene daha tutmak demek olurdu. Buna izin veremezdim.

"Timur bunu daha önce konuştuk. Uca'nın projesini sana veremem. Sana burada ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Birkaç ay idare edebilirim ama lanet olası bir sene senin yokluğunu idare edemem." Timur'un derin bir nefes aldığını duydum ve konuşmama devam ettim: "Artık eskisi gibi işlerle uğraşmak istemiyorum. Baba olacağım, Timur. Çocuğumla ve Nazenin'le vakit geçirmek istiyorum. Sadece birkaç ay daha orada kalabilirsin. Karımı seyahate çıkarmak istiyorum ve işlerin başına geçmen gerekli." Ona itiraz edecek bir nokta bırakmamıştım. Bunu yapmak zorundaydım, orada kalmasına izin veremezdim. Kendi çapında bir şeylerden kaçtığının farkındaydım ama artık sorunlarıyla yüzleşmeliydi.

"Tamam, sadece birkaç ay daha kalıp döneceğim. Nazenin nasıl?"

Banklardan birine oturdum. "Ailesini görmesi için getirdim."

Bir süre sessiz kaldı. "Nasıl tepki verdi? Onları gördün mü?"

Gözlerimi kayaları döven dalgalara diktim, huzur veren bir yanı vardı. "Evet, onları yalnız bıraktım. Kız kardeşi çok sıcakkanlı ve sanırım iyi olacak..."

"Her şey güzel olacak, en azından sizin için. Mutlu bir eş ve baba olacaksın, dostum. Hem de daha kırkını bile göremeden" deyip gülmesi beni de güldürdü. O kırk yaş sınırı koymuştu ama ben beş sene önce evlenmiştim.

"Sana burada ihtiyacımız var. Çabuk dön..." Beni onayladıktan sonra telefonu kapattı. Ben de biraz daha kordonda yürüdüm. Nazenin'den gelen mesajı görerek hızlıca açtım.

Yemek için seni bekliyoruz ve

İnci enişteyle tanışmak istiyor.

Enişte kavramı bana oldukça uzaktı ama yine de güldüm.

Nazenin hayatıma bir sürü sıfat eklemişti. Koca, eş, baba, enişte, damat... Hepsinin getirilerini sırayla yaşayacaktım. Eve doğru yürürken cevap yazdım.

Bana enişte mi diyecek?

Saniyeler içinde cevap geldi.

Kaçışın yok gibi duruyor. Çok inatçı...

İnatçı olmasa şaşardım zaten.

Sana benzemediğini söylemiştin...

Cevap olarak bir gülücük aldım. Hızlıca apartmanın önüne yürüyüp asansöre bindim. Kapıyı Nazenin açtı, yüzünde gerçekten mutlu ve umut dolu bir bakış vardı. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim, ona sarıldım.

"Her şey yolunda mı?"

Başını beni onaylayarak salladı. "Merak etme, iyiyim ve her şey iyi olacak. İyi ki varsın..."

Alnını öptüm. "Sen de iyi ki varsın..."

Nazenin'den...

Eve döndüğümüzde her şey benim için bambaşka bir anlama bürünmüştü. Artık yalnız olmadığımı hissediyordum, hayatım her anlamda benim için değerli ve bana değer veren insanlarla sevgi ağıyla örülmüştü. Bunu hissediyordum. Gece geç saatte eve dönmüştük, aslında tahminimden çok daha iyiydi. Babam *'yüzüne karşı baba diyememiştim'* bana her şeyi baştan sona anlatmıştı. Bu çok hüzünlü bir hikâyeydi

ve yıllarca annemin gözlerinde gördüğüm hüznün de sebebiydi. Alp defalarca onu dinlediğimde ikna olacağımı söylemişti ve öyle de olmuştu. Sonunda benim de bir ailem ve evim vardı. Hayatım boyunca sahip olmak istediğim kardeşe de kavuşmuştum. Onunla olamadığım zamanlar içime oturuyordu. Keşke hayatımın her alanında olabilseydi. İnci'nin annesinin bana nasıl yaklaşacağı kestiremediğim diğer konu olmuştu. Sonuçta bir kadın için zor olmalıydı. Alp'in başka bir kadından çocuğu olmuş olsa ben ne düşünürdüm, hayal bile edemiyordum. Fakat Melek abla çok sıcakkanlı bir kadındı. Beni kabullenmiş, hatta sevmişti. İnci aynı annesine benziyordu. Benim gibi soğuk ve insanlara yaklaşmaktan korkan bir kızın böyle sıcacık insanlara sahip olması bir çeşit mucizeydi. Şimdi Alp'le birlikte sıcak yatağımda yatıyordum. Kolları sahiplenircesine bana dolanmış elleri karnımda duruyordu. Ben de sırtımı onun sıcak bedenine yaslamıştım. Her anlamda huzur doluydum.

Alp uykulu bir şekilde mırıldandı. "Uyuyor musun?"

"Hayır." Açıkta kalan omzuma bir öpücük kondurdu. Arkamda duraksadığını hissettim.

"Sanırım kıpırdadı."

Güldüm. "Evet, ben de hissettim."

Bu his harikaydı. İlk defa içimde kıpırdadığını hissediyordum. Onun minik kalp atışlarını duymaktan sonra hissettiğim en güzel duyguydu. İçimde bir insan taşıdığımı bana hatırlatıyordu.

Alp kafasını karnıma dayayarak beni sırt üstü yatırdı, ellerimi saçlarına götürdüm. "Oğlum hareket ediyor. Bu harika..."

"Erkek olduğundan nasıl bu kadar emin oluyorsun anlamıyorum." Kafasını kaldırarak bana baktı.

"Hissediyorum, bebeğim. Oğlumuz olacak..." Ben de tam tersini hissediyordum ama bunu söylemedim.

Üzerime çıkarak geceliğimi sıyırdı. "Seni istiyorum..."

İstemediği bir an yoktu. Şikâyet ettiğimden falan değil tabi. Dudaklarımı öperken sadece geceliğimi kafamdan çıkarmak için bir saniye ara verdi, daha sonra devam etti. Bütün gece bedenimi zevkin doruklarında gezdirmiş, bana kadın olmanın ne kadar mükemmel olduğunu defalarca hatırlatmıştı.

***

5 Ay sonra...

Gözlerim bağlı bir şekilde evimin kapalı bahçesine çıkarıldım. Benim için yapılan hazırlığı görmemem için İnci'yle birlikte bebek alışverişine çıkmıştık. Tabi hâlâ cinsiyetini bilmediğimizden genel olarak her şeyi beyazdı. Eve döndüğümde doğruca odama kapatılıp sevimli bir kıyafetle donatılmıştım. Karnım tam anlamıyla dev boyutlardaydı, eski halimin üç hatta dört katıydım. Zaten büyük olan memelerimin şu anki durumundan bahsetmek bile istemiyordum. Alp'in bu durumdan hiçbir şikâyeti yoktu. Bedenimin hâlâ her ayrıntısına bayılıyordu ve ısrarla bu değişimlerin onu deli ettiğini söylüyordu.

En önemlisi de bebeğimizin sağlık durumunun son derece iyi olmasıydı. Hamileliğimin otuz dördüncü haftasındaydım, yani bebeğimizin gelmesine çok az kalmıştı. Alp bu durum için her türlü hazırlığı yapmıştı. Geriye sadece meleğimizi beklemek kalmıştı. İnci'nin aldığı beyaz dantel ve tül detaylı elbisemle son derece sevimli bir hamileydim. Elbisemin iç astarı diz üstümde biterken üzerinden geçen tül baldırlarıma kadar iniyordu. Ayaklarımda incilerle süslü babetlerim vardı. Saçlarım yine inci detaylı beyaz fiyonklu bir saç bandıyla süslenmişti. Alp'in bana geçen ay doğum günümde aldığı kalp şeklinde elmas kolyem boynumdaydı. Tabi kilit kolyemi de hâlâ takıyordum. Hatta hiç çıkarmıyordum, daha doğrusu çıkaramıyordum. Kolyeme takım küpelerim de kulaklarımdaydı. Açık pembe elmaslar ışıl ışıl parlıyordu. Hayatımın

en güzel doğum gününü geçirmiştim. Hamileliğim ilerlemiş olmasına rağmen doktorumdan izin alarak geçen ay beni Yunanistan'a götürmüştü. O büyülü atmosferde bir kumsalı tamamen ikimiz için ayarlamıştı. Çıplak yüzmüş, saatlerce sevişmiş, kumların üzerine uzanıp geleceğimizi planlamıştık. Tabi ondan öncesinde de söz verdiği gibi dünyayı gezmeye başlamıştık. Daha şimdiden Paris'i, Londra'yı, Venedik'i görmüştüm. Bebek biraz büyüdükten sonra seyahatlere devam edecektik. Timur Alp'in iş yükünün çoğunu aldığı için artık daha çok birlikte vakit geçiriyorduk.

Aynada kendime baktım. İnci ve Eylül'ün harika anlaştığı benim şu durumumdan belli oluyordu. İkisi de bana hayranlıkla baktı, "Çok şirinsin, insanın ısırası geliyor." İnci'nin bu yorumu üzerine Eylül bakışlarını ona dikti.

"Yamyamlık hoş karşıladığım bir şey değil ama haklısın. Şu şişik karnına bakar mısın? Kar tepeceği gibi." İkisi de gerçekten hamile bir insanı çıldırtabilirdi. Hele ilgiden pek hoşlanmayan hamile bir insanı... Beni bahçeye çıkardıklarında göz bandımı çözdüler. Gözlerimin ortama alışması için birkaç saniye geçmesi gerekmişti. Fakat alıştıktan sonra da etrafı incelemek için dakikalara ihtiyacım olmuştu. Bahçemi yeniden inşa ettiklerini söylesem sanırım bu durum garip olmazdı. Sonbaharda olmamıza rağmen güneş camlardan içeri giriyor ışıl ışıl bir görüntü yaratıyordu. Dış bahçeyi ve ormanı aynı anda gören manzara da harikaydı. Zaten zamanımın büyük bir kısmını burada geçiriyordum, anlamsız bir huzur eşliğinde bol bol dinlenip evden çalışmaya devam ediyordum. Akşamları Alp eve geldiğinde beni bulacağı tek yer yine burası oluyordu. Kimi zaman köşeli bahçe koltuğuna oturmuş, ayaklarımı uzatmış kitap okuyor, kimi zaman masada çizim yapıyor oluyordum. Şimdiyse beyaz bir masa boydan boya orta yerde duruyordu. Üzerine sayamayacağım kadar göz alıcı yiyecekler vardı. İki saat önce yemek yemiş olamama rağmen acıktığımı hissettim. Asma ahşap tavandan beyaz balonlar sarkıtılmış, etrafa da aynı balonlardan bolca asılmış-

tı. Camın önüne gerilen beyaz bez pankart da mor renklerle işlenmiş. *Nazenin'in Bebek Partisi* yazıyordu. İki çift sevimli bebek ayakkabısı da pankarta asılmıştı. Bir çifti mavi, bir çifti pembeydi. Gülerken aynı anda ağlayan her hamile gibi bu tepkiyi vererek İnci ve Eylül'e sarıldım. Arkamdan gelen arkadaş ordum daha çok mutluluk gözyaşına neden oldu. Sınıf arkadaşlarımın bir kısmı gelmişti. Geçen ay evlenen Sinem de buradaydı. Tabi Lale ve Yeliz'i de unutmamışlardı. Tek eksik Burcu gibi görünüyordu, diplomayı alır almaz güzel bir düğünle evlenmişti ve şu anda hamileydi ve sıkıntılı bir hamilelik süreci geçiriyordu. İnci'nin annesi Melek ablayla Leman abla arkada kalmışlardı, masanın üzerinde duran lezzetli şeyleri onların yaptığına emindim.

Herkese tek tek sarılıp teşekkür ettikten sonra masanın başında bir sürü fotoğraf çekildik. Fotoğraflarımızı İnci çekiyordu, bu ara inanılmaz bir fotoğraf merakı oluşmuştu ve gördüğü her şeyi fotoğraflıyordu. Bu yeni gelişen fotoğrafçılık merakıyla bize değişik değişik bir sürü poz verdirdi ve yüzlerce fotoğrafımı çekti. Daha sonra değerli makinesini Eylül'e vererek benimle birlikte poz verdi. Kız kardeşim olmasına rağmen benden yaklaşık on santim daha uzundu ve şu an topuklu ayakkabı giyiyordu.

Ona bakıp, "Bari ayakkabılarını çıkar" dedim. Kıkırdarken topuklu ayakkabılardan kurtulup onları kenara tekmeledi, daha sonra bana sıkıca sarılıp Eylül'ün kadrajına gülümsedi. Onunla olmak harikaydı. Okul için İstanbul'a geldiğinden beri bizimle yaşıyordu. Okulu bitene kadar da bizimle kalacaktı. Bu bana kendimi harika hissettiriyordu. Onunla vakit geçirmeyi, dertleşmeyi, sohbet etmeyi, saçma filmleri izlemeyi çok seviyordum. Masadaki leziz yiyecekleri incelerken gözüme çarpan şeyler tam anlamıyla ufak bir şoka neden oldu. Bebek patiği şeklinde ufak pastalar, lolipoplar, elma şekerleri, pamuk şekerlerin durduğu sepetler, bebek biberonu şeklindeki şişelerde içecekler, bir sürü bebek hediyeliği... Ekip çalışması da tam anlamıyla buydu.

Eylül ve İnci'ye baktım. "Siz ikiniz gerçekten bir organizasyon işine girmelisiniz."

Eylül başını salladı. "Ben düşündüm ama İnci okulunu bitirmek zorunda olduğunu söyledi" dediğinde ona kaşlarımı çattım.

İnci'nin sıcacık gülüşü içimi dolduruyordu. Kızlarla birlikte bol bol sohbet edip lezzetli şeyleri mideye indirdik. Tuvalete gitmek üzere bahçeden çıkarak içeri girdim, dönüşte ortalıkta görünmeyen kızları bulmak için mutfağa uğradım. Tahmin ettiğim gibi bizim gürültümüzden kaçan Melek ve Leman abla buraya sığınmışlardı. Çay içerken sıcak bir sohbet ediyorlardı.

Beni görünce ikisinin de yüzü aydınlandı. "Bir şey mi istedin, kızım?" Melek abla bana böyle içten bir şekilde *kızım* dediğinde içimde bir parçanın koptuğunu hissediyordum. Ama açıklayamadığım bir şekilde mutlu da hissettiriyordu.

Dalgınlığımdan çıkmam için Leman abla lafa girdi. "Nazenin hanım? Bir şey mi oldu?"

Başımı sallayarak gülümsedim. "Bir şey yok, iyiyim... Sadece sizi göremeyince bakmak istedim."

Melek abla küt kesim sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp güldü. "Her ne kadar henüz yaşlanmamış olsam da sizin kadar genç değilim. Biz burada Leman ablayla oturuyoruz, siz eğlenmenize bakın" dediğinde onu onayladım ve salona çıktım. Tam o sırada kapıdan giren yakışıklı adam benim kocamdı. Beni gördüğü anda yüzünün aydınlanması da içimde o hiç gitmeyen kelebekleri hareketlendirmişti. Bana doğru hızla yürürken çantasını girişe bıraktı. Saniyeler sonra kollarının arasındaki yerimdeydim. Kokumu içine çekerken özlemle dudaklarımı öptü. Timur da arkasında boğazını temizleyene kadar da ayrılmadı. Birinin önünde bu şekilde öpüşmek istemiyordum, onu itmek zorunda kaldım. Utançla kızarırken gülümsedim.

"Alp *yiyecek bir şeyler* ve *parti* sözcüklerini aynı cümlede kullanınca ben de geldim. Yaprak sarma var mı?"

Bu beni kahkahalara boğdu. "Tabi ki var. Hoş geldin."

Alp lavaboya gitmek üzere salondan çıkarken Timur'un bir derdi var gibi görünüyordu, ona gözlerimi kısarak baktım. "O burada mı?"

Elimi belime koydum. "Evet, burada... Böyle kaçamazsın, Timur. Bir hata yaptın ve bununla yüzleşmek zorundasın. O benim arkadaşım, benim ortamımda olacak. Dolaylı olarak senin ortamlarına da dâhil olmasında bir sakınca yok."

Timur anlayışla başını salladı. Döndüğünden beri Yeliz'den böyle köşe bucak kaçması çok saçma ve çocukça bir davranıştı. Timur bunun tek gecelik bir şey olduğunu söylese de Yeliz bu şekilde düşünmüyordu. Bu ikisini de büyük bir çıkmaza sürüklemekten başka bir işe yaramıyordu. "Ben zaten bu boktan durumlara alışığım, sadece kimsenin yanlış bir şey düşünmesini istemiyorum. Oldu ve bitti..."

Onların arasını yapmak faydasız gibiydi. Ben de artık kendi haline bırakmıştım. Timur kibarca herkese merhaba dedi ve üst kattaki salona çıktı. Alp'le ikisi için tabak hazırlayıp yukarı gönderdim.

Güzel geçen bir günün ardından bir sürü bebek hediyesine sahip olmuştum. Hediyeleri bebek için hazırladığımız odaya yerleştiriyordum. Bizim odamızın hemen yanındaydı ama yine de bir süre bizimle aynı odada kalması için yatak odamıza da bir beşik almıştık. Oda beyaz renk ağırlıklıydı. Tüm mobilyaları özenle seçmiş her şeyi kendim yapmıştım. İnci beşiğin dayalı olduğu duvarı gökyüzü gibi boyamıştı, yetenekli bir kardeşim vardı. Karşıdaki duvarda ise bebek için yaptığı tablolar asılıydı. Yere kadar inen pencerelerden gündüz güneş ışığı girerken gece yıldızlar seçiliyordu. Hayallere daldığım sırada kapının açıldığını duydum, arkama dönmedim. Havada gezinen yoğunluk gelenin Alp olduğunu anlamam için yeterliydi. Kolları yavaşça belime sarıldı, karnımı sahiplenircesine kavradı. Boynumu öperken fısıldadı.

"Çok güzelsin..."

Bu beni gülümsetti. "Kalbimde sen, karnımda senin parçan... İçimde seninle dolan her duygu güzel, gördüğün şey bunlar, Alp."

Beni kendine çevirerek gözlerime baktı. Gözlerindeki o ışıltıya sahip olmak ne kadar şanslı bir kadın olduğumun göstergesiydi. "Bundan sonra için öylesine benimle dolu olacak ki başka kimseye yer kalmayacak. Sana sevgimi her an ve her dakika göstermek istiyorum. Sana sahip olmak başıma gelen en güzel şeydi."

Avcunu karnıma dayadı. "Ve şimdi güzelliklerim katlanıyor..." Beni öperken hissettiğim tek şey Alp'in saf, yoğun, sahiplenici, güçlü aşkıydı... Bu aşk bir ömür bize sonsuzluğu yaşatacaktı.

Alp'ten...

Bazı şeyler zaman kollar... Beklediğiniz an olmazken beklemediğiniz bir anda oluverir. Doğuma az kaldığı için bu ayı Nazenin'le geçirme kararı almıştım. Onu yalnız bırakmak istemiyordum ve yanından ayrıldığımda bebeğimizi bensiz doğurması, düşüncesi kâbuslarımın çoğunu kaplıyordu. Bu yüzden bugün o lanet olası toplantıya gitmem berbat bir hatadan başka bir şey değildi. Aslında gitmek gibi bir niyetim yoktu. Ne denli önemli olduğu umurumda bile değildi. Bütün ihalelerin canı cehenneme diye düşünüyordum fakat bir şekilde ikna edilmiştim. Doğuma iki haftadan fazla zaman vardı ve Nazenin bana ben gelene kadar bir şey olmayacağına bebeğimizi doğurmayacağına dair söz vermişti. Bu sözü vermenin ya da tutmanın onun elinde olmadığını tabi ki biliyordum ama yine de aldanma gafletine düştüm.

Kravatımı bağlarken tatlı tatlı bana bu sözleri verdi ve

bende kandım! Onu evde bırakıp Engin'i de yanıma alıp saçma sapan bir toplantıya gelmiştim. Toplantı arasında onu aradığımda ve telefon defalarca çalmasına rağmen açılmadığında bir terslik olduğunu anlamıştım tabi. Üçüncü aramamda çıldırmanın eşiğine gelmiştim ve telefon sonunda açıldı. Telaşlı ve heyecanlı bir ses duyuldu ama Nazenin'in sesi değildi.

"Enişte!" Bu sesin beni çok da memnun edecek şeyler söylemeyeceğine emindim.

"Ne oldu, İnci? Nazenin nerede?" Arkadan Nazenin'in acı dolu bağırmasıyla birkaç ses daha duydum.

"Şey... Bebek biraz aceleci çıktı. Sanırım doğum başladı, hastaneye gidiyoruz." İşte tam da o anda etrafımdaki tüm sesler birer uğultuya dönüşmüştü. Telefon elimden düşmek üzereyken Timur'un dokunuşuyla kendime gelerek ona baktım.

"Bebek..." Devamını söyleyemedim bile. Telefondan Nazenin'in bağırmasını duymuştum, işte hayata dönüş...

"Nasıl gidiyorsunuz?" Kapı görevlilerinden birinin onları götürdüğünü düşünmeye çalışıyordum. İnci'nin yeni araba kullanmaya başladığı düşünülürse aracı onun kullanmaması için dua ediyordum.

"Merak etme, Eylül bizimle."

Derin bir soluk aldım ve sonra bir soluk daha... Soluklar ciğerlerimi doldurmaya yetmiyordu. "Ne kadar yolunuz kaldı, biz şimdi çıkıyoruz. Bizden önce varır mısınız?"

İnci bir süre ses vermedi. Sanırım Nazenin'le ilgileniyordu. "Sanırım yarım saat." Yarım saat... Timur içeri girerek ceketlerimizi almış beni asansöre sürüklemişti bile. Alt kata inerken eli beni sakinleştirmek için sırtımda duruyordu. Dışarıdan nasıl göründüğümü tahmin edebiliyordum, tam anlamıyla delirmiş. Çünkü öyle hissediyordum.

"Biz sizden önce orada oluruz. Nazenin nasıl? Konuşabilir mi?"

Telefonda Nazenin'in cılız ve acı dolu sesini duydum: "Alp..." Gerçekten hayatımın en zor anlarından birini yaşı-

yordum. Asansörden indik ve lobiden geçtik. Timur nasıl yaptığını anlamadığım bir şekilde aracın kapıda hazır olmasını sağlamıştı. Engin kapının önünde dikiliyordu.

"Bebeğim. İyi misin?"

Birkaç derin nefes aldı, "E-evet... Meraklanma..." Bir duraksama daha. " İyi olacağız." Bu durumunda bile beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama heyecanım, merakım, endişem pek sakinleşecek boyutta değildi. Araca bindim, hızla hastaneye doğru yola çıktık.

"Hastanede buluşuruz. Seni seviyorum ve acı çekiyor olmandan nefret ediyorum."

Cılız bir şekilde güldüğünü duydum. "Bunu sen mi söylüyorsun?" Ah, evet tam olarak ben söylüyordum.

"Merak etme, dayanıklı olduğumu biliyorsun..." Kesinlikle öyleydi. Telefonu kapatmasına izin vermek istemiyordum ama benden izin almadan kapatmıştı bile.

"Engin! Trafik kurallarını siktir et... Gidebileceğin kadar hızlı git." Engin başını sallayarak beni onayladı ve araç hızlanırken geriye doğru yaslandım. Alnım ter içindeydi, ellerim titriyordu ve nabzım kontrol edilemez boyutlara ulaşmıştı. Timur tek kelime etmeden önde Engin'in yanında oturuyordu. Hayatımın en uzun yirmi beş dakikasının ardından hastaneye varmıştık. Bir kalp krizi geçirmediğim için oldukça şanslı olduğumu düşünüyordum. Yirmi beş dakikalık cehennemimden çıkmış şimdi Nazenin'i bekliyordum. Onları aramak için telefonu elime aldığımda Timur beni acil servis girişine yönlendirdi.

"Bizden önce gelmişler." Kimden haber aldığını bile bilmeden beni doğumhaneye sürüklemesine izin verdim. Beyaz fayanslardan yansımamı görebiliyordum. Hastane kalabalık değildi, birkaç insan vardı ama o insanların bile üzerime üzerime geldiğini hissediyordum. Uzun koridor boyunca ilerleyip doğumhane yazısının önünde duraksadık. İnci ve Leman abla kapıdaydı. Eylül'se ortada gözükmüyordu.

"Ah, geldiniz."

İçeri girmek için hareketlendiğimde İnci beni tuttu. "Daha yeni geldik ama hemen doğuma aldılar. Bebek az daha arabada doğacaktı. Eylül, Nazenin'le birlikte doğuma girdi." Ona ifadesiz, hissiz bir şekilde baktım.

Leman abla koluma dokundu, bakışlarım İnci'den ona döndü. "Merak etme, zor kısmını atlattı. Zaten normal doğum olacak, birazdan haber alırız." *Zor kısmı atlattı* derken? Ne kadar acı çektiğini düşünmek bile istemiyordum. Hayatının en zor ve en önemli anında ben aptal bir toplantıda, aptal bir inşaatın aptal sorunlarıyla uğraşıyordum. Bunun için kendimi asla affetmeyecektim. Beni bilinçsiz bir şekilde oturtmalarına izin verdim. Dizimi durmadan titretiyordum stres bir insanı öldürmüyordu, eğer öldürebilse şu an ben ölmüş olurdum. Geçen dakikalar bana yıllar gibi geldi, kapıdan çıkan hemşire bir şeyler söyledi ama sanırım duyma yetimi kaybetmiştim.

Herkesin yüzünde bir gülümseme oluşmuştu. İnci beni ayağa kaldırdı. "Enişte, tebrik ederim. Babacık olmuşsun!"

Gözlerim kocaman açıldı. "Nazenin?"

Beni tekrar kapıya sürükledi. "Odaya almışlar, seni bekliyor."

Bunu duymamla hemşirenin eşliğinde içeri daldım. Doğum servisinden geçerek odaların olduğu kısma ilerledik. En son odanın kapısında Eylül dikiliyordu, yüzünde her zamanki bilmiş bilmiş gülümseyen ifadesi vardı. Kapıyı çalmadan ya da bir onaylama beklemeden içeri daldım. Gerçekten onu görmek için ölüyordum. İçeriye dolan güneş ışıkları birkaç saniye gözümü aldı ama Nazenin güneşten bile daha yoğun ışıldıyordu. Yorgundu, bunu görebiliyordum. Yüzü beyazlamış, gözlerinin altı morarmıştı. Uzun saçları basit bir at kuyruğu yapılmış, kafasında ise sevimli fiyonklu bir toka vardı. Yatakta yatmış göğsüne dayadığı bir şeye gülümsüyordu. O an fark ettim ki Nazenin'in bu gülümsemesi diğer gülümsemelerinden çok farklıydı. Daha önce gülerken güzel oldu-

ğunu düşünüyordum, şimdiyse gülerken güzel demek hafif kalıyordu. İlahîydi... Bir melek gibiydi. Yüzündeki o ifade saf mutluluktu, benim bile ona tattıramayacağım bir mutlulukla dolmuştu.

Benim içeri girdiğimi fark ederek gözlerini mutluluk kaynağından kısa bir an ayırdı ve bana da o ışıltılı gülümsemesini bahşetti. "Alp... Buraya gel." Dediğini yaptım, ona doğru yaklaştım ve gözlerimi ondan zorlukla ayırıp kucağındaki saf mutluluğa baktım. Hani bir ara Alp Ataman asla kimsenin önünde ağlamaz gibi bir saçmalık söylemiştim ya. Unutun onu! Gözlerimi ellerimle sildim, yavaşça onlara doğru eğildim. Bembeyaz bir bebekti. Bir tür pamuk parçası gibiydi. Pembe dudakları Nazenin'in dudakları gibi şekilliydi. Üst dudağı daha kalındı ve yukarı doğru kıvrılmıştı. Küçücük bir burnu vardı... Gözleri kapalıydı, gözlerinin Nazenin'e benzemesini istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Nazenin hâlâ ona bakıyordu. Gözlerimi ben de ondan ayıramıyordum.

"Çok güzel... Sen ve o benim hayatım boyunca aldığım ve alabileceğim en değerli armağanlarsınız. İçimdeki bu sevgi beni delirtebilir, Nazenin... Bununla nasıl baş edeceğim?" Bakışlarımı ona çevirmiştim, o da bana bakıyordu. Yorgun ama mutlu gök mavisi gözlerde parıltılar vardı. Bana gülümsedi.

"Bizim tek ihtiyacımız senin sevgin olacak, bunu karşıladıktan sonra hiçbir şeyi dert etmene gerek yok." Bunu zaten yapacaktım, ömrümün sonuna kadar onları sevecektim.

Nazenin bebeği bana uzattı. "Onu almak ister misin?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Kucağıma mı?"

Güldü. "Tabii ki... Babasını da tanımalı ve tuttuğun anda ona âşık olacaksın, buna eminim. Hadi al."

Bebeği bana doğru uzatıyordu, donup kalmıştım. "Ona şimdiden âşık oldum ama yapamam... O, o çok ufak, Nazenin. Ya onu incitirsem?"

Kafasını iki yana salladı. "Al onu, Alp. Bir şey olmaz, sen

onun babasısın." Kızdığı zaman yaptığı gibi kaşlarını çatmış, kaşlarının arasında o sevdiğim çizgiler yerleşmişti. Bebeği almak için uzandım. Ufacıktı... Yarım kolum kadar bile değildi. Onu kucakladım ve dikkatlice göğsüme yasladım. Nazenin poposunda duran elini çekti ve onu tamamen bana bıraktı. Bir elim kafasında duruyor onu dik tutuyordu, diğer elimse poposunu ve sırtını destekliyordu. Hiç ağırlığı yoktu...

Kokusunu içime çektim. "Cennet kokuyor" dedi.

Başımı sallayarak onayladım. Konuşamayacak durumdaydım, eğer ağzımı açıp tek kelime edersem bir bebek gibi ağlardım. Onu dakikalarca izledim. Beyaz kundağın içindeki bebeğe baktım, açık renk saçları tepesinde birkaç telden oluşuyordu. Her santimini defalarca incelememe rağmen yine de ona doyamıyordum. Bir defa daha kokladım ve tekrar Nazenin'in kucağına bıraktım.

Nihayet kendimi toparladığımda, "Oğlumuzun adı ne olacak?" dedim.

Nazenin'in kaşları çatıldı. "O bir oğlan değil." Bebeği göğsüne sıkıca bastırdı, sanki onu korumak ister gibiydi. Bu beni güldürdü.

"Ne yani, bir kız mı?" Başını salladı ama kaşları hâlâ çatıktı. Parmağımı kızımızın yumuşak yanağına dokundurdum.

"Sanırım artık bir katil adayıyım." Anlamsızca yüzüme baktı. "Ben kıskanç bir adamım, bebeğim. Ve o sana benziyor..."

Yüzü tekrar aydınlandı. "Yani onu hâlâ seviyor musun?" Dudakları bükülmüştü, bu bana bir kahkaha attırdı.

"Saçmalama, Nazenin. Onu tabi ki de seviyorum." Dudaklarına bir öpücük kondurarak gülümseyen yüzünü geri kazandım.

"Biz dokuz ay boyunca hiç isim düşünmedik. Bu kızın ismi ne olacak?" Gerçekten de bunu bir kere bile düşünmemiş ve konuşmamıştık. Ben ismi Nazenin'in seçmesini istiyordum ama o da bir şey söylememişti. Doğana kadar cinsiyetini de öğrenmemiştik.

"Ben düşündüm. Herkes gelince söyleyeceğim." Gülümsemesine bakılırsa aklında bir şeyler vardı. Başımı salladım.

"Sanırım herkes dışarıda..."

Nazenin kafasını iki yana salladı. "Herkes değil... Babam ve Melek abla yoldalar."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne yani, dört-beş saat boyunca bebeğimiz isimsiz mi kalacak?"

Nazenin güçlü bir kahkaha attı. "Merak etme, daha bunun farkına varamaz." Parmağını bebeğimizin açık renk saç tellerinde gezdirdi. "Sanırım hâlâ karnımda olduğunu düşünüyor."

Onu izlemeye başladım. Bebeğe böylesine güzel bakması içimi kıpır kıpır ediyordu. Yıllardır sahip olamadığım tüm huzuru, mutluluğu, aşkı... Her şeyi o ikisine bakarak hissediyordum. Hatta hissetmekle kalmıyor, kalbimin derinliklerinde yaşıyordum.

Aslında hep şanslı bir adam olduğumu düşünürdüm. En azından iş yaşamımda ve para kazanmak konusunda daima şanslıydım. Bu işi iyi biliyordum, özüme kodlanmış o dominantlık iş hayatında benim yol göstericimdi. Fakat şu an karşımdaki manzaraya baktığımda işteki şansımın pastanın bir dilimi bile olmadığını anlıyordum. Dünyanın en güzel manzarasının keyfini sürüşüm, meraklı birinin kapıyı tıklatmasıyla bölündü.

İnci'nin gülümseyen kafası içeri doğru uzandı. "Çekirdek aile kaynaşmanız bittiyse bebeği görebilir miyiz? Lüüüütttfeeeen..." dediğinde Nazenin'in yaptığı gibi gözlerimi devirdim.

Kızım teyzesine benzerse katil sıfatına ek bir de deli sıfatı eklenebilirdi. Nazenin kardeşine gülümsedi. "Tabii ki de tatlım..."

Bunu söylediği anda kapı ardına kadar açıldı ve herkes içeri doluştu. *Herkes* derken cidden herkesten bahsediyordum. Sarı cadının ardında bir ordu varmış. İnci, Eylül, Burcu, Lale, Timur, Leman abla... Hepsi bir anda odaya doluştu.

Nazenin'in etrafını bir otopark mafyası gibi çevirirlerken bebeğin güzelliğinden büyülenmiş görünüyorlardı. Hepsi mırıltılar çıkarırlarken bir yandan da burunlarını çekiyorlardı. Karımı ağlatacaklardı...

"Onu ağlatırsanız... Mutluluktan bile olsa... Hepinizi dışarı çıkarırım." Tehdidim üzerine bana dönen sinirli bakışların arasında Nazenin gülümsüyordu.

Hanımlar bebek hakkında düşüncelerini söylerlerken Timur omzuma dokundu. "İnanmıyorum, baba oldun ha!"

Bu durumun Timur'da nasıl bir etki yarattığını bilemiyordum. Yüzüne baktığımda her şey normal görünüyordu ama içten içe geçmişi hatırlamasından korkuyordum. O buna henüz on dokuz yaşındayken cesaret etmişti, oysa ben otuz beş yaşında anca bu duygunun tadına varıyordum. Yine de geç ya da erken değildi... Tam zamanıydı. Benim aşkı kabulleneceğim ve bunu anlayacağım bir zamandı. Daha genç olsam çok daha ahmak olurdum, Nazenin'den kaçardım. Bu beni delicesine korkuturdu. Bu kadar cesur olmayacağım kesindi.

"Evet... Oldum... Artık hem kocayım, hem de baba ve bu beni inanılmaz mutlu ediyor."

Timur güldü. "Farkındayım. Tebrik ederim" dediğinde ona sarıldım. Böyle duygu saçmalıklarından nefret ediyordum fakat artık umurumda değildi. Birkaç saniye tepki vermese de sonra o da bana sarıldı.

"Vay canına, baba olmak seni dakikalar içinde bu kadar değiştirdi mi?"

Ondan ayrılarak hafifçe omzuna vurdum. "Bence bu kadar yeterli... Sana fazla yüz vermeye gelmiyor, şımarıyorsun."

Elini saçlarından geçirdi. "Bugün benim keyfimi kaçıramazsın, Alp Ataman. Çünkü amca oldum."

Sonraki birkaç saat Nazenin'in etrafına toplanmış sohbet ediyorduk. Nazenin bebeği emzirdikten sonra hemşire onu almıştı. Daha sonra getireceğini söylemesine rağmen Nazenin

birkaç defa itiraz etmiş ama yine de kızımızı vermişti. Şimdi sohbete katılıyor olsa da gözleri önünde duran boş beşikteydi. Biraz daha geri gelmezse hemşireden onu zorla almam gerekecekti.

Nazenin'in doğumu gayet rahat olmuştu ve şu an da oldukça iyi görünüyordu. Bu akşam evimize gidebilecektik. Timur, Nazenin'in babasını almak için dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra babası eşiyle birlikte odaya girdi. Duygusal anlarda hep yaptığım gibi biraz kapının önüne kaçtım.

Kapıda hemşireyi gördüm, kucağında bebeğimizle gülümseyerek yanıma geldi. "Onu alabilirsiniz." Kucağıma doğru uzattığında tekrar donup kaldım ama yine de aldım. Onu kollarımda hissetmek harikaydı.

Nazenin'den...

Alp kucağında bebeğimizle içeri girdiğinde herkesin bakışı bir anda ona döndü. Gerçekten bu manzara harikaydı... Tarifi, tasviri yoktu. Onu öyle gören İnci ve Eylül belirgin bir hayranlıkla iç geçirdiler ve bu beni güldürdü.

Lale de gülümsüyordu. "Alp bey şimdiden benim doğum iznim için ayarlamaları yapmaya başlasanız iyi edersiniz" dedi.

Alp bebeğimizi bana getirirken ona bakmadan cevap verdi. "Sen hamile değilsin, Lale."

Lale onu onaylayarak başını salladı. "Şimdilik değilim ama çok yakında kesinlikle yapılacaklar listemin en tepesin-

de. Zaten kayınvalidem de başımın etini yiyip duruyordu." Odadaki herkes kahkahalara boğuldu. Alp meleğimizi bana verdiğinde eksikliğim tamamlanmıştı. Hep böyle olacaktım, sanırım ondan bir saniye bile ayrı kalınca eksik hissediyordum. Babam ve Melek abla kucağımdaki bebeği incelerken ben doğruca Alp'e bakıyordum. Bana çok güzel bakıyordu. Baba olmak onu saatler içinde bambaşka bir hale bürümüştü ve bu halinden çok ama çok memnundum.

Alp yanıma gelerek elimi tuttu, dudaklarına götürerek öptü. "Nazenin herkes burada, artık bebeğimizin ismini açıklayacak mısın?" Gülümsedim. Evet, açıklayacaktım. Aslında buna onu doğum sırasında ilk gördüğüm anda karar vermiştim. Daha önceden düşündüğüm bir şey değildi. Buna hiç kafa yormamıştım fakat onu ilk gördüğümde ve o küçük, buruşuk, yağlı bedenini kucağıma aldığımda yanımda ağlayan Eylül'e bakarak, *'Hayatımın en değerli Armağanı'* demiştim. Gerçekten de öyleydi ve Alp odaya girdiğinde o da onun değerli bir armağan olduğundan bahsetmişti. Tabi bir de Armağan, Alp'in annesinin adıydı. Alp annesinin acısını hâlâ taşıyordu. Annesi Alp'in mutlu anılarının merkeziydi ve onun ismi kızımızda yaşayabilirdi.

Herkes meraklı gözlerle bana bakarken, "Armağan" dedim. Alp'in elimi tutan eli kaskatı olmuştu. Ama çevremizdeki insanlar gülümsüyordu, ismi sevmişlerdi. Timur da donup kalmış gibi görünüyordu Alp'in annesini o da yakından tanımıştı. Bakışlarımı Alp'e çevirdim, tamamen tepkisizdi ama gözlerinde beliren o duygu yoğunluğunu görebiliyordum.

Alp'in bir şey söylemesi için dakikalarca beklemek zorunda kalmıştım. Derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı. "Eğer istediğin buysa... Beni çok mutlu eder..."

"Evet, istediğim bu." Elimi kızımızın yanağında gezdirdim. Huysuzlaşmaya başlamıştı, sanırım yine meme istiyordu. Bu fikir beni gülümsetti. Onu beslemek çok zevkliydi, tabi inanılmaz da mutluluk veren bir şey...

***

Hastaneden çıkarak evimize gelmiştik. Kendimi iyi hissediyordum, yorgun hissetmekten başka bir sıkıntım yoktu. Armağan beni üzmeden kolayca dünyaya *merhaba* demişti. Hatta doktorum neredeyse yolda doğuracağımı söylemişti. Zaten doğum da dakikalar içinde gerçekleşmişti. Evimiz şu an kalabalıktı: İnci, babam, Melek abla, Eylül, Burcu, Timur, Leman abla herkes buradaydı.

Onlar salonda otururlarken ben yatakta dinleniyordum. Kızımsa beşiğinde uyuyordu, onu az önce emzirmiştim ve emerken uyuyakalmıştı. Gözleri Alp'e benziyordu, buna bayılmıştım. Aynı onun gözleri gibi koyu maviydi. Tabi Melek abla değişebileceğini söylemişti ama ben değişmeyeceğini biliyordum. Kızım babasıyla benim ortak bir kopyamızdı. Alp taşınabilir beşiği yatağa yanıma koymuştu, böylece uyurken onu seyredebiliyordum. Dünya üzerinde görülebilecek en güzel şeydi ve saatlerce izlesem asla sıkılmazdım.

Kapı yavaşça açıldı. Alp içeri girdi. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir mutluluk vardı.

"Uyumamışsın?"

Başımı salladım. "Onu izliyordum."

Gülümseyerek yanıma geldi ve yatağa oturarak benim arkamdan onu izlemeye başladı. "Gerçekten izlenmeye değer... Sanırım uzun bir süre uyuyamayacağız, onu izlemek uykudan daha tatlı" dediğinde başımla onu onayladım ve gözlerimi kızımızdan ayırarak ona baktım.

"Ne düşünüyorsun, yani gerçekten?"

Anlamsızca kaşlarını çattı. "Ne hakkında?"

"Kızımızın ismi hakkında..."

Gözlerini benden kaçırdı ve bakışlarını birkaç saniye sonra bana çevirdi. Yüzümü ellerinin arasına almıştı ve yumuşakça yanağımı okşadı. "Çok duygulandım. Açıkçası se-

nin annenin ismini koyarız diye düşünmüştüm" dediğinde gözlerim doldu.

"Armağan çok anlamlı geldi, hem senin annenin ismi olmasının yanında kızımızı gerçekten bir armağan olarak görüyorum, Alp."

Dudaklarımı iştahla öptü. "Haklısın... Sen de, o da benim en değerli armağanımsınız."

İçimi yine yine ve yine eritirken kalbim Alp'in aşkıyla çarpıyordu. Bir sene önce onunla ilk tanıştığımda bu duruma geleceğimizi asla düşünemezdim... Asla... Gelecekten biri gelip şu mutlu aile tablosunu bana anlatsa söyleyen kişiyi deli ilan ederdim. Ama şimdi... Gerçek olamayacak kadar güzel bir düşün içindeydim. Harikalar diyarında beyaz atlı prensim ve uyuyan güzelimle bir masal yaşıyordum. Nazenin Ataman dünyanın en mutlu kadınıydı... Alp Ataman'sa dünyanın en güzel seven adamı...

Nazenin'den...

5 Yıl sonra

Beş sene önce hamileyken beş sene çocuk yapmayacağımı söylemiştim fakat kendime verdiğim sözleri tutmakta ne kadar usta olduğumu biliyorsunuz. Yine sözümü tutamadım... Üçüncü bebeğim dünyaya geldi. *'Evet üç... usta olduğumu söylemiştim.'* Ve şu an beşiğinde yatıyor. Yanımda kardeşini izleyen Armağan büyük bir hayranlıkla bakarken ben de onun bukle bukle omuzlarına dökülen sarı saç tutamlarını okşuyordum. Alp'in gözleriyle bakan dünyanın en güzel kızına sahiptim ve biraz da teyzesine benzediği gerçeği vardı. Sarı saç tutamları Alp'e de bana da ait değildi. Diğer kızım Nazan üç yaşındaydı, ablasının aksine onun babasına ve bana benzeyen koyu kahverengi saçları vardı ve düzdü. Alp Nazan için *senin gözlerinle bakıyor* diyordu ve bu beni her seferinde gülümsetiyordu. Armağan ve Nazan yaşlarının yakın olması sebebiyle birbirlerini örnek alıyorlardı. Armağan uslu bir bebek değildi, usluluğu sadece ilk gün sürmüştü ve Nazan... O ilk gün bile uslu duramamış doğduğu andan itibaren hastaneyi birbirine katmıştı. Şimdiyse iki kardeş tatlı kıskançlıklar yaparak babalarının gönlünü fethediyorlardı. Şu an kızlarla birlikte beşiğinde yatan bebeğime bakıyorduk. Alperen henüz bir haftalıktı ve her anlamda babasına benziyordu. Yani sadece görünüş olarak değil elbette. Uslu bir bebek olmasının yanında, istediği bir şey olmayınca bir canavara dönüşebiliyordu. Şimdiden bir otoritesi vardı ve kesinlikle

her şeyi planlıydı. Uykusunu almadan beşiğinden kaldırmak mümkün değildi, tabi uykusu yokken de beşiğinde tutmak...

"Görüyor musunuz, kızlar? Ne kadar küçük değil mi?" dediğimde ikisi de başını sallayarak beni onayladı. İkisine de sarıldım, küçük kolları boynuma dolandı ve yanağıma bol tükürüklü öpücükler bıraktılar.

Alp hafifçe boğazını temizlediğinde odaya girdiğini fark ettim. Ona baktım... Çok yakışıklıydı, ilk gün nasıl nefesimi kestiyse hâlâ o şekilde nefesimi kesmeye devam ediyordu.

Armağan ve Nazan beni anında unutup *'baba'* diye bağırarak Alp'e koşturdular. Alp kızlarını kucaklamak için kollarını açtı ve üç âşık kavuştu. Kız çocukları kesinlikle babalarına delicesine bir sevgi besliyorlardı ve bende iki tane vardı. Alp sevgi açlığını bastırma konusunda çok şanslıydı, onu seven ve etrafında pervane üç kadın olacaktı.

Alp kucağında Armağan'la gelerek beni öptü. "Günün nasıldı?" diye sordum.

"Sizi bırakmaktan hiç hoşlanmıyorum, onun dışında yoğundu."

Kızları yatağa bırakarak gözlerini Alperen'e dikti. Açıkçası Alperen doğduğunda biraz korkmuştum. Alp'in kızları ne kadar çok sevdiğinin elbette farkındaydım. Ama yine de sanki ona farklı davranacakmış gibi hissetmiştim. Alp tüm çocuklarına eşit sevgi besliyordu. Alperen'i doğduğu ilk gün kucağına alamamış ve ona bakmaktan bile kaçınmıştı. Bunun nedeni onu kendisine benzetmesiydi. Alperen onun hüznüydü, bunu da birlikte yenmiştik. Onu zorlamıştım, onu Alperen'e sevgisini vermesi için zorlamıştım... Alp artık huzurluydu. Çocukluğunu telafi edeceği bir oğlu vardı. Kendi çocukluğunu Alperen'le telafi edebilecek ve tüm geçmiş yaraları dinecekti. Benim yaralarımı aşk nasıl kapattıysa, onunkileri de çocukları kapatacaktı.

"Ben çok şanslıyım, gerçekten dünyanın tüm serveti şu an yanımda."

Bende aynı şeyi kendim için düşünüyordum. Ona sarıldım ve kulağına fısıldadım: "Sen de bizim servetimizsin, Alp. Sana çarpmak ve çarpılmakta yaptığın en doğru şeylerden biriydi."

Alp içten bir şekilde güldü. "Sen bana çarpmadan önce ben zaten sana çarpılmıştım bebeğim. Beni sonsuza kadar mutlu edecek tek kadın sendin ve ben de seni aldım. Başka çıkar yolum yoktu."

Kelebeklerim kanatlanıyordu. Her sözü büyük bir kelebek akını yaratıyordu.

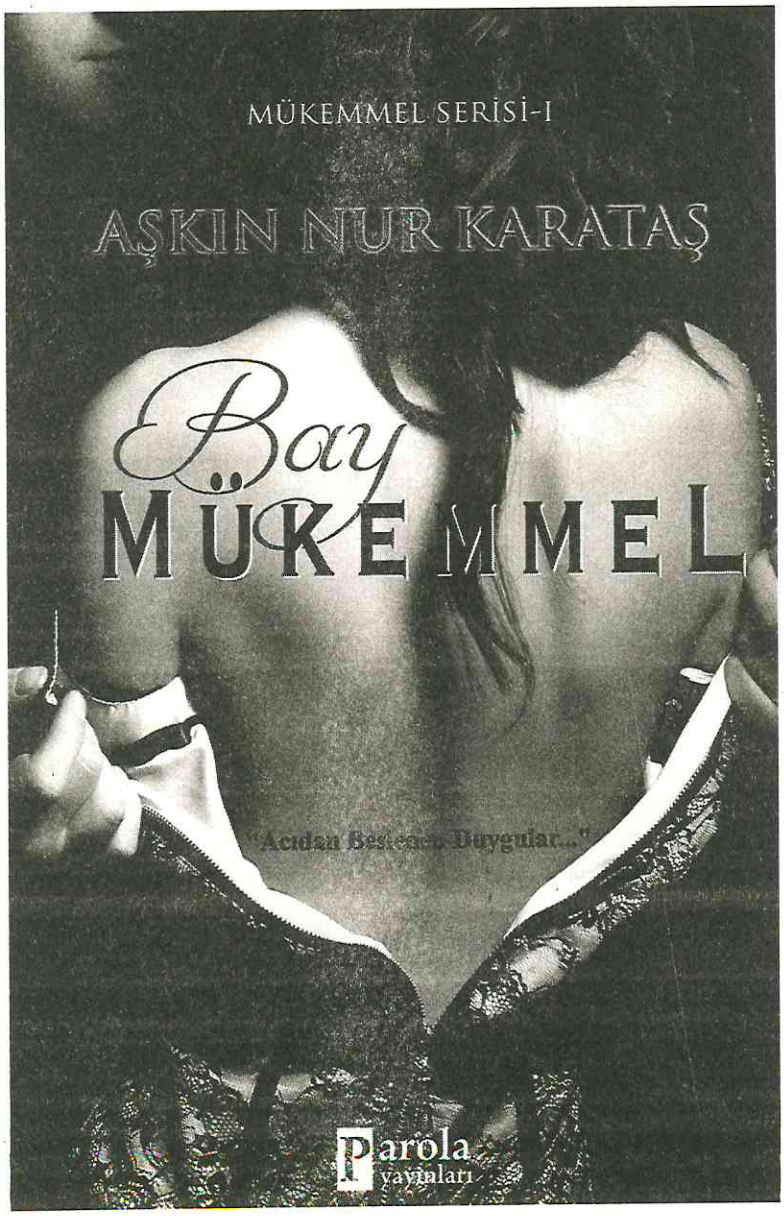
"O halde bir ömür..."

Başını salladı. "Alp Ataman sözünü daima tutar. Bir ömür dedim ve ömrüm sizin..."

SON

BU HİKÂYEYE İLHAM VEREN ŞARKILAR

Pinhani – Sen Olmayınca
Baba Zula – Bir Sana Bir de Bana
Ali Atay – Beni Affet
Teoman – Duş
Cigarettes After Sex – Nothing's Gonna Hurt You Baby
Arctic Monkeys – Do I Wanna Know?
Frank Sinatra – Strangers in The Night
Ed Sheeran – Thinking Out Loud

MÜKEMMEL SERİSİ-I
AŞKIN NUR KARATAŞ
Bay
MÜKEMMEL
"Acıdan Beslenen Duygular..."
Parola
yayınları